

H
O
A
T
R
I
P
H
Ủ

Đông Cung Thái tử Đồ là ngọc

PS: // WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGOINTINH0105

Mục lục

PART 1

END

ĐÔNG CUNG THÁI TỬ LÀ ĐỒ NGỐC [C]

Hoa Tri Phủ
www.dtv-ebook.com

PART 1

ĐÔNG CUNG THÁI TỬ LÀ ĐÚA NGỐC

Tác giả : Hoa Tri Phủ

Converter : Tamquay

Văn án : (Hệ thống nêu lên) ngài mời thái tử họp thành đội.

(Hệ thống nêu lên) thái tử tiếp nhận rồi ngài thỉnh cầu.

(Hệ thống nêu lên) chúc mừng hiệp sĩ thành công bắt được tôn quý
hũ nút tiêu tùy tùng một con.

--

Ta tin tưởng, một ngày nào đó có thể mang người đi ra trước mắt này
một mẫu ba phần mà.

Để người biết thế giới này như vậy màu sắc.

PS: nam chủ khi còn bé bị kích thích, giai đoạn sau sẽ thay đổi tốt,
phong cách ấm áp hướng.

Ngày càng hoặc cách nhật càng. HE, mất quyền lực dưỡng thành văn,
không tiếp thụ khảo chứng cùng nhân thân công kích.

Nội dung nhân:

Tìm tòi mẫu chốt tự: Diễn viên: Tư Đồ Lan, Trầm Tâm | Phối hợp diễn: Mộ Tử Xuyên | Cái khác:

Chương 1 mới gặp Thái Tử

"A Lan!"

Đầu thu gió ở bên tai nhẹ nhàng phất qua, hạnh cũng không có ngày đông như vậy rét lạnh, Tư Đồ Lan có chút kinh ngạc quay đầu lại, lại là Đào Ưu cô cô tại gọi nàng.

Chỉ hơi hơi cung kính khom người, nói: "Cô cô có cái gì phân phó sao?"

Đào Ưu trong tay mang theo hộp đồ ăn cùng một kiện Ngân Hồ đại cừu, thấy nàng xoay người lại, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Thượng thiện cục làm chút tâm kỳ điểm tâm, Hoàng hậu nương nương nhìn mới mẻ, liền phân phó ta cho Thái Tử đưa đi, còn nói thời tiết dần lạnh, Đông cung bên kia cung nhân không dùng được, muốn ta đem này đại cừu tự mình đưa đến Thái Tử trên tay mới tốt."

Nàng do dự sau một lúc lâu, nói tiếp: "Nhưng là trong nhà ta đầu hôm nay tới nhân thăm, Dương công công vẫn chờ dẫn ta đi đâu. Hai người chúng ta tiến cung phía trước coi như là hàng xóm láng giềng, tặng đồ chút chuyện nhỏ này, người trước hết thay ta một lần đi?"

Tư Đồ Lan cười nhận lấy trong tay nàng gì đó, mới phát hiện kia đại cừu thật là có chút trầm, nhu thuận nói: "Cô cô hãy yên tâm đi thôi, Đông cung lộ ta còn là nhận được."

"Người cô nương này, tính tình tổng là như vậy hảo, chẳng trách nương nương thích. Nghe nói trong nhà cho người định kia nhóm việc hôn nhân, nhân tháo vát, bộ dáng cũng tuần tú, liền ba ba chờ người thả ra cung ngày đó đâu."

Nghe lời này, nghĩ tới Mộ gia vị công tử kia, Tư Đồ Lan thật là có chút xấu hổ, "Cô cô chớ giễu cợt ta."

"Không lấy cười, không lấy cười." Đào Ưu không hề lấy nàng trêu ghẹo, nhìn nhìn trong tay nàng hộp đồ ăn, thở dài một hơi, "Bộ dạng tuần tú, tính tình lại hảo, tự nhiên là không lo gả, khả ở trên đời này, khó hôn phối ngược lại là hơn đi."

Nói, hướng bốn phía nhìn xem, lại nhỏ thanh nói, "Có chút lời, nhân trước không có phương tiện nói, lúc này bên cạnh cũng không ngoại nhân, lại nói cho người nghe vừa nghe."

"Hoàng hậu nương nương là tiên trước đại trưởng công chúa sinh nữ nhi, thân phận tự nhiên tôn quý... Nhưng là tổ tông mà nói tổng là có đạo lý, gả ra ngoài cô nương sinh khuê nữ là không thể tái giá về nhà mẹ đẻ, một khi mẫu huyết chảy trở về, liền sẽ sinh si ngốc nhi. Nhạ, Đông cung vị kia Thái Tử gia chính là cái ví dụ, đều nhanh hai mươi, ngay cả cái thái tử phi cũng không có."

Tư Đồ Lan vội vàng triều sau nhìn nhìn, gặp bốn phía không có nhân, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong cung là không cho phép sau lưng loạn tước lưỡi căn, Đào Ưu cô cô hôm nay nói lời nói nếu truyền ra ngoài, chính là điều mười đầu cũng không đủ. Miễn cho đối phương nói tiếp, nàng rũ mắt, vội vàng nói: "Những lời này, A Lan nghe liền là, cô cô vạn vạn không cần lại cùng người bên ngoài nói."

"Ta không đem người làm ngoại nhân mới cùng người nói." Đào Ưu lại là bất đắc dĩ lại là vui mừng, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này làm việc cẩn thận, định có thể thành châu báu, nghĩ nghĩ, lại tiếp phân phó hai câu, "Khoái cho Thái Tử đưa qua đi, nếu là đi trễ, nương nương cần phải trách phạt. Còn có, bên kia cung nhân cũng có chút không đem Thái Tử đương hồi sự, người cũng không muốn quá mức kinh ngạc."

"Nô tỳ đỡ phải."

Tư Đồ Lan khom người cáo lui, xách hộp đồ ăn cùng đại cừu liền nhắm hướng đông cung đi, đây là nàng lần thứ hai đi đường này, dĩ vãng loại này tặng đồ sống đều không phải là nàng làm. Hoàng hậu nương nương cảm giác nàng làm việc cẩn thận, có chừng mực có tiến thoái, bình thường đều là phải chút bưng trà đổ nước sống, lại cảm thấy nàng thông minh, liền lưu lại trước mặt giải buồn .

Đi tới cửa cung, mới phát hiện Đào Ưu cô cô nói lời nói không phải là không có đạo lý , ban ngày, đường đường Thái Tử Đông cung thậm chí ngay cả cái người giữ cửa cũng không có.

Hướng bên trong thật lâu, mới nhìn đến vài cái nhàn vô sự tiểu cung nữ ngồi ở trên ghế đá, thuyết minh ý đồ đến, đem gì đó bỏ vào bọn họ trên tay, nàng đối Đông cung cũng không thực, cũng không cảm giác có cái gì không ổn.

Gì đó đưa đến, Tư Đồ Lan xoay người chuẩn bị rời đi, mới vừa đi năm bước không đến, liền nghe đến vừa kia 2 cái tiểu cung nữ nhỏ giọng thảo luận đứng lên.

"Ai nha! Này điểm tâm thoạt nhìn không sai, quay đầu phân cho Lăng Giang các nàng ăn chút."

Tư Đồ Lan bóng dáng rõ rệt cứng cứng đờ, phảng phất có chút không thể tin được, chậm rãi quay lại thân mình.

Nàng tại đây trong cung làm khoái hai năm, như vậy trắng trợn không kiêng nể ăn vụng chủ tử gì đó cung nữ, lần đầu gặp. Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, cũng là thực bình thường. Bởi vì chủ tử không hiểu lý lẽ, đầu óc không tốt, cho nên sẽ không trách tội bọn họ, lại càng sẽ không cáo trạng. Cho nên có thể nhàn hạ liền nhàn hạ, có thể chiếm tiểu tiện liền chiếm tiểu tiện nghi.

Nàng cùng Thái Tử vốn không có gì ân oán, nhưng khi nhìn đến loại này cảnh tượng, cảm thấy cũng thay hấn lại giận, hai bước đường ba bước đi qua, trên cao nhìn xuống nhìn các nàng.

Kia 2 cái tiểu cung nữ vừa mở ra hộp đồ ăn, còn chưa kịp ăn, thấy nàng thành linh lại quay ngược trở về, đều vô cùng giật mình, vội vàng đóng hộp lại, ấp úng cũng không biết nên nói cái gì.

Tư Đồ Lan giành trước một bước nói: "Thái Tử gia gì đó, cũng là các người có tư cách ăn? !"

"Không có không có..." Kia tiểu cung nữ run lên một cái, tìm cái lý do nói, "Ta, chúng ta chỉ là tại cho Thái Tử thử độc..."

Tư Đồ Lan tựa hồ nghe đến cái gì tốt cười chê cười, liếc các nàng nói: "Yêu, lần đầu nghe nói có người dám cho Hoàng hậu nương nương đưa gì đó thử độc, ai còn sẽ hại thân nhi tử bất thành? Không nói đến người không biết trời cao đất rộng dám ăn vụng chủ tử gì đó, chỉ bằng người câu này mạo phạm hoàng hậu mà nói, liền không biết là thế nào chết !"

Kia tiểu cung nữ bị nàng huấn cả kinh một sợ, biết đối phương là bên cạnh hoàng hậu nhất đẳng cung nữ, hoàn toàn có thể cáo như vậy một trạng, trong lúc nhất thời có chút kinh hoảng, ngay cả vì chính mình cầu tình cũng không dám lên tiếng.

Tư Đồ Lan cũng không có ý định thật sự cùng các nàng so đo, tại đây trong cung, thiếu một cái kẻ thù tổng so nhiều hảo, nói chuyện như vậy, chỉ là cho cái uy hiếp cơ mà thôi.

Rõ ràng đều là đồng dạng cung nữ thân phận, khí thế lại cao hơn không thiếu.

"Về sau lại khiến ta nhìn thấy các người lớn như vậy bất kính, thì không phải là răn dạy như vậy đơn giản."

2 cái tiểu cung nữ vội vàng lên tiếng trả lời, thanh âm cũng có chút phát run, các nàng cũng chỉ là tham ăn mà thôi, chủ tử địa vị luôn luôn thủng rỗng kêu to, toàn bộ Đông cung cũng không có ai sẽ để ý, trong lúc nhất thời ở trước mặt người bên ngoài lộ chân tướng.

"Điện hạ ở nơi nào." Tư Đồ Lan lại hỏi một câu.

"Không, không biết..." Một cái tiểu cung nữ sợ hãi đáp, một cái khác thân thủ triều một cái phương hướng chỉ chỉ, "Hảo, hình như là ở bên kia."

"..." Tư Đồ Lan nhíu mày, trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn, điện hạ a điện hạ, người cái này Thái Tử làm được thật là có chút uất ức, nàng luôn luôn là cái không yêu quản nhân sự nhân, cảm thấy cũng hiểu được sinh khí. Ngay cả chính mình chủ tử ở nơi nào đều không biết, những người này là như thế nào tuyển đến trong cung đến .

Nghĩ ngang, nàng hôm nay còn càng muốn đem đồ vật tự mình đưa đến Thái Tử trên tay.

Tư Đồ Lan bước lên một bước, đem vừa đưa cho nàng nhóm gì đó lại cầm trở về, nhắc váy liền hướng kia phương hướng đi. 2 cái tiểu cung nữ thần tình thật là có chút thấp thỏm, sợ nàng thật sự hướng hoàng hậu cáo trạng, lại cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đi phía trước nhiều đi vài bước, quải cái loan, quả nhiên nhìn thấy trong truyền thuyết gốc Thái Tử, một người ngồi xổm dưới tàng cây, cũng không biết đang làm cái gì. Bên người một cái hầu hạ nhân cũng không có, lẻ loi ngồi xổm chỗ đó, nếu không phải là bởi vì hăn mặc trên người Đại Chu Thái Tử huyền hắc Thường phục, thật đúng là nhìn không ra hăn có dưới một người trên vạn người thân phận.

Đi vào mới phát hiện hăn tại dùng xẻng nhỏ đào thổ, cho dù là làm như vậy chuyện nhàm chán, vẻ mặt cũng rất là chuyên chú.

Tư Đồ Lan có chút tò mò, không rõ hẳn vì cái gì muốn đào thổ, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đi đến trước mặt hắn, yên lặng hành lễ, "Điện hạ đại an..."

"Nô tỳ là phụng Hoàng hậu nương nương chi mệnh mang đồ tới ."

Thẩm Tầm tại thực chuyên chú đào thổ, trực tiếp đem nàng đương không khí không nhìn rời. Đương hắn chuyên chú thời điểm, phải không khả năng chú ý tới bên cạnh. Mây kiếm mắt sáng, trời sinh hậu duệ quý tộc, trên trán còn có không khó phát hiện mỹ nhân tiêm, từ Tiểu Cẩm y ngọc thực quá quán, trên mặt một điểm vết cũng không nhìn ra được, nói là Thanh Từ như thủy cũng không đủ, thoát nhìn cùng bình thường nam tử cũng không có một hai.

Tư Đồ Lan có chút ngăn người, mới nhớ tới không thể dùng cùng người bình thường nói chuyện phương thức đến cùng hắn trò chuyện, vì thế nàng cũng theo ngồi đi xuống, đem trong tay gì đó thò đến trước mặt hắn, ý đồ gợi ra sự chú ý của hắn.

"Điện hạ?"

Thẩm Tầm vốn vẫn nhìn chính mình bào hổ, đột nhiên xuất hiện thứ gì ngại trụ tầm mắt của hắn, thật là có chút kỳ quái, không khỏi nhíu nhíu mày, rất nhanh liền thân thủ đẩy ra.

Tư Đồ Lan ngượng ngùng thu tay, nghĩ nghĩ, thò tay đem hộp đồ ăn mở ra. Chỉ chốc lát sau, nồng đậm điểm tâm hương khí liền tán phát đi ra, liền chính nàng nghe đều cảm giác đói bụng.

Động tác trên tay ngừng dừng lại, Thẩm Tầm đột nhiên quay đầu nhìn nhìn cái kia hộp đồ ăn, tựa hồ tại nghiêm túc tự hỏi, chính mình đang tại bào thổ, phải như thế nào trống đi thủ đến ăn cái gì đâu?

Tư Đồ Lan có chút do dự, ma xui quỷ khiến liền giấy dầu lấy ra một khối nhỏ điểm tâm, đưa tới bên miệng hân.

Thẩm Tâm mi nhãn một loan, thân hình chưa động. Chỉ đem đầu hướng phía trước khuynh khuynh, sau đó một ngụm điều đi kia khối tiểu cao, chậm rãi cắn. Sau đó tiếp tục bào thổ, cũng mặc kệ trước mắt rốt cuộc là cái gì nhân. Song mâu hơi hơi triều hạ, phảng phất đang làm một chuyện rất trọng yếu.

"..." Ngón tay còn đứng ở giữa không trung, Tư Đồ Lan cảm thấy rất thần kỳ, nhin không được hỏi, "Điện hạ, người đến cùng đang đào cái gì?"

Điện hạ không để ý tới nàng.

Đã không phải là lần đầu tiên bị không để ý tới , Tư Đồ Lan tựa hồ đã có điểm thói quen, ngồi xồm trên mặt đất lẳng lặng nhìn hân đã lâu, đột nhiên thở dài một hơi, biết hân nghe không hiểu lời của mình, lại nói tiếp nói tới cũng không có gì gánh nặng.

"Kỳ thật người như vậy cũng rất hảo , tuy nói là cái ngốc tử đi, rốt cuộc là ngậm kim thang thi sinh ra , hảo ăn hảo uống cung. Giống như ta? Trên có già dưới có trẻ, không đúng, không có tiểu. Bất quá cũng kém không nhiều lạ... Phụ thân cùng muội muội đều dựa vào ta tại trong cung làm việc sống, chờ thêm vài năm tích cóp đủ tiền, thả ra ngoài gả cho người, cũng vẫn là muốn dưỡng bọn họ, ai... Gia gia có bản khó niệm kinh a."

Quả nhiên, có chút lời chỉ có đối với ngốc tử tài năng phun ra, ở trong cung làm việc, có chút lời cũng không thể nói lung tung, không cần thận đó chính là muốn rơi đầu . Nàng vốn chính là cái lảm nhảm, tại trong cung ghen lâu, khó tránh khỏi có rất nhiều mật vàng muốn đổ, cái gì cũng không hiểu ngốc tử liền là thí sinh tốt nhất .

Thẩm Tầm cũng đích xác không có nghe nàng nói chuyện, chân mày cau lại, khoe miệng giật giật, nói hai người gặp mặt tới nay chữ thứ nhất.

"Sảo."

"..." Tư Đồ Lan bị hấn nghẹn, có chút xin lỗi đứng lên, nhỏ giọng nói, "Thực xin lỗi a, ta nói nhiều lắm."

Người ta Thái Tử gia hoàn toàn không có phản ứng ý của nàng, tự mình bào thối.

Tư Đồ Lan đem hộp đồ ăn đặt ở bên cạnh hấn, sau đó ôm món đồ đại cừu ngăn người một lát, bốn phía không có sạch sẽ địa phương có thể phóng, nghĩ nghĩ, nàng có chút do dự đem đại cừu khoác lên trên người của hấn. Ngân Hồ nhan sắc vốn là tôn quý, sẵn hấn khuôn mặt tuần tú càng phát ra tinh xảo như vậy.

Tựa hồ là cảm giác kia hồ ly mao có chút ngứa nhân, Thẩm Tầm có chút mê mang, hơi hơi triều bên cạnh né vừa trốn, cũng không nói thêm cái gì.

Nàng không khỏi ngăn ra, đáy lòng thờ dài một hơi, như vậy hảo xem nhân, thật sự là đáng tiếc... Nếu là cái không ngốc, không chừng khiến bao nhiêu cô nương gia hoài xuân đầu.

Gió thu thổi tới, lá cây tốc tốc rung động, Tư Đồ Lan thân ảnh đã muốn biến mất ở trước mặt, Thẩm Tầm giống như cũng căn bản không chú ý tới có một người như thế xuất hiện quá đường như.

Không bao lâu, địa thượng đã muốn bào ra một cái tiểu động, Thẩm Tầm đem ngân cái xẻng nhét vào một bên, sau đó tiểu tâm dục dục từ trong vạt áo lấy ra một chi... Bút lông.

Cẩn thận xem xét xem xét, liền nhẹ nhàng vút xuống trong động, chuẩn bị dùng thổ đem nó vùi lấp đứng lên.

Thẩm Tầm an lòng tưởng, ân, bút đã muốn bị hắt lạng lẽ giấu xuống, Thái Phó chắc chắn sẽ không lại buộc hãn học viết chữ.

Chắc chắn sẽ không ...

Chương 2 rước họa vào thân

"Người có thể xem như trở lại." Đào Ưu cô cô từ xa nhìn thấy Tư Đồ Lan thân ảnh, vội vàng chạy tới, "Gì đó khả đưa đến?"

Tư Đồ Lan gật gật đầu, xoay người đến đối mặt với Đào Ưu. Nàng đưa xong gì đó sau đi thượng nghị cục làm chút chuyện, vừa mới trở về không lâu.

"Vậy là tốt rồi." Đào Ưu cô cô vỗ vỗ ngực, xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó từ trong vạt áo lấy ra một phong thư đưa cho nàng, "Ta vừa tùy Dương công công đi cửa cung, người cái kia vị hôn phu nghe nói người trong nhà ta muốn tới xem ta, liền thác cha ta mang hộ tín lại đây, nói là giao cho người, ta ở chỗ này khả chờ thật là lâu."

Tư Đồ Lan nhận lấy tín, vội vàng hướng nàng nói tạ, Đào Ưu cô cô cười khoát tay liền đi làm việc.

Trong lòng nàng có chút khẩn trương lại có chút hoảng thần, đây không phải là lần đầu tiên thu được hãn tin. Trong lòng rất rõ ràng, trừ phi phát sinh chuyện gì đại sự, bằng không hãn chắc là sẽ không tùy tiện viết thư .

Xoay người đi phòng mình, cùng ở cung nữ vẫn chưa về, nàng ngồi ở trên tháp mở ra lá thư này.

Đập vào mắt một mảnh thanh dật chữ nhỏ, thật là Mộ Tử Xuyên bút tích.

"Lan nhi, ta tòng quân đi."

Nhìn đến mở đầu vài chữ, Tư Đồ Lan nhất thời cứng cứng đờ, có chút không dám tin tưởng.

"Hoa Xương vương xưa nay yêu binh, tại trong quân uy tín cực cao, theo hãn, chắc chắn có ra mặt một ngày. Phụ thân vốn là tính toán đem trong nhà cửa hàng giao cho ta xử lý, nhưng là đệ đệ vừa Thành gia, những này sản nghiệp, hãn hãn là so với ta càng cần. Ta từng đáp ứng người sẽ khiến người quá thượng tốt nhất ngày, nhưng là kế thừa phụ nghiệp, theo thương mưu sự, luôn luôn đều không phải là ta muốn. Nam nhi chí ở bốn phương, đại trượng phu lúc này lấy da ngựa bọc thây chết trận chiến trường vì vinh, ham hưởng lạc chỉ biết miệng ăn núi lở. Ta là nghiêm túc suy xét quá thật lâu mới làm ra quyết định này, người cũng sẽ không trách ta đi? Huống hồ cung nữ chỉ có năm măn 25 tài năng thả ra cung, đang đợi của người ngày bên trong, chi bằng làm ra một phen sự nghiệp đến."

"Lan nhi, chờ ta kiếm quân công, phong cảnh đến cưới người, khả hảo?"

Tư Đồ Lan chậm rãi đem lá thư này điệp lên, trong đầu hiện ra ngày xưa quen thuộc cảnh tượng.

Lúc đầu, người nọ tà tà ý tại sát tường, bên môi ngậm một mảnh lá trúc, chớp mắt triều nàng huyết sáo.

"Muốn hay không theo ta về nhà a." Nhất ngôn nhất ngữ, hết sức phong lưu.

Biết rất nhiều năm, tuy vẫn là Phiên Phiên thiếu niên, cũng đã nhưng chừng chạc chút.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Kỳ thật lại nói tiếp, tông quân cũng không có cái gì không ổn. Đại Chu lúc này chính là thái bình thời kì, tuy rằng Bắc Mực biên giới khi có ma sát, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có cái gì chiến tranh, cho nên ít nhất hãn an nguy phải không dùng lo lắng.

Mà thôi, theo hãn đi thôi, nam nhân đều tưởng kiến công lập nghiệp, tầm thường vô vi nhân sinh cũng không có cái gì ý tứ.

Về phần chính mình, có một người như thế nguyện ý chờ nàng, dù cho thành gái lỡ thì cũng nguyện ý cưới về nhà, coi như là cuộc đời này không uổng . Tại trong cung an an phận phận làm xong còn dư lại vài năm, không đi gây chuyện, không ra nổi bật, như thế cũng liền đủ .

Nhưng là nàng không gây chuyện, không có nghĩa là sự tình không chọc đến nàng.

...

Vừa thu hồi tín, cùng nàng cùng ở cung nữ liền hoảng hoảng trương trương chạy vào, "Không xong không xong, A Lan người nhanh đi chính điện hầu hạ, nương nương chính phát ra tính tình đâu!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đối phương rõ rệt có chút mờ mịt.

Cung nữ ánh mắt một bể, hô to: "Thái Tử điện hạ trúng độc!"

"! ! !" Tư Đồ Lan mở to hai mắt nhìn.

Chân trước đưa xong điểm tâm người ta sau lưng liền trúng độc , không mang theo chơi như vậy của nàng đi? !

Không nói nhiều hỏi, nhắc váy liền triều chính điện chạy, trong lòng đập bịch bịch, liền tính chuyện này không phải là mình làm, cũng khẳng

định không thoát được quan hệ, chi bằng mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết.

Vừa vào cửa liền nhìn đến Đào Ưu cô cô quỳ trên mặt đất, cung bối có đôi chút vi phát run, nàng niên kỉ cũng không nhỏ , khả gặp được loại chuyện này vẫn còn có chút khó có thể cầm giữ.

"Không phải người?" Hoàng hậu nương nương đứng ở nàng trước mặt, trừng mắt răn dạy : "Người ta chỉ tên nói là Hợp Dương cung cung nữ đưa đi , này hợp điểm tâm trừ thượng thiện cục cũng chỉ có người động tới, còn có cái gì tốt nói xạo ? Bất quá người yên tâm, bên kia bản cung cũng phái người đi thăm dò, một cái cũng sẽ không sót mất!"

Tư Đồ Lan nhú nhú mày, sau đó bước lên một bước, không chút do dự quỳ tại Đào Ưu bên cạnh.

"Điểm tâm là nô tỳ đưa qua , mặc kệ cô cô sự, thỉnh nương nương thứ tội."

Đào Ưu cô cô sửng sốt, không nghĩ tới nàng hội đứng ra vì chính mình khiêng, có chút kinh ngạc, nhiều hơn lại là cảm động. Nàng vốn không muốn đem Tư Đồ Lan kéo vào đến, bởi vì chuyện này khẳng định cùng nàng không có quan hệ, nhiều nhân chịu tội không bằng thiếu một người chịu tội, huống chi người này vẫn là nàng luôn luôn yêu thương vẫn bối.

Đào Ưu quỳ tại hoàng hậu trước mặt đại khí cũng không dám ra một cái, chớ nói chi là quay đầu đi xem nàng.

"Đào Ưu, người đi theo bản cung bên người khoái mười mấy năm , phái người đi là đúng tín nhiệm của người, giao cho người khác đi làm? Cũng một người dám." Hoàng hậu lại quay đầu liếc liếc Tư Đồ Lan, "Nhiều ra cái cùng phạm tội đến, cũng hảo, nhất tịn phạt!"

Hoàng hậu đã qua tuổi 40, lại bởi vì được bảo dưỡng đương, thoát nhìn còn tượng hơn ba mươi tuổi nhân, lại có Đại Chu tối quý giá châu ngọc Lâm Lang làm sấn, tôn quý vô cùng, để người không dám tiết độ.

"Vô luận là người nào, dám hại Thái Tử, chỉ có một con đường chết."

Tư Đồ Lan trong đầu nhanh chóng dạo qua một vòng, chờ hoàng hậu mà nói vừa dứt âm, vội vàng nói: "Nương nương muốn phạt cứ việc phạt, chỉ là thứ nô tỳ cả gan hỏi một câu, điện hạ hiện tại thế nào?"

Hoàng hậu sững sốt một lát, bỗng nhiên cười lạnh, "Người ngược lại là quan tâm thực, tự nhiên là không sao, bằng không bản cung còn có tâm tình ở trong này theo các người lãng phí thời gian?"

Nàng lúc này giành trước tại hoàng hậu định tội phía trước nói: "Nô tỳ có thể chứng minh, Thái Tử trúng độc cùng này hộp điểm tâm không có quan hệ!"

"Nga?" Hoàng hậu rõ rệt không tin, trên mặt biểu tình lại hơi chậm lại, "Nói như thế nào?"

"Bởi vì, nô tỳ cũng ăn."

Tư Đồ Lan mặt không chút thay đổi, tâm bình khí hòa nói dối.

"Nô tỳ hiện tại hoàn hảo hảo , một chút việc cũng không có."

Kỳ thật nàng căn bản cũng không có ăn, nhưng chỉ có như vậy tài năng phiết thanh quan hệ của mình. Nàng vốn là không thẹn với lương tâm, đùa giỡn chút ít thông minh cũng sẽ không thế nào.

Cái gọi là không đánh vô chuẩn bị chi trận, không tìm vô chuẩn bị chi lấy cớ, tuy rằng nàng là không có bất cứ nào chuẩn bị, thế nhưng Thái Tử

vốn cũng không phải là người bình thường, chỉ cần mình một mực chắc chắn sự thật này, hẳn là có thể lừa dối quá quan.

Hoàng hậu sắc mặt có chút phức tạp, lúc trước cung nhân đến báo thời điểm, của nàng nhịp tim đều lộn nửa nhịp. Lại nghe nói Ngự y đúng lúc đuổi tới, không có cái gì đáng ngại, mới Panasonic một hơi. Thế nhưng cũng bắt đầu làm cho nàng lo lắng đề phòng, này trong cung có người muốn hại con trai của nàng, từ một nơi bí mật gần đó từng bước mưu hoa, từng bước tới gần, nếu không điều tra ra, một khắc cũng khó mà an tâm.

Nếu nói trên đời này ai có khả năng nhất hại Thái Tử, hơi có chút đầu óc người đều biết là đương kim thiên tử thân đệ đệ -- tay cầm trọng binh Hoa Xương vương. Trữ quân chi vị, hẳn nhưng là muốn mấy thập niên.

"Chỉ bằng lời nói của một bên, gọi bản cung như thế nào tin người?"

"Nương nương nếu không tin, đại khả chính miệng hỏi Thái Tử điện hạ." Tư Đồ Lan thực thản nhiên, "Chuyện này tất có kỳ quái, nô tỳ chết cũng liền mà thôi, bất quá một cái tiện mệnh mà thôi, nếu không đem hung thủ thật sự bắt được đến, điện hạ an nguy khó bảo, nhất định là hậu hoạn vô cùng."

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, cảm thấy rất là có chút đạo lý, "Cũng thế, bản cung đang muốn đi Đông cung nhìn một cái, người liền theo đi thôi. Nếu thật sự là như người nói vậy cũng liền mà thôi, nếu là dám có một câu là gạt người, người cứ chờ đi."

Tư Đồ Lan đi theo phía sau của nàng, hít sâu một hơi, ai... Nhân một khi xui xẻo, hừ cái ca đều có thể bị sặc chết.

Thái Tử gia...

Sống hay chết, toàn dựa vào người...

Đây là nàng hôm nay lần thứ hai đến Đông cung, lại là cùng buổi sáng hoàn toàn bất đồng cảm giác.

Nghe nói Hoàng hậu nương nương đích thân đến, người người đều đánh thập nhị vạn phần tinh thần tới đón tiếp, nên quét rác quét rác, nên thủ vệ thủ vệ, toàn bộ Đông cung một mảnh Hân Hân hướng vinh, mỗi người đều mang theo hòa khí khuôn mặt tươi cười.

Hoàng hậu có chút vui mừng, Tư Đồ Lan nhưng có chút hàn tâm, trên đời này, mềm nắn rắn buông sự tình luôn luôn cũng sẽ không thiếu.

Thái Tử tại tẩm điện nghỉ ngơi.

Tư Đồ Lan nhắm mắt theo đuôi theo tại đám người mặt sau, ánh mắt phiến diện, nhìn thấy hôm nay bị chính mình răn dạy một người trong đó tiểu cung nữ, kia cung nữ cũng nhìn thấy nàng, lộ ra kinh hoàng bộ dáng, tựa hồ là sợ nàng thật sự cùng hoàng hậu cáo trạng, vừa mới chuẩn bị tránh đi nhiều đi, lại phát hiện cổ tay của mình bị người bắt được.

Tư Đồ Lan thản nhiên liếc nàng liếc mắt nhìn, sau đó đem đầu thượng tối quý giá kia căn cây trầm rút ra, đột nhiên đưa tới trên tay nàng, rất có điểm uy hiếp tư thế, tiếp cái gì cũng không nói cứ tiếp tục đi về phía trước.

Nàng đi ở đám người mặt sau cùng, cho nên lần này hành động không có những người khác nhìn thấy.

Kia tiểu cung nữ rõ rệt sửng sốt, đã lâu đều không có phản ứng kịp, chỉ vội vàng đem kia cây trầm cất vào chính mình trong vạt áo, tiến lên vài bước đuổi kịp đội ngũ của mình, đoàn người triều tẩm điện mà đi.

Vào điện, hoàng hậu nhận lấy cung nữ trong tay được, một thân một mình vào phía sau rèm, liên can cung nữ thái giám liền tại bên ngoài đợi mệnh, đại khí cũng không dám ra một tiếng.

Nam Hải minh châu xuyên thành mạc liêm, còn có chứa một tầng mỏng manh kim sắc mảnh sa, tựa như ảo mộng, ngược lại có chút khác xa hoa. Mảnh mặt sau truyền đến hoàng hậu ôn nhu hỏi thanh, một lần lại một biến, không chán ghét này phiền. Đây chính là nàng mang thai mười tháng sinh hạ đến thân nhi tử, liên tính là cái ngốc , cũng là yêu thương , bất quá, hiển nhiên không thể từ ngốc Thái Tử chỗ đó được cái gì có giá trị trả lời.

"A Lan, người vào đi." Hoàng hậu kêu một tiếng.

Mang theo chút sinh tử chưa biết thấp thỏm cảm, Tư Đồ Lan trong lòng bàn tay đều nặn ra hãn, nghe phân phó, chậm rãi đi vào, rơi xuống mắt đã nhìn thấy Thẩm Tầm bán mặc một bộ trung y bán ngồi ở trên giường, hoàng hậu chính cho hãn mớm thuốc, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, sợ nóng hãn dường như.

Hoàng gia giường tổng là đại thái quá, cảm giác chính là đồng thời ngủ lên bốn năm người cũng hiểu được rộng mở, cũng không biết là người thiết kế ác thú vị, vẫn là hậu cung nhiều tiền đến không địa phương hoa. Kim ti Tú Hoa gấm vóc, nhuộm bị cao gối, một tia một đường, tấn hiển Hoàng gia khí phái.

Thẩm Tầm cau mày, từng miếng từng miếng uống mẫu thân đút cho hãn được, thật là có chút khó chịu.

Nhấn hồi lâu, rốt cuộc đem chén kia đẩy ra, trong ánh mắt mười vạn phân ủy khuất.

Bữu bữu môi nói: "Được, khổ."

Thanh âm của hãn kỳ thật thực trong sáng, lại có từ tính, lại nói ra loại này... Khả ái mà nói đến, khó tránh khỏi để người hoài nghi hãn phải chăng cố ý giả bộ, bất quá ngẫm lại, ai vui vẻ giả ngốc tử trang hai mươi mấy năm a...

Khi Tư Đồ Lan chính quỳ trên mặt đất, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Thẩm Tầm lại đột nhiên nhìn về phía nàng.

Kỳ thật đây là một kiện chuyện rất kỳ quái tình, hẳn rất ít sẽ đi chú ý trừ mình ra bên ngoài những vật khác, không đúng, hẳn tại sao có thể nói mình là gì đó đâu? Trở lại chuyện chính, nói tóm lại, Tư Đồ Lan thành công hấp dẫn một cái ngốc tử lực chú ý.

Coi nàng như cho rằng Thái Tử kế ngại nàng sảo sau lại muốn ngại nàng chướng mắt thời điểm, Thái Tử đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cao cao, ăn ngon."

"..." Cảm tình ngài chỉ là nhớ kỹ ăn ngon ? Bất quá vậy cũng không phải ta làm nha...

Tư Đồ Lan có chút thụ sủng nhược kinh, hoàng hậu sắc mặt có chút kém...

"Hoàng nhi, mẫu hậu hiện tại hỏi người một vấn đề, nếu người còn nhớ rõ, giống như thực trả lời." Hoàng hậu xoay người đối Thẩm Tầm nói.

Mặc dù là cái ngốc tử, thế nhưng Thẩm Tầm vẫn luôn thực nghe lời của mẫu thân, nhẹ nhàng chớp mắt, tỏ vẻ tự mình biết .

Tư Đồ Lan thật là có chút khẩn trương, giành trước một câu hỏi: "Điện hạ, kia điểm tâm... Ngài cũng thưởng cho nô tỳ cũng ăn một khối, đúng không?"

Thẩm Tầm mờ mịt nhìn nhìn nói chuyện người, mày kiếm nhẹ nhàng thoáng nhướn, bắt đầu nghiêm túc hồi ức.

Chương 3 thực xin lỗi ta lại đây phá hư đội hình

Tư Đồ Lan thật là có chút khấn trương, giành trước một câu hỏi: "Điện hạ, kia điểm tâm... Ngài cũng thường cho nô tỳ cũng ăn một khối, đúng không?"

Thẩm Tầm mờ mịt nhìn nhìn nói chuyện người, mày kiếm nhẹ nhàng thoáng nhướn, bắt đầu nghiêm túc hồi ức.

Địa thượng quỳ nhân lòng bàn tay tất cả đều là hãn, ánh mắt thẳng tắp nhìn trên giường người nọ, hai hàng lông mày nhú chặt, sợ hãn mở miệng một câu liền muốn tánh mạng của mình.

Kỳ thật Tư Đồ Lan trong lòng vẫn là có đối sách , tuy có chút mạo hiểm, khả như thế nào cũng có thể bảo trụ của nàng một cái mạng.

Thẩm Tầm lườm một cái địa thượng người nọ, lại cúi đầu ngoáy ngoáy ngón tay.

Sau đó hãn nói.

"Ân..."

Mang theo nửa phần biếng nhác, còn có vừa tỉnh ngủ giọng mũi, nghe vào tai phá lệ... Mê người?

Ân là có ý gì? ! Trước đó cũng không thương lượng được rồi? Tư Đồ Lan thiếu chút nữa kinh điệu cầm, Thái Tử cư nhiên sẽ hảo tâm như vậy, này phối hợp trình độ làm cho nàng có chút chống đỡ không trụ a.

Nhìn hãn bộ dáng này cũng không giống như là thích quản nhàn sự nhân... Bởi vì, hãn căn bản cũng không hiểu không?

Bởi vì Thái Tử trả lời thật sự ra ngoài Tư Đồ Lan dự kiến, người nào đó đột nhiên liền có điểm tâm đau kia căn bạch bạch chiết tổn cây trâm...

Nàng nguyên bản đã muốn nghĩ xong Thái Tử phủ nhận sau đối sách, lại không nghĩ rằng sẽ trình diễn như vậy vừa ra.

Không đợi nàng cảm khái xong, Thẩm Tâm lại bổ sung một câu.

"Người ăn trộm của ta điểm tâm, khoái phun ra." Nói xong, lặng lẽ quay đầu, xung nàng chớp mắt.

Tư Đồ Lan một mộng, có chút kinh nghi bất định. Tổng cảm giác hắc cái ánh mắt kia là "Xem ta có phải hay không thực thông minh nha" ý tứ, cẩn thận nghĩ nghĩ lại cảm thấy không quá tượng.

Thái Tử điện hạ, thật đúng là cùng tiểu hài tử dường như...

Hoàng hậu lại nhẹ nhàng ho một tiếng, đối Tư Đồ Lan nói: "Mà thôi mà thôi, nếu người nói đều là thật sự, trước hết đi xuống đi. Chuyện này đương nhiên sẽ có người điều tra rõ."

"Là, nô tỳ cáo lui." Tư Đồ Lan trong lòng vui vẻ, biết hoàng hậu không hoài nghi nữa nàng cùng Đào Ưu, vậy chuyện này đối với mình mà nói, coi như là qua.

Tuy rằng sau này nàng mới phát hiện chính mình căn bản là suy nghĩ nhiều.

3 ngày sau, Thái Tử trúng độc nguyên do liền có mi mục, tư chính tư trải qua nhiều mặt điều tra, tại Thái Tử tắm điện thanh hoa nhũ chân lô trung phát hiện nào đó hương bính lưu lại, loại này hương bính thoạt nhìn cùng bình thường hương liệu không có gì quá lớn phân biệt, chỉ khi nào dùng trường thời gian, chẳng những khiến người thần chí không rõ, hơn nữa sẽ nghiêm trọng tổn hại thân thể, hạ độc nhân muốn cho Thái Tử tại thần không biết quỷ không hay trung chết đi, kỳ tâm chi âm độc, làm người ta đảm chiến.

Thái y cẩn thận nghiên cứu xong hương liệu sau nói, may mắn mới dùng vài ngày không đến, bằng không Thái Tử tính mạng kham ưu.

Tư chính tư ở trong cung cũng không phải thùng rỗng kêu to , tra án hiệu suất cực cao, trong khoảng thời gian ngắn liền đem mục tiêu khóa Thái Tử bên người cung nữ Lê Hoa, người này phụ thân chính là Quảng Lăng chính Ngũ phẩm thụ bị, lệ thuộc trực tiếp Hoa Xương vương Thẩm Kiêm quản hạt, tổ tông thượng là chế hương .

Nhưng kia cung nữ đánh chết cũng không chịu thừa nhận là chính mình hạ độc, tư chính tư trong tay cũng không có thực tế chứng cứ, đành phải đem nàng tạm giải vào, nào biết tên kia gọi là Lê Hoa cung nữ ngày thứ hai liền tại trong ngục tự vận.

Việc này cùng nàng tuyệt đối thoát không khỏi liên quan, không nghĩ liên lụy thân nhân của mình, lại không dám giữ ra phía sau chủ mưu, chỉ có cái chết chi. Nhưng này cô nương bất tử đồ hoàn hảo, vừa chết toàn hiệu. Đại gia trong lòng đều có số, nhưng là bởi vì không có chứng cứ, ai cũng không có nói rõ nói ra.

Kia Hoa Xương vương Thẩm Kiêm nhớ kỹ trừ quân chi vị, chuyện gì cũng làm đi ra.

Việc này vừa ra, hoàng đế mặt rồng giận dữ, Thái Tử nhưng là hăn duy nhất thân nhi tử! Khả xuất phát từ đối Thẩm Kiêm trong tay binh quyền kiêng kị, cũng không dám lấy cái này đệ đệ thế nào. Bá bá bá vài đạo thánh chỉ, phân phát rất nhiều bồi cảnh có nghi cung nhân, còn đem trong Đông Cung phạm là dính điểm quan hệ tất cả đều xử trí.

Không chỉ là người gia cha mẹ sinh khí, liên Tư Đồ Lan đều theo có chút cảm tức, thần chí không rõ? Thân thể bị hao tổn? Ai thất đức như vậy a! Người ta đã là cái gốc tử còn ngại hăn không đủ đáng thương sao, là bao nhiêu thiên không tắm rửa tài năng trưởng như vậy một viên hắc tâm.

Ra chuyện như vậy, Hoàng hậu nương nương cũng sầu a, chống thủ nằm ở trên quý phi tháp, đám cung nhân muện không ra tiếng cho nàng dấm lưng, sợ nàng giận chó đánh mèo chính mình dường như.

Cung lệnh nữ quan đứng ở nàng trước mặt, cung kính nói lời của mình.

"Thái Tử bên người vẫn cũng không có được yêu thích cung nữ, bên người hầu hạ Hà Lê Hoa lại là hại nhân, lần này Đông cung bị bệ hạ phân phát quá nhiều cung nhân, tuy nói bù thêm chỗ trống cũng không phải việc khó, khả trước đó vài ngày ra chuyện như vậy tình, điều này có thể tin nhân thật sự là khó tìm a..."

Tư Đồ Lan tại bên cạnh thêm xong trà, sau đó yên lặng đứng ở bên cạnh, ngừng thần tĩnh khí nghe.

"Khó tìm cũng phải tìm." Hoàng hậu đề huyệt Thái Dương, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, "Đặc biệt bên người cung nữ, lần này nhất định phải hảo hảo chọn lựa, nếu tái xuất cái đào hoa Hà Hoa cái gì, ta hoàng nhi chính là mấy cái mệnh cũng không đủ các nàng hại a."

Bên cạnh nào đó gọi hoa lan hồ khu chấn động.

Cung lệnh nữ quan thở dài một hơi, "Nương nương cũng không cần lo lắng quá mức, nô tỳ đã muốn đốc xúc phía dưới đi làm, thân gia trong sạch, làm việc ổn trọng cô nương, cũng không phải không có."

Tư Đồ Lan đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó làm ra nàng đời này hối hận nhất một cái quyết định...

Bước lên một bước, quỳ tại hoàng hậu trước mặt.

"Nô tỳ nguyện ý đi Đông cung phụng dưỡng Thái Tử." Một câu kia nói rất là bình thường, tại chính nàng nghe tới lại quá mức rung động.

Hoàng hậu nhìn thấy là nàng, nhớ lại mấy ngày hôm trước phát sinh sự tình, thủ một đốn, "Vì sao?"

"Nô tỳ phụ thân năm ngoái bị mà thôi chức, so với trong nhà có thân nhân chức vị cung nữ mà nói, gia thế tuyệt đối càng trong sạch, sẽ không liên lụy đến cái gì vây cánh chi tranh. Huống hồ..." Tư Đồ Lan lời nói một đốn, trong đầu hiện ra đường đường Thái Tử Đông cung không người trông coi hình ảnh, lại nghĩ tới kia vài cái tiểu cung nữ ăn vụng điểm tâm cảnh tượng, nhất thời kiên định hơn ý nghĩ của mình.

"Huống hồ Đông cung nhân luôn luôn không đem Thái Tử đương hồi sự, này đã sớm không phải bí mật gì, nô tỳ là Hợp Dương cung bên trong ra tới nhân, các nàng hẳn là sẽ có điều kiêng kị."

Hoàng hậu nghiêm túc suy nghĩ một phen, cảm giác nàng nói lời nói vẫn có đạo lý, trước kia đã cảm thấy cái này cung nữ rất đáng tin, hiện nay cảm giác nàng đi hầu hạ Thái Tử cũng không có cái gì không tốt. Tả hữu cũng là chính mình trong cung nhân, tốt xấu so bên ngoài tuyển đi lên muốn đáng giá tín nhiệm chút.

"Cũng hảo." Hoàng hậu gật gật đầu, xem như đồng ý.

xxxx

Tư Đồ Lan một bên thu dọn đồ đạc một bên cùng cùng ở cung nữ nói chuyện: "Nương nương tính tình nhưng là càng lúc càng lớn, về sau người cũng phải cẩn thận a."

Châu Dữu có chút ủy khuất, rầu rĩ nói: "Người nhất định phải đi sao?"

"Ta nhưng là chủ động xin đi giết giặc, nếu nói lại không đi, Hoàng hậu nương nương còn không đánh chết ta?" Vừa mới dứt lời, thuận tay thu hồi trên bàn tiểu vật.

"Ta liền không hiểu, Đông cung có cái gì tốt , một cái gốc chủ tử, một đồng bụng dạ khó lường cung nhân, người bên ngoài trốn còn không kịp đâu, người còn ba ba hướng bên trong toàn."

Tư Đồ Lan không xoay người, chỉ lái chơi tiểu đáp nói: "Bởi vì ta đi bên kia có thể ỷ thế hiếp người tác uy tác phúc nha!"

Châu Dữu bị nàng đậu cười, cũng không lại tiếp tục hỏi, có chút thương cảm nhìn nàng bận rộn bóng dáng.

Tư Đồ Lan lại không cười, cắn cắn môi dưới, nhất thời mất ngôn ngữ.

Thái Tử ngày đó một cái vô cùng đơn giản "Ân" tự, lại cứu mình một mạng, vô luận hẳn là có ý vẫn là vô tình, mình cũng đều thiếu nợ hẳn một phần đại đại nhân tình.

Huống chi, nàng cũng tận mắt chứng kiến thấy hẳn tình cảnh, bên người liền một cái đáng giá tín nhiệm nhân cũng không có, cho dù có dưới một người trên vạn người thân phận, cũng vĩnh viễn đều bị vây một cái nguy hiểm mà cô độc hoàn cảnh trung, không có nhân che chở hẳn, càng không có nhân chân tâm thành ý quan tâm hẳn.

Nàng không phải là không đáng thương Thái Tử .

Nói nàng quản nhân sự cũng hảo, đồng tình tâm tràn lan cũng thế, đều nhận.

Huống hồ hoàng hậu hiện tại tính tình càng lúc càng lớn, động một chút là trách phạt hạ nhân, tại bên người nàng chờ xuống còn phải lo lắng đề phòng. Thái Tử gốc là gốc, ít nhất sẽ không loạn đả mắng chửi người, làm hẳn bên người cung nữ so làm bên cạnh hoàng hậu nhất đẳng cung nữ tiền tiêu vật hàng tháng cao hơn, vẹn toàn đôi bên, sao lại không làm?

Tư Đồ Lan đầu vào đấy thu thập xong gì đó, cùng hiểu biết cung nữ cô cô nhóm đánh xong tiếp đón, liền theo một cái quản sự thái giám đi Đông cung.

Gì đó vừa để xuống, quần áo một đổi.

Bắt đầu nàng hoàn toàn không pháp đoán trước truyền kỳ Đông cung kiếp sống...

Đông cung như trước giống như bình thường lạnh lùng, căn bản không ai chú ý tới cái này mới tới cung nữ.

Chỉ có một hơn ba mươi tuổi thái giám lĩnh nàng quen thuộc Đông cung các loại hoàn cảnh, ngữ khí tất cung tất kính nói: "Lan cô nương, ngài bên này."

Cái này tư lịch lược lão thái giám tên là nhạc sĩ, hẳn tốt nhất thái giám bằng hữu gọi Đức Phúc, bây giờ còn đang trong phòng đầu ngủ nướng, không chịu đứng lên.

Dọc theo đường đi, nhạc công công lại cùng nàng nói rất nhiều cần chú ý sự tình, Tư Đồ Lan đều ở đây đáy lòng chậm rãi nhớ kỹ.

Hướng phía trước đi vài bước, vừa đi đường vòng liền bắt gặp một đám người.

Vốn là thiết cho Thái Tử xích đu ngồi một danh trang điểm xinh đẹp cung nữ, mi tâm chu hoa hồng điền, đồ tượng cái phi tử dường như. Chỉ là như vậy cũng liền mà thôi, chung quanh lại có vài cái cung nữ đều vây quanh nàng, mắt bên trong đều mang theo chút nịnh bợ ý tứ.

Như thế cảnh tượng, nói là chúng tinh cùng nguyệt cũng không đủ.

Tư Đồ Lan yên lặng nhìn một vòng, tại trong đám người phát hiện nàng ngày đó cường tặc cây trâm cung nữ, thùy bông mắt mâu, cũng không nhiều nói cái gì.

Bên cạnh nhạc công công bước lên một bước, ngữ khí cũng rất là cung kính, "Lăng Giang cô nương đi ra giải sầu?"

Tư Đồ Lan nhướn mày, Lăng Giang, tên này nàng giống như nghe nói quá.

Ngồi trên xích đu nữ tử không có đáp lời của hắn, chỉ liếc Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn, thấy nàng cũng bất quá một thân cung nữ trang phục, ngữ khí quái dị nói: "Yêu, vị này là ai a?"

"Hồi cô nương nói, đây là Hợp Dương cung bên trong đưa tới cung nữ, Hoàng hậu nương nương mệnh nàng bên người phụng dưỡng Thái Tử." Nhạc công công thành thật trả lời.

Kia Lăng Giang ha ha nở nụ cười, hơi có chút khinh thường, âm dương quái khí nói: "Bên người cung nữ? Hảo xảo bất xảo, ta cũng là đâu."

Bên cạnh lập tức có tiểu cung nữ nịnh nọt nói: "Đều là cùng cấp, khả thân phận của tỷ tỷ nơi nào là nàng có thể so sánh ? Ngay cả lúc trước Lê Hoa tỷ tỷ cũng cùng không hơn ngài đâu, này trong cung, cũng không phải ai cũng có thể có cái Tứ phẩm cha." Mọi người một trận cười khê.

Tư Đồ Lan lúc này mới chân chính thấy được cái gì gọi là trong núi vô lão hổ, hầu tử xưng bá vương...

"Đến, người lại đây." Lăng Giang triều nàng phất phất tay, đại hữu một bộ nữ chủ nhân tư thái.

Tư Đồ Lan đứng ở tại chỗ không có động, chỉ lẳng lặng đánh giá nàng.

Lăng Giang thấy nàng không phản ứng, nhướn mày nhân tiện nói: "Đại gia về sau là muốn cộng sự, người như vậy không hòa đồng, phải không muốn cùng bọn tỷ muội thân cận?"

Gặp đối phương vẫn không có cái gì quá lớn phản ứng, Lăng Giang lông mi dựng lên, đơn giản làm rõ nói: "Trong Đông Cung đầu quy củ, nhưng phạm là mới tới, trước tao ba tháng địa ai cũng không thể ngoại lệ!" Lăng Giang đây là đang cho nàng ra oai phủ đầu, chủ tử không dùng được, trong chuyện này vẫn là nàng định đoạt, đột nhiên nhô ra một người như thế, không giết giết của nàng nhuệ khí khả sao được?

Vẫn không nói gì người nào đó bỗng nhiên nhăn mày lại, có chút buồn cười lại có chút không nói gì.

Yêu? Như vậy khí thế bức nhân?

Khi nàng Tư Đồ Lan bình thời là ăn chay ? !

Chương 4 đem trên lầu lôi ra đi chém

Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn xem nàng, thân nhiên nói: "Người vừa nói cái gì tới, khiến ta tao ba tháng địa?"

"Như thế nào, không phục?" Lăng Giang vững vàng ngồi trên xích đu, ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong mắt thân nhiên trào phúng, phảng phất nàng mới là trong cung này chủ nhân dường như, "Xem người bộ dạng nhân khuông nhân dạng, như thế nào cứ như vậy không ánh mắt?"

"Trong Đông Cung chưởng sự cô cô còn chưa mở khẩu, đến phiên người đối với ta khoa tay múa chân?" Tư Đồ Lan hướng phía trước bước một bước, ngữ khí hơi có chút nghiền ngẫm, "Có một số việc ta không biết rõ, mà hỏi một chút người, nhất đẳng cung nữ là mấy phẩm?"

"Từ Thất phẩm! Ta chính là." Lăng Giang nhướn mày, "Như thế nào?"

"Nga..." Nàng kéo dài ngữ điệu, lại bày ra một bộ hảo học bộ dáng, "Kia xin hỏi lệnh thị là mấy phẩm nha?"

Lăng Giang cảm giác có cái gì không đúng, lại cũng theo nói: "Từ Ngũ phẩm."

"Người biết hảo." Tư Đồ Lan giải hạ eo bội, hơi hơi hướng phía trước hơi choáng váng, "Trước khi đi, Hoàng hậu nương nương đặc phong ta vì từ Ngũ phẩm lệnh thị, chủ quản Đông cung lớn nhỏ sự vụ! Thật không xảo, cô nương ngài cũng về ta quản đầu."

Tư Đồ Lan hoàn toàn không cho nàng thở cơ hội, chưa dãi kia Lăng Giang từ khiếp sợ trung phục hồi tinh thần liền nói: "Xuống dưới!"

Hạ cái gì đến... Lăng Giang bị rung động, thật là có chút phản ứng quá không đến. Chung quanh tiểu cung nữ lại đều lặng lẽ hướng về phía sau lui hai bước, dường như cố ý cùng nàng kéo ra cự ly, trên đời này, thái thấp leo cao sự tình luôn luôn cũng sẽ không thiếu, cũng không có cái gì nhưng kỳ quái, chẳng sợ trước một khắc còn tại vui vẻ vượt mộng ngựa nịnh bợ, sau một khắc có lẽ chính là người qua đường.

Tư Đồ Lan lại bước lên một bước, liền như vậy nhìn nàng, ngữ khí rất là bình thản: "Ta gọi người xuống dưới, người hạ không xuống dưới?"

Kia xích đu là cấp Thái Tử thiết được, nàng một cái cung nữ liền dám như vậy trắng trợn không kiêng nể làm của riêng, sinh sinh đem này Đông cung trở thành nhà nàng hậu hoa viên, như vậy kiêu ngạo, không bát một lần nước lạnh sao được?

"Người hạ không xuống dưới?"

Lăng Giang ngồi trên xích đu, căn căn môi dưới, cảm giác mình vừa có chút uy nghiêm quét rác cảm giác. Một trận gió phất qua, đem kia xích

đu nhẹ nhàng đung đưa, thân mình của nàng cũng theo lung lay hai lần, có chút xấu hổ lại có chút khó coi.

"Người hạ không xuống dưới?" Tư Đồ Lan lại bước lên một bước, còn là nguyên lai lời kịch, vẫn là quen thuộc ngữ khí, chỉ là hơi chút cất cao âm điệu, gia lượng không tăng giá.

"Ta muốn là... Không xuống dưới, người có thể làm gì ta?" Lăng Giang ngữ khí rõ rệt có chút yếu, vẫn là liều chống mặt mũi không chịu chịu thua, liệu định đối phương lấy chính mình không có biện pháp, cứng rắn một hơi không chịu chịu thua, nàng cao cao tại thượng quán, còn chưa hề bị người uy hiếp quá.

Khi Tư Đồ Lan chạy tới Lăng Giang trước mặt, liếc liếc nàng, đột nhiên vươn ra chân đem kia khối điểm bản đỉnh đầu.

Trong lòng nói, người dám can ta, ta liền dám đập người!

Khí lực cũng là không lớn, lại đầy đủ khiến mặt trên nhân phiên xuống dưới, này xích đu vốn là thiết được thấp, rút xuống cũng căn bản không sẽ thương đến nhân, nhiều lắm là ra cái xấu mà thôi.

Lăng Giang cương ngồi dưới đất, sắc mặt nhất thời trắng bệch, nàng hoành hành ngang ngược nhiều năm, vẫn là lần đầu gặp được người như thế. Có vài nhân đối với chính mình bất mãn, nhiều lắm là chỗ tối phát cáu, sử sử bán tử, người này ngược lại hảo, trực tiếp giáp mặt hãy cùng chính mình làm lên, làm cho nàng của mọi người nhiều cung nhân trước mặt mặt mũi quét rác, thật sự là đáng giận cực kỳ.

Trong lòng tức giận bất bình, nhịn không được cả giận nói: "Người ý thể hiếp người!"

"Đúng rồi ta chính là ý thể hiếp người, có cái gì không đúng sao?" Tư Đồ Lan mặt không đỏ tim không đập mạnh, còn rất hòa khí triều nàng mỉm

cười một chút.

Kỳ thật tại đây trong cung, khi tất yếu cầm quyền thế áp áp nhân cũng không phải không thể . Nàng bản tâm không xấu, nhưng cũng không phải cái thiện tra, nếu không đem người khác ngay từ đầu khinh miệt cùng ức hiếp bóp chết ở trong nội, ngày sau sợ là càng không ngày lành qua.

Là, nàng luôn luôn làm việc cẩn thận, song này chỉ là tại chủ tử trước mặt bảo mệnh pháp tắc, nếu có không biết tự lượng sức mình nhân khi đến nàng trên đầu đến, cũng liền không có gì hảo nhẹn. Nhẫn tự trên đầu một cây đao, nên lấy xuống khi liền lấy điếu.

Tổ tông nói cho chúng ta biết, ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng mới là cứng rắn đạo lý!

"Cô nương người nghe nói quá quan mới tiền nhiệm tam cây đuốc sao?" Tư Đồ Lan cười đến thật là có chút âm hiểm, "Vừa đốt xong người, lần thứ hai nhớ rõ vòng quanh ta đi nga."

Tư Đồ Lan lại không phản ứng nàng, vỗ vỗ trên người hôi liền xoay người đi.

Lưu lại một quần trong gió hỗn độn các cung nữ.

XXXX

Chính là ngày bình thường phân, Thái Tử cùng Thái Phó cùng một chỗ, cũng không nàng sự tình gì.

Tư Đồ Lan đang tại rồi rằm chỗ ở của mình.

Vốn là phân phối Tư Đồ Lan ở tại ban đầu hà Lê Hoa phòng, cùng Lăng Giang ở cùng một chỗ. Nhưng là dùng đầu ngón chân tưởng đều biết nàng không có khả năng vừa lòng cái này an bài, vừa đến, nàng cùng Lăng

Giang không đối phó, thứ hai, hà Lê Hoa vừa qua đời không lâu, đây liền chuyển vào của nàng chỗ ở, thật là có chút sấm nhân.

Không đợi nàng phát xong sầu, lập tức đã có người tới lấy lòng .

Vừa thấy người tới, chính là ngày ấy bị chính mình mạnh mẽ nhét cây trâm tiểu cung nữ, tựa hồ là tưởng phương tiện làm thân, còn đem kia căn cây trâm đeo ở trên đầu.

Tư Đồ Lan nhẹ nhàng ho một tiếng, nhớ lại chuyện ngày đó, có chút xấu hổ, "Có chuyện gì sao?"

Kiến thức qua trước mắt người này bừa hãn trường hợp, biết nội tâm của nàng căn bản không có phía trên ôn nhu như vậy. Kia tiểu cung nữ thanh âm càng phát ra nhỏ, chỉ sợ hãi nói: "Nhu Nhu là đến hỏi tỷ tỷ ý kiến ."

Nhu Nhu? Hảo khả ái tên...

Tư Đồ Lan lặng lẽ nhìn nhìn nàng, trước kia đều là vội vàng liếc quá liếc mắt nhìn, không như thế nào chú ý, lúc này nhìn kỹ dưới, phát hiện nàng đổ có vài phần tư sắc, rất có vài phần thanh thủy ra phù dung cảm giác.

"Ý kiến gì?"

"Sự tình hôm nay, mọi người đều biết , Lăng Giang cô nương tâm cao khí ngạo, sợ là không thể thiếu tìm ngài phiến toái. Bất quá cùng ta cùng ở một cô nương nói nguyện ý cùng ngài đổi phòng gian, cũng không biết tỷ tỷ có nguyện ý hay không?"

Tư Đồ Lan vừa nghe, có chút ngoài ý muốn, vội vàng nói: "Tự nhiên nguyện ý."

Lâm Nhu nở nụ cười: "Tỷ tỷ kia đem đồ vật chuyển qua là được, ta hiện tại liền dẫn người đi."

Đối phòng gian loại chuyện này vốn là có chút phiền phức, rất là giằng co một phen, mãi cho đến giờ Thân mới tính chuyển xong. Cứ như vậy, Tư Đồ Lan cùng Lâm Nhu ở tại cùng nhau. Người sau tính cách thiên nhiên, trừ có chút nhát gan, kỳ thật vẫn là rất hảo ở chung .

"Thời điểm không còn sớm, cô nương nên đi Thái Tử tắm điện hầu hạ." Lâm Nhu nhỏ giọng nhắc nhở nàng một câu, Tư Đồ Lan vội vàng đứng lên, nghĩ rằng mình tại sao quên Thái Tử này tra sự.

"Điện hạ không phải cùng Thái Phó ở một chỗ sao? Bên người không có tùy thị cung nữ?" Tư Đồ Lan phi hảo áo khoác, tùy ý hỏi một tiếng.

"Có ." Lâm Nhu sụp mi thuận mắt, "Chỉ là hôm nay nên ta đáng giá muộn rồi, hướng trước lúc này điện hạ đều là muốn tắm rửa thay quần áo , Lê Hoa tỷ tỷ không ở, hẳn là tùy người hầu hạ ."

"A? !"

Tư Đồ Lan kinh ngạc nhảy dựng, gì? Cho hẳn tắm rửa? Không có nghe nói bên người cung nữ còn mang theo cái này nhiệm vụ a...

Lâm Nhu biết nàng nghĩ sai, chỉ nhẹ nhàng cười, "Không có việc gì không có việc gì, điện hạ rất sợ xấu hổ, tắm rửa thời điểm phải không khiến người bên ngoài gần người . Người chỉ cần phân phó cung nhân tại trường canh ốc chuẩn bị tốt nước ấm, sau đó ở bên ngoài hậu liền là, tuy nói điện hạ không rành thể sự, loại chuyện này còn chưa phải chi phí tâm ."

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thu thập xong liền đi Thái Tử tắm điện, trước phân phó cung nhân chuẩn bị tốt tắm rửa công việc, nàng ban đầu là Hợp Dương cung bên trong , theo cô cô nhóm học không thiếu.

Giờ này khắc này, Thẩm Tầm chính im ắng nhìn trước mặt gì đó, trên giấy Tuyên Thành một đồng chữ như gà bới, góc bàn một ống bút lông.

Hắn vốn cho là mình đem bút chôn là có thể không cần viết, không nghĩ tới Thái Phó hôm nay lại đây dạy hắn viết chữ, còn lệnh cung nhân cho hắn chuẩn bị nhiều hơn bút lông...

Nhưng là hắn viết mười mấy năm đều không viết ra được đến một cái hoàn chỉnh tự, "Một" ngoại trừ.

Vô luận như thế nào dạng cũng vô pháp đem lực chú ý tập trung ở trên giấy, Thẩm Tầm cau mày, vạ phần buồn rầu.

Phảng phất lại nghe đến rất nhiều thanh âm ghé vào lỗ tai hắn vang vọng, những kia thanh âm đều ở đây gọi hắn ngốc tử, nói hắn gánh không nổi trọng trách, nói hắn uất ức, phế vật.

Hắn không phải người ngu.

Thẩm Tầm nghĩ như vậy, thân thủ liền vớ lấy kia một phen bút lông, đứng lên liền đi.

Tư Đồ Lan mới vừa vào nhóm liền gặp gỡ Thẩm Tầm đi ra ngoài, vô cùng giật mình, vội vàng gọi hắn lại: "Người đi đâu?"

Thẩm Tầm dừng lại cước bộ, có chút mờ mịt, tựa hồ nghĩ không ra vì sao chính mình sẽ bị quát ngừng.

"Nô tỳ là hỏi, đã trễ thế này, điện hạ ra ngoài làm cái gì?" Tư Đồ Lan mới phát hiện chính mình nói lời phương thức không quá cung kính, vội vàng sửa lại khẩu.

Thẩm Tầm cúi đầu nghĩ nghĩ, chi tiết đáp: "Ta đi... Bào hổ."

"..." Nàng bị hấn nghẹn nghẹn, đi đến trước mặt hấn yên lặng nhìn nhìn trong tay hấn gì đó, bút lông cừu, bút lông nhỏ, lang hào, kê hào, một cái không thiếu.

Giờ mới hiểu được hấn phía trước đào hầm là tại vui mấy thứ này...

Tư Đồ Lan nhìn nhìn ánh mắt hấn, lại phát hiện ánh mắt hấn căn bản cũng không có tiêu điểm, không biết dừng ở phương nào. Nhớ lại ngày đó phát sinh sự tình, nhất thời có chút giật mình, hấn rốt cuộc là nhớ rõ chính mình còn chưa phải nhớ rõ chính mình đâu?

Phát hiện mình suy nghĩ nhiều, Tư Đồ Lan không khỏi ho nhẹ một tiếng, "Vì cái gì muốn đem bút lông chôn?"

Thẩm Tầm vốn muốn nói bởi vì hấn không muốn viết tự, nhưng là vừa cúi đầu nhìn nhìn mặt nàng, nhất thời đã cảm thấy nàng cùng Thái Phó giống nhau chán ghét, đều là quản chính mình nhân, vì không để cho bọn họ phát hiện mình bí mật, hấn quyết định tát một cái nho nhỏ đối.

"Bởi vì ta thực thích viết chữ."

"Mùa xuân chúng tiếp theo chi bút lông, mùa thu liền sẽ dài ra rất nhiều bút lông."

Tư Đồ Lan sợ ngây người... Đây rốt cuộc là nhà ai chạy đến thiên chân hài tử.

Không đúng, hiện tại đã là mùa thu đi?

Mắt thấy Thẩm Tầm liền muốn vòng qua nàng đi ra ngoài, Tư Đồ Lan vội vàng thân thủ kéo hấn lại, sau đó rất nhanh thu tay, tận tình khuyên bảo nói: "Điện hạ, bào hồ lúc nào cũng có thể bào, chúng ta trước đi tắm rửa hảo sao? Phi... Người trước đi tắm rửa hảo sao?"

Thẩm Tầm bị nàng kéo về, nghiêm túc suy tư trong chốc lát, cảm giác lời của nàng rất có đạo lý, vì thế hắn đem bút lông đều các ở trên tay nàng.

"Hào."

Thẩm Tầm so nàng ước chừng cao một cái đầu, mỗi lần xem nàng đều là cúi đầu xem .

Tư Đồ Lan thầm nghĩ trong lòng, tiểu tử tông, thật khó hầu hạ! Lại cũng không dám tại phía trên biểu hiện ra ngoài, chỉ đem những kia cái bút lông đều đặt ở trên bàn, sau đó tìm ra hắn muốn đổi sạch sẽ áo choàng, không đợi nàng nói chuyện, Thẩm Tầm chính mình nhận lấy quần áo, sau đó xoay người đi trường canh ốc phương hướng, trước cửa vài cái cung nữ chọn đăng theo hắn quá khứ, cũng chỉ là theo một đường mà thôi.

Tư Đồ Lan không thể không thu hồi chính mình vừa câu nói kia, đổi thành một câu, đứa nhỏ này, thật bất lo!

Lâm Nhu nói Thái Tử rất sợ xấu hổ, tắm rửa thời điểm chưa bao giờ chuẩn nhân tiếp cận, như thế xem ra ngược lại là thật sự là có chuyện như vậy. Nhưng cẩn thận giấu lại, tóm lại là có như vậy điểm kỳ quái, chớ nói hắn đường đường một quốc Thái Tử, chính là trong cung những kia cái không được sủng phi tử tắm rửa cũng là có nhân hầu hạ a, Tư Đồ Lan xoa xoa huyệt Thái Dương, cảm giác vẫn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể không hỏi đến liền không hỏi đến đi.

Thẩm Tầm lúc trở lại, Tư Đồ Lan đã đem hắn đệm chăn phô hảo, cung kính đứng ở một bên, nàng bây giờ là hắn bên người cung nữ, tự nhiên muốn hầu hạ hắn đi ngủ hoàn tất.

Thẩm Tầm chính mình thoát giày, khó hiểu vật áo liền chui vào ổ chăn, muộn không ra tiếng nằm ở trống trơn trên giường lớn, trên người chỉ còn lại có một kiện Vân Cẩm trung y.

Tư Đồ Lan cho rằng như vậy liền coi xong , vừa mới chuẩn bị rời đi, lại nghe đến mặt sau truyền đến rất lớn một tiếng động tĩnh, nhất thời vô cùng giật mình.

Nhìn lại, phát hiện là Thái Tử gia đột nhiên bán ngồi dậy, ánh mắt sững sờ nhìn một chỗ, hình như là quên mất chuyện gì dường như.

Tư Đồ Lan theo ánh mắt của hắn xem qua, lại là một cái không xuyên quần áo tiểu búp bê vải, bị đặt ở giường lớn góc hẻo lánh, nói là không xuyên quần áo, kỳ thật cũng chỉ là chế tác quá mức thô ráp, chỉ có hình người mà thôi. Bởi vì giường thật sự là quá lớn, cho nên cách hắn còn rất xa.

Điện hạ, hơn nửa đêm không cần dọa người như vậy hảo sao?

Tư Đồ Lan kiên trì đi qua, đem kia búp bê vải cầm lên, nhẹ nhàng đặt ở trên tay hắn, sau đó đầu lấy hỏi ánh mắt.

Thẩm Tầm cái gì cũng chưa nói liền đem kia búp bê vải ôm vào trong ngực, lại chui vào ổ chăn. Ngủ là ngủ, ánh mắt lại trừng rất lớn, mờ mịt nhìn ngay phía trước.

Dạ ửng lỏa | nữ ngủ, điện hạ ngài muốn không cần như vậy trọng khẩu vị?

Tư Đồ Lan cảm giác nàng càng ngày càng làm không rõ, mang theo vài phần tò mò đi đến trước giường ngồi đi xuống, nhin không được lên tiếng hỏi: "Điện hạ... Cái này búp bê vải là ai cho người nha."

Thẩm Tầm không nói một tiếng, ẩn ẩn nhú mày.

Tư Đồ Lan sợ hắn lại ngại chính mình phiền, cũng không dám hỏi lại đi xuống. Dù sao còn dư lại ngày rất nhiều, còn làm không rõ ràng một cái tiểu búp bê vải lai lịch sao?

Chung quanh thực im lặng, im lặng chỉ nghe gặp hai người tiếng hít thở.

Khe khẽ thở dài một hơi, xét thấy đối phương căn bản cũng không có hỏi qua tên của bản thân, cũng hoàn toàn không có muốn hỏi chính mình tên ý tứ, Tư Đồ Lan chỉ phải thừa dịp hiện tại kiên trì cho hắn tự giới thiệu một phen, "Nô tỳ tên gọi Tư Đồ Lan, điện hạ về sau có cái gì phân phó trực tiếp gọi A Lan liền là."

"Tư Đồ Lan."

"A Lan."

Hắn đột nhiên rõ ràng thuật lại một lần, sau đó sẽ không nói , cũng không biết là tưởng cố ý nhớ kỹ tên này, tốt hơn theo miệng niệm chơi.

"A? Ta ở đây." Người nào đó bị dọa đến sửng sốt , cảm giác trước mắt người này suy nghĩ quả nhiên cùng thường nhân bất đồng, nàng thậm chí cảm giác tại Đông cung ngốc lâu khẳng định hội sớm già...

Thẩm Tầm nằm ở trên giường, ôm thật chặt trong lòng rồi gỗ, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

"Ngốc tử chính là ngốc tử..." Tư Đồ Lan nhin không được nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Thẩm Tầm nhướn mày, tựa hồ rất không cao hứng, "Ta không phải người ngu."

Giáp mặt nói nhân nói bậy bị người nghe thấy được, Tư Đồ Lan thật là có chút ngượng ngùng, nhìn nhìn hắn kia trương thanh tuyến mặt, lại nhin không được thở dài: "Người cũng đừng quá sống khí, người đời trước đều nói, có nhân ngốc không phải là bởi vì ngốc, là vì trong lòng sạch sẽ..."

"Ta không phải người ngu." Hần lại cường điệu một bên, ngữ khí nghiêm túc mà lại cố chấp.

Tư Đồ Lan ngẩn ra, không có biện pháp, chỉ phải liên hần nói: "Ân, điện hạ không ngốc, điện hạ là trên đời người thông minh nhất."

Kỳ thật đi, ngốc tử cũng sẽ không thừa nhận mình là ngốc tử. Nhân sinh đã muốn như thế gian nan, có một số việc liên không muốn vạch trần... Nàng ở trong lòng lặng lẽ nói câu nói bấy, đứng dậy yên lặng ly khai.

Nghe được này dạng khẳng định trả lời, Thái Tử mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, ôm hần búp bê vải ngủ.

Chỉ là từ đầu tới đuôi đều không có liếc nhìn nàng một cái, cái này cung nữ vừa còn chửi mình là người ngu đâu, khẳng định không phải người tốt lành gì...

Chương 5 Tam ca Tứ ca đừng làm rộn

Tự ngày ấy thụ tọa, Lăng Giang đã muốn thật lâu không có xuất hiện trước mặt nàng, tổng là trong chốc lát đau đầu trong chốc lát chân đau xin nghỉ, có thể trốn cũng không tránh được bao lâu, luôn phải đối mặt, đơn giản dán lên gương mặt kia da, kiên trì tiếp tục vào cương vị.

Nghe nói Lăng Giang lúc này chính hầu hạ Thái Tử gia dùng bữa, Tư Đồ Lan do dự một chút, không biết có nên hay không đi vào, nhưng nàng vừa xoay người liền nghe đến trong phòng đầu răn dạy thanh.

"Ăn cũng phải ăn hay không cũng phải ăn! Cô nãi nãi hầu hạ người là người tám đời đã tu luyện phúc khí! Thiếu theo ta xả những kia có hay không đều được!"

Rõ ràng cho thấy cái giọng nữ, nhưng lại rất quen thuộc, ước chừng chính là vừa cùng bản thân cãi nhau qua vị kia.

Tư Đồ Lan tâm thấy không ổn, vội vàng xoay người bước vào môn, vừa vặn đã nhìn thấy Lăng Giang ngón tay Thái Tử mũi húng húng hồ hồ, người sau dùng quyền đầu nắm chặt chiếc đũa, biểu tình thật là có chút ủy khuất, có lẽ là bị ức hiếp số lần nhiều lắm, một điểm phản kháng ý tứ đều không có.

Nàng có chút ngạc nhiên nhìn này phúc cảnh tượng, tựa hồ có chút không dám tin. Sững sốt sau một lúc lâu, trong lòng xông lên một chút phần nộ, bước lên một bước liền nói: "Lăng Giang, ai cho mượn người lá gan?"

Bị điểm danh nhân hoảng sợ, vội vàng hướng về phía sau lui hai bước, ngẩng đầu nhìn thấy người đến là Tư Đồ Lan, sắc mặt càng là trắng bệch, nhìn không được giải thích: "Lệnh thị đại nhân hiểu lầm... Ta chỉ là tại chỉ bảo Thái Tử ăn cơm thật ngon, không cần nhìn chung quanh, bằng không đồ ăn liền muốn nguội..." Nói, triều Thái Tử nháy mắt, "Điện hạ ngài nói là đi?"

Thẩm Tầm cúi đầu, nhìn mình chiếc đũa không nói lời nào.

Không phải...

"Phải không?" Tư Đồ Lan khả không tin của nàng quý thoại, "Khác ta không biết, ta chỉ nghe thấy người vừa dĩ hạ phạm thượng, đối đương triều Thái Tử găm rống."

"Ta chỉ là nhất thời kích động..."

"Đừng cho ta xả những kia có hay không đều được." Tư Đồ Lan dùng nàng vừa mà nói phản bác nàng, ngữ khí tức giận, "Liền lúc này đây đều bị ta đụng phải, trước kia... Người khẳng định cũng không ít như vậy đối điện hạ đi?"

Lăng Giang sắc mặt trắng bệch, không rõ tại sao mình lặp đi lặp lại nhiều lần tại trong tay nàng gặp cản trở, liên quan cũng không dám ra ngoài ngôn phủ nhận, chỉ quay đầu hướng Thái Tử cầu đạo: "Điện hạ... Ngài ngược lại là làm nô tỳ lời nói công đạo nói a, nô tỳ vừa đều là vì ngài hảo a..."

Thẩm Tầm như trước cúi đầu nhìn mình chiếc đĩa, phảng phất điếc giống nhau, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

Ta chính là không nói, tức chết người.

Kỳ thật Lăng Giang cũng không sợ Tư Đồ Lan, nàng sợ chỉ là Tư Đồ Lan phía sau hoàng hậu, người ta nếu là lúc nào tâm tình hảo, chạy tới cáo cái trạng, chính mình đời này nhưng liền toàn xong.

Tư Đồ Lan tiếp tục nói: "Trong Đông Cung mềm nắn rắn buông sự tình quá nhiều, nhưng ta không nghĩ tới người dám như vậy đối đãi Thái Tử, Lăng Giang, rốt cuộc là ai cho người mượn lá gan?"

Lăng Giang bị buộc nóng nảy, cũng bất chấp Thái Tử liền tại bên cạnh, chỉ phản bác nói: "Chớ ở trước mặt ta nói những này ra vẻ đạo mạo mà nói, trang mô tác dạng ai không biết? Huống hồ lại không chỉ ta một người như vậy! Người đi hỏi một chút Đông cung từ trên xuống dưới, còn dư vài người sẽ cho Thái Tử hành lễ? Ngay cả hãn mình cũng không so đo, người ở nơi này kiên trì cái gì kình? Chẳng qua bởi vì người người vừa tới không lâu, tất cả mọi người lười nhắc nhở người mà thôi."

Tư Đồ Lan giật mình, không phải không muốn quá Thái Tử tình cảnh thực không xong, chỉ là không nghĩ tới không xong thành như vậy. Nàng hơi hơi quay đầu nhìn về phía Thẩm Tầm phương hướng, nhất thời không biết nên dùng cái dạng gì ánh mắt nhìn hãn.

Thẩm Tầm phảng phất không nghe được bên cạnh hai người đối thoại, vươn ra chiếc đĩa gấp lên gần nhất đồ ăn, chậm rãi bỏ vào trong miệng,

chính mình ăn đồ đạc của mình. Có lẽ thế giới của hắn là trống rỗng , không có nhân cưỡi, không ai nói chuyện, chỉ là ngẫu nhiên mới có thể nhìn đến từng chút một bóng người, nhưng mà cũng chỉ là một cái chớp mắt, liền vội vàng đi ra ngoài, đem hắn một người vứt bỏ tại cô độc bên trong.

Đáng cười cái này chí tôn thân phận, kết quả là lại không có một người tôn trọng hắn.

Bởi vì hắn là cái ngốc tử. Ngốc tử sẽ không trừng phạt hạ nhân, sẽ không phản bác, lại càng sẽ không cáo trạng, thậm chí bị người mắng cũng chỉ là yên lặng chịu đựng, ở trong lòng hắn, hết thảy tựa ứng cai thị cái dạng này , luôn luôn đều không có cái gì không đối.

Tư Đồ Lan căn căn môi dưới, nếu như nói phía trước chỉ là bởi vì đồng tình hắn, hiện tại lại thay đổi hoàn toàn một loại ý tưởng.

Có lẽ loại kia ý tưởng, gọi là... Ý muốn bảo hộ.

Nàng đột nhiên nhìn về phía đối phương kia một thân cung trang nữ tử, trong mắt hình như có lợi dao bay qua, khí thế bức nhân: "Lăng Giang! Người tốt nhất là trước biết rõ ràng một sự kiện, ngồi ở trước mặt người nhân là Thái Tử, là Đại Chu trữ quân! Chẳng sợ hắn lại không rành thế sự, lại vô quyền vô thế, cũng không phải người một cái cung nữ có thể tùy tiện răn dạy ! Đừng quên Đại Chu còn có hoàng đế, còn có hoàng hậu!"

"Còn có, trước kia các người không hiểu quy củ, mạo phạm Thái Tử, ta đều không cho truy cứu. Từ nơi này một khắc bắt đầu, thấy diện hạ muốn hành lễ, vô luận trước mặt sau lưng. Không cho phép ra ngôn không tốn, không cho sau lưng nghị luận. Có không tuân thủ quy củ bị ta gặp được , phát hiện một lần, trực tiếp giao cho Hợp Dương cung xử trí! Hiện tại ta đứng ở chỗ này! Ta chính là Đông cung quy củ! Không có khả năng lại cho phép có loại chuyện như vậy phát sinh, người nghe rõ sao?"

Lăng Giang bị nàng này một chuỗi dài nói dọa tại chỗ, hơn nửa ngày cũng chưa có thể phản ứng kịp, nghĩ ra khẩu nói cái gì đó, cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt hồi trong bụng, Hợp Dương cung đại biểu cho cái gì, nàng không phải là không hiểu.

"Lăng Giang minh bạch..." Nàng đánh nát răng nanh cùng huyết nuốt, trong lòng thâm hận, mang theo một khang oán khí liền đi ra ngoài.

Đang cùng nàng lau người mà qua thời điểm, gắt gao bốc lên nắm tay.

Tư Đồ Lan vốn cũng chuẩn bị đi, lại cảm giác có một đạo ánh mắt dừng ở trên người của mình, nghiêng đầu nhìn lên, lại là Thái Tử Thẩm Tầm ngồi ở chỗ kia lặng lẽ nhìn nàng.

Nàng cũng không cho là hắn có thể nghe hiểu chính mình lời nói, vốn cũng không nói là cho hắn nghe .

Cảm nhận được kia đạo ánh mắt, lòng mềm nhũn, đi qua.

"Điện hạ có cái gì phân phó?"

Thẩm Tầm tựa hồ muốn nói gì, khả há miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

Thái Tử dùng bữa quy cách cùng Thiên Tử chỉ kém một đường, bàn dài biên giác tinh xảo Hoa Điều để người hoa cả mắt, bên cạnh còn đứng 2 cái hầu hạ tiểu thái giám, thấy vừa kia phiến cảnh tượng, nhất thời cũng không dám nói lời gì, xem ra trước mắt vị này mới tới lệnh thị đại nhân, không phải cái gì thiện tra a.

Trên bàn bày Thập Bát đạo đồ ăn, lại nói tiếp, Đại Chu tôn trọng tiết kiệm, tại tinh không ở nhiều, so tiền triều một đốn cơm trưa mấy trăm đạo đồ ăn cần phải ít hơn nhiều, các thức ăn hương vị đều không giống nhau, sơn hào hải vị, điểm tâm nhiệt canh giống nhau không thiếu, đều là Ngự

Thiện phòng làm được tinh phẩm, so dân gian thức ăn hảo thượng gấp trăm lần.

Thấm Tầm trong tay vẫn niết chiếc đũa, hình như là tại hồi ức cái gì. Một lát sau nhi mới chậm rì mở miệng nói: "Lan..." Hắn nghiêm túc suy nghĩ cực kỳ lâu, cũng không nhớ nổi ngày hôm qua cái tên đó, chỉ một tiếng lại một thanh thử thăm dò, "Lan..."

"Lan Lan." Thật sự nghĩ không ra, đơn giản cứ như vậy hô.

Tư Đồ Lan yên lặng ho một tiếng, đi đến trước mặt hắn.

Thấm Tầm lại thò tay tại ghế phía trên nhẹ nhàng nhất phách, nhẹ giọng mệnh lệnh: "Người ngồi xuống."

Vì thế nàng liền ngồi xuống, cũng không biết hắn đang mua cái gì quan tử, chỉ nghi ngờ nhìn đối phương.

Thấm Tầm thấy nàng như vậy nghe lời, trong lòng thật cao hứng. Quay đầu ở trên bàn cẩn thận quét một vòng, chọn trúng một cái sò biển.

Kỳ thật kia đạo đồ ăn tên đầy đủ gọi sò điệp chưng miến, đối Đại Chu loại này Bắc phương quốc gia mà nói, hải sản xem như thực hi hữu, cho dù là như vậy, Ngự Thiện phòng cũng không dám có một tia chậm trễ, đủ để nhìn ra hoàng đế đối với này con trai yêu thương. Nếu hắn biết mình xem như bảo bối con trai độc nhất bị vài cái hạ nhân quát lớn qua lại, nhất định muốn khí oai mũi không thể.

Thấm Tầm vươn ra chiếc đũa một kẹp, tiểu tâm dục dục đưa tới Tư Đồ Lan trước mặt, cho đối phương một cái tự nhận là thực thân mật tươi cười, thậm chí còn mang theo chút lấy lòng ý tứ hàm xúc.

"Cho người ăn..."

Thanh âm của hắc thực ôn nhu, giống như khe núi nước suối giống nhau trong suốt, lại dẫn hơi hơi từ tính, cào người ta tâm lý ngứa một chút.

Nếu không biết hắc là ngọc tử, Tư Đồ Lan cảm giác mình nhất định muốn vừa gặp đã thương.

Thật cao vóc dáng, hoàn mỹ tỷ trên khuôn mặt tuần tú, một đôi mày kiếm tiêu sái lăng khởi, mắt bên trong không có một tia tạp niệm, sạch sẽ , chính là Phiên Phiên thiếu niên tuế nguyệt, lại cố tình có như vậy vận mệnh bi thảm, thật là làm cho nhân than tiếc không thôi.

Tay hắc đứng ở giữa không trung, mang theo một loại khác kiên trì.

Đây là hắc thích ăn nhất đồ ăn, đồn đồn đều không thể thiếu.

Liền tại hôm nay, hắc đem mình thích ăn nhất gì đó phân cho người khác một điểm. Tuy nói là thực bình thường một sự kiện, nhưng nếu là khiến quen thuộc hắc người biết, chắc chắn kinh diệu rằng hàm. Điện hạ chưa bao giờ sẽ cùng người khác chia sẻ đồ đặc của mình, vô luận là cái gì. Đây là luôn luôn đều không có trôi qua sự tình.

Tư Đồ Lan lờm một cái, có chút nghi hoặc, nhiều hơn lại là cảm động. Kỳ thật, chính mình vừa kia một phen nói, hắc hắc là nghe được, có lẽ không phải thực lý giải, nhưng ít ra phân rõ ai là chân chính đối hắc tốt .

Nàng từ trên bàn lấy chiếc đĩa, đem kia trân quý lễ vật nhận lấy, ăn được sạch sẽ. Nàng còn chưa hề có hưởng qua chủ tử thức ăn, lúc này mới phát giác ra cách xa đến, Ngự Thiện phòng làm được gì đó, quả thật ăn rất ngon.

Thẩm Tầm một bên làm bộ như ăn cơm bộ dáng, một bên lặng lẽ đánh giá nàng, ánh mắt chớp nha chớp cái không ngừng.

"Điện hạ."

"Ân..." Cho là mình nhìn lên người khác hành động bại lộ, hăn vội vã đem mặt chớ quá khứ, chỉ ngoan ngoãn lên tiếng.

Tư Đồ Lan nhớ lại chuyện mới vừa, cảm giác có tất yếu cùng hăn hảo hảo nói một câu, không thể lại làm cho hăn như vậy nhịn xuống đi. Hăn cũng không phải là nàg, hăn có hậu đài có bối cảnh, danh chính ngôn thuận.

"Người muốn nhớ kỹ, người là Thái Tử, không có gì đáng sợ . Về sau nếu lại có người dám đối với người gằm rống, vô luận là ai, người thẳng quản một cước đạp qua!" Tư Đồ Lan vừa dặn dò xong, nhất thời phát hiện mình nói sai, vội vàng bổ sung một câu, "Đương nhiên... Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương không thể đạp, bọn họ là cha mẹ của người, giáo huấn người là phải. Thế nhưng người khác thì không được, biết không?"

Tư Đồ Lan tận tình khuyên bảo nói, đột nhiên cảm thấy chính mình giống như hơn cái đệ đệ đường như, muốn dạy hăn như thế nào làm người, như thế nào không để người xấu khi dễ.

Thẩm Tầm ánh mắt thật là có chút mê mang, nhịn không được hỏi một câu, "Nếu đạp bất động làm sao được?"

Đây là trọng điểm sao? !

Tư Đồ Lan hung ác nói: "Vậy thì tiếp tục đạp! Đạp phải xoay qua mới thôi!"

Thẩm Tầm chớp mắt, nháy mắt hóa thân làm một cái rất có tò mò hảo thiếu niên, "Vậy nếu như là người đâu?"

Chương 6 ta năm nay hai mươi

Thẩm Tầm chớp mắt, nháy mắt hóa thân làm một cái rất có tò mò hảo thiếu niên, "Vậy nếu như là người đâu?"

Tư Đồ Lan không nghĩ tới hẳn sẽ hỏi như vậy, nhất thời giật mình.

"Ta?" Ý tưởng của nàng nhất thời trở nên có chút hỗn loạn, còn có chút mặc danh, "Ta làm sao có khả năng đối với người gằm rống đầu, đó không phải là đánh mặt mình sao? Điện hạ... Ngài quá lo lắng."

Thẩm Tầm không buông tha người đem mặt bu lại, "Nếu đâu?"

Một trường tuần mặt như vậy nhích lại gần mình, Tư Đồ Lan có chút quần bách triều sau lánh tị, hoảng không trạch lộ dưới, đành phải đáp: "Kia, vậy ngài đạp đi..."

Thẩm Tầm lại đột nhiên cao hứng mà hướng nàng nở nụ cười, giống như biết cái gì không được sự tình, khoe môi cong lên, tươi cười sạch sẽ tượng một tờ giấy trắng.

"Người có hay không là rất sợ ta nha?"

Tư Đồ Lan lòng nói, ai sợ người cái ngốc tử a, phía trên như cũ cung kính nói: "Nô tỳ chẳng những sợ người, còn sợ trong cung này sở hữu chủ tử."

"Bọn họ còn không sợ ta, người vì cái gì muốn sợ ta?" Hẳn lòng tràn đầy tò mò hỏi tới.

Dùng mũi tưởng cũng biết cái này "Bọn họ" chỉ là Đông cung cung nhân, đều đến nhiều ngày như vậy, cũng không phải không kiến thức quá, nói thật, thật đúng là không vài người đem chủ này tử đương hồi sự. Đều là tại hoàng hậu hoặc là hoàng đế đến thăm thời điểm mới làm làm bộ dáng, thế nhưng cũng không dám làm quá phận, bình thường ăn mặc trụ đều hầu hạ hoàn hảo, không dám ra cái gì sai lầm.

Tư Đồ Lan bóp trán.

Thật sự là gần vua như gần cạp, bạn Thái Tử như bạn tiểu lợn... Người nói trong đầu hẳn mỗi ngày đều ở đây nghĩ cái gì đâu? Nhiều như vậy kỳ kỳ quái quái vẫn đề.

"Bởi vì..." Nói khởi cái đầu, suy nghĩ thật lâu lại nghĩ không ra lý do đến, Tư Đồ Lan không có cách , đành phải có lệ nói, "Ân... Bởi vì ta là người tốt, bọn họ đều là người xấu."

"Nga." Thẩm Tâm gật gật đầu, tỏ vẻ hẳn hiểu.

"..." Như vậy hảo lừa? Tư Đồ Lan nhin được muốn đi sờ hẳn trán xúc động, hỏi, "Điện hạ... Ngài bao lớn?"

Thẩm Tâm cúi đầu bắt đầu cờ lê chỉ.

Từ tay trái ngón cái ban đến tay phải ngón cái, lại từ tay phải ngón cái ban đến tay trái ngón cái.

Sau đó hẳn nâng lên thiên chân hồn nhiên ánh mắt nhìn nàng.

"Ta năm nay hai mươi ."

Ngữ khí nghe vào tai còn có chút kiêu ngạo dường như...

Nhưng là, lời này từ một nam nhân miệng nói ra... Như thế nào cứ như vậy không được tự nhiên đâu? Nào bố một cái tiểu cô nương liếm đường hồ lô nói: "Ta đã muốn bốn tuổi lập, sẽ chính mình mặc quần áo lập!"

Tư Đồ Lan lúng túng ho khan hai tiếng, cảm giác mình sớm hay muộn có một ngày muốn phá công.

Biết rõ gần đèn thì rạng gần mực thì đen đạo lý, nàng cảm giác mình tiếp tục như vậy sớm hay muộn sẽ bị hẳn truyền nhiễm. Nhưng là có biện pháp nào đâu, lúc trước nhưng là chính nàng muốn tới , làm người vẫn là muốn có điểm trách nhiệm tâm hảo, nếu lăm hạ, vậy thì quản đi xuống.

Dù sao nàng hiện tại cũng bất quá mười chín tuổi, ly ra cung còn có sáu năm quang âm, Mộ Tử Xuyên lại tiền đồ chưa biết, đơn giản cứ như vậy hao tổn đi. Nhịn không được cũng phải nhịn, dù sao cũng dễ chịu hơn tại hoàng hậu không coi vào đâu nơm nớp lo sợ ngày. Nghĩ đến này, cũng không biết Đào Ưu cô cô các nàng quá thật tốt không tốt, bớt chút thời gian được đi nhìn một cái.

Đã qua dùng bữa thời gian, trên bàn đồ ăn đều bị bỏ chạy, có chuyên môn phụ trách thanh lý cung nhân ở một bên yên lặng lau chùi bàn, lặng lẽ đánh giá hai người này.

Tư Đồ Lan đứng dậy muốn cáo lui, lại đột nhiên nhớ lại một sự kiện.

"Đúng rồi."

Nàng hôm qua trở về phòng thời điểm nhớ lại cái kia búp bê vải, thật là có chút tò mò, lại nhớ rõ kia búp bê vải ngay cả cái quần áo cũng không xuyên, đơn giản trở về phòng giăng co một phen, dùng một buổi sáng thời gian tài ra một kiện búp bê vải xuyên tiểu y phục, hoàng cung cái gì cũng không thiếu, chớ nói chi là một điểm vật liệu thừa, huống hồ nàng ngày hôm qua bóp qua thứ đó, cho nên đại khái thước tắc vẫn là nhớ rõ.

Đảm đương trị thời điểm đem kia đồ lót nhét ở trong vật áo, lúc này liền đem ra.

"Điện hạ." Nàng không nhanh không chậm nói, "Ngài ngày hôm qua ôm ngủ cái kia búp bê vải không xuyên quần áo, thật sự có thương tích phong hoá, ta làm một kiện màu tím đồ lót, có thể cho nàng mặc vào sao?"

Thẩm Tầm nghe nàng nói đến đây cái, rất nhanh nhăn mày lại, nghiêm túc cự tuyệt nói: "Không cần."

"Vì sao?" Tư Đồ Lan hướng dẫn từng bước, "Không xuyên mà nói, khiến cung nhân nhìn thấy sẽ cười nói, người đều lớn như vậy người..."

Thẩm Tầm không để ý nàng, đứng dậy đi trước bàn ngồi hảo, niết bút đem giấy Tuyên Thành trải ra, một bộ nghiêm túc hảo học bộ dáng, chỉ là lặng lẽ vĩnh tai nghe của nàng động tĩnh.

Thật cố chấp, Tư Đồ Lan trong lòng yên lặng hừ một tiếng, tự mình đi tìm kia búp bê vải , hảo ý làm một buổi sáng, luy tử luy hoạt người ta còn không cảm kích, thật sự để người ghen khuất.

May mắn kia búp bê vải để lại khi hẩn đầu giường, tứ ngưỡng bát xoa, hai tay hai cái chân triều thiên mở ra . Ngày hôm qua chưa kịp xem, hiện tại cẩn thận nhìn lên, đồ phát hiện kia búp bê vải thật là phổ thông, thậm chí xưng được với rách nát, bạch sắc vải thô bên trong tắc chút bông, đường may loạn thất bát tao, một chút cũng không tượng đường đường hoàng tử nên có thứ.

Nàng ôm chút may mắn tâm lý cầm lấy búp bê vải, cho nó mặc vào trong tay mình tử sắc tiểu y phục, cảm giác mình làm không sai. Bởi vì này gì đó thoát nhìn đã có chút năm tháng, bạch sắc vải dệt đã muốn trở nên hôi phác phác , cầm tẩy? Không quá khả năng, Thái Tử nhìn đến hẩn âu yếm gì đó ngâm mình ở trong nước trở nên xẹp xẹp , khẳng định hội tìm nàng liều mạng... Nếu là mỗi ngày đều muốn ôm ngủ , lấy gì đó bộ đứng lên ngược lại rất phương tiện.

Quay đầu lại trong nháy mắt, phát hiện Thái Tử đang nhìn chăm chăm nàng xem.

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, đem kia búp bê vải cầm lấy nói: "Không trải qua của người đồng ý là của ta không đúng, nhưng như vậy bộ muốn làm tịnh chút..."

Không nghĩ tới Thái Tử nhìn nhìn kia búp bê vải, đột nhiên nói: "Không cần cái này, nàng thích bạch sắc."

Nàng?

Tư Đồ Lan theo bản năng hỏi: "Nàng là ai?"

Thẩm Tầm đột nhiên sinh ra một tia cảnh giác, dùng không tin ánh mắt nhìn nàng, tượng cái bảo thủ bí mật tiểu hài tử, "Ta không nói cho người."

Tư Đồ Lan vốn cảm giác mình sắp đụng đến chân tướng, lại tại trong nháy mắt đánh trở về nguyên hình.

Thế nhưng đi, trên đời này người đều là có bí mật , ngốc tử cũng không ngoại lệ, chính nàng cũng có rất nhiều bí mật.

Vì thế Tư Đồ Lan quyết định tôn trọng hãn, không hề tiếp tục hỏi tới, chỉ theo hãn nói: "Kia hảo, quay đầu ta làm tiếp một kiện bạch sắc đồ lót..."

Chỉ là về cái kia búp bê vải, trong lòng càng phát ra tò mò.

XXXX

Hôm nay là hưu mộc ngày, Thái Phó sẽ không tới.

Hàm Nguyên điện bên kia đột nhiên truyền đến tin tức, khiến Thái Tử qua một chuyến.

Hàm Nguyên cung là sau tam cung đứng đầu, là hoàng đế xử lý hằng ngày chính sự địa phương, cũng là hoàng đế tẩm cung, từ trước thần thánh mà không khả mạo phạm. Tư Đồ Lan tiến cung mấy năm, cũng không có cơ hội chính mắt đi vào kiến thức một phen, lúc này dính Thái Tử quang, theo hãn một đạo đi, lấy bên người cung nữ thân phận tùy thị tại bên người.

Thái Tử ngồi ở cha hãn hoàng đối diện, Tư Đồ Lan đứng ở phía sau hãn, nâng lên mí mắt lạng lẽ đánh giá hoàng đế. Kỳ thật tại Hợp Dương cung khi đã gặp rất nhiều lần , vẫn là nhịn không được nhìn trộm một chút

mặt rồng, về sau ra cung còn có thể cùng các đồng bọn đắc ý, nàng cũng là gặp qua Thiên Tử nhân...

Đương kim hoàng đế cũng không tính lão, cũng bất quá bốn năm mươi tuổi, chính trực tráng niên. Tu nhien sâu cạn không đồng nhất, trên cánh mũi còn dài một viên mụn, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng hấn uy nghiêm. Sống lâu ở địa vị cao nhân, tổng có một loại độc đáo trầm ổn khí chất, đây là người thường sở không đạt được cảnh giới.

"Tâm nhi." Hoàng đế rốt cuộc đã mở miệng, đầy mặt lo lắng, chòm râu cũng theo miệng của hấn hình giật giật.

Thẩm Tâm ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình, đầy mặt mờ mịt.

Thấy hấn bộ dáng như vậy, hoàng đế càng phát ra cảm giác mình trong lòng chợt tràn ngập phiền muộn, muốn nói gì, cũng vẫn là nuốt xuống bụng.

Đại Chu quốc tộc ba trăm năm, hoàng tộc tử tự luôn luôn chỉ nhiều không thiếu, nhưng đến thế hệ này lại ra ngoài ý muốn.

Trừ hoàng hậu sở sinh chi tử, chiêu nghi sở sinh chi nữ, hậu cung không có mặt khác long duệ . Nếu chỉ là như vậy cũng liền mà thôi, duy nhất một nhi tử còn là cái đầu óc không rõ ràng , này nhưng khiến hấn không có biện pháp.

Kỳ thật, cũng không phải không có mặt khác thích hợp trữ quân nhân tuyển.

Hoàng đế còn có cái đệ đệ, là tiên đế thân phong Hoa Xương vương, danh gọi Thẩm Kiêm, niên cận 35. Ứng Nhân khoát mũi, diện mạo hung mãnh.

Cái này Hoa Xương Vương Khả không phải đồ tốt, dĩ vãng tiên đế lúc hãy cùng hãn tranh Thái Tử chi vị, tranh được đầu rơi máu chảy, nếu là Hiền Đức chi tài cũng liền mà thôi, cố tình là âm vụ khắc bạc nhân, thảo gian nhân mạng, hiếu chiến vô đức, đương kim Thái Tử Thẩm Tâm nhiều lần bị hãn âm tính, may mà đều nhặt về một cái mạng.

Hoàng đế vẫn luôn không có cách nào chế trụ hãn, trừ cố kỵ huynh đệ cảm tình, cũng bởi vì Thẩm Kiêm tay cầm binh quyền, đều đã nhiều năm như vậy, thật sự là khó nuốt trong lòng chi khí, cùng miễn bàn đem trừ quân chi vị cho người này .

Thái Tử gốc là gốc, tâm lại không hư.

Kỳ thật trước mắt biện pháp tốt nhất chính là khiến Thái Tử mau chóng có hậu, tại hoàng đế trong lòng, chẳng sợ kế vị chỉ là cái vô tri hài đồng, cũng so đem ngôi vị hoàng đế chấp tay Thẩm Kiêm tốt. Huống hồ hãn hiện tại chính đương tráng niên, còn có rất trường một đoạn thời gian có thể đi, cũng không vội vu nhất thời.

Nếu là kế hoạch hảo, hãn sáu bảy mươi tuổi quy thiên chi nhật, tôn tử đều hơn hai mươi ...

Hoàng đế đang tại triển vọng tốt đẹp tương lai, Thẩm Tâm lại chờ phải có chút khá tốt phiên, ngồi ở trên ghế bất an nhích tới nhích lui.

Hoàng đế lúc này mới phát hiện lại đây, vội vàng ho khan hai tiếng, nói: "Phụ hoàng hôm nay gọi người tới, nhưng thật ra là vì thương lượng hôn sự của người."

Mặc dù lớn chu dân phong mở ra, đối diện tuổi kết hôn nhân tương đối khoan dung, rất ít sẽ có người khinh thường, thế nhưng quá muộn cưới vợ cũng quả thật không phải hảo sự.

"Cái gì là hôn sự." Thẩm Tâm rất ngạc nhiên.

Hoàng đế rất tốt tỳ khí giải thích: "Nam tử cưới vợ, nữ tử gả chồng phu sự tình, liền gọi hôn sự."

Thẩm Tầm tuy rằng còn chưa ngộ đến không biết chính mình giới tính phân thượng, nhưng vẫn là có điểm linh không rõ, đuổi theo hỏi: "Cái gì là cưới vợ?"

Đều hai mươi mấy năm , sớm đã thành thói quen. Than thượng như vậy con trai cũng chỉ được tự nhận không hay ho, hoàng đế tận lực làm cho chính mình mà nói trở nên thông tục dễ hiểu, đáp: "Đối với người mà nói, chính là đem một cái nữ tử cưới về làm thái tử phi, tựa như phụ hoàng đem mẹ người sau cưới về làm hoàng hậu giống nhau."

Phía sau Tư Đồ Lan nhin không được ở trong lòng giơ ngón tay cái lên, bệ hạ ngài rất hội tổng kết ... Bị Thái Tử rèn luyện ra tới đi?

"Nga." Thẩm Tầm giống như có chút hiểu, lại hỏi, "Cái gì là thái tử phi?"

"..." Tư Đồ Lan thật sự nhin không được, buồn bực cười một tiếng, rất nhanh liền khôi phục vừa nghiêm túc bộ dáng. Ngự trước thất nghi nhưng là tội lớn, bất quá khi nay hoàng đế trạch tâm nhân hậu, chắc chắn sẽ không trị của nàng tội.

Cho dù khắc chế, vẫn là ghen tiểu ý, Thái Tử điện hạ kỳ thật người là cố ý đi?

Hoàng đế cũng không chú ý tới đối diện tiểu cung nữ hành động, chỉ thở dài một hơi đối Thẩm Tầm nói: "Nếu người không hiểu, cũng không cần thiết quá đã hiểu. Trẫm cùng người mẫu hậu sẽ hảo hảo xem xét thái tử phi nhân tuyển, dù sao cũng là tương lai quốc mẫu, tự nhiên muốn thận chi lại thận."

Thẩm Tầm nhưng thật giống như hiểu cái gì, trong ánh mắt một vạt cái không tình nguyện, lại ủy khuất lại ghét bỏ.

Há mồm liền nói: "Ta không cần."

Chương 7 thân phận

"Vì sao không cần?" Hoàng đế buồn bực, "Có người cùng người không phải càng tốt?"

"Không cần chính là không cần!" Thẩm Tầm thở phì phì đứng lên, nổi giận nói, "Ta đi."

"Tầm nhi!" Hoàng đế đột nhiên trầm giọng đem hắc quát ngừng, nhăn mày lại, "Phụ hoàng luôn luôn nhân nhượng người, khả ở trên chuyện này, trẫm quyết sẽ không lại tùy người tính tình làm bừa!"

"Bởi vì người không chỉ là trẫm nhi tử, vẫn là Đại Chu Thái Tử! Gánh vác trọng trách, không cho phép có một tia một hào lui bước. Trẫm sẽ ở trong vòng một tháng lấy ra chọn người thích hợp, người cưới cũng phải cưới, không cưới cũng phải cưới!"

Bị hung một đòn, Thẩm Tầm rõ rệt có chút mất hứng, một lát sau nhi, đột nhiên quay đầu lại nhìn Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn.

Ánh mắt kia hình như là đang hỏi, ta có thể đạp hắc sao?

Tư Đồ Lan tươi sống dọa ra một thân mồ hôi lạnh...

May mắn Thẩm Tầm cũng chỉ là liếc nhìn nàng một cái mà thôi, sau đó liền cúi đầu không nói câu nào. Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu để cho hoàng đế biết nàng dạy Thái Tử nhiều thế này oai đạo lí, chính mình khẳng định ngay sau đó liền mất mạng...

Hoàng đế cho là hãn bị chính mình thuyết phục , thở dài một hơi liền đứng lên nói: "Mà thôi, người đi về trước đi."

Thẩm Tâm dường như bị tức cực kỳ, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

"Tiểu hài tử tâm tính." Hoàng Thượng trầm thấp than một tiếng, trong lòng cũng nào. Vì thế đứng dậy vào nội điện, không để ý đến hãn nữa .

Thẩm Tâm như trước đứng ở nơi đó, cường tính tình không chịu đi.

Tư Đồ Lan tựa hồ muốn nói với hãn những gì, cuối cùng cũng chỉ là nuốt xuống bụng bên trong. Đây là việc nhà của người khác, thậm chí xem như thượng là quốc gia đại sự, nàng không có năng lực, cũng không có tư cách nhúng tay.

Hoàng đế bên cạnh Thường công công lại đây khuyên giải một phen, Thái Tử không thèm để ý, công công không có cách, cũng chỉ hảo lùi đến một bên. Trong điện cung nữ thái giám lui tới, vĩnh viễn đều là như vậy mấy tấm mặt, như vậy giải quyết việc chung biểu tình, liên Tư Đồ Lan nhìn đều cảm giác đáy lòng khó chịu, càng miễn bàn Thẩm Tâm .

Hãn bỗng nhiên quay đầu đi nhìn về phía ngoài cửa sổ, cũng không biết là đang hỏi ai.

"Bên ngoài là bộ dáng gì ?"

Tư Đồ Lan ngần ra, không biết hãn vì sao hỏi cái này, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Nàng tại đây trong cung gốc lâu lắm, lại nói tiếp, nàng cũng đã không quá nhớ rõ bên ngoài là hình dáng ra sao.

"Mẫu hậu nói, bên ngoài rất lớn." Thẩm Tâm ánh mắt như trước dừng lại ở ngoài cửa sổ, tự mình nói chuyện. Hãn một đời cũng chưa ra quá cái này hoàng cung, chỉ có thể dựa vào tưởng tượng đi suy đoán, có lẽ... Bên

ngoài sẽ có rất nhiều so nơi này còn đại cung điện, so nơi này còn nhiều hơn cung nữ thái giám?

Trong nháy mắt đó Tư Đồ Lan cảm giác hẳn không giống cái ngục tử, mà như là cái bị giam lên tiểu hài tử, khát vọng thế giới bên ngoài, lại không dám nói ra, chỉ có thể bị ngày qua ngày năm qua năm nhốt tại tiểu trong lồng sắt, dứt tình tế nhất thực vật, lại không có tự do.

"Bên ngoài a... Bên ngoài không có gì quy củ, ngày cũng không có nơi này hảo, người thuận miệng ăn luôn một đạo đồ ăn, có lẽ chính là phổ thông nhân gia một tháng sinh kế." Tư Đồ Lan không nhanh không chậm nói, dường như tại hồi ức, "Thế nhưng bên ngoài có rất thật hảo ngoạn gì đó, khúc quanh đồ chơi làm bằng đường quán, đầu đường cuối ngõ xiếc ảo thuật, diễn trong lâu hát biến điệu tiểu xướng, người muốn là thấy, chắc hẳn hoan hỉ."

"Phía ngoài xác rất lớn... Hơn nữa hiện tại chính là thu hoạch mùa, người muốn là đi ra ngoài, vừa vặn có thể nhìn đến liếc mắt nhìn nhìn không thấy bờ ruộng bậc thang hoa màu, còn có giang hà hồ hải, nguy nga sơn xuyên..."

Nàng nhìn hẳn có vẻ có chút cô đơn bóng dáng, không hề nói tiếp .

Nguyên tưởng rằng Thẩm Tầm hội năn nỉ chính mình dẫn hẳn ra ngoài, lại không nghĩ rằng hẳn chỉ là ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ xuất thần, nàng cũng không dám quấy rầy hẳn, yên lặng đứng ở phía sau hẳn, không nói câu nào.

Hàm Nguyên điện cung nữ thái giám đều cùng bọn hẳn giữ vững khoảng cách nhất định, phần mình làm chính mình sự tình.

"Lan Lan..." Thẩm Tầm bỗng nhiên nhỏ giọng kêu tên của nàng, ngữ khí có chút quái dị, "Biết ta vì sao không nghĩ cưới thái tử phi sao?"

Thấy hần chủ động nhắc tới chuyện này, Tư Đồ Lan thật là có chút ngoài ý muốn, vội vàng theo hỏi: "Vì sao?"

Thẩm Tầm có chút khẩn trương ngoáy ngoáy thủ, "Ta cảm giác nàng sẽ cười ta ngốc..."

Tư Đồ Lan rất là sửng sốt một chút, theo sau liền là thở ra một hơi, nàng cho là cái gì không được nguyên nhân đâu, nguyên lai là bởi vì này.

Nàng chỉ do dự một chút, liền khuyên nhủ: "Bệ hạ tự mình tuyển ra đến thái tử phi, nhất định là hiền lương thực đức, chắc chắn sẽ không như vậy vô lễ. Huống chi Thái Tử người một chút cũng không ngốc, vì sao muốn nói mình như vậy?"

Thẩm Tầm không có trả lời, nàng liền nói tiếp đi xuống.

"Kỳ thật bệ hạ nói không sai, nhân sống cả đời, cũng không phải chỉ có lý tưởng cùng chí hướng, còn có trách nhiệm cùng nghĩa vụ. Người sinh ở cái này hoàng cung, nhất định phải lưng đeo lên trách nhiệm của chính mình. Chính trị hôn nhân cũng không coi vào đâu, trước kia còn có hòa thân công chúa đâu, ngài hiện tại cũng chỉ là cưới cái thái tử phi mà thôi, căn bản không sẽ tổn thất cái gì. Hào hảo nghe theo bệ hạ an bài, hần là người phụ thân, sẽ không hại người..."

Nàng cũng không trông cậy vào hần có thể nghe hiểu bao nhiêu, ý của mình xem như biểu đạt rõ ràng, thở dài một hơi liền không nói thêm nữa.

Thẩm Tầm mặc một lát, cũng không để ý nàng, đứng dậy liền đi.

Tư Đồ Lan thấy hần phản ứng này, nhất thời hoảng sợ, vội vàng đi theo ra ngoài, Thái Tử nếu là có nửa ngày sơ xuất, nàng cũng không hảo trái cây ăn.

Bên này hai người mới ra cửa điện, kia sương Thường công công liền vào nội điện, đưa bọn họ hai người đối thoại hai năm rưỡi nói cho hoàng đế nghe, cũng không dám thêm mắm thêm muối, riêng là nguyên thoại thuật lại, cũng đủ phần khích.

Hoàng đế ngồi ở trước bàn, lắng nghe, phía trên nhìn không ra là cái gì biểu tình, chỉ là giống như vô tình hỏi: "Này cung nữ lai lịch gì."

"Hồi bệ hạ mà nói, nô tài ban đầu tại Hợp Dương cung bên trong gặp qua cô nương này, chắc là Hoàng hậu nương nương thưởng cho Thái Tử gia."

"Nói chuyện rất có trật tự, tâm tính cũng giai, người như vậy phụng dưỡng Tầm nhi, trăm cũng yên tâm." Hoàng đế xoa xoa huyết Thái Dương, ngữ khí có chút hàm hồ, "Đi thăm dò nàng thân thế, quay đầu bẩm đi lên."

"Là." Thường công công vội vàng lên tiếng, vừa mới chuẩn bị lui ra, lại bị hoàng đế cho gọi lại.

"Lúc đầu trăm làm cho người sửa sang lại những kia cái hồ sơ đều để chỗ nào? Vậy cũng đều là thích hôn kinh thành quý nữ chi tiết ghi lại, đừng cho làm mất."

"Hồi hoàng thượng nói, là Hoàng hậu nương nương muốn đi ..." Thường công công có chút ghen khuất trả lời.

Hoàng đế lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Nguyên là như thế, vậy cũng vô phương, nàng chọn cũng giống như vậy. Người đi xuống trước đi."

Thường công công nhanh chóng lui ra, sợ lại một không cẩn thận nghịch long lân.

XXXX

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan còn không biết vận mệnh của mình bị nhéo vào người khác trong tay, chỉ nhớ kỹ chính mình phía trước chuyện đã đáp ứng, tại trong phòng đầu cho kia búp bê vải phùng khởi quần áo mới, Thái Tử nói muốn bạch sắc, vậy thì làm kiện bạch sắc liền là.

Cùng ở cung nữ Lâm Nhu trở về phòng, thấy nàng lại đang may quần áo, cũng không dám hỏi cái gì nguyên do, chỉ săn sóc nói: "Tỷ tỷ từ từ đến, cẩn thận mệt muốn chết rồi ánh mắt."

Tư Đồ Lan có chút cảm động, nói: "Không có việc gì, điểm ấy tiểu châm tuyến sống, vẫn là không thành vấn đề."

Lâm Nhu đơn giản ngồi ở bên người nàng, có chút hâm mộ nói: "Tỷ tỷ thủ thật xảo, ta cũng sẽ không nữ hồng đâu. Cũng khó trách đến bây giờ còn là cái tam đẳng cung nữ, mỗi ngày cũng chỉ có thể làm chút việc nặng, thiêu môi gác đêm cái gì ..."

Tư Đồ Lan sửng sốt, hỏi: "Người tới đây trong cung bao lâu?"

"Hắn là có bốn năm thôi."

Ngược lại là so nàng còn muốn sớm chút... Tư Đồ Lan yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Người ở đây Đông cung ngốc lâu, biết điện hạ cái kia búp bê vải là sao thế này sao?"

"Búp bê vải?" Lâm Nhu cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, xem như nhớ lại, "Nga... Người nói cái kia a, Lê Hoa tỷ tỷ trước kia từng nói với ta, điện hạ mỗi ngày buổi tối đều phải ôm một cái búp bê vải ngủ, cùng tiểu hài tử dường như."

"Người biết nguyên nhân sao?" Tư Đồ Lan tò mò truy vấn.

"Nguyên nhân ta cũng không phải rõ ràng..." Lâm Nhu lắc lắc đầu, "Trong cung này đầu bí mật khả còn nhiều đâu, ta chỉ nghe chương sự cô

cô nói kia búp bê vải là lão cung nhân cho hăn làm, hình như là đời trước cô cô, lại hình như là điện hạ bà vú, ai nha... Ta cũng không phải đặc biệt giải."

"Bà vú?" Tư Đồ Lan mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là như vậy cái nhân vật, nàng phía trước còn tưởng rằng điện hạ nhớ thương nhà ai cô nương xinh đẹp đâu... Trong lúc nhất thời vì chính mình tùy tiện phỏng đoán cảm thấy áy náy.

"Đúng rồi!" Lâm Nhu tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên ghé vào bên tai nàng nói: "Nói cho người biết một việc, người nhưng không muốn nói cho người khác biết yêu."

"Ân, ta cam đoan không nói."

"Ta nghe nói nha, điện hạ bốn tuổi năm ấy đột nhiên biến thành ngọc tử, giống như cùng này bà vú có quan hệ đâu..."

Nghe lời này, Tư Đồ Lan nhớ lại ngày đó Đào Ưu cô cô nói với nàng mà nói, trong lúc nhất thời lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Ai... Hăn, hăn không phải vừa xuất sinh liền." Tư Đồ Lan đột nhiên ngậm miệng, không tiếp tục nói nữa, như vậy ở sau lưng ăn người khác lưỡi căn, thật sự là có chút không phúc hậu.

Lâm Nhu vừa định nói cái gì đó, lại đột nhiên bị ngoài cửa truyền đến giọng nữ cắt đứt.

"Nhu Nhu, người mau ra đây." Nhìn lại, lại là nàng ngày thường giao hảo cô nương, "Lăng Giang phụ thân tiến cung yết kiến, thuận đường đến xem nàng, mang theo thực nhiều ăn ngon đâu, mau ra đây mau ra đây."

Lâm Nhu quay đầu nhìn nhìn Tư Đồ Lan, do dự một lát liền cự tuyệt nói: "Ta liền không đi."

Nàng sợ Tư Đồ Lan mất hứng.

Tư Đồ Lan bị nàng nhấn nhai tâm tư cảm động đến , săn sóc nói: "Không có việc gì người đi đi, ta một người tại trong phòng hảo."

Vừa mới dứt lời, Lăng Giang thanh âm truyền tới.

"Nhu Nhu, người trước kia không phải thích ăn nhất đường chưng tô lạc sao, từ xa ngửi được hương vị liền nhào tới , hôm nay cái như thế nào như vậy ngạc nhiên, kêu đều kêu không đến?"

Lâm Nhu có chút xấu hổ, nói cái gì đều cũng không nói ra được, "Ta, ta..." Nàng cũng không phải ngốc tử, có một số việc vẫn là nhìn ra , các nàng đây là thực rõ ràng tại xa lánh Tư Đồ Lan , phủng mình là giả, khí Tư Đồ Lan mới là thật.

Quả nhiên, Lăng Giang lời vừa chuyển, thanh tuyến lập lại trường vừa chua xót, nửa là đắc ý nửa là châm chọc nói: "Thật sự không ăn sao? Qua thôn này nhưng liền không cái tiệm này, của người cái kia Hảo tỷ tỷ cũng không cái Tứ phẩm cha tiến cung cho người mang thức ăn yêu."

Tư Đồ Lan có chút không kiên nhẫn bữu môi, lại đây khoe khoang Tứ phẩm , có phiền hay không a.

Vốn tưởng chịu đựng không cùng nàng so đo, như thế xem ra, là nhất định phải tranh cái người chết ta sống nàng mới có thể yên tĩnh.

Ngoài cửa vây người càng đến càng nhiều, mắt thấy Tư Đồ Lan lúc mới tới lợi hại cảnh tượng, đối với hiện tại lần này cảnh tượng cũng rất là tò mò.

Lăng Giang cảm giác mình tìm về bãi, nhin không được ha ha nở nụ cười, "Yêu, có người mặt mũi quái bất trụ đâu."

Tư Đồ Lan không đứng lên, cũng không thấy nàng, chỉ phùng trong tay bạch đoạn đồ lót, không nhanh không chậm nói: "Nghe nói người cha là chính Tứ phẩm a?"

Lăng Giang không trả lời nàng, chỉ ngẩng đầu cười, liệu định nàng lấy chính mình không có cách.

"Kia nếu người cao quý như vậy, còn chạy tới đương cái gì cung nữ đâu?" Tư Đồ Lan ám phúng một tiếng.

"Ta thích!" Lăng Giang oán hận cắn răng một cái nhân tiện nói. Kỳ thật nàng vốn là muốn vào để làm phi tần, thật sự không được hỗn cái nữ quan cũng thành, nhưng bởi vì tự thân không có bản lĩnh gì, tìm rất nhiều phương pháp cũng không có cách nào, chỉ có thể trước đương cái nhất đẳng cung nữ, vốn là nghĩ tìm cơ hội chậm rãi hướng lên trên bò, lại một chậm trễ chính là hai năm.

Đại Chu lịch đại cung nữ đều là người đàn ông, hoàng đế hoàn lương gia nữ bên trong tuyển ra người thích hợp đến dôi dào hậu cung cùng Thái Tử Đông cung cùng chư Vương vương phủ, đương nhiên, những này đều sẽ xem đương sự bằng lòng hay không. Tuyển ra một bộ phận sau, lại từ trúng cử đàn ông nữ trung tuyển thủ bộ đáng tốt hơn, phẩm tính cao hơn sắc làm tần phi, cho nên phần lớn cung nữ đều là có chút quan gia bối cảnh, bình thường tiểu môn tiểu hộ cô nương còn không nhất định có thể đi vào cung đương cung nữ đâu.

"Kỳ thật đi..."

Tư Đồ Lan một tay đem châm tuyển xuyên qua, ngữ khí thực bình thản, nói ra lời lại một thạch kích khởi ngàn tầng lãng, "Ta dưỡng Trịnh hữu xương là đương triều Ngự Sử trung thừa, từ Tam phẩm, trật thiên thạch. Phụ thân bãi chức phía trước cũng từng là Đô Sát viện phải phó đô

Ngự Sử, vẫn là hoàng đế thân thụ chính Tam phẩm Kim Tử Quang Lộc đại phu."

"Nga đúng rồi, có tất yếu giải thích một chút, gia phụ bị mất chức không phải là bởi vì thi cơm tố vị, càng không phải là bởi vì tham ô nhận hối lộ, chỉ là bởi vì một thiên văn chương chọc giận tới mặt rồng, lại nói tiếp có chút thiên phương dạ đàm, nhưng cũng là chính hấn không đối."

Đám người vây xem bị kia một chuỗi một chuỗi phẩm chất nhiều mù đầu, lại cũng có thể đại khái nghe được là tình huống gì, ai nha mù nha này mới tới lệnh thị đại nhân thật sự là thâm tàng bất lộ a.

Lăng Giang lại đứng ở tại chỗ, nàng đã muốn nhớ không rõ đây là lần thứ mấy tại trong tay nàng bị té nhào , trong đầu một mảnh hỗn loạn.

"Ta nói những này không phải muốn cùng người so bì, cũng không khác ý tứ, chỉ là muốn nói cho người biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, không cần cả ngày nghĩ khoe ra chính mình hoặc là tính kế người khác, không có ý gì."

Lăng Giang bị của nàng một phen nói tao đây mặt đỏ bừng, vẫn là chống một hơi phản bác: "Người luôn luôn cũng chưa từng nhắc tới, ai biết người vừa nói có đúng không là gạt người nói dối?"

Tư Đồ Lan đem cuối cùng một châm đâm tới, ngửi khí hơi có chút khinh thường, cũng không biết là đang nói ai, "Chân chính phong phú cốc tuệ bình thường đều là cúi đầu , chỉ có xẹp thóc mới rào rào loạn hưởng, ta còn chưa nhàn đến loạn biên nói dối tình cảnh."

Chương 8 ra cung chơi đùa

Tự ngày ấy ở trước mặt mọi người sắc Lăng Giang sau, nàng tựa hồ cũng thu liễm chút, biết đây không phải là dễ chọc chủ, ngày thường có thể đường vòng liên đường vòng, có thể không chung sống liên không chung

sống. Thiếu cá nhân cho mình tìm tra, Tư Đồ Lan đổ cảm giác thanh tịnh, chỉ là không biết nàng về sau còn hay không sẽ nháo xảy ra chuyện gì, dù sao mình làm cho nàng như vậy không xuống đài được mặt, trong lòng nhất định là hận .

Hận thì hận , cùng lắm thì đến một cái đánh một cái, đến 2 cái đánh một đôi.

Tư Đồ Lan bữu bữu môi, vào nội điện.

Thẩm Tầm đang cùng Thái Tử Thái Phó cùng một chỗ, hai người ngồi ở trước bàn không biết tại viết những gì.

Thái Tử Thái Phó họ Hoắc, danh Hoắc Phương, hoàng đế niệm này làm người ngay thẳng, không lừa gạt, mới thụ cái này chức quan, Thái Tử Thái Phó là phụ đạo Thái Tử Đông cung quan, trật 3000 thạch, vị thứ Thái Thường. Liên Thái Tử đối với này cái sự phó cũng phải chấp đệ tử chi lễ, ánh sáng vô hạn.

Sở dĩ đối với hãn ký ức sâu như vậy khắc, là bởi vì hãn còn có cái đỉnh đỉnh có danh nữ nhi, gọi Hoắc Thanh Thu, là Quảng Lăng thành đệ nhất mỹ nhân, toàn bộ Đại Chu không người không biết không người không hiểu. Tư Đồ Lan đến nay còn rõ ràng nhớ rõ trong kinh thành có thủ ca dao câu đầu tiên từ: có nữ Thanh Thu, mạo so anh lang.

Như vậy một cái thanh danh Viễn Dương mỹ nhân, gia thế hiển hách, lại đến nay không có hôn phối, ngược lại là có chút kỳ quái.

Cũng không biết của nàng gia trưởng là thế nào tưởng , Tư Đồ Lan nhìn xem gần ngay trước mắt Thái Phó, thật muốn phỏng vấn một chút đâu.

Hoắc Phương khiến Thẩm Tầm vẽ "Chu" tự, nhưng sau giả vẽ mặt chuyên chú niết bút, vừa rơi xuống đi liền oai , không khỏi có chút ủ rũ.

Hoắc Phương cũng nhăn mày lại, đều hơn hai mươi tuổi người, còn tại học những này thứ căn bản, chỉ là như vậy còn chưa tính, cố tình liên cơ bản cũng nắm giữ không được, than thương như vậy học sinh, hắn cũng là đời trước tạo nghiệt. Như vậy một cái ngốc tử, liền là độc lập tự hỏi cũng thành vấn đề, chớ nói chi là tay cầm thiên hạ đại quyền, ngồi trên kia long ý chi vị.

Nếu không phải là hoàng đế uy nghiêm đặt ở thượng đầu, hắn thật muốn lật bàn không làm.

Thái Tử nhìn không ra, Tư Đồ Lan lại nhìn thấy Hoắc Phương đáy mắt không kiên nhẫn, tiếp tục như vậy cũng chỉ là tiêu ma hắn kiên nhẫn mà thôi, vì thế bước lên một bước nói: "Thái Phó nếu là mệt mỏi, trở về đi nghỉ ngơi đi."

Hoắc Phương nhìn lại, lại là cái cung nữ, nói: "Người nói tính?"

"Là, ta nói tính." Tư Đồ Lan mặt không đổi sắc.

Hoắc Phương cười: "Người ngược lại là lớn mật, không sợ lão phu hướng bệ hạ cáo người một trạng?"

Tư Đồ Lan cung kính khom người, "Thái Phó là minh bạch nhân, sẽ không theo nô tỳ so đo chút chuyện này."

"Thôi thôi thôi." Hoắc Phương thở dài một hơi, "Dù sao cũng không vội vụ này một chốc, lão phu liền đi về trước."

"Cung tiễn Thái Phó."

Tư Đồ Lan đưa mắt nhìn hắn rời đi, một chuyển quá thân liền phát hiện Thẩm Tầm nhìn chăm chăm nàng xem, đã không phải là lần đầu tiên, cũng đã quen rồi.

Thẩm Tầm gọi nàng: "Lan Lan."

"Làm cái gì?" Tư Đồ Lan xách làn váy ngồi ở vừa Thái Phó vị trí, cố ý hỏi hăn.

"Người thật tốt, biết ta không muốn viết tự." Thẩm Tầm phát ra từ nội tâm cảm kích.

Tư Đồ Lan: "Người suy nghĩ nhiều."

Sau đó đem bút lông nhét về trong tay hăn, thân thể mình phiến diện, nắm lấy tay phải của hăn.

"Đổi cái phương thức mà thôi."

Thẩm Tầm thủ rất lớn, khớp xương rõ ràng, thon dài lại hảo xem. Tư Đồ Lan từ trước đến giờ không làm quá cái gì sống lại, tuy rằng cũng là thon thon ngón tay ngọc, lại rõ rệt so với hăn đoán rất nhiều. Đại Chu cung nữ không cho lưu móng tay dài, cho nên thoát nhìn sạch sẽ lại sạch sẽ.

Tay nhỏ niết đại thủ, thoát nhìn thật là có chút không được tự nhiên.

Thẩm Tầm đẩy mặt kính ngạc nhìn tay phải của mình, như là phát hiện cái gì rất không được sự tình.

Tay phải bị như vậy nhìn chăm chú vào, Tư Đồ Lan sắc mặt lại có một chút hơi đỏ lên, tức giận triều trên bàn nhất phách.

"Xem giấy!"

Thẩm Tầm vội vàng nghe lời quay đầu qua, không rõ ràng cho lắm.

Tư Đồ Lan cũng có chút khẩn trương, không biết phương pháp này được hay không được thông. Khi còn nhỏ mình cũng là không thông suốt, thỉnh tiên sinh đều nói nàng không phải viết chữ liêu, tuy nói nữ tử không

có tài là có đức, khả nói như thế nào coi như là thư hương môn đệ, phụ thân vốn là quan văn, tự nhiên đối với nàng yêu cầu nghiêm khắc, vì thế liền tự mình bắt tay nàng giáo nàng viết chữ, một bút một hoa, một hoành dựng lên, bởi cường hữu lực dẫn đường, tưởng viết thiên cũng khó, nhiều viết cái vài lần cũng sẽ , so với vẽ muốn dễ dàng hơn.

Kỳ thật chữ của nàng cũng xem là tốt , chung quy theo phụ thân.

Thẩm Tầm giống như nghe lời nhìn giấy, ánh mắt lại vụng trộm liếc hướng về phía giao ác thủ, cẩn thận nghiên cứu nửa ngày cũng không nhìn ra cái nguyên cố đến, có chút kinh ngạc cùng mê mang.

"Vừa Thái Phó làm cho người viết là 'Chu' đúng không?"

Tư Đồ Lan cũng mặc kệ hấn về điểm này tiểu tâm tư, nắm chặt tay hấn liền bắt đầu viết, biên nói theo: "Nhớ kỹ trình tự, phiết, chiết, hoành, thụ, hoành... Thụ, chiết, hoành."

Miệng niệm xong , trong tay tự cũng viết xong.

Trên giấy Tuyên Thành một cái xiêu xiêu vẹo vẹo "Chu" tự, tốt xấu xem như thành hình.

Thẩm Tầm mở to hai mắt nhìn, miệng cũng có chút lơ đãng trương khai.

Đây là hấn viết ?

Tư Đồ Lan nói: "Xem, người cũng là sẽ viết chữ , viết rất rất tốt a. Đem bút thuận học thuộc lòng, lại nhiều viết mấy lần, người liền sẽ chính mình viết."

Ngốc tử tuy ngốc, trí nhớ bình thường cũng không tệ, để hấn công bút thuận so làm cho hấn chiếu viết muốn dễ dàng được bao nhiêu. Thẩm Tầm

cảm thấy rất thần kỳ, cũng không nói, muện không ra tiếng theo sát nàng lại viết vài lần.

Lần thứ năm thời điểm, Tư Đồ Lan buông lỏng ra tay hãn, khích lệ nói: "Chính người đến."

Trên tay không còn, Thẩm Tầm hoảng sợ, quay đầu nhìn mặt nàng, ủy khuất nói: "Ta sẽ không."

"Người hội." Tư Đồ Lan chỉ vào tờ giấy kia, "Người xem, đây đều là người viết."

Thẩm Tầm lúc này mới quay đầu đi, có chút khẩn trương thuật lại một lần: "Phiết chiết dù sao dù sao chiết hoành."

Sau đó rơi xuống đệ nhất phiết, lại niệm "Phiết chiết dù sao dù sao chiết hoành." Rơi xuống thứ hai bút, như thế lặp lại niệm tám lần, thậm chí còn rịn ra chút hãn, trên giấy Tuyên Thành dần dần hiện ra một cái đại đại "Chu" tự, không thể nói rõ hảo xem, thậm chí còn có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng coi như có thể nhận ra...

Tư Đồ Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, qua sau một lúc lâu, ngây ngẩn cả người. Như thế nào có loại "Ngô gia có nhi sơ trưởng thành" quái dị cảm...

Thẩm Tầm lại hoàn toàn không tin là chính mình viết ra, nhìn chăm chăm chữ kia vẫn không nhúc nhích, giống như muốn đem tờ giấy kia nhìn chăm chăm phá đường như.

-- oanh! Nơi nào đến tự! Còn không từ thực đưa tới!

Tư Đồ Lan nhìn phản ứng của hãn bỗng bật cười.

"Nhớ kỹ bút thuận, ngày mai lại viết cho Thái Phó nhìn một cái."

"Còn muốn viết." Thẩm Tầm đột nhiên nói.

"A?" Tư Đồ Lan sững sốt.

"Còn muốn viết." Thẩm Tầm cường điệu.

"Viết cái gì..." Người ngược lại là nói nha.

"Viết... Phụ hoàng, mẫu hậu, Thẩm Tầm." Thái Tử vất hết óc suy nghĩ hồi lâu, phương nói tiếp, "Còn Hữu Lan lan."

Tư Đồ Lan triệt để cứng lại rồi, Thái Tử gia... Người đem ta một cái tiểu cung nữ cùng người kia tôn quý người một nhà đặt ở cùng nhau thật sự thích hợp sao?

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nói lại không thể nói như vậy, chỉ có thể nói: "Một ngụm ăn bất thành mập mạp, về sau lại chậm rãi dạy người, dù sao, còn nhiều thời gian nha..."

Thẩm Tầm ân một tiếng, sau đó không nói, đặt xuống bút, bắt đầu xem cửa sổ.

Tư Đồ Lan nhìn không được cũng theo xem cửa sổ, nghi ngờ nửa ngày, có gì hảo xem, Thái Tử trong đầu lại đang nghĩ cái gì...

"Ta nghĩ đi bên ngoài." Thẩm Tầm đột nhiên nói.

"Vậy người liền đi a." Tư Đồ Lan nhìn trống trơn ngoài cửa, "Lại không nhân ngăn cản người."

Không nghĩ tới Thẩm Tầm đột nhiên quay đầu, đầy mặt kinh ngạc, "Thật sự không ai ngăn cản sao?"

Tư Đồ Lan giờ mới hiểu được hắn nói là ngoài cung mà không phải ngoài cửa, nhất thời có chút ngượng ngùng, lại cũng không biết giải thích

như thế nào, chỉ nói: "Người đi cùng bộ hạ hảo hảo nói nói, hân hân là sẽ đồng ý ..."

Thẩm Tầm đứng dậy liền đi.

"Người đi làm cái gì?" Tư Đồ Lan nghi hoặc.

"Đi cầu phụ hoàng." Hân nhìn dưới mặt đất, vẻ mặt có chút bất an.

Tư Đồ Lan rất là sửng sốt, Thái Tử đem ý tưởng đưa vào thực tiễn tốc độ thật làm cho nàng lắp bắp kinh hãi...

Nếu có thể ra ngoài, ngược lại là một chuyện tốt, chẳng những thỏa mãn hân lòng hiếu kì, mình cũng có thể thuận đường hồi một chuyến gia... Nàng đã muốn thật lâu không nhìn thấy phụ thân của mình cùng muội muội, rất là tưởng niệm.

Thái Tử trước kia không có ra quá cung, là bởi vì hân chính mình không có nói quá yêu cầu. Mà không phải bởi vì hoàng đế câu hân, lúc này đột nhiên nói lên chuyện này, hoàng đế tuy có chút kinh ngạc, cũng là không ngăn cản hân. Dù sao cũng là một quốc Thái Tử, liên cửa cung cũng chưa ra quá, cũng là không thể nào nói nổi.

Khó được ngốc nhi tử đột nhiên đưa ra yêu cầu, tự nhiên muốn thỏa mãn hân. Vì thế hoàng đế hạ lệnh, khiến ba mươi ám vệ tùy thân bảo hộ Thái Tử, nếu là ra một điểm sơ xuất, toàn bộ đề đầu tới gặp.

Tư Đồ Lan làm hân bên người cung nữ, tự nhiên là muốn đi theo. Lăng Giang coi như xong, chính là nàng muốn đi, Thái Tử cũng sẽ không đáp ứng.

Không nghĩ tới như vậy dễ dàng liền nói động hoàng đế, Tư Đồ Lan rất là cảm khái một phen, Thái Tử chính là Thái Tử, tùy tiện một câu so nàng cái này cung nữ khái một trăm vang đầu đều dùng được.

Hồi Đông cung đổi một thân không quá Trương Dương Thường phục, nếu là ra ngoài giải sầu, cũng liền không cần thiết bại lộ thân phận, Tư Đồ Lan vừa cho hắc hệ dây lưng vừa nói: "Dẫn người đi vài cái hảo chỗ chơi chuyển động chuyển động. Ngoài cung ta so người thực, nhớ rõ ngàn vạn đừng ly khai ta ba bước chi ngoại. Người muốn là xảy ra điều gì sơ xuất ta nhưng liền mất mạng. Nghe thấy được sao?"

Thẩm Tầm chớp mắt, ngoan ngoãn nói: "Nghe thấy được."

Tư Đồ Lan nhìn thấy hắc như vậy một bộ nghe lời lại dễ khi dễ bộ dáng, vừa muốn cười, nhin không được thân thủ muốn sờ sờ đầu của hắc, nhưng là đối phương so với chính mình cao được quá nhiều, kiễng chân cũng không đến hắc chớp mũi, đành phải ghen cười thu tay. Kỳ thật nếu là có người bên ngoài tại, nàng nhất định là không dám làm như vậy , không cần thận bị trị cái đại bất kính nhưng liền xong.

Thẩm Tầm thực mê mang, "Người làm cái gì?"

Tư Đồ Lan có chút ngượng ngùng, ấp úng nói: "Không có gì, vốn muốn sờ của người đầu, nhưng là người quá cao, với không tới."

Thẩm Tầm không rõ nàng vì cái gì muốn sờ đầu của mình, trầm tư một chút nhi.

Sau đó gập eo, đem đầu đỉnh đối với nàng.

"Người sờ đi."

"..." Tư Đồ Lan cứng ở tại chỗ.

Tràng cảnh này thật sự quá quái dị, một cái thật cao gầy teo, môi hồng răng trắng nam tử cúi người đối với mình nói người sờ ta đi...

"Cổ hảo toan, nhanh lên sờ." Thâm Tâm có chút không kiên nhẫn thúc giục.

Tư Đồ Lan nhanh chóng tượng trưng tính sờ soạng một chút hấn quan, tặc đường như thu tay, trên mặt có một chút hơi đỏ lên.

Thái Tử không bất kể nàng phản ứng, đứng dậy liền đi ra cửa, theo Thường công công đi cửa cung, đầy mặt đều là chờ mong cùng tò mò.

Tư Đồ Lan sờ sờ chính mình có chút nóng lên mặt, chưa kịp nghĩ nhiều, vội vàng đi theo ra ngoài.

XXXX

Quảng Lăng thành là Đại Chu đô thành, cũng là cả quốc gia kinh tế trọng thành, các ngành các nghề đều thực phát đạt, ngay cả rất nhiều Bắc Mục người đều tới nơi này làm sinh ý. Từ quán diễn lâu, đầu đường cuối ngõ, đều có thể nhìn thấy rất nhiều quần áo ngắn ngủi lão gia phu nhân, thoát nhìn sinh hoạt quá đến đều thật dễ chịu. Kỳ thật lúc này chính là đầu thu, cũng là thu hoạch mùa, các nông hộ đều ở đây trong ruộng bận việc, cũng rất thiếu nhìn đến bọn họ thân ảnh.

Tư Đồ Lan đoàn người ngồi ở trong xe ngựa, vừa mới tiến nội thành. Vô số ám vệ lặng lẽ theo ở phía sau bảo vệ, an toàn hoàn toàn có thể cam đoan.

Làm bên người cung nữ, Tư Đồ Lan ngồi ở bên người hấn cũng không có cái gì không đúng, cũng không biết là không phải hoàng đế ngầm đồng ý, ngoại trừ thái giám Đức Phúc hòa nhạc sĩ, thế nhưng chỉ dẫn theo nàng một cái cung nữ đi ra.

Vào phố xá sầm uất, Tư Đồ Lan trước nhảy xuống xe ngựa, vừa định xoay người đỡ Thái Tử đi ra, lại phát hiện địa thượng thêm một người.

Tiểu thái giám Đức Phúc cong lưng ngồi xổm trên mặt đất, tựa hồ là chuẩn bị cho Thái Tử đương bàn đạp...

Không nhìn ra nha, Tư Đồ Lan liếc kia tiểu thái giám liếc mắt nhìn, tại Đông cung thời điểm như thế nào không gặp người như vậy trung tâm?

Nhưng thật ra là nàng suy nghĩ nhiều, đây là đóng đinh quy củ, không muốn làm cũng phải làm.

Thẩm Tầm xốc lên màn hình, nhìn về phía phía ngoài chợ, biểu tình có chút kinh ngạc cùng mê mang, nhất thời đổ quên xuống dưới.

Tư Đồ Lan vội vàng vươn tay, nhỏ giọng nhắc nhở: "Điện hạ, trước xuống dưới."

Thẩm Tầm lúc này mới phản ứng lại đây, đáp lên nàng thò lại đây thủ, cúi đầu nhìn nhìn, sau đó thực đương nhiên đạp trên thái giám trên lưng hạ địa

Đã muốn xuống, thủ lại không buông ra, mười ngón giao ác.

Tư Đồ Lan có chút lúng túng nhắc nhở: "Điện hạ... Thủ, thủ."

"Cái gì thủ?" Hần thực nghi hoặc.

Tư Đồ Lan đầy mặt khổ tướng, "Ngài, ngài trước buông ra hảo sao? Như vậy thật sự có thương tích phong hoá, để cho người khác thấy được nhiều không tốt..."

2 cái thái giám đứng ở cách đó không xa, nhìn đến lần này cảnh tượng nhin không được cười trộm đứng lên.

Thẩm Tầm lúc này mới nhìn thẳng một chút con kia bị chính mình nắm thủ, cẩn thận suy tư thật lâu, nói: "Người không để ta rời đi ba bước chi ngoại, như vậy tiện lợi nhất."

Sau đó đương nhiên năm nàng bắt đầu đi dạo phố.

Tư Đồ Lan là nữ nhân, khí lực không có nam nhân đại, bị hấn lùi hướng phía trước đi hai bước, nhin không được ở trong lòng rít gào, điện hạ ngài là giả ngu đi! Ăn lên đậu hủ đến một bộ một bộ a!

Thẩm Tầm hoàn toàn không thêm để ý nàng trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ là mở to hai mắt nhìn này tân kỳ địa phương, cùng hấn trong tưởng tượng không quá giống nhau...

Trên đường có rất nhiều hơn nhân, mặc đủ loại quần áo, mà không phải cung nữ thái giám như vậy giống nhau như đúc. Cao thấp tiểu phòng ở, đại môn song song hướng tới bên ngoài, có chính là thổ phòng, có hồ một tầng tất, thượng đầu đang đắp phần lớn đều là màu đen mái ngói, không giống trong cung như vậy đan cái đan cái cung điện.

Thái giám đều đổi một thân bình thường nam tử trang phục, ám vệ nhóm giấu ở trong đám người.

Thẩm Tầm mặc một thân Vân Cẩm thẳng cư, áo khoác màu xanh sẫm trường nửa cánh tay, gấp gờ không hiểu này chất vải quý báu nhân, còn tưởng rằng là cái thượng kinh đi thi thư sinh, nhưng xem tướng mạo, chỉ thấy khí chất bất phàm, không giống cái người thường.

Tư Đồ Lan cái này người thường đi ở bên người hấn, chỉ cảm thấy xấu hổ vạn phần, nàng lúc đi ra chỉ nhặt được một kiện yên hồng áo váy mặc, chưa bôi phấn, đứng bên cạnh hấn phá lệ không phối hợp.

Thẩm Tầm khả không thêm để ý việc này, tại một cái sạp trước mặt dừng bước, mở to hai mắt nhìn.

Tư Đồ Lan tập trung nhìn vào, lại là thịt heo quán...

Án thượng bày một loạt lại một bài mới mẻ thịt, liên tình mang phì, chủ quán cầm 2 cái không quá giống nhau dao đứng ở phía sau, mài dao soàn soạt, hỏi: "Muốn mấy cân a?"

Thẩm Tầm lại không phải xem thịt, chỉ ngơ ngác nhìn kia bên cạnh đeo một cái đầu heo, biểu tình thật là có chút kinh hoảng.

Tư Đồ Lan đỡ trán, Thái Tử ta thật sự là càng ngày càng không thể lý giải suy nghĩ của người .

Thẩm Tầm nhìn thật lâu, lại nói cái gì cũng không nói.

Tư Đồ Lan không có biện pháp, vội vàng cho hân thu thập sạp, đối kia đồ tể nói: "Lão bản chớ so đo, thiếu gia nhà ta không có ác ý." Nói, kéo hân liền đi ra ngoài, "Đừng làm rộn a, trong cung cho người ăn thịt heo còn thiếu sao?"

Thẩm Tầm bị nàng kéo ra, chỉ là ngốc ngốc hồi ức vừa thấy gì đó, biểu tình thật là có chút kinh sợ. Nghĩ đến quá mức đầu nhập, cũng không chú ý bên cạnh hoàn cảnh, một bất lưu thần liền đạp một người...

Bị đạp nhân là cao lớn thô kệch hán tử, trên chân ăn đau, cũng tới không kịp xem là ai, quay đầu lại trừng hân liền mắng: "Cái nào không có mắt vương bát dê con!"

Tư Đồ Lan ngây ngẩn cả người, lập tức không phản ứng kịp.

Thái Tử bị chửi được bối rối một mòng, nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, trên mặt biểu tình rất là rối rắm.

Sau đó hân làm ra một kiện khiến Tư Đồ Lan bất ngờ sự tình...

Giờ chân lên, một cước đạp qua!

Chương 9 lưng người nữ kia chủ xem đồng hồ diễn

Tất cả mọi người không ngờ rằng sẽ là như vậy một bộ cảnh tượng, ngay cả Thẩm Tầm mình cũng không ngờ rằng, chỉ là có chút giật mình nhìn trên mặt đất cái kia bị chính mình gạt ngã hán tử.

Tư Đồ Lan miệng cùng nhét cái trứng gà đường như.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, hán tử kia xoa chính mình đầu gối, đầy mặt kinh ngạc, tựa hồ không rõ vì sao chính mình một cái luyện công phu cũng có thể bị người gạt ngã, qua hồi lâu mới phản ứng được, chống đất mặt đứng lên, nghiêng ngả lão đảo hướng hăn đi tới, gương mặt phẫn nộ: "Còn dám đánh lão tử! Tể bì nộn nhục xú tiểu tử! Muốn chết không phải?"

Thẩm Tầm trên người thẳng cư là người nhà bình thường xuyên không nổi Vân Cẩm, nhưng kia hán tử nơi nào nhìn ra, chỉ cho là tới tham gia thi Hương khác thường thư sinh, nhất định muốn tấu trở về mới vừa lòng.

Mắt thấy người ta đều tới gần hăn trước mặt , Thẩm Tầm thế nhưng hướng về phía sau lui hai bước, biểu tình thật là có chút kinh hoảng. Như vậy kinh sợ bộ dáng, không chỉ để người sinh ra nghi hoặc, tựa hồ vừa kia bừa hăn một cước cũng không phải hăn đạp ...

Nhìn đến đối phương tựa hồ là muốn huy nắm tay ý tứ, Tư Đồ Lan lúc này mới phản ứng lại đây, bước lên một bước liền chặn Thẩm Tầm trước mặt, động tác không có một chút do dự.

Nàng cũng không tưởng kinh động ám vệ, bởi vì nếu nháo xảy ra sự tình, hoàng đế khẳng định hội trách tội xuống dưới, như vậy bọn họ những này đi theo người đều không hảo trái cây ăn.

Thẩm Tầm phát hiện trước mặt đột nhiên thêm một người, có chút ngăn người nhìn bóng lưng nàng, đáy lòng ấm áp, lại không nói chuyện.

"Vị đại gia này, công tử nhà ta từ nhỏ liền không chịu quá khí, lúc này mới nhất thời đường đột. Ngài đại nhân không ký tiểu nhân quá, liền coi như không có gì cả phát sinh đi?" Tư Đồ Lan pha lão luyện cầm ra một thỏi kim tử, tựa hồ là vì né tránh Thái Tử tầm mắt, che đậy nhét vào trong tay hắn, "Hòa khí sanh tài không phải?"

Ai cũng sẽ không theo tiền không qua được, người nọ hừ một tiếng thu quá khứ, xem như đồng ý, chỉ là nhất quyết không tha nói: "Làm cho người gia chủ tử cho bản đại gia nói lời xin lỗi, việc này liền coi xong, ta cốt sinh tiêu cục nhân cũng không phải dễ khi dễ!"

"Ta cho ngài giải thích còn không được sao?" Tư Đồ Lan cho hắn đánh thương lượng, không phân tốt xấu liền đánh người, chuyện này đúng là Thái Tử không đúng, đương nhiên cũng là bởi vì nàng phía trước ra hư chủ ý, cho nên nàng tất yếu phải chịu nổi một nửa trách nhiệm.

"Người? Người tính hàng?" Người nọ ném mặt mũi, rất là tức giận bất bình nhìn Thẩm Tâm, trong mắt bốc hỏa, "Trốn ở nữ nhân mặt sau tính thứ gì? Lại không giải thích, cũng đừng trách ta dùng quyền đầu nói chuyện!"

Tư Đồ Lan bị hắn câu kia "Trốn ở nữ nhân mặt sau" cho dọa đến, sợ Thái Tử trong lòng không khoái, vội vàng lùi đến bên cạnh hắn, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Điện hạ, nói xin lỗi đi."

Thẩm Tâm kinh ngạc nhìn nàng.

"Cùng người này nói 'Thực xin lỗi' là được rồi." Tư Đồ Lan trong lòng có chút rối rắm, trong miệng mà nói lại không biến.

Người nọ thoát nhìn không phải cái gì thiện tra, Thẩm Tâm nếu không xin lỗi, nhất định là muốn đại đánh võ, như vậy giấu ở trong đám người ám vệ liền ra tới giải quyết, ở trong mắt bọn họ, dám mạo hiểm phạm đường triều Thái Tử nhân, là chết một vạn lần cũng không đủ. Người này tuy rằng thoát nhìn tính tình không tốt lắm, cũng có thể là trên có già dưới có trẻ,

nếu vì điểm này việc nhỏ sẽ đưa một cái mạng, cũng quá không đáng . Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể hòa bình giải quyết liền không muốn động võ lực, đây là của nàng làm người chi đạo.

Thẩm Tầm mày đột nhiên nhú lại, một câu đều không nói.

"Chính mình sấm hạ họa, chính mình phụ trách nhiệm." Tư Đồ Lan buông xuống đôi mắt, từng tiếng nói, "Nam tử hán có gan thừa nhận sai lầm, cũng không phải cái gì chuyện mất mặt."

Thẩm Tầm như trước không để ý tới nàng, biểu tình thoát nhìn còn giống như có chút mạc danh sinh khí.

Tư Đồ Lan không có biện pháp, mắt thấy người nọ lại muốn nổi giận, trong lòng lại vội lại phiền, đơn giản đối Thẩm Tầm nói: "Người không xin lỗi có phải không?"

Thẩm Tầm hừ một tiếng quay mặt qua chỗ khác, ta chính là không xin lỗi người có thể làm gì ta.

Là không thể bắt người thế nào.

Tư Đồ Lan xoay người loảng xoảng đương một tiếng liền quỳ xuống, ngữ khí cùng thường lui tới bình thường bình thản, "Như vậy cho ngài chịu tội , còn vừa lòng?"

Từ nhỏ chính là nô tỳ mệnh, cũng không cần quá phận xem trọng chính mình. Dù sao tại trong cung mỗi ngày quỳ chủ tử, dưới gối hoàng kim đã sớm ma không có, khả không để ý như vậy một điểm.

Thẩm Tầm thân mình bỗng nhiên cứng lại rồi, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng.

"Người đây là..." Người nọ thấy nàng đều quỳ xuống, nhất thời có chút kinh ngạc, cũng hiểu được chính mình thật sự được lí không buông tha người, đơn giản nói, "Mà thôi mà thôi, người mau đứng lên."

Sự tình cứ như vậy giải quyết, Tư Đồ Lan đứng lên, trong lòng vẫn còn có chút phiền muộn.

Sợ ảnh hưởng đến người bên cạnh, đơn giản cũng không quay đầu lại hướng phía trước đi, Đức Phúc hòa nhạc sĩ đều đi theo Thái Tử mặt sau, sẽ không có chuyện gì.

Đi hai bước liền phát hiện không thích hợp, vừa quay đầu lại, Thái Tử chính nhắm mắt theo đuôi theo sát nàng, thấy nàng đột nhiên ngừng lại, biểu tình còn có chút kinh ngạc.

Tư Đồ Lan tức mà không biết nói sao, quay đầu lại tiếp tục đi, đi đến một cái hoang vu hẻm nhỏ khẩu phía trước, đột nhiên dừng bước, cảm giác mình thật sự là có chút vô lý thủ nháo, người ta vốn chính là chủ tử, làm cái gì đều là đối .

Vì thế liền xoay người, ánh mắt phức tạp nhìn Thái Tử.

Thái Tử ánh mắt so nàng phức tạp hơn.

Giống như có lời gì muốn nói, lại nghiêm túc nín trở về, qua thật lâu mới ủy khuất nói: "Vì cái gì muốn giải thích, là người khiến ta đập a..."

Tư Đồ Lan nhất thời giật mình, nàng phía trước nói ra những lời này, chính là Thái Tử là bị Lăng Giang răn dạy thời điểm, phạm là có điểm người có tính khí cũng có thể nói ra những lời này đến, nhưng nàng lúc ấy thật sự là có chút thiếu suy xét, đem hãn trở thành một cái tâm trí kiện toàn nhân, quên mất hãn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, sẽ không thay đổi thông sẽ không xem sắc mặt người.

"Thực xin lỗi, là ta nói không toàn diện." Tư Đồ Lan thực Trần khẩn cho hẳn nói lời xin lỗi, sau đó lời vừa chuyển, "Ta hiện tại hoàn toàn chinh chinh cùng người nói một lần: đầu tiên, người là trử quân, toàn bộ Đại Chu trừ quân vương chi ngoại là thuộc người lớn nhất, cho nên nếu có người dám khi đến trên đầu người đến, không cần nén giận, bằng không người khác sẽ không đem người đương hồi sự, cuối cùng khổ vẫn là người chính mình. Thế nhưng, người muốn học được xem trường hợp."

"Biết vì sao vừa người kia không thể đáp sao? Bởi vì người bây giờ không phải là Thái Tử, người thoát Thái Tử triều phục mặc vào dân chúng quần áo, người liền chỉ là một đi ở trên đường cái phổ thông người qua đường, đáp người khác chân, muốn nói thực xin lỗi." Một đoạn thoại xuống dưới, không có kính xưng, chỉ có ta người, phảng phất chỉ là cái chỉ bảo gặp rắc rối đệ đệ Đại tỷ tỷ.

Bị người dạy dỗ một đốn, Thẩm Tầm cúi đầu không nói lời nào, có chút bất an niết chính mình tay áo, cũng không biết nghe không có nghe đi vào.

"Kỳ thật ta chỉ là một hạ nhân, người không cần quá nghe lời của ta, ta cũng không có cùng người nói những lời này tất yếu." Tư Đồ Lan thở dài một hơi, "Thật có chút sự tình là của người Thái Phó cùng mẫu hậu giáo không được, những chuyện kia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, lại là làm người cơ bản nhất đạo lý. Nhân luôn phải một mình đối mặt thế giới này, chẳng sợ người là đương triều Thái Tử, cũng không thể luôn dung túng người chiều người, ngấm lại nếu có một ngày, của người phụ hoàng cùng mẫu hậu không ở đây, không có hậu trường cùng chắn gió bản, người nên lấy cái gì đi đối mặt người khác lời nói lạnh nhạt?"

Kỳ thật nói hoàng đế cùng hoàng hậu không ở thời điểm, Tư Đồ Lan huyệt Thái Dương đột nhiên nháy một chút, loại lời này cũng không phải là có thể tùy tiện nói lung tung, nếu như bị hữu tâm nhân nghe đi, của nàng

mạng nhỏ nhưng liền không bảo , triều bên cạnh nhìn nhìn, không có phát hiện những người khác, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vốn là nói nhiều, vừa ra khỏi miệng còn không dừng lại được , Tư Đồ Lan cảm giác mình thật sự là yêu quản nhân sự, bất quá coi như là vì về sau giáo hài tử tích cóp kinh nghiệm đi...

Thẩm Tầm cái hiểu cái không, cúi đầu tiểu tâm dục dục nhìn nàng, qua cực kỳ lâu mới nhỏ giọng nói một chữ, "Nga."

"..." Tích tự như vàng là sẽ khí tử người , Tư Đồ Lan bóp trán, nói, "Người thật sự hiểu không? Có muốn tới hay không thực chiến diễn luyện một phen..."

"Hảo a." Lúc này bỏ thêm một chữ.

Tư Đồ Lan lại triều bốn phía nhìn nhìn, phát hiện Đức Phúc hòa nhạc sĩ 2 cái thái giám không có theo tới, lúc này mới yên tâm nói: "Nếu, ta bây giờ là hầu hạ của người tiểu thái giám, ta thừa dịp người không chú ý thời điểm ăn trộm của người điểm tâm, thế nhưng ta bình thường không có đã làm gì chuyện xấu, người nên làm như thế nào?"

Thẩm Tầm trầm tư thật lâu sau, rầu rĩ đáp: "Đem điểm tâm phun ra tạm tha người bất tử."

"..." Tư Đồ Lan cảm giác mình tại đàn gảy tai trâu.

"Tính... Từ từ đến đi." Nàng xoay người ra hẻm nhỏ, "Ta nói sẽ mang người đi vài cái hảo chỗ chơi, trước không nói việc này."

Đi theo Thái Tử xuất hành nhân liền tại cách đó không xa, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm phương hướng này, một điểm sai lầm cũng không dám ra, Tư Đồ Lan vội vàng triều đại bộ đội đi qua.

Thẩm Tầm thấy nàng không tức giận , tiểu tâm dục dục đi theo nàng mặt sau, xệp miệng, hữu ý vô ý chạm tay nàng, dường như tưởng khiên lại không dám khiên.

"Người làm gì!" Tư Đồ Lan bị hấn chạm vào sớ tóc gáy, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Thẩm Tầm đưa tay bồi ở mặt sau, ngẩng đầu nhìn trời, "Không phải ta đụng tới ."

Người nói người đều lớn như vậy người, chơi loại này xiếc hay không gây thơ? Tư Đồ Lan đã muốn lười nói hấn, đen bộ mặt dẫn hấn đi nam phố.

Nàng trước kia tâm tình mất hứng thời điểm thường xuyên đến nơi này, nam phố tại Quảng Lăng thành là nổi danh náo nhiệt, rất nhiều giang hồ nhân sĩ cũng sẽ ở nơi này làm xiếc, có kéo nhị hồ , có đùa giỡn hầu , còn có phun lửa , muốn cái gì có cái đó, nếu Thái Tử là ra ngoài chơi , không mang theo hấn đến nam phố không thể được.

Tận chức tận trách ám vệ lại trà trộn vào đám người, ánh mắt một khắc không rời, thật là có chút vất vả.

Không đợi nàng tiếp đón, Thái Tử đã muốn bị xiếc ảo thuật hấp dẫn qua đi . Ngơ ngác nhìn đám người trung gian kia vài cái nghệ nhân, may mắn hấn bộ dạng cao, hướng tối bên ngoài đâm một cái, không cần đứng ở phía trước là có thể nhìn đến bên trong biểu diễn, khả Tư Đồ Lan liền không giống nhau... Bị rần chắc bức tường người vừa đỡ, cũng không biết Thái Tử là đang nhìn chút gì...

Bên trong cái kia biểu diễn lưu động quỳ rạp trên mặt đất, đem hai cái đùi ban đến trên cổ đặt, Thẩm Tầm luôn luôn chưa thấy qua loại này hình ảnh, đầy mặt ngạc nhiên, rất giống cái vừa mới tiến thành dân quê.

Tư Đồ Lan muện không ra tiếng ở bên cạnh đứng yên thật lâu, nhìn hần này phó biểu tình, rốt cuộc nhin không được hỏi: "Người đang nhìn cái gì a..."

Thẩm Tầm chính xem hăng say, đột nhiên nghe được thanh âm của nàng, có chút mờ mịt cúi đầu, hỏi: "Người xem không thấy sao?"

"..." Tư Đồ Lan cảm giác mình bị thân cao thượng kỳ thị, "... Người cảm thấy thế nào?"

Thẩm Tầm cũng không nhìn biểu diễn, cúi đầu suy tư một phen, sau đó bắt đầu nghiêm túc đánh giá nàng.

"Xem ta làm gì?" Tư Đồ Lan bị xem có chút khởi mao.

Thẩm Tầm tiếp tục xem nàng, qua thật lâu, hần đột nhiên phản quá thân cúi lưng, đem nàng công lên.

Tư Đồ Lan cả người đều cứng lại rồi.

Điện hạ... Người... Như vậy... Thật sự hảo... Sao...

Chương 10 ngoài cung gặp chuyện

Trước mắt lập tức trống trải rất nhiều, trực tiếp là có thể nhìn xuống kia phiến hắc áp áp đám người, trước người nam tử khí tức đập vào mặt, mang theo chút sau cơn mưa tươi mát từng hương, ngửi lên lại sạch sẽ lại thoải mái.

Nhưng hiện tại lại không phải muốn những thứ này sự tình thời điểm, Tư Đồ Lan bị mạnh mẽ công lên, hai tay không chỗ khả phóng, chỉ có thể hư hư khoát lên trên vai hần, ánh mắt đều không biết nên triều nơi nào xem, trong lúc nhất thời mồ hôi lạnh thẳng xuống.

Không nói đến hành động như vậy tại Đại Chu có bao nhiêu đôi phong bại tục, hoàng đế phái ra bảo hộ Thái Tử an toàn ám vệ đều ẩn nấp tại trong đám người, ánh mắt của bọn họ khẳng định một khắc cũng sẽ không rời đi Thái Tử, lúc này nhìn đến loại này cảnh tượng, trở về cùng hoàng đế một bữa báo, nàng nhưng liền toàn xong. Hưởng lớn nói, đó là đối Thái Tử bất kính, người một cái tiểu cung nữ dám để cho Thái Tử lưng người xem xiếc ảo thuật, chán sống?

Về phần hướng nhỏ nói...

Thái Tử cho tới nay chưa hôn phối, ngay cả cái thông phòng cũng không có, đối một cái cung nữ làm ra như vậy thân mật hành động, nói không chừng hoàng đế long thần một trương, liền đem nàng ném cho Thái Tử làm thiếp ...

Không cần a! ! !

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan chợt hoảng hồn, phàm là xa đến hoàng đế hạ chỉ loại chuyện này, đó là nói một thì không có hai, ai cũng không thể kháng chỉ , chẳng sợ trên người nàng còn có hôn ước, chẳng sợ nàng một vạn cái không tình nguyện.

Phóng đường đường chính chính hôn sự không cần, gả cho một cái gốc tử làm thiếp, nàng đầu óc cũng không nước vào...

Đúng khi Thẩm Tầm ngẩng đầu lên, ngân quan hơi hơi về phía sau, lộ ra một cái hảo xem độ cong, chính mình lại chưa thể phát hiện loại này mỹ. Tư Đồ Lan trên mặt hồng sắp tích xuất thủy đến , muốn tránh thoát, lại sợ động tác của mình quá lớn làm cho người ghé mắt. đành phải nhỏ giọng tại Thẩm Tầm bên tai nói, "Điện hạ, phóng ta xuống dưới..."

Thẩm Tầm đang trừng lớn ánh mắt xem xiếc ảo thuật, hoàn toàn không để ý tới bên người người nọ xấu hổ thỉnh cầu...

"Ta không nhìn ngài phóng ta xuống dưới được không?" Tư Đồ Lan lại nói một lần, Thẩm Tâm hoàn toàn không phản ứng, cũng không biết là bị biểu diễn hấp dẫn đi, vẫn là cố ý làm bộ như không nghe được.

Đám người chính trung ương, có người vỗ tay thét to nói: "Vừa vị kia là lớp chúng ta tử bên trong lão yêu, bốn năm tuổi liền theo vào Nam ra Bắc, chịu không ít khổ đầu. Vô luận là lộng kiếm xiếc đi dây đùa giỡn đại tước, đỉnh can diễn sư nhân thú đấu. Vẫn là nuốt đao phun lửa đùa giỡn vò rượu, nhảy hoàn đứng chống ngược vũ cự thú, chúng ta khánh tài ban nhưng là mọi thứ đều được, lúc này khiến mới tới hỏa kế cho đại gia đùa giỡn cái hầu nhi, các vị đi ngang qua, nhìn thích, có người phủng cá nhân trường có tiền phủng cái tiền trường!"

Nói, có người khiên một con khỉ đi ra, khởi điểm nói chuyện người nọ liền bắt đầu ở đám người trong giới đầu xoay xoay cầu khen thưởng, nguyện ý bỏ tiền nhân vẫn là rất nhiều, chung quy nhìn nhạc a, vài cái tấm đồng cũng liền cho.

Kia hầu tử còn xuyên một kiện đại hoa xiêm y, nhân khuông nhân dạng triều đại gia vỗ tay, đậu một trận cười vang. Tư Đồ Lan cảm giác rất hảo ngoạn, trong lúc nhất thời quên mất muốn chuyện kế tiếp.

Thẩm Tâm càng là cảm giác mới mẻ, hẳn tại trong cung chim hoàng yến giống nhau bị nuôi hai mươi mấy năm, nơi nào gặp qua như vậy thông nhân tính hầu tử, chỉ lẳng lẳng nhìn tiền phương, hoàn toàn quên chính mình lưng một người dường như.

"Đùa giỡn hầu không phải cái gì chuyện lạ!" Hán tử kia vỗ tay nói, "Ta đây hầu nhi nhưng có tuyệt sống -- nuốt đao! Bạch đao tiến bạch đao ra!"

Đám người một trận ồ lên, để người đi biểu diễn nuốt đao đã là thực tâm kỳ sự tình, hầu tử cũng sẽ nuốt đao? Phân phân tỏ vẻ không tin: "Hừ

nhân ai không biết? Người đao này sợ là có thể co rút lại đi?"

Hán tử kia cười to, đem một thanh chủ thủ mở ra nhét vào hầu tử trong tay, đem bế dậy, miệng nói: "Mọi người có thể tới nghiệm nghiệm hóa! Xem xem đây là không phải hàng thật giá thật đao thật!"

Nói, đem kia hầu tử ôm hương trong đám người đi một vòng, hầu tử rất có linh khí, trong tay nâng một cây đao, miệng kiêu lão Cao, như là khinh thường, hoặc như là đối với người khác không tín nhiệm chính mình bất mãn. Hán tử ôm hầu tử đi tới Thẩm Tầm này nhóm người trước mặt, trên mặt còn mang theo dũng cảm tiểu ý, "Không tin , có thể tự tay sờ sờ!"

Thẩm Tầm đứng ở mặt sau cùng, chỉ hảo kì nhìn, không có chen qua vô giúp vui, Tư Đồ Lan lại mơ hồ người được một tia nguy hiểm hương vị, huyết Thái Dương đột đột thẳng nhảy.

Đất đèn ánh lửa chi gian, kia hầu nhi không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên từ hán tử trong lòng nhảy dựng lên! Một cái chớp mắt tất cả mọi người không có phản ứng kịp. Hầu tử trong tay niết đao, đập vài cái đầu người liên triều Thẩm Tầm đánh tới!

Thẩm Tầm lại chỉ lẳng lẳng nhìn, tựa hồ hoàn toàn không biết nên như thế nào tránh né.

Lúc này Tư Đồ Lan như trước ghé vào Thẩm Tầm trên lưng ; trước đó có dự cảm, nhưng cũng bị tràng cảnh này dọa đến , nháy mắt toàn bộ tâm đều thu lên. Mắt thấy kia đem sắc bén chủ thủ liền muốn hướng về Thái Tử ngực, con người của nàng chợt phóng đại, chưa làm suy xét liền dùng cánh tay cản quá khứ!

"Phốc xuy -- "

Mũi đao cắt qua huyết nhục thanh âm.

Miệng vết thương đau triệt nội tâm, Tư Đồ Lan hai tay chợt thất lực, từ trên lưng hẫng trượt xuống.

Sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, ám vệ nhóm tại một cái chớp mắt lược đến Thái Tử trước mặt, may mắn có tư đồ lan chặn kia một kích trí mệnh, bằng không bọn họ này ba mươi đầu người liền muốn công đạo tại hình trường. Ám vệ nhóm hộ vệ không làm, trong lòng áy náy, chỉ có thể trước đem hầu tử cùng đùa giỡn hầu nhân chế phục tại chỗ, người xem náo nhiệt quần đều bị này bối rồi một khắc sợ tới mức tản ra, cũng là phương tiện bọn họ làm việc.

Thẩm Tầm cúi đầu vừa thấy, trí tuệ thượng tất cả đều là huyết, vội vàng quay đầu lại, lại nhìn thấy nằm trên mặt đất Tư Đồ Lan, trong nháy mắt sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Lan Lan..." Hãn bắt đầu kêu nài, ngữ khí có chút nôn nóng, "Người làm sao vậy."

"Địa thượng thật lạnh, người mau đứng lên."

Tư Đồ Lan đã muốn đau hôn mê rồi, nơi nào còn nghe được mệnh lệnh của hãn? Theo sau chạy tới đi theo người đều bị bất thành linh một màn sợ choáng váng, vội vàng đem bị thương Tư Đồ Lan nâng hồi mã xe, đưa đi y quán cấp cứu.

Nói như vậy, chỉ là trên tay bị thương, làm sao có khả năng hôn mê? Cho nên, kia đao thượng nhất định thối độc.

Thẩm Tầm không rõ bọn họ vì cái gì muốn nâng đi nài, giờ chân lên liền chuẩn bị cùng quá khứ, lại bị một cái ám vệ gọi lại, "Thỉnh điện hạ dừng bước, tức khắc tùy ty chúc hồi cung! Ra chuyện như vậy, điện hạ vạn vạn không thể sẽ rời đi ty chúc một bước!"

Thẩm Tầm không để ý đến hắc, quyết tâm muốn đi theo phía trước kia nhóm người đi, kia ám vệ trong lòng nôn nóng, giữ chặt tay áo của hắc quỳ xuống nói: "Điện hạ! An nguy của ngài làm trọng, đã vừa mới là tại quý môn quan đạo qua một vòng , nếu là lại có cái sơ xuất, này ba mươi mấy huynh đệ nhưng liền cũng chưa mệnh ..."

Thẩm Tầm cũng không minh bạch này cùng bọn họ tính mạng có cái gì liên hệ, nghe vào tai thực nghiêm trọng, vì thế liền dừng bước, chỉ triệu Tư Đồ Lan rời đi phương hướng nhìn quanh, trong ánh mắt mang chút kinh hoảng cùng mờ mịt.

Nàng làm sao? Nàng làm sao?

Kia đùa giỡn hầu nhân bị người chế trụ , lại ngồi xổm tại chỗ lạnh run, hỏi hắc thụ người nào chủ sử cũng không chịu nói. Thật vất vả đem hắc trói lại, hắc tử kia miệng vừa động, đem giấu ở răng nanh lỗ đen bên trong độc dược làm ra đến một nuốt, đang lúc mọi người cũng chưa phản ứng kịp một khắc kia, chết đến vô thanh vô tức.

Chết không có đối chứng? Vậy cũng không nhất định, ám vệ đều là Hoàng gia huấn luyện ra , làm việc hiệu suất cực cao, tại sự tình phát sinh đệ nhất khắc liền đem khảm tài xiếc ảo thuật trong ban mọi người nhất tịnh chế trụ, giao do Đại Lý Tự tra rõ.

Thẩm Tầm theo hộ vệ trở về Đông cung, dọc theo đường đi đề phòng sâm nghiêm, liên muối cũng không thể tới gần mười thước bên trong.

Nhân sinh lần đầu tiên ra cung, lấy bị đâm giết chấm dứt.

Về phần hoàng đế nơi đó là là sao thế này, liền mặt khác nói. Tư Đồ Lan tại y quán dùng cấp cứu dược thảo tặc trụ mệnh, lại gấp rút đuổi về trong cung, chung quy, trong hoàng cung thái y y thuật cao minh, không phải dân gian có thể so sánh . Giờ này khắc này, nàng đang nằm tại trên

giường của mình, ý thức thượng tính thanh tỉnh, bên cạnh tiểu cung nữ Lâm Nhu gấp đến độ chỉ rơi nước mắt.

Tư Đồ Lan hộ giá có công, thái y tự nhiên không dám chậm trễ, cẩn thận vì nàng chẩn bệnh, mới phát hiện kia dao thương quả nhiên thối độc, may mắn chỉ là thương ở trên tay mới nhặt về một cái mạng, nếu để cho kia độc thấm vào nội tạng, chính là Hoa Đà tái thế cũng cứu không trở lại.

Nghe nói nàng bị nâng trở lại, Thái Tử quần áo cũng không đổi liền hỏi kia báo tin cung nữ, "Nàng ở đâu."

Kia cung nữ vội vàng đem hắc mang đi Tư Đồ Lan trụ sở.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy thái y đang vì nàng chẩn bệnh, Thẩm Tầm dừng lại cước bộ, đứng ở cửa không nói câu nào.

Không biết là áy náy, còn chưa phải dám quá khứ. Kỳ thật hắc đến bây giờ vẫn là mơ mơ màng màng , không biết rõ phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ cũng là biết một chút . Lan Lan là bởi vì hắc mới bị thương, mà chính hắc lại êm đẹp đứng ở chỗ này.

Thái y đem ngoài cung lâm thời băng bó bố đều hủy đi, cẩn thận vì nàng trét lên mới thuốc trị thương sau đó một lần nữa băng bó một lần, nói theo sau phái người đem uống thuốc đưa lại đây liền lui ra ngoài.

Thẩm Tầm ở bên ngoài do dự thật lâu, rốt cuộc tiểu tâm dục dục đi đến, đứng ở cửa nhìn nàng.

Lâm Nhu vừa quay đầu liền hoảng sợ, cũng không tốt nói cái gì, chỉ lặng lẽ lùi đến một bên.

Tư Đồ Lan hiện tại không nói gì khí lực, phảng phất chỉ cần thủ vừa động, toàn thân đều bắt đầu đau dường như, nghiêng đầu nhìn thấy Thẩm Tầm vào tới, cũng không để ý hắc.

Nhớ lại vừa kia mạo hiểm cảnh tượng, Tư Đồ Lan cảm giác tượng nằm mơ giống nhau, đời này cũng chưa gặp qua như vậy mạo hiểm sự tình, thiếu chút nữa sẽ đưa mệnh, cũng không biết chính mình lúc ấy là thế nào nghĩ đến, thế nhưng thay Thái Tử chẵn dao.

Cẩn thận ngấm lại kỳ thật cũng không mệt, nếu là nàng lúc ấy không có đi chẵn, Thái Tử bị thương, nàng chiếu cố không chu toàn, khẳng định cũng sống không lâu, nói không chừng không phải tứ bạch lãng chính là bị trượng tử. Chẵn một đao còn nhặt cái công, so với bị ban chết có lời hơn...

Thẩm Tầm thấy nàng không để ý tới chính mình, trong lòng có chút thấp thỏm, chậm rãi hương bên này na lại đây, sau đó nhẹ nhàng ngồi ở nàng bên giường thượng.

"Làm gì?" Tư Đồ Lan tức giận hỏi.

Người nói người như thế nào cứ như vậy mệnh đồ nhiều suyễn đâu? Ngày hôm qua dưới chẵn độc hôm nay liền bị ám sát, đến cùng ai mỗi ngày như vậy với người không qua được a?

Tư Đồ Lan là tiểu cánh tay bị thương, băng bó kỹ sau tay áo buông tới cũng liền nhìn không tới, giờ này khắc này nàng nằm ở trong chẵn, ngược lại càng là cái gì cũng nhìn không tới.

Thẩm Tầm ngồi ở Tư Đồ Lan trước mặt nhìn chăm chăm nàng xem, đột nhiên mở miệng nói: "Bọn họ nói người bị thương."

"..." Hơn nữa còn là thay người bị thương, cảm ơn.

Thẩm Tầm lại nhẹ giọng nói: "Có phải hay không rất đau a?"

Vô tâm tình với hản nói chuyện, Tư Đồ Lan thực có lệ ân một tiếng.

Thẩm Tầm thần tình có chút luống cuống, sợ chộc nàng mất hứng, vì thế cúi đầu không dám hỏi nhiều, chỉ né tránh xem nàng.

Qua thật lâu, mới đem câu kia ở trong lòng nín vài cái canh giờ mà nói nói ra.

"Lan Lan không sợ." Hắc tiểu tâm dục dục cúi xuống thân mình, ánh mắt lại đau lòng vừa áy náy, "Tầm nhi cho người thối một chút liền không đau lạp."

Tư Đồ Lan: "..."

Chương 11 Thái Tử chứng minh đề

Nếu người vừa thối liền không đau đớn, còn muốn lớn hơn phu làm gì? Tư Đồ Lan có chút không nói gì, nhưng cũng biết hắc không có ác ý, chỉ xẹp miệng không nói chuyện, thật sự là từ tiểu ngâm mình ở hũ mật tử không lớn thiên chân hài tử.

Lâm Nhu ở một bên cười trộm, tựa hồ có chuyện muốn nói, cũng không có ý định trước mặt Thái Tử mặt nói ra.

Thẩm Tầm thấy nàng không phản ứng, có chút tức giận, ngồi thẳng thân mình nói: "Người xem thường ta."

Như thế nào đột nhiên nói ra những lời này? Tư Đồ Lan vừa mới chuẩn bị hỏi rõ ràng, lại nghe thấy bên ngoài thông báo một tiếng: "Hoàng Thượng giá lâm -- "

Tư Đồ Lan nhất thời hoảng sợ, muốn ngồi dậy, trên tay lại không có khí lực chống đỡ, chỉ gấp đến độ hô to: "Điện hạ người mau đi ra!"

"A?" Thẩm Tầm đầy mặt mờ mịt, vì cái gì muốn ra ngoài...

Lại không ra ngoài là phải đợi Hoàng Thượng bắt gian sao? Ta cũng không muốn cùng người nhắc lên nửa điểm quan hệ a! Tư Đồ Lan không ngồi nổi đến, đơn giản dùng con kia hoàn hảo thủ đẩy hẳn, "Ra ngoài tiếp giá."

Xuất phát từ một loại nghịch phản tâm lý, nàng càng là đẩy hẳn, hẳn lại càng phải không chịu đi, tức giận ngồi ở trên mép giường, lại nói một lần, "Người xem thường ta."

Tư Đồ Lan có chút hơi chột dạ, nhiều hơn lại là vội vàng xao động, không đi nữa liền đến không kịp hảo sao? Ánh mắt của hoàng đế có thể so với ai cũng tiêm, sẽ nhìn không ra Thái Tử đối với chính mình có cảm tình? Tư cái thiếp thất còn không phải động động miệng sự.

Cố tình Thẩm Tâm lại ảo một mạch, nhận định mình là xem thường hẳn mới đẩy hẳn, ngồi ở đây nhĩ chết sống không chịu đi.

Hoàng đế câu hỏi thanh âm đã muốn đến trước mặt , Thẩm Tâm vẫn ngồi ở nàng trước giường hờn dỗi, Tư Đồ Lan cảm giác mình sắp không thể hít thở...

"Hồi hoàng thượng nói, điện hạ liền tại bên trong, A Lan cô nương bị trọng thương, điện hạ đau lòng đâu."

Đau lòng cái đầu của người a! Không thêm du gia dấm chua sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Người là theo ta có cái gì thâm cừu đại hận sao? Tư Đồ Lan trong lòng yên lặng cho thái giám Đức Phúc nhớ một bút.

Hoàng đế hùng hậu mà trầm ổn thanh âm lại truyền vào: "Trẫm biết, các người đều lui ra đi."

Tư Đồ Lan hiện tại bộ dáng này không có biện pháp hành lễ, sợ bị trị cái đại bất kính, vẫn là giả bộ bất tỉnh tương đối bảo hiểm, còn có thể

không cần đổi mặt kinh khủng như vậy hoàng đế. Vì thế nghiêng đầu, bắt đầu trang hôn mê.

"Là." Một trận tiếng bước chân qua đi sau, hoàng đế nhắc chân đi đến.

Hắn nhưng mà khi hôm nay tử, cho nên cung nữ phòng ngủ cũng không có cái gì khả kiêu kỳ . Hoàng đế vừa vào cửa đã nhìn thấy Thái Tử thân ảnh, vì thế đứng ở cửa không có tiếp tục hướng về phía trước , chỉ nói: "Tâm nhi, người đi ra."

Thẩm Tâm nghe có người gọi mình tên, ánh mắt có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn lên là hoàng đế, lại buồn buồn cúi đầu, nói: "Không ra đến."

Hoàng đế vốn chuẩn bị cùng hắn thuyết minh ám sát sự kiện điều tra kết quả, làm cho hắn về sau làm việc cẩn thận, chú ý đề phòng Hoa Xương vương, có thể thấy được hắn cái dạng này, cũng biết đại khái là nghe không hiểu , chỉ có thể về sau lại nói tỉ mỉ. Hoàng đế thực bất đắc dĩ, lại cũng lấy hắn không thể nề hà, chỉ được từ mình đi đến, lờm một cái kia mê man cung nữ, phía trên vẻ mặt khó lường.

"Như thế nào, nàng bất tỉnh người còn không đi ?"

Di? Bất tỉnh là có ý gì?

Thẩm Tâm nghe lời này, không biết, vì thế quay đầu vừa thấy, phát hiện Tư Đồ Lan lại ngất đi... Không khỏi kinh hãi, bắt đầu lay động nàng bờ vai, "Lan Lan, mau đứng lên, chớ ngủ!"

Tư Đồ Lan bị lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt lại chết sống không chịu mở, chỉ tại trong lòng nghiến răng nghiến lợi, Thái Tử người đừng như vậy không hiểu chuyện được không? Tính ta van người được không? Người liền tạm thời làm bộ như không biết ta được không?

May mắn hẳn không đụng bị thương khâu, bằng không chính mình trong nháy mắt liền muốn phá công .

"Được rồi." Hoàng đế nhướn mày, dùng ánh mắt ngăn lại hành vi của hẳn. Tư Đồ Lan mới vừa ở trong lòng cảm kích vạn phần, hoàng đế thành linh lại lên tiếng, "Này cung nữ thay người cầm một đao, đủ thấy đối với người trung tâm, nếu người cũng như vậy thích này nàng, phụ hoàng liền cho người làm chủ ."

"..."

Tư Đồ Lan không mở mắt ra, toàn thân lại bắt đầu phát cứng.

Lo lắng đã lâu sự tình thế nhưng thật sự phát sinh...

Tiểu cung nữ Lâm Nhu vẫn phụng dưỡng ở bên cạnh, nghe lời này, cũng hoảng sợ, chỉ quay đầu lặng lẽ đánh giá Tư Đồ Lan sắc mặt, thấy nàng lông mi khẽ run, nhất thời có chút buồn bã.

"Trẫm đều điều tra, cô nương này nhân phẩm thượng giai, thân thể cũng không sai, hứa làm cho người Thái Tử lương đệ cũng không tính ủy khuất nàng. Huống hồ, trẫm đối với nàng phụ thân bãi chức sự tình vẫn tâm có áy náy, cũng vừa hảo có thể mượn việc này quan phục nguyên chức, có thể nói nhất cử lưỡng tiện."

Tư Đồ Lan tâm so dĩ vãng nhảy được càng nhanh, tựa hồ đã muốn không biết mình là nghĩ như thế nào , toàn bộ ý thức một mảnh hỗn loạn, hoàng đế đang nói cái gì, chỉ cần nàng làm Thái Tử lương đệ, phụ thân là có thể quan phục nguyên chức?

Nàng đột nhiên có chút động tâm.

Nhiều năm như vậy đến, phụ thân bãi chức tại gia tìm không thấy sự tình làm, còn bắt đầu say rượu, chỉ có thể dựa vào chính mình mỏng manh

nguyệt lệ nuôi sống cả nhà, gia đạo sa sút, liên hàng xóm láng giềng đều xem thường bọn họ, nếu quả như thật có thể quan phục nguyên chức, không hẳn không phải một chuyện tốt?

Nhưng là nàng đã có hôn ước , hơn nữa Thái Tử là gốc tử a! Gả cho một cái gốc tử làm thiếp, đổi lại là ai cũng sẽ không nguyện ý a...

Tư Đồ Lan cảm giác mình hiện tại so với kia lợn ruột còn muốn rồi rằm...

Nàng rất tưởng mở to mắt nói rõ ràng ý nghĩ của mình, nhưng là như vậy hoàng đế liền biết nàng là trang hôn mê , khi quân, kháng chỉ, vô luận nào một cái đều là tử tội. Nàng thực sự có chút khóc không ra nước mắt, từ lúc gặp cái này gốc Thái Tử, luôn than thượng loại này mặc danh kỳ diệu sự tình...

Hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào Thái Tử , hi vọng hẳn cái này tổng là làm không rõ ràng trạng huống nhân lại một lần nữa không hiểu biết rõ tình huống, nói hẳn không cần liền hảo... Liền hai chữ, cỡ nào đơn giản hai chữ a.

Thẩm Tầm vẫn nhìn hẳn phụ hoàng, trên mặt biểu tình vô cùng mờ mịt, nhịn không được hỏi: "Cái gì là Thái Tử lương đệ?"

Hoàng đế sợ lại xuất hiện phía trước như vậy hỏi không ngừng trạng huống, quyết định duy nhất đáp xong: "Lương đệ là của người thiếp, địa vị gần với thái tử phi, nói thí dụ như, người khi còn nhỏ thực thích vân chiêu nghi từng chính là phụ hoàng lương đệ."

Thẩm Tầm cũng không biết thiếp là cái gì khái niệm, chỉ bắt đầu hồi ức vân chiêu nghi là ai, suy nghĩ cực kỳ lâu, đem trong đầu lưu lại ký ức đều khâu lên.

Sau một lúc lâu, ngẩng đầu hỏi: "Cho nên là dùng đến thân sao?"

Hoàng đế nét mặt già nua nhất hồng, xấu hổ đáp: "Tự nhiên có thể."

Thẩm Tầm không chút do dự đáp: "Kia hảo a, khiến Lan Lan làm Thái Tử lương đệ đi."

Kia hảo a... Kia hảo a... Kia hảo a...

Hảo cái đầu của người a! ! ! Tư Đồ Lan sắc mặt bạo hồng, thiếu chút nữa liền muốn hất chân mà lên! Lần đầu tiên đối cao nhất hoàng quyền sinh ra mâu thuẫn tâm lý, dựa vào cái gì tùy tiện tiện tiện liền tả hữu vận mệnh của người khác, dựa vào cái gì đem sinh tử của người khác đều chặt chẽ niết ở trong tay.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, lý trí lại chiến thắng xúc động, nàng không thể kháng chỉ.

Bởi vì tại hoàng đế mắt bên trong, đây là lớn lao ban ân, chỉ cần nàng dám nói nửa chữ không, ban chết chính mình vẫn là việc nhỏ, liên lụy gia nhân cùng nhau chịu tội mới là đáng sợ nhất. Nàng chỉ có thể yên lặng hồi hận, ngàn không nên vạn không nên thay Đào Ưu cô cô đưa kia một hộp điểm tâm...

"Cưới vợ bé tuy không cần quá mức phô trương, dù sao cũng là của người đệ nhất phòng, vẫn là muốn phái người hảo hảo chuẩn bị." Hoàng đế gặp nhi tử đáp ứng, cũng liền không đem nàng đương hồi sự, chỉ thuận miệng đề hai câu.

Lại nói: "Phụ hoàng đi về trước, Hoa Xương vương mưu nghịch chi tâm đã là thiên hạ đều biết, trăm đã muốn phái người truyện hấn tiến cung, tính toán hảo hảo hội hội người vị này lòng muông dạ thú thúc thúc."

"Hôm nay người có thể đào thoát đã là vạn hạnh, ngày mai sẽ cho Đông cung tăng số người nhân thủ, nhớ rõ nhiều nhiều cẩn thận."

Thẩm Tầm không phải rất rõ ràng, chỉ ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ hân nghe thấy được.

Kỳ thật hân cái gì cũng không có nghe hiểu...

Nhìn theo xong phụ hoàng đi xa, hân đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm Tư Đồ Lan xem, ngữ khí lại ủy khuất lại tò mò, "Lan Lan, người vì cái gì muốn giả bộ ngủ?"

Tư Đồ Lan chậm rãi mở mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Biết là giả bộ ngủ, lúc này tại sao lại không ngốc?

Cho nên thân phận của nàng bây giờ là cái gì, chưa quá môn Thái Tử lương đệ sao?

Tư Đồ Lan suy tư thật lâu, đột nhiên nói: "Điện hạ, người đi cầu bệ hạ thu hồi ý chỉ thành sao?" Chính mình kháng chỉ phải không khả năng, khiến Thái Tử cái này đương sự đi cầu lại là lại thích hợp bất quá.

Thẩm Tầm nhướn mày, đáp được so vừa còn muốn làm thúy, "Không cần."

Tư Đồ Lan nhìn chăm chăm Thẩm Tầm ánh mắt, đầu óc phát mông, không nói câu nào, cũng không phải sinh hân khí, cũng không phải giận chính mình. Nàng thậm chí đều không biết mình là nên cười hay là nên khóc, có thể trách ai đó? Còn không phải chính nàng tạo nghiệt, đưa cái gì điểm tâm, đương cái gì bên người cung nữ, ra cái gì cung, chặn cái gì đao a! Đều là chính nàng một tay tạo thành.

Nhưng là chính là cảm giác trong đầu muộn được hoảng, hoảng để tùy tùy tiện tiện một câu liền quyết định chính mình cả đời, vẫn không thể có một chút phản kháng, Hoàng gia người đều như vậy không đem nhân đương hồi sự sao? Tư Đồ Lan cảm thấy rất ủy khuất, nàng thật sự không nghĩ giả cho một cái tâm trí không toàn ngốc tử, chẳng sợ lại có quyền có

thế, cũng đủ để người ghen khuất , này có thể so với một đời không gả nhân còn khó chịu hơn a.

Thẩm Tầm không biết nàng trong lòng là nghĩ như thế nào , chỉ nhìn chăm chăm sắc mặt của nàng xem, gặt gao cau mày. Không dám nghe đến đáp án, lại thật cẩn thận hỏi: "Người không nghĩ cho ta làm lương đệ sao?"

Tư Đồ Lan thực thành thực: "Không nghĩ." Thẩm Tầm phía trước nói nàng xem thường hắn, kỳ thật hắn nói đúng, mình chính là xem thường hắn.

"Vì sao..." Phát hiện mình bị ghét bỏ , Thẩm Tầm cảm thấy rất ủy khuất rất được thương, "Người không muốn cho ta thân sao?"

Phụ hoàng vừa nói, vân chiêu nghi là hắn từng lương đệ. Thẩm Tầm chỉ nhớ rõ một lần cuối cùng thấy nàng hình như là tại trong Ngự Hoa viên, mặc nàng thích nhất món đồ màu hồng cánh sen áo cánh, ngồi ở phụ hoàng trên đùi, miệng đối miệng thân thân... Bất quá khi đó bọn họ đều không có chú ý tới sự hiện hữu của hắn, mặc dù có cung nữ thái giám nhìn thấy, cũng không dám báo lên.

Vân chiêu nghi là phụ hoàng trước kia lương đệ.

Lan Lan chính là chính mình lương đệ.

Chính mình ước tương đương phụ hoàng, vân chiêu nghi ước tương đương Lan Lan.

Phụ hoàng có thể thân vân chiêu nghi.

Đồng lý chứng được: mình có thể thân Lan Lan.

Vì thế Thẩm Tầm rất nghiêm túc hỏi: "Lan Lan... Người phải không nguyện ý cho ta thân sao?"

Chương 12 Mộ Tử Xuyên

"Lan Lan... Người phải không nguyện ý cho ta thân sao?"

Đôi mắt như vậy hồn nhiên một đôi mắt, Tư Đồ Lan cảm thấy thực xấu hổ, nhất là còn có người bên ngoài đang nhìn thời điểm.

"Điện hạ... Đừng như vậy thành sao?" Nàng hơi hơi về phía sau xê dịch, yết hầu có chút phát khẩn, "Hôn ta làm cái gì? Hôn ta một cái cũng không ai phần thưởng người một khối điểm tâm a... Ngài liền phát phát từ bi đem ta đuổi về Hợp Dương cung đi, mọi người khỏe tự hảo tán còn không được sao?"

"Điểm tâm?" Thẩm Tầm chú ý trọng điểm quả nhiên cùng nàng không ở cùng cái cấp bậc, nghiêng đầu hỏi một tiếng liền bắt đầu trầm tư, sau một lúc lâu, lại nghiêm túc nói, "Điểm tâm không có Lan Lan ăn ngon."

Người nếm qua ta sao? ! Tư Đồ Lan kinh hãi, ngay cả ta đều không có nếm qua tự ta a.

Nói đứng lên, điện hạ... Ngài tại giường của ta bên cạnh như vậy có tiếng cũng có miếng nói ra loại này lời bình mà nói thật sự thích hợp sao? Bên ngoài nhảy đại thần cũng chưa người kinh sợ a.

Thẩm Tầm lại là lần đầu như vậy nghiêm túc, sợ nàng không đáp ứng, cẩn thận suy tư thật lâu, lại không tình nguyện khai ra điều kiện: "Nếu người nguyện ý cho ta làm lương đệ... Ta liền đem ta thích nhất búp bê vải tặng cho người."

"..."

Cái gì búp bê vải? Chính là người mỗi ngày buổi tối đều phải ôm ngủ kia ngoạn ý? Tư Đồ Lan đầu tiên là có chút không nói gì, có thể tưởng tượng sau một lúc lâu, chợt có chút xót xa.

Chính mình mắt bên trong không đáng một đồng gì đó, lại là tánh mạng hăn bên trong trọng yếu nhất bảo bối, Thái Tử thế nhưng đem hăn trân ái nhất gì đó phủng đi ra giữ lại nàng, điều này làm cho Tư Đồ Lan cảm thấy khó có thể tin tưởng.

"Điện hạ." Nàng dừng sau một lúc lâu, có chút do dự, cuối cùng vẫn là hỏi lên, "Ta lúc nào so của người búp bê vải trọng yếu?"

Thẩm Tầm không đáp lại nàng, cố ý xung nàng chớp mắt, giống như đang nói: ta chính là không nói cho người có bản lĩnh người tới đánh ta nha.

Hăn trong lòng có cái về Lan Lan bí mật nhỏ, sẽ không nói cho bất luận kẻ nào ...

"Điện hạ, ta bây giờ nói mà nói đều là phát ra từ phế phủ , không phải cùng ngài nói đùa." Tư Đồ Lan thở dài một hơi, quyết định vẫn là trực tiếp nói với hăn rõ ràng, miễn cho cắt không đứt lí còn loạn, "Ta tại ngoài cung đã muốn định quá một mối hôn sự , đối phương là thương gia đình thiếu gia, danh gọi Mộ Tử Xuyên. Hiện tại tòng quân, thân phận địa vị đều xa xa cùng không hơn ngài. Nhưng là hăn sẽ bát nâng đại kiệu đem ta cưới vào cửa, bởi vì ta không phải thiếp, mà là hăn cưới hỏi đảng hoàng thê tử."

"Khả bộ hạ hôm nay đem ta chỉ cho ngài làm Thái Tử lương đệ , điện hạ chính ngài đương nhiên cảm giác không quan trọng, bởi vì người về sau có thể có rất nhiều hơn lương đệ, nhưng ta cả đời chỉ có thể có một cái trượng phu." Tư Đồ Lan trên tay ẩn ẩn làm đau, cửa ra nói lại chưa dừng lại, "Đây là ta một đời hạnh phúc, không phải chuyện đùa, cho nên, khẩn cầu ngài khiến bộ hạ thu hồi ý chỉ..."

Nàng là hạ rất lớn quyết tâm mới nói ra những lời này , đương nhiên cố ý tránh được ngốc tử vấn đề này. Quan phục nguyên chức thì thế nào,

nàng dựa vào cái gì muốn lấy chính mình cả đời hạnh phúc đổi lấy phụ thân công danh?

Thẩm Tầm im lặng nghe xong nàng nói lời nói, lại không có để ý nàng, thậm chí còn cố ý quay đầu đi làm bộ như không nghe được dường như.

Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, thử tính kêu một tiếng, Thẩm Tầm nhưng vẫn là thờ ơ, thậm chí còn có chút hờn dỗi ý tứ.

Tư Đồ Lan triệt để không có cách , Thẩm Tầm không giúp được nàng, chỉ có thể dựa vào mình.

Lúc nào tự mình đi cùng Hoàng Thượng thuyết minh ngọn nguồn, nói không chừng còn có biến chuyển. Kỳ thật nàng đáy lòng cũng không có phẫn, chỉ có thể đi một bước tính một bước .

Thẩm Tầm một mình sinh trong chốc lát khí, đột nhiên quay đầu hỏi: "Nếu ta chỉ muốn Lan Lan một cái lương đệ đâu?"

Tư Đồ Lan ngưng trong chốc lát, đột nhiên phốc xuy một tiếng bật cười, thật là khờ khạo ái.

"Điện hạ, không phải vài cái lương đệ vấn đề, ngài còn có thái tử phi a." Tư Đồ Lan thực bất đắc dĩ sửa đúng hần, "Thái tử phi chính là thê tử của ngài, bệ hạ phía trước không phải từng nói với người việc này sao?"

Thẩm Tầm suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nghiêm túc nói: "Ta hiểu được."

Người mình bạch cái gì...

"Trực tiếp khiến Lan Lan làm thái tử phi không được sao." Thẩm Tầm lộ ra một bộ "Các người mấy người này thật khờ" ghét bỏ biểu tình.

"..." Tư Đồ Lan cảm giác mình đã muốn không thể cùng hắn câu thông, vẫn kiên nhẫn giải thích, "Ta thân thể không tốt, không tư cách đó."

Nghe lời này, Thẩm Tầm đột nhiên trầm mặc, cũng không biết là nghe hiểu vẫn không có nghe hiểu.

Ở bên giường buồn buồn ngồi trong chốc lát, cũng không chào hỏi, đứng dậy liền đi.

Tư Đồ Lan nhìn hắn dần dần rời đi gầy bóng dáng, nhất thời không nói chuyện. Sau đó chậm rãi đưa tay từ trong chăn đem ra, nhìn chăm chăm bên trên quần mảnh vải xem.

Lâm Nhu tại bên cạnh nhìn thật lâu, rốt cuộc đi tới, ngồi ở vừa Thái Tử ngồi trên vị trí.

"Tỷ tỷ."

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, chỉ ân một tiếng liền không nói chuyện.

Lâm Nhu do dự một lát, lại mở miệng nói: "Ta tại đây Đông cung cũng ngốc rất nhiều năm, có một số việc tỷ tỷ phải không biết đến... Thái Tử điện hạ nhưng là lần đầu như vậy thân cận một người."

Kỳ thật Tư Đồ Lan dưới đáy lòng yên lặng nói, ta biết a... Ta xem được ra đến a... Phía trên không có gì tỏ vẻ, chỉ nghe Lâm Nhu nói tiếp.

"Lăng Giang tỷ tỷ đều theo điện hạ 5 năm ... Khả điện hạ lăng là ngay cả tên của nàng đều nói không ra đâu."

Tư Đồ Lan lúc này mới sững sốt, "Không phải đâu?"

"Thật sự." Lâm Nhu lại cường điệu một lần, "Người đừng xem Thái Tử ngốc, hắn lại sẽ xem người, ai đối hắn tốt, hắn trong lòng đều hiểu."

"Tỷ tỷ ngài liền dừng kháng chỉ , tuy rằng người bây giờ là có công trong người, nhưng bộ hạ cũng không phải là cái dễ nói chuyện chủ, chớ nhìn hân bình thường đối Thái Tử ôn thanh ôn khí, tính tình khả hư đâu!"

Lâm Nhu càng là khuyên, Tư Đồ Lan càng là cảm giác suy nghĩ hỗn loạn, đơn giản nói: "Người khiến ta hảo hảo ngẫm lại đi, hoàng mệnh không thể trái, ta còn là có chừng mực ."

XXXX

Đương sự thượng tại như lọt vào trong sương mù, khả ám sát sự kiện không có chân chính mà qua đi.

Hoàng đế tuy rằng triệu kiến Hoa Xương vương, hai người li ti đối rêu trao đổi một phen, lại cũng không thể lấy hân thế nào. Đương kim hoàng đế không có đế vị, chân chính binh quyền cũng đang Hoa Xương vương trong tay, lấy hân không có cách nào, đây là không thể thay đổi sự thật.

Dân gian thậm chí có nhân đem Hoa Xương vương xưng là nhị hoàng đế, bởi vì hân không chỉ tay cầm biên cương hai mươi vạn đại quân, còn có trong kinh huyết nghiêu Vệ ba vạn, bắc dực quân năm vạn. Đối với loại này đủ để đưa tới họa sát thân xưng hô, đương sự lại không chút để ý, thậm chí vui vẻ thụ chi.

Hoàng đế cảm giác mình bên người nuôi một cái u ác tính, hơn nữa như thế nào trích cũng trích không xong, hôm nay hân dám ở xiếc ảo thuật trong ban an bài thích khách ám sát Thái Tử, ngày mai sẽ dám trắng trợn không kiêng nể thu mua Hàm Nguyên điện nhân mưu sát hoàng đế.

Thái Tử lại là bất thành sự , Đại Chu giang sơn sớm hay muộn sẽ rơi xuống người này trong tay, hoàng đế thật bi ai, lại cũng không thể nể hà.

Đều nói Lương Cầm trạch mộc mà tề, chuyện này giống như là cái ngòi nổ, trong triều thế cục như sóng ngầm bình thường mãnh liệt, các đại

thần phân phân bắt đầu trạm đội, Hoa Xương vương phủ để trước cửa thường thường có người bán phỏng, không biết là đầu nhập vào vẫn là xoát hảo cảm, hoàng đế phía trên không có gì tỏ vẻ, chỉ phái người âm thầm nhớ kỹ những tên này, tính toán thu sau tính số.

Thượng vị giả tổng là có thượng vị giả tính toán, dưới đây nhân lại cũng có ý nghĩ của mình.

Đã muốn nhanh đến Trung thu , thời tiết dần lạnh, các tướng sĩ đều đổi lại dày chút quần áo. Hiện tại chính là thái bình thời kì, lại cũng không có nghĩa là sẽ không phát sinh chiến sự, Bắc Mực nhân như hổ rình mồi, khó tránh khỏi muốn nhiều gia luyện binh mới là.

"Tử Xuyên!"

Xa xa nam tử hùng hậu thanh âm truyền tới, còn làm vài tiếng cười to, Mộ Tử Xuyên chính lau chùi trường kiếm trong tay, liên đầu cũng không có hồi.

Kia nhóm người thấy hăn không để ý tới nhân, cũng không sinh khí, biết hăn luôn luôn là như vậy một bộ lạnh như băng bộ dáng. Đơn giản đi lên trước đến kề vai sát cánh nói: "Hoa Xương vương hôm nay đem rất nhiều tướng lãnh đều triệu đi, chúng ta bắc dực quân cũng không nhân quản, bọn ca quyết định đi Bách Hoa Lâu uống chút rượu, tìm mấy người phụ nhân khoái hoạt khoái hoạt! Đại gia đều đem người làm huynh đệ, thế nào? Muốn hay không cùng đi?"

Mộ Tử Xuyên trên tay động tác một đốn, mày kiếm nhíu lại, đáp rất kiên quyết.

"Không đi."

Câu hỏi người nhất thời tò mò, lại hỏi tới: "Đây là vì sao! Lại không muốn người bỏ tiền, sao không theo chúng ta cùng đi tìm thú vui? Đại gia

trong quân doanh đầu đầu nghẹn hổng, thật vất vả có cái thả lỏng thời điểm!"

Mộ Tử Xuyên cũng không quay đầu lại, đem trường kiếm đẩy vào vỏ kiếm, thân nhiên nói: "Ta định thân, không chạm người khác."

Mọi người vừa nghe, đều vui vẻ, có người nói: "Đều nói nữ nhân muốn tam trình cửu liệt, thủ thân như ngọc. Lần đầu nghe nói nam nhân cũng muốn thủ thân, Mộ huynh đệ, người nhưng là khiến bọn ca mở một hồi nhãn giới a!"

Lời còn chưa nói hết, ngoài miệng để một thanh kiếm, lực đạo lại ổn lại vững chắc.

Người nọ nhất thời dọa ra một thân mồ hôi lạnh, tập trung nhìn vào, phát hiện chỉ là vào sao kiếm, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng tiểu tâm dục dục đẩy ra nói: "Không phải với người khai khai vui đùa sao, kích động như vậy làm chi?"

"Không kích động." Mộ Tử Xuyên mặt không thay đổi thu hồi kiếm, "So đấu vài lần chiêu dài mà thôi."

Tất cả mọi người bình khí, không biết trong lòng là cái gì tư vị, trước mắt người này có loại đặc thù khí tràng, nói không nên lời vì sao, rõ ràng đều là như nhau phục sức giống nhau vóc dáng, khả chỉ cần đứng ở trước mặt hãn, tổng là cảm giác sinh sinh lùn một mảng lớn.

Về phần tại sao biết rõ hãn không dễ ở chung vẫn là hướng trên người hãn thấu, đó là bởi vì Mộ Tử Xuyên tại gần ngủ nửa tháng bên trong liên thăng dục huy giáo úy, tiền đồ càng phải không khả đánh giá, liên Hoa Xương vương đô đối với hãn khen ngợi có giai, riêng phân phó bắc dục quân thống soái hảo hảo bồi dưỡng. Nói không chừng một ngày kia liên thăng chức rất nhanh, mọi người đều là cùng phe từ quân, thích hợp nịnh bợ nịnh bợ cũng sẽ không tổn thất cái gì...

Vốn là muốn mời hẳn ra ngoài uống hoa tửu đến bồi dưỡng một chút cảm tình, thấy hẳn không để mình bị đẩy vòng vòng, tất cả mọi người có chút phát ửng, chỉ khách khí vài câu liền rời đi. Những kia tên lính nhóm đều thầm nghĩ, tuy rằng nịnh bợ bất thành, mình cũng có thể tìm việc vui, còn mừng rỡ tự tại đâu.

Đám người đã đi xa, Mộ Tử Xuyên lúc này mới hơi hơi xoay đầu lại, nhìn về phía bọn họ rời đi bóng dáng, hẹp dài ánh mắt chậm rãi híp đứng lên.

Nhìn sau một lúc lâu, bỗng nhiên phát ra một tiếng cười nhạt.

Con đường này, hẳn cuối cùng là muốn một người đi đi xuống.

Trầm mê với thanh sắc nhân, đều không đáng để lo. Bởi vì này thế giới là cường giả thế giới, muốn hưởng chỗ cao bề, vậy thì không thể có bất kỳ tạm dừng, chẳng sợ tất cả mọi người ngăn cản hẳn, ngăn cản hẳn.

Cũng muốn thần chấn sát thần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Chương 13 gạo nấu thành cơm

Tư Đồ Lan làm xong tính toán, tự nhiên là muốn phó chư thực tiễn . Thái y đã đem nàng trong cơ thể độc ép đi ra, trên cánh tay thương đã muốn không ảnh hưởng hành động, vì thế cẩn rằng một cái vừa dậm chân, quyết định đi Hàm Nguyên điện đem tình huống của mình nói cái mình bạch...

Hoàng đế cũng là người, nào có buộc người khác làm thiệp đạo lý? Chỉ muốn nói rõ ràng chính mình dính quá việc hôn nhân tình huống, khẳng định hội khoan hồng , huống hồ trên người nàng còn có thể cứu chữa quá Thái Tử công lao, đây là như thế nào cũng sẽ không cải biến sự thực, hẳn tổng sẽ không làm khó có công chi nhân đi?

Cùng lắm thì, tát cái dỗi, liền nói mình đã là phá hài ! Hôn trước thất trinh, tuy rằng nghe vào tai có chút dọa người, tốt xấu là có thể sử dụng lấy cớ, đương nhiên, không phải vạn bất đắc dĩ nhất định là không thể nói như vậy . Chung quy hoàng cung cũng không tượng bên ngoài như vậy dễ gạt gẫm, nói sai một câu, đây chính là muốn rơi đầu sự tình.

Lần trước bồi Thái Tử điện hạ tới quá một chuyến, Hàm Nguyên điện lộ nàng còn nhớ rõ, vừa đi tới cửa liền bị bọn thị vệ ngăn lại, làm cho nàng đưa ra yêu bài.

Tư Đồ Lan tay trái có thương tích, lấy gì đó thực không có phương tiện. Nhưng cho dù lấy ra cũng không hữu dụng, nàng không phải thụ triệu kiến đến , cũng không trước tiên chào hỏi, thủ vệ thị vệ nói cái gì cũng không chịu phóng nàng đi vào.

Tư Đồ Lan triệt để bất đắc dĩ, ánh mắt chung quanh loạn xem, rốt cuộc nhìn thấy một cái nhìn quen mắt , há mồm liền gọi: "Thường công công!"

Kia thái giám nghe tên của bản thân, có chút nghi ngờ quay đầu, lại phát hiện là Thái Tử bên cạnh cung nữ, không biết nàng tại chĩnh cái gì yêu thiêu thân, cũng chỉ hảo thông thả bước lại đây, chậm rì rì hỏi: "Cô nương có chuyện gì, êm đẹp lại thượng Hàm Nguyên cung đến ."

"Ta nghĩ diện thánh." Tư Đồ Lan cũng không cùng hăn vòng vo, trực tiếp liền nói ra mục đích của chính mình, "Bệ hạ ngày hôm trước đem ta chỉ cho Thái Tử điện hạ đương lương đệ, khả trong nhà đã muốn cho ta định một mối hôn sự, hôm nay là riêng đến cùng bệ hạ thỉnh tội ."

Kia Thường công công nghe xong, nheo lại mắt quan sát nàng một lát, nhớ lại nàng trước đó vài ngày tại Hàm Nguyên trong điện nói những lời này, ngữ khí ngược lại có chút than thở.

"Chuyện của người ta đều biết, cho nên, ta sẽ không thả người tiến cái cửa này ."

Tư Đồ Lan biểu tình có chút hơi kinh ngạc, vừa định hỏi vì sao, kia Thường công công lại mở miệng nói: "Bệ hạ trước đó vài ngày riêng dặn ta điều tra rõ thân thế của người, nhất định là đối với người kỳ thác kỳ vọng cao, nhìn người sinh đắc như vậy thông minh bộ dáng, lại thật sự là hảo hō đồ a."

"Công công lời ấy sai rồi, đây không phải là có hō đồ hay không sự tình, đây là..."

Thường công công một bộ sáng tỏ bộ dáng, nói cắt đứt nàng muốn nói lời nói, "Khuyên người một câu, đánh mất lòng này tư đi, người rất nhanh liền sẽ hiểu."

Nói xong, nhắc chân liền đi.

Tư Đồ Lan sững sờ ở tại chỗ, người nào a đây là...

Cái gì gọi là rất nhanh liền sẽ hiểu? Tư Đồ Lan bây giờ là không hiểu ra sao, cẩn thận hồi tưởng hẳn từng nói lời, đứng ở trước cửa tiến cũng không được thối cũng không xong, do dự hơn nửa ngày vẫn là có ý định bất cứ giá nào đem kháng hôn tiến hành được để.

Vừa xoay người.

Tư Đồ Lan đột nhiên như bị sét đánh.

Ngơ ngác nhìn trước mắt cái kia quen thuộc lại xa lạ nhân, qua thật lâu mới phản ứng được, ngữ khí thậm chí còn có chút thử thành phần.

"Cha? !"

Tư Đồ Hiền nguyên bản vẫn cúi đầu đi đường, lúc này nghe được này cái xưng hô mới bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhận ra là chính mình xa cách nhiều năm nữ nhi, sắc mặt kinh ngạc lại vui sướng, "A Lan?"

Gặp lại vui sướng rất nhanh bị lý trí che dấu quá khứ, Tư Đồ Lan nhìn nhìn hẩn đưa lưng về phương hướng, có chút không dám tin tưởng hỏi: "Ngài tại sao lại ở chỗ này?"

Tư Đồ Hiền thở dài một hơi, nói: "Vi phụ đang muốn đi tìm người nói, ở chỗ này đứng phải ngược lại càng hảo, đến, chúng ta đi bên cạnh nói chuyện."

Nói, đem nàng hướng ẩn nấp địa phương mang theo mang.

Vừa dừng bước, Tư Đồ Lan lại hỏi một lần, "Ngài như thế nào ở chỗ này?"

"Chuyện của người ta đều biết ." Tư Đồ Hiền mở miệng câu nói đầu tiên thế nhưng cùng Thường công công giống nhau, tiếp nhân tiện nói, "Bệ hạ hôm nay triệu ta tiến cung, ta còn tưởng là có người chọc ghẹo, khả nhìn những kia cái truyền chỉ thái giám không giống như là giả, liền đi theo một đạo đến ."

"Ai ngờ bệ hạ đúng là muốn khiến ta quan phục nguyên chức, còn cùng ta nói hảo chút nói." Tư Đồ Hiền sờ soạng một cái chòm râu, thoát nhìn rất là cao hứng, "Khởi điểm ta cho rằng bệ hạ là nhớ tình bạn cũ, chịu đem sai lầm xóa bỏ, ai biết là dính của người quang."

"Hưởng xái?" Tư Đồ Lan sắc mặt lại càng ngày càng trắng, liên quan ngữ khí cũng có chút rung rung, "Cha, người đến cùng nghe không nghe rõ? Hi sinh nữ nhi hạnh phúc đương đại giá, người quan này làm được an tâm sao?"

Liên hứa cho nàng phụ thân điều kiện đều nói hay lắm, gạo sống đã muốn nấu thành thực cơm, lúc này lại kháng chỉ, không thể nghi ngờ là chỉ còn đường chết, Tư Đồ Lan có chút tuyệt vọng.

"A Lan, người coi như là vì cha, ủy khuất một lần." Tư Đồ Hiền vừa cùng hoàng đế nói xong lời, lúc này trong lòng chỉ có đối quan phục nguyên chức khát khao, nhất định là sẽ không thỏa hiệp, chỉ thay đổi biện pháp khuyên nhủ nàng, "Yên tâm, Mộ gia bên kia có ta gánh vác, bọn họ cũng coi như không hơn cái gì có quyền thế người ta, nào dám cùng Thái Tử đối nghịch?"

Tư Đồ Lan bỗng nhiên có chút không biết nói cái gì cho phải, đem mặt chớ quá khứ, "Ta không nghĩ tới, nguyên lai tại ngài mắt bên trong, ta còn so ra kém một cái quan chức."

Tư Đồ Hiền râu bên trong đã muốn hỗn loạn mấy cây râu bạc, rõ ràng cho thấy không trẻ tuổi. Giờ này khắc này nhìn cái này lâu chưa gặp mặt nữ nhi, trên trán nếp nhăn càng nhíu càng sâu, A Lan ở trong cung thụ rất nhiều khổ, cái này hẳn là biết đến. Chỉ có thể oán chính mình không bản lĩnh, không thể nuôi sống người một nhà, ngược lại muốn dựa vào nữ nhi tiền tiêu vật hàng tháng đến qua ngày, lúc này lại cần nhờ nữ nhi hôn sự quan phục nguyên chức, hẳn trong lòng không phải là không áy náy.

"A Lan, nghe cha một câu khuyên. Đây là bệ hạ tự mình hạ chỉ, ta cũng không có biện pháp. Bên ngoài tuy rằng thịnh truyền Thái Tử tâm trí không toàn, nhưng hẳn dù sao vẫn là Thái Tử, đợi tương lai làm hoàng đế, người chính là Thiên Tử phi tần, so với kia bên ngoài nhất phẩm đại quan còn có mặt mũi, gặp ai còn không được với người quỳ xuống? Bao nhiêu người ngóng trông xin cái này vị trí, người ngược lại hão, còn không vui vẻ? Huống chi..." Tư Đồ Hiền bỗng nhiên để sát vào chút, giảm thấp thanh âm nói, "Này gốc tử tâm là tốt nhất chừng không, nếu người đối hẳn tốt, hẳn liền đối người tốt, có thể so với bên ngoài những kia thượng vàng hạ cám hão hán mạnh ngàn lần vạn lần."

Tư Đồ Lan mặt không thay đổi hướng về phía sau lui một bước, bất động thanh sắc tránh được hẳn toái ngôn toái ngữ.

"Cha, thỉnh ngài phóng tôn trọng một điểm. Đó là đương triều Thái Tử, không chấp nhận được người loạn tước lười cần."

Còn chưa gả qua đi, liền bắt đầu che chở nam nhân?

Tư Đồ Hiền quan sát nàng liếc mắt nhìn, thần sắc có chút quái dị, thấy nàng không có phía trước kích động như vậy , mới nói: "Trong cung vẫn có gác cổng , cha muốn sớm làm trở về. Còn có, Mai nhi rất tưởng niệm người."

Mai nhi là của nàng thân muội muội, tên đầy đủ Tư Đồ Mai, nhỏ hơn nàng ba tuổi, còn không có gả cho người, chỉ theo phụ thân sống. Tư Đồ Mai tính cách có chút kiêu căng, đại khái là mẫu thân lúc nuông chiều , đã nhiều năm như vậy cũng không gặp hảo, nàng cái này làm tỷ tỷ không ở bên người quản giáo , cũng vẫn còn có chút băn khoăn.

Nghĩ đến muội muội, Tư Đồ Lan nhất thời có chút ảm đạm, lúc ra cửa không nghĩ tới sẽ chạm thượng phụ thân, lúc này liền đưa tay trên cổ tay vòng tay, trên đầu mấy cây lược quý trọng trâm gài tóc hái xuống, dùng tay phải đưa tới Tư Đồ Hiền trong tay, "Những này trước cho nàng, về sau thiếu cái gì, phái người đến trong cung nói một tiếng liền là."

Một đường đem phụ thân đưa đến cửa cung, Tư Đồ Lan lúc này mới ngồi bệt xuống một bên trên ghế đá, nâng nâng mí mắt nhìn mình bị thương tay trái. Nàng che dấu rất tốt, phụ thân không có phát hiện mình bị thương, tuy rằng hành vi của hấn làm cho nàng thực sinh khí, nhưng cuối cùng vẫn là tối thân gia nhân, miễn cho làm cho bọn họ lo lắng mà thôi.

XXXX

Tư Đồ Lan trở lại Đông cung thời điểm đã là hoàng hôn thời khắc , còn chưa đợi nàng đi đến cửa phòng mình khẩu, liền phát hiện người khác xem ánh mắt của nàng cũng có chút không thích hợp.

Nàng dừng bước, có chút nghi hoặc.

Vì thế liền nghe được một ít nhàn ngôn toái ngữ.

"Chính là, ai cũng không nàng có lòng kể yêu, ta cho là lớn cỡ nào công vô tư nhân, nguyên lai là hướng về phía lương đệ vị trí này đi."

"Lăng Giang tử tử phía trước nhưng bị nàng hảo một đòn khi dễ đâu, kết quả bị chinh cũng không dám tại diện hạ trước mặt hoảng du. Cả ngày cùng Thái Tử nị tại một khối, ai biết sau lưng làm cái gì nhận không ra người hoạt động."

"Liên ngọc tử cũng muốn, thật sự là không kén ăn yêu."

Tư Đồ Lan chậm rãi xoay người, nhìn về phía kia vài cái nói chuyện người.

Năm sáu cái cung nữ tụ cùng một chỗ nói huyên thuyên, lúc này đột nhiên đều không nói, tựa hồ liệu định nàng đoán không ra tới là ai nói, còn giả mù sa mưa nói: "Ai các người vừa nói cái kia gấm vóc, là cái nào bố trang sản? Ta như thế nào chưa nghe nói qua?"

Tư Đồ Lan cười lạnh một tiếng, đột nhiên nói: "Trương bách hợp, tào đồ quyền, hai người các người đi ra cho ta."

Bị điểm danh hai người đều cứng lại rồi, đại gia chỉ gặp mặt qua một lần mà thôi, làm sao người biết là chúng ta nói...

"Một cái nói chuyện nãi thanh nãi khí, một cái thích mang 'Yêu' cái này ngữ khí từ, điểm ấy đặc thù ta đều không nhớ được, còn như thế nào tại đây trong cung hỗn?" Tư Đồ Lan sắc mặt lạnh lùng, để người nhìn ngược lại có chút kinh hoảng, "Ta hiện tại mặc dù chỉ là từ Ngũ phẩm lệnh thị, đẳng không hơn đại mặt bàn, khả quản giáo mấy người các người cung nữ đồ dư dật. Ta hiện tại liền coi như những này nhàn ngôn toái ngữ là từ hai

người các người người miệng truyền bá , từ nay về sau! Phàm là này trong Đông Cung đều còn có người nói ra những lời này đến, ta trực tiếp tìm các người hai người tính số!"

Tư Đồ Lan xoay người rời đi, lưu lại mặt xám như tro tàn một đồng nhân.

Nàng đi tới Thái Tử cửa tấm điện, không có gõ cửa liền nhấc chân nhảy đi vào.

Thẩm Tầm đang tại rất nghiêm túc luyện tự, từ lúc ngày ấy Tư Đồ Lan dạy hần ký bút hoa viết chữ sau, ngược lại là cùng mở khiêu đường như, một ngày có thể học được vài cái mới tự.

Tư Đồ Lan đứng ở nơi đó nhìn hần thật lâu, trên mặt nhìn không ra là cao hứng còn chưa phải cao hứng.

Thẩm Tầm rốt cuộc ý thức được không thích hợp, quay đầu sang nhìn thấy Tư Đồ Lan, nhất thời thật cao hứng, vội vàng nói: "Lan Lan người mau đến xem, ta hôm nay sẽ viết 'Long' chữ."

Tư Đồ Lan không có để ý hần, chỉ muện không ra tiếng theo dõi hần xem.

Thẩm Tầm cho rằng nàng tức giận, trong lúc nhất thời có chút thấp thỏm, qua thật lâu, mới nhỏ giọng hỏi một tiếng, "Người làm sao vậy..."

Tư Đồ Lan như trước không có để ý hần.

Thẩm Tầm thực ủy khuất, đầu rũ xuống đất càng ngày càng thấp, "Có phải hay không Tầm nhi chộc giận người mất hứng."

"Không có." Tư Đồ Lan đáp rất kiên quyết, sau đó sải bước đi tới, ở trước mặt hần đứng đây lâu, đột nhiên nói, "Hỏi người mấy vấn đề, hảo hảo

trả lời, không nói dối, có đường ăn."

Thẩm Tâm mặc dù đối với đường không có gì quá lớn hứng thú, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ồ một tiếng.

"Vấn đề thứ nhất."

"Người có ưu điểm gì."

Thẩm Tâm đầy mặt mờ mịt, không biết nàng hôm nay là làm sao, nhưng vẫn là đáp: "Tâm nhi thật biết điều, không sảo cũng không làm khó." Nói xong còn tiểu tâm cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt của nàng, sợ tự mình nói sai.

Tư Đồ Lan nói tiếp: "Vấn đề thứ hai."

"Ta bộ dạng đẹp mắt không?"

Tư Đồ Lan thành linh mạo như vậy một câu, nhưng làm Thẩm Tâm cấp sợ hãi, lảng lảng nhìn chăm chăm nàng xem, liên một câu cũng nói không ra đến.

"Hỏi người ta bộ dạng đẹp hay không người còn muốn do dự có phải không?" Tư Đồ Lan hôm nay tâm tình rất kém cỏi, cố ý cố tình gây sự, chính là ý định tưởng khi dễ một chút kẻ ngu này. Đều là bởi vì người! Nếu không phải bởi vì người ta hiện tại mới sẽ không như vậy rồi rầm đâu!

"Không đúng không đúng..." Thẩm Tâm vội vàng phủ nhận, ngữ khí còn có chút thất kinh, "Lan Lan rất hảo xem, Lan Lan tối dễ nhìn ..."

Tư Đồ Lan như trước mặt không chút thay đổi, hỏi người cuối cùng vấn đề.

"Vậy người thích ta sao?"

Thấm Thăm lúc này thật ngây ngấn cả người, ngơ ngác nhìn nàng cực kỳ lâu, thanh tú trên mặt đột nhiên lộ ra vài phần bạc hồng, không biết là bởi vì thiên nhiệt, vẫn còn có chút thẹn thùng.

Sau một lúc lâu, lông mi hơi hơi buông xuống, thanh âm trong sáng như vậy, không có nửa phần do dự.

"Thích a..."

Tư Đồ Lan liếc nhìn hắn một cái, nói: "Vậy được đi, ta giả người."

Chương 14 hồ người Đồng Sử nữ quan

Tư Đồ Lan nhưng thật ra là ôm một loại phá quán tử phá suất tâm tính, tả hữu nàng cũng không có năng lực phản kháng, không bằng như vậy nhận mệnh, may mắn Thái Tử là hảo chung đặng nhân, hắn là cũng sẽ không bạc đãi chính mình .

Nhân sinh không phải là đơn giản như thế, được chăng hay chớ, có thể hảo hảo sống sót, giả cho người nào còn không đều giống nhau.

Hoàng đế cũng không biết trong lòng nàng này vài lần tam phiên rồi rằm, toàn bộ đều là hắn tự chủ trương một mình ôm lấy mọi việc, định hạ hôn kỳ còn kém nhân tay chuẩn bị.

Đại Chu cũng không tự tiền triều như vậy xa xỉ vô độ, lịch đại hoàng đế phần lớn cần chính yêu dân, ngay cả hậu cung điển lễ cũng đều tận lực giản lược, càng hà lần này cũng không phải đại hôn, chỉ là nạp cái lương đệ mà thôi, cho nên cũng không có như thế nào long trọng. Mặc dù là tiết kiệm lại tiết kiệm, dù sao cũng là Thái Tử, cho nên Nạp Cát, cáo miếu chờ thêm trình là ắt không thể thiếu.

Một vòng trình tự xuống dưới, Tư Đồ Lan khả rất mệt, lúc này chính là Trung thu chi dạ, lại chỉ có thể một người mở mắt xuất thần nhìn mình

khăn voan, không biết trong tấm điện cũng là phô thiên cái địa màu đỏ thắm, hỉ giường, màn sa, khăn trải bàn, còn đều biết không rõ chữ hỷ song thiệp.

Trong lòng nàng có chút nghi hoặc, trong cung gả cưới cũng không tượng bên ngoài như vậy muốn mời người uống rượu mừng, hơn nữa hoàng hậu cùng hoàng đế rõ ràng xem lễ qua đi liền rời đi, khả Thái Tử lại còn chưa có tới, cũng không biết là đã làm gì... Tuy rằng thực không hi vọng hân đến, thế nhưng hân không đến chính mình ngược lại trong lòng không có yên lòng .

Nàng cũng không phải kinh hoảng thất thân vấn đề, Thái Tử liên lời không biết viết, như thế nào sẽ biết chuyện nam nữ? Tùy tiện hồ lộng cũng liền qua, về phần sự tình sau này, vậy thì sau này hãy nói đi.

Thẩm Tâm đột nhiên đánh một cái hắt xì, sau đó có chút ngượng ngùng khịt khịt mũi, tiếp tục nghe trước mắt cái này ma ma nói chuyện, tuy rằng hân cái gì cũng không có nghe lọt, mãi đầu óc tưởng đều là Lan Lan.

"Điện hạ, người khả nghe rõ?" Đây danh tuổi ước chừng bốn năm mười nữ nhân quay đầu đi hỏi một tiếng, nàng là đến tiến hành vỡ lòng giáo dục Đồng Sử nữ quan, nào đó trường hợp thấy nhiều lắm, cho dù lớn tuổi sắc suy, cũng có một loại gặp biến không sợ hãi khí chất.

Thẩm Tâm nói: "Nghe rõ."

"Kia nô tỳ hiện tại đến khảo khảo ngài." Đồng Sử nữ quan bày ra một trương nghiêm túc mặt, nghiêm trang hỏi, "Sinh hoạt vợ chồng khi trưởng ứng lấy bao lâu vì ích?"

"A?" Thẩm Tâm bối rối một chút, gương miệng nhìn nàng, tựa hồ không minh bạch những lời này là có ý tứ gì.

Kia Đồng Sử nữ quan thấy hăn lần này vẻ mặt, nhất thời sinh bất mãn, lại nói: "Nô tỳ vừa đều giáo qua ngài , điện hạ không phải nói nghe rõ sao?"

Thẩm Tầm lập tức cúi đầu bắt đầu sám hối, vì chính mình gạt người hành vi cảm thấy xấu hổ.

"Mà thôi mà thôi, thời điểm cũng không còn sớm." Đồng Sử nữ quan thở dài một hơi, "Thực tiễn ra chân tri, điện hạ ngài vẫn là tự mình đi sờ soạng đi, có nô tỳ bên cạnh thích hợp đề điểm liền là."

Thẩm Tầm hoàn toàn không biết người này là làm gì , chỉ cái hiểu cái không "Nga" một tiếng, sau đó đứng dậy liền hướng chính mình tấm điện đi.

Bọn họ đều nói Lan Lan ở trong đầu.

Thẩm Tầm đi tới cửa thời điểm, đột nhiên dừng một chút cước bộ, tựa hồ là bị này phô thiên cái địa màu đỏ thắm hoảng sợ, còn tưởng rằng chính mình đi nhầm địa phương, qua sau một lúc lâu, mới mang theo chút thử ánh mắt hướng bên trong nhìn nhìn, xa xa nhìn thấy trên giường ngồi một người, thân hình rất là nhìn quen mắt.

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn hồi lâu, xác nhận nơi này là chính mình tấm điện, mới nhắc chân đi qua.

Tư Đồ Lan nghe thấy được tiếng bước chân, toàn bộ tâm đều nhắc tới cổ họng , nhưng vẫn là tận lực bình phục tâm tình, tự nói với mình đây chính là cái ngốc tử, dễ gạt gẫm lại dễ khi dễ, không có gì đáng sợ , không có gì đáng sợ ... Cho dù như vậy an ủi mình, cũng vẫn là không có gì chuẩn bị tâm lý, Tư Đồ Lan cảm giác nàng hôm nay khẩn trương có chút không phải tầm thường.

Thẩm Tâm đi qua, nhìn chăm chăm người trên giường nhìn cực kỳ lâu, nhưng vẫn là không có biện pháp xác định người này có phải hay không Tư Đồ Lan, hần vịn phần rồi rầm đứng ở tại chỗ, nghiêm túc mà chuyên chú suy tư, suy nghĩ cực kỳ lâu, hần đột nhiên chậm rãi ngồi đi xuống, từ hông cái đầu hạ mặt khe hở trung tự hạ triều thượng nhìn lên mặt nàng.

"! ! !"

Tư Đồ Lan triều tiếp theo liếc, thành linh chống lại hần thăm dò ánh mắt, cả người đều sợ tới mức mau nháy dậy.

Xác nhận người này là hần Lan Lan, Thẩm Tâm cảm thấy rất hài lòng, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi: "Người vì cái gì muốn đem mình đầu dùng vải đỏ bọc lại?"

"..." Tư Đồ Lan nháy mắt vì nàng nửa đời sau cảm nhận được tuyệt vọng, "Bởi vì... Ta rất lạnh."

Nửa là có lệ nửa là bất đắc dĩ, giờ này khắc này, tân nương tử rất là có điểm khóc không ra nước mắt. Nhà ai tân lang sẽ đối đang đắp khăn voan tân nương nói ra những lời này? Hần rốt cuộc là như thế nào bình an dài đến hai mươi tuổi ?

"Không có chuyện gì." Thẩm Tâm bắt đầu thấp giọng an ủi nàng, thanh âm ngược lại là ôn nhu lại dễ nghe, "Buổi tối đóng cửa sổ liền không lạnh."

"..." Cho nên ngài trước đem của ta khăn voan bóc đến được không?

Đợi nửa ngày, người trước mặt không có bất cứ động tĩnh gì. Kỳ thật đi, cùng tâm trí không toàn nhân so đo việc này cũng không có cái gì ý nghĩa. Tư Đồ Lan cắn chặt răng, thân thủ liền đem chính mình khăn voan xốc xuống dưới.

Thẩm Tầm bị động tác của nàng sợ tới mức hướng về phía sau lui hai bước, sững sốt sau một lúc lâu, sau đó liền bắt đầu nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm nàng xem.

Tư Đồ Lan búi tóc là Thái Hậu tự mình cho nàng búi , Thái Hậu nói, đây chính là nàng đệ nhất cháu dâu, chẳng sợ không phải chính thất, cũng muốn thảo cái hảo phần thưởng, để tốt hơn vì Hoàng gia khai chi tán diệt. Nàng nguyên bản liền sinh tiêu trí, hôm nay lại lên chút đồ trang sức trang nhã, càng lộ vẻ thanh diễm Vô Song, xốc lên khăn voan trong nháy mắt ngược lại thật sự là làm người ta kinh diễm.

"Nhìn cái gì vậy, mỗi ngày gặp mặt còn chưa xem đủ a." Tư Đồ Lan bị nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng, chỉ không được tự nhiên lăm bầm một tiếng.

"Làm sao người biết." Thẩm Tầm đầy mặt tò mò.

Tư Đồ Lan tức giận chuyển mặt qua, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên phát hiện trước giường đứng một cái cung trang nữ nhân, nhất thời sợ tới mức toàn thân một run run.

Mụ nha người này ai a...

Hơn nửa đêm , tiếp đón cũng không đánh một cái liền các nơi này xử , thực dễ dàng hù chết người hảo sao?

Tư Đồ Lan thân thủ vuốt ve ngực của chính mình, lên tiếng nói: "Thỉnh, xin hỏi ngài là ai a..."

Nữ nhân kia vẫn nhìn nàng, lúc này mới đáp: "Nô tỳ là bệ hạ phái tới đối Thái Tử tiến hành vỡ lòng Đồng Sử nữ quan, phụ trách chỉ đạo cùng xúc tiến Thái Tử cùng lương đệ chi gian hài hòa sinh hoạt."

"..." Tư Đồ Lan cả người cũng không tốt , "Cho nên, ý của ngài là, muốn, vậy xem, ta cùng điện hạ... Cái kia sao?"

"Đúng vậy." Đồng Sử nữ quan cung kính khom người, "Lương đế không cần quá mức khẩn trương, nô tỳ giải quyết việc chung, không có sở vượt qua ."

"Như thế nào, Đại Chu còn có quy củ này?" Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan cảm đều nhanh kinh diệu.

"Không có." Đồng Sử nữ quan thực nghiêm túc đáp, "Đây chỉ là bệ hạ cố ý phân phó , Thái Tử điện hạ cùng thường nhân bất đồng, tự nhiên muốn tình huống đặc biệt đặc thù đối đãi."

"..." Không mang theo như vậy đi... Tư Đồ Lan há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Nàng còn tưởng rằng tạm thời có thể hồ lộng quá khứ, ai biết kia hoàng đế xem thấu tâm tư của nàng, trực tiếp đưa tới cái ký đường Đồng Sử nữ quan, cái này nàng muốn là dám không cùng Thái Tử sinh hoạt vợ chồng, khẳng định không hảo trái cây ăn...

Thương Thiên nột! ! !

Tư Đồ Lan thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời thở dài , nàng gần nhất như thế nào cứ như vậy mệnh khổ đâu... Hoàng đế bệ hạ thoát nhìn rất chính trực một người, như thế nào cứ như vậy lão hồ ly đâu!

Nàng bên này còn chưa nhận cái này chuyện bi thảm thực, Thẩm Tầm lại bắt đầu thiên chân vô tội nói: "Lan Lan người tối hôm nay là muốn ngủ ở trên giường của ta sao?"

Người ý tứ của những lời này là ta rất tưởng ngủ ở của người trên giường sao?

Tư Đồ Lan tức giận vô cùng, hoặc đứng lên chuẩn bị phải không làm, kia sương Đồng Sử nữ quan thanh âm lạnh lạnh nói: "Lương đệ dám ở đêm tân hôn rồi đi Thái Tử tắm điện một bước, khả năng liền nhìn không tới ngày mai thái dương."

Vị này ma ma, có người hay không từng nói với ngài ngài thực thích hợp giảng quỷ chuyện xưa...

Tư Đồ Lan yên lặng nghĩ nghĩ cái kia hậu quả, sau đó cả người cương ngạnh ngồi trở về, rất là có loại gây khó dễ không thích hợp cảm. Dù sao nàng đã muốn thỏa hiệp, cũng không kém như vậy một lần, từ cổ chí kim, dám cùng hoàng tộc đối nghịch nhân, đều không có cái gì tốt kết cục, làm xong chuẩn bị tâm lý, Tư Đồ Lan lên tiếng.

"Ma ma có cái gì phân phó... Cứ việc nói đi."

Thấy nàng nhận mệnh, kia Đồng Sử nữ quan lúc này mới có chút vừa lòng, trên mặt biểu tình nhưng vẫn là có nề nếp, không có gì quá lớn phân biệt, "Bệ hạ đem công sự giao cho nô tỳ, nô tỳ tự nhiên là muốn phụ trách tới cùng, lương đệ không cần lo lắng quá mức, chỉ cần theo chỉ thị làm là được."

Tư Đồ Lan liên ân một tiếng đều giảm đi, một bộ nhận mệnh tư thái, mà Thái Tử Thẩm Tầm luôn luôn nghe hoàng đế mà nói, vừa nghe nói là phụ hoàng ra lệnh, tự nhiên cũng không có phản đối, chỉ ngoan ngoãn theo làm.

Kia Đồng Sử nữ quan theo thứ tự niệm xong rượu giao bôi cùng đồng tâm kết lưu trình, đột nhiên hướng về phía sau lui hai bước, nói: "Thỉnh lương đệ vì Thái Tử bỏ đi vân giày, la miệt."

Tư Đồ Lan đen mặt cho hẩn thoát.

"Thỉnh lương đệ vì Thái Tử bỏ đi hôn phục."

Tư Đồ Lan tiếp tục đen mặt cho hẩn thoát, vì thế Thái Tử toàn thân chỉ còn lại có mình hoàng trung y trung khố.

"Thỉnh lương đệ vì chính mình bỏ đi vân giày, la miệt."

"..."

"Thỉnh lương đệ vì chính mình bỏ đi hôn phục."

"..."

Xong chưa? Tư Đồ Lan quả thực hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại cũng không có gì biện pháp, chỉ có thể từng bước nghe theo, thoát đến chỉ còn lại có trung y trung váy liền không lại tiếp tục .

Thái Tử hoàn toàn không rõ trạng huống, chỉ đầy mặt ngạc nhiên nhìn nàng, trong ánh mắt không có một tia tạp niệm, tất cả đều là kinh ngạc cùng mê mang.

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

Tư Đồ Lan mặt đỏ lên, không nhúc nhích . Trong lòng rối rắm cùng cái gì dường như, đừng nói có người nhìn, chính là không ai xem nàng cũng nghiêm chỉnh nằm a...

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

Thấy nàng không có động tác, Đồng Sử nữ quan bắt đầu mặt không đổi sắc tái diễn một câu nói này, không biết mệt mỏi dường như.

"... Được rồi được rồi." Tư Đồ Lan bất đắc dĩ đỡ trán, cảm rằng một cái vừa nhắm mắt, nhắm xuống, nhất thời cảm nhận được "Người khác là dao thốt, ta là cá thịt" chân chính hàm nghĩa.

"Thỉnh Thái Tử ngồi ở lương đệ trên người."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan mặt bá đồ cái đế triều thiên, nhin không được dưới đáy lòng thóa mạ một tiếng, mụ | ... Trong cung này quy củ như thế nào như vậy biến thái a...

Thẩm Tầm không biết rõ là có ý gì, cho nên cũng không nằng như vậy kháng cự, đi phía trước xê dịch an vị ở bấp chân của nàng thượng.

"Điện hạ, đi lên trước nữa, đi lên trước nữa." Đồng Sử nữ quan mặt không đỏ tim không đập hạ mệnh lệnh, như là tại chỉ huy nhất tràng không tiền tuyệt hậu chiến dịch...

Vì thế Thẩm Tầm đi phía trước... Ngồi ở Tư Đồ Lan trên đùi. Hai người bắt đầu mắt to trừng mắt to, chỉ đối nhìn trong chốc lát, hai người mặt đỏ rần.

"Thỉnh Thái Tử bỏ đi trung y trung khố." Đồng Sử nữ quan nói tiếp.

Thẩm Tầm chớp mắt, bắt đầu thực nghe lời bắt đầu giải chính mình vật áo, ngón tay thon dài rất nhẹ nhàng kéo ra đánh hảo thẳng kết, sau đó đem trung y thoát ở một bên.

Tư Đồ Lan nhin không được nâng lên mí mắt lạng lẽ quan sát liếc mắt nhìn, vừa nhìn đến hình dáng liền nhanh chóng nhắm hai mắt lại, chỉnh trái tim bắt đầu đập bịch bịch.

Ai? Không nghĩ tới...

Thái Tử dáng người... Còn rất khá tốt a.

Chương 15 tiếp xúc thân mật

Tư Đồ Lan đỏ mặt thân thủ ngăn trở ánh mắt, qua sau một lúc lâu, lại lặng lẽ lộ ra một khe hở hướng hẳn nhìn lại.

Chỉ thấy Thẩm Tâm có chút không biết làm sao niết chính mình lưng quần, tựa hồ là ngưỡng ngừng thân thủ đi thoát trung khổ, cúi đầu vẫn củ kết, tóc chưa tản ra, toàn bộ thu nạp tại hoa quý lữ kim quan bên trong, một tia cũng bất loạn. Không có phi phát âm nhu mỹ, thoát nhìn lại càng có dương cương chi khí.

Xuống chút nữa xem, Thẩm Tâm nửa người trên không mảnh vải che, rộng lớn lồng ngực loã lồ ở trong không khí, cũng là không giống nàng trong tưởng tượng như vậy gầy trơ cả xương, mà là đúng sanh ở một cái hoàn mỹ độ cong bên trong, đường cong tinh xảo mà lưu sướng. Không biết là trong hoàng cung giáo dưỡng hảo, vẫn là nguyên nhân khác, Thẩm Tâm rất ít cong lưng, vĩnh viễn đều là một bộ thon dài phẳng phiu tư thái.

Tư Đồ Lan mặt càng ngày càng hồng, liên thủ đều không biết nên đi nơi nào thả, nàng là thật sự không nghĩ tới, cái này thoát nhìn còn chưa lớn lên ngọc Thái Tử, thế nhưng cũng rất có khán đầu ...

Trong tiềm thức quên mất người ta so nàng còn đại một tuổi sự thực.

Thẩm Tâm còn tại rối rắm chính mình lưng quần, hai tay toàn lại từng, từng lại toàn, chính là không chịu cởi đi, qua hơn nửa ngày mới vẽ mặt đau khổ nhìn về phía vị kia Đồng Sử nữ quan, ủy khuất nói: "Có thể không thoát sao?"

Thật là mất mặt a...

Nữ quan triều hai người phương hướng lờm một cái, nói: "Không thoát như thế nào có thể sinh tiểu thế tử đâu?"

Xem Thái Tử vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, nữ quan thở dài, trong lòng suy tư một phen, lại nói: "Kia điện hạ liền trước bỏ đi lương đệ trung y đi."

Nữ quan trong lòng đánh là như vậy cái bàn tính: Thái Tử không hiểu chuyện nam nữ, vẫn làm từng bước cũng thực xấu hổ, không bằng đi trước lương đệ quần áo, làm cho hắn có điểm cảm giác, nắm giữ quyền chủ động sau sẽ dạy đạo cũng không muộn.

Thẩm Tầm quay đầu nhìn Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn, ánh mắt nửa là hỏi nửa là ngượng ngùng.

Tư Đồ Lan nhưng có chút cương nghị, suy nghĩ chưa cùng thượng người nữ kia quan tiết tấu.

Kỳ thật đi, nàng cũng không phải loại kia đem trình tiết xem so thiên còn đại nữ nhân, vốn là đã muốn tiếp nhận sự thật này, thất không mất thân đều là vấn đề sớm hay muộn, chỉ là hiện tại một chỗ còn không tiếp thụ được mà thôi, đặc biệt tại còn có người vây xem dưới tình huống.

Không đợi nàng mở miệng nói chuyện, Thẩm Tầm đã muốn thật cẩn thận tản ra của nàng vạt áo, phát giác ngực chợt lạnh, Tư Đồ Lan mới chống thủ muốn khép lại quần áo, bất đắc dĩ trên tay có thương tích, lại dùng lực thật mạnh, không cẩn thận liền đánh vào đối phương còn chưa tới kịp thu hồi trên cánh tay.

Tư Đồ Lan nháy mắt ngược lại hấp một hơi khí lạnh.

Trên tay đau đớn quá mức rõ rệt, nói là toàn tâm thấu xương cũng không đủ, cho nên nhất thời đồ chưa chú ý mình trang điểm, chỉ đem con kia bị thương cánh tay chắn trước ngực.

"Lan Lan người làm sao vậy." Thẩm Tầm có chút bất an nhìn tay nàng, mặt có thẹn với sắc, "Là ta đánh tới người sao?"

Tư Đồ Lan không nói chuyện, Thẩm Tầm đã muốn cúi lưng đem đầu ghé qua, khẩn trương nhìn chăm chăm tay nàng. Lúc này nữ tử vai bán lộ, trước ngực chỉ bao trùm một kiện thanh hà sắc sa chế cái yếm, duy nơi tay vẫn có quần áo che đậy.

Thẩm Tầm cúi đầu, đưa tay chống tại nàng tả hữu, rất nghiêm túc tại cánh tay nàng thượng thối mấy hơi thở, nói: "Lan Lan không sợ, thối vừa thối liền không đau đớn."

Giờ này khắc này, những lời này đã không phải là trọng điểm .

Trọng điểm chính là hắt một hơi vừa vận thối tới ngực của nàng thượng...

Tư Đồ Lan như xúc điện bàn cả người cứng đờ, liên quan thanh âm đều theo rung rung, "Điện hạ người..."

Thẩm Tầm nâng lên mắt, chưa từng nghênh lên ánh mắt của nàng, liền bị nào đó sự vật cho hấp dẫn qua đi ... Bắt đầu chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm ngực của nàng xem.

Kia cái yếm là sa chế , lộ ra nữ tử như ẩn như hiện da thịt, thậm chí còn xem gặp hai điểm đỏ sẫm.

Nói lên loại này cái yếm đến còn có cái điển cố, trước Đại Chu khai quốc hoàng đế là thảo mãng sinh ra, làm người hữu dũng hữu mưu, dẫn một đám nhanh nhẹn dũng mãnh bộ hạ đánh ra Đại Chu giang sơn, như thế truyền kỳ nhân vật, lại có một cái trí mạng khuyết điểm, đó chính là hảo | sắc.

Không chỉ bắt tiền triều cung phi, còn tại dân gian đại lực chọn lựa mỹ nữ, tư sắc trung thượng đều nhập không được hắt mắt, những này đều không nói, ngay cả cung nữ đều trốn không thoát ma trảo của hắn. Kia khai quốc hoàng đế mệnh lệnh sở hữu cung nữ đều mặc vào quần yếm cùng sa

chế cái yếm, lấy cung hắc tùy thời tùy chỗ tìm niềm vui. Thẳng đến hắc băng hà , cao tông hoàng đế mới huỷ bỏ mặc quần thủng đít cái này hoang đường chế độ, nhưng cung nữ tất yếu xuyên sa chế cái yếm thói quen lại bởi vậy lưu truyền xuống dưới.

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn thật lâu, đột nhiên vươn tay đâm một chút bên phải điểm đỏ.

"..." Tư Đồ Lan đành chỉ một tiếng kia làm người ta xấu hổ thân | ngâm, nhanh chóng nâng lên tay phải cũng bảo vệ chính mình ngực, này bất động đồ hoàn hảo, vừa động ngược lại là khiến Thẩm Tầm càng hiếu kì , lại tò mò lại thấp thỏm đi bái tay nàng, miệng nói: "Lan Lan người đem thứ gì giấu đi không cần ta xem."

Ta tàng đại gia người a!

Tư Đồ Lan ôm thật chặt chính mình ngực khóc không ra nước mắt, đây rốt cuộc nhà ai chạy đến tiểu lưu manh, còn có hay không thiên lý ...

Đồng Sử nữ quan khó được đứng ở bên cạnh không nói gì, thậm chí còn thức thời cúi đầu.

Thẩm Tầm thản nhiên đi ban tay nàng, động tác rất nhẹ rất nhẹ, cả người tại lơ đãng chi gian đã muốn ghé vào trên thân thể của nàng, một trường tuần mặt vô hạn phóng đại, ở loại này quý dị thời khắc, Tư Đồ Lan bỗng nhiên ngạc nhiên phát hiện hắc thể nhưng xảo diệu vượt qua chính mình vết thương, như thế nào bái cũng không đụng tới miệng vết thương.

"Lan Lan không cần tàng lạp, ta liền xem một chút, lập tức liền sẽ trả cho người ." Thẩm Tầm thủy chung không có buông tay kéo ra tay nàng, trên mặt biểu tình còn có chút ủy khuất dường như.

Hợp của ta ngực còn có thể chấp nổi a? Tư Đồ Lan đen bộ mặt, chết sống không chịu để ý hội hắc.

"Người cho hay không ta xem?" Thẩm Tầm đột nhiên xệp bủm môi nói.

Yêu a, học được uy hiếp người?

"Không cho."

"Người cho hay không ta xem?"

"Không cho."

Nghe này trăm đình tiết thiết trả lời, Thẩm Tầm cũng mất biện pháp, ghé vào trên người nàng mình tư khổ tưởng thật lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn sắc mặt của nàng, gặp đối phương đang buông xuống con mắt đầy mặt cảnh giác liếc chính mình, bỗng nhiên cong người, lấy ngón tay tại nàng trên bụng gãi gãi.

Hảo ngứa... Tư Đồ Lan hai tay nhanh chóng hạ di, bưng kín bụng của mình, liền tại đây cái trong lỗ hổng, Thẩm Tầm lập tức nắm lấy tay nàng, cả người toàn đặt ở trên thân thể của nàng.

Cuối cùng còn đối với nàng báo lấy thiên chân sáng lạn cười.

"Hắc hắc."

"..." Ta hắc đại gia người...

Nhìn kia trương gần trong gang tấc khuôn mặt tuần tú, Tư Đồ Lan trong lòng vạn mã bồn đăng, mềm không được mạnh bạo ? Đây đều ai dạy của người? ! Giả heo ăn lão hổ tiểu lưu manh! ! ! Lão nương không đánh chết người đời này liền không họ Tư Đồ! ! !

Giờ này khắc này, hai người ngực gắt gao tương thiếp, nam tử khí tức đập vào mặt, cùng cô gái mùi thơm của cơ thể dung vi liễu nhất thể.

Tư Đồ Lan ánh mắt nhú lại, vừa định nói cái gì đó, lại đột nhiên ý thức được có chỗ nào không thích hợp...

Phía dưới giống như... Có cái gì đó... Chống đỡ chính mình... Có vẻ có điểm cứng rắn... Còn có chút nóng... Chiều dài... Không biết...

Thái Tử mặc dù là cái ngốc tử, lại là cái nam nhân bình thường, cũng sẽ sinh ra nào đó thực bình thường phản ứng sinh lý...

Người gây tai nạn Thẩm Tầm bỗng nhiên di một tiếng, mày kiếm nhú lại, xung nàng nói: "Lan Lan, ta khó chịu."

Còn không phải người tự tìm, giữa hai chân để gì đó, Tư Đồ Lan lúng túng một câu cũng không nói lên được. Nếu như nói phía trước là then thùng, hiện tại ngay cả có chút sợ. Nàng hiện tại thật không có chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhất là ở bên cạnh còn có người nhìn dưới tình huống, hoàn toàn không pháp đem chuyện này tiến hành đi xuống.

"Điện hạ..." Mắt thấy kia Đồng Sử nữ quan lại muốn mở miệng chỉ đạo, Tư Đồ Lan đột nhiên gọi hắt một tiếng, ngữ khí thậm chí còn mang theo chút run rẩy.

Thẩm Tầm mờ mịt, "A?"

Tư Đồ Lan cố gắng bình phục mình một chút tâm tình, ghé vào lỗ tai hắt lạng lẽ nói: "Cùng vị kia ma ma nói người thân mình không thoải mái."

Thẩm Tầm kinh ngạc, "A?"

Người đưa nhỏ này, cứ như vậy thích người khác vậy xem người làm loại sự tình này sao? Về sau không ai xem thời điểm lại với người viên phòng vẫn không được sao?

Tư Đồ Lan hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, triệt để không có cách, chỉ trước thuận tay đem y phục của mình long hảo.

Thấy hần vẫn là một bộ tỉnh tỉnh mê mê bộ dáng, Tư Đồ Lan lại để sát vào chút, ghé vào lỗ tai hần nghiêng răng nghiêng lợi, "Ngoan ngoan nghe lời, nói với nàng người không thoải mái. Dem nàng đuổi đi sau ta khiến cho người hôn một cái."

Thẩm Tâm vừa nghe, đột nhiên liền ngồi dậy, đối với kia Đồng Sử nữ quan liền nói: "Người đi nhanh đi, ta nhìn thấy người liền rất không thoải mái."

"..." Tư Đồ Lan bóp trán, như thế nào xuyên tạc thành như vậy, Thái Tử của người sức sáng tạo thật sự là phi một loại cường đại.

Kia Đồng Sử nữ quan sắc mặt lạnh lùng, nói: "Nô tỳ là phụng bệ hạ chi mệnh làm việc, nếu..."

Tư Đồ Lan rất nhanh cắt đứt lời của nàng, "Điện hạ hiện tại thân mình không thích hợp, viên phòng sự tình tự nhiên là muốn sau này hoãn lại. Bệ hạ luôn luôn yêu thương Thái Tử, nếu biết cô cô ngài như vậy ép buộc, chỉ sợ..."

Đồng Sử nữ quan bỗng nhiên hướng về phía sau lui hai bước, nói: "Nô tỳ không dám."

"Vậy ngài ra ngoài đi." Tư Đồ Lan như trước nằm ở trên giường, liền nhìn đều không có liếc nhìn nàng một cái, miệng nói, "Thái Tử không bằng lòng, ta cũng không có biện pháp, không bằng tối mai ngài lại đến cũng không muộn?"

"Ta không có không vui về a..." Thẩm Tâm ở một bên nhỏ giọng xen mồm, tựa hồ đối với nàng thuận miệng nói dối hành vi cảm thấy xấu hổ.

"Câm miệng!" Tư Đồ Lan nghiêng răng nghiêng lợi.

Kia Đồng Sử nữ quan thở dài một hơi, nói: "Nếu Thái Tử thân mình có dạng, nô tỳ liền đêm mai lại đến đi. Loại chuyện này vẫn là không gấp được."

Phi, còn chờ ngày mai?

Hôm nay liền tại trên giường lộng điểm vết máu, liền nói điện hạ hơn nửa đêm đột nhiên đến hưng trí, cùng nàng viên quá phòng, như vậy về sau ai còn dám đến vậy xem... Cũng không sợ trường châm mắt.

Về phần hoàng đế nha, ngược lại thật không dễ gạt gẫm, Tư Đồ Lan thật là có chút khó chịu. Thẳng đến kia Đồng Sử nữ quan biến mất ở ngoài cửa, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó phát hiện Thẩm Tâm lại còn ngồi ở trên người bản thân...

Tư Đồ Lan tức mà không biết nói sao, hung ác nói: "Xuống dưới!"

Thẩm Tâm ủy khuất xẹp khởi miệng, nói: "Lan Lan gạt người."

"Ta lừa người nào?" Tư Đồ Lan liếc nhìn hắn một cái, quyết định đánh chết cũng không thừa nhận chính mình loang lỗ việc xấu.

"Người nói đem nàng đuổi đi sau khiến cho ta hôn một cái ..." Thẩm Tâm như trước cúi đầu, tựa hồ còn tại một mình sinh khó chịu, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

"..."

Tư Đồ Lan mộc mặt, "Nga vậy người thân đi."

"Không cần." Thẩm Tâm thần thần bí bí lắc lắc đầu.

"Vì sao?" Điện hạ người lại đang chinh cái gì yêu thiêu thân?

"Người trước thiếu." Câu nói kia hình như là đang nói "Ta hôm nay chiếm được một viên hảo ngọt đường ta muốn đem nó tích góp đến mùa đông ăn nữa."

Hiển nhiên là không có đem Tư Đồ Lan trở thành một cái có thể lặp lại lợi dụng tài nguyên...

Tư Đồ Lan bóp trán, vừa định nói cái gì đó, đã thấy Thẩm Tâm đầy mặt ủy khuất bu lại, tại bên tai nàng nói: "Lan Lan, ta không thoải mái..."

"Nơi nào không thoải mái?" Di vừa lấy lừa gạt nữ quan đại nhân nói thế nhưng nhanh như vậy liền thành thật? Tư Đồ Lan đầy mặt tò mò nhìn qua.

Chỉ thấy Thẩm Tâm đưa tay chỉ chính mình đứng quần.

Chương 16 a a a ha ha

Tư Đồ Lan đỏ mặt cái để triều thiên, lập tức xấu hổ ho khan vài tiếng liền đem đầu chuyển quá khứ, "Chính mình sự tình tự mình giải quyết, ta ngủ."

Nói, xốc lên bên phải đệm chăn liền chui đi vào, cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Thẩm Tâm nhìn thấy của nàng hành động, cũng không nói gì, chỉ do do dự dự xoay người, cả người quay lưng lại nàng. Nhìn mình chăm chăm đứng quần nhìn cực kỳ lâu, đột nhiên lặng lẽ quay đầu liếc nàng liếc mắt nhìn, sau đó liền đem quần của mình cởi ra...

Thẩm Tâm ánh mắt đột nhiên trừng mắt nhìn đứng lên, đầy mặt ngạc nhiên nói: "Lan Lan, nó biến lớn !"

"..."

Tư Đồ Lan đen mặt không nói chuyện, nói Thái Tử người đều hai mươi mấy người, ta có thể dừng như vậy bướng bỉnh sao?

Người nào đó cũng không biết đối phương trong lòng nghĩ những gì, chỉ cúi đầu yên lặng nghiên cứu, qua thật lâu, trên mặt vẫn là một bộ phiền não bộ dáng, nói: "Lan Lan, ta thật sự khó chịu."

Tư Đồ Lan cũng không thèm nhìn hăn, nói: "Tự mình đi tắm rửa một cái tức tắt lửa, ai bảo người như vậy nghe người ngoài, xứng đáng!"

Thẩm Tầm sửng sốt một chút, vốn là chuẩn bị hỏi tắt lửa là có ý gì, khả xuất khẩu lại nói: "Lan Lan giận ta sao?"

"Không có."

Thẩm Tầm cúi đầu, thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Ta đây không nghe người ngoài ..."

"..." Tư Đồ Lan đầu tiên là một trận không nói gì, lập tức mà đến lại là mạc danh kỳ diệu cảm động, loại kia vừa ngọt ngào lại xót xa cảm giác hoàn toàn không biết từ đâu nói lên, chỉ làm cho người ta tâm lý khó chịu, "Ta không phải ngoại nhân sao?"

Thẩm Tầm vẫn đang nghiên cứu chính mình dừng quần, vẻ mặt chuyên chú, chỉ thuận miệng có lệ nói: "Ân."

Tư Đồ Lan nhất thời có chút mềm lòng, nhưng vẫn là không thể làm tốt hiển thân chuẩn bị tâm lý, chỉ phải mặt khác nghĩ biện pháp. Kỳ thật trong nhà cũng không phải không có đông cung đồ, rất nhiều chuyện nàng cũng là biết đến, nam nhân sẽ chính mình lấy tay giải quyết vấn đề, Thái Tử ngốc như vậy nhất định là không biết chuyện này, cho nên chỉ có thể chính mình đến.

Vì thế thỏa hiệp nói: "Thật khó thụ mà nói... Cần ta giúp người sao?"

Thẩm Tầm không minh bạch ý của nàng, đáp: "Hảo a, người đi giúp ta thỉnh cái thái y đến đây đi."

"..."

Thái y... Điện hạ ngài thật sự là huân tể không kỵ đâu. Tư Đồ Lan bóp trán, cảm giác thế giới này đáng sợ trình độ đã muốn vượt quá của nàng tưởng tượng...

"Làm sao." Thẩm Tầm vẫn quay lưng lại nàng, nhịn không được quay đầu lại nói, "Ngã bệnh không phải hẳn là tìm thái y sao?"

Tư Đồ Lan sợ hãi dây dưa đến quá nửa đêm còn chưa ngủ, cười khan hai tiếng, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta cho người trị."

"Lan Lan còn có thể chữa bệnh a?" Thẩm Tầm đầy mặt ngạc nhiên.

Tư Đồ Lan tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười, "Xoay người lại, đối mặt với ta ngồi hảo."

Nhìn thấy như vậy tươi cười, Thẩm Tầm đột nhiên có chút da đầu run lên, tiểu tâm dục dục bưng kín phía dưới của mình, rất là thẹn thùng nói: "Không cần..."

"..." Còn có thể hữu hảo câu thông sao?

Tư Đồ Lan nghĩ ngang, cả giận nói: "Hoặc là khó chịu một đêm, hoặc là nhanh chóng giải quyết. Ngay cả ta đều bất cứ giá nào , người một cái Đại lão gia hại cái gì tao! Xoay người lại ngồi hảo! Tam! Nhị!"

Một còn chưa nói xong, Thẩm Tầm đã muốn đoan đoan chính chính ngồi ở trước mặt nàng, tuy rằng vẻ mặt vẫn có chút ngượng ngùng, cuối

cùng là không có vừa như vậy hẹp hòi, tuy rằng cảm giác thực dọa người, thế nhưng vẫn là phải ngoan ngoan nghe lời.

Lúc này đối Tư Đồ Lan ngượng ngùng, ánh mắt hướng hẳn chỗ kia lờm một cái, sắc mặt tựa hồ so vừa đỏ hơn, nguyên lai hảo hán chỗ kia là cái dạng này ... Không nhỏ nha, vừa thật muốn vào đi còn không được đau chết?

Tư Đồ Lan không có vừa khí thế, chỉ có thể che giấu nói: "Người trước nhắm mắt lại."

Thẩm Tầm đỏ mặt, không biết nàng muốn làm cái gì, chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trong phòng phô thiên cái địa chữ hỷ chiêu kỳ đây là cái đặc biệt ban đêm, nển đỏ như trước phát ra quang, ánh sáng nhu hòa, đem chung quanh hết thấy chiếu ấm áp vô cùng.

Đệm chăn đều là thượng hảo con tằm ti chế thành, là phụ thuộc tiểu quốc tiến cống cống phẩm, người ta quốc thổ tuy nhỏ, nuôi tằm ngược lại cũng là một đại tuyệt sống. Xứng với trong cung tinh mỹ tuyệt luân thủ tú, ngược lại thật sự là bên ngoài thiên kim khó cầu .

Đẹp như vậy hảo hoàn cảnh, Tư Đồ Lan tâm tình lại thật thực phức tạp, Thái Tử nghe lời nhắm mắt lại , hoàn toàn không dám mở mắt nhìn lên, cũng làm cho nàng ít đi không ít gánh nặng trong lòng.

Tư Đồ Lan đối mặt với hẳn ngời hảo, sau đó hít sâu một hơi, tay trái bị thương, chỉ có thể sử dụng tay phải vận bung ra hẳn chân thon dài, sau đó có chút phát run cầm kia căn ngẩng đầu đứng yên gia hỏa.

"Ân..." Thẩm Tầm đột nhiên thân | ngâm đi ra, lập tức không hề dấu hiệu mở mắt, đầy mặt kích động nhìn nàng.

"Xem cái rắm a! Cho ta nhắm mắt lại!" Tư Đồ Lan trong lòng chính nhút nhát đầu, ngênh lên như vậy một đôi thuần khiết ánh mắt, trong lòng càng là nổi giận, trong khung rõ ràng chính là cái tiểu sắc phiêu, trang cái gì thanh thuần a thật chán ghét!

Nghe nàng như vậy rắn dạy, Thẩm Tâm nhanh chóng ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, thủ lại không biết nên đi nơi nào thả, chỉ nắm thật chặt phía dưới đệm chăn.

Tư Đồ Lan đỏ mặt trợn trắng mắt nhìn hằm, đơn giản đem đầu trật quá khứ, thặng trong tay thượng hạ bộ | chuẩn bị.

"Ân... Ân..."

"Khá hơn chút nào không?"

"Còn chưa..."

"..." Người đây là dục cầu bất mãn vẫn là dục cầu bất mãn a...

Bên tai truyền đến Thẩm Tâm nửa là thoải mái nửa là hấp dẫn thân | ngâm thanh, một khắc không ngừng lại, như trước mắt là cái tướng mạo xấu xí nhân, Tư Đồ Lan chắc chắn tâm sinh chán ghét. Nhưng cố tình là mi thanh mục tú thiếu niên, tiếng nói lại là Thanh Nhã mà ôn nhuận , giờ này khắc này đồ có vài phần êm tai dường như.

Càng nghe càng cảm giác ngượng ngùng...

Tư Đồ Lan trên tay không đành, chỉ tức giận quát: "Đừng hừ!"

Kế nhắm lại mắt sau, Thẩm Tâm lại vội vàng ngâm miệng, nhưng là dưới thân truyền đến cảm giác thật sự quá có trùng kích lực, như thế nào nhẫn cũng nhịn không được, chỉ có thể nắm thật chặt thủ hạ đệm chăn, bắt

đầu kịch liệt thở hỗn hển, áp lực mà lại ần ần, sợ phát ra một điểm thanh âm đến gây chuyện nằng mắng hứng.

Thế nhưng giống như so tiếng hừ hừ càng làm cho nhân ngưng ngưng...

Tư Đồ Lan lại quát: "Đừng thở hỗn hển!"

Thẩm Tầm nhất thời bị dọa đến nói cũng không dám nói, ủy khuất xẹp miệng, Lan Lan người hôm nay thế nào luôn hung ta?

Không thở mà nói... Nghẹn chết làm sao?

Tư Đồ Lan tựa hồ cũng hiểu được chính mình có điểm quá phận, nhưng là thật sự là không biết như thế nào hình dung chính mình phức tạp tâm tình... Chỉ có thể nhanh hơn trong tay tốc độ, chuẩn bị sớm điểm xong việc ngủ sớm một chút.

Nào đó đang tại hưởng thụ nhân không vui, ngữ điệu thậm chí có chút khàn khàn, "Lan Lan... Chậm một chút nha..."

"Ta lại nhanh như vậy, người tới đánh ta a." Tư Đồ Lan đỏ mặt trợn trắng mắt nhìn hằm.

Theo trên tay nàng tốc độ nhanh hơn, Thẩm Tầm tiếng thở càng lúc càng lớn, hai tay càng trào càng chặt, dưới đáy đệm chân đều nhanh như thành một đoàn, tại đặt lên Cao Phong cuối cùng một khắc, nam nhân bản năng khiến cho hằm hai chân đột nhiên khép lại, kẹp lấy trước mặt nữ tử.

"A..."

"..." Tư Đồ Lan bị giáp được không thể động đậy, chỉ lẳng lẳng nhìn hằm ngửa ra sau đi, trên mặt biểu tình thật là có chút cổ quái.

Ai nha mù nha đây là hằm lần đầu tiên đi? Quá dọa người ...

Cúi đầu xem xét liếc mắt nhìn chính mình tư thế, Tư Đồ Lan cảm giác đời này học lễ nghĩa liêm sỉ cũng còn cho cha mẹ ... Vội vàng ra bên ngoài na, vừa nói: "Buông ra buông ra buông ra."

Thẩm Tầm mở mắt nhìn nàng, thượng tự thở phì phò, hơn nửa ngày không có phản ứng kịp, nghe nàng nói như vậy, vội vàng buông lỏng ra đùi bản thân, lật người liền triều trong chăn chui vào, liên đầu cũng không lộ ra.

Thẩm Tầm cũng không biết mình là làm sao, chỉ cảm thấy vừa kia trước nay chưa có thể nghiệm thật sự là ngạc nhiên, lại thoải mái lại dọa người dường như, xấu hổ liền nhìn cũng không dám liếc nhìn nàng một cái.

Tư Đồ Lan đã muốn không biết nói cái gì cho phải, đứng dậy ở một bên tìm tới hân cân, lại đi trở về, nói: "Đi ra, ta cho người lau sạch sẽ..."

Nửa ngày không người để ý nàng.

"Người ra hay không đến?" Tư Đồ Lan cảm giác uy hiếp một chiêu này lần nào cũng linh.

Quả nhiên, đi ra, chẳng qua ra tới là một bàn tay.

Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, đành phải đem hân cân đưa tới trên tay hân. Thẩm Tầm hiện tại nhất định là tao được hoảng, nơi nào còn không biết xấu hổ để cho người khác cho hân thanh lý...

Nàng tâm tình bây giờ thật thực phức tạp, đứng ở dưới giường, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Lúc này chính là Trung thu đêm trăng tròn, trung thiên Minh Nguyệt rơi xuống Thanh Huy vạn dặm, chiếu vào đen kịt trong đình viện, để người mất ngôn ngữ.

Nhân sinh a nhân sinh... Thật sự là tuyệt không thể tả.

Trước kia còn là đoan trang thủ lễ tiểu thư khuê các, quy củ, nói cũng không dám nhiều lời một câu, hôm nay thế nhưng cũng sẽ làm ra loại này xấu hổ mở miệng sự tình...

Bất quá bây giờ quan trọng là như thế nào hồ lộng cái kia Đồng Sử nữ quan, làm cho nàng trước mặt thâm cung lão ma mặt viên phòng, còn không bằng làm cho nàng đi tìm chết... Trước giải quyết trước mắt cái phiền toái này, sự tình sau này, sau này hãy nói đi.

Thẩm Tầm như trước đem đầu chôn ở trong chăn, mặt thiêu đến cùng thán đường như, cũng nhìn không tới bên ngoài phát sinh chuyện gì.

Tư Đồ Lan nhìn quanh bốn phía một cái, cũng không phát hiện cái gì có thể thay thế huyết gì đó, làm cho nàng cá tay mình, lại có chút không cam lòng, nhưng trước mắt cũng chỉ có như vậy một cái biện pháp. Đơn giản lấy đến cây kéo, đem mình băng bó kỹ tay phải bố mang cắt ra đến, miệng vết thương tuy rằng đã có chút khép lại, nhưng chung quy là không có hảo toàn. Tư Đồ Lan cắn chặt răng, đại lực tại trên miệng vết thương xát một tảo, mặt trên liền chảy ra điểm vết máu đến, đau mặc dù là có chút đau, nhưng là phía trước liền lên chút giảm đau dược thảo, cũng là hoàn hảo.

Nàng đem về điểm này huyết hướng trên giường lung tung lau một điểm, ngược lại là thực sự có điểm nguyên hồng ý tứ. Bố trí ngược lại là bố trí xong, nhưng kia miệng vết thương lại không biết xử lý như thế nào, đang tại tự hỏi biện pháp, lại phát hiện bên cạnh trong ổ chăn lộ ra một cái đầu đến, không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng xem, còn mang theo vài phần khiếp sợ.

"Nhìn cái gì vậy."

Thẩm Tầm không nói chuyện, lại đột nhiên từ trong chăn chui ra, bán ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm tay nàng xem, ngữ khí còn có chút đau lòng: "Lan Lan chảy máu..."

Tư Đồ Lan vừa định phản bác một chút, lại tựa hồ như nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngậm miệng, nói: "Đối, ta chảy máu."

Vừa nói một bên đem vạt có thể dùng mảnh vải lại quấn đi lên, chuẩn bị ngày mai lại đi Thái Y viện thương được, miễn cho gọi ra người khác hoài nghi. Nhưng là nàng một bàn tay cũng không có biện pháp triền hảo, đã thấy Thẩm Tầm nhận lấy trên tay nàng mảnh vải, cổ miệng, đầy mặt đau lòng cho nàng băng bó đứng lên, hăn trí nhớ không sai, chỉ thấy nàng vừa về điểm này trình tự, cũng biết như thế nào hạ thủ.

Tư Đồ Lan kinh ngạc nhìn động tác của hăn, sửng sốt thật lâu, lại dặn dò: "Nếu có nhân hỏi người, người liền nói lương đệ chảy máu... Cái gì khác đều không muốn nói."

Thẩm Tầm ân một tiếng.

"Còn có, nếu hỏi người đi vào không có, người liền nói đi vào, biết không?"

Thẩm Tầm mê mang nhìn nàng một cái, tuy rằng không biết là có ý tứ gì, thế nhưng Lan Lan nói lời nói hăn là đều là dối , vì thế hăn lại ân một tiếng.

Tư Đồ Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Ngủ đi."

Bởi vì người nào đó chết sống không để hăn và chính mình ngủ một cái mền, Thẩm Tầm chỉ có thể một người yên lặng nằm ở một cái khác trong đệm chăn, nhìn của nàng cái ót ngắn người.

Cũng không biết Lan Lan ngủ không có.

Thẩm Tầm nhìn nhìn đặt ở tối trong đầu búp bê vải, lại không có muốn ôm tới được ý tứ, lại quay đầu tiểu tâm dục dục nhìn nhìn Tư Đồ Lan.

Sau đó hần lạng lẽ sờ sờ hướng phía trước cùng một cùng, cách lưỡng giường chẵn, cùng nàng dán tại cùng nhau.

Chương 17 bà bà nha bà bà

Tư Đồ Lan tại hợp dương ngoài điện đã muốn quỳ gần nửa canh giờ, chung quanh kỳ thật cũng không có người, lại khi thì có bóng người từ một bên lộ ra, không biết là vãng mệnh khảo cứu vẫn là vồn vẹn tò mò.

Trung thu vừa qua khỏi, lúc này thời tiết vẫn còn có chút lạnh, khi thì có gió lạnh từ cổ chung quanh thổi qua, đông lạnh người thẳng run. Mặc dù như thế, so với mùa hạ liệt nhật ập đến tốt được bao nhiêu. Đường kim hoàng hậu xuất thân danh môn, lại không phải hạng người lương thiện gì, ngầm cho thụ sủng phi tần sử bán tử sự làm được cũng không ít.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan không khỏi một trận thốn thức, năm trước cái kia quế bảo lâm đỉnh viêm viêm liệt nhật, tại Hợp Dương cung ngoại quỳ ba canh giờ sự tình còn rõ ràng trước mắt, đều là nững nịu tiểu thư khuê các, nơi nào chống lại như vậy ép buộc? Lúc ấy liền trúng thử, còn bị sai được đen thui, xem nàng biến thành bộ dáng này, Hoàng Thượng lại cũng không lâm hạnh qua.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, trong cung này sự tình, thật sự là không nói rõ, hoàng hậu tùy tùy tiện tiện một câu, khiến ai sinh liền sinh, muốn ai chết thì chết, ngay cả cái phản kháng đường sống cũng không có. Nàng bây giờ là Thái Tử lương đệ, về sau cũng chắc chắn trở thành hậu cung phi tần trung một thành viên, phụ thân quan giai cũng không tính cao, cũng không trông cậy vào mình có thể hỗn cái gì phi vị, không đi tranh không đi đấu, hảo hảo sống cũng chân. Chỉ hy vọng tương lai hoàng hậu đừng là cái ngoan nhân vật, bằng không chính mình khả chống đỡ không trụ.

Qua sau một lúc lâu, có người đến truyền lời, "Nương nương gọi lương đệ tiến điện đâu."

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng lên một lúc ấy còn không cần thận lung lay. Thẳng đến đứng vững gót chân mới nhìn hướng truyền lời nhân, phát hiện là trước đây cộng sự tử muội, tuy rằng không ở cùng nhau cùng ở, cũng là quen biết. Giờ này khắc này, trước mặt cung nữ cúi thấp đầu, liền nhìn cũng không dám liếc nhìn nàng một cái, không biết là xuất phát từ đối với nàng hiện tại thân phận kiêng kỵ, vẫn là đã đem nàng quên mất.

Tư Đồ Lan trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn, không có chào hỏi tâm tư, chỉ đứng dậy vào điện, gặp hoàng hậu nằm nghiêng tại trên quý phi tháp, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Trên tháp nhân xem cũng không xem nàng liếc mắt nhìn, lên tiếng liền nói: "Biết bản cung vì sao làm như vậy sao?"

Làm như thế nào? Truyện nàng tiến đến, lại làm cho nàng ở ngoài điện quỳ nửa canh giờ sao?

Này có cái gì tốt đoán , không phải là đến từ bà bà ra oai phủ đầu sao...

"Nô tỳ không biết." Loại thời điểm này nói sai một câu đều không được, vì mình mạng nhỏ, Tư Đồ Lan vội vàng ngoan ngoãn vượt mộng ngựa, "Nô tỳ chỉ biết là nương nương làm cái gì đều là đối ."

Nghe lời này, hoàng hậu thần sắc mới có hơi dịu đi, vẫn nói: "Người bây giờ đã là Thái Tử lương đệ , không thể lại tự xưng nô tỳ, cũng không cần xưng bản cung vì nương nương."

"Là." Tư Đồ Lan vội vàng sửa miệng, không dám có nửa phần vượt qua, "Thiếp thân cần tuân mẫu hậu phân phó."

Hoàng hậu có chút giật mình nhìn nhìn trước mắt có hiểu biết cô nương, nhất thời có chút buồn bã, biết tiến thoái, mình được mất, không kiêu không nóng nảy, nếu có cái có thể lấy được ra tay bối cảnh, làm thái tử phi cũng là thật tốt lựa chọn. Đã nhiều năm như vậy, có lẽ Thái Tử bên người thật sự cần một người như thế giúp đỡ .

"Người là từ Hợp Dương cung bên trong ra ngoài , coi như là bản cung người, tự nhiên nên chiếu ứng chút. Về phần tại sao phạt người quỳ..." Hoàng hậu liếc nàng liếc mắt nhìn, trong miệng không đành, "Có một số việc, Thái Tử không hiểu, bệ hạ không rõ ràng, khả bản cung lại là trong lòng biết rõ ràng."

Tư Đồ Lan đột nhiên chấn động, không dám lên tiếng.

Buổi sáng Thái Tử phối hợp chính mình đem mọi người hồ lộng qua, đều cho rằng bọn họ viên quá phòng . Tư Đồ Lan còn tưởng rằng chuyện này liền coi xong , không nghĩ tới gừng vẫn là càng già càng cay, tại hoàng hậu không coi vào đâu chơi đa dạng, quả nhiên vẫn là quá ngây thơ rồi.

Tư Đồ Lan quỳ trên mặt đất căn cứ môi dưới, vì chính mình kết cục thấp thỏm bất an.

Khả hoàng hậu trong lòng hiển nhiên không phải muốn như vậy, nhìn nhìn phản ứng của nàng, lại nói: "Bản cung không có trách của người ý tứ, hoàng thượng thực hiện thật sự là có thiếu suy xét, đổi lại là ta, khả năng so người còn muốn nào... Tưởng tại đây hậu cung dựng thân, không điểm tâm tư nhưng là không được , chỉ cần không nguy hại đến Thái Tử, vô luận người làm cái gì, bản cung đều sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt."

Tư Đồ Lan bị nàng những lời này biến thành không hiểu ra sao, cũng liền bốn phận cúi đầu nghe huấn, không dám xen mồm.

Hoàng hậu niên du 40, như cũ bảo dưỡng rất tốt, đổi làm người không biết nhất định là nhìn không ra tuổi . Kim ti vài bồi để giày thượng một loạt

Nam Hải Trân Châu quý khí bức người, để người không dám nhìn thẳng. Ánh nắng từ bên ngoài chiếu tiến vào, hình như có vi quang trải qua.

"Bản cung vừa nói qua, người là Hợp Dương cung nhân, về sau tự nhiên muốn nghe lời của ta. Về phần viên phòng loại chuyện này, tùy người ý của mình hảo, thuận theo tự nhiên mới tốt không phải sao?"

Tư Đồ Lan cái này toàn hiểu, hoàng hậu là đem nàng khi chính mình quân cờ , xếp vào tại Đông cung một cái nhân tuyển. Cho dù ngày sau Thái Tử kế vị, hoàng hậu thành Hoàng Thái Hậu, mình cũng nên vì nàng làm việc.

Loại thời điểm này dám nói nửa chữ không đều là tự tìm cái chết.

"Thiếp thân mình bạch." Nàng nhẹ nhàng dập đầu, tất cung tất kính, mặt mũi bên trong đều làm đủ .

"Người là hảo hài tử, mau dậy đi." Hoàng hậu rất hài lòng, không hề nói những này tiếng lóng , "Trong cung này ngày nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, về sau dựa vào chuyện của người còn nhiều đâu."

Hoàng hậu nói xong, nghĩ nghĩ, lại nói: "Châu Dữu tại bản cung trước mặt đề cập qua rất nhiều lần, muốn theo người đi Đông cung phụng dưỡng, đúng lúc người bây giờ thiếu nhân thủ, đổ vừa lúc làm thỏa mãn ý của nàng."

Châu Dữu là nàng trước kia cùng ở cung nữ, hai người quan hệ không tệ. Tư Đồ Lan nghe tin tức này rất là vui sướng, vội vàng tạ ơn.

Hai người lại nói một ít không quan trọng mà nói, Tư Đồ Lan mới được ý chỉ lui ra ngoài.

Vừa hô hấp đi ra bên ngoài mới mẻ không khí, cả người đều trầm tĩnh lại, tổng cảm giác mỗi lần gặp hoàng hậu đều rất câu nệ, còn phải đem mạng nhỏ buộc ở trên đai lưng mới an toàn.

Nhưng nghe hoàng hậu ý đồ hình như là đem nàng khi chính mình người, về sau không thấy mặt đều không được cảm giác đâu... Tư Đồ Lan đỡ trán, cuộc sống này thật là không có pháp qua.

Châu Dữu đang tại thu thập mình gì đó, Tư Đồ Lan được đợi nàng một khối đi, ngồi ở phía ngoài trên ghế đá có chút nhàm chán.

Không bao lâu, bên cạnh tiểu đạo bên trong có người hoang mang rối loạn bận rộn chạy tới, Tư Đồ Lan tập trung nhìn vào, lại là hồi lâu không thấy Đào Ưu cô cô, nhất thời sinh thời gian như thời gian qua nhanh cảm khái.

"A Lan nha... Nghe nói người tới Hợp Dương cung, cô cô khả cao hứng hồng." Đào Ưu đầy mặt mang cười, cười đem nàng quan sát một phen, "Ta liền nói người khẳng định có tiền đồ đi, này không, mới đi không đến một tháng, là được Thái Tử lương đệ."

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, "Bất quá là cái thiệp thất, cũng không phải cái gì sáng rọi sự tình."

"Đó cũng là Hoàng gia thiệp!" Đào Ưu ý tưởng khả cùng nàng không giống với, biện nói, "Bao nhiêu người cầu đều cầu không được vị trí!"

Tư Đồ Lan vô tâm tình cùng nàng tranh cãi, nhận được nàng nhiều năm chiếu cố, cũng không hảo ý tứ phản bác, chỉ nói: "Cô cô gấp như vậy đến xem A Lan, là có cái gì vội vàng sự sao?"

"Người xem, người chuyển đi này là được chủ tử, cũng không ghét bỏ ta đây cái hạ nhân, cô cô trong lòng cao hứng a, trực lợi chính sự quên mất." Đào Ưu vội vàng từ trong vạt áo lấy ra một cái bao bố nhỏ, nói, "Cái

kia bị lui hôn Mộ gia công tử phía trước không phải khiến ta mang hộ quá tin sao, người xem, này còn mang theo nghiện . Đây là người gì đó, cô cô vẫn không dám mở ra xem, sờ lên ngược lại có chút các thủ."

Mộ Tử Xuyên cho?

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ, vội vàng truy vấn: "Sự tình khi nào?"

"Liên mấy ngày nay công phu, ta dự tính là người cha đi Mộ gia từ hôn lúc ấy." Đào Ưu rất là bình thường nói.

Cũng bất chấp có người tại trước mặt , Tư Đồ Lan vội vàng đem kia bao bố nhỏ hủy đi mở ra, đập vào mi mắt lại là một cái kim sắc đồng tâm khóa...

Đặt ở trong tay còn có chút trầm, hẳn là chân kim không có lầm, nhưng bây giờ chân kim giả kim cái gì đã không phải là trọng điểm , trọng điểm là hẳn bị lui hôn vì sao còn muốn đưa cùng! Tâm! Khóa!

Hắn chẳng lẽ không biết mình đã gả cho người sao...

Đồng tâm khóa, một thể đồng tâm.

Tư Đồ Lan trong lòng trong lúc nhất thời ngũ vị tạp Trần, kỳ thật nàng vẫn còn có chút thẹn với Mộ Tử Xuyên , dù sao cũng là từng có hôn ước nhân. Tuy rằng chưa nói tới sâu đậm cảm tình, cũng là quen biết hồi lâu, biết rõ hẳn làm người. Nhưng nàng chính mình cuối cùng vẫn là cái tay trói gà không chặt cô nương gia, làm cho nàng kháng chỉ cùng hoàng tộc đối nghịch, nàng mới không dám. Hơn nữa kỳ thật tại nàng trong lòng, chỉ cần đối với chính mình hảo, gả ai cũng là giống nhau.

Huống hồ Mộ Tử Xuyên gia cảnh giàu có, tướng mạo đường đường, thích hẳn cô nương thật đúng là không ở số ít. Không có hoa lan, còn có thể có Hà Hoa đào hoa Hạnh Hoa nguyện ý gả cho hẳn .

Đã ngoài là Tư Đồ Lan toàn bộ ý tưởng, thế nhưng bây giờ trọng điểm là, hử vì sao đột nhiên muốn đưa đồng tâm khóa cho mình? !

Đào Ưu mắt thấy trên mặt nàng phong phú biểu tình biến hóa, nhin không được lên tiếng hỏi: "Chẳng lẽ không đúng ta nghĩ như vậy?"

"... Người nghĩ loại nào?"

"Ta còn tưởng rằng Mộ gia công tử bị lui hôn, then quá thành giận, đem người trước kia đưa gì đó hoàn trả đến đâu."

"Ta không đưa quá hử đồng tâm khóa!" Tư Đồ Lan vội vàng biện giải, "Thật sự không có, ta cùng hử cũng không phải đặc biệt thực..."

"Ai nha... Vậy cũng ghê gớm. Chẳng lẽ là còn đối với người có ý tứ? Tặng đồ vẫn hồi lòng của người?" Đào Ưu tính tình luôn luôn có chút cả kinh một chột, "Dám nhớ thương Thái Tử nữ nhân, đây chính là muốn mất đầu tội a."

Tư Đồ Lan sắc mặt nôn nóng, đã muốn không biết nói cái gì cho phải, "Cô cô không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp cùng hử thông cái tin, có lẽ hử là còn không biết ta gả cho người tin tức đâu."

"Này có cái gì không biết, khắp thiên hạ người đều biết! Người cái này đương sự còn bị chẳng hay biết gì đi." Đào Ưu liếc mắt nhìn xem nàng, "Ngốc Thái Tử cưới thượng lương đệ , vẫn là bên cạnh cung nữ. Này tại Đại Chu là kiện nhiều mới mẻ sự, Mộ gia công tử làm sao có khả năng không biết?"

Tư Đồ Lan nhú nhú mày, không biết là vì Thẩm Tâm bất bình, vẫn là lo lắng Đào Ưu cô cô như vậy miệng không chừng mực hội gây thành đại họa.

"Đừng gọi hử ngốc Thái Tử ."

Đào Ưu vội vàng ngậm miệng.

Ở nơi này lúc đó thượng, Châu Dữu thu thập xong gì đó, chuẩn bị theo Tư Đồ Lan cùng nhau hồi Đông cung . Đào Ưu tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng vẫn còn không có nói ra.

"Ta cùng Châu Dữu đi về trước, cô cô người hết thấy cần thận."

Tư Đồ Lan dặn dò một tiếng, thấy nàng gật gật đầu, xoay người liền rời đi.

XXXX

Làm lương đệ, Tư Đồ Lan là có chính mình tẩm cung , ly Thái Tử tẩm điện cũng không xa, vài bước cước trình cũng liền đến . Nghe nói còn là thỉnh đương kim đệ nhất tài tử lục điệp tự mình đề tự: Mật Lan cung.

Tuy nói có cái lan tự, nhưng hiện tại cũng không phải khai hoa lan mùa. Mật Lan cung còn có cái hồ sen, hiện tại chính là mùa thu, chỉ có mấy cây cành khô dây dưa tại trên mặt nước, xa xa không có nở rộ khi như vậy sáng rọi.

Phát sinh chuyện như vậy, Tư Đồ Lan cũng không có muốn cùng Châu Dữu ôn chuyện tâm tư, trước hết để cho nàng ở tại chính mình phía trước nơi ở, cùng Lâm Nhu ở cùng một chỗ. Mà nàng lại tự giam mình ở trong tẩm cung, kiếm cái kia hoàng xán xán đồng tâm khóa ngăn người, xúi đi sở hữu phụng dưỡng cung nhân, cũng không chuẩn bất luận kẻ nào tiến vào.

Không chuyển mắt xem xét sau một lúc lâu, nàng mới phát hiện một cái thực đáng sợ vấn đề...

Này không chỉ là cái đồng tâm khóa, vẫn là một cái khắc chữ đồng tâm khóa...

Một cái "Sông", một cái "Lan", thật rất nhỏ hai chữ, giấu ở rậm rạp hoa văn bên trong, không nhìn kỹ thật đúng là nhìn không ra.

Thiên a... Hẳn đến cùng nghĩ như thế nào .

Tư Đồ Lan tâm tình bây giờ so với kia mạng nhện còn muốn phức tạp, Mộ Tử Xuyên làm người nàng rất rõ ràng, cũng không tượng cái tử triền lạn đánh nhân, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện này, ngày mai liền phái người ra ngoài hỏi thăm một chút, hẳn hiện tại đến tột cùng là cái gì tình huống, hi vọng sự tình đừng là nàng tưởng như vậy.

Người nào đó vẫn nhìn đồng tâm khóa xuất thần, bên kia liền có nhân gõ cửa.

"Ai?" Vừa hỏi một chữ, Tư Đồ Lan liền đem trong tay gì đó giấu ở trong ngăn kéo, như vậy dễ dàng gọi ra hiểu lầm gì đó, nếu để cho nhân nhìn thấy nhưng liền xong.

Bất quá cung nhân đều bị nàng xúi đi , ai sẽ ở phía sau gõ cửa?

Ngoài cửa nhân không nói chuyện.

"Ai a..." Tư Đồ Lan có chút khẩn trương, nhìn chăm chăm cửa lại hỏi một tiếng.

Ngoài cửa nhân còn chưa phải nói chuyện.

Đại khái đoán được là ai, Tư Đồ Lan nhất thời có chút bất đắc dĩ, đi qua mở cửa.

Quả nhiên, đứng ngoài cửa so nàng cao một cái đầu Thẩm Tâm, đang cúi đầu nhìn nàng, đầy mặt ủy khuất cùng phần nộ.

Cảm giác lúc này không khí thật là có chút quỷ dị, Tư Đồ Lan niết tay mình, khẩn trương hỏi: "Điện hạ ngài tới nơi này làm gì?"

Đây còn phải nói? Hiển nhiên là đến khởi binh vấn tội .

Thẩm Tầm miệng kiêu lão Cao, dùng sinh động bộ mặt ngôn ngữ biểu đạt hần bất mãn, "Lan Lan hôm nay vì sao không ngủ cùng ta thấy !"

"..."

Tư Đồ Lan ho khan hai tiếng, cho nên... Người là đến... Theo giúp ta... Ngủ... ?

Chương 18 một trăm tự

Hiển nhiên không phải.

Thẩm Tầm liên môn đều không có bước vào đến, bước lên một bước liền nắm lấy của nàng tay áo, sau đó chuyển cái thân đem nàng hướng ra ngoài tha.

Di đây là vài cái ý tứ a?

Tư Đồ Lan đầy mặt mờ mịt bị hần lôi ra ngoài, bận rộn lo lắng hỏi: "Đi đâu?"

Sắc trời bên ngoài đã có điểm hắc, ánh trăng vẫn cùng đêm qua giống nhau viên, đám cung nhân điểm khởi từng hàng sáng sữa đèn lồng, như là trong trời đêm trôi nổi tinh quang, lại vô cùng chân thật.

Thẩm Tầm thấy nàng như vậy không phối hợp, trong lòng mất hứng, liền trả lời đều lười trả lời, lôi nàng liền hướng chính mình tấm điện đi.

Tư Đồ Lan khí lực cũng không nam nhân đại, bị hần như vậy không ôn nhu ra bên ngoài tha, lại đột nhiên liền nghĩ đến lần đó tại ngoài cung cảnh tượng, ngày đó hần cũng là như vậy không phân tốt xấu lôi kéo chính mình liền đi, căn bản cũng không để ý ý nghĩ của người khác, không biết là cố ý, vẫn là căn bản không có cái này ý thức.

Đây là cái tật xấu, phải sửa.

Vì thế Tư Đồ Lan trường hít một hơi, ba một tiếng ném ra tay hăn, "Đình!"

Thấm Tầm kinh ngạc dừng lại cước bộ, gương miệng nhìn nàng, không rõ đây là vì sao, lại quên mất lên tiếng hỏi.

"Còn có nghe hay không ta mà nói?" Tư Đồ Lan ngẩng đầu nhìn hăn, ánh mắt lại không sợ hãi.

Thấm Tầm không hiểu ra sao, như cũ ngoan ngoãn đáp: "Ân."

"Kia hảo, ta bây giờ nói mà nói người muốn nhớ kỹ."

Tư Đồ Lan trước sau như một nghiêm túc.

"Người là Thái Tử, một câu có thể yếu nhân mệnh, cũng có thể cứu người vu thủy hỏa, cho nên của người nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động, cũng không thể tùy ý làm bậy. Đương người muốn làm một chuyện thời điểm, muốn suy xét người khác cảm thụ, không cần lỗ mãng qua loa, liền hảo như nói hiện tại, người không thể không cố cảm thụ của ta, đơn giản là chính người ý tưởng mà bắt buộc nhân. Đương nhiên, ta cũng không phải tại nghi ngờ quyền lực của người, chỉ là dạy người học được làm người, chẳng sợ tại trước đó hỏi một chút ý kiến cũng là hảo."

Thấm Tầm nghe không hiểu, chỉ ồ một tiếng.

"Người thật sự đã hiểu?" Tư Đồ Lan nheo mắt, rất là không tin bộ dáng.

Thấm Tầm cúi đầu, đem nàng mà nói lặp lại suy nghĩ kỹ mấy lần, sau đó nói: "Lan Lan trở về ngủ cùng ta thấy hảo không hảo."

Tư Đồ Lan sửng sốt thật lâu mới hiểu được lại đây hẳn tại "Hỏi" ý kiến của mình, chỉ có thể cương nghị đáp: "Nhưng là của ta tấm điện ở phía sau nha..."

Thẩm Tầm xẹp miệng, đem đầu nghiêng đi không hề xem nàng.

Hắn là làm cho chính mình cùng hắn hồi thái tử tấm điện ý tứ đi, Tư Đồ Lan không phải xem không rõ, chỉ là có chút kháng cự, ôn nhu an ủi: "Điện hạ ngoan, chính mình trở về ngủ đi."

Người ở đây hống ba tuổi tiểu hài tử sao?

Thẩm Tầm hừ một tiếng, không nhúc nhích.

Tư Đồ Lan nghĩ không ra, nhịn không được rầu rĩ nói: "Nhiều năm như vậy đều là một người ngủ tới được, như thế nào còn lại đột nhiên không ly khai ta đâu? Điện hạ người có suy xét quá nhà người búp bê vải cảm thụ sao?"

Thẩm Tầm cau mày rầm rì hai tiếng, đột nhiên nói: "Người hôm nay không theo ta ngủ ta về sau cũng không cùng người chơi."

Điện hạ người đều lớn như vậy người, như vậy làm nũng thật sự thích hợp sao? Thế nhưng vì sao như vậy tiện mà nói từ trong miệng người nói ra cứ như vậy khả ái đâu, sắp chống đỡ không được a.

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan thật là có chút bất đắc dĩ, còn tưởng rằng hôm nay có thể thoát khỏi cái này một nhọc tiểu yêu tinh, không nghĩ tới lại bị đã tìm tới cửa.

Ai, nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết.

Tư Đồ Lan không có biện pháp, đành phải cùng hắn trở về. Tránh được nhất thời, không tránh được một thế, thuận theo tự nhiên đi.

Theo lý thuyết bình thường Đông cung cũng không phải là cái dạng này , kia trước mấy nhậm hoàng thái tử đều là hưởng thụ hoàng đế giống nhau đãi ngộ, điểm ai thị tẩm ai liền thị tẩm, nào có người dám nói nửa chữ không? Cố tình vị này lương đệ ngược lại hảo, người ta điện hạ đều tự mình chạy tới nhận, còn không vui vẻ, cần nhân , tịnh xả những gì đạo lý làm người.

Phía sau cùng hành các cung nữ cũng khó miễn nhìn nhiều Tư Đồ Lan vài lần, bất quá là cái lương đệ mà thôi. Đều là cung nữ xuất thân, ý vào Thái Tử thích, hiện tại liền dám như vậy ngang ngược, về sau vậy còn được?

Tư Đồ Lan cũng không biết người khác trong lòng suy nghĩ cái gì, nhưng nàng luôn luôn không thẹn với lương tâm, cũng là không sợ người khác nói huyên thuyên.

Tất cả mọi người cho là bọn họ tròn phòng, hoàng đế cùng đám cung nhân tưởng Đồng Sử nữ quan chỉ bảo có cách, nữ quan lớn nhân lại tưởng Tư Đồ Lan chỉ bảo có cách, cái này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ sự tình cứ như vậy bị hồ lộng qua, liền tưởng đến hoàng hậu hôm nay đối với lời nói của nàng, Tư Đồ Lan đến bây giờ còn có chút nhút nhát, nhưng cũng không có cách, tại đây trong cung, có thể bảo mệnh đã không sai rồi, có thể nhẫn tắc nhẫn, có thể dựa vào tắc dựa vào. Hoàng hậu bây giờ là của nàng khát sơn, làm thế nào cũng so không có cường không phải?

Vào tẩm điện, Tư Đồ Lan vừa muốn ước pháp tam chương cái gì , vừa quay đầu lại, đã thấy Thái Tử đột nhiên đóng cửa lại .

Như thế nào đột nhiên có điểm mặc danh kỳ diệu gấp gấp cảm đâu.

Này cũng không là một kiện ly kỳ sự tình...

Ly kỳ là hãn triều bốn phía nhìn nhìn, lại đem sở hữu mở ra cửa sổ toàn đóng lại, toàn bộ tẩm điện liền một điểm khe hở cũng không thặng.

Tư Đồ Lan cảm thấy thực buồn bực, này Trung thu vừa mới quá đâu, mùa đông còn chưa tới liền Lãnh Thành này phó đức hạnh ? Không đến mức đi?

Thẩm Tầm lén lút làm xong hết thấy chuẩn bị công tác, sau đó đứng ở trước mặt nàng.

"?" Tư Đồ Lan như trước thực buồn bực, điện hạ ngài có lời nói thẳng, đừng như vậy nghiêm túc thành sao?

Thẩm Tầm cúi đầu kiểm Tư Đồ Lan, cũng không nhúc nhích, liền mí mắt cũng không nháy mắt một chút. Kia biểu tình giống như đang nói, hẳn muốn làm một kiện thần thánh sự tình.

Tư Đồ Lan bị xem cả người khởi mao, hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, liền tại nàng vừa mới chuẩn bị lên tiếng hỏi thời điểm, Thẩm Tầm đột nhiên nhẹ nhàng cầm lên tay phải của nàng! Sau đó...

Đặt ở chính mình đũng quần thượng.

"..."

Hết thấy cảm khái không cần nói.

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan mặt so với kia còn muốn Không Tước mao còn muốn muôn màu muôn vẻ, hồng lục thanh tử , so trăm hoa đua nở còn phần khích...

"Cái kia... Điện hạ, cái kia... Ân." Tư Đồ Lan lần đầu nói chuyện như vậy lắp bắp, nói nửa ngày cũng nói không ra một câu đầy đủ đến, "Cái kia xin hỏi... Ta có thể bóp chết người sao?"

Thẩm Tầm nghe được câu này cắn răng nghiêng lợi nói, nhất thời bị kinh hách, ủy khuất nói: "Ta làm sai cái gì sao?"

"Đem tay của ta từ người đũng quần thượng lấy ra, ta sẽ nói cho người biết." Tư Đồ Lan cố gắng sử chính mình thanh âm của mình nghe vào tai bình tĩnh lại bình tĩnh, tránh cho dọa đến như vậy "Thuần khiết" Thái Tử điện hạ.

Thẩm Tầm mở to hai mắt nhìn, cảm thấy thực khó có thể tin tưởng, "Lan Lan người hôm nay không sờ ta sao? !"

... Những lời này nếu truyền ra ngoài, tựa hồ thực dễ dàng sinh ra một ít không cần thiết hiểu lầm.

"Không sờ." Tư Đồ Lan đẩy mặt bình tĩnh đem chính mình tay trở về trườ trườ, lại bị thương phát hiện căn bản rút không nổi...

"Vì sao không?"

"Không tại sao."

"Vì sao không!" Thẩm Tầm thực tuyệt vọng.

Tư Đồ Lan so với hẳn tuyệt hơn vọng... Cúi đầu nhìn nhìn tay mình, khóc không ra nước mắt, "Bất kể là vì sao, điện hạ phiền toái ngài trước buông ra tay của ta hảo sao? Như vậy thật sự có tổn hại ngài một quốc Thái Tử hình tượng..."

Thẩm Tầm chết sống không chịu buông khai, chỉ đáng thương hề hề nhìn nàng. Hẳn cũng mặc kệ cái gì Thái Tử không quá tử, hình tượng không hình tượng, hiện tại liền tưởng lại trải qua một lần ngày hôm qua kia cảm giác kỳ diệu, cũng chờ một ngày đâu! Thái Phó hôm nay nói cái gì cũng chưa nghe lọt đâu...

Lan Lan người xem ta đây sao thương hại người lại sờ một lần đi...

Giờ này khắc này, đối mặt với như vậy một đôi chọc người trù mền xinh đẹp ánh mắt, Tư Đồ Lan chỉ muốn nói sáu chữ.

Ta đi đại gia người .

Hiển nhiên không dám nói ra, chán sống mới dám mắng trử quân đi...

Nhưng Tư Đồ Lan lúc này nhất định là sẽ không thỏa hiệp , nếu dưỡng thành thói quen làm sao được, nam nhân nhưng là không thể quen , thật muốn nàng lấy tay hầu hạ hãnh một đời sao. Hoặc là trực tiếp hiến thân? Nàng còn chưa cái này chuẩn bị tư tưởng...

Vì thế Tư Đồ Lan ho khan hai tiếng, thần thần bí bí nói: "Điện hạ... Lặng lẽ nói cho người biết một bí mật, người nhưng không cho nói cho người khác biết nga."

Vừa nghe có bí mật, Thẩm Tâm vội vàng cúi đầu, đem lỗ tai nhẹ nhàng bu lại.

Tư Đồ Lan bị hãnh này trình trọng kì sự hành động làm được có chút xấu hổ, nhưng vẫn là nói: "Cái này... Sờ hơn nha, thủ là sẽ bị thương. Cho nên một tháng hai ba lần là đủ rồi, người thích Lan Lan, thì không thể khiến Lan Lan thụ thương, biết không?"

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tâm đột nhiên buông lỏng ra tay nàng, động tác mau làm cho không người nào có thể nhìn thẳng. Biết rất rõ ràng đối phương là đau lòng chính mình, Tư Đồ Lan vẫn cảm thấy mình bị ghét bỏ ... Biểu tình có chút thụ thương.

Biết tối hôm nay phải không thành , Thẩm Tâm thật là có chút mất hứng, muộn không ra tiếng đứng ở nơi đó.

Tư Đồ Lan đối với kết quả này rất là vừa lòng, cố ý đổi chủ đề: "Hôm nay học vài chữ nha?"

Thẩm Tầm không để ý nàng, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Tư Đồ Lan cẩn thận suy tư thật lâu, lại ghé qua, nửa là vui đùa bán nghiêm túc nói: "Như vậy đi, người mỗi học được một trăm tự, ta đã giúp người sờ một lần... Có được hay không?"

Nghe được này dạng phần thưởng, Thẩm Tầm nhất thời đem đầu chuyển lại đây, đầy mặt kinh hãi, "Thật sự?"

Lấy đồ chơi này nhi đương đương sử, thật đúng là đáng khinh tới cực điểm, nhưng muốn là thật đối với hần có giúp, nàng cũng không ngại lại khó vì tình vài lần.

Tư Đồ Lan cười khan nói: "Thật sự..."

"50." Thẩm Tầm vươn ra một cái bàn tay, đáng thương theo nàng đánh thương lượng.

Tư Đồ Lan suy nghĩ thật lâu mới hiểu được hần là đang nói năm mươi tự... Có chút không nói gì, này cò kè mặc cả đức hạnh đến cùng học với ai? Cách vách Đức Phúc hòa nhạc sĩ vụng trộm bài bạc bị người thấy được có phải không?

"100."

Thẩm Tầm cau mày, gương mặt không bằng lòng, thỏa hiệp nói: "80 nha..."

"100, không có thương lượng." Tư Đồ Lan ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hần, sống thoát thoát một cái vắt chày ra nước.

Hừ, 100 liền 100, thật nhỏ mọn! Thẩm Tầm sinh của nàng khí, xoay người đi đến bên giường, chính mình thoát giày cùng áo khoác liền chui

vào đệm chăn, nghiêm túc nghĩ nghĩ, lại đi ra đem bên cạnh búp bê vải mang vào ổ chăn.

Hắn hôm nay cùng bà vú ngủ, bắt hòa Lan Lan ngủ!

Tư Đồ Lan đầy mặt mặt danh nhìn hắn này một loạt hành động, hoàn toàn không ở trạng thái bên trong, đành phải cũng thoát áo khoác lên giường, chui vào một cái khác đệm chăn trung.

Thối đèn phía trước, nhìn không được thử tính hô hắn một tiếng: "Điện hạ?"

Thẩm Tầm nhắm mắt lại không để ý tới nàng, tỏ vẻ mình đã ngủ.

Không để ý tới sẽ không để ý, đồ còn thanh tịnh chút, Tư Đồ Lan bấu bấu môi, xoay quá thân thối diệt đẳng, sau đó nằm vào ổ chăn, giăng co một ngày, vẫn là sớm chút nghỉ ngơi cho thỏa đáng, nhắm lại mắt cũng ngủ.

Ngoài cửa sổ thương hắc trong trời đêm, Minh Nguyệt treo cao, xa xa tinh thần quan sát thương sinh vạn dặm, không biết là tại tò mò này hồng trần hỗn loạn, vẫn là cảm khái nhân gian Thanh Hoan trăm vị.

Một giấc ngủ thẳng đến hơn nửa đêm, đột nhiên bị một tiếng vang nhỏ sở bừng tỉnh.

Tư Đồ Lan mạnh mở mắt ra, cảm giác bên người giống như có cái gì không thích hợp, quay đầu nhìn lại, quả nhiên không có nhân.

Lại một chuyển quá mức, phát hiện bàn trước mặt sáng ánh nến, có cái gậy thân ảnh đang quay lưng chính mình, cũng không biết là đang làm cái gì.

Tư Đồ Lan đen mặt nhìn hơn nửa ngày cũng không minh bạch là thế nào một hồi sự, vừa định lên tiếng hỏi, lại đột nhiên phản ứng lại đây, sau

đó nàng liền cứng ở tại chỗ.

Thái Tử hình như là tại tự học viết chữ đi...

"..." Hơn nửa đêm không ngủ được liền vì chạy tới học kia một trăm tự, thật sự là hành động phá tác phong...

Bất quá điện hạ, người khiến ta nói người cái gì tốt đâu, là nên khen người chăm chỉ khắc khổ, hay là nên mắng người cấp bách a...

Chương 19 ta chuẩn bị thân người

Ngày thứ hai sáng sớm Tư Đồ Lan liền phái người đi nghe, hồi bẩm nhân nói Mộ Tử Xuyên bây giờ là bắc dực quân chánh lục phẩm chiêu vũ giáo úy, sở dĩ tìm hiểu nhanh như vậy, thì bởi vì Mộ Tử Xuyên là năm gần đây quân hàm phẩm chất thăng nhanh nhất nhân vật một trong, từ nhỏ Ngũ trưởng, đến Lục phẩm giáo úy, bất quá gần mười một tháng công phu, có người cực kỳ hâm mộ, cũng có người buồn bực, lại không biết sau lưng của hắn cố gắng.

Tư Đồ Lan lại bị bắc dực quân kia vài chữ hoảng sợ, đây không phải là Hoa Xương vương thế lực sao? Hoa Xương vương... Không phải nhất tâm muốn làm hoàng đế sao? Trên tay mình ai một đao kia đến bây giờ còn chưa khỏe toàn, nàng khả phải nhớ rõ rõ ràng sở.

Nghĩ đến ngày hôm qua cái kia đồng tâm khóa, cảm thấy không khỏi khẩn trương lên, có lẽ đó cũng không phải hắn đưa gì đó? Nhưng là không quá khả năng a, biết bọn họ có hôn sự người cũng không có mấy người. Càng nghĩ càng cảm giác không thích hợp, đơn giản trước bụng vẫn đề này.

Nhìn theo kia hồi bẩm nhân rời đi, Tư Đồ Lan quay người lại đã nhìn thấy Lăng Giang.

"..." Đây là oan gia ngõ hẹp vẫn là oan gia ngõ hẹp.

Lăng Giang xung nàng giả mù sa mưa cười, cố ý nói: "Ta nhưng cái gì cũng không nghe thấy đâu, lương đệ không cần quá mức khẩn trương."

Tư Đồ Lan mặt không thay đổi nhìn nàng, "Phải không? Người không có nghe thấy a? Ta đây hiện tại nói cho người biết hảo, ta vừa là phái người hỏi thăm trước vị hôn phu tình huống tới, nghe nói hãn quá được cũng không tệ lắm, ta rất yên tâm . Ta ban đầu có hôn ước chuyện này, bệ hạ biết, Hoàng hậu nương nương cũng biết. Cô nương ngài muốn là nhân được không có việc gì, có thể đi cáo mật báo, thổi phồng cái gì , về phần hậu quả, ta nhưng liền không xen vào ."

Lăng Giang vốn là muốn mượn cơ yếu hiệp , không nghĩ tới nàng bùm bùm nói lớn như vậy một đồng nói, còn câu câu phong hầu, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lấy việc điểm đến mới thôi, Tư Đồ Lan liếc nàng liếc mắt nhìn, không nhiều lời nữa. Loại này kiêu căng nữ nhân, vẫn là nhắm mắt làm ngơ, trước đó vài ngày đã đem nàng dời Thái Tử bên người, hãn là sẽ không thành cái gì khí hậu .

Lâm Nhu cùng Châu Dữu tâm tư đơn thuần, cũng thông minh, trọng dụng các nàng 2 cái là đủ rồi.

"Thái Phó hôm nay tại sao không có đến?" Tư Đồ Lan đi trở về trong điện khi hỏi một câu.

"Nghe nói là bệ hạ triệu đi."

Tư Đồ Lan không khỏi tâm sinh nghi hoặc: "Là Thái Tử công khóa không tốt, bệ hạ trách mắng?"

Kia trả lời cung nữ tiểu tâm dục dục nhìn nhìn sắc mặt của nàng, phương ập ứng nói: "Hình như là đàm... Thái Tử hôn sự."

Hôn sự? Tư Đồ Lan sửng sốt, hồi lâu mới phản ứng được.

Bệ hạ tìm Thái Phó đàm hôn sự, đây cũng là chỉ có thể là Hoắc gia khuê nữ nữ nhi Hoắc Thanh Thu .

Kỳ thật nói đến cũng là tương xứng, Thái Tử Thẩm Tâm dưới một người trên vạn người, Hoắc Thanh Thu điểm sắc Vô Song, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, tại Quảng Lăng thành càng là đại danh鼎鼎, cầu thân nhân nối liền không dứt. Phụ thân lại là vị liệt Tam Công chính nhất phẩm Thái Phó, giữ mình trong sạch, không tham dự vây cánh chi tranh. Như vậy gia thế điều kiện, làm hoàng hậu cũng phải không kém. Khó trách hoàng đế ngàn chọn vạn tuyển, tuyển như vậy nhi tức.

Nhưng hiện tại trọng điểm là, nàng giống như coi như là hoàng đế con dâu đi... Như thế nào liền một chút cũng không sinh khí đâu?

Lòng nói cho Thái Tử cái mặt mũi, ăn chút dấm chua đi, khả nổi lên đã lâu cũng không nửa ngày cảm tưởng.

Tư Đồ Lan quay đầu nhìn nhìn bên kia khắc khổ luyện chữ Thẩm Tâm, biểu tình có chút ưu sầu. Thực xin lỗi a điện hạ, xem ra ta còn là không thể nào yêu còn người...

Vừa trả lời cung nữ lại nhìn một chút sắc mặt của nàng, nói: "Lương đệ cũng không cần lo lắng quá mức, điện hạ đối với ngài a, thật đúng là không phản đối, ngày thường làm sao nhìn lâu những người khác vài lần? Thái tử phi nhất định muốn đầu đầu được một lúc đâu."

Kỳ thật đi, đâu chỉ là được một lúc...

"Ta không lo lắng a." Tư Đồ Lan chậm rãi nói, "Ta chỉ là tại tưởng, kia thái tử phi nếu nhanh lên đến liền hảo, khả giảm đi ta không ít chuyện đâu."

"..."

Bên này đang nói chuyện, Thẩm Tầm nghe thấy được động tĩnh, quay đầu nhìn lại. Vừa thấy là hắc Lan Lan, cao hứng ghê gớm, vội vàng kêu: "Lan Lan, mau tới đây."

Tư Đồ Lan vừa nói xong mỗi câu vô tâm vô phế mà nói, lúc này nghênh lên hắc chân thành tha thiết ánh mắt, đột nhiên cũng có chút chột dạ. Điện hạ người dừng dùng cao hứng như vậy ánh mắt nhìn ta hảo sao, ta thấy được người như thế nào một điểm đều không cao hứng nổi a.

Nhưng vẫn là nhịn không được nhắc chân đi qua, ngồi ở hướng trước Thái Phó trên vị trí.

"Làm gì?"

Nhìn nàng tại bên người ngồi hảo, Thẩm Tầm sắp trong tay kia một xấp giấy kêu ngạo mà giơ lên trước mặt nàng, nói: "25 cái !"

Nghe xong, Tư Đồ Lan sửng sốt.

25 cái tự, này tại ban đầu nhưng là hắc một tháng nhiệm vụ lượng a. Như vậy ra sức, khắc sâu thể hiện hắc sắc trung ngạ quỷ bản chất, không nói gì rất nhiều, nhịn không được muốn cảm thán một tiếng, ngốc tử tiềm lực thật sự là vô cùng...

"Điện hạ thật tuyệt." Tư Đồ Lan cười nhìn hắc, lúc này đảo ngược vai phần chân tâm thành ý khích lệ, "Người xem, viết chữ không khó đi?"

Lan Lan cười rộ lên thật xinh đẹp.

Thẩm Tầm trong lòng nhìn xem cao hứng, cũng theo cười, "Không khó!"

Tư Đồ Lan tiếp tục cười: "Nếu không khó, chúng ta liền đem 100 thượng điều đến 200 khả hảo?"

Thẩm Tầm đột nhiên liền không nở nụ cười, lẳng lẳng nhìn nàng, cúi đầu không nói.

Lan Lan là cố ý khi dễ hãn ngọc đâu.

Tư Đồ Lan thấy hãn lần này bộ dáng, trong lúc nhất thời hoảng hốt, cảm giác mình quả thật có chút quá phận, vội vàng nói: "Ta cùng người đùa giỡn đâu, 100 liền 100, sẽ không thay đổi."

Nào biết Thẩm Tầm như trước đập lạp đầu, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

Tư Đồ Lan thật sự hoảng, vội vàng thấp giọng đi hống hãn: "Làm sao rồi?"

Thẩm Tầm khịt khịt mũi, ủy khuất cường điệu: "Tầm nhi không ngọc, Tầm nhi thực thông minh thực có thể làm."

Tư Đồ Lan sửng sốt, mới biết được hãn là tại rối rắm vấn đề này, vốn lòng nói người chỗ nào có thể làm có bản lĩnh người có thể làm một cái cho ta xem a? Nhưng nhìn thấy hãn kia ủy khuất lại khó chịu ánh mắt, không biết sao, trong lòng vừa động.

Kỳ thật này thật sự không thể trách hãn đi, cũng không phải hãn muốn làm cái ngọc tử. Thái Tử đã muốn thực cố gắng đang thay đổi mình, người khác nhìn không tới, nàng xem tới được. Bởi vì nàng dạy cho hãn mỗi một chuyện, hãn đều tận lực đi làm, thậm chí không hỏi vì sao. Giống như ở trong lòng hãn, chỉ cần là Lan Lan từng nói lời, đều là đối.

Cũng không biết làm sao, Tư Đồ Lan ánh mắt bỗng nhiên có chút chua chua , rõ ràng không phải cái gì sinh ly tử biệt trường hợp, lại sinh sinh làm cho nàng mạo chút nước mắt, như vậy lớn lao tín nhiệm, so sở hữu thề non hẹn biển còn muốn trân quý.

Thẩm Tầm vốn còn đang hờn dỗi, quay đầu nhìn thấy khóe mắt nàng kia hai giọt nước mắt, nhất thời cả kinh nói: "Lan Lan người khóc!"

Tư Đồ Lan thân thủ sạch sẽ lưu loát một sát, mặt không chút thay đổi nói: "Không có."

"Người khóc ta thấy được !" Thẩm Tầm vĩnh viễn kiên trì quan điểm của mình 100 năm không lay được.

Tư Đồ Lan không có cách, đành phải nói: "Đúng a, ta bị người tác phong khóc."

"Vì sao?" Người nào đó mê mang mở to hai mắt nhìn.

"Bởi vì người lập tức muốn cười thái tử phi a, người cười thái tử phi sau liền không Ái Lan lan , vì thế Lan Lan liền bị người tác phong khóc."

Tư Đồ Lan tùy tiện xé một cái lý do tưởng hồ lộng quá khứ, nào biết Thẩm Tầm đột nhiên quần lên đến , cau mày lớn tiếng nói: "Ta không cười!"

"Đây là người có thể quyết định sao?" Tư Đồ Lan cảm giác hãn thật sự là lại ngốc lại thiên chân, vẫn là khuyên nhủ, "Vì sao không cười? Thái tử phi rất xinh đẹp , so với ta khả xinh đẹp hơn."

"Nàng đem người lộng khóc." Thẩm Tầm rất là sinh khí, đầy mặt bảo vệ lãnh thổ khí thế, "Ai bảo Lan Lan khóc, ta liền, ta liền, ta khiến cho nàng khóc!"

"..." Ai nha nha, thật sự là thật đáng sợ uy hiếp a.

Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, chỉ phải tung ra đòn sát thủ, "Cưới thái tử phi sau đâu, thì có thể làm cho nàng giúp người sờ soạng, bao nhiêu hảo nha, người không phải thực thích bị người sờ sao?"

"Người mới thích bị người sờ đâu." Thẩm Tầm cảm giác mình lòng tự trọng bị thật lớn vũ nhục, tức giận giải thích, "Ta chỉ thích bị Lan Lan sờ không thể được sao?"

Không thể được sao! Không thể được sao! Không thể được sao!

Thật sự là lại khí phách lại dọa người một câu a... Bên ngoài còn có cung nữ giữ cửa đâu, Tư Đồ Lan đầy mặt xấu hổ, liên nói đều không biết nói như thế nào .

Dứt bỏ hẳn là gốc tử điểm này không nói chuyện, một nam nhân đối một nữ nhân nói ta đây đời chỉ thích bị người sờ đũng quần... Kỳ thật đây coi như là một loại khác loại thổ lộ đi? Đúng không?

Có điểm quý dị tiểu diễm mật đâu, Tư Đồ Lan vừa mở miệng muốn nói điểm gì, đột nhiên phát giác trên lưng bị người nhấn một cái, sau đó nàng liền bị áp vào một cái rộng lớn trong ngực.

Ôm ấp chủ nhân đang ôm chính mình tức phụ trang nghiêm tuyên thệ: "Ta không cần người khác, ta liền muốn Lan Lan."

Ai có thể nói cho ta biết đây là tình huống gì... Tư Đồ Lan không hiểu ra sao, vừa ngẩng đầu liền bị ép xuống, gắt gao dán tại lồng ngực của hắn thượng, nam tử khí tức vòng quanh ở chung quanh, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn đứng lên.

Thẩm Tầm cúi đầu dò xét nàng liếc mắt nhìn, Lan Lan người không biết ta nóng giận cũng là rất đáng sợ sao?

Dọa đến thôi? Sợ rồi sao? Còn hay không dám lại coi khinh ta?

Tư Đồ Lan bị hấn đặt tại trong lòng không thể động đậy, liên nói đều nói không ra , lòng nói ngốc tử khí lực thật là lớn, nói đến là đến cũng không chào hỏi, xem ra sau này có tất yếu sẽ dạy hấn một sự kiện: Lan Lan rất yếu ớt, làm ơn tất cầm nhẹ để nhẹ...

Vừa hấn nói qua câu nói kia, cẩn thận ngẫm lại thật sự là khủng bố cực, Thái Tử kế vị về sau nhất định là muốn tam cung lục viện đi, nếu không phải muốn người khác chỉ cần lời của nàng, chính mình này cuộc sống sau này sợ là không dễ chịu a.

Thẩm Tầm một bên ôm chặt nàng không buông tay, vừa lái thủy hồi ức phía trước tại ngự hoa viên cảnh tượng, lúc ấy vân chiêu nghi hình như là ngồi ở phụ hoàng trên đùi ... Nghĩ đến này, liền cúi đầu nhìn nhìn Tư Đồ Lan, thuận thế đem đùi nàng cũng mò lại đây.

Tư Đồ Lan bị bắt ngồi ở trên người hấn, nhất thời cả người cứng đờ, đây là muốn làm gì, nàng nhưng là quy củ đàng hoàng cô nương, tuyệt đối sẽ không nhận loại này xấu hổ tư thế !

Thẩm Tầm lặng lẽ nhìn nhìn ánh mắt nàng, cảm giác Lan Lan xấu hổ bộ dáng cũng hảo xinh đẹp, trong lòng cao hứng, liền nói cho nàng biết.

"Ta chuẩn bị thân người ."

"..." Thân cái miệng mà thôi, điện hạ người làm được như vậy thanh thế hạo đại thật sự có thể chứ? Tư Đồ Lan cảm giác mình sắp mệt mỏi.

Không đợi nàng chuẩn bị sẵn sàng, trên môi liền rơi xuống một nụ hôn.

"Ba -- "

Sau đó Tư Đồ Lan liền kinh ngạc nhìn Thẩm Tâm không bắt được trọng điểm tại trên mặt nàng hôn đến hôn đi, kia anh tuần chớp mũi gần ngay trước mắt, như là xa xôi Tuyết Sơn lưng núi, cao ngất mà lại ónh bạch.

Cùng này nói là thân, không bằng nói là trác, Thái Tử vẫn chưa lĩnh ngộ đến hôn chân lý, động tác lại khinh lại nhuyễn, tiểu tâm dục dục ôm hông của nàng, rất giống một cái đang tại ăn vụng tiểu miêu.

Chương 20 Hoa Xương Vương Kỳ nhân

Sắc trời chưa muộn, chính là Quảng Lăng thành trên ngã tư đường náo nhiệt nhất thời điểm, thường thường có bay nhanh xe ngựa từ trước mặt xẹt qua, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện rất nhiều tuần tra binh sĩ. Rực rỡ muôn màu cửa hàng, bãi quán nhỏ Thương gia trước mặt, những khách nhân nối liền không dứt.

Muốn nói nơi nào sinh ý tốt nhất, đương chúc trong kinh đệ nhất tửu lâu -- tình thượng sương.

Tên tuy có chút quái dị, danh khí lại là sở hữu tửu lâu đều không thể so sánh , nghe nói tiền thân vẫn là hoài Tống vương triều Giang Hải lâu, mấy trăm năm qua, liền hướng đại đều thay đổi , tòa tửu lâu này lại vẫn đứng lạng tại chỗ, chứng kiến vương triều hưng suy cùng biến thiên.

Chưởng chước đại trù đối một thế hệ lại một đại, hương vị cùng danh tiếng nhưng vẫn là tốt như vậy, không biết là có cái gì truyền thừa xuống bí quyết, vẫn là này mấy trăm năm danh tiếng cho phép.

Giờ này khắc này, tình thượng sương chánh đường góc hẻo lánh, ngồi một người.

Mộ Tử Xuyên trước bàn bày một cái vỏ rượu, hồng giấy hắc tự viết ngọc luyện chùy, chính là tình thượng sương bên trong hiếm có hảo tửu.

Hắn từng nói qua chính mình không dính rượu, nay lại là tình nguyện bị người lên án, cũng muốn phóng túng một hồi.

Ngắn ngủi phiến khắc thời gian, cốc ly không mãn, một vò ngọc luyện chùy đi hơn phân nửa. Uống rượu nhân vẫn còn không có túy, mùi vị đó quá mức cay độc, bị ghen nhân ánh mắt cũng có chút đỏ lên.

Mộ Tử Xuyên một bên uống rượu, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn bàn, phảng phất không có khác ý thức .

Chuyện cũ đánh vỡ thời không, ùn ùn kéo đến.

...

"Chờ người lớn chút nữa, ta liền đi nhà người cầu hôn."

"Phi, nói lời tạm biệt nói quá sớm, người còn chưa quá ta đây một cửa đầu!" Tính tình cực liệt thiếu nữ, lại có một đôi ôn nhuễn đôi mắt, phảng phất chỉ cần đình trệ đi vào, lại cũng không ra được.

"Vậy người nói cho ta biết, thế nào mới tính quá quan."

Thiếu nữ ánh mắt quay tròn xoay xoay, vẻ mặt gian mang theo vài phần giảo hoạt, chậm rãi nói: "Khảo người một vấn đề, nếu đáp được ta vừa lòng, liền cho phép người đi xin cưới!"

"Người nói."

"Ta và người đệ đệ đồng thời rơi vào trong nước người sẽ trước cứu ai?"

"..." Trầm mặc.

Thiếu nữ cười hì hì đem mặt bu lại, nửa là cười giỡn nói: "Ai u? Có phải hay không cảm giác ta rất cố tình gây sự ? Hồi hận đi?"

"Không phải." Thiếu niên lẳng lẳng nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Ta không biết bơi."

"... Người người này như thế nào như vậy tích cực a, một chút cũng không hảo chơi. Đây là cách vách gia Thái Thái dạy cho biện pháp của ta, chỉ là cái giả thiết mà thôi." Nào đó tính tình rất lớn cô nương tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, "Ngốc đầu gỗ, không cho người đi xin cưới!"

Thiếu niên cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng loan thành một cái say lòng người độ cong, nửa là bất đắc dĩ nửa là buồn cười đã mở miệng, thanh âm vẫn là lần đầu ôn nhu như vậy.

"Cho nên ta không có khả năng làm cho người rơi vào trong nước , vĩnh viễn cũng không thể."

...

Một chén rượu uống cạn , Mộ Tử Xuyên nâng tay lại chạm một ly. Thon dài năm ngón tay các tại cốc trên người, có vẻ phá lệ tinh xảo. Trong tửu lâu người đến người đi, các sắc thân ảnh khi hắn trước mắt đến đến đi đi, làm thế nào cũng thấy không rõ.

...

"Đem người vừa mà nói nói lại lần nữa xem." Nam tử chậm rãi thưởng thức trên tay trà, cũng không thèm nhìn tới nói chuyện người, chẳng sợ đối phương là chính mình kính trọng nhiều năm trưởng bối.

Tư Đồ Hiền sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng vẫn là chống một cổ khí: "Ta nói, ta là tới từ hôn . Nhà ta A Lan bị Thái Tử gia coi trọng, chỉ cần nàng nguyện ý làm Thái Tử lương đệ, bệ hạ liền cho ta quan phục nguyên chức. Gả vào hoàng tộc, chính là làm rạng rỡ tổ tông sự tình, chỉ mong người có thể hiểu được."

Nam tử chậm rãi quay đầu nhìn về phía trung niên nhân, mắt lộ u quang, vẻ mặt lại lạnh nhạt vô cùng, nói một chữ.

"Nga."

Phản ứng như vậy, khiến Tư Đồ Hiền có chút bất ngờ, sợ đối phương đùa giỡn hoa chiêu gì, chỉ phải buông mặt mũi nói: "Lão phu không hiểu của người ý tứ."

Nam tử cười nhạt, rất là chịu trách nhiệm cho hãn phiên dịch một lần: "Ta đang nói, hoặc là cùng lão tử, hoặc là lãn."

Tư Đồ Hiền sắc mặt trắng bệch, nhưng là biết chuyện này sai tại chính mình, không dám phản bác trở về, chỉ nói: "Người ban đầu cầu hôn khi sính lễ sẽ khiến nhân lui về đến , chuyện cụ thể ta sẽ nhường quản gia đến làm."

"Không cần, coi như là cho nàng tân hôn hạ lễ." Nam tử ngón tay hơi cong, mặt không chút thay đổi, cũng không biết trong lòng đến tột cùng là nghĩ như thế nào , thanh âm đậm mạc như vậy, "Người đi đi."

Thẳng đến trung niên nhân kia ra đình viện, rốt cuộc xem không thấy thân ảnh, nam tử mới đột nhiên đem vật cầm trong tay chén trà ném ra ngoài, dùng lực chi ngoan, khiến chung quanh hầu hạ nhân trong lòng run sợ.

Bọt nước văng khắp nơi, thông Lăng sản bảo từ vỡ đầy đất địa

"A -- "

...

Một vò rượu toàn vào hầu, Mộ Tử Xuyên trên mặt lại nhìn không ra một điểm say ý tứ, cúi đầu lờm một cái, xung đi ngang qua chạy đường

hỏa kế nói: "Lại đến một vò."

Tiểu nhị kia lên tiếng trả lời mà đến, có chút kinh nghi bất định nhìn bên cạnh hắn kia một vò rượu, khuyên nhủ: "Khách quan, không phải ta nói, rượu này đi, liệt! Tại bình thường nhưng là mười người phân lượng a, kiếm ít ngài điểm này tiền không coi vào đâu, uống hỏng thân mình sẽ không tốt!"

Tiểu nhị kia tâm địa không sai, nói chuyện cũng có cái độ, có lẽ đây đúng là tình thương sương sẽ làm sinh ý địa phương.

Chung quanh trên bàn có không ít người đều triều nơi này xem, hơn nữa cô nương nhà ở nhiều, chỉ nhìn thấy một cái gò má, đều lần lượt trong lòng cảm thán, bộ dáng sinh đắc như vậy tuần tú, dĩ nhiên là cái thị rượu chi nhân.

Mộ Tử Xuyên cũng không làm khó hắn, trả tiền rượu đứng dậy liền đi, lúc này Phương Sinh vài phần men say, đi đường cũng không có ban đầu vững như vậy, ý thức vẫn còn thanh tỉnh.

Mới từ bên cạnh đi vòng qua, còn chưa đi hai bước, tựa hồ không cẩn thận đụng phải cái gì. Mộ Tử Xuyên cúi đầu, phát hiện địa thương đột nhiên nằm một người.

Là sinh đắc coi như tiêu trí cô nương, quần áo bại lộ, không giống như là người trong sạch xuất thân.

Cô nương kia ngẩng đầu nhìn thấy hắn chính mặt, càng là tâm hoa nộ phóng, thật là đẹp mắt a! Lúc này càng là trang mô tác dạng oán trách đứng lên: "Ai nha, công tử, người đem ta cho đụng ngã."

Mộ Tử Xuyên mặt không thay đổi nhìn nàng.

Nàng kia vốn là cố ý ngã sắp xuống , muốn cho hân đỡ chính mình một phen, sáng tạo cái cơ hội nói chuyện cái gì . Thấy hân loại này phản ứng, nhất thời có chút nóng vội, "Công tử liền như vậy không thương hương tiếc ngọc sao? Liên đỡ một phen cũng không muốn?"

Đem mình so sánh hương ngọc nhân thật đúng là không nhiều, đều biết nàng là cố ý giả bộ, chung quanh có người bưng bát đĩa xem kịch vui, cũng có người nhìn lên vị kia mày kiểm mắt sáng nam tử, muốn biết như vậy trấn tĩnh nhân, gặp được yêu thương nhưng nhớ sẽ làm gì phản ứng.

Rượu mời lên đây, liên đầu cũng có chút đau, hân cũng không thời gian cùng người như thế dây dưa. Mộ Tử Xuyên cúi đầu xem nàng, trong mắt vài phần khinh thường.

"Đứng lên."

Cô nương kia không rõ ràng cho lắm, còn tại cùng hân chơi lạt mềm buộc chặt, "Công tử, người đỡ một chút cũng sẽ không thiếu sợi tóc..."

"Đứng lên." Sống mũi cao thẳng hơi hơi triều hạ, thanh âm lại lãnh liệt đến cực điểm.

"..." Cô nương sợ hãi.

"Người chặn ta đường."

Mộ Tử Xuyên lưu lại câu nói sau cùng, sau đó sòng phẳng dứt khoát giơ chân lên, từ trên người nàng nhảy quá khứ, không biết là xuất phát từ chán ghét còn chưa phải tiết, liên góc áo đều không có đụng tới.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Hân kỳ thật rất ít uống rượu, tuy rằng luôn luôn tự chủ hơn người, ý chí thượng tính trấn tĩnh, lại cũng tránh không được đầu đầu muốn nứt. Mộ

Tử Xuyên mới ra tình thượng sương đại môn, đột nhiên bị giữ ở ngoài cửa vài người vây lại.

Hắn không nhúc nhích, cũng không có hỏi đối phương là ai.

Có người bước lên một bước nói: "Mộ huynh đệ, ngài có thể xem như đi ra. Chúng ta vương gia muốn gặp người."

Wương gia?

Toàn bộ Đại Chu duy nhất vương gia, chỉ có hắn người lãnh đạo trực tiếp Hoa Xương vương Thẩm Kiêm , hắn tìm chính mình làm cái gì?

Mộ Tử Xuyên nhú nhú mày.

"Ta vừa uống rượu, khó tránh khỏi va chạm."

"Yên tâm đi, Mộ huynh đệ tuổi trẻ tài cao, vương gia sẽ không trách tội ."

XXXX

Hoa Xương vương phủ xa hoa trình độ, để người bất ngờ.

Này tòa có thể so với hoàng cung vương phủ, đã đủ vừa lòng biểu hiện mục đích của hắn, Quyền vương địa vị, sớm đã không thể thỏa mãn hắn ngày càng bành trướng dã tâm .

"Bản vương lần này triệu người tiến đến, không đơn thuần là muốn gặp người như vậy đơn giản." Thẩm Kiêm ngồi ở chỗ cao nhất, xa xa nhìn xuống đến, niên du 30, ánh mắt quả nhiên giống như truyền thuyết như vậy âm vụ.

Mộ Tử Xuyên vừa uống một vò ngọc luyện chùy, rượu mời lên đây, suy nghĩ không có ngày xưa như vậy trấn tĩnh, nhưng vẫn là tất cung tất

kính nói: "Vương gia có cái gì phân phó."

"Chuyện của người, bản vương đô nghe nói." Hoa Xương vương thanh âm như bản thân của hắn giống nhau, hùng hồn hữu lực, thậm chí còn mang theo vài phần hiếp bức, "Bản vương hiện tại cần người vì ta sử dụng, người liệu có nguyện ý?"

Mộ Tử Xuyên: "Thuộc hạ vốn là vương gia dưới trướng nhân, tự nhiên vì vương gia sử dụng."

Hoa Xương vương ha ha cười, "Hội nói chuyện!"

"Bất quá... Chân chính vì ta sử dụng, khả năng chỉ là mang binh đánh giặc đơn giản như vậy." Thẩm Kiên nhìn hắn, chậm rãi đứng dậy đi xuống, "Hay không tưởng đem người kia xinh đẹp như hoa vị hôn thê cướp về, khiến Thẩm Tầm tiểu nhi cũng nếm thử đoạt vợ chi đau?"

Mộ Tử Xuyên cả người cứng đờ, không nói chuyện.

Hoa Xương vương lại nói: "Chẳng lẽ người là lo lắng cướp về sau cũng phi xong bích chi thân ? Bản vương cũng hiểu được đáng giận, nhưng nhân sống cả đời, không phải đồ cái chinh phục thống khoái? Một khi Thái Tử thất thế, người tưởng xử trí như thế nào liền xử trí như thế nào, huống chi, người nuốt trôi khẩu khí này sao?"

Mộ Tử Xuyên hai tay nắm chặt lên, như trước không nói gì, giờ này khắc này, hắn lại cũng không là đang suy nghĩ Tư Đồ Lan vấn đề, mà là chính mình.

Hoa Xương vương mưu phản chi tâm, người qua đường đều biết. Hắn hiện tại một cái vẻ khuyên bảo chính mình, ý tứ cũng thực rõ rệt, nếu lên chiếc thuyền này, khẳng định liền không có đường rút lui .

Thẩm Kiêm gặp hỏa hậu đúng chỗ , rốt cuộc nói: "Bản vương hiện tại hỏi người một câu."

Mộ Tử Xuyên ngưng thật lâu, phương mở miệng nói: "Vương gia thỉnh giảng."

Thẩm Kiêm cẩn thận nhìn nhìn vẻ mặt của hắn, liên một tia rất nhỏ động tác cũng không chịu bỏ qua, nói: "Một cái ruộng bỏ nữ nhân của người, cùng cao nhất quyền lực, người chọn cái nào?"

Mộ Tử Xuyên lại trầm mặc.

"Ha ha, tiểu huynh đệ cần phải cẩn thận ngẫm lại . Trước cho người cái từ Tam phẩm văn huy tướng quân trước mặt, còn không phải vương gia chuyện một câu nói tình." Thẳng đến nghe tiếng nói chuyện, Mộ Tử Xuyên mới biết được sau tấm bình phong mặt còn có một nữ nhân, thanh âm kiều mỹ vô cùng, tận xương tủy hóa, lại nghe không hiểu là của ai thanh âm.

Thấy hắn không nói lời nào, Hoa Xương vương vừa cười đứng lên, không có hảo ý nói cho hắn biết: "Bất quá bây giờ người chọn hay không đều không trọng yếu."

"Bản vương đã muốn bày ra cục, người bây giờ phải làm , chính là không vạch trần."

Mộ Tử Xuyên không lời nào để nói, chỉ yên lặng nhìn về phía trước, trong mắt dần dần tản mát ra lợi hại ánh sáng, nhưng không ai có thể xuyên thấu qua ánh mắt hắn, nhìn thấy nội tâm hắn ý tưởng.

Ngày ấy hắn đứng ở nơi này một thế hệ kiêu hùng trước mặt, rốt cuộc cảm giác được chính mình ti như ở trước mắt thối.

Chương 21 ta tìm đến Lan Lan

Trở thành Thái Tử lương đег tới nay, Tư Đồ Lan vẫn là lần đầu tiên bị một mình triệu kiến. Hàm Nguyên điện bố cục trước sau như một hoa quý đại khí, để người vừa vào cửa liền từ đáy lòng cảm thấy kính sợ.

Nhưng trừ bỏ kính sợ, Tư Đồ Lan còn nhiều hơn một phần thấp thỏm ; trước đó tất quá viên phòng đối, cũng không biết hoàng đế đến cùng tin tưởng không có.

"Trầm yên tâm đem Tầm nhi giao đến trong tay người, tự nhiên là có trầm đạo lý." Kia sương hoàng đế buông trong tay trà, lại lên tiếng, "Có chút lời không thể trước mặt hân nói, người cũng có thể hiểu."

Tư Đồ Lan biết hoàng đế nói là Thầm Tầm đầu óc vấn đề, lại không tốt nói rõ, vì thế theo bậc thang đáp: "Nhi thần minh bạch."

Hoàng đế nhìn nhìn ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, hồi ức nói: "Tầm nhi ban đầu là cực kỳ ưu tú hài tử, thiên tư trí tuệ, đã gặp qua là không quên được. Khả tại bốn tuổi năm ấy đột nhiên sinh một hồi bệnh nặng, chinh chinh 3 ngày sốt cao không lùi, sau khi tỉnh lại dĩ nhiên thay đổi một người."

"Sinh bệnh?" Tư Đồ Lan ngăn ra, không khỏi hỏi, "Vì sao duyên cớ..."

Hoàng đế cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, trán nếp nhăn tiem thâm, lại không tự chủ nở nụ cười, mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng chua xót, "Người ngược lại là hỏi được kỳ quái, trầm nếu là biết nguyên nhân, như thế nào gạt người?"

"Bất quá, Tầm nhi sinh bệnh trước đó có kiện việc lạ, ngày ấy, từ lúc sinh ra liền theo ở bên cạnh hân bà vú Sở thị đột nhiên mất tích, cả tòa hoàng cung ngay cả cái thi thể cũng tìm không thấy, chuyện này vẫn luôn không thể tra ra kết quả, sau này cũng liền sống chết mặc bay."

Nghe xong, Tư Đồ Lan nhớ lại Thái Tử cả đêm ôm ở bên cạnh búp bê vải, nhất thời mồ hôi lạnh thẳng xuống, cũng không dám mở miệng hướng hoàng đế hỏi, chỉ cúi đầu ngồi ở bên cạnh, tận lực bình phục hạ tâm tình của mình.

Xem ra Thẩm Tầm thật không phải là trời sinh ngọc, nhất định là chịu quá cái gì kích thích mới sinh bệnh nặng, sau đó đem đầu óc cho đốt hồng .

Nàng này sương đang tại sửa sang lại suy nghĩ của mình, hoàng đế lại lên tiếng, lúc này lại là mang theo chút ôn hòa ngữ khí, "Về Tầm nhi bệnh, toàn bộ Đại Chu thần y cũng không có tài cán vì lực, trăm vẫn cho là hẳn đời này chỉ có thể như vậy. Lại không nghĩ rằng, nguyên lai trên đời này cũng có không dùng được trị bệnh."

"A?" Tư Đồ Lan đầy mặt mờ mịt.

"Vài ngày nay, Thái Phó Hoắc Phương cùng trăm nói về Thái Tử công khóa, đúng là khen không dứt miệng. Nay tại trước kia nhưng là luôn luôn đều không có trôi qua, cẩn thận tính tính, nên người làm bạn đang tìm nhi bên cạnh mấy ngày nay ."

Nghe xong, Tư Đồ Lan có chút xấu hổ cười cười, không dám lên tiếng.

"Người là rất tốt hài tử."

Hoàng đế rất ít nói khen người khác, một bên Thường công công nhin không được cười trộm một tiếng, lại rất khoái lại khôi phục nguyên dạng, ngự trước thất nghi nhưng là tội lớn, cho dù là đức cao vọng trọng lão thái giám cũng không thể ngoại lệ.

"Bệ hạ quá khen." Tư Đồ Lan cười khan hai tiếng, thật là có chút ngượng ngùng, hoàng đế nếu biết trong đó ngọn nguồn, mình còn có mệnh sao?

"Trẫm trước kia cũng rất là bất đắc dĩ, thậm chí gửi hy vọng vào hoàng tôn đồng lứa, hiện tại xem ra, Tầm nhi vẫn có cơ hội biến bình thường. Từ từ đến, coi như là, làm cho hấn lại lớn lên một lần." Hoàng đế tựa hồ tâm tình rất tốt, từng tiếng dặn , "Trẫm quả thật rất ít bồi quá hấn, cũng khó trách hấn hiện tại như vậy ý lại thân cận hấn người, hảo hảo lợi dụng điểm này, giáo hội hấn như thế nào làm người, như thế nào làm quân. Chỉ cần người không làm ra cái gì vượt qua sự tình, trẫm đều sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt."

"Chỉ cần người làm hảo, phụ thân người cũng sẽ hảo, nếu người làm không tốt..." Hoàng đế không lại tiếp tục nói tiếp.

Tư Đồ Lan vẫn ở cúi đầu nghe huấn, nghe câu nói sau cùng, ngược lại có chút chân tay luống cuống .

Thanh âm lại ôn hòa chút, hóa giải trong không khí nghiêm túc không khí, "Người cũng không cần quá mức khẩn trương, lòng của người ta đều là có thể nhìn ra được, trẫm nhìn người là thật tốt cô nương, mới phóng tâm làm cho người lưu lại Tầm nhi bên người."

"Bệ hạ long ân, nhi thần ghi nhớ trong lòng." Tư Đồ Lan cẩn cẩn mô dười, nói chút trái lương tâm lời khách sáo.

"Kỳ thật không đơn thuần là tự, có không cũng dạy hấn đạo làm vua, hoặc là quan viên phẩm chất một loại. Làm cho người làm giúp cũng là hành động bất đắc dĩ, nếu là Thái Phó đến giáo, hấn khả nghe không vào... Trẫm nơi này có chút thư, trong chốc lát phái người cho người đưa qua."

Tư Đồ Lan vội vàng xưng là.

Khoảng cách gần như vậy trò chuyện, mới phát hiện hoàng đế cũng là người thường, cũng sẽ vì rất nhiều việc khó đau đầu, cũng không vĩnh viễn đều là một bộ cao cao tại thượng bộ dáng. Chỉ bất quá hấn phiền não, muốn

so với người bình thường phiền não càng khó giải quyết mà thôi. Cái gọi là không thực nhân gian yên hỏa, cũng chỉ có tiên nhân tài năng đạt tới.

"Trăm mấy ngày nữa sẽ cho Tâm nhi thỉnh cái võ học sư phụ, cả ngày lý luận suông cũng không phải hảo sự, có không cũng làm cho hãn học một ít cười ngửa, bần tên. Những này người tốt nhất là trước nói cho hãn biết, làm cho hãn có cái chuẩn bị tâm lý."

"Là." Cái gọi là ngôn nhiều tất thất, Tư Đồ Lan luôn luôn cẩn thận, không dám nói thêm cái gì.

"Còn có." Hoàng đế đột nhiên lại đã mở miệng.

Không biết là vừa mới nghĩ đến, vẫn là cố ý đem chuyện này đặt ở cuối cùng nói.

"Thái tử phi nhân tuyển đã muốn định ra, chính là đương triều Thái Phó độc nữ Hoắc Thanh Thu. Thái Tử đại hôn, phải không nhưng có nửa phần sơ sẩy đại sự, trăm đã muốn giao cho lục thượng đi làm , người làm... Thái Tử lương đệ, cũng muốn thích hợp đốc xúc chút."

Tư Đồ Lan sửng sốt, có chút chậm nửa nhịp đáp: "... Nga."

Hoàng đế nói: "Trăm tin người là công chính chi nhân, trăm ngàn muốn cùng thái tử phi ở chung hòa thuận. Trọng phụ của người không phải người khác, là Đại Chu trử quân, tương lai càng là này Đại Chu hoàng đế. Chỉ cần người đoan trang khéo léo, hảo hảo phụ tá Thái Tử, tương lai làm thượng hoàng quý phi cũng không phải không thể nào."

"..."

"Nhi thần ghi nhớ bệ hạ dạy bảo..."

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan tâm tình thật là có chút phức tạp, tuy nói đối Thái Tử không có đặc biệt gì sâu cảm tình, tóm lại cũng là vợ chồng một hồi, không duyên cố nhiều ra một nữ nhân đến chia sẻ trượng phu của mình, còn nên vì bọn họ xử lý hôn sự, các ai trên đầu đều sẽ không dễ chịu, cố tình còn muốn tại công công trước mặt giả bộ một bộ biết đại thế bộ đáng, thật sự là ghen khuất...

"Trẫm hôm nay nói lời nói, đều nhớ kỹ?"

"Nhi thần nhớ kỹ."

"Nói vậy người cũng mệt mỏi, sớm chút trở về nghỉ tạm đi." Hoàng đế đứng dậy hạ lệnh trục khách, Tư Đồ Lan vội vàng hành lễ cáo lui.

Đi ra Hàm Nguyên cung đại môn, nàng mới đưa chính mình vừa kia phó khuôn mặt tươi cười tá xuống dưới, bản bộ mặt triều đi trở về, khí một câu cũng không muốn nói.

Đi theo bên cạnh Châu Dữu tiểu tâm dục dục hỏi: "Bệ hạ vừa nói gì đó, tỷ tỷ như vậy mất hứng?"

"Không có gì, khiến ta hảo hảo chiếu cố Thái Tử mà thôi." Cho dù là chính mình người thân cận nhất, Tư Đồ Lan cũng rất ít thổ lộ thật thanh.

Châu Dữu hì hì cười nói: "Tỷ tỷ vừa ly khai Hợp Dương cung, liền tại đây sao thời gian ngắn vậy bên trong làm tới Thái Tử lương đệ, còn có cái gì khả phiền não đâu? Đừng mất hứng lạ, Châu nhi trở về làm cho người điểm tâm ăn, người trước kia thích ăn nhất đường chưng tô lạc yêu."

Tư Đồ Lan có chút cảm động, vừa định nói với nàng những gì, ánh mắt phiến diện, đột nhiên liền cứng ở tại chỗ.

Đứng ở chính mình ba thước chi ngoại... Nói là ngọc thụ leng keng cũng lại không vì trôi qua nhân.

Không phải là Thẩm Tầm sao?

Người nọ một thân Thái Tử Thường phục, từ xa nhìn lại, càng lộ vẻ dáng người cao ngất mà thon dài.

Rõ rệt có cái gì không đúng nha, hoàng đế hôm nay nhưng là chỉ triệu nàng một người đến, Thái Tử chạy tới xem náo nhiệt gì?

Thẩm Tầm thấy nàng phát hiện chính mình, bỗng nhiên cúi đầu, sau đó đem thân mình quay lưng lại nàng. Phảng phất chỉ cần mình xoay người đối phương liền nhìn không thấy chính mình dường như.

Thái Tử phía sau xa xa theo vài cái thái giám, tựa hồ là muốn dựa vào gần, lại không dám đi lên trước đến, đầy mặt khổ tướng.

"Điện hạ." Tư Đồ Lan cảm thấy nghi hoặc, hai bước làm ba bước đi qua, thập nhị phiến thức làn váy, đi khởi lộ tới cũng phương tiện, tuyệt không vướng chân, "Người tại sao lại ở chỗ này?"

Thẩm Tầm thấy nàng chạy tới bên cạnh mình, cúi đầu nghĩ nghĩ đối sách, sau đó thế nhưng lại đem thân mình quay quá khứ, dù có thế nào chính là không chịu đối mặt nàng, cũng không biết là đang làm cái gì thành quả.

"Người làm sao vậy, nói chuyện nha..." Cao ngất mà rộng lớn phía sau lưng cứ như vậy che ở trước mặt nàng, Tư Đồ Lan không dám đem hân ban lại đây, chỉ có thể tận lực sử dụng thanh âm của mình có vẻ càng ôn hòa một điểm, nhưng vẫn là có chút không nhịn được vội vàng xao động.

Thấy nàng có chút mất hứng, Thẩm Tầm đành phải quay đầu đi nhìn nàng, phảng phất là nhìn cái gì trước kia đã mất nay lại có được trân bảo, sắc mặt thậm chí có một chút vi phiếm hồng.

Nhìn sau một lúc lâu, đột nhiên cười ngây ngô đứng lên.

"..."

Ta có thể dừng làm rộn sao? Phát hiện hoàn toàn không thể câu thông, Tư Đồ Lan thật là có chút khóc không ra nước mắt, "Ta là hỏi người tại sao lại ở chỗ này, là bệ hạ triệu người tới sao?"

Thẩm Tầm thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt nàng, không chớp, sau đó mở miệng nói: "Ta tìm đến Lan Lan ."

Tựa hồ phát hiện lời của mình không quá hoàn chỉnh, hần lại bổ sung một câu.

"Lan Lan không thấy, ta tìm đến Lan Lan ."

"..."

Tư Đồ Lan bỗng nhiên liền cứng lại rồi, tất cả nói đều không có nói ra khỏi miệng.

Nàng rời đi Đông cung, cũng bất quá một canh giờ. Chẳng qua biến mất này ngăn ngủi một canh giờ, Thái Tử thế nhưng chính mình tìm lại đây, nhìn hần phía sau kia vài cái thái giám biểu tình, liền biết hần đứng ở chỗ này bao lâu.

Trong nháy mắt đó, không phải là không cảm động .

Nàng luôn luôn đều không biết đối với người khác mình có thể trọng yếu như vậy, bởi vì nàng trưởng đến lớn như vậy tới nay, luôn luôn đều là sắm vai một cái có cũng được mà không có cũng không sao nhân vật, trước kia ở nhà, có so nàng càng thông minh muội muội, tại Hợp Dương cung đương trị thời điểm, có so nàng càng sẽ làm sự cung nữ.

Nàng đến giờ phút này mới biết được, nguyên lai tại Thái Tử mắt bên trong, nàng là một khắc cũng không thể rời đi Lan Lan.

Suy nghĩ còn có chút hỗn loạn đương khẩu thượng, phát hiện mình thủ bị người nắm .

Thẩm Tầm có chút cố chấp dặt tay phải của nàng, miệng lẩm bẩm: "Lan Lan tay trái thương còn không có hảo, không thể khiên, muốn khiên tay phải."

Tư Đồ Lan không có cự tuyệt, tùy ý hấn nắm thật chắc tay mình, hướng đông cung phương hướng đi, không có ngời kiêu tử, chỉ là như vậy chậm rãi hướng phía trước đi tới.

Thẩm Tầm vừa đi, một bên dưới đáy lòng lo lắng. Sợ nàng lần sau lại không chào hỏi liên biến mất, rất là không yên lòng dặn dò: "Lan Lan lần sau không cần lại chạy loạn ."

Rõ ràng là một câu rất ngu mà nói, lại làm cho Tư Đồ Lan ánh mắt có chút phát toan. Nhìn nhìn mình bị người nắm chặt trụ thủ, đáy lòng phảng phất có một mảnh mềm mại lặng lẽ đình trệ.

Vì thế nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

"... Hảo."

Chương 22 chỉ bảo

Chương 22 chỉ bảo

Thái Tử đại hôn chuẩn bị rõ rệt so phía trước nạp lương đệ thời điểm muốn coi trọng nhiều, cuộc sống này còn chưa tới, vui vẻ đèn lồng thật cao treo lên, các trên cửa sổ đều dán đầy đại hồng chữ hỷ, ngay cả Tư Đồ Lan trụ Mật Lan cung cũng không ngoại lệ, nhìn phiền lòng, lại cũng khó mà nói cái gì.

Hoàng đế phái người đem một đại xấp thư đưa đến nàng trong cung, nhìn kỹ, đều là giảng chút quân vương chi đạo, quan chế phẩm cấp thư. Nàng ban đầu cũng không phải đặc biệt biết, nhưng này dù sao cũng là hoàng đế phân phó chuyện kế tiếp, không biết cũng phải giải.

Ban ngày Thái Tử rất ít đến triều nàng, cũng vừa hảo có chính mình chỗ trống thời gian đến xem thư, tuy nói đều cho rằng nữ tử không có tài là có đức, nhưng xem xem những sách này cũng không phải không có lợi, huống chi còn muốn bắt đến giáo Thẩm Tầm, càng là muốn dụng tâm học tập mới là.

Cầm trên tay quyển này chính là tiền triều danh tướng ninh khác sở làm < Cẩn Ngôn chính thư > quyển hạ, lịch đại đế vương đều tôn sùng là án thượng kinh điển, cũng không tượng dĩ vãng kinh thư như vậy tối nghĩa khó hiểu, ngược lại còn rất thú vị, trong sách dùng mà nói đạo lý thí dụ đều thực điển hình, để người vừa thấy liền minh bạch muốn biểu đạt đạo lý, hơn nữa trật tự rõ ràng, khiến người tỉnh ngộ, không hổ là Đại Chu đế vương thiết yếu sách luận thư.

Tư Đồ Lan chuẩn bị tưởng tượng một chút Thẩm Tầm làm Hoàng Đế bộ dáng, sau đó, nàng lại muốn tượng không ra đến...

"Tướng quốc đại nhân, trăm muốn ăn gạo cháo."

"Ngự Sử đại phu đem trăm bình ngọc nhỏ đánh nát, trăm muốn phạt hăn đi Thương Châu đương Thứ sử!"

Vừa nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan phù một tiếng bật cười, sau đó liền bị chính mình cho bị sặc, ngồi ở chỗ kia ho khan không ngừng. Phụng dưỡng người đều bị nàng sai đi, nàng vốn là cung nữ xuất thân, không hầu hạ nhân là đến nơi, còn không quá thói quen bị người hầu hạ cảm giác.

Vẫn sang không được, Tư Đồ Lan thân thủ cầm lấy bên cạnh chén trà, ánh mắt phiến diện đã nhìn thấy cửa đứng nhân.

Đối phương đầy mặt kinh ngạc nhìn nàng ho khan, tựa hồ là không gặp quá loại tình huống này, còn có chút chân tay luống cuống bộ dáng.

Tư Đồ Lan biết hẳn lúc này khẳng định trở về, cũng không quá mức kinh ngạc, chỉ nhin được ho khan, hướng hẳn vẫy vẫy tay, tựa hồ là còn đang suy nghĩ tượng hẳn làm Hoàng Đế bộ dáng, khóe miệng vẫn như cũ phiếm tiểu ý.

Thẩm Tầm chậm rãi đi tới, tiểu tâm dục dục hỏi: "Lan Lan ngã bệnh sao?"

"Không có a..." Nơi nào nhìn ra chính mình ngã bệnh? Tư Đồ Lan đầy mặt nghi hoặc.

"Là vì mấy ngày nay không có Tầm nhi bang Lan Lan đỡ đỡ, cho nên Lan Lan cảm lạnh ." Thẩm Tầm đầy mặt bình tĩnh bộ dáng.

"..."

Bởi vì không muốn bị hẳn triền, mấy ngày nay nàng đều là một mình ngủ ở Mật Lan cung , không nghĩ tới hẳn cho chính như vậy một lời giải thích, Tư Đồ Lan yên lặng nhìn hẳn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Điện hạ người vài cái ý tứ nha?"

Thẩm Tầm lặng lẽ hướng về phía sau lui một bước, có chút đỏ mặt nói: "Không có ý tứ."

Thật đúng là hội lui câu.

"Lại tưởng khiến ta cùng người ngủ có phải không?" Tư Đồ Lan đầy mặt ghét bỏ nhìn hẳn, trong miệng một khắc cũng không dừng lại, "Người nói đầu óc người bên trong trừ ngủ còn có thể có điểm khác sao?"

Thẩm Tầm ngẩng đầu mê mang nhìn nhìn nàng, tựa hồ không rõ nàng vì cái gì muốn nổi giận, sau một lúc lâu, ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Còn có khác ."

"A?" Tư Đồ Lan không rõ ràng cho lắm.

Lại truyền tới hân đương nhiên trả lời: "Còn có ăn cơm."

"..." Tư Đồ Lan trợn mắt há hốc mồm.

Triệt để không có cách , nàng đành phải ngồi trở về, nói: "Đến vừa lúc, cha người hoàng khiến ta dạy cho người vài thứ, đến ta bên cạnh ngồi hảo."

Thẩm Tầm hừ một tiếng, không để ý tới nàng.

"Gọi người lại đây, không nghe lời có phải không?" Tư Đồ Lan quay đầu đi, cười đến đầy mặt âm hiểm.

"Không nên ở chỗ này." Thẩm Tầm ngẩng đầu nhìn trời, cò kè mặc cả, "Đi ta chỗ đó."

"Sau đó người là có thể thuận lý thành chương khiến ta lưu lại có phải không?" Tư Đồ Lan cảm giác mình thật sự là càng ngày càng biết hẳn, "Thành, chỉ cần người học hảo, ta liền chuẩn người ngủ ta đây nhi."

Vừa mới dứt lời, bên người người nọ đã muốn tọt được đoan đoan chính chính...

Tư Đồ Lan đã muốn không biết là nên cười hay là nên khóc , phô hảo một trương giấy Tuyên Thành, đem thư quán ở một bên, nói: "Trước tiên ta hỏi người mấy vấn đề, hảo hảo trả lời."

Thẩm Tầm: "Ân."

Xen vào trực tiếp hỏi mà nói hăng khả năng không hiểu lắm, Tư Đồ Lan bắt đầu ở trên giấy Tuyên Thành vẽ, chỉ là tùy tiện câu vài nét bút, vẽ một cái gầy teo tiểu nhân đi ra, nói: "Đây là người."

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn tên tiểu nhân kia, lập lại: "Đây là ta."

Tư Đồ Lan lại đang bên cạnh vẽ rất nhiều tiểu nhân, nói: "Đây là thiên hạ dân chúng."

Thẩm Tầm lại một mặt kinh ngạc nhìn kia một đồng nhân, tiếp tục lập lại: "Đây là thiên hạ dân chúng."

"Người bây giờ nói cho ta biết, cái nào tương đối trọng yếu nha?" Tư Đồ Lan cảm giác hăng không phải là rất khó đã hiểu, hăng vốn tính tình cũng không xấu, nên biết quân khinh dân quý đạo lý, vì thế chống thủ, đầy mặt chờ mong nhìn hăng.

Không nghĩ tới Thái Tử chỉ chỉ bên trái cái kia lẻ loi tiểu nhân, nghiêm túc nói: "Tâm nhi tối trọng yếu."

"..." Tư Đồ Lan có điểm không nghĩ ra, chẳng lẽ Thái Phó đều không có cùng hăng giảng quá sao? Vì thế tò mò hỏi, "Vì sao..."

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn bên phải kia một đồng chen lẫn tràn đầy tiểu nhân, biểu tình thực hồn nhiên, trong ánh mắt thế nhưng mang theo vài phần hồ hững, "Ta không biết bọn họ."

Tư Đồ Lan bỗng nhiên cứng lại rồi.

Nàng không nghĩ tới sẽ là như vậy một câu trả lời, tuy rằng đây là hợp lý nhất giải thích, nghe vào tai có chút hoang đường, lại làm cho nàng có chút không biết làm sao. Đích xác, Thái Tử tiếp tục sinh hoạt tại trong cung, chẳng sợ ăn mặc chi phí đều là từ quốc khố mà đến, dựa vào Đại Chu con dân vất vả cần cù làm việc, nhưng căn bản liền không có cái gì dân

chúng khái niệm, hoàng đế trước kia thậm chí không để cho hãn kế vị ý tưởng, Thái Phó càng là rất thiếu cùng hãn đề việc này.

Có như vậy trong nháy mắt, Tư Đồ Lan cảm giác Thái Tử sở dĩ như vậy vô tri, không phải là bởi vì hãn ngốc, mà là bởi vì người khác đã sớm bỏ qua hãn. Không có đã nếm thử, liền cho là hãn vô được khả y, làm không được thường nhân có thể làm sự tình.

Người khác buông tay quá hãn, nàng không buông tay.

Tư Đồ Lan lẳng lặng nhìn nhìn ánh mắt hãn, bình phục một chút tâm tình, mới nói: "Ta nói qua mà nói người muốn nhớ kỹ, nếu bệ hạ khảo người, liền chiếu ta nói đến. Đương nhiên, ta dạy cho người gì đó cũng không phải vì ứng phó cha người hoàng, mà là người cả đời này đều dùng đến đạo lý."

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn nàng, tựa hồ không rõ những lời này là có ý tứ gì, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đáp: "Ân..."

"Thiên hạ dân chúng, cũng không phải vài người, mà là Đại Chu sở hữu con dân, bọn họ là quốc gia trụ cột cùng căn bản. Người là trữ quân, là tương lai hoàng đế, tuy rằng thân phận quý không thể nói, thế nhưng tại dân chúng trước mặt, người muốn đem mình nhìn xem rất nhẹ, muốn được cái gì gì đó, không thể dựa vào áp bức dân chúng đến thu hoạch, như vậy tài năng trở thành một đại hiền quân, người hiểu sao?" Tư Đồ Lan tận lực làm cho chính mình mà nói trở nên thông tục dễ hiểu, tìm từ sửa lại lại sửa.

Thẩm Tầm nghiêm túc nghe nàng nói xong, sau đó đáp một chữ, "Nga."

Tư Đồ Lan đỡ trán, đột nhiên cảm thấy như vậy cũng rất cấp người, tổng là đáp như vậy một chữ, không biết là tích tụ như vàng vẫn là không hiểu trang biết, lại không tốt nói rõ, đành phải trước nháy qua đề tài này, về sau lại cùng hãn tế giảng.

Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, cầm ra trước đó chuẩn bị tốt trang giấy, gác qua bên cạnh.

"Đây là Đại Chu trong triều các phẩm chất chức quan, ta hôm nay không bức người đem những này tất cả đều ký toàn, người chỉ cần phân rõ ai đại ai tiểu liền hảo." Vừa nói liền đem mấy tấm tiểu giấy bày ở trước mặt hắn, "Mấy cái này là chính nhất phẩm chức quan, cũng chính là lớn nhất, hảo hảo nhớ kỹ. Người xem, Hoắc Thái Phó cũng tại bên trong đâu."

Thẩm Tầm tuy rằng không rất biết viết chữ, biết chữ vẫn là nhận biết không thiếu, quay đầu đi lờm một cái sẽ không nói, rõ rệt có chút không yên lòng.

Tư Đồ Lan biết hắn không thích học mấy thứ này, lại cũng không có gì biện pháp, đây chính là hoàng đế phân phó chuyện kế tiếp, cũng là vì hắn về sau hảo, không học cũng phải học, thuận tay đổi lại một đám mới tiểu trang giấy, "Những thứ này là chính Nhị phẩm."

Thẩm Tầm lại nhìn lướt qua, thấy thì thấy rõ ràng, lại không cái gì quá lớn hứng thú bộ dáng.

Sợ hắn một lần không tiếp thụ được quá nhiều, như vậy theo thứ tự đặt tới từ Tứ phẩm, Tư Đồ Lan mới đem kia một đồng tờ giấy thu nạp lên, hướng hắn nói: "Đến, trều hai trương đi ra."

Thẩm Tầm mê mang vươn tay, từ kia một chồng giấy trung rút ra hai trương đến, nắm ở trong tay, cúi đầu nhìn thật lâu.

Tư Đồ Lan cúi đầu nhìn nhìn, mơ hồ nhìn thấy là "Đại Lý Tự thiếu khanh" cùng "Ngự Sử trung thừa" kia lưỡng chương, hắn là rất tốt phán đoán, vì vậy nói: "Đến, nói cho Lan Lan, người trều hai người này chức quan, cái nào khá lớn?"

Thẩm Tâm không nói gì, vẫn nhìn kia hai trương tờ giấy, có chút khẩn trương cùng bất an.

Tư Đồ Lan dùng ánh mắt khích lệ nhìn hần, "Nói ra, sai lầm cũng không có quan hệ."

Qua sau một lúc lâu, Thẩm Tâm mới đưa viết "Đại Lý Tự thiếu khanh" tờ giấy nhẹ nhàng đưa tới trước mặt nàng, đầu lại chuyển qua không chịu xem nàng.

Thấy rõ hần đưa tới gì đó, Tư Đồ Lan nhất thời tiết khí, lần đầu tiên đáp đáp sai lầm, thật khiến nàng một chút lòng tin đều không có, vì thế thở dài một hơi nói: "Sai lầm, Ngự Sử trung thừa là quan nhị phẩm, Đại Lý Tự thiếu khanh là quan tứ phẩm, đơn giản như vậy người như thế nào liền phân không rõ chứ."

Đối phương quay đầu đi không chịu đối mặt nàng, Tư Đồ Lan không biết hần làm sao, nhìn kỹ, Thẩm Tâm hai tay vẫn còn có chút phát run.

Nàng nhất thời cũng hoảng hồn, vội vàng buông trong tay gì đó, đem hần bả vai ban lại đây, "Người làm sao rồi..."

Thẩm Tâm vẫn không chịu nói nói, chỉ cắn răng, ánh nến chiếu rọi dưới, trong mắt thế nhưng ần ần có chút trong suốt gì đó tại thiểm quang.

"Đến cùng làm sao rồi... Đừng dọa ta a." Tư Đồ Lan chân tay luống cuống án bờ vai của hần, không rõ hần vì sao đột nhiên là được như vậy, liên an ủi cũng không biết từ đâu mở miệng.

"Ta không biết..." Thẩm Tâm bỗng nhiên đã mở miệng, thanh âm lại rất nhỏ rất nhỏ, phảng phất thấp đến tự ti trong vực sâu, "Ta cái gì cũng không biết..."

Nghe được những lời này, Tư Đồ Lan mới biết được chính mình quá mức nóng lòng chút, dục tốc bất đạt ngược lại hoàn toàn ngược lại, đành phải an ủi: "Không có việc gì, người so ta khả thông minh hơn, khẳng định rất nhanh liền toàn hiểu, chúng ta không nóng nảy, từ từ đến."

Gặp Thẩm Tầm còn không chịu đem đầu chuyển qua đến, Tư Đồ Lan nhất thời không có triệt, dỗ nói: "Lan Lan đều tin tưởng người, người còn chưa tin chính người sao?"

Thẩm Tầm lúc này mới không được tự nhiên đem đầu chuyển lại đây, ngây ngốc nhìn nàng.

Đối mặt ánh mắt như thế, Tư Đồ Lan đột nhiên cảm thấy thực xót xa, không biết nói cái gì cho phải, chỉ phải nói sang chuyện khác: "Bệ hạ cho người tuyển cái sư phụ đâu, ngày mai sẽ dạy người bắn tên cưỡi ngựa. Đều là chút thể lực sống, hắn là sẽ mệt chết đi, sớm chút nghỉ ngơi đi."

Thẩm Tầm phản kháng nói: "Không cưỡi mã."

"Tại sao vậy?"

"Không nghĩ cưỡi ngựa." Hắn lại cường điệu một lần.

Thái Tử vốn là như vậy cố chấp kiên trì ý nghĩ của mình, cũng không biết rốt cuộc là hảo là xấu. Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, chỉ phải khác nghĩ biện pháp, bắt đầu cùng hắn vòng quanh, bán hồng bán lừa nói: "Ta còn luôn luôn đều không có cưỡi qua ngựa đâu, phụ thân nói cô nương gia không thể học mấy thứ này, thế nhưng ta thật sự rất tưởng kỳ một lần..."

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng, không rõ nàng muốn biểu đạt cái gì.

"Cho nên nha... Chờ người học xong, liền mang theo Lan Lan ký một lần mã có được hay không?"

Đại khái là nghĩ đến này dạng là có thể vụng trộm ôm nàng, Thẩm Tầm bỗng nhiên hắc hắc cười cười, rất mau mắn đáp ứng: "Kia hảo a."

Nguyên lai mình đã trọng yếu đến có thể thay đổi quyết định của hã . Tư Đồ Lan trong lòng cảm động, chậm rãi lộ ra thân mình, khi hã trên trán hôn một cái, động tác lại khinh lại thiển.

"Điện hạ thật ngoan."

Chương 23 Thái Tử đại hôn

Thái Tử đại hôn sắp tới, không thể có cái gì sơ xuất, dạy hã bản tên cười ngựa sự tình liền kéo dài lại nói, chỉ là khiến mời tới sư phụ cùng hã gặp mặt một lần.

Thời gian nói mau không mau, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, trong nháy mắt đã đến Thái Tử đại hôn ngày, toàn bộ Đông cung giăng đèn kết hoa, tứ giác đều đeo đầy đèn lồng màu đỏ, nhất phái sung sướng vui vẻ bộ dáng.

Làm đương sự, Thẩm Tầm tựa hồ hoàn toàn không ở trong trạng thái, hoàn toàn không biết các nàng vì cái gì muốn bố trí thành như vậy, Tư Đồ Lan cũng không dám nói cho hã biết, đại khái là nghĩ chờ thái tử phi cùng hã giải thích, chính mình nhúng tay ngược lại không tốt.

Làm người đứng xem, Tư Đồ Lan tựa hồ so với hã còn muốn lên tâm điểm, ngẫu nhiên còn đi chỉ huy hai lần. Đối mặt như vậy náo nhiệt trường hợp, xem ở trong lòng lại là khác xót xa, tuy nói nàng gả làm lương đệ thời điểm Đông cung cũng là bố trí như vậy vui vẻ, nhưng so với thái tử phi tiến cung cần phải kém cõi hơn, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng cư nhiên muốn chuẩn bị chồng mình hôn sự... Trong lòng đem hoàng đế mắng một ngàn lần, miệng lại cái gì cũng không dám nói, thì có biện pháp gì đâu, loại này hoàng quyền tối thượng thời đại, ai dám cùng hoàng đế đối nghịch?

Kỳ thật bỏ qua một bên tưởng, nếu nàng gả cho Mộ Tử Xuyên đương chính thê, khó bảo không chuẩn hẳn về sau hội có mới nới cũ, nạp cái tiểu thiếp cái gì, so với hiện tại, đều là cùng thị một chồng, có cái gì khác biệt đâu? Sinh ở như vậy thời đại, chỉ có thể nhận mệnh.

Tuy nói nàng luôn luôn lòng dạ rộng rãi, nhưng muốn nàng đi vậy xem chồng mình cưới vợ, vẫn có nhất định khó khăn, Tư Đồ Lan đơn giản tự giam mình ở Mật Lan cung bên trong, cùng Lâm Nhu cùng Châu Dữu chơi cờ, các nàng ban đầu đều là cùng chính mình đồng dạng thân phận nhân, hiện tại thành chính mình tỳ nữ, thời gian dài cũng liền thói quen, so tầm thường hạ nhân muốn thân cận hơn.

Châu Dữu gia thế kỳ thật cũng không tệ lắm, cầm kỳ thư họa tự nhiên cũng là hiểu sơ một hai, Lâm Nhu liền không giống nhau, còn phải nàng giáo, giáo cái một hai lần cũng liền minh bạch đại khái. Ba người cứ dựa theo người nào thua ai kết cục trình tự, ở bên ngoài nghênh đón thái tử phi dưới tình huống, khoái trá hạ khởi kỳ...

Một ván lại một cục xuống dưới, Tư Đồ Lan ổn tọa bất động, người đối diện lại đổi một lần lại một lần. Lâm Nhu rõ ràng cho thấy chơi thượng ấ, sảo khiến Châu Dữu nhanh lên thua nhanh lên thua, Tư Đồ Lan nhìn ở trong mắt, chỉ cười cười xong việc.

"A Lan tỷ tỷ..." Châu Dữu muốn nói chút gì, vừa mở miệng, vội vàng thay đổi tuyến đường, "Ai nha ta lại kêu sai lầm!"

"Không có việc gì, không có người bên ngoài thời điểm cứ như vậy bảo ta đi." Tư Đồ Lan rơi xuống một nước cờ, lại rõ rệt có chút không yên lòng, "Làm sao."

Châu Dữu nhìn nhìn ngoài cửa sổ, có chút do dự, suy nghĩ thật lâu đã lâu mới mở miệng nói: "Người liền... Không thương tâm sao?"

Tư Đồ Lan sửng sốt, cố ý hỏi lại: "Thương cái gì tâm?"

Nghe được này chúng đối thoại, Lâm Nhu ngược lại không làm khó , lẳng lặng đứng ở một bên nhìn các nàng

Châu Dữu không biết nàng là cố ý nói như vậy, hay là thật không để ở trong lòng, chỉ trả lời: "Ta nói là... Điện hạ cười thái tử phi, ngài không thương tâm sao?"

"Hoàn hảo." Tư Đồ Lan không thấy nàng, liền đem đũa trong tay quân cờ, "Hắn về sau là phải làm hoàng đế , hậu cung giai lệ 3000 còn chưa đủ xem , hiện tại cười một cái thái tử phi lại bị cho là cái gì."

Lâm Nhu phù một tiếng bật cười: "Tỷ tỷ người thật sự là nghĩ thông suốt."

"Ta đây không phải nghĩ thông suốt." Tư Đồ Lan buông xuống tay trung kỳ, không chút để ý nói, "Ta đây là nhận mệnh a... Nhân sinh không như ý sự tình nhiều lắm, trăm năm sau cũng bất quá một nắm đất vàng, có một số việc nếu không thể phản kháng, cũng liền không cần thiết đấu tranh. Ta luôn luôn là cái được chảnh hay chớ nhân, có lẽ còn có chút bạc tình, sẽ không đem người khác coi trọng lắm, thế nhưng như vậy còn có thể sống cao hứng một điểm."

Bên người hai người đều trầm mặc, liên lời an ủi cũng không có từ xuất khẩu.

Tư Đồ Lan xung các nàng cười, nhưng trong lòng chua xót vô cùng, lời tuy nhưng nói như vậy, nhưng nàng dù sao cũng là cái bình thường nữ nhân, cũng sẽ ghen cùng mất hứng, chỉ là không nghĩ tại trước mặt người khác biểu hiện ra ngoài mà thôi.

"Có các người cùng ta, giống nhau." Nàng hơi hơi cúi đầu, cười nói.

XXXX

Tư Đồ Lan có thể ở chính mình tâm cung chơi cờ đến giết thời gian, Thái Tử bên kia lại không giống nhau.

Thái tử phi Hoắc Thanh Thu đắp cái gấm Tô Châu khăn voan đỏ, một đường bị người nâng, thẳng đến đem tay nàng đưa tới Thái Tử trong tay, nâng nhân tài chậm rãi thối lui.

Thẩm Tầm đầy mặt kinh ngạc nhìn người trước mắt, cùng Tư Đồ Lan phía trước là không sai biệt lắm trang điểm, chỉ là nhan sắc càng sâu, trên áo trụy sức cũng càng vì phức tạp một ít, thân hình cũng thực tương tự.

Vì thế thử tính hỏi một tiếng: "Lan Lan?"

Hoắc Thanh Thu cứng đờ, không nói gì, càng nhìn không thấy khăn voan dưới biểu tình.

Đối phương không nói lời nào, hẩn coi như là chấp nhận, tựa hồ là cảm giác như vậy rất hảo ngoạn, rất là dứt khoát dắt tay nàng, tự hỏi tự đáp: "Vì sao còn muốn lại đến một lần đâu, Lan Lan người so ta còn ham chơi."

Hoắc Thanh Thu cũng không có làm trường nói ra chân tướng, chỉ là tùy ý hẩn nắm tay mình, đem nên hoàn thành đều hoàn thành điệu, ánh mắt có chút phức tạp, hành vi cử chỉ lại không có một tia vượt qua.

Hoàng đế cùng hoàng hậu đang ngồi ở cao đường trên vị trí, mặt mang tiểu ý, trước kia tổng là phát sầu Thái Tử hôn sự, trong khoảng thời gian này cuối cùng là giải quyết, xem ra sau này hoàng tự vấn đề là không cần buồn.

Này Thái Phó chi nữ Hoắc Thanh Thu chẳng những dung mạo Vô Song, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, mà nghe nói làm người đoan trang thức lễ, đại khí có độ, rất có quốc mẫu chi phong, đối với cái này ngàn chọn vạn tuyển đến thái tử phi, hoàng đế tự nhiên là càng xem càng vừa lòng.

Lần trước Đồng Sử nữ quan bầm báo nói Thái Tử viên quá phòng , hoàng đế lần này cũng không có lại phái nàng đi, thứ nhất là nghĩ Thái Tử hẳn là từng có kinh nghiệm không cần người khác dạy, thứ hai là cảm giác thái tử phi so lương đệ muốn tôn quý hơn, miễn cho quấy nhiễu đến nàng sẽ không tốt.

Lúc này đây là Hoắc Thanh Thu ngồi ở trên hỉ giường, trên mặt che vải đỏ, căn bản nhìn không thấy là ai.

Không có Đồng Sử nữ quan quấy rầy, Thẩm Tầm chậm rì rì đi lại đây, lững lờ đứng ở trước mặt nàng, nhìn cực kỳ lâu, mới hắc hắc nở nụ cười.

"Lan Lan lần trước chính mình xốc khăn voan, lần này Tầm nhi cho người hiên." Thẩm Tầm nhìn chung quanh một chút, tựa hồ là có chút ngượng ngùng, nhin không được lại nói: "Hảo không hảo a."

Hoắc Thanh Thu thủy chung không nói lời nào, giống như cũng không lo lắng kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Thẩm Tầm chậm rãi vươn tay, đầy mặt ôn nhu nhắc lên của nàng khăn voan.

Vừa thấy rõ ràng người trước mắt, khăn voan ba đặng một tiếng rơi xuống tại địa.

Người trước mắt mày liễu mắt hạnh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, quả nhiên là diễm sắc Vô Song, lại là một trương hoàn toàn khuôn mặt xa lạ.

Thẩm Tầm triều sau bay nhanh lui hai bước, đầy mặt kinh sợ hỏi: "Lan Lan đâu?"

Hoắc Thanh Thu trong mắt lệ quang vừa hiện, lúc này mới ngẩng đầu nhìn thấy người trước mắt dung mạo, trong lúc nhất thời ngược lại còn có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng kẻ ngu này chính là cái diện mạo xấu xí kẻ

bất lực, không nghĩ tới lại rất dễ nhìn , không chỉ mi thanh mục tú, ánh mắt còn phá lệ hữu thần.

Hoắc Thanh Thu khoe miệng gọi lên vẻ tươi cười, hướng hẳn nói: "Lan Lan là ai ta cũng không biết, nơi này chỉ có một thái tử phi, điện hạ là muốn hay không?"

Nói ra khỏi miệng thanh âm kiều mỹ vô cùng, khiến tầm thường nam nhân nghe nhất định là xương cốt đều tê , cùng phía trước yết kiến hoàng đế bộ dáng hoàn toàn không giống như là cùng một người.

Thẩm Tầm không chút do dự nói: "Ta không cần!"

Hoắc Thanh Thu tựa hồ có chút kinh ngạc, rõ ràng chính mình tướng mạo hơn người, bao nhiêu người thưởng đều thưởng không đến, chẳng lẽ cổ tình kẻ ngu này không để mình bị đẩy vòng vòng?

"Tại sao vậy?" Hoắc Thanh Thu cố gắng làm cho chính mình tươi cười thoát nhìn càng tự nhiên một điểm, vẫn chuẩn bị lời nói khách sáo, người ta hoàn toàn không để ý tới nàng, xoay người liền hướng ngoài cửa chạy.

Nàng vội vã đứng lên, vội la lên: "Điện hạ đi đâu?"

Thẩm Tầm liên quay đầu đều giảm đi, liếc nhìn nàng một cái đều cảm giác đáng sợ dường như, càng miễn bàn để ý nàng một câu nói. Chỉ dùng đem hết toàn lực, nghiêng ngả lão đảo hướng ra ngoài chạy, phảng phất mặt sau là cái gì hồng thủy mãnh thú bình thường, trực đem cung nữ thái giám đều bị hấn gió này giống nhau tốc độ cho sợ choáng váng.

Hoắc Thanh Thu chậm rãi ngồi trở về, nụ cười trên mặt mới dần dần tá xuống dưới. Ngày Đông cung tình huống hiện tại, nàng có thể so với Thái Tử cái này đương sự còn muốn rõ ràng, vương gia chương không tin tức

năng lực, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh . Nếu Thái Tử chường mắt nàng, ngược lại càng giảm đi nàng một cộc sự.

Giờ này khắc này, Thẩm Tầm đã chạy đến Mật Lan cung ngoài cửa, thở hổn hển tựa vào trên tường, muốn đi vào lại không dám đi vào, chỉ sợ chính mình nhận lầm người Lan Lan sẽ sinh khí, đường đường một quốc Thái Tử, chỉ có thể lạng lẽ trốn ở tiểu góc hẻo lánh tự hỏi đối sách.

Tư Đồ Lan kỳ thật đã muốn chuẩn bị ngủ, nàng luôn luôn không có thói quen bị người hầu hạ, chỉ làm cho Lâm Nhu cùng Châu Dữu đi về trước, vừa thoát xong áo khoác, vang lên đông đông đông tiếng đập cửa, tựa hồ rất là sốt ruột, một lát cũng không dừng lại.

Tưởng các nàng có cái gì đó dừng ở nơi này, Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, đành phải lại đem áo khoác mặc vào, đi qua mở cửa.

Vừa thấy rõ ràng người tới, Tư Đồ Lan liền ngậy ngấn cả người.

Sau đó tại nàng hoàn toàn không có phản ứng kịp trong nháy mắt đó, đột nhiên bị Thẩm Tầm gắt gao ôm vào trong lòng.

"Lan Lan, người không cần ta sao."

Chương 24 vậy thì biểu cái bạch

Tư Đồ Lan bị Thẩm Tầm gắt gao cô vào trong ngực, bởi vì thân cao khác biệt thật sự quá lớn, hai má vừa lúc đặt ở ngực của hắn thượng, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, càng miễn bàn nói chuyện.

"Trước buông ra ta..." Thanh âm tựa hồ có chút khó chịu.

Thẩm Tầm không nhúc nhích chút nào, lại đem vừa mà nói lập lại một lần, "Người không cần ta sao?"

"Vì sao nói như vậy nha?" Tư Đồ Lan giùng giảng đem đầu trật lại đây, có chút bất đắc dĩ, nhiều hơn lại là một loại mặc danh kỳ diệu cảm động, ngữ khí còn có chút tiểu biệt nữ, "Hôm nay là người đại hôn ngày, không đi cùng thái tử phi cùng phòng, chạy đến ta chỗ này tới làm cái gì?"

"Cái gì là cùng phòng?" Thẩm Tầm suy nghĩ luôn luôn bất đồng thường nhân, há mồm liền hỏi.

Tư Đồ Lan nhất thời cũng không biết nên như thế nào cùng hắc giải thích, chỉ nói: "Dù sao người đêm nay hắc là cùng nàng ngủ ở cùng nhau, không thì... Có vi lễ thường."

Nguyên nhân này hiển nhiên đã động không được quyết giữ ý mình Thái Tử điện hạ, Thẩm Tầm hừ một tiếng đem nàng ôm được càng chặt, "Ta không đi, ta muốn cùng Lan Lan ngủ."

"Người hôm nay dám làm như thế, người ta ngày mai sẽ dám cho ta quan thượng một cái yêu phi chuyên sủng thanh danh, ta sống phải hảo hảo đâu, mới không nghĩ nhanh như vậy liền biến thành người khác trong mắt bìa ngăm." Tư Đồ Lan hiểu chi lấy tình, động chi lấy lý, mặc dù nói ra tới nói đều thực trái lương tâm, còn có chút tiểu gượng ép.

"Ai dám?" Thẩm Tầm nhướn mày, đột nhiên nói.

Trong nháy mắt đó, Tư Đồ Lan thật đúng là sửng sốt một chút, nàng tiên thiếu nhìn thấy Thái Tử như vậy cường thế bộ dáng, Thẩm Tầm nói ra hai chữ này thời điểm, xứng với kia Lăng Phong lên mày kiếm, thật là có chút thiếu niên vương giả chi phong.

Tư Đồ Lan nhìn ánh mắt hắc, nhất thời ngây ngẩn cả người, không nói chuyện.

Loại kia cảm giác quý dị quả nhiên tượng phù dung sớm nở tối tàn, ngay sau đó, Thẩm Tầm liền khôi phục hắc thích làm nũng bản tính, hai tay

hơi hơi buông lỏng ra chút, lặng lẽ sờ sờ cúi lưng, cúi đầu tại trên mặt nàng cọ cọ, động tác lại khinh lại nhuyển, tượng cái ngao ngao kêu than tiêu miêu.

"Tâm nhi ngoan ngoan viết chữ, ngoan ngoan nghe lời, Lan Lan không cần lại đuổi ta đi."

Tư Đồ Lan ngược lại có chút ngượng ngùng, nhìn hắc ôm không phải chắc như vậy, muốn giãy dụa nhưng vẫn là tránh thoát không ra, đầy mặt xấu hổ, liên nói đều nói không ra.

Thẩm Tầm như trước trừng một đôi thuần khiết mà chân thành mắt to nhìn nàng, tựa hồ đang chờ của nàng trả lời.

"Điện hạ..." Đối mặt như vậy một đôi mắt, Tư Đồ Lan có chút ấp a ấp úng lên tiếng, "Kỳ thật ta không tốt như vậy, và những người khác không có cái gì khác biệt, bộ dạng khó coi, gia thế cũng bình thường, còn có chút hung ba ba, người đến cùng thích ta cái gì đâu?"

Đương nhiên là chỗ nào đều thích a, Thẩm Tầm im lặng không lên tiếng đem đầu trật quá khứ, tựa hồ cảm giác vấn đề của nàng rất kỳ quái, thực không đáp lại tất yếu, ở trong lòng hắc đây chính là đương nhiên sự tình,

Tư Đồ Lan biết hắc chính là như vậy cái tính tình, cũng không hiểu lầm, chỉ hỏi tới: "Người nói nha..."

Thấy nàng hỏi như vậy, cũng không tốt không trả lời, Thẩm Tầm tay áo trung tay lặng lẽ khúc lên, vừa nói chuyện vừa ngẩng đầu nhìn xà nhà, tựa hồ là tại giảm bớt chính mình ngượng.

"Không thích Lan Lan người đều là người ngu... Ta không phải người ngu, cho nên ta thích Lan Lan."

Đối mặt logic kỳ quái như thế một đoạn thoại, Tư Đồ Lan ngực căng thẳng, há miệng, tựa hồ muốn nói cái gì đó, cũng đang nháy mắt sau đó không hề dấu hiệu rơi nước mắt, may mắn không có quá nhiều, tại Thẩm Tầm còn không có thấy thời điểm liên thân thủ lau . Nàng tuy rằng nhìn qua có chút cường thế, nội tâm nhưng cũng là một cái dễ dàng cảm động tiểu cô nương. Hoa ngôn xảo ngữ cũng không phải chưa từng nghe qua , thế nhưng mới vừa từ hân trong miệng nói ra câu nói kia, tuyệt đối là thật lòng, không có nửa phần giả.

Ngốc tử tuy rằng đơn thuần nhất, sẽ không gạt người.

Sát là lau, vẫn còn có chút thật nhỏ thủy châu treo tại mi mắt thượng, Thẩm Tầm trừng mắt nhìn ngốc ngốc nhìn nàng, sau đó đối với nàng lông mi thật dài nhẹ nhàng thổi một hơi.

Phát hiện không thể đem tiểu thủy châu thổi đi, Thẩm Tầm rất là sinh khí nhăn mày lại, lập tức vươn tay nhẹ nhàng cho nàng lau , Tư Đồ Lan run lên, ngón tay gian ẩm áp là như vậy chân thật, để người nhất thời nói không ra lời.

Cuối cùng, Thẩm Tầm dùng đồ tiểu hài tử ngữ khí nói với nàng: "Lan Lan không khóc nga, Tầm nhi sẽ bảo vệ người."

Ánh nấn có chút lóe ra, liên bóng dáng đều hơi choáng váng, bốn phía thực im lặng, lại ẩm áp có thể ô nhiệt lòng người.

Nàng vốn thật sự không nghĩ khóc , nghe đến câu này, nhất thời mũi vừa chua xót lên, nửa là cảm động nửa là không được tự nhiên, mang theo chút ghen ngào giọng nói: "Người có thể hay không chớ nói chuyện a."

Thẩm Tầm lập tức câm miệng, biểu tình còn có chút ủy khuất, không biết chính mình làm sai lầm cái gì.

Giờ này khắc này, hắn còn mặc cung nhân cho hắn mặc vào màu đỏ sậm đại hôn lễ phục, kim ti tú long, cắt thích đáng, sẵn người cao ngất như vậy, lại không có lúc nào là không không đề cập tới kỳ hôm nay là một cái như thế nào ngày.

Nhưng là từ thủy tới chung, hắn đều không có buông lỏng ngực của mình, đem nàng gắt gao quyền tại bên người, một lát cũng không rời.

"Người muốn bảo hộ Lan Lan, người nói." Tư Đồ Lan có chút nói năng lộn xộn , nhưng vẫn là đề nặng trong lòng cảm xúc, tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai càng thông thuận chút, "Kia liền hảo hảo nghe lời, hảo hảo học, chậm rãi tốt lên, không muốn khiến người khác khi dễ hoặc là coi khinh người."

"Nga."

"Kia hảo, hiện tại ta hỏi người, điện hạ có phải hay không tối nghe Lan Lan mà nói?"

"Điện hạ tối nghe Lan Lan mà nói." Thẩm Tâm đầu óc chuyển bất quá loan đến, có chút trực bạch tái diễn lời của nàng.

Thấy hắn ngoan ngoãn đáp ứng, Tư Đồ Lan ghen ngào nói ra đệ nhất yêu cầu: "Vậy người trở về đi."

"..."

Này thật không phải là sính nhất thời cực nhanh sự tình, chẳng sợ nàng bây giờ đối với Thẩm Tâm thật sự có chút động tâm, cũng không thể như vậy tưng hấn đến. Nàng còn không có cùng thái tử phi đánh qua đối mặt, không biết Hoắc Thanh Thu là dạng người gì, nhưng cho dù không biết đối phương tính cách, lấy một cái phổ thông cô nương góc độ đến xem, chính mình gả cho người, đem tâm hồn trượng phu chạy đến tiểu thiếp đi nơi đó , đổi lại là ai cũng sẽ tâm sinh hận ý .

Ghen tị nữ nhân là đáng sợ nhất, cho dù là vì chính mình an toàn tưởng, cũng muốn trước đem nguy hiểm manh mối dụi tắt ở trong nôi...

Huống chi, hoàng đế chỗ đó cũng không tốt công đạo a, bảo không chuẩn liền đến nói với nàng một câu: "Ta làm cho người giáo Thái Tử, người sẽ dạy hẳn chuyên sùng một người đạo lý?"

Ngẫm lại liền rất đáng sợ...

Này sương Tư Đồ Lan trong lòng đã làm hảo tính toán, bên kia Thái Tử lại cũng không nhúc nhích, cũng không biết là không phải sinh khí.

Nàng vừa định xuất khẩu lại nhắc nhở một chút, Thẩm Tầm đột nhiên buông lỏng tay ra, sau đó tại nàng hoàn toàn không có phản ứng kịp trong nháy mắt, vòng qua nàng liền triều bên giường đi, cước bộ rất nhanh, phảng phất là sợ bị nhân ngăn lại đường như.

Tư Đồ Lan trợn mắt há hốc mồm nhìn hẳn lưu loát cởi bỏ giày, dùng một đoạn thời gian rất dài mới cởi bỏ kia một đồng phức tạp lễ phục, sau đó... Chui vào chính mình vừa chuẩn bị đi vào giấc ngủ trong ổ chăn.

Ánh mắt một bể, chuẩn bị ngủ.

Cảm giác hẳn hành động này ý tứ là: ta đêm nay liền ở nơi này buồn ngủ, khả năng có chút quấy rầy, nếu có ý kiến gì mà nói, người có bản lĩnh đến đánh ta nha!

Tư Đồ Lan hoàn toàn đứng thẳng bất động tại chỗ, nàng hiện tại thật sự rất nghĩ đưa cái này gốc rễ tiểu lưu manh loạn côn đánh chết a!

Mềm không được mạnh bạo ? Này đều ai dạy của người!

Tư Đồ Lan không có biện pháp, đành phải nhắc chân đi theo qua, nhìn kia một đoàn chặn ngăn người.

Không mang theo chơi như vậy của nàng đi, Thái Tử ngược lại là hài lòng, chính mình ngày mai khả như thế nào công đạo a... Này ngốc tử như thế nào một chút cũng không sẽ chuyển loan đâu.

"Người đứng lên cho ta!"

Thẩm Tầm nhắm mắt lại nói: "Ta đã muốn ngủ." Sau khi nói xong cũng không nhúc nhích, giống như thật sự đã muốn tiến vào thoải mái mộng đẹp...

"..."

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan lại xảy ra khí lại ngọt ngào, cảm giác mình sớm hay muộn muốn phân liệt thành hai người ...

"Người tránh được lúc này đây, tránh không khỏi tiếp theo a." Nàng vừa khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ, "Người về sau là phải làm hoàng đế , tam cung lục viện đều là tầm thường sự, nếu vĩnh viễn chỉ cứng chịu ta một người, chẳng những hậu cung phi tần mất hứng, đại thần trong triều cũng chắc là sẽ không đáp ứng, đến thời điểm khiến Lan Lan lạc một cái yêu phi thiên cổ bêu danh, vậy thì không tốt rồi."

Thẩm Tầm quay lưng lại nàng nằm ở trên giường, cũng không có nói.

"Tuy rằng người làm như vậy ta sẽ thật cao hứng, thế nhưng có một số việc thật sự không thể tùy tình cảm của mình đến, người là nam nhân, cưới người khác, liền có trách nhiệm cùng nghĩa vụ đối với nàng phụ trách tới cùng, ta đây không phải đại từ đại bi lòng dạ rộng rãi, mà là đang lo lắng cho người, người có thể hiểu sao?"

Thẩm Tầm như trước không nói gì, cũng không biết có nghe được hay không.

"Điện hạ, trên thế giới này bất đắc dĩ sự tình có rất nhiều, người cũng không phải không có kinh lịch qua. Có lẽ ta là người nhát gan, chỉ cần có thể an an ổn ổn sống, liền không có cái gì không được tín niệm là tất yếu kiên trì . Người bây giờ quyết định không phải một mình người sợ, còn có khả năng ảnh hưởng đến ta về sau an nguy."

"Lan Lan nếu như bị nhân hại, người làm sao được?" Tư Đồ Lan liền nói tới đây thì thôi, không có tiếp tục nữa, có vài nhân quá mức cố chấp, cứng rắn khuyên cũng không được.

Thẩm Tầm đột nhiên khoác trung y ngồi dậy, kinh ngạc nhìn ánh mắt nàng.

Tư Đồ Lan nhìn lại quá khứ, bỗng nhiên sửng sốt, nàng rất ít khi hẩn trong ánh mắt nhìn đến như vậy phức tạp cảm xúc. Trong nháy mắt đó nàng thậm chí cảm giác người này cũng không ngốc, mà là một cái lại bình thường bất quá nam nhân.

Thẩm Tầm nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên vươn tay tại trên mặt nàng sờ sờ, "Đừng sợ, ta ngày mai đi cầu phụ hoàng đem nàng đưa trở về, ta sẽ không để cho nhân hại của người."

Tuy nói cái này bị đuổi về đi tỷ lệ nhỏ đến đáng sợ, nhưng bây giờ cái này giống như không phải trọng điểm .

Tư Đồ Lan đầu tiên là cảm động, phục mà có chút kinh ngạc, gương miệng không nói chuyện, chỉ thật cẩn thận vươn tay khi hẩn trên trán sờ sờ... Lại nói lên loại này bình thường đến, chẳng lẽ là nóng rần lên?

Thẩm Tầm nhướn mày, vòng qua tay nàng, không được tự nhiên nói: "Lan Lan người làm gì thế đâu..."

Tư Đồ Lan lúc này mới xấu hổ thu tay, lòng nói còn giống như là ngốc , nhưng như thế nào vừa có loại hẩn đột nhiên đổi tính ảo giác đâu? Bất quá

rất là cho nàng hi vọng a, lộ từ từ này Tu Viễn hề, ngô đem thưởng hạ mà cầu tác.

"Không làm nha, cảm giác người thật tốt, sờ sờ người mà thôi." Nàng cho một cái thực gượng ép giải thích.

Thẩm Tâm cũng rất là hưởng thụ, một bộ "Đó là đương nhiên" bộ dáng liếc nàng.

"Kỳ thật ta vẫn luôn như vậy hảo, người chậm rãi sờ đi..."

"Tâm nhi một đời đều cho người sờ."

Tác giả có lời muốn nói: hi vọng đại gia đừng nói Lan Lan thánh mẫu --||| nàng cũng rất bất đắc dĩ nha, không như vậy khuyên chính nàng an toàn liền không có bảo đảm lạp. Huống hồ nàng bây giờ còn không có yêu phải Thái Tử đâu (*-

—

~*)

Lễ tình nhân khiến cho điện hạ biểu cái bạch đi (*-

—

~*) đại gia Nguyên Tiêu lễ tình nhân khoái hoạt ~~

Hôm nay còn có hai canh ~ mã không xong tác giả trực tiếp ăn bàn phím QAQ

Chương 25 thái y từ chương

Tư Đồ Lan vốn tưởng rằng Thẩm Tâm là nói đùa , không nghĩ tới hăn ngày thứ hai thật sự liền đi tìm hoàng đế . Nghe thái giám bẩm báo thời

điểm nằng cả người đều sợ hãi, vội vàng mang theo Châu Dữu triều Hàm Nguyên điện tiến đến.

Dọc theo đường đi đều tìm đập thành thịch , sợ Thái Tử chọc hoàng đế giận dữ, bước chân liền so bình thường phải nhanh rất nhiều, cơ hồ là một đường chạy chậm đi qua, đã đến kiêu biên, Châu Dữu ở phía sau cùng thở hồng hộc, "A Lan tỷ tỷ người chậm một chút, Châu nhi theo không kịp."

Nghe lời này, Tư Đồ Lan một bên chạy chậm một bên quay đầu xem, vừa mới chuẩn bị nói chuyện.

"Phanh -- "

Truyền đến người với người chột chạm vào nhau tiếng vang, sau đó giống như có cái gì đó rầm rầm rầm rầm trượt xuống .

Tư Đồ Lan một mông ngồi xuống đất, lập tức thất kinh quay người lại, lại phát hiện một cái lão đầu râu bạc ngã xuống trước mặt mình. Vừa thấy kia thân trang điểm, ước chừng là trong cung thái y chế phục, dáng vẻ vô kém, tuổi thoát nhìn như là 50 tả hữu.

Không nói nhiều nói, vội vàng khởi trên người tiến đến nâng hân, lại bị đối phương một tay bỏ ra, Tư Đồ Lan thủ liền có chút xấu hổ đặt ở giữa không trung.

Từ thái y vốn là đi cho vân chiêu nghi xem bệnh , sợ ra cái gì sơ xuất, đi đường lại một hướng khoái, xách cái hòm thuốc chạy chậm qua cầu, cũng không dự đoán được sẽ đột nhiên đánh lên người khác, kết quả là phát sinh như vậy một cái thảm thiết trường hợp...

Châu Dữu sợ hãi, liền vội vàng tiến lên xem xét chủ tử nhà mình có bị thương không, may mắn Tư Đồ Lan không phải cái thân kiêu thể yếu cô nương, nơi nào va chạm đứng dậy vỗ vỗ hôi liền vô sự .

"Ngài không có việc gì đi?" Đối phương không tiếp thụ chính mình nâng, Tư Đồ Lan có chút xin lỗi dò hỏi.

"Lão phu đều một bó tuổi , xương cốt vốn là tùng, lại bị người như vậy va chạm, toàn thân đều sắp rụng rời , người nói cũng không có việc gì?" Từ thái y tức giận hoành nàng liếc mắt nhìn, nể tình nàng thái độ coi như không tệ, quyết định không cùng nàng so đo.

Châu Dữu quan sát hẩn liếc mắt nhìn, một bộ hiểu bộ dáng, lại ngại với người ta liền tại trước mặt không có nói ra, chỉ yên lặng đứng ở một bên.

Tư Đồ Lan đầy mặt xin lỗi: "Muốn hay không ta phái người đỡ ngài trở về đi?"

"Không cần!" Kia từ thái y khoát tay chặn lại, không quá nhiều ngại nói, "Chiêu nghi nương nương vẫn chờ lão phu đi bắt mạch, đó là một khắc cũng chờ không được !"

Nói, cũng không đi đỡ nàng vươn ra đến thủ, chỉ chống đất mặt chậm rãi đứng lên, vừa mới chuẩn bị chậm rãi rời đi, đột nhiên đại kinh thất sắc nói: "Ai, thuốc của ta tương đâu!"

Tư Đồ Lan sửng sốt, nghĩ đến vừa vặn tốt tượng có cái gì đó lăn xuống đi thanh âm, vội vàng đi đến một bên, triều dưới cầu nhìn nhìn, quả nhiên nhìn thấy hẩn hòm thuốc, may mắn không có trượt đến trong nước đi, chỉ khó khăn lắm rơi vào thổ bên bờ duyên. Gì đó lấy ngược lại là có thể lấy, chỉ là cái kia độ dốc quá mức dốc đứng, người bình thường cũng không muốn quá khứ a...

Nàng đi ra ngoài chỉ dẫn theo Châu Dữu một người, cũng không mang theo thái giám, chung quanh hiện tại cũng chỉ có ba người bọn họ.

Kia từ thái y theo ánh mắt của nàng nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy chính mình hòm thuốc, trong lúc nhất thời vô cùng đau đớn: "Ai nha thật sự là lưu niên bất lợi lưu niên bất lợi a!" Nói, liền muốn đi qua lấy, đi đến bên bờ lại lùi bước, một bộ vội vàng xao động đến không được bộ dáng.

Thừa dịp hẩn ở nơi đó bồi hồi không chừng, Châu Dữu vội vàng lại đây cùng Tư Đồ Lan kề tai nói nhỏ: "Người này là trong Thái Y viện từ chương Từ đại nhân, trước kia nhưng là dân gian khẩu khẩu tương truyền diệu thủ thần y. Y thuật cao siêu, tính cách nhưng có chút cổ quái, tính tình lên đây, liên hoàng đế còn không sợ đâu."

Tư Đồ Lan yên lặng đánh giá kia từ thái y bóng dáng liếc mắt nhìn, do dự không chừng mà hướng Châu Dữu hỏi: "Phải không?"

"Còn có thể có giả?"

Chiếm được như vậy trả lời, Tư Đồ Lan đột nhiên làm ra một cái khiến Châu Dữu bất ngờ hành động, đi ra phía trước, từ tương đối bằng phẳng một mặt chậm rãi hạ ngạn... Bước chân thật cẩn thận, cuối cùng không té chính mình.

Đây là khai quốc hoàng đế sai người tạo ra hồ nhân tạo, danh gọi thừa quang hồ, tuy tại cung đình bên trong, phong cảnh lại tươi đẹp vô cùng, có thể thấy được khai quốc hoàng đế là cực biết hưởng thụ nhân, may mắn mặt nước không tính cao, cũng không sợ có yên nguy hiểm.

Tư Đồ Lan đi đến thổ bên bờ đem thuốc kia tương nhật lên, bồi ở trên người bản thân.

Kia từ thái y vốn đứng ở phía trên đầy mặt khuôn mặt u sầu, thấy nàng thế nhưng tự mình đi xuống thay hẩn lấy, ngược lại có chút ngượng ngùng dâng lên. Tuy nói hẩn tuổi đã muốn rất lớn, nhưng dù sao cũng là người đàn ông, đụng nhân sự tình chính hẩn cũng có trách nhiệm, lại quái ở người ta cô nương gia trên người, điều này cũng làm cho tính, lại còn khiến cô

nường tự mình hạ ngạn đi nhặt, thật sự là làm cho hằn nét mặt già nua nhất hồng.

Phía trước hạ ngạn không phải việc khó gì, khó được là đi lên, chung quanh đây trụi lủi ngay cả cái tay vịn đều không có, không biết như thế nào mượn lực.

Tư Đồ Lan hôm nay mặc chính là cái màu tím nhạt tam nhiều khúc cư, triền thủ triền chân, liên chạy bộ cũng có chút không có phương tiện, càng miễn bàn đi lên, Châu Dữu muốn thân thủ kéo nàng lại với không tới, đứng ở trên bờ sốt ruột không được, nhiều tiếng nói: "Tỷ tỷ đừng có gấp, ta đi kêu người đến."

"Không cần không cần." Tư Đồ Lan vội vàng ngăn lại cử chỉ của nàng, lòng nói tỷ tỷ khi còn nhỏ dầu gì cũng là bò qua thụ hầu hài tử, còn sợ điểm ấy tiểu pha sao? Chính là khả năng sẽ bắn quần áo mà thôi.

Bắn liền làm dơ đi, tổng so tại đây phía dưới ngốc một ngày hảo.

"Kéo ta một phen là được, đừng quá dùng lực, miễn cho đem người mang xuống đến ." Tư Đồ Lan sắc mặt lạnh nhạt ghé vào trên bờ đủ trụ tay nàng, nường lực mới chậm rãi bò đi lên, vạt áo trước mặt toàn bộ dính thổ, như trước không lăm để ý bình thường.

Tư Đồ Lan lên bờ, chỉ vỗ nhẹ nhẹ trên người mình thổ, liền đem thuốc kia tương cung kính đưa trở về, "Là vẫn bối có nhiều va chạm, còn vọng đại nhân bao dung."

Kia từ chương trợn mắt há hốc mồm nhìn lần này cảnh tượng, liên một câu cũng không nói ra được.

Gì đó trả trở về, Tư Đồ Lan hướng về phía sau lui một bước, "Đại nhân đi làm việc đi, vẫn bối đi trước một bước."

"Chậm đã!" Đối mặt loại này tiến thối khéo léo thái độ, kia từ thái y nét mặt già nua quả thực đỏ cái để triều thiên, nhưng vẫn là không được tự nhiên hỏi, "Người là cái nào cung cung nữ a?"

Tư Đồ Lan bình tĩnh đáp: "Đông cung Thái Tử lương đệ Tư Đồ Lan."

"..." Từ chương cả người cứng đờ, không lời nào để nói. Hắn cho rằng có thể làm ra lần này hành động nhân địa vị hắn là đều không cao, huống hồ người trước mắt mặc mặc mặc, không giống như là cái chủ tử.

Biết rõ chính mình va chạm quý nhân, từ chương nhưng vẫn là không chịu cúi đầu nhận cái sai, hắn luôn luôn là như vậy biệt nữ tính tình, liên hoàng đế đều lấy hắn không có biện pháp, chỉ giống cái lão ngoan đồng bình thường ấp úng nói: "Nga... Lương đệ."

Muốn quay người rời đi, lại nhin không được quay đầu nói một câu, "Lương đệ về sau nếu là có cái gì đau đầu nhức óc , truyền Thái y viện từ chương tiến đến là được..." Tựa hồ cảm giác mình hôm nay thật sự là có chút dọa người, nói xong câu đó liền lưng hòm thuốc cũng không quay đầu lại đi .

Tư Đồ Lan trong lòng vui vẻ, lại cũng không có ở phía trên biểu hiện ra ngoài, chỉ lẳng lặng nhìn nhìn cái kia tuổi già bóng dáng, sau một lúc lâu, thở dài một hơi.

Sau đó đối Châu Dữu nói: "Đi Hàm Nguyên điện."

Châu Dữu hoàn toàn không rõ ràng cho lắm theo ở phía sau, một bên than thở: "Tỷ tỷ người vì cái gì muốn giúp hắn nhất? Rõ ràng là hắn chàng của người nha, người xem quần áo người đều làm dơ..."

Tư Đồ Lan: "Bởi vì... Tôn lão yêu ấu là Đại Chu triều truyền thống mỹ đức a."

"..." Châu Dữu ghen một chút, lại cũng không tiếp tục hỏi, nàng biết A Lan tỷ tỷ làm việc luôn luôn có của nàng đạo lý, hỏi cũng là hỏi không...

Trên đường làm trể nãi trong chốc lát, lại cũng không có lãng phí bao nhiêu thời gian, kinh nhân thông truyền sau, Tư Đồ Lan lúc này mới vào nội điện.

Vừa vào cửa, nàng cũng có chút sững sờ.

Nguyên tưởng rằng chỉ có hoàng đế cùng Thái Tử hai người , kết quả phát hiện bên cạnh còn ngồi một cái...

Căn cứ trang điểm, tuổi cùng với tướng mạo, có thể phân tích ra, cô nương này hẳn chính là hôm qua tiến cung thái tử phi Hoắc Thanh Thu .

Sờ dĩ như vậy bình tĩnh, là vì Tư Đồ Lan ở sau lưng nàng nhìn thấy một cái người quen biết, đó chính là mấy ngày trước đây còn ngang ngược Lăng Giang, cũng không biết nàng là như thế nào mua chuộc chương sự .

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, lại cũng chưa có trở về tị, tiến lên được rồi ba đại lễ liền đứng ở Thái Tử bên cạnh. Nàng vừa lại đây không lâu, cũng không biết nơi này phát sinh chuyện gì, nhưng đại khái vẫn là rõ ràng, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Thẩm Tầm thấy nàng đến rất là cao hứng, nhưng ngại với phụ hoàng liền tại trước mặt, cũng không dám cùng nàng nị oai... Chỉ một cái vẻ hướng trên mặt nàng xem, không biết là tại nháy mắt ra dấu vẫn là làm cái gì.

Hoàng đế lẳng lặng nhìn khắp bốn phía, trong tay bưng một chén trà, đột nhiên nói: "Cũng hảo, nếu nên đến đều đến đông đủ, không ngại rộng mở cửa sổ nói nói nói thẳng, nay cái ngược lại thật sự là ly kỳ."

Người nào đó ngực căng thẳng, quả nhiên nghe hoàng đế điểm danh nói: "Tư Đồ Lan, trăm phía trước là thế nào cùng người nói ?"

Bị điểm danh lòng người trung thấp thỏm vụn phần, lại cũng minh bạch hoàng đế hỏi là câu nói kia, chỉ nói: "Bệ hạ nói tín thần tức là công chính chi nhân, trăm ngàn muốn cùng thái tử phi ở chung hòa thuận..."

"Người lại là thế nào làm đâu?"

Tư Đồ Lan ngẩn người, không lời nào để nói.

Nàng là muốn cùng thái tử phi hảo hảo ở chung a, là Thái Tử điện hạ không cho nàng cơ hội này hảo sao?

Hoắc Thanh Thu nhẹ nhàng quan sát liếc mắt nhìn truyền thuyết này trung Tư Đồ Lan, liền đưa mắt rơi vào nơi khác, trong lòng đã là sờ thấu tám thành, xem ra bất quá là cái hẹp hòi phi tử, không nên chân thành châu báu.

Hoàng đế lại lên tiếng, thanh âm trầm ổn mà hữu lực: "Thái Tử vừa cùng trăm nói, muốn đem Thanh Thu đưa trở về, việc này với người có quan hệ hay không?"

Tư Đồ Lan còn chưa nói nói, Thẩm Tâm liền lập tức cùng nàng phiết thanh quan hệ: "Không có, là tự ta làm quyết định, Lan Lan nàng không biết."

Hoàng đế nhíu nhíu mày, tựa hồ cảm giác mình nhi tử thật sự có chút dùng tình quá thâm , nhất thời trầm mặc không nói.

Hoắc Thanh Thu căn căn môi dưới, đột nhiên đứng dậy quỳ tại hoàng đế trước mặt.

"Thu nhi nhập không được điện hạ mắt, đều là Thu nhi chính mình lỗi, thế nhưng thần tức đã muốn gả cho điện hạ, vậy thì sinh là điện hạ nhân, chết là điện hạ quý, hoàn toàn không có đưa trở về cái này cách nói, còn vọng bộ hạ thương xót... Vì Thu nhi danh tiếng tưởng, khiến thần tức lưu lại điện □ biên đi."

Hoàng đế lại thở dài một hơi, ám đạo cái này thái tử phi nhân tuyến thật là không có có chọn sai, người ta đều đối đãi như vậy nàng, chẳng những không có tâm sinh oán hận, ngược lại thề sống chết đi theo, quả nhiên có mẫu nghi thiên hạ phong phạm.

"Trước đứng lên đi, yên tâm, trầm chắc là sẽ không làm ra bậc này sự tình ." Hoàng đế nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Thái Tử, nửa thật nửa giả nói, "Y của người ý tứ, đó là một sơn không thể Dung nhị hổ. Hôm nay chuyện này, đủ để tương đối ra lương đệ cùng thái tử phi khí độ, y trầm xem, chi bằng đem lương đệ đưa trở về như thế nào?"

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan mồ hôi lạnh thẳng xuống, có một loại phi thường dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, ngay sau đó...

Thẩm Tầm đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng về phía hoàng đế khẩn trương hô: "Không muốn không muốn không cần! Không cần đưa Lan Lan trở về!"

Hoàng đế lẳng lặng liếc hần liếc mắt nhìn, đột nhiên hung hăng đem chén trà từ phía trên ném xuống dưới, mảnh sứ vỡ vụn ra đến, nước trà văng khắp nơi.

"Phanh -- "

Một phòng người đều cứng ở tại chỗ, lặng ngắt như tờ.

Tác giả có lời muốn nói: này thái y là người tốt ~ về sau cũng là tương đối trọng yếu nhân vật ~

Ta trước triệt xong đợi một hồi cuối cùng canh một lại hồi phục nhân lại (*-

—

~*) bên ngoài tại phóng mấy trăm mét yên hoa hảo não nhiệt a

———

Chương 26 có lời nói thẳng

Hoàng đế cử động này đến quá mức đột nhiên, chẳng những là đem Thẩm Tầm dọa đến , liên Tư Đồ Lan đều cả người run lên, xem trước mắt kia uy nghiêm đế vương nửa ngày nói không ra lời.

Hoặc Thanh Thu phía trên cả kinh, đáy lòng lại là sung sướng khi người gặp họa, ánh mắt hơi hơi quét nàng liếc mắt nhìn liền khôi phục nguyên dạng, giả ý lên tiếng xin xỏ cho: "Điện hạ cũng là cử chỉ vô tâm, bề hạ long thể trọng yếu, ngàn vạn bớt giận a..."

Thẩm Tầm lớn như vậy, luôn luôn đều là bị phủng tại đầu trái tim thượng nuôi , vẫn là lần đầu đối mặt loại tình huống này. Ngốc ngốc nhìn hăn phụ hoàng, hai tay cũng có chút phát run.

Hoàng đế kỳ thật cũng là nhất thời lửa giận công tâm, nhưng cũng biết mình nhi tử tâm trí không toàn, dễ dàng bị người bên ngoài tả hữu, không thể trách cứ. Chỉ lại đem hỏa khí phát hướng về phía Tư Đồ Lan: "Trẫm nguyên tưởng rằng ngươi minh lý lẽ, có chừng mực, mới phóng tâm đem Thái Tử giao đến trên tay ngươi, không nghĩ tới đúng là cái tai họa. Ngươi trăm phương nghìn kế mê hoặc Tầm nhi, đến tột cùng là có ý gì?"

Tư Đồ Lan bị hấn một đoạn này nói quậy đến có chút phát mộng, khê căn môi, nhịn xuống không nói chuyện.

"Đang ở hoàng cung, biết được có cái nên làm có việc không nên làm, xúi giục Thái Tử ngưng thái tử phi? Đại Chu triều khai quốc tới nay liền không có cái này tiền lệ! Đường đường một quốc Thái Tử, há có thể tùy người tùy ý bài bố?" Hoàng đế càng nói càng tức, tay phải đều dương đứng lên, tựa hồ ngay sau đó liền muốn đem nàng hỏi trăm đường như, "Của người đi lưu, bất quá là trăm chuyện một câu nói tình."

Thẩm Tầm thấy hấn câu câu nói nhắm thẳng vào Tư Đồ Lan, trong lòng cũng cấp, lại cũng không dám nói gì nói. Chỉ xoay người chặn trước mặt nàng, chợt vừa thấy, còn rất là có loại gà mái hộ tể tư thế...

Tư Đồ Lan tựa hồ làm ra quyết định gì đó, nâng lên mí mắt, mặt không chút thay đổi nói: "Điện hạ, người tránh ra."

"Không tránh ra." Thẩm Tầm chết sống không chịu dời bước tử, đầy mặt khẩn trương che trước mặt nàng, "... Lan Lan người đừng sợ, có Tầm nhi ở đây."

Tư Đồ Lan trong lòng có chút cảm động, nhiều hơn lại là bất đắc dĩ, nàng tâm tình bây giờ có chút phức tạp, có chút lời cũng không biết có nên hay không nói.

Hấn không để, nàng liền đứng dậy chính mình đi ra, "Thông" một tiếng quỳ tại cái này trung niên hoàng đế trước mặt, hai tay nắm chặt lên, há mồm liền nói: "Nhận được bệ hạ long ân, Tư Đồ Lan mới có hạnh gả cùng Thái Tử làm thiếp." Cái kia thiếp tự phá lệ căn nặng âm, nghe vào tai thật là có chút châm chọc.

"Bệ hạ là thánh minh chi nhân, có chút lời, ta dám nói, không biết bệ hạ có dám hay không nghe."

Hoàng đế không biết nàng trong hồ lô bán là thuốc gì, liệu nàng cũng không thể đem hắc nói thành bạch, liếc nàng liếc mắt nhìn nhân tiện nói: "Có gì không dám?"

"Khiến gia phụ lui nô tỳ hôn sự, gả cùng Thái Tử làm thiếp, là bệ hạ ý của ngài. Hiện tại khiến nô tỳ rời đi Đông cung, trở thành hạ đường thiếp, cũng ý của ngài. Nô tỳ không dám kháng chỉ, nhưng có một số việc vẫn phải là biết rõ ràng."

"Đại Chu là tinh cầu luật pháp quốc gia, lấy việc nói chứng cứ, bệ hạ ngài nói nô tỳ xúi giục Thái Tử ngưng thái tử phi, nhưng có chứng nhân? Nô tỳ tự nhận là không then với lương tâm, nếu là chỉ bằng suy đoán liền đem nhân định tội, còn muốn lớn hơn lí tự làm cái gì?" Trong giọng nói, liền tự xưng đều theo thay đổi, tựa hồ là làm ra quyết định gì đó, lại đem thân phận của bản thân coi thành một cái phổ thông cung nữ.

Hoàng đế sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới nàng sẽ nói ra lời nói này đến.

"Còn có, bệ hạ nói nô tỳ mê hoặc Thái Tử, bài bố Thái Tử, không biết là từ nơi nào tính ra kết luận?" Là câu nghi vấn, lại không để người trả lời, Tư Đồ Lan hai tay cũng có chút phát run, nói ra lời lại không tí không kháng, ngữ khí tràn ngập khí phách, "Trên đời này có loại gì đó gọi là tấm lòng son, đó là một người sở giữ lại tối bản năng hồn nhiên, thứ này, ngài không có, nô tỳ không có, điện hạ lại có! Ai đối hân tốt, hân liền gấp bội đối với người nào hảo, đây là một nhân chân thật nhất thực bản năng. Nô tỳ dùng chân tâm đối đãi hân, hân liền nguyện ý tín nhiệm ta, đơn giản như vậy một việc, như thế nào là được bài bố?"

Tư Đồ Lan thanh âm bắt đầu có chút phát run, nhưng vẫn là muốn đem tự mình nghĩ nói lời nói một hơi nói xong, hít sâu một hơi, nói tiếp: "Đối điện hạ không tốt nhân, ngài không thích, đối điện hạ người tốt, ngài lại càng không thích. Nếu sở hữu chân tâm đãi Thái Tử người đều rơi vào

ta đây sao cái kết cục, kia thiên hạ này, chỉ sợ sẽ không lại có người dám đối hản tốt , bệ hạ ngài nói, có phải hay không như vậy cái đạo lý?"

Hoàng đế á khẩu không trả lời được.

Trong đại điện, Tư Đồ Lan ánh mắt sáng sủa mà trong suốt, không có nửa phần do dự, thậm chí còn có điểm đập nôi dìm thuyền ý tứ, như là yên tĩnh nhiều năm hồ sâu thượng, thối lên từng trận gợn sóng.

"Trong lòng có quỷ nhân, xem ai đều là quỷ, nô tỳ trong lòng không có quỷ, đi trên đường quang minh chính đại đường đường chính chính."

Người khiến ta gả ta liền gả! Người khiến ta đi ta liền đi? Phi, ta còn liền không đi !

Tư Đồ Lan căn môi dưới, thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt của hoàng đế, tựa hồ liệu định hản không dám giết chính mình, càng là tay cầm thiên hạ đại quyền sinh sát, càng phải cẩn thận dùng, một khi thua ở lí thượng, tổn thất khả không chỉ là đế vương thanh danh. Nàng cũng muốn xem xem, làm một cái quyền sinh sát trong tay hoàng đế, còn có nói đạo lý hay không

.

Hoàng đế cứng lại rồi, hơi hơi trốn ra nàng xem qua đến ánh mắt.

Đường đường vua của một nước, thế nhưng bị một cái tiểu cô nương đem quân.

Người chung quanh phản ứng cũng có chút nhất trí, không biết là bị cái này không có gì hậu trường tiểu cô nương phát ra khí thế sở ngớ ra, vẫn là vì nàng như vậy gan lớn bằng trời hành động mà lo lắng. Hoắc Thanh Thu liếc mắt quan sát nàng hồi lâu, trong ánh mắt thế nhưng hơn một tia mạc danh cảm xúc. Tổng cảm giác đây là cái không thể nào người dễ đối phó đâu, xem ra cái nhìn đầu tiên ấn tượng có chút lệch lạc, về sau lại chậm rãi quan sát hảo.

Thăm Tăm lại là ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng, hoàn toàn không rõ ràng cho lắm.

Hoàng đế tâm tình lại là phức tạp nhất ; trước đó nổi giận khi phần nộ đều biến mất hầu như không còn, thay vào đó là kinh ngạc cùng xấu hổ, hẳn đúng là thực dễ dàng xúc động, nhưng thân là vua của một nước, đó cũng không phải cái gì không được vấn đề lớn, nhưng là giờ này khắc này, cái này thoát nhìn không chút nào thu hút tiểu cô nương lại phá giải chính mình trong lời nói tất cả lỗ hổng, hơn nữa không sợ hãi.

Ở trước mặt mọi người mất mặt mũi, điều này làm cho hoàng đế thực cảm tức, nhưng là cũng không đến mức không cần mới ánh mắt đến xem kỹ cô nương này , nói thật, hẳn còn có chút thương thức ý tứ hàm xúc , phóng nhãn trong triều bách quan, cho dù là nạp gián quan, cũng không vài người dám đối với hắn như vậy nói chuyện, huống hồ, bình tĩnh mà xem xét, lúc trước ngày bên trong, nàng đối nhà mình nhi tử hảo, đúng là không có nửa phần giả dối.

Hoàng đế xấu hổ ho một tiếng, cho mình tìm cái dưới bậc thang, "Trẫm bất quá một câu lời nói đùa, như thế nào liền coi như thật?"

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan lúc này mới chậm rãi buông lỏng ra chính mình nắm chặt trụ thủ, thở dài một hơi. Hẳn không có trị chính mình tội, cuối cùng là thành công một phen, nhặt về một cái mạng.

"Mà thôi mà thôi, trẫm cũng mệt mỏi." Hoàng đế xoa xoa ngạch tâm, tựa hồ là có chút mệt mỏi, "Các người đều đi xuống đi, chuyện này, về sau không cần lại đề."

Mọi người phân phân thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngốc Thái Tử hôm nay đột nhiên chịu chủ động đến Hàm Nguyên điện, nguyên tưởng rằng là chuyện tốt, ai biết nháo ra như vậy một hồi việc lạ.

Đệ nhất cáo lui nhân lại là Tư Đồ Lan, hành đại lễ khom người cáo lui, sau đó không chút do dự hướng ngoài cửa đi, cũng không đợi Thái Tử cùng nhau. Hàm Nguyên trong cung sớm mai đã muốn mở, trong không khí truyền đến nhàn nhạt hương khí, nhưng căn bản không có tâm tư đi thưởng thức.

Thẩm Tầm vội vàng đi theo ra ngoài, vừa định tiến lên nói với nàng những gì, Tư Đồ Lan đột nhiên dừng bước, thản nhiên nhìn hắn một cái, nói ra lời cũng có chút hờ hững.

"Ngài cùng thái tử phi cùng nhau trở về đi." Sau đó cũng không quay đầu lại hướng phía trước đi.

Bởi vì Thẩm Tầm kia một phen não không phát triển hành động, nàng mới vừa từ trong quý môn quan đạo qua một vòng trở về, còn chưa khôi phục lại, nói chuyện cũng không thể nào khách khí.

Thẩm Tầm sững sờ ở tại chỗ, một câu cũng không nói lên được, hắn phân không rõ nói dối cùng nói thật phân biệt, đứng ở nơi đó suy nghĩ cực kỳ lâu.

Tư Đồ Lan lại quay đầu đi, nhìn về phía một bên lui ra thái tử phi nương nương, lại nhìn một chút phía sau nàng Lăng Giang, há mồm nói vài chữ, cũng không biết là tại đối với người nào nói.

"Đừng chọc ta."

Thanh âm cũng không phải rất lớn, thậm chí có chút ít, cũng đang trong nháy mắt khí phách khí tràng toàn bộ khai hỏa.

Vừa vậy xem quá nàng cùng hoàng đế một phen đối thoại, Hoắc Thanh Thu nhìn ánh mắt nàng không lên tiếng, thế nhưng cũng có chút tim đập nhanh, chỉ im lặng không lên tiếng mà dẫn dắt thị nữ từ mặt khác một

con đường thượng rời đi, tức giận nữ nhân đáng sợ nhất, trước mắt muốn tận lực tránh cho ngay mặt va chạm.

Tư Đồ Lan quay đầu bước đi, Châu Dữu vẫn ở ngoài cửa cung hậu , thấy nàng đi ra, vội vàng đi theo phía sau của nàng, xem nàng tâm tình rất là không tốt bộ dáng, cũng không dám câu hỏi.

Thẩm Tầm nhắc chân đi theo qua, phía sau thái giám lại vội vàng đuổi theo hẳn, một bước cũng không dám hạ xuống.

Tư Đồ Lan đi vài bước, rất nhanh ý thức được mặt sau có người theo, vì thế lại dừng bước, lướt mắt hơi hơi quét tới.

"Như thế nào? Điện hạ không biết hồi Đông cung lộ sao?" Nhận thức thời gian dài như vậy tới nay, Tư Đồ Lan vẫn là lần đầu đối với hẳn nổi giận, "Nếu người còn không biết chính mình sai ở đâu. Từ hôm nay trở đi, không cần lại bước vào Mật Lan cung một bước."

Nói xong liền hướng phía trước mà đi, cũng không quay đầu lại, cũng không biết là thật sự vượt ngoài phần nộ, vẫn là quyết tâm muốn cho hẳn hấp thủ giáo huấn, không cần lại làm chuyện ngu xuẩn như thế .

Thẩm Tầm quả nhiên không dám lại theo nàng, chỉ lẳng lẳng đứng ở tại chỗ vẫn nhìn bóng lưng nàng, thẳng đến rốt cuộc nhìn không thấy , hẳn mới ủy khuất cúi đầu, vô ý thức chớp mắt, mũi có chút chua xót.

Sau một lúc lâu, mi mắt thượng treo hai giọt trong suốt tiểu thủy châu.

Hẳn giống như làm sai cái gì sự nhạ Lan Lan sinh khí.

Làm sao được, làm sao được nha?

Tác giả có lời muốn nói: hình như là tại 12 điểm phía trước đi QQQ ông trời của ta nột rốt cuộc không cần ăn bàn phím ...

Chương 27 một chữ ôn nhuễn

Tư Đồ Lan nói không chính xác Thái Tử tới gần Mật Lan cung một bước, thật đúng là liền phó chư thực tiễn , phân phó tất cả hạ nhân, nhìn thấy hần liền tự động không nhìn, liền coi như không người này giống nhau.

Nàng kỳ thật cũng không phải nhẫn tâm, chỉ là chỉ có làm như vậy mới có thể làm cho Thái Tử hấp thụ giáo huấn, ngã một lần, không cần lại không đầu óc làm việc. Huống hồ nàng cũng là rõ ràng nhân, có tính tình có tôn nghiêm, bị người khi dễ cũng không phải có thể tùy tiện quên , cho nên từ trước đến nay không cho là mình ở trên chuyện này làm sai cái gì.

Đỗ đáng thương Thẩm Tâm, mỗi ngày dùng cơm xong liền tại Mật Lan cung cửa ngồi canh chừng, tội nghiệp nhìn thủ vệ cung nhân, hi vọng bọn họ có thể phóng chính mình đi vào.

Đối mặt như vậy thâm tâm Thái Tử điện hạ, đám cung nhân đều sinh vài phần lòng trắc ẩn. Khả tuy nói đối phương là Thái Tử, dù sao vẫn là muốn nghe chủ tử nhà mình mà nói, Thái Tử đầu óc không quản sự, lấy bọn họ không có biện pháp, lương đệ liền không giống nhau, có thực quyền có hậu đãi, loại thời điểm này ngược lại là ai cũng không dám đắc tội.

Tư Đồ Lan tựa hồ là quyết tâm không nghĩ đến ý hần, mỗi ngày đại môn không ra nhị môn không bước, đơn giản liền tại chính mình trong tẩm cung tú khởi hoa đến, nàng vốn là tinh thông nữ hồng, tú cái hà bao tự nhiên không nói chơi.

Phía trên tuy rằng không để ý tới Thẩm Tâm, nhưng này hà bao lại là tú cho hần , song mặt thù, chính là một đoá châm pháp xảo diệu bán đoá hoa lan, chưa hoàn công, đã cụt thần vận. Nàng cũng không biết mình là nghĩ như thế nào , vừa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại không có pháp

dứt bỏ, trong lòng lửa chính mình bất quá là giết thời gian mà thôi, nhưng vẫn là nhịn không được tưởng tượng Thái Tử thu được thứ này bộ dáng.

A a a, thật phiền táo a.

Nàng tâm tình bây giờ hết sức phức tạp, ngay cả chính mình cũng có chút xem không hiểu mình, chỉ một bên tú gò một bên miên man suy nghĩ, không cẩn thận liền đem ngón tay cho chọc thủng. Tư Đồ Lan "A" một tiếng nhìn mình thủ, càng xem càng lại giận, đơn giản hướng mặt đất một ném, không tú !

Người không phải có thái tử phi sao? Lại hiền lương thực đức lại mỹ mạo hơn người, trả cho người tú cái quý a.

Lâm Nhu lúc tiến vào, nhìn thấy chính là như vậy một bộ cảnh tượng, có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, phương kêu: "A Lan tỷ tỷ."

Tư Đồ Lan nhìn nàng một cái, vội vàng đổi lại một bộ chẳng phải dọa người biểu tình, "Làm sao nha."

"Thái tử phi phái người gọi ngài qua một chuyến đâu..." Lâm Nhu có chút do dự, cuối cùng vẫn là nói ra, cuối cùng, lại bồi thêm một câu, "Ta cảm giác nàng khẳng định bất an cái gì tốt tâm, hoặc là tỷ tỷ người liền nói bệnh mình thôi?"

Giả bệnh cũng quá vụng về , Tư Đồ Lan không lên tiếng, chỉ trong đầu yên lặng nghĩ nghĩ.

Thái tử phi loại thời điểm này gọi nàng quá khứ, không biết là xuất phát từ mục đích gì. Hai người lần đầu tiên gặp mặt chính là như vậy một bộ gương cung bạt kiếm bộ dáng, hoàn toàn không pháp tưởng tượng một mình ở chung sẽ là như thế nào một bộ cảnh tượng.

Kỳ thật, nàng cũng có chút xem không hiểu cái này thái tử phi. Tính tình bản tính đều sờ không rõ ràng bộ dáng, chỉ trước kia nghe nói là cái ôn nhu lại hiền hoà nhân, hoàng đế chắc cũng là nghe nói như vậy thanh danh, mới đem nàng triệu vào trong cung đến . Mấy ngày hôm trước sự tình, nàng cũng không có làm ra đặc biệt gì hành động, tuy rằng thoát nhìn thực bình thường, nhưng càng là bình thường càng là có chút kỳ quái, Thái Tử như vậy đối đãi nàng, tầm thường cô nương gia phải không khả năng làm được lãnh tĩnh như thế , ngay cả Tư Đồ Lan đều tự nhận là không thể bình tĩnh đối mặt, nàng nhưng chỉ là như vậy một bộ lạnh nhạt mà thuận theo phản ứng, ẩn ẩn để người người được một tia nguy hiểm hương vị.

Nói nàng có khả năng xuất phát từ ghen tị còn đối với chính mình xuống tay đi, cảm giác không quá khả năng, này Đông cung tổng cộng liền các nàng 2 cái phi tử, chính mình muốn là xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thái tử phi khẳng định thoát không khỏi liên quan, đến thời điểm rơi vào cái ghen tị danh hào, hoàng hậu chi vị cũng không bảo hiểm. Huống hồ, nàng căn bản cũng không có tại thái tử phi trong mắt nhìn thấy ghen tị hai chữ, không biết là xuất phát từ khác mục đích, hay là thật đối Thái Tử không có gì cảm tình.

Nàng bên này nghĩ đến quá xa, Lâm Nhu thật lâu đợi không được phản ứng, đành phải lại lên tiếng hỏi một câu: "Tỷ tỷ ngài đi không?"

"Đi, đương nhiên muốn đi." Tư Đồ Lan đứng dậy sửa sang lại quần áo, ánh mắt quét đến địa thượng cái kia không có tú xong hà bao, cuối cùng là thở dài một hơi, đem nhặt lên, nhẹ nhàng các ở trên mặt bàn.

"Nàng là thê ta là thiếp, vốn là kém một bậc, triệu ta đi ta nhất định phải đi, lại biện pháp gì đâu? Chỉ có thể binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn ."

Lâm Nhu há miệng, do dự thật lâu, mới nói: "Cái kia... Điện hạ ở ngoài cửa đâu."

Tư Đồ Lan sửng sốt, nói: "Nga."

"..." Lâm Nhu nhất thời im lặng, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ rầu rĩ đi theo nàng mặt sau, nhỏ giọng nói lầm bầm, "Tỷ tỷ thật ngoan tâm, Nhu Nhu đều nhìn không được ..."

"Người nói cái gì." Tư Đồ Lan quay đầu lại, cố ý hỏi.

"Không có không có không có." Lâm Nhu vội vàng vẫy tay, ấp úng nói, "Ta nói bên ngoài thời tiết thật không sai a..."

Lâm Nhu vừa nói lời nói, Tư Đồ Lan đều nghe được rành mạch, liếc nàng liếc mắt nhìn, tức giận nói: "Hắn chính là bị chiều hư , từ tiểu không chịu quá tội gì, như vậy làm sao có khả năng nhớ kỹ giáo huấn? Ta cũng không có can đảm làm cho hắn chịu tội, tùy tiện lượng một lát liền đủ , nhìn hắn còn hay không dám phạm xuân."

Lâm Nhu một cái, lại nhỏ thanh keo kiệt nói: "Khiến một cái ngốc tử không phạm xuân... Tỷ tỷ ngài thật là có điểm hà khắc rồi..."

"Người có ý kiến?" Tư Đồ Lan bán cười liếc nàng một cái, sau một lúc lâu, chậm rãi nói, "Ta không đem hắn đương ngốc tử."

Vừa mới dứt lời, Lâm Nhu sửng sốt, nhất thời có chút buồn bã.

Tư Đồ Lan cho mình vẫy lên một kiện màu đỏ thắm áo choàng, liền hướng ngoài cửa đi, vừa nói: "Chuyện ngày đó, Châu nhi hắn là đã nói với người. Kỳ thật ta lá gan rất nhỏ, nhưng càng là nhát gan càng là chỉ dám đập nôi chìm thuyền mà thôi, nói thật, nếu lúc ấy bề hạ thật sự muốn ta cuốn gói rời đi, ta nhất định là không hai lời , bởi vì Thái Tử cũng không phải trách nhiệm của ta, không cần phải vì hắn dừng lại ở nơi này quý quyết trong thâm cung."

"Lưu cũng thế, đi cũng thế, cũng liền chuyện như vậy. Lấy việc đều xem đậm một điểm, sẽ phát hiện rất nhiều chuyện tại tánh mạng của người trung không có trọng yếu như vậy."

Lâm Nhu vẫn lảng lảng đứng ở tại chỗ, sau một lúc lâu mới đi theo qua, kỳ thật nàng nghe được không phải rất hiểu, nhưng đại khái ý tứ là biết đến không sai biệt lắm. Lương đệ loại này tùy tính tâm tính, cũng làm cho nàng nhất thời có chút xem không rõ.

Tư Đồ Lan bước chân có chút do dự, lại không có chậm lại, chỉ tại vượt qua cửa cung thời điểm dừng lại một lát.

Vừa ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Tâm đứng ở thủ vệ bên cạnh, đáng thương triều nơi này nhìn, cũng không biết hẳn đứng ở chỗ này bao lâu.

Thủ vệ đều cẩn tuân chủ tử nhà mình phân phó, liên nói cũng không dám cùng Thái Tử nói một câu, chỉ tại trong lòng cảm thán, thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn a.

Đường đường một quốc Thái Tử, luân lạc tới bị sập cửa vào mặt tình cảnh, ngấm lại cũng hiểu được rất thâm .

Nhìn thấy Thẩm Tâm như vậy bộ dáng đáng thương, Tư Đồ Lan trên mặt biểu tình có chút cương ngạnh, không thể nói rõ mình bây giờ là cái gì tâm tình, trong lòng đấu tranh một phen, quyết định làm làm cái gì cũng không phát hiện, tiếp tục đi về phía trước.

"Lan Lan..."

Phía sau truyền đến một tiếng hơi yếu nước nỡ, hèn mọn lại thâm, để người nghe được trong lòng run lên.

Tư Đồ Lan lông mi nháy một cái, giả vờ cái gì cũng không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, thái tử phi còn tại ngọc huy cung chờ nàng đâu, đi trễ nói không chừng liền đi cáo ngự trượng, cái gì lương đệ cố ý chậm trễ thái tử phi a, lương đệ không đem thái tử phi để vào mắt a linh tinh.

Nàng cố ý vì chính mình kiểm soát, bước chân lại nhịn không được thả chậm chút.

"Lan Lan người không cần tức giận ... Ta biết sai lầm."

Thanh âm kia còn đang tiếp tục, chỉ là càng ngày càng nhỏ.

Thẩm Tầm mấy ngày nay mỗi ngày đều tại giữ cửa nàng đi ra, nhưng là đều không có đợi đến nhân, nín nhiều ngày như vậy rốt cuộc nhìn thấy hắc hờn khiên mộng nhiều nhân, tâm tình tự nhiên là lại ủ khuất vừa buồn đau.

Ba ngày, còn chưa đủ trưởng.

Tư Đồ Lan khẽ cắn môi, không quay đầu, chỉ cứng lên thanh âm hỏi: "Nơi nào sai lầm?"

Thấy nàng rốt cuộc sửa lại chính mình, Thẩm Tầm hưng phấn ngẩng đầu lên, nhưng là sững sốt sau một lúc lâu, lại cái gì cũng nói không ra đến.

Hắn không biết chính mình nơi nào sai lầm.

Tư Đồ Lan đợi đã lâu, không thể nghe trả lời, có chút thất vọng cùng không cam lòng, lại cũng không thể nề hà.

Vừa định muốn nâng chân rời đi, phát hiện mình giống như bị thứ gì kéo lại, Tư Đồ Lan vừa quay đầu lại, nhìn thấy chính mình tay áo bị hắn nắm chặt ở trong tay.

Thẩm Tầm không dám khiên tay nàng, lại không dám ôm lấy nàng, chỉ dám lặng lẽ sờ sờ kéo lấy của nàng một khúc tay áo, nghẹn một cổ kinh không để nàng rời đi, cổ miệng liên nói cũng không dám nói một câu.

Tư Đồ Lan cố ý nói: "Của người thái tử phi triệu ta đi đâu, đi trể nhưng liên không xong... Buông ra."

Thẩm Tầm không buông tay, cố chấp lôi kéo của nàng tay áo, thanh âm càng ngày càng nhỏ. Bảy phân ủy khuất, ba phần phần nộ, "Lan Lan không cần không để ý tới ta..."

Tư Đồ Lan vừa định nói chút nói dối, đột nhiên phát hiện hắc trong hốc mắt toàn một uông lệ, cúi đầu, một đôi ướm sưng ánh mắt liên như vậy không dám tin đang nhìn mình, trong lòng đột nhiên run lên.

Kia thanh tú thiếu niên đứng ở cửa cung vạn trượng trong nắng chiều, cao to mà cao ngất, mắt bên trong lại mang theo vài phần khẩn trương, thậm chí còn có chút tuyệt vọng, như là đối nào đó trân quý gì đó không thể dứt bỏ.

Tư Đồ Lan đột nhiên cảm thấy lần này là chính mình làm sai lầm, hắc đem một trái tim chân thành phụng ở trước mặt mình, không có lý do gì đi giảm lên. Thẩm Tầm có lẽ thật sự không biết mình phạm sai lầm gì, cũng không nhất định có thể như vậy triệt để sửa lại. Nhưng hắc đối với chính mình quyến luyến cùng cố chấp, lại là chân chân thực thực tồn tại, không có pha tạp bất cứ nào thứ khác, thuần túy mà lại tốt đẹp.

Chẳng sợ hắc cái gì cũng đều không hiểu, tâm trí tựa như ba tuổi hài đồng, chẳng sợ hắc tổng là tại gặp rắc rối còn không biết chính mình sai ở nơi nào, chỉ cần hắc nguyện ý tín nhiệm bản thân, có lòng đi bảo vệ mình cũng đủ rồi.

Tỉ mỉ nghĩ, cả đời này có thể có một người như thế yêu chính mình, kỳ thật rất không sai ...

Tư Đồ Lan chậm rãi hồi lại đây đầu, nhìn hẩn nắm chặt trụ tay áo đôi tay kia, thanh âm có chút nghẹn ngào, lại có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định: "Bên ngoài như thế lạnh, người đứng bao lâu."

Thẩm Tầm không biết nàng cái này phản ứng là là sao thế này, nhưng vẫn là chi tiết nói: "Không biết."

"Nếu ta một đời đều không để ý người, người tính toán tại đây ngoài cửa trạm một đời sao?"

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm rất là sửng sốt, tựa hồ không rõ vấn đề này có ý nghĩa gì, chỉ đương nhiên nói: "Trạm."

Một chữ ôn nhuận, lại kiên định như đá.

Tư Đồ Lan thân mình cứng đờ, nước mắt liền không hề dấu hiệu rơi xuống.

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay khai giảng, một ngày đều là ở trên xe vượt qua ... Thì tốc quá tra, tổng là càng thật sự chậm thực xin lỗi đại gia, v sau sẽ tận lực bảo trì ngày càng .

Cám ơn dụ hiếu du cô nương lưu đạn.

Nhắn lại mãi 25 lời sẽ đưa phân.

Đây một chút đầu máy văn < ái thiệp >

Địa chỉ:

Ứng tiểu đàn chưa từng nghĩ tới,

Đọc 10 năm sách thánh hiền,

Cuối cùng toàn dừng ở khuê phòng tình thú thượng.

Nàng thậm chí hoài nghi...

Nghe không được tử viết, nam nhân của nàng liền cứng rắn không đứng dậy.

Chương 28 thái tử phi đối mặt

"Lan Lan người tại sao khóc." Thẩm Tầm có chút không biết làm sao đứng ở tại chỗ, sợ hãi nhìn nàng, "Tầm nhi không bao giờ chọc người tức giận, đừng khóc hảo không hảo."

Lúc này Tư Đồ Lan khó được không có phản bác hẳn, vừa định thân thủ lau, lại có một cái so nàng càng nhanh bàn tay lại đây, thật cẩn thận lau ở khóe mắt nàng thượng, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, một bên sát một bên an ủi: "Không khóc không khóc." Như vậy dễ tiểu hài tử ngữ khí, cũng không biết là học với ai.

Có lẽ là Thái Tử bị như vậy hống hơn, cho nên cho rằng người khác khóc cũng cần như vậy hống. Có lẽ khi hẳn đáy lòng, Lan Lan mới là cái cần bảo hộ tiểu hài tử.

Tư Đồ Lan đáy lòng mềm nhũn, cuối cùng là thở dài một hơi. Nàng vẫn là quá dễ dàng phá công , liên trang mô tác dụng cũng sẽ không, chỉ là đối mặt như vậy một đôi đáng thương ánh mắt, mặc cho ai cũng sẽ cầm giữ không được đi.

Chung quanh còn có hạ nhân nhìn, lại đều ghen cười không dám nói lời nào, chỉ có ý vô tình hướng bên này xem, chuẩn bị chờ bọn hắn đi sau lại lên thảo luận dường như.

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ đem hẳn tay cầm xuống dưới, khịt khịt mũi, "Về sau không cần lại làm loại chuyện này , người muốn làm cái gì đều

phải trước đó theo ta thương lượng hảo, tái xuất cái gì ngoài ý muốn, ta nhưng liền thật sự mặc kệ người."

Đây là Thẩm Tầm sinh ra tới nay nghe được đáng sợ nhất uy hiếp, vội vàng đảo tới giống nhau gật đầu, "Tầm nhi tất cả nghe theo người!"

"Khó mà làm được." Tư Đồ Lan lại có chút do dự, "Người về sau là muốn làm hoàng đế , ta lại như thế nào ép buộc, nhiều nhất cũng chính là cái phi tử, một cái hoàng đế cái gì đều nghe phi tử , ta đây chẳng phải là thành họa quốc yêu phi?"

Thẩm Tầm cúi đầu suy tư thật lâu, không thể tiêu hóa đoạn văn này, đành phải hướng nàng đầu đi nghi vấn ánh mắt, sợ hãi hỏi: "Kia hoàng đế nên nghe ai ."

Tư Đồ Lan nhất thời không nói chuyện, suy nghĩ thật lâu, mới nói: "Nghe người chính mình ."

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, người muốn tại đăng cơ phía trước biến hảo, trở nên độc lập mà cường đại."

Thẩm Tầm cái hiểu cái không ồ một tiếng, lẳng lẳng nhìn nàng không nói chuyện.

"Chúng ta không nóng nảy, từ từ đến." Tư Đồ Lan an ủi hần một tiếng, lại nói, "Thái tử phi triệu ta đi đâu, không thể chậm trễ lâu lắm, phải đi trước . Người về chính mình tầm diện đi, đem ta lần trước dạy cho người chức quan lớn nhỏ đều học thuộc lòng, không học thuộc lòng đừng tới gặp ta."

Không đợi hần trả lời, Tư Đồ Lan lại bổ sung một câu: "Còn có, về sau tại cha người hoàng trước mặt, tốt nhất là làm bộ như theo ta không quen bộ dáng. Tại người không có năng lực bảo hộ của ta thời điểm, không cần xuất đầu che chở ta."

Thẩm Tầm vừa nghe, nhất thời rất được thương, đập lạp đầu không nói chuyện, còn dư lại nói liền một câu cũng không có nghe lọt.

Thằng đến Tư Đồ Lan thân ảnh biến mất ở trước mặt, hắn mới đầy mặt ủy khuất ngẩng đầu, đối với không khí hừ hai tiếng.

Lan Lan đây là ghét bỏ hắn không bản lĩnh đâu.

XXXX

Đã muốn vào đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc dù không có tuyết rơi, trong không khí cũng vẫn là ẩm ướt lạnh lẽo ẩm ướt lạnh lẽo , Bắc Phong nhất quyết không tha tước Tư Đồ Lan cổ, không để cho nàng tùy vào rừng mình một cái.

Kỳ thật nàng có chút không dám đi vào.

Ngọc huy cung là thái tử phi tẩm cung, ly Thái Tử gần nhất, phong cảnh cũng tuyệt đẹp. Mới vừa vào môn, liền có thể phát hiện mai hoa chi tràn ngập toàn bộ sân, chỉ là lúc này cũng không phải mùa hạ, trên mặt hồ chỉ có vài miếng lá sen héo rũ bốn phía phiêu linh . Tuy nói bội cảm ân lương, lại cũng để người cảm thán Tứ Quý Vô Thường.

Khai quốc hoàng đế ham thích với hưởng lạc, Đại Chu hoàng cung cùng dĩ vãng cấu tạo cũng không quá quan tâm giống nhau, coi như là đường vòng lối tắt.

Trong lòng bao phủ một cỗ mặc danh áp lực cảm, sắp phải đối mặt nhân, không chỉ có là cùng nàng cùng thị một chồng nữ nhân, càng là có quyền có thể thái tử phi, cho dù là mới vừa tới Đông cung còn không có đứng vững gót chân, nói chuyện cũng là so với chính mình có phân lượng .

Phía trước đánh đối mặt thời điểm, chính mình đang tại nổi nóng, nói chút không nên nói lời nói. Hiện tại tại Đông cung, thái tử phi muốn chinh

mình ngược lại là dễ như trở bàn tay.

Khả lại nghĩ như thế nào cũng cuối cùng là phải đối mặt , Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, tùy cung nhân vào điện, vừa nâng mắt liền nhìn thấy cái kia đoán không chừng thái tử phi.

Hoắc Thanh Thu hơi hơi quét nàng liếc mắt nhìn, nhất thời đổi lại mặt khác một loại biểu tình, trên mặt tiểu ý tràn đầy, quả nhiên là thân thiết động lòng người.

"Muội muội người đến rồi?"

Người là ai muội muội ... Tư Đồ Lan da mặt thoáng trều, ta giống như so người còn đại một tuổi đi.

Nhưng có chút lời là chỉ có thể ở đáy lòng không thể nói ra được , Tư Đồ Lan cương ngạnh nói: "Thái tử phi có cái gì phân phó cứ việc nói thẳng."

"Ai còn có thể phân phó còn người?" Hoắc Thanh Thu đầy mặt tiểu ý, chậm rãi đi xuống, đỡ lên tay nàng, "Này Đông cung nhưng liền hai người chúng ta chủ tử, này về sau nói không chừng còn có thể có nhiều hơn tỷ muội, chúng ta hiện tại tự nhiên là người trên một cái thuyền . Muội muội không cần khẩn trương, ta sẽ không ăn của người."

Này thái độ... Thật là có chút kỳ quái a, thực dễ dàng để người nhớ tới "Nham hiểm" ba chữ.

Tư Đồ Lan có chút đoán không ra ý của nàng, nhưng vẫn là theo nói nói: "Ngài là thê, ta là thiếp, tại sao có thể đánh đồng đâu?"

Vừa mới dứt lời, một cái thanh âm quen thuộc truyền tới, "Yêu, ngài cũng biết mình là thiếp a?"

Nghiêng đầu vừa thấy, chính là nhiều ngày không gặp Lăng Giang, tựa hồ là phàn thưởng cảnh cao, có hậu trường cái gì cũng không sợ đường như, đầy mặt khiêu khích nhìn mình.

Thái tử phi khoe miệng trào phúng cười, nhưng vẫn là trang mô tác dạng quát lớn nói: "Lăng Giang, không được nói lung tung, còn không cho lương đệ bồi tội?"

"Lăng Giang cho lương đệ bồi tội ." Nàng đồ rất là phối hợp, chỉ là phá lệ tăng thêm lương đệ hai chữ này, như là tại cường điệu nàng là thiếp giống nhau.

Tư Đồ Lan lần này đồ khó được không có phản phúng trở về, cúi thấp đầu không nói chuyện, một bộ mặc cho người làm thịt bộ dáng.

Nàng ngược lại không phải thật sự là hảo khi dễ, chỉ là nơi này là người khác địa bàn. Chính cái gọi là ngôn nhiều tất thất, sinh nhất thời miệng lưỡi cực nhanh, chẳng những không có ưu việt, còn có thể bị người bắt lấy thóp, đơn giản ngậm miệng không nói .

Về phần cái kia Lăng Giang, cũng không có cái gì hảo thuyết , tại đây trong cung, ngang ngược nhân từ trước đến giờ đều sống không lâu.

"Muội muội thật sự là hảo tính nết." Thái tử phi ha ha nở nụ cười hai tiếng, lời vừa chuyển, "Khó trách Mộ tướng quân như vậy thích người..."

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ.

Mộ tướng quân?

Họ Mộ nhân nàng chỉ nhận thức một cái, chính là trước kia từng có hôn ước Mộ Tử Xuyên, bọn họ quen biết thời gian rất ngắn, cảm tình kỳ thật không phải rất sâu. Chuyện này kỳ thật cũng không phải bí mật, hoàng

để hoàng hậu đều biết, cũng chưa nói những gì, thái tử phi đột nhiên nhắc lên, rốt cuộc là có ý tứ gì?

Không đúng... Đây giống như không phải trọng điểm, trọng điểm là, hẳn như thế nào lại đột nhiên Thành tướng quân ?

Tư Đồ Lan vẫn không nói chuyện, Hoắc Thanh Thu cũng không dừng lại miệng, "Đáng thương Mộ tướng quân một tấm chân tình, người trong lòng lại thành người khác mới gả nường, thật sự là đáng buồn đáng tiếc nha."

"Không rõ nường nường đang nói cái gì." Nàng cắn môi dưới, tận lực làm cho chính mình mà nói càng khách khí một ít, để tránh hồng đại cục.

"Được rồi, không đùa người." Thái tử phi thanh âm lại mềm nhũn vài phần, như là có một loại độc dao mị lực, tô đến đáy lòng người đi, như trước mắt đứng là người đàn ông, nhất định muốn cầm giữ không trụ, "Hôm nay triệu người tới đúng là có chuyện thương lượng, 7 ngày sau liền là mẫu hậu sinh nhật, bệ hạ cố ý hạ chỉ mệnh lệnh lục cung cùng khánh, ta người đều là thần tức, tự nhiên là muốn trợ hứng một hai ."

"Thanh Thu thưởng nhỏ thiện vũ, ở trên yến hội hiến vũ một khúc đồ cũng không phải việc khó. Khả mọi người liền không giống nhau, cũng không biết có cái gì sở trường trò hay?"

Tư Đồ Lan thản nhiên nói: "Không có."

"Vậy cũng không quan hệ." Hoắc Thanh Thu để sát vào chút, "Tỷ tỷ đều thay người nghĩ xong, ta khiêu vũ, người tới tấu nhạc liền là. Nghe nói Tư Đồ Lương đệ thiện đàn cổ, chúng ta như vậy tổ hợp chẳng lẽ không đúng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh sao?"

"Cầm kỹ vụng về, không xứng cùng thái tử phi cùng đài."

"Cứ như vậy nói định, 7 ngày bên trong, cho bản cung luyện hảo hoài Tống dang khúc < ngọc thượng chiết >, sai lầm một cái điều, ta nhưng là không buông tha của người nga."

Nghe này bán mang uy hiếp bán mang vui đùa mà nói, Tư Đồ Lan cứng cứng chờ, < ngọc thượng chiết > tuy là hoài Tống lưu truyền xuống dang khúc, lại là có rất ít nhân hội đạn, cho dù là khổ luyện mấy thập niên cầm sủ, cũng rất khó nắm chắc này thủ khúc thần vận, huống chi Tư Đồ Lan đánh đàn chỉ là cái thường dân, thuộc về mọi thứ đều sẽ mọi thứ đều không tinh loại hình, làm cho nàng tại bảy ngày bên trong học được này thủ khúc, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

"Nường nường có thể đi ngoài cung thỉnh tài nghệ cao siêu cầm sủ đến diễn tấu, ta thật sự..."

"Người đây là không đem ta để vào mắt sao?" Hoắc Thanh Thu nheo lại mắt hỏi lại, "Mẫu hậu thích người, điện hạ cũng thích người, những này ta đều biết. Nhưng người chớ quên, này Đông cung vẫn là ta nói tính."

Tư Đồ Lan hiện tại quả thực có khổ nói không nên lời, trước mắt cô nường này thoát nhìn cũng chính là cái không có gì tâm tư tiểu muội muội, như thế nào như vậy đuổi tận giết tuyệt a.

Tỉ mỉ nghĩ, kỳ thật tấu cái nhạc cũng không phải đại sự gì, đến thời điểm nếu xảy ra điều gì sai, người bình thường cũng nghe không hiểu. Liên sợ nàng có mục đích riêng.

Nàng bây giờ là đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, Hoắc Thanh Thu tựa hồ tâm tình rất tốt, lại nói: "Lại nói tiếp, đồ có sự tình quên nói cho người biết."

Nói, nàng đem thân mình khuynh lại đây, hà hơi như lan, "Đại hôn ngày đó buổi tối, điện hạ là ngủ ở ta chỗ này."

Tư Đồ Lan như bị sét đánh.

Ngược lại không phải giật mình những lời này mặt ngoài ý tứ, mà là đang trong nháy mắt cho là mình thấy quý, Thẩm Tầm ngày đó buổi tối rõ ràng liền tại Mật Lan cung đợi, ngày thứ hai liền đi hoàng đế chỗ đó. Thái tử phi loại thời điểm này nói ra những lời này, tổng cảm giác sau lưng có điểm mao mao ...

Lòng nói điện hạ ở đâu ngủ chuyện không liên quan đến ta, thế nhưng ta lá gan rất nhỏ, ngài đừng như vậy làm ta sợ thật sao...

"Người nghe rõ ràng chưa?" Hoắc Thanh Thu lại bỏ thêm một câu, "Thái Tử đại hôn ngày đó buổi tối, người chưa từng thấy qua hân, hiểu sao?"

Tư Đồ Lan lúc này mới phản ứng lại đây, nàng đây cũng là hi vọng chính mình chớ nói ra ngoài ý tứ. Lòng nói chính mình nhất định là bị Thẩm Tầm cho lây bệnh, thế nhưng không có ở trước tiên nội nghe mình bạch người ta ý tứ...

Theo lý thuyết, đêm tân hôn, trượng phu bỏ xuống tự mình đi tìm nữ nhân khác, nàng hân là tức giận trả thù mới đối, lại không tốt cũng phải đi hướng hoàng đế hoàng hậu cáo cái trạng, nhưng này cái thái tử phi lại chủ động không để cho nàng muốn lộ ra ra ngoài, tựa hồ so Tư Đồ Lan lo lắng hơn người khác biết dường như.

Hoắc Thanh Thu lại dặn dò hai câu: "Chuyện này, chỉ cần người không nói ra đi liền không ai sẽ biết. Đối người tốt, đối với ta cũng hảo."

Tư Đồ Lan cau mày, tưởng gật đầu, lại dừng lại.

Nàng tâm tình bây giờ hết sức phức tạp... Hôm nay việc này, tổng cảm giác chỗ nào chỗ nào đều không đối đầu?

Tác giả có lời muốn nói: ta thật không phải là cố ý tha a... Mấy ngày nay khai giảng sự tình thật sự nhiều lắm, thời gian còn không có ổn định lại. Lại muốn thu thập gì đó còn muốn chuẩn bị ngày mai hình ảnh ngôn ngữ ppt bình luận lấy bình thường phân, còn muốn chuẩn bị thưởng quyền sách xuất bản đăng bản thảo sạch, còn muốn chiếu cổ cửa hàng online giao hàng sự tình, đuổi ở nơi này tối bận rộn mẩu chốt thưởng vào v, ta cũng thực bất đắc dĩ a, ai còn không điểm chính mình sự tình đâu kể một đình chỉ có thể nói sẽ mau chóng đem những này loạn thất bát tao sự tình bận rộn xong nha... Đại gia thông cảm một chút. ps: ta châu tượng có nói qua chính mình năm nay năm thứ nhất đại học, vừa mần thập bát không lâu, tâm trí không phải thực kiện toàn... Cho nên có vài nhân thân công kích liền không muốn đối với ta lên hảo sao?

Chương 29 cổ nhân

Thái tử phi nếu thả ra nói, nàng đương nhiên cũng không dám không nghe theo. Ứng là một chuyện, chân chính đi thực tiễn lại là một chuyện, chung quanh đây cũng không có nhân giáo, Tư Đồ Lan đành phải mang theo thị nữ đi tìm cung đình nhạc sĩ, bởi vì là có việc cầu người, chẳng sợ đối phương chức vị so với chính mình muốn thấp, cũng muốn tự mình đi bái phỏng mới tốt.

Này Đại Chu hoàng cung bố cục thật là có chút để người đau đầu, chỉ là muốn đi một chuyến ngự nhạc phường, lại còn muốn theo Hàm Nguyên cung trước mặt trưởng nói xuyên qua, mấy ngày hôm trước ra chuyện như vậy tình, Tư Đồ Lan thật là có chút chột dạ. Tổng cảm giác cùng hoàng đế kết liễu thù đường như, cùng làm tặc giống nhau thấp thỏm vạn phần.

Mới vừa đi hai bước, đột nhiên nghe bên cạnh một loạt có vẻ chỉnh tề tiếng bước chân, rõ ràng cho thấy nghiêm chỉnh huấn luyện trong quân doanh nhân, Tư Đồ Lan có chút tò mò quay đầu vừa thấy, Phi Dương xò xác tiêu điều chi khí liền như vậy đập vào mặt, cũng làm cho nàng hoảng sợ.

Vốn định mang theo Lâm Nhu bước nhanh đi qua, lúc này ngược lại là dừng bước, những người đó ly còn rất xa, nhưng vừa thấy chính là đến yết kiến hoàng đế , tự nhiên muốn thoái nhượng ba phần.

Lâm Nhu có chút người nhát gan đứng ở sau lưng nàng, còn nhịn không được lặng lẽ nhìn mấy lần, ở trong thâm cung này đầu đợi mấy năm, trừ thị vệ Đại ca, nàng thật đúng là rất ít nhìn thấy vài cái hán tử.

Tư Đồ Lan cúi đầu, cũng không nhịn được quan sát vài lần. Đây vừa thấy ngược lại là hoảng sợ, người cầm đầu hai mắt âm vụ, khoát chớp mũi mặt, trên người triều phục vừa thấy chính là thân vương cấp bậc, Đại Chu hoàng tự thừa thốt, duy nhất vương gia chính là Hoa Xương vương Thẩm Kiêm .

Được, lai lịch không nhỏ, càng là muốn thoái nhượng, miễn cho không cẩn thận va chạm đến , chính mình có mấy chục cái mạng cũng không đủ để .

Tư Đồ Lan sắc mặt cung kính đứng ở tại chỗ, chờ bọn họ trước đi qua.

Một hàng kia nhân nhìn không chớp mắt triều Hàm Nguyên điện phương hướng đi, người người quân dung túc chỉnh, vừa thấy chính là kinh nghiệm huấn luyện tướng sĩ, chỉ là đều không có bội đao, lúc này mới không hiện được đáng sợ như vậy.

Bắc Phong hô hô thối lại đây, thối đặc mặt người thượng sinh lãnh sinh lãnh đau, Tư Đồ Lan có chút xin lỗi khịt khịt mũi, ánh mắt thực tùy ý quét tới.

Sau đó, nàng liền cả người cứng ở tại chỗ.

Đi ở Hoa Xương vương bên trái người kia, dáng người cao to, mũi cao thẳng, cứ việc cước bộ như trước hướng phía trước đi lại, một đôi xán Nhược Minh châu con người lại về phía sau ngưng mắt nhìn chính mình.

Mộ Tử Xuyên...

Tư Đồ Lan hô hấp có chút hỗn loạn, như là không dám đối mặt cái gì bình thường, nắm lên Lâm Nhu thủ liên triều đi trở về, không đợi nàng đi hai bước, trước mặt liền bị nhân chặn.

Tùng bách ở bên, trường phong chậm rãi mà qua.

Trước mắt là một đồ rộng lớn lồng ngực, huyền thiết khái giáp, như là phủ đầy bụi nhiều năm lồng giam, đem chính trái tim chặt chẽ bao vây lại, cái gì cũng thấy không rõ, cái gì cũng nhìn không thấy.

Sững sốt rất lâu sau đó, Tư Đồ Lan mới theo bản năng nhìn phía sau mình, lại phát hiện vừa một hàng kia người đều biến mất ở trước mắt. Trừ nơi này ba, liền không có những người khác tồn tại. Bất quá tại giây lát chigian, như là nằm mơ giống nhau.

Mộ Tử Xuyên cau mày, đem mặt nàng ban lại đây.

Tư Đồ Lan bị bắt ngẩng đầu lên nghênh lên ánh mắt hắc, có chút thất kinh, nhiều hơn lại là chột dạ.

Thấy tình cảnh này, Lâm Nhu đứng ở một bên ngược lại là có chút xấu hổ, nàng tuy không phải ngoại nhân, nhưng cũng vẫn còn có chút tâm quý, đành phải xoay lưng qua không nhìn bọn họ, mơ hồ còn có chút canh chừng tư thế.

"Trốn cái gì." Người trước mặt thân nhiên đã mở miệng, thanh âm trước sau như một thanh lãnh mà trầm ổn, "Ta là hồng thủy mãnh thú, vẫn là yêu ma quỷ quái? Làm cho người sợ thành như vậy."

Tư Đồ Lan một câu nghẹn tại trong cổ họng, cái gì cũng không nói lên được, chỉ có chút giãy dụa né tránh tay hắc.

Mộ Tử Xuyên mặt không chút thay đổi nhìn nàng cử động như vậy, đáy lòng sinh vài phần chua xót, từ từ buông lỏng ra tay mình, chỉ thoáng hướng lên trên vừa nhắc, giống như lơ đãng mơn trớn của nàng đuôi lông mày.

"Hồi lâu không thấy, mặt không trưởng biến, tâm như thế nào thay đổi?"

Tư Đồ Lan hô hấp càng ngày càng loạn, không biết là không dám đổi mặt, vẫn là e ngại này trong cung miệng lưỡi hỗn loạn, chỉ hướng về phía sau lui hai bước, cùng hắc phân rõ giới hạn, miệng nói: "Mộ tướng quân thân phận hôm nay tôn quý, tự nhiên tuân thủ nghiêm ngặt lễ nói, nếu là bị hữu tâm nhân nhìn thấy, đối với người ta cũng không tốt."

Mộ Tử Xuyên lạnh lùng cười, khoe miệng vài phần trào phúng, "Không cần sợ."

Tư Đồ Lan không nói chuyện, tựa hồ không rõ hắc đây là ý gì.

"Nơi này không có cái gì hữu tâm nhân, không cần sợ."

Tư Đồ Lan sửng sốt, đột nhiên cảm thấy cả người cũng có chút rét run, Hàm Nguyên cung nhưng mà khi nay hoàng đế địa bàn, hắc nói lời này đến cùng có ý tứ gì?

Không đợi nàng cẩn thận đi cân nhắc ý tứ của những lời này, Mộ Tử Xuyên lại lên tiếng, ánh mắt hơi hơi triều hạ ngưng mắt nhìn nàng, "Lan nhi, ta không có trách quá người, ta hoàn toàn minh bạch người lúc ấy tình cảnh."

Đối mặt với như vậy tình hình xảy ra trạng huống, Tư Đồ Lan vẫn luôn không thể phục hồi tinh thần, nghe những lời này, càng là hoảng hồn.

Đây rốt cuộc tình huống gì nha! Tư Đồ Lan có chút khóc không ra nước mắt, nàng hiện tại sống tốt vô cùng, không nghĩ trên lưng một cái cùng người ngoại thân tư thông thanh danh a...

"Mộ Tử Xuyên..." Tư Đồ Lan hơi hơi sửa sang suy nghĩ của mình, tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng lãnh khốc rất vô tình một điểm, "Người cũng biết ta cấp tốc vu bất đắc dĩ, thế nhưng sự tình trước kia cũng đã qua, ván đã đóng thuyền, ta cũng không nợ người cái gì, chúng ta liền coi như không biết, được không?"

Đối phương hiển nhiên không có đem đoạn văn này đương hồi sự, khóe miệng cười đến khinh miệt, "Vì cái gì muốn xem như không biết, người vốn là phải là của ta."

"Tư Đồ Lan, người nghe kỹ cho ta. Ta Mộ Tử Xuyên chưa bao giờ là triệu chi tức đến huy chi tức đi nhân, càng không phải là cái gì chính nhân quân tử. Ai dám cướp ta gì đó, trừ chết không khác kết cục."

Nói, dùng hai ngón tay đem cằm của nàng kiểm lên, âm lãnh nói: "Cho dù là đương triều Thái Tử."

Tư Đồ Lan triệt để cứng lại rồi.

Trong nháy mắt đó nàng cho rằng người này không phải là mình biết Mộ Tử Xuyên, vàng đỏ nhọ lòng son, tròng mắt tất báo, cùng ban đầu trong lòng bằng phẳng quân tử hình tượng hoàn toàn tưởng như hai người, cho dù thanh âm không có biến, bộ dáng cũng không có biến, lại không như là phía trước người kia.

Tư Đồ Lan đón ánh mắt hắc, thanh âm mơ hồ có chút run đầu: "Nói ra những lời này, người sẽ không sợ chết sao?"

Mộ Tử Xuyên cúi đầu, lẳng lặng nhìn nàng.

"Người bỏ được sao?"

Tư Đồ Lan bị bắt hướng về phía sau lui hai bước, đã muốn một câu cũng không nói ra được.

Vừa thấy hần là bạn tại Hoa Xương vương bên cạnh , nghiễm nhiên đã muốn thành Thẩm Kiêm tả hữu cánh tay, khả Hoa Xương vương mưu nghịch chi tâm thế nhân đều biết, đi theo loại này thực nhân lang bên người làm việc, hần đến tột cùng là muốn thế nào? !

Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, đã phân biệt không ra thanh âm của mình , "Tử Xuyên, không cần làm như vậy bí quá hoá liều sự tình, từ xưa đến nay, soán vị người đều là không có gì hảo kết cục , người còn trẻ như vậy, chớ cùng tại..."

"Vương hầu tướng tướng chẳng lẽ cao quý hơn chúng ta sao." Hần thân nhiên cắt đứt nàng kế tiếp mà nói.

"Nhân cả đời này, sớm đi vẫn đi đều là đi, nếu không tại khi còn sống làm ra một phen sự nghiệp, như thế nào xứng đáng chính mình? Huống chi..." Mộ Tử Xuyên chậm rãi chính thân mình, từng từ nói, "Liên tính ta hiện tại trước mặt kia lão hoàng đế mặt nói muốn tạo phản, hần cũng một chút không dám làm gì ta."

Tư Đồ Lan bị ghen một câu cũng không nói lên được, liên thân mình cũng có chút vô lực .

Mộ Tử Xuyên lại vẫn nhìn ánh mắt nàng, sắc mặt trầm tĩnh như thủy, kia trong đôi mắt mặt trước sau như một linh động kỳ diệu, lại là lần đầu mang theo vài phần kích động cùng bất an. Bỗng nhiên cũng có chút mềm lòng, ôn nhu an ủi: "Người không phải sợ."

"Ta đây sao làm cũng là vì người."

"Không phải sợ."

Bên tai thanh âm càng là ôn nhu, Tư Đồ Lan càng là cảm giác không rét mà run, đem mặt trắng quá khứ, run tay nói: "Thời gian không còn sớm, ta đi trước... Mộ tướng quân chính người bảo trọng."

Thân ảnh vừa xẹt qua, Mộ Tử Xuyên thò tay bắt lấy của nàng tay áo, vừa định đem người lôi lại đây, lại bị trong nháy mắt trừu ra ngoài, kia vải dệt quá mức trắng mịn, làm sao bắt cũng bắt không được.

Như là một hồi hư vô mộng cảnh.

Lâm Nhu thật cẩn thận đi theo phía sau nàng, đối chuyện đã xảy ra hôm nay cảm thấy vừa sợ e ngại lại khó hiểu, bất quá Tư Đồ Lan bây giờ nhìn lại trạng thái thật không tốt, trước hết không hỏi.

Tư Đồ Lan mãi đến khi sắp chạy bộ ra rất xa, mới có hơi do dự quay đầu lại, nhìn thấy người nọ như trước đứng ở tại chỗ, từng bách tượng xứng dưới, nam tử yên lặng quay lưng lại chính mình.

Bắc Phong gào thét mà qua, ánh nắng nhợt nhạt chiếu xuống dưới.

Kia từng là nàng đời này đã gặp tối cao ngất sống lưng, cũng đang lúc này mệt mỏi tựa vào trên thân cây, như là vừa kinh lịch qua một hồi vô thanh chiến dịch, thất bại thảm hại.

XXXX

Ra sự việc này, Tư Đồ Lan cũng không có tâm tình đi cái gì ngự nhạc phường , bước nhanh đi trở về chính mình tắm diện, lục tung tìm ra cái kia có khắc chữ đồng tâm khóa, thuận tay liền ném cho Lâm Nhu: "Cầm chôn."

Vừa nói xong lại chính mình bác bỏ, "Không được, nếu là có nhân đào ra làm sao được?"

Lâm Nhu không biết đó là một gì, lại mơ hồ cũng biết là không thể gặp người gì đó, sau một lúc lâu, nghĩ tới điều gì, nói với nàng: "Như vậy hảo kim tử ném thật sự đáng tiếc, ta nhị cữu cữu là thợ kim hoàn, cầm làm cho hắc cho dung thôi?"

"Cũng hảo." Tư Đồ Lan dùng cái không lắm thu hút chiếc hộp một trang, các ở Lâm Nhu trên tay, "Tốt nhất là không muốn khiến nhân phát hiện, còn có, sự tình hôm nay ai cũng không cho nói, cũng không cho hỏi."

"Ta biết ta biết." Lâm Nhu tính tình luôn luôn đơn thuần, lại thủ khẩu như bình, ngược lại là cái có thể tín nhiệm cô nương.

"Người đi xuống trước đi, ngày mai lại đi cũng không muộn. Ra cung lệnh bài quản Lý công công muốn, liền nói là ta chấp thuận người về nhà thăm người thân, mặt khác lại mang vài người với người cùng đi, miễn cho trên đường không an toàn."

"Là." Lâm Nhu lên tiếng liền lui xuống, trong lòng vụng trộm nhạc, còn có thể trở về gia xem xem gia nhân, bao nhiêu hảo công sự nha.

Tư Đồ Lan quay đầu nhìn thấy cái kia thêu hoa lan hà bao, thở dài một hơi liền sủy ở trong túi, đứng dậy ra Mật Lan cung, gần như hoàng hôn, sắc trời dần dần tối xuống, sự tình hôm nay càng nghĩ càng cảm giác đáng sợ, hoàn toàn không rõ Mộ Tử Xuyên vì cái gì sẽ biến thành như vậy nhân.

Lúc này mới có hơi may mắn, may mắn lúc ấy không có gả cho hắc, không cần thận bị dính vào, đó là cả nhà đều phải rơi đầu sự tình...

Nàng hiện tại tâm tình hơi có chút khó chịu, cứ như vậy câu được câu không tại Đông cung đi dạo, dọc theo đường đi gặp gỡ cung nữ thái giám đều hướng nàng hành lễ, sau đó phần mình rời đi.

Sắc trời càng ngày càng mờ, không trung đeo một loan gầy nguyệt, Thanh Huy thản nhiên đổ xuống ở trên mặt đất, Tư Đồ Lan lại không hoàn

toàn có cái gì tâm tình đi thường thức.

Đi tới bên hồ, nàng mới dừng lại cước bộ. Không để ý cái gì hình tượng ngồi ở trên cầu, cũng mặc kệ có người hay không nhìn thấy.

Nhiều năm như vậy không có gặp mặt, cứ nhiên sẽ lấy phương thức này gặp lại, còn giống như biết những gì ghê gớm bí mật, kỳ thật cũng không tính bí mật, Hoa Xương vương người này coi như là một thể kiêu hùng, liền ý vào chính mình có thực quyền, liền gạt tâm tư của bản thân đều khinh thường dường như.

Hoàng đế cũng rất kỳ quái, biết rất rõ ràng đối phương chứa mưu phản tâm, nhưng ngay cả chèn ép cũng không dám, lại nói tiếp coi như là cái yếu đuối nhân, nếu không phải là bởi vì thân thượng lưu trường tử huyết, căn bản cũng không khả năng ngồi trên cái này ngôi vị hoàng đế đi?

Tư Đồ Lan đột nhiên hơi lớn nghịch không ngờ nghĩ: kỳ thật nếu để cho Hoa Xương vương kế vị, cũng khó không phải một chuyện tốt? Thái Tử thật sự không giống cái có thể chủ chánh nhân, đem thiên hạ này giao khi hãn trong tay, thật sự là có chút không dám tưởng tượng a...

Vừa nghĩ như vậy, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Tầm xách đèn lồng đứng ở cách đó không xa.

Lẳng lẳng nhìn mình.

Tác giả có lời muốn nói: cơ bản giúp xong ta Hồ Hán Tam lại chạy trở về đến

Lẳng ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi tạ sừu phương đàn bà ~, kiện v
đều /?

Chương 30 đưa cái tiểu hà bao

Tư Đồ Lan trong lòng một cái lộp bộp, có chút chột dạ nhìn qua, biết rất rõ ràng đối phương không có khả năng biết mình suy nghĩ cái gì, nhưng vẫn là mặt danh hoảng hốt, giống như mình làm cái gì nhận không ra người chuyện xấu dường như. Bởi vì đối mặt như vậy một đôi tình thuần ánh mắt, thật sự là không đành lòng đi tiết độ. Có vài nhân chính là như vậy, chẳng sợ không có lên tiếng chất vấn, cũng sẽ để người không duyên cớ sinh ra một loại cảm giác tội lỗi.

Thẩm Tầm xách đèn lồng, nhìn nàng cực kỳ lâu, mới đi từ từ lại đây.

Hắn bộ pháp rất nhẹ rất nhẹ, như là đạp một trận thanh đạm phong.

Tư Đồ Lan càng phát ra có chút hoảng thần, tổng cảm giác hẳn cùng trước kia có điểm không giống nhau, đặt ở phía trước, Thái Tử hẳn là đầy mặt vui sướng chạy tới kêu "Lan Lan", sau đó bắt đầu bô bô quẩn chính mình, mà không phải như vậy an tĩnh nhìn nàng, không nói câu nào.

"Điện hạ?" Nàng có chút thử kêu một tiếng, đối phương lại phá lệ không có phản ứng chính mình, chỉ muộn không ra tiếng hướng phía trước đi tới.

Chẳng lẽ Thẩm Tầm có thể nhìn thấu người khác tâm tư bản lĩnh, biết nàng vừa ở trong lòng nói hẳn nói bậy ? Điều này cũng không quá khả năng đi, nhưng cũng không có khác lý do, bằng không thật đúng là không tốt giải thích hẳn hiện tại như vậy quái dị hành vi a...

Tư Đồ Lan càng nghĩ càng cảm giác chột dạ, chỉ thật cẩn thận đứng lên, tìm đề tài, ấp úng hỏi: "Đều đã trở thể này, người cũng tới tản bộ a..."

Thẩm Tâm không phản ứng nàg, lại yên lặng đi lại đây, đứng ở bên cạnh nàg.

Biết rất rõ ràng đối phương là cái gì cũng không biết gốc tử, trong lòng vẫn là mặc danh một quý, trong lòng như là bị thứ gì cho đột nhiên đè lại, có chút khó chịu.

Trừ trăng rằm chung quanh có thể mơ hồ nhìn thấy một ít đám mây, chung quanh đều là đen kịt, liên một viên tinh tinh cũng nhìn không thấy. Ngay cả còn sót lại ánh trăng, cũng là lại đậm lại thiển, tái nhợt mà thanh lãnh, như vậy xa xôi mà cô lạnh.

Thẩm Tâm vẫn không để ý tới nàg, Tư Đồ Lan càng phát ra không được tự nhiên, đơn giản cũng không nói gì thêm, yên lặng đứng ở tại chỗ nhìn kia phiến bình tĩnh mặt hồ.

Hai người trầm mặc cực kỳ lâu, Thẩm Tâm cuối cùng là không nén được tức giận, quay đầu đi tiểu tâm dục dục quan sát nàg liếc mắt nhìn, buồn bực nói: "Lan Lan, ta không thích người khác chạm người."

"..."

Chạm vào?

Trong đầu yên lặng đem hôm nay tiếp xúc vài người loại bỏ một phen, sau đó Tư Đồ Lan nháy mắt quay đầu nhìn về phía hă, ánh mắt đột nhiên phóng đại.

"Người theo ta?"

Thẩm Tâm không nói chuyện, chỉ không được tự nhiên nghiêng đầu, như là biểu đạt chính mình bất mãn, hoặc như là một loại vô thanh cam chịu.

Tư Đồ Lan đầu tiên là ngực căng thẳng, tiện đà lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, khó trách hẳn hôm nay thái độ kỳ quái như thế, nguyên lai là bắt gặp mình và Mộ Tử Xuyên gặp mặt sự tình...

Sự tình này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng cuối cùng có thể giải thích hẳn như vậy quái dị thái độ, may mắn không phải là xảy ra điều gì khó lường đại sự, còn có thể chịu đựng được.

Nàng vốn là không thẹn với lương tâm, cũng không có cái gì hảo xấu hổ .

Hắn hiện tại trong lòng chỉ là đối với người khác đừng phải chính mình mà canh cánh trong lòng, thuyết minh hẳn không có nghe thấy hai người bọn họ đối thoại, sự tình còn chưa tới một phát tình trạng không thể vẫn hồi, có thể hồ lô liên hồ lô đi thôi.

Tư Đồ Lan xấu hổ ho khan hai tiếng, cương ngạnh nói: "Người nhất định là nhìn lầm, không ai chạm vào ta ."

Thẩm Tầm cúi đầu liếc nàng liếc mắt nhìn, ánh mắt hơi có chút khinh thường. Sau đó hẳn vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ của nàng đuôi lông mày.

Tư Đồ Lan sửng sốt, vội vàng hướng sau né tránh, làm gì đâu đây là.

Thấy nàng về phía sau trốn tránh, Thẩm Tầm càng phát ra mất hứng, bước lên một bước liền kèm ở cằm của nàng, lực đạo không tính quá nặng, lại ổn vừa chuẩn, dùng hành động thực tế biểu hiện ra hẳn làm một người đàn ông chiếm hữu dục.

Trong miệng lại một lần nữa cường điệu.

"Hắn chính là như vậy chạm người ."

"..."

Tư Đồ Lan ngẩng đầu, cả người cương ngạnh, ngốc ngốc nghênh lên ánh mắt hằn.

Đây là tình huống gì, còn mang cảnh tượng tái hiện sao? Thẩm Tầm này khí phách hành động chột đời mới nàng đối với hằn toàn bộ ấn tượng...

Cho là hằn chỉ là bắt chước một chút động tác, không nghĩ tới hằn niết cảm của mình nửa ngày đều không buông tay, Tư Đồ Lan không khỏi trong lòng vì chính mình cảm yên lặng điểm cái ngọn nến, thật sự là thời vận không tốt, mệnh đồ nhiều suyễn, đã muốn liên tục bị hai người niết.

Cầm hôm nay đi ra ngoài nhất định không có xem hoàng lịch.

Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, nói: "Buông ra."

"Đáp ứng ta lại không để cho người khác chạm, ta liền buông ra." Thẩm Tầm hôm nay tựa hồ là ăn quả cân, muốn cùng nàng mặc cả đến cùng, cũng không biết là học với ai.

"Ai bảo người khác chạm?" Tư Đồ Lan lại là hảo khí lại là buồn cười, "Lời này thực dễ dàng để người hiểu lầm hảo hay không hảo, truyền đến người bên ngoài trong lỗ tai đi, ta chính là mười cái mạng cũng không đủ chết."

Chẳng sợ xuất phát từ một cái đuổi lý trạng thái, Tư Đồ Lan dư uy cũng thượng tại, Thẩm Tầm không dám cùng nàng cứng rắn tranh, chỉ có chút do dự thu tay, miệng còn tại lâu bà lâu bầu nói: "Không cần người khác chạm vào."

"Không cần người khác chạm vào, không cần người khác chạm vào, không cần người khác chạm vào."

"Hảo hảo hảo, dừng một chút đình." Tư Đồ Lan bị hằn nói làm nhảm làm được có chút không nói gì, vội vàng lên tiếng đánh gãy, "Ta lại không

để cho người khác gần người là được."

Vừa nói xong, lại cảm thấy có cái gì không đúng, lại nói: "Nhưng ta cuối cùng là cái cô nương gia, khí lực nào có nam nhân đại? Bị người khi dễ thời điểm lại không biện pháp khác, người cũng không có khả năng vẫn bồi ở bên cạnh ta nha."

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, như là nghe không biết rõ giống nhau. Sau một lúc lâu, tựa hồ nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nói: "Thực xin lỗi..."

Tư Đồ Lan sững sốt, nửa ngày cũng chưa phản ứng kịp, như thế nào đột nhiên cho mình giải thích?

"Như thế nào liền thực xin lỗi ta..."

"Lan Lan thực xin lỗi..." Thẩm Tầm cắn môi dưới, tựa hồ rất là áy náy, chậm rãi đem đầu chuyển qua, thanh âm càng ngày càng nhỏ, áy náy vụn vụn nói, "Ta không biết người hôm nay là thụ khi dễ, ta cho rằng... Ta cho rằng..." Giống như có chút nói không nên lời, cúi đầu liền không hề tiếp tục những lời này .

Trầm mặc thật lâu, mới lại nhỏ thanh giao diện.

"Lan Lan thực xin lỗi... Là ta không có bảo vệ tốt người..."

Tư Đồ Lan lẳng lẳng nhìn hắn một cái, trong lòng bỗng nhiên có chút mặc danh cảm xúc, nói không ra là cái gì tâm tình, chỉ cảm thấy như là có trận gió mát chậm rãi thổi qua, cào lòng người trung có chút ngứa.

Ngay từ đầu rõ ràng là chính mình đuối lý chột dạ, hắn ngược lại bắt đầu tỉnh lại khởi chính mình đến , cũng không biết có tính không là một cái hảo biến chuyển, vô luận ý nghĩ của hắn cỡ nào ngây thơ cỡ nào đơn thuần, tâm tóm lại là hảo .

"Với người không quan hệ ..." Tư Đồ Lan cười cười, ôn nhu nói, "Lan Lan về sau sẽ không lại cùng hắc gặp mặt, không cần lo lắng."

Thẩm Tâm cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt ấm áp mà chân thành, lặng lẽ nhìn sau một lúc lâu, hắc bỗng nhiên vươn ra ngón út đặt ở trước mặt nàng, làm cho nàng thề.

"Chỉ cho ta chạm vào..."

"..." Tư Đồ Lan có chút không nói gì, cương ngạnh ho khan hai tiếng, cuối cùng vẫn là vươn ra chính mình tay cùng hắc câu ở cùng một chỗ, nhàn nhò nói, "Hảo... Chỉ cho người chạm vào."

Tựa hồ là rất hài lòng của nàng phối hợp trình độ, Thẩm Tâm tâm tình rất tốt bổ sung một câu, "Người đừng quên, ta cũng chỉ cho người chạm vào."

Ai hiếm lạ ...

Tư Đồ Lan tức giận liếc mắt nhìn hắc, nhưng trong lòng một ngọt.

Mặc sau một lúc lâu, nhớ lại phía trước cho hắc thêu cái kia hà bao, Tư Đồ Lan vội vàng từ trong vạt áo đầu móc đi ra, đưa tới trên tay hắc, ngữ khí còn có chút ngượng ngùng dường như.

"Đây là cho người thêu, hảo hảo thu liền là, không cần lúc nào cũng mang."

Thẩm Tâm tiếp nhận vừa thấy, là hình chữ nhật Vân Cẩm hà bao, chính phản hai mặt đều thêu một đám hoa lan từng, thật nhỏ trên cánh hoa còn mang theo chút dần biến sắc, vừa thấy liền biết mất rất nhiều tâm tư. Tuy nói văn dạng có chút có chút nữ khí, nhưng kia để bố lại là xám bạc sắc du long ám văn, nói là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh cũng lại

không vì quá. Cứ như vậy, cho dù là nam tử đeo, cũng không có như vậy kỳ quái.

Tư Đồ Lan ở mặt ngoài thoát nhìn không câu nệ tiểu tiết, lại là cái tâm tư rất tinh tế cô nương, thâm thuà không nói chơi, cũng có thể tại chi tiết thượng hạ công phu, từ nơi này hà bao thượng liền có thể nhìn ra một hai đến. Nàng người này tuy nói xuất thân bình thường, ngược lại là cái đáng quý cô nương tốt.

Thẩm Tầm cúi đầu nhìn thật lâu, sau đó đem kia hà bao treo tại trên thắt lưng, bộ dáng thành kính mà lại chuyên chú.

"Thích."

"Ta làm cho người thu là đến nơi, không cần mang , để cho người khác nhìn thấy nhiều không tốt." Tư Đồ Lan đời này vẫn là lần đầu đưa nam tử gì đó, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng, thấy hấn hiện tại một bộ muốn mang một đời tư thế, lại sợ người khác nói nhàn thoại, đành phải nhiều lần khuyên can nói, "Người thu tại chính mình trong tầm cung chớ làm mất hảo..."

Thẩm Tầm không có để ý nàng, đeo hà bao rất là thần khí tại trước mặt nàng đi tới đi lui.

Miệng tái diễn hai chữ, "Thích."

"Thích thích thích."

Kỳ thật hấn cũng không nói lên được cái này hà bao có cái gì tốt , ở trong lòng hấn, chỉ cần là Lan Lan đưa gì đó, cho dù là thối cứt chó hấn cũng thích...

Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hấn, trong lòng lại cao hứng lại không được tự nhiên, cúi đầu không nói chuyện.

Đột nhiên cũng có chút hâm mộ hẳn, vĩnh viễn sống ở thế giới của bản thân bên trong, không cần lo lắng người khác cảm thụ, cũng không cần đi bận tâm tiếp theo bữa cơm muốn ăn chút gì, sống được như vậy làm từng bước. Chính mình mặc dù là cái bình thường nhân, lại muốn chiếu cố người khác cảm thụ, còn muốn phòng ám toán phòng âm mưu phòng tiểu nhân, như vậy ngày, có đôi khi thật sự cảm giác thật mệt mỏi.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật gốc tử thế giới thật sự rất đơn thuần , thích gì gì đó liền trực tiếp nói thích, không thích cái gì gì đó liền trực tiếp nói chán ghét, không có người bình thường như vậy cong cong nhiều nhiều, muốn nói cái gì liền nói cái gì, muốn làm cái gì thì làm cái đó, sống được so người bình thường cần phải thoải mái hơn.

Nói hẳn bất hạnh, kỳ thật hẳn lại là trên đời này may mắn nhất nhân.

Đã đến ban đêm, cung khuyết vạn tầng chi gian điểm đầy trường đăng, lại chung quy chỉ có thể chiếu sáng lên trước mắt kia một khối nhỏ địa phương, thương hắc bầu trời đêm bên trong cái gì cũng nhìn không thấy, lại càng hiển thâm trầm cùng mở mang.

Gió đêm có chút lạnh, Tư Đồ Lan hơi mím môi, nhìn phía ánh mắt của hẳn bất đắc dĩ mà lại." Thích hảo..."

Chương 31 hoàng hậu sinh nhật

Tuy nói đương kim hoàng đế không thích xa hoa lãng phí, nhưng hoàng hậu sinh nhật dù sao cũng là trong cung hạng nhất đại sự, nếu hạ lệnh khiến lục cung cùng khánh, vậy cũng tự nhiên là muốn xử lý ra một cái bộ dáng đến. Huống hồ vài năm nay quốc thái dân an, quốc khố sung túc, cung yến quy cách so với bình thường còn muốn lớn hơn chút.

Tư Đồ Lan vốn là trí tuệ, trụ cột cũng không sai, học thủ mới khúc tự nhiên cũng không nói chơi, nhưng dù sao cũng là tại trong vòng vài ngày tốc thành , không có như vậy tinh mà thôi.

Kỳ thật nàng rất kì quái , thái tử phi thể nhưng nói cho nàng đi đến nhạc đệm chính mình khiêu vũ, nhưng là thẳng đến hoàng hậu sinh nhật một ngày này, nàng đều không có tìm đến mình trước tiên diễn luyện một lần, không biết là tính trước kỹ càng, vẫn có khác ý tưởng. Tư Đồ Lan rõ rệt cảm giác được có cái gì không thích hợp, nhưng lại cũng không tài cán vì lực, dù sao mình quyền thế không có người khác đại, bị cho cái ra oai phủ đầu cũng trong dự đoán, chỉ có thể đi một bước là một bước .

Yến hội tại một hồi cung đình ca múa trung kéo ra mở màn, những kia đều là trải qua chuyên gia huấn luyện nhạc sĩ cùng vũ nương, mười mấy thướt tha nhiều vẻ tuổi thanh xuân thiếu nữ mở ra phấn phiến chậm rãi khởi vũ, như là trong hoa viên linh động hồ điệp, vì này trường thọ yến mở cái triệu chứng tốt.

Hoàng đế cùng hoàng hậu tự nhiên là vị cư chỗ cao , trong cung phi tử cùng mệnh phụ đều có các nàng phần mình chỗ ngồi, này thoạt nhìn cứng nhắc mà yên lặng trong hoàng cung, đẳng cấp thứ tự ngược lại là phân rất rõ sở.

Tư Đồ Lan ngồi ở Thẩm Tâm bên trái, thái tử phi khi hấn bên phải, cử chỉ đoan trang, một chút cũng chọn không ra sai đến, nghiêm nhiên một bộ tương lai quốc mẫu phong phạm. Chính mình tuy nói trang điểm khéo léo, như vậy đối lập dưới lại là thấy thế nào như thế nào xấu hổ.

Đại Chu luôn luôn lấy phải vi tôn, như vậy chỗ ngồi xếp thứ tự ngược lại là thực hợp lý, nhưng Tư Đồ Lan tổng cảm giác trong lòng ngạnh một cây gai, như thế nào bặt cũng không nhổ ra được.

Thẩm Tâm người cái này xú tiểu tử, tả ủng hữu bảo rất hưởng thụ nha?

Thái Tử hiển nhiên không biết mình bị người nào đó nguyên rửa thiên biến vạn biến, còn tại ân ân cần cần cho nàng gấp đồ ăn, "Lan Lan, cái này

ăn ngon."

Lúc này, Tư Đồ Lan thì sẽ giả mù sa mưa cười nói: "Thái tử phi nương nương còn không có ăn đâu, ngài cho nàng giáp đi." Sau đó mặt không chút thay đổi xem đồng hồ diễn.

Thẩm Tâm mỗi lần đều đựng tới uyển chuyển từ chối, số lần một nhiều, liền ủy khuất xẹp miệng không nói.

Trời đất chứng giám, trong mắt của hắn chỉ nhìn thấy Lan Lan một người, hoàn toàn không biết bên phải còn ngồi nhân...

Ca múa qua liền là xiếc ảo thuật, những thứ kia là từ dân gian số tiền lớn cam kết xiếc ảo thuật nghệ nhân, người người người mang tuyệt kỹ. Lần này lại là tại dương kim thiên tử trước mặt biểu diễn, tự nhiên càng là ra sức, xem nhân kêu sợ hãi liên tục, phân phân trầm trồ khen ngợi.

Nhìn một chút, Tư Đồ Lan không khỏi lại nghĩ tới ra cung lần đó trải qua, may mắn hữu kinh vô hiểm, chỉ là thương tay.

Không đúng...

Còn giống như bởi vì món đó chuyện hư hỏng gả cho người .

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan có chút không nói gì ghen hòng.

Nếu nàng ngay từ đầu không tiến cung, liền sẽ không gặp gỡ Đào Ưu cô cô, nếu nàng không có gặp gỡ Đào Ưu cô cô, nàng liền sẽ không tới đây Đông cung đưa cái gì phá điểm tâm, nếu không đưa cái kia điểm tâm liền sẽ không đồng tình cái này ngu xuẩn Thái Tử, nếu không đồng tình Thái Tử liền sẽ không tự mời qua đến làm bên người cung nữ, nếu không làm bên người cung nữ liền sẽ không bồi hấn ra cung xem xiếc ảo thuật còn bị thương, nếu không chịu cái này thương nàng liền sẽ không gả cho hắn làm! Quá! Tử! Lương! Đệ!

A... Nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết a!

Tư Đồ Lan có chút ảm đạm ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện Đào Ưu cô cô thân ảnh, tựa hồ cũng là được mặt, hồn rất tốt, có thể ở bên cạnh hoàng hậu bên người hầu hạ . Bất quá bởi vì ly khá xa, nàng còn không có nhìn thấy chính mình. Tư Đồ Lan không khỏi có chút cảm khái, nàng hiện tại biến hoá nhanh chóng thành chủ tử, trước kia cố nhân vẫn như cũ là ban đầu công sự, lúc nào phát đạt nhất định phải đề bạt một chút, không thì là được vô tình vô nghĩa chi người.

Nàng bên này thần du phía chân trời, vừa cúi đầu phát hiện mình trong bát lại đầy...

Đầu sỏ gây nên Thấm Tầm vội vàng đem đầu trật quá khứ, tỏ vẻ không phải hấn giáp .

Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, nhiều hơn lại là cảm động, tuy nói không có hứng thú, lại cũng không tốt phất hấn này phiền tâm, chỉ tượng trưng tính ăn hai cái, nói: "Ân, ăn ngon."

Nghe lời này, Thấm Tầm hai mắt tỏa ánh sáng, giống như câu kia "Ăn ngon" khen ngợi chính là hấn bản nhân giống nhau.

Vì thế khởi thủ lại cho nàng gấp hai đũa, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, kia phó sẵn sóc tỉ mĩ bộ dáng, khiến người chung quanh nhìn cũng có chút kinh ngạc.

Thái Tử giống như thật lâu đều không có cao hứng như vậy qua, dĩ vãng nếu là có cái gì cần xuất trưởng cung yến, bình thường đều là một người ngồi ở chỗ kia lặng lẽ ăn cái gì, hơn nữa cũng ăn rất ít. Trừ phi hoàng đế cùng hoàng hậu chuyên môn câu hỏi, cũng sẽ không chủ động nói cái gì đó, không có gì quá lớn tồn tại cảm, nếu không phải là ngồi ở đó dưới một người trên vạn người vị trí, rất ít sẽ có người nhớ tới trong cung còn có như vậy một cái ngốc Thái Tử.

Luôn luôn được sủng ái vẫn chiêu nghi ngồi ở tương đối dựa vào thượng vị trí, ánh mắt lại vẫn nhìn bên này, nếu là nhìn kỹ một chút, thậm chí còn mang theo chút vui mừng ý tứ.

Tâm nhi trưởng thành, biết đau người, việc nhỏ thương cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ. Nếu là chậm rãi bắt đầu hiểu chuyện đến, nói không chừng về sau còn là cái minh quân đâu.

Thái Tử vẫn dán Tư Đồ Lan, trực lợi vốn là chính thất Hoắc Thanh Thu lượng ở một bên, mà khi sự nhân nhượng thật giống như không có gì quá lớn cảm xúc, cùng Thái Tử dựa vào cũng không phải rất gần, chỉ yên lặng nhìn biểu diễn không nói lời nào.

Hoàng hậu là trận này yến hội nhân vật chính, tự nhiên cũng là rất cao hứng, từ đầu đến giờ, nụ cười trên mặt cũng chưa đình quá. Nàng là một quốc chi mẫu, bình thường muốn cái gì liền có cái gì, lại cũng không thú vị thực, khó được có như vậy một hồi vì nàng mà thiết yến hội, cũng liền không đi nghĩ những kia mất hứng sự tình .

Phần khích biểu diễn tiến hành được một nửa, cuối cùng đến thái tử phi nên xuất trường thời điểm.

Hoắc Thanh Thu ho nhẹ hai tiếng liền hạ chỗ ngồi, sau đó mặt mang tiểu ý nói: "Mẫu hậu ngày sinh, nhi thần cùng lương đệ muội muội riêng dâng lên ca múa một khúc, nguyện mẫu hậu Phúc Thọ An Khang, thọ cùng trời đất."

Nhìn 2 cái như hoa như ngọc con dâu, tựa hồ là nhìn thấy con cháu cả sảnh đường tương lai, hoàng hậu cười rất là vui vẻ, "Làm khó các người có lòng ."

"Những thứ này đều là nhi thần bốn phận." Hoắc Thanh Thu ngại ngùng cười, hướng về phía một bên nói: "Bị cầm."

Nhanh chóng có cung nữ mang ra một phen đàn cổ, Tư Đồ Lan có chút thấp thỏm, lại chỉ có thể kiên trì đi qua, chúc thọ mà nói thái tử phi đã nói qua, không phải do chính mình nói lại lần nữa xem, chỉ có thể làm từng bước làm một cái phối hợp diễn, cam đoan chính mình không ra sai là được. Nàng thân thủ nhẹ nhàng bát một chút huyền, âm sắc đều đều, trầm dày lại không mất lượng thấu, không giống như là vật phàm.

Kia sương thái tử phi lại lên tiếng, lại ần ần có vài phần quý dị được sắc, "Nhi thần cho phụ hoàng cùng mẫu hậu dâng lên một vũ < ngọc lương chiết >, lương đệ muội muội vì luyện này thủ khúc, khả phí mấy ngày công phu đâu."

Hoàng hậu gật đầu cười, một bộ sáng tỏ bộ dáng, này < ngọc lương chiết > chính là triều đại đang khúc một trong, nói là một cái thiện tâm thiếu nữ vũ hóa thành tiên chuyện xưa, lúc này ở nơi này cũng vừa vặn hợp với tình hình.

Tư Đồ Lan nhưng trong lòng nhất thời một cái lộp bộp.

< ngọc lương chiết > ? ? ? Vậy là cái gì ngoạn ý?

Thái tử phi ngày đó tìm chính mình đi qua thời điểm, không phải rõ ràng nói < ngọc thượng chiết > sao? Chính mình ngao vài cái buổi tối luyện khúc, chẳng lẽ luyện sai lầm?

Tư Đồ Lan có chút cương ngạnh quay đầu nhìn nhìn nàng, là vừa mới không cẩn thận nói nhầm một chữ, vẫn là cố ý chỉnh của nàng?

Hoàng hậu cùng hoàng đế vẫn đợi các nàng biểu diễn, Tư Đồ Lan lại đột nhiên không động tác, hai tay các tại cầm huyền thượng, ánh mắt có chút đại ra.

Làm sao được?

Nàng đột nhiên cảm thấy chính mình rơi vào một cái cục, đi cũng không được, phá cũng không phải. Có loại dù có thể nào chỉ có một con đường chết hít thở không thông cảm. Giống như là tại hạ một ván cờ, đi tới đường cùng, vô luận lạc nào một cái tử đều là thua.

Dựa theo nguyên kế hoạch đạn < ngọc thượng chiết >, nếu như là cái âm mưu làm sao được? Đạn nàng nói < ngọc lương chiết >? Nhưng nàng hoàn toàn chưa từng nghe qua nha!

Chung quanh đều an tĩnh xuống dưới, tựa hồ là tại tò mò nàng quái dị này hành động, trong đại điện không có người bên ngoài nói chuyện, chỉ có thái tử phi mặt mang nụ cười hỏi một câu: "Lương đệ muội muội, người vì sao không bắn nha?"

Tư Đồ Lan mím môi nhìn qua, lại gắt gao cắn răng, đánh đánh đạn, ta đạn đại gia người...

Một ta còn tưởng rằng người là thiện lương tiểu muội muội, không nghĩ với người so đo, không cần thận liên nói.

Đối mặt đủ loại quái dị ánh mắt, Tư Đồ Lan tâm bắt đầu kinh hoàng, có loại khổng chế không được phần nộ cùng khó chịu, cuối cùng nàng từ từ xem hướng về phía góc bên phải.

Nhìn thấy Thẩm Tầm một người ngồi ở chỗ kia, mắt bên trong tất cả đều là chính mình, ánh mắt hân ôn nhu mà yên ổn, thậm chí còn mang theo chút cổ vũ, hân cũng không biết chính mình bị vây một loại bốn bề thọ địch hoàn cảnh, còn tưởng rằng mình là luống cuống.

Tư Đồ Lan tâm đột nhiên bình tĩnh lại, kỳ thật, cũng không có cái gì đáng sợ. Liên tính đạn sai lầm, cũng sẽ không như thế nào đi.

Nàng hơi hơi nhắm chặt mắt, sau đó bắt đầu khảy đàn mình luyện bảy ngày < ngọc thượng chiết >, đầu ngón tay có chút run đầu, có một loại biết

rõ là đám cháy cũng không đến mức không hướng hạ nhảy cảm giác.

Quả nhiên, Hoắc Thanh Thu chưa cùng của nàng khúc khởi vũ, chỉ đầy mặt kinh ngạc đứng ở tại chỗ, không biết là đang vờ khuông làm dạng, hay là thật không nghĩ tới nàng đạn sai lầm.

Tư Đồ Lan run tay đánh đàn, lại bởi vì bị bị đè nén hồi lâu, đồ so nàng đạn bình thường tốt hơn, tiếng đàn cao nhã mà bình thản, thật là có chút ngọc nhuận Thanh Phong cảm giác.

Trong đại điện người đều có chút kỳ quái vì sao Hoắc Thanh Thu không khiêu vũ , chỉ có hoàng hậu sắc mặt đột nhiên biến đổi, thẳng tắp nhìn về phía giữa sân đánh đàn Tư Đồ Lan. Hoàng đế cũng là sửng sờ, tựa hồ là kêu gọi hẩn cái gì ký ức, hơi có chút kinh ngạc bộ dáng.

Hoắc Thanh Thu không có lên tiếng ngăn cản nàng, chỉ chờ nàng một khúc tấu xong, mới buồn bã nói: "Lương đệ muội muội đây là thế nào, muốn một mình biểu hiện mình có thể có khác phương thức, làm gì trước mặt mọi người phá? Nói hảo < ngọc lương chiết >, vì sao một mình đổi khúc, đem một mình ta lượng ở trong này?"

Tư Đồ Lan vừa định muốn lên tiếng giải thích, hoàng hậu lại lên tiếng cắt đứt, tựa hồ hơi có chút tức giận, sắc mặt ảm ảm mang theo chút xanh mét, "Bản cung mệt mỏi, đi về nghỉ trước ." Một hồi vì hoàng hậu sinh nhật mà thiết yến hội, chủ nhân lại như vậy trước tiên rời sân, khiến tất cả mọi người có chút trở tay không kịp.

Không phải là chúc thọ trong quá trình xảy ra chút tiểu sai sao? Hoàng hậu vì cái gì sẽ tức giận như vậy? Chẳng lẽ là lương đệ đạn cái kia khúc có vấn đề?

Chương 32 bao che khuyết điểm

Hoàng hậu phản ứng thật sự quá mức rõ rệt, Tư Đồ Lan nhất thời than đi xuống, trán đều mạo chút lạnh hãn, trong lòng vẫn niệm hai chữ, xong xong xong.

Nàng quả nhiên vẫn là đồ sai lầm một phen, tại đây quý quyết trong thâm cung, không có cái gì âm mưu phải không khả năng, huống chi là theo chính mình từng có tiết thái tử phi.

Nàng bây giờ còn cũng không biết này khúc có cái gì vấn đề, chỉ nhìn một cách đơn thuần hoàng hậu phản ứng, cũng biết chính mình phạm vào cái gì tối kỵ. Tại hoàng hậu ngày sinh trước mặt mọi người phá, hưởng lớn nói nhưng là tử tội, khả hoàng hậu tựa hồ là xuất phát từ nào đó cổ kỵ, không có muốn đem sự tình nháo đại ý tứ, chỉ một người cảm giận phát tay áo rời đi, tuy nói chính mình điều mệnh xem như bảo vệ, nhưng khẳng định cũng tại Đế hậu trong lòng lưu lại một cái ấn tượng xấu.

Thấp thỏm bất an rất nhiều, càng là tò mò kia khúc đến cùng có cái gì không thích hợp, theo lý thuyết đây là tiền triều hoài Tống dang khúc, có thể bắn ra người tới ít lại càng ít, như thế nào liền chọc hoàng hậu như vậy mất hứng đâu?

Hoàng hậu tuy rằng đi, hoàng đế vẫn còn lưu lại tại chỗ, nhưng xem ánh mắt của nàng rõ rệt mang theo vài phần không khoái, tựa hồ còn có mấy phần bất đắc dĩ.

"Mà thôi mà thôi, này thọ tinh đều rời sân, cũng không có tất yếu tiếp tục nữa. Trẫm cũng có chút mệt mỏi, phần mình ăn xong phần mình tan cuộc đi."

Hoàng đế nói xong, cũng đứng dậy rời đi, tùy thân hầu hạ cung nữ thái giám nối đuôi nhau mà ra, một người tiếp một người đi theo phía sau hẳn.

Mọi người bị biến cố bất thành linh làm được có chút phát mộng, đều mang theo ánh mắt nghi hoặc đánh giá trong sân hai nữ tử.

Một là tân tiến cung chạm tay có thể bồng thái tử phi Hoắc Thanh Thu, một là vừa gặp hoàng hậu bạch nhãn lương đệ Tư Đồ Lan, cao thấp lập phán. Nên nịnh bợ ai nên văng vể ai, mọi người trong lòng đều có một phen so đo.

Này lương đệ là lần đầu tại lục cung trước mặt lộ diện, lại vừa ra trường liên thất thế, không biết là nên thán nàng mệnh khổ, hay là nên thán một tiếng thái tử phi thực sự có thủ đoạn, không hổ là tương lai quốc mẫu, sửa trị thủ hạ ngược lại là có một bộ.

Tư Đồ Lan mình cũng biết, ra chuyện như vậy, phải không muốn trông cậy vào về sau có thể có ngày lành qua, này giữa hậu cung nhân nịnh nọt, thái thấp leo cao sự tình thấy được nhiều lắm, chỉ có thể trách chính mình đại ý, không phòng trụ. Nhưng cho dù phòng được có năng lực như thế nào đây, nàng bất quá một cái thấp phần vị lương đệ, thật dám cùng chính thất ngạnh kháng sao? Đối phương muốn nàng chết, muốn nàng sinh, còn không phải chuyện một câu nói tình.

Trong đại điện an tĩnh có thể nghe mọi người hô hấp thanh âm, Tư Đồ Lan như trước ngồi ở cầm trên ghế, ánh mắt thậm chí có chút đại ra, tựa hồ còn không có từ nơi này trường hỗn loạn trung phục hồi tinh thần.

Này đem đàn cổ chủ nhân chính là xuất thân danh môn vọng tộc phương tiếp dư, thuở nhỏ thông hiểu âm luật, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh tu, lúc trước cũng là điển thành có danh tài nữ một trong. Mà khi nay hoàng đế tựa hồ không quá thích loại hình này, một bộ xa cách bộ dáng, cho nên nàng đến nay cũng không phải rất được sủng, tiến cung mười mấy năm, cũng còn là cái tiếp dư vị trí. Trên có hoàng hậu cản đường, sau có mới sủng tác kiêu, Phương Tiếp dư tưởng tại đây giữa hậu cung đứng vững chân, tự nhiên cũng muốn học sẽ xem người sắc mặt làm việc.

Này thái tử phi tuy nói là của nàng vẫn bồi, khả thực quyền so với nàng muốn lớn rất nhiều, lúc này không thừa cơ biểu hiện một phen, còn

đợi đến khi nào?

Thái tử phi nhất định là không thích cái này lương đệ, bằng không cũng không có khả năng làm cho nàng trước mặt mọi người xấu mặt, chính mình biết thời biết thế một phen, nói không chừng có thể cùng thái tử phi đặt lên quan hệ thế nào đâu? Về phần kia ngốc Thái Tử, hoàn toàn không ở của nàng suy xét phạm vi bên trong, đều biết là ngốc tử, liên lời nhận không toàn, có thể ảnh hưởng cái gì đại cục? Mấy thập niên cũng không phát hiện hãn quân quá chuyện gì, cũng sẽ không ở phía sau đột nhiên quân nhân sự đi?

Nghĩ đến đây, Phương Tiệp dư cho mình tâm phúc cung nữ nháy mắt, ý bảo nàng lại đây, sau đó tại bên tai nàng nhỏ giọng dặn dò một câu.

Thái Tử vốn vẫn im lặng ăn đồ đặc của mình, quay đầu vừa thấy, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều ly tịch, lại nhìn xuống dưới xem, Lan Lan một người ngồi ở đàn cổ trước mặt, tựa hồ có chút thần du phía chân trời.

Hãn có chút mờ mịt, niết đôi đũa trong tay nhìn nàng thật lâu, tựa hồ rất ngạc nhiên nàng đây là thế nào.

Tư Đồ Lan chính không biết làm sao ngồi ở tại chỗ, trước mặt cầm đột nhiên bị người mang đi, cùng này nói là dọn, chi bằng nói là thưởng, rõ ràng là vài cái thoát nhìn thực nhu nhược cung nữ, lại lại cứ sử ra một cỗ man lực. Kia bay nhanh tốc độ, như là sợ nàng làm bản này trương đàn cổ bình thường.

Tư Đồ Lan hoảng sợ, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, thân mình lại đột nhiên không còn. Nàng theo bản năng kinh hô một tiếng, hai tay hướng không trung lung tung gãi gãi, cuối cùng là cái gì cũng bắt không được, lập tức "Phanh" vừa vang lên ngồi xuống đất.

Mông nhất thời suất nở hoa, mặc dù nói không hơn nhiều đau, lại làm cho nàng ở trước mặt mọi người ra hảo năm thứ nhất đại học cái xấu. Nàng

có chút kinh ngạc ngồi dưới đất, tựa hồ vẫn chưa có hoàn toàn phản ứng kịp.

Trong đại điện có vài nhân ly tịch, có vài nhân còn lưu lại tại chỗ xem náo nhiệt, tựa hồ cũng rất ngạc nhiên này lương đệ nên như thế nào kết cục, lúc này thấy đến loại này cảnh tượng, có vài nhân còn lộ ra sung sướng khi người gặp họa tư thái, tựa hồ liệu định nàng vận số đã hết, phiên không được thiên, số ít vài người còn vụng trộm cười. Đây hậu cung ngày quá mức chán nản, khó được có trường trò hay có thể xem, tự nhiên không muốn bỏ qua.

Thái tử phi tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ có như vậy vừa ra, nhưng là không có cái gì quá lớn phản ứng, hoàng đế cùng hoàng hậu đều không ở bên cạnh, nàng cũng không có cái gì tâm tình đi làm diễn , chỉ cúi đầu tà tà liếc nàng, một bộ cùng ta không quan hệ bộ dáng.

Tư Đồ Lan ánh mắt có chút phiếm hồng, đột nhiên tức giận quay đầu lại, nhìn thấy là vừa mới dọn cầm cung nữ rút ra chính mình ghế, động tác không chút hoang mang, lại mang theo một bộ thất kinh bộ dáng cầu xin tha thứ: "Nô tỳ không phải cố ý, cầu lương đệ thứ tội a..."

Không phải cố ý? Nói ra liên ngốc tử cũng không tin đi? Nàng vốn êm đẹp ngồi ở trên ghế, là trường ánh mắt cũng không thể làm ra loại chuyện này!

Trong hậu cung này, hám lợi thải thấp leo cao thật sự là biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, mọi người trong lòng tựa hồ chỉ còn lại có quyền lực, không có tình cảm gì, Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, đột nhiên cảm giác được mệt chết đi mệt chết đi, vì cái gì muốn kéo vào loại này dơ bẩn địa phương, buộc chính mình không thể không đi tranh đoạt, đi cầu một cái sinh tồn chi địa.

Nàng cắn chặt răng, hai tay có chút chặt vật chống tại địa thượng, vừa mới chuẩn bị yên lặng đứng lên, đột nhiên phát hiện mình thân mình lơ lửng mà lên. Có chút kinh ngạc, đành phải theo bản năng đặt lên cổ của đối phương, nhưng trong nháy mắt rơi vào một cái ấm áp mà kiên cố trong ngực.

Tập trung nhìn vào, đúng là Thẩm Tầm đem nàng ôm ngang lên, hai tay gắt gao cô tại trên thân thể của nàng, một tia một hào cũng không có lơ lửng.

Tư Đồ Lan trong nháy mắt cho là mình đang nằm mơ, ngay sau đó chợt cúi đầu, có chút không dám đi đối mặt ánh mắt hắn.

Đúng vậy, nàng như thế nào quên đâu, nàng còn có cái Tầm nhi a...

Nàng này sương bị cảm động lệ nóng doanh tròng, trong lòng ôm bị khinh bỉ tiểu tức phụ Thái Tử điện hạ lại vượt ngoài phần nộ rồi...

Mẹ nó !!!

Thẩm Tầm ôm ngang Tư Đồ Lan, bước lên một bước liền đem cái bọc kia khang làm bộ cung nữ đập ngã xuống đất, tựa hồ là tức không chịu được, đánh tới khí lực đã hoàn toàn không chịu khống chế của hắn, một chút cũng không thương hương tiếc ngọc.

Tư Đồ Lan bị hắn này kinh sợ hành động sợ tới mức một câu cũng không nói ra được, bên tai đột nhiên lại rõ ràng xuất hiện hai chữ.

"Trượng tử!"

"..." Tư Đồ Lan bỗng nhiên cả người cũng không tốt, lảng lảng nhìn hắn, lại quay đầu nhìn nhìn kia đầy đất lăn cung nữ.

Này hung tàn từ ngữ học với ai?

Kia cung nữ bị hấn đập cả người phát run, nghe lời này, càng là sợ tới mức không được, vội vàng bò qua đến liên tiếp dập đầu: "Thái Tử gia tha mạng a... Nô tỳ không phải cố ý!"

Tất cả mọi người bị Thái Tử bất thành lình hành động sợ tới mức kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, chỉ có kia cung nữ chủ nhân Phương Tiệp đứng dậy, tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ có Thái Tử hội diện thượng như vậy vừa ra, thanh âm cũng có chút phát run, "Điện hạ, như phương nhưng là ta trong cung nhân, nói trượng tử liền trượng tử, sợ là không tốt sao?"

Kia cung nữ làm sự tình đều là nàng phân phó xuống, lúc này cầu tình ngược lại là có chút chột dạ, nhưng dù sao là của nàng tâm phúc cung nữ, bình thường coi như là trung thành và tận tâm, tự nhiên không thể ra cái gì sai lầm.

Vốn rất nhỏ một sự kiện, ai biết hội nửa đường giết ra cái gốc Thái Tử a!

Thẩm Tầm không lại tiếp tục đập đi xuống, lại cũng không nhìn nàng, chỉ cắn răng nói: "Phụ hoàng nói ta có quyền lực để cho người khác chết."

Tuy rằng vừa bị nàng làm nhục một phen, nhưng này cung nữ có lẽ là thụ người khác phân phó, bất đắc dĩ mới làm ra loại này đòi mạng sự tình, chính mình đương quá cung nữ, biết không nghe chủ tử phân phó kết cục có lẽ thảm hại hơn. Tư Đồ Lan cảm giác lại không mở miệng cầu tình cũng có chút máu lạnh, có chút không đành lòng nói: "Trượng trách mấy chục là được, tội không đáng chết..."

Thẩm Tầm yên lặng liếc nàng liếc mắt nhìn, không nói chuyện.

Tư Đồ Lan càng phát ra chột dạ, cảm giác mình thật sự là càng sống càng uất ức, chỉ vui ở trong lòng hẩn nhỏ giọng nói: "Ta không nghĩ than thượng mệnh nợ..."

Thẩm Tầm hôm nay lần này hành động thật sự là có chút ra ngoài ý của nàng liêu, không để cho nàng tùy vào nhớ tới "Bao che khuyết điểm" cái từ này, tuy rằng hẳn không có thực quyền gì, nhưng cũng xem như một cái đại hậu thuẫn, làm cho nàng nhất thời sinh một loại có dựa vào cảm giác.

Nhưng là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nếu bởi vì chuyện này đắc tội này cung nữ chủ tử, cuộc sống sau này càng là cất bước khó khăn.

Thẩm Tầm vẫn luôn thực nghe Tư Đồ Lan mà nói, vì thế rất không cao hứng phân phó nói: "Kia trượng trách 30 đi."

30 kỳ thật hoàn hảo, nhiều lắm vài ngày đều không xuống giường được. Kia Phương Tiệp dư tựa hồ hoàn toàn không ngờ rằng sẽ ra loại này ngoài ý muốn, nhất thời sững sờ ở tại chỗ, qua thật lâu mới vội la lên: "Tầm nhi, bản cung tốt xấu là của người trưởng bối, ta mà nói người cũng không nghe sao? Như phương bất quá là cử chỉ vô tâm, người thật muốn như vậy đuổi tận giết tuyệt sao?"

Phương Tiệp dư đau lòng nhà mình cung nữ, không hi vọng nàng thụ một điểm tội, huống chi vốn chính là chính mình ra lệnh, nếu không phải cầu tình, chỉ sợ hội bỏ lỡ tâm phúc trung tâm.

Thẩm Tầm rất ít hạ cái gì mệnh lệnh, nghe nàng nói như vậy ngược lại là có chút do dự. Nhưng hẳn chung quy cũng là nuốt không trôi khẩu khí này, quay đầu nhìn chằm chằm nàng xem sau một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Ta đây đi hỏi hỏi phụ hoàng nên như thế nào giải quyết."

Phương Tiệp dư bỗng nhiên cả người run lên, sững sờ ở tại chỗ không có nói tiếp bảo.

Thẩm Tầm không tiếp tục nói nữa, trong lòng ôm Tư Đồ Lan, từ trong đại điện ương chậm rãi đi ra ngoài, rơi vào thái tử phi bên cạnh thì

hắn bỗng nhiên nhanh chóng nhìn nàng một cái, không có cái gì quá lớn cảm xúc, lại làm cho Hoắc Thanh Thu trong lòng đột nhiên một quý.

Bởi vì là tiệc tối, lúc này đã là ban đêm, mặt trời chậm rãi hạ xuống. Ánh sáng nhu hòa mà lại an dật, Huyền Y thiếu niên trong lòng ôm cung trang thiếu nữ, nhìn từ đằng xa đi, ngược lại là một bộ tuyệt mỹ cảnh tượng.

Tư Đồ Lan vẫn bị hắn cô vào trong ngực, ngực có chút khó chịu, liên một câu cũng không nói lên được .

Thẩm Tầm đi đến một thân cây hạ, bỗng nhiên dừng bước, kinh ngạc đứng ở tại chỗ. Tư Đồ Lan quay đầu vừa thấy, lại là bọn họ lần đầu tiên gặp nhau địa phương, khi đó nàng vẫn là Hợp Dương cung bên trong tiểu cung nữ, âm kém dương sai đưa tới một hộp điểm tâm, lại đem mình cả người đều thường tiến vào.

Không thể nói rõ hảo, cũng nói không hơn hư, chỉ có thể nói đều là mạng của mình.

Thẩm Tầm nhìn nhìn cái cây đó, chợt rất nghiêm túc hỏi: "Lan Lan, người đạn được tốt như vậy nghe, vì sao mẫu hậu sẽ không cao hứng?"

Tư Đồ Lan tựa vào lồng ngực của hắn thượng, bỗng nhiên sửng sốt, nàng nguyên bản không muốn quá đạn thật tốt không dễ nghe vấn đề này, chỉ vẫn lo lắng những kia khó lòng phòng bị âm mưu quỷ kế. Nhưng hiện tại mới biết được hắn vẫn ở nghe, trong đại điện nhiều người như vậy, chỉ có một mình hắn tại dùng tâm nghe.

Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, nói: "Ta cũng không biết..."

Thẩm Tầm vẫn ôm nàng, tựa hồ vĩnh viễn cũng không cảm thấy mệt giống nhau. Yên lặng xem trước mắt thụ, dùng sức sọ lời nói an ủi nàng, "Người đừng thương tâm, mẫu hậu không thích nghe, Tầm nhi thích."

Cái này thì không phải là có thích hay không vấn đề.

Tư Đồ Lan cắn cắn môi dưới, lại là buồn cười lại là xót xa, "Ân, Lan Lan không thương tâm, người trước phóng ta xuống đây đi."

" không buông."Thẩm Tầm kiên định lắc lắc đầu, ánh mắt rất là nghiêm túc." Ta không cần lại làm cho người té."

Chương 33 Hoắc Thanh Thu mục đích

"Ta không cần lại làm cho người té."

Tư Đồ Lan bị hãn lơ lửng ôm lấy, ngẩng đầu nhìn về phía hãn thời điểm, nhất thời có chút giật mình.

Nếu trước mắt hãn là tâm trí kiện toàn nhân, nàng khẳng định chỉ là nửa tin nửa ngờ. Nhưng hãn cũng không phải cái bình thường nhân, là mọi người trong mắt ngốc tử, liên lời nhận không toàn, lại càng sẽ không đi phân biệt người nào thiện tâm ác. Cho nên câu nói kia có vẻ như vậy chân thành mà trân quý, đó là hãn cho nàng hứa hẹn, chỉ cho nàng một người hứa hẹn.

Thời tiết có chút ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng trong lòng ấm áp như vậy. Mới gặp khi cái cây đó dĩ nhiên thành trụ lủi một mảnh, địa thượng bào trôi qua hồ cũng nhìn không thấy dấu vết , mà lúc trước gặp nhau hai người lại như cũ lưu lại tại chỗ, chỉ là đối bất đồng nhân vật cùng tâm cảnh.

Tư Đồ Lan bị hãn vững vàng ôm vào trong ngực, có chút khó chịu đem đầu chôn đi vào, khởi điểm chỉ là cắn môi dưới khốc thút thít hai tiếng, cuối cùng lại nhịn không được ô ô khốc ra, thanh âm càng khốc càng lớn, vừa tại trong đại điện ủy khuất trong nháy mắt này như hồng lưu trút xuống. Nàng từ lúc sinh ra liền không có như vậy chật vật quá, nhưng cũng chưa từng có bị người ấm áp như vậy đối đãi quá. Có lẽ là vì chính mình về

sau vận mệnh mà khổ sở bị thương, có lẽ là đối lập dưới bị phần này ấm áp cảm động tốt đỉnh.

Nhưng dù có thế nào, nàng cuối cùng là cảm nhận được phần này chân thật nhất chí tâm ý, mà viên kia tâm chủ nhân, liền tại bên người nàng, gần như vậy, ấm áp như vậy.

Nàng rất ít như vậy mở rộng cửa lòng đã khóc một lần . Từ nhỏ đến lớn, nàng đều là trong nhà tối đưa bé hiểu chuyện, muốn chiều cổ muội muội, còn phải giúp cha mẹ làm việc, ngày quá thật sự bình tĩnh, không có gì quá lớn khúc chiết, nhớ mang máng chỉ có tại mẫu thân qua đời ngày đó như vậy đã khóc , kia một đầu cảnh tượng như trước ký ức hãy còn mới mẻ, muội muội còn nhỏ, như cũ ở bên cạnh chơi tiểu khăn tay, chính mình lại khóc choáng tại mẫu thân linh cữu trước.

Vốn là muốn , đi một bước tính một bước đi, nhân không phạm ta ta cũng không phạm nhân, an tâm quá cuộc sống của mình hảo, ai biết nàng không nhạ người khác, người khác lại không tính toán bỏ qua nàng.

Nếu các nàng cho là mình sẽ như vậy chưa gượng dậy nổi, các nàng đó có thể to lắm đặc biệt sai . Nàng Tư Đồ Lan tuy rằng có thể nhẫn, nhưng cũng không phải là tưởng khi dễ liền có thể khi dễ nhân.

Chẳng sợ đối phương quyền thế ngập trời, chẳng sợ người nọ giỏi về mưu lo hoặc là chưởng khống lòng người, nàng cũng không thể nhận thua. Huống chi, nàng hiện tại trong lòng có một cái nặng trĩu ký thác, liền tính không phải là vì chính mình, cũng phải vì Thái Tử sống sót.

Thẩm Tâm vốn vẫn nhìn cái cây đó, cúi đầu nhìn thấy khóc không thành tiếng Tư Đồ Lan, sắc mặt nhất thời có chút sững sờ.

"Người tại sao lại khóc."

Tư Đồ Lan thấy hần nói ra như thế bình tĩnh lời nói, nhất thời có chút tức giận, một bên nức nở một bên oán giận: "Ta sẽ khóc , người dám ghét bỏ ta?"

Nàng khóc đến chính hăng hái, thanh âm cũng có chút không phát ra được, nửa là khàn khàn nửa là nghẹn ngào, cuối cùng cũng là đem lời nói hiểu.

Đặt ở trước kia, đứa nhỏ này liền tính không thân thủ giúp nàng lau nước mắt, ít nhất cũng là muốn lên tiếng an ủi hai câu , xem hiện tại tình huống này, thật sự là càng ngày càng không ngoan.

Thẩm Tầm tiểu tâm dục dục dò xét nàng liếc mắt nhìn, sau đó nhỏ giọng nói: "Ân..."

Ân? ? ?

Tư Đồ Lan bị nghẹn sừng sốt, cả kinh nước mắt đều nín trở về, đáp ứng như vậy làm thúy, thật ghét bỏ nàng?

Thẩm Tầm lập tức phối hợp mang lên một bộ ghét bỏ sắc mặt, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn, quyết đoán nói: "Lan Lan người khóc lên thật sự là xấu chết ."

"..."

Đổi mặt như thế lộ cốt nghiêm túc phê bình, Tư Đồ Lan nhất thời nghẹn họng, sau một lúc lâu, có chút xin lỗi sờ sờ mặt mình.

"A... Thật sao?"

Thẩm Tầm ngẩng đầu không nhìn nàng, lại lặng lẽ lộ ra một bộ cùng loại quỷ kế đạt được biểu tình, không để ý nàng, một người lén lút cười đến phá lệ cao hứng.

Tư Đồ Lan một bên nức nở một bên chôn ở trong lòng hăn, tựa hồ cũng không lo lắng làm dơ quần áo của hăn, chỉ rầu rĩ nói: "Thật xấu mà nói, ta về sau không khóc là được..."

Thẩm Tầm bay nhanh cúi đầu nhìn nàng một cái, sau đó ngậy ngốc cười cười, nói một câu: "Lan Lan thật ngoan."

"..." Tư Đồ Lan nhất thời bị lòi ngoài khét trong sống chết đi sống lại, Thái Tử hôm nay là làm sao, tưởng thể nghiệm một phen hồng hài tử cảm giác sao? Nói thật ra, bắt chước còn rất giống, xứng với hai người động tác này, ngược lại là thực sự có một bộ đồ nhà mình tức phụ quý dị cảm, tuy rằng đây tựa hồ là sự thực không cần bàn cãi.

Tư Đồ Lan khả năng thật sự cho là mình khóc lên đặc biệt xấu, thân thủ nhanh chóng lau lệ trên mặt, quyết định không đi rồi rẫm những kia có hay không đều được, chỉ tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, "Trận tử này tử, học với ai?"

Thẩm Tầm thấy nàng hỏi cái này, rất là tự nhiên nói: "Trước kia tại Hợp Dương cung bên trong thời điểm, mẫu hậu thường xuyên nói cái tử này , người khác nghe được, sẽ sợ hãi."

Thập phần lời ít mà ý nhiều biểu đạt hăn muốn biểu đạt ý tứ.

Ta lấy đến hù dọa nhân dùng .

Tư Đồ Lan nhin không được trầm tư, Thái Tử trụ Hợp Dương cung thời điểm? Vậy hăn là là mười mấy năm trước sự tình , khi đó mình cũng còn nhỏ, cùng này hoàng cung cực kỳ xa quan hệ, nghĩ đến hoàng hậu lúc còn trẻ ngược lại là cái ngang ngược tính tình, xem ai khó chịu liền trực tiếp trận tử, thật sự là may mắn mình là sau này mới tiến cung , bất quá khi khi Thái Tử còn như vậy tiểu, nàng liền cho hăn như vậy hung tàn vỡ lòng giáo dục thật sự thích hợp?

Cẩn thận ngấm lại, kỳ thật tại đây trong hoàng cung, hạ nhân mệnh đều tiện như con kiến, chủ tử lúc nào muốn liền cái gì thời điểm lấy đi, không phải do người khác giãy dựa, tuy nói nàng hiện tại cũng coi như cái chủ tử, chung quy cũng là tích mệnh nhân, chắc chắn sẽ không tùy tiện lấy người khác tính mạng nói đùa .

Thẩm Tầm hôm nay mặc dù là cấp nàng ra nhất khẩu ác khí, điểm xuất phát là hảo , nhưng là vẫn là muốn thích hợp sửa chữa một chút, miễn cho về sau không cẩn thận thành cái không đầu óc bạo quân sẽ không tốt.

Tư Đồ Lan bị thương tới cũng nhanh đi cũng nhanh, nếu không phải hốc mắt có điểm hồng, thật đúng là nhìn không ra nàng đã mới vừa khóc.

Nàng thoáng sửa sang lại một chút ý nghĩ, bắt đầu đối với hần tiến hành nghiêm túc giáo dục: "Tầm nhi, mạng người là rất quý báu, nếu sự tình không có nghiêm trọng đến một phát tình trạng không thể vãn hồi, không cần dễ dàng để cho người khác chết. Trên tay người là năm thiên hạ này đại quyền sinh sát, nhưng nguyên nhân vì như thế, càng muốn Cẩn Ngôn cẩn vì, không cần lạm dụng chính mình quyền lợi, nếu người muốn trở thành một thể hệ minh quân, đầu tiên liền muốn làm được không lạm sát kẻ vô tội, tận lực dùng một viên nhân tâm đi đối đãi người khác, đương nhiên, ý của ta cũng không phải làm cho người vẫn nén giận, người muốn tận lực học được xem trường hợp xem đối tượng làm việc, hiểu sao?"

Thẩm Tầm tựa hồ tại tiêu hóa nàng vừa nói lời nói, một người đứng suy nghĩ cực kỳ lâu, sau đó lại ồ một tiếng. Mỗi lần đều là cái này trả lời, Tư Đồ Lan cũng không biết hần đến cùng có hay không có minh bạch, hỏi cũng không biết nên như thế nào hỏi, nàng giống như thật lâu không có nói quá dài như vậy thiên đại luận mà nói , thấy hần như cũ một bộ nửa hiểu nửa không bộ dáng, đành phải hết than lại thở.

Tính, một ngụm ăn bất thành mập mạp, từ từ đến.

Tư Đồ Lan còn tại ừ sâu cuộc sống sau này nên làm thế nào cho phải, đột nhiên phát hiện có chỗ nào không thích hợp...

Nàng lại còn bị Thẩm Tầm ôm! ! !

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ, đột nhiên bắt đầu chủ động hướng mặt đất lừ.

Điện hạ, ngài này tiểu thân thể, ôm một cái khỏe mạnh cô nương ôm lâu như vậy, đều không mệt sao?

Rõ rệt cảm nhận được trong lòng người giãy dụa, Thẩm Tầm có chút kinh ngạc nhìn qua, theo bản năng ôm chặt, lại không cẩn thận bị nàng cho tránh thoát rơi.

Tư Đồ Lan động tác nhẹ nhàng hạ , suýt nữa liền muốn ngã sấp xuống, sau đó có chút xin lỗi vỗ vỗ y phục của mình, "Ta cũng không phải chưa biết đi lộ, người như vậy vẫn ôm, sẽ khiến nhân chê cười ."

"Không..." Thẩm Tầm lắc đầu, rất là nghiêm túc giải thích, "Ta vẫn ôm người, các nàng liền sẽ không khi dễ người."

Tư Đồ Lan vỗ vỗ trán, rốt cuộc đứng vững gót chân, tuy rằng không biết hẳn ý tứ là "Bởi vì bị ôm cho nên người khác không có biện pháp cố ý suất chính mình", vẫn là "Bởi vì có bản Thái Tử chỗ dựa cho nên không ai dám khi dễ người", nhưng vô luận là loại nào, cũng làm cho nàng cảm động vô cùng.

"Không có chuyện gì, Lan Lan sẽ không lại để người khi dễ." Tư Đồ Lan tận lực sử lời của mình nghe vào tai càng có tin phục lực, vươn ra ngón tay nhỏ ở trước mặt hẩn khoa tay múa chân một chút, "Người muốn phải không tin nói, chúng ta ngoéo tay, về sau ta muốn là lại cho ai khi dễ , ta chính là lợn."

Thẩm Tầm rất là khinh thường liếc nàng liếc mắt nhìn, một bộ "Người vốn chính là lợn còn cần đi ngoéo tay loại hình thức này sao" khinh bỉ cảm.

Tư Đồ Lan ngượng ngùng cười cười, cảm giác mình có tất yếu đem hân xúi đi, tùy tiện nghĩ đến cái lấy cớ, lại một bản nghiêm trang nói: "Hôm nay là mẹ người sau sinh nhật, người nên đi Hợp Dương cung cùng nàng đón giao thừa . Người tưởng a, Lan Lan hôm nay chọc nàng mất hứng, người liền nên đi đem nàng hồng vui vẻ, như vậy Lan Lan liền sẽ không bị phạt , đúng hay không?"

Lý do này thật sự là thiên y vô phùng, không hề sơ hở.

Thẩm Tầm nhất định dễ gạt, lần này lại nửa tin nửa ngờ quan sát nàng liếc mắt nhìn, cuối cùng đáp ứng nói: "Ta đây trước đưa người trở về."

"Không cần không cần." Tư Đồ Lan vội vàng vẫy tay, "Cứ như vậy gần lộ, còn có thể ra cái gì không sai thành? Tự ta đi trở về là được rồi."

Thẩm Tầm hừ một tiếng, có chút không được tự nhiên xoay người, quay đầu lại nhìn nàng liếc mắt nhìn, liền triệu Hợp Dương cung phương hướng đi.

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đưa mắt nhìn bóng lưng hân biến mất ở trước mặt, sau đó xoay người liền đi ngọc huy cung. Đó là thái tử phi tẩm cung, nàng lần đầu tiên đi thời điểm bị tính kế một đạo, lúc này đây, lại là đi thảo ý kiến .

Hoắc Thanh Thu so nàng trở về khá sớm hơn, hạ nhân tầng tầng sau khi thông báo, Tư Đồ Lan rốt cuộc lại gặp được cái cô gái này.

Đúng là tư sắc Vô Song, điểm này khiến Tư Đồ Lan đều cảm giác tự biết xấu hổ, nhưng nàng hôm nay sở tác sở vi để người không thể không tin tưởng một cái kết luận: trong ngoài phải không tương phù hợp , bộ dạng xinh đẹp không nhất định đều là cô nương tốt, còn có thể là mỹ nữ xà.

Hoắc Thanh Thu tựa hồ đã sớm liệu đến nàng sẽ đến, đã muốn chuẩn bị tốt trà xanh, ngồi ở trên quý phi tháp nhìn Tư Đồ Lan hướng bên này đi tới.

"Người tới rồi?"

Giọng nói kia quen thuộc như là nhiều năm lão bằng hữu, một điểm không thích hợp cảm đều không có.

Tư Đồ Lan trong lòng cười lạnh hai tiếng, ở mặt ngoài vẫn là tận lực khách khí, nói ngay vào điểm chính: "Người khôn không nói chuyện mập mờ, nương nương ngài cũng là thẳng tính nhân, có mục đích gì cứ việc nói thẳng, làm gì ở sau lưng hạ ngáng chân?"

"Muội muội lời này liền nói nở nụ cười, ta nơi nào cho người hạ ngáng chân?" Hoắc Thanh Thu đầy mặt ủy khuất nhìn lại, thoát nhìn vô hại lại thiện lương, "Ta bất quá là muốn cho người chỉ điều minh lộ, chính là dùng phương pháp có chút trực tiếp mà thôi."

Tư Đồ Lan trong lòng lộp bộp một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về phía ánh mắt nàng.

Đã thấy Hoắc Thanh Thu khởi thủ cho mình châm một ly trà, miệng không chút hoang mang nói: "Trong hậu cung này quyền lực lớn nhất nữ nhân là hoàng hậu, trừ hoàng hậu, tựa hồ liền thặng ta."

"Nếu người đã muốn ôm không hơn hoàng hậu cây to này, sao không thượng xoay người ngồi trên bản cung chiếc thuyền này đâu?"

Chương 34 vu oan giá họa

Nghe này gọn gàng dứt khoát mà nói, Tư Đồ Lan rất là sửng sốt trong chốc lát, hợp nàng như vậy âm chính mình một phen vì nói những lời này?

Muội tử người sao nhiệt tình thật khiến ta có chút trở tay không kịp a...

Nghĩ nghĩ, vẫn là đáp: "Tư Đồ Lan cả đời này không có gì mục đích, không cần đầu nhập vào người khác, nương nương vẫn là khác tìm người khác đi."

"Này nhưng liên không phải do người lạ." Hoắc Thanh Thu ôn nhu nở nụ cười, từ từ vuốt ve cổ tay của mình, "Hôm nay chuyện này, chẳng qua là nho nhỏ cảnh báo mà thôi, người muốn là tưởng nếm thử canh bất hảo thụ tử vị, đại khả thử một lần a."

Trong giọng nói uy hiếp cảm giác tấn hiển không thể nghi ngờ.

Tư Đồ Lan chăm chú nhìn động tác của nàng, thấy nàng sờ cổ tay của mình, không khỏi nhớ tới "Hảo thủ đoạn" ba chữ.

Người là đang nhắc nhở ta chỉ số thông minh không người cao thủ cổ tay không người cứng rắn sao...

Ta nói cô nương, đại gia ai đi đường này cầu độc mộc còn không được sao? Cả ngày đấu đến đấu đi có phải hay không nhưng có ý tứ?

Cho tới bây giờ, Tư Đồ Lan cuối cùng là xem hiểu một việc, muốn làm người thượng chi nhân, chẳng những muốn bảo trì chính mình không bị tính kế, còn muốn chủ động đi tính kế người khác, điển hình ví dụ mời xem đối diện thái tử phi.

Tư Đồ Lan hắng giọng một cái, tận lực làm cho chính mình tươi cười thoát nhìn thật hơn thực một ít, "Nương nương ngài dựa vào cái gì cho rằng ta có thể thay người làm việc? Sẽ không sợ ta ở sau lưng thống người một đao? Trong cung này luôn luôn lòng người mạc biện, ta cho rằng ngài là nhìn xem hiểu."

Hoắc Thanh Thu liếc nàng liếc mắt nhìn, đột nhiên lại nở nụ cười. Sóng mắt lưu chuyển chi gian, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một thứ, bắt đầu trang mô tác dụng thường thức.

"Có một số việc khả khó nói, ta dám trực tiếp như vậy hỏi người, tự nhiên cũng có đạo lý của ta."

Kia chói lọi gì đó thật sự quá mức chói mắt, cũng quá quen thuộc, Tư Đồ Lan thấp thỏm bất an ngẩng đầu lên, tập trung nhìn vào, sau đó ngực liền lộ bộp nhảy dựng, phảng phất là bị đao nhọn hung hăng đâm đi xuống.

Đồng tâm khóa...

Không cần nghĩ cũng biết là cái kia khắc chữ đồng tâm khóa...

Phản ứng đầu tiên là, Nhu Nhu người đem ta bán đi a! ! Ta đối đãi người không tệ hảo sao?

Thứ hai phản ứng là, đồ chơi này kỳ thật hoàn toàn thì không phải là Mộ Tử Xuyên đưa cho nàng đi? Nói không chừng chính là thái tử phi trước tiên tính kế hảo , còn một hơi để người giả tạo bảy tám đương dự bị đâu.

Tư Đồ Lan luôn luôn không thích oan uổng nhân, huống hồ nàng phải đi đi theo Lâm Nhu phía sau thân tín cũng đều hồi bẩm nàng, nói chính mắt nhìn thấy thứ đó bị nóng chảy , Lâm Nhu không có bán của nàng khả năng, chỉ có thể là mình ở bất tri bất giác lại bị thái tử phi chơi xỏ. Nhưng là kia thời gian cũng đúng không hơn hào a, nàng thu được thứ này thời điểm, Hoắc Thanh Thu còn giống như không tiến cung đi?

Đây rốt cuộc tình huống gì a... Tư Đồ Lan càng nghĩ càng hỗn loạn, đơn giản nói: "Nương nương ngài đến tột cùng là có ý tứ gì?"

Chung quanh cung nữ đều bị nàng phân phát ra ngoài, trong điện chỉ còn lại có hai người các nàng, trong không khí tựa hồ tản ra một cỗ nguy hiểm khí tức, để người khẩn trương đến hít thở không thông.

"Bản cung là có ý gì, người còn chưa đủ rõ ràng sao?" Hoắc Thanh Thu chậm rãi thưởng thức đồng tâm khóa, buồn bã nói, "Lương đệ cùng ngoại thần tư thông cũng không phải một ngày hai ngày, này đính ước tín vật khả không phải là tốt nhất tội chứng? Huống chi... Ngày ấy cùng Mộ tướng quân tại Hàm Nguyên điện phụ cận hẹn hò sự tình, người thật cho là không ai biết? Giấy trắng cuối cùng là bao không trụ liệt hỏa, người là người thông minh, nếu là biết đại thể, bản cung có lẽ có thể thay người bảo thủ bí mật."

"..."

Tư Đồ Lan quả thực một ngụm lão huyết phun ra, thật sự là định một tay hảo tội a.

Tư thông? Đính ước tín vật? Hẹn hò?

Liên phản bác đường sống đều bắt lưu cho nàng, trực tiếp đương trước sự thật nói ra, không phải không thừa nhận này thái tử phi tâm cơ sâu trầm trên đời không người theo kịp...

Kỳ thật kia đem khóa cũng nói không là cái gì, hoàng đế biết nàng chuyện lúc trước, liền tính thống xuất khứ, liền nói đây là gả cho Thái Tử phía trước gì đó cho giỏi. Cho nên nàng lúc ấy yên tâm lớn mật khiến Lâm Nhu đem ra ngoài nóng chảy, cho dù không có hoàn toàn tiêu hủy, cũng sẽ không như thế nào.

Nhưng bây giờ trọng điểm là hẹn hò sự tình a... Không phải bị người ngăn chặn nói hai câu sao, liền bị Thái Tử cùng với thái tử phi thủ hạ phát hiện? Không thể không để người hoài nghi ngày đó tính ngẫu nhiên a...

Mộ Tử Xuyên, người cũng theo tính kế ta sao?

"Như thế nào? Trừ vì ta sử dụng, người nhưng còn có lựa chọn khác?"

Tựa hồ liệu đến nàng không có đường khác có thể tuyển, Hoắc Thanh Thu rất là hài lòng để đồ trong tay xuống, nhẹ nhàng nở nụ cười, Mộ Tử Xuyên là vương gia thủ hạ, làm cho hắn hướng đông tuyệt không dám hướng tây, vô tình hay cố ý lợi dụng vài lần, cũng là không phải chuyện gì xấu.

Tư Đồ Lan dưới đáy lòng ha ha nở nụ cười hai tiếng, nường nường ngài quên ta còn có Thái Tử sao? Tuy rằng... Có điểm không đáng tin, nhưng vẫn là tính một cái rất có tiềm lực khát sơn...

Lúc này vạch trần đó chính là muốn chết, tư thông này tội danh, chẳng sợ không chứng cứ định tội, truyền đi mình cũng là muốn mặt mũi quét rác. Huống hồ hiện tại lại như thế nào bác bỏ cũng đều là vô dụng công, bởi vì Hoắc Thanh Thu khẳng định hội một mực chắc chắn cái này tội danh, không cho nàng lưu một tia đường sống.

Tư Đồ Lan cẩn thận nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy có điểm kỳ quái, Hoắc Thanh Thu làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Nàng nếu đã là thái tử phi, càng là tương lai chuẩn hoàng hậu, đến tội cùng là có như thế nào thâm trầm mục đích mới sẽ nghĩ muốn mượn sức chính mình này tình địch? Nàng nhân sinh như vậy hoàn mỹ vô khuyết, đến tội cùng còn có cái gì không hài lòng?

Kỳ thật tương kế tựu kế cũng không có cái gì không tốt, còn có thể thừa cơ xem xét một chút âm mưu. Bằng vào một cỗ cường hữu lực lòng hiếu kỳ, Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Nếu ngài đều nói như vậy, ta còn có thể có biện pháp gì đâu? Dù sao ta đây một đời cũng không có cái gì khả cầu, có cái gì yêu cầu xin cứ việc phân phó là được."

Một bộ mặc cho số phận bi tráng cảm.

Hoắc Thanh Thu thấy nàng phối hợp như vậy, nhất thời ngược lại có chút do dự, cũng là không nói với nàng quá nhiều, chỉ nói: "Thái Tử là không dùng được, người đi theo bên người hắc cũng không có cái gì ưu việt, nếu là ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn vì ta làm việc, ta nhất định là sẽ không bạc đãi người."

Tư Đồ Lan nhất thời ghen, cảm giác phát hiện cái gì ghê gớm sự tình đâu... Nương nương người thật sự không sợ chiêu thất lang tiến vào?

Sau đó cung kính khom người, đầy mặt chân chó nói: "Vì nương nương làm việc, tự nhiên là vượt lửa qua sông, không chối từ."

Nàng tựa hồ cứ như vậy dễ dàng trà trộn vào đối địch trận doanh.

"..."

XXXX

Thẩm Tầm tựa hồ thật lâu không hồi quá Hợp Dương cung, lúc này cũng thật là nhàm chán phá các loại chiếc hộp, bàn kia tử thượng chất đầy mọi người hiến cho hoàng hậu hạ lễ, tùy tiện mở ra một kiện, kia đều là cực phẩm trung cực phẩm. Thẩm Tầm tuy rằng đầu óc không rõ ràng, nhưng hắc người bên cạnh đều là rõ ràng nhân, sớm ở bảy ngày phía trước, Tư Đồ Lan liền thay hắc chuẩn bị tốt lưỡng phần thọ lễ, thỏa đáng lại không mất trân quý.

Hoàng hậu ngồi ở bàn một đầu khác, cũng không ngăn cản nhà mình nhi tử này đại nghịch bất đạo hành vi, chỉ sắc mặt thản nhiên nhìn hắc, mơ hồ còn lộ ra một cổ ưu sầu khí tức.

Ai...

Thẩm Tầm lại mở ra một cái hộp, hoàng hậu ánh mắt hơi hơi quét tới, lại là một cây danh gọi Khổng Tước Linh cây trâm, tài liệu không thể nói

rõ có bao nhiêu hoa lệ, nhan sắc ngược lại là lưu quang dật đãi, hết sức đoạt nhãn ánh mắt. Hẳn là phía dưới nào đó thấp vị phần tần phi đưa lên. Hảo xem là hảo xem, lại không phù hợp nàng ôn trọng phong cách.

Thẩm Tầm càng xem càng thích, có chút cao hứng đứng lên, chuẩn bị tự tay cho mẫu thân đội đi.

Hoàng hậu vội vàng dừng lại tay hẳn, có chút bất đắc dĩ nói: "Quá biến hóa đa dạng, không thích hợp ta."

Thẩm Tầm có chút thất vọng, đành phải rầu rĩ không vui ngồi trở về, quay đầu không nói lời nào.

Hoàng hậu bất đắc dĩ nhìn nhìn hẳn, nói: "Hoàng nhi nếu là thích, cứ việc cầm đi, đưa cho cái nào phi tử đều được, mẫu hậu cũng không thiếu điểm ấy gì đó."

Thẩm Tầm vừa nghe, vui vẻ, lập tức thoải mái nhận.

Lan Lan mang nhất định hảo xem!

Tựa hồ là liền nghĩ tới cái gì, Thẩm Tầm đột nhiên nghiêm mặt, rất là mất hứng hỏi: "Mẫu hậu vì sao không thích Lan Lan đàn khúc?"

Hoàn toàn không dự đoán được hẳn sẽ nhắc tới cái này, hoàng hậu rất là bối rối một mòng, lại không tốt cùng hẳn giải thích Trung Nguyên bởi, chỉ nói: "Lương đệ không thậm ánh mắt, bản không nên đàn khúc, mẫu hậu không phạt nàng đã là nhân từ."

Nói xong, lại thở dài một hơi, "Người thực thích lương đệ sao?"

Thẩm Tầm rất là dứt khoát gật gật đầu, lời ít mà ý nhiều, "Nàng hảo."

Hoàng hậu nhìn ánh mắt hẳn, tựa hồ muốn từ bên trong nhìn ra chút càng sâu ý tứ, nhưng lại cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có một mảnh

thăng thần thành khẩn cùng mờ mịt.

"Hoàng nhi người cũng thật sự là hồ đồ, phụ hoàng cùng mẫu hậu tự mình làm người chọn lựa thái tử phi người không cần, cố tình bị một cái trắc thất mê hoặc tâm hồn, Thanh Thu bao nhiêu hảo cô nương a, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại là tiểu thư khuê các. Tư Đồ Lương đệ nơi nào hảo? Làm việc không cái đúng mực, không chừng mực nữ nhân mà thôi, đan từ hôm nay trên chuyện này liền có thể nhìn ra cái đại khái đến."

Nghe xong, Thẩm Tâm vẫn nhìn mẫu thân, muốn nói gì, trong mắt lại vẫn do dự không chừng.

Qua cực kỳ lâu, tựa hồ là trong lòng làm ra nào đó quyết định, Thẩm Tâm đột nhiên mở miệng nói: "Là ta khiến Lan Lan đàn cái kia khúc."

Vô luận nàng làm sai cái gì, đều do tại trên đầu ta đi.

Hoàng hậu rất là sửng sốt, đầy mặt không dám tin nhìn nhìn ánh mắt hắc, cố nhịn xuống muốn đi sờ hắc trán xúc động, biết rất rõ ràng hắc đây là thủ pháp vụng về giải vây, nhưng vẫn là có chút cương ngạnh hỏi: "Hoàng nhi còn hiểu nhạc khúc? Ai dạy của người?"

Câu nói kia nghe không hiểu là vui mừng vẫn là bất đắc dĩ, mừng đến là nhi tử rốt cuộc có điểm người bình thường bộ dáng, còn biết gạt người, thương tâm là nhi tử lại vì một nữ nhân cùng bản thân nói láo... Có tức phụ quên nương những lời này thật sự là một chút cũng không sai, chẳng sợ đặt ở ngốc tử trên người cũng là rất chính xác.

Vừa mới nói dối, Thẩm Tâm có chút bối rối trốn ra mẫu thân nhìn chăm chú ánh mắt, trên mặt mơ hồ còn có chút đỏ lên. Chính cái gọi là nói một cái dối, liền muốn dùng không ngừng nghỉ nói dối đến viên này để nhất dối, hắc do dự sau một lúc lâu, lại ấp úng nói: "Người khác nói với ta... Mẫu hậu thích nhất nghe cái này khúc, ta nghĩ khiến mẫu hậu thích Lan Lan, cho nên mới làm cho nàng đàn cái này..."

Lần này nói đối ngược lại có chút tượng mô tượng dạng , hoàng hậu nửa tin nửa ngờ quan sát hẩn liếc mắt nhìn, có chút thấy không rõ chân giả , nếu quả như thật có một người như thế sử kế ly gián, kia tâm cơ cũng thật sự quá sâu hiểm.

Bạn rộn hỏi tới: "Trong miệng người 'Người khác', là ai?"

Đã muốn tát 2 cái đấm, lại nói đấm tựa hồ đã muốn không có gì trong lòng chướng ngại , Thấm Tầm khấn trương ngoáy ngoáy ngón tay, sau đó không cần nghĩ ngợi nói: "Cái kia thái tử phi..."

Thế gian này có một số việc chính là kỳ quái như thế, ý định ban đầu là vu oan, lại không nghĩ rằng đó chính là trước sự thực, quanh co lòng vòng về tới tại chỗ, nhưng hết thấy đều cuối cùng vẫn là bí mật.

Bên tai rõ ràng nghe được kia năm chữ, hoàng hậu rất là sửng sốt.

[illegible]

Chương 35 giấy không thể gói được lửa

"Hoặc Thanh Thu?"

Thái tử phi ba chữ này thật sự quá có trùng kích lực, thế cho nên nàng cho là mình vừa nghe lầm, nhìn không được hồi ngược lại một tiếng.

Không quá khả năng đi, đứa bé kia thoát nhìn còn rất không sai, dứt bỏ âm dung tướng mạo, gia thế bối cảnh không nói chuyện, cầm kỳ thư họa đều là mọi thứ tinh thông. Dĩ vãng ở kinh thành thanh danh cũng rất tốt, không phải nói là Quảng Lăng thành đệ nhất mỹ nhân sao, chính mình dùng vài nguyệt, ở kinh thành quý nữ trung chọn lựa lâu như vậy, chẳng lẽ

cuối cùng vẫn còn tuyến cái tâm tư bất thiện nhân? Nghĩ đến đây, nàng còn sinh chút ảo não cảm xúc.

Hoàng hậu vốn có chút không tin, khả đem chuyện này phía trước phía sau suy nghĩ một phen, lại cũng cảm giác có cái gì không đúng . Nói thật, Tư Đồ Lan đạn này thủ kiêng kị khúc có lẽ thực sự có có thể là bị người hồ lộng , bởi vì nàng hoàn toàn không có đạo lý cố ý đi đắc tội chính mình, như vậy chẳng những không có ưu việt, còn có thể làm cho chính mình về sau lộ cật bước khó khăn, là người bình thường cũng sẽ không làm như vậy .

Liên tưởng đến Hoắc Thanh Thu hôm nay hơi có chút quái dị sở tác sở vi, lại lặp lại đem Thẩm Tầm mà nói nghĩ nghĩ, càng ngày càng cảm thấy rất dễ dàng xuyên đứng lên, Thẩm Tầm luôn luôn đơn thuần sẽ không gạt người, lời của hắn tự nhiên là tối có thể tin .

Huống hồ, khiến Tư Đồ Lan mất đi chính mình tín nhiệm, chuyện này chỉ đối thái tử phi có lợi. Trừ bỏ lương đệ thế lực, nàng cái này thái tử phi chi vị cũng làm được vững hơn.

Nghĩ đến đây, hoàng hậu trong lòng nhất thời phát lạnh.

Nếu không phải là nhi tử chịu lại đây bồi chính mình nói một lát nói, chính mình lại còn thật sự trúng bẫy, cho rằng Tư Đồ Lan là cố ý chọc tức chính mình, châm ngòi nàng cùng hoàng đế quan hệ.

Kia khúc có một đoạn thực xấu hổ qua lại, nàng hiện tại nhớ tới chuyện kia vẫn cảm thấy trong lòng có chút mao mao , thật sự là bởi vì cái dạng này, mới không có cẩn thận đi tự hỏi chuyện này tiền căn hậu quả, dẫn đến suy xét vấn đề không quá chu toàn.

Cẩn thận ngẫm lại, này Hoắc Thanh Thu thật đúng là không quá cao minh.

Chưa đủ lông đủ cánh tiểu bối, dám tính kể đến nàng cái này lão hồ ly trên đầu? Cũng không ở trong cung hỏi thăm một chút, nàng Phó Tương Vân bỏ đến cái này vị trí đến cùng bỏ ra bao nhiêu đại giới, tại trong cung ma thành nhân tinh cung phi nhóm còn đấu không thắng nàng, một cái vừa mới tiến cung còn chưa đứng vững gót chân tiểu cô nương vừa muốn đem chính mình xem như thương sử?

A a a a cười chết người .

Ánh mắt của nàng đã đủ vừa lòng thuyết minh một sự thật: thái tử phi Hoắc Thanh Thu, ăn hành!

Cái này thái tử phi thoát nhìn quả nhiên không phải thập yêu tinh du đích đẳng, nếu là chỉ bằng bản thân tư lợi cùng cung phi lục đục đấu tranh còn chưa tính, liền sợ nàng còn có cái gì khác ý đồ. Thẩm Tầm nhưng là chính mình thân nhi tử, ở bên cạnh hãn phóng như vậy một cái u ác tính, thật sự là có chút không dám tưởng tượng.

Mà cái kia Tư Đồ Lan, đãi Thẩm Tầm có chút chân thành, lại không lừa gạt, tuy nói lần này đại ý trung người khác chiêu, ngược lại là cái khả tạo chi tài. Nếu không phải là nhi tử hữu ý vô ý đề chuyện này, chính mình thật đúng là muốn bị chẳng hay biết gì .

Phía ngoài gió càng thổi càng lạnh, trong đại điện lại đốt vài bồn ấm áp tán hỏa, nếu không phải là đều mặc thật dày cẩm bào, còn tưởng rằng lúc này chính là tháng 6 phục thiên. Tứ phía cửa sổ gặt gao mấp máy, Hợp Dương cung bố trí cùng bài trí trước sau như một xa hoa lãng phí hoa quý, vừa đúng chương hiển một quốc chi mẫu tôn quý.

Trong đại điện ngồi toàn bộ Đại Chu nhất tôn quý mẹ con, ở chung phương thức lại cùng bình thường nhân bình thường, không có gì quá lớn phân biệt.

Hoàng hậu kiềm lại tức giận trong lòng, quay đầu đi nhìn nhìn chính mình này không cố gắng nhĩ tử. Suy tư sau một lúc lâu, bỗng nhiên rất tưởng hỏi hăn một vài vấn đề, thế nhưng trực tiếp hỏi mà nói lại có vẻ quá mức xấu hổ, tuy nói là mẹ con quan hệ, có chút lời còn chưa phải không biết xấu hổ hỏi ...

Suy nghĩ kỹ vài cái phiên bản, cuối cùng đều áp trở về đáy lòng.

Hoàng nhi, người rốt cuộc có từng cùng các nàng đi quá phòng?

Hoàng nhi, người đến cùng có hay không có ngủ quá các nàng 2 cái?

Hoàng nhi, các nàng 2 cái vẫn là xử sao?

Quan hệ này hoàng tộc tử tử kéo dài vấn đề, ta thật sự là không thể không lo lắng a. Hoàng hậu nhịn không được ưu thương vuốt ve trán của bản thân, hoàng nhi, vì sao người chính là cái gì cũng đều không hiểu ngốc tử đâu? Phàm là người có một chút chủ kiến, mẫu hậu cũng không đến mức như vậy củ kết liễu.

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng kia mặc danh kỳ diệu động tác, thật là tri kỷ hỏi: "Mẫu hậu người làm sao rồi."

Phó Tương Vân tức giận nhìn nhìn hăn, hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ý tứ hàm xúc, cân nhắc một lát, quyết định đổi một loại tương đối uyển chuyển phương thức tới hỏi nói.

"Hoàng nhi a..."

"A?"

"Người cảm giác lương đệ cùng thái tử phi cái nào đáng người càng tốt đâu?"

Vừa hỏi xong nói, hoàng hậu nhất thời cực kỳ hối hận, đường đường một quốc chi mẫu, hỏi ra nhẹ như vậy điều vấn đề, may mắn chung quanh không có người ngoài, nếu không mình một thể anh danh liền hủy hết như thế .

Dáng người là cái gì? Cao thấp mập ốm sao...

Thẩm Tầm hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ hỏi loại vấn đề này, liên tưởng đều không có tưởng đáp: "Lan Lan a."

Cái này trả lời mặc dù ở dự kiến bên trong, nhưng trực giác nói cho nàng biết có thể hỏi ra nhiều thứ hơn, Tư Đồ Lan đối Thái Tử không có dị tâm, viên quá phòng đã là trước sự thật, hoàng hậu trong lòng nghĩ như vậy, lại hăng giọng một cái, hỏi tới: "Kia thái tử phi đâu?"

Thẩm Tầm bị hỏi được sửng sốt , tựa hồ cảm giác loại chuyện này không có nói dối giá trị, chỉ nhất nhất dựa theo sự thật trả lời, trong mắt đơn thuần chỉ có kinh ngạc cùng mê mang.

"Ta chưa thấy qua a..."

Tuy rằng bản tâm cho là mình vẫn là thực thuần khiết , thế nhưng câu này trả lời đã muốn bại lộ hãn làm một cái tiểu lưu manh bản tính, chỉ là bản thân của hãn còn không có phát giác...

Nghe xong lời ấy, hoàng hậu nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Rất tốt, gặp cũng chưa gặp qua.

Nói hảo đêm tân hôn viên quá phòng đâu? Nói hảo không ra tháng 3 có thể hoài thượng long tự đâu? Con ta gặp cũng chưa gặp qua người hảo sao!

Hoắc Thanh Thu người thật cho rằng này hậu cung không người sao?

Càng nghĩ càng cảm giác đáng giận, ngẫm lại, cảm giác mình vừa hỏi mà nói quá mức uyển chuyển, sợ là sẽ sinh ra cái gì hiểu lầm. Nếu đã có như vậy cái hoài nghi, vậy thì không ngại gọn gàng dứt khoát hỏi một lần, để tránh oan uổng nhân.

Hoàng hậu thanh ho khan hai tiếng, tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai chẳng phải nghiêm túc, để tránh dọa đến nhà mình thuần khiết nhi tử.

"Hoàng nhi, Tư Đồ Lương đệ trên giường nhưng có hảo hảo hầu hạ quá người?" Nàng vẫn là tận lực uyển chuyển như vậy từng chút một.

"..." Thẩm Tâm mộc một mộc.

Thấy hần như vậy cái mờ mịt phản ứng, hoàng hậu lông mi giương lên, ân? Tư Đồ Lan cũng không có cùng hần viên quá phòng? Liên nàng đều như vậy ghét bỏ con trai mình sao, hoàng hậu trong lòng càng nghĩ càng lại giận, cả giận nói: "Mỗi một người đều gan lớn bằng trời thành như vậy sao? Đều an được cái gì tâm!"

Gặp mẫu hậu như vậy sinh khí, Thẩm Tâm mới phản ứng lại đây, vội vàng thay Tư Đồ Lan giải thích: "Không không không, nàng hầu hạ trôi qua!"

Hoàng hậu nheo mắt, "Ngàn vạn đừng nói nói dối, mẫu hậu dám hỏi như vậy người, đều là vì người hảo."

"Thật sự thật sự, Lan Lan hầu hạ rất tốt, Lan Lan cái kia rất lợi hại ."

"..."

Lúc này đối hoàng hậu cứng cứng chờ, tuy rằng người là con ta, nhưng có chút lời còn chưa phải muốn nói quá rõ ràng hảo sao? Bất quá không

phải không thừa nhận, ngay từ đầu hình như là chính mình nhắc tới như vậy xấu hổ đề tài...

"Được rồi được rồi." Hoàng hậu trong lòng yên lặng cho Tư Đồ Lan bỏ thêm một phần, sau đó tiếp tục hỏi, "Kia thái tử phi đâu? Thái tử phi nhưng có hầu hạ quá người?"

Thẩm Tầm yên lặng hồi tưởng một phen, trầm đĩnh tiết thiết nói: "Không có!"

Tất cả nói đời này chỉ cho Lan Lan một người sờ, khẳng định không thể khiến người khác sờ loạn, hãn cũng không phải là tùy tiện tiện nam nhân!

Hừ.

Hoàng hậu nhất thời cắn chặt răng, một bộ sáng tỏ thần tình, sau đó đột nhiên đứng lên, áp chế không được thở gấp nộ khí, ngực phập phồng không ngừng, tựa hồ rất là có vẻ tức giận.

Thẩm Tầm đầy mặt mờ mịt nhìn mẫu hậu quái dị này hành động, có chút không biết làm sao ngồi ở tại chỗ.

Hãn nói là sai nói cái gì sao?

Không, người cũng không có làm gì sai, chỉ là nhóm người nào đó vừa nói lời nói ứng nghiệm tại trên người bản thân: giấy là không gói được lửa.

Hoặc Thanh Thu, kỳ thật người cũng không có cao minh đi nơi nào, lịch duyệt thứ này thật là ngạnh thương.

Hoàng hậu khoát tay chặn lại, "Mà thôi, có một số việc người cũng không cần sốt ruột, mẫu hậu sẽ thay người quản! Thật coi ta hoàng nhi dễ khi dễ sao, cũng không nhìn một chút sau lưng của hãn là ai!"

Thẩm Tầm sửng sốt, theo bản năng quay đầu xem xem bản thân sau lưng là có người hay không.

Thấy tình cảnh này, Phó Tương Vân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn hăn một cái, "Ngốc nhĩ tử!"

Lần đầu bị mẫu hậu nói như vậy, Thẩm Tầm ngơ ngác nhìn nàng một cái, sau đó rất là ủy khuất cúi đầu, Lan Lan đều nói hăn không ngốc, mẫu hậu vì sao còn nói hăn là ngốc nhĩ tử đâu...

Hoàng hậu quay đầu đi nhìn hăn một cái, thấy hăn ủy khuất như vậy bộ dáng, trong mắt cũng lộ ra chút bi thương mà thần sắc bất đắc dĩ.

Hôm nay là của nàng sinh nhật, lục cung cùng khánh, đại xá thiên hạ. Vốn nên là vô cùng cao hứng ngày, lại không duyên cớ sinh rất nhiều cảm khái.

Đại Chu Kiến Quốc hơn hai trăm năm, lãnh thổ mở mang, ngang qua vạn dặm, nam khởi man hoang trường tuyết bình nguyên, bắc tới Liêu Đông tứ quận phong ngữ dãy núi, đây hết thảy hết thảy đều xuất xứ từ khai quốc hoàng đế tận lực tích lũy, kia kiêu hùng tuy rằng lúc tuổi già trầm mê với thanh sắc, cũng không đến mức không thừa nhận hăn Thịnh Niên thời kì là một thể hệ minh quân, sáng lập cương thổ, cải cách tiền chế độ, dự trữ đại lượng tài lực, chính là bởi vì hăn cần chính trị quốc, mới đánh hạ như vậy tốt trụ cột.

Nay Đại Chu tuy rằng như trước giàu có sung túc có thừa, đế vị cũng đã nhưng bị vây bấp bên trong, trách thì chỉ trách Thẩm thị hoàng tộc ra cái Hoa Xương vương Thẩm Kiêm, thế lực như mặt trời ban trưa, đại hữu tùy thời thay vào đó tư thế.

Ngôi vị hoàng đế thứ này, ai cũng muốn, hưởng chi là vốn là ly nó không xa Quyền vương. Nam nhân đều tưởng kiến công lập nghiệp, càng

muốn tọa người nọ thương chi nhân, vì đạt tới mục đích của chính mình có thể không từ thủ đoạn.

Thẩm Tầm này Thái Tử chi vị, thật sự là ngồi không đủ ổn, nàng cái này làm mẫu thân cũng không có biện pháp đi xoay chuyển Càn Khôn, bởi vì tuy nói là một quốc chi mẫu, chung quy cũng là một cái nữ nhân đáng thương, không có thực quyền gì.

Nếu Hoa Xương vương thật sự khởi binh tạo phản, dựa vào hãn nhiều năm như vậy tại điểm mấu chốt tích lũy binh lực hòa danh vọng, vạn ngã đương kim hoàng đế cũng không phải việc khó.

Huống chi... Trong triều nhiều lần có tiếng hô nói muốn phế Thái Tử, nói như vậy tâm trí không toàn chi nhân không đủ để đảm nhiệm quốc quân chi vị, mỗi lần đều dựa vào hoàng đế cường chế mới dừng lại như vậy nghiêng về một phía xu thế.

Trên thế giới này tối bi ai sự tình, chính là rõ ràng có thể dự cảm đến sự tình phát sinh, lại vô lực đi ngăn cản.

Vốn đã có chút bi quan , hiện tại lại biết thái tử phi có lẽ là cái tai họa sự tình, Phó Tương Vân cảm giác mình thật sự là càng sống càng mệt mỏi, đề phòng ngoại nhân, càng muốn đề phòng chính mình nhân, vĩnh viễn cũng đoán không ra này quỷ quyết mạc biện lòng người.

Nàng từng cũng là tuổi trẻ khí thịnh nhân, cũng đang lúc này có chút mệt mỏi , lực đực đấu tranh cả đời, cho rằng có thể an tâm hưởng phúc, nhưng vẫn là nên vì nhi tử bận tâm.

Nếu Thẩm Tầm không phải cái ngốc tử, nếu hãn bốn tuổi năm ấy không có sinh kia cơn bệnh nặng, có lẽ hiện tại chính là một khác phiên hoàn cảnh , ít nhất người khác hội cố kỵ ba phần, tạo phản cũng không có như vậy danh chính ngôn thuận lý do.

Hoàng hậu ngơ ngác nhìn ánh mắt hần, thật sâu thở dài một hơi, trong lòng chua xót vô cùng.

Thẩm Tầm vẫn không nói gì, liền như vậy im lặng nhìn nàng.

Hần tướng mạo so bạn cùng lứa tuổi muốn ra chọn hơn, không nói lời nào thời điểm, cả người tĩnh như Ngưng Uyên, thật đúng là nhìn không ra nơi đó có vấn đề, ngược lại có loại làm người ta hít thở không thông khí tràng.

Thẩm Tầm hiển nhiên ý thức không đến chính mình ưu điểm, lên tiếng liền phá vỡ trận này yên lặng.

"Mẫu hậu vì sao thở dài."

"Không có, mẫu hậu không có thở dài." Hoàng hậu đưa tay sờ sờ đầu của hần, "Mẫu hậu chỉ là hi vọng, người có thể về sau có thể càng không chịu thua kém chút, chẳng sợ không phải là vì ta, cũng là vì chính người."

Tâm nhi... Người có thể hay không nhanh lên tốt lên? Mẫu hậu hiện tại hy vọng duy nhất, chỉ còn lại có người...

Trán xúc cảm trước sau như một ấm áp, Thẩm Tầm thoáng thấp cúi đầu, có chút thấp thỏm bất an ân một tiếng.

Không chịu thua kém.

Tác giả có lời muốn nói:

Hồng chanh 0. 0 ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Bát quái trưởng đài ném một viên địa lôi

Linh ném một viên địa lôi

love- cục cứng ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Cám ơn đại gia ~? ? ~ ngưỡng chừng mặt ai cái cọ ~? ?

Chương 36 nghiệm thân

Thái Tử bị người đuổi về cung , hoàng hậu lại một đêm đều không có ngủ, chẳng sợ tấm điện bên trong không khí ẩm áp vô cùng, nhiên hương thoi nhân ngủ, cũng bị sự tình hôm nay quấy đến không thể đi vào giấc ngủ. Bên ngoài sắc trời đen kịt , Phó Tương Vân vẫn mở mắt, một người nằm suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Nàng là danh môn quý nữ xuất thân, từ Tiểu Cẩm y ngọc thực, tự nhiên có chút thanh cao kiêu ngạo. Lúc còn trẻ còn có chút ghen tị, khí diễm kiêu ngạo, thậm chí còn dám ý vào sủng ái cùng hoàng đế tranh luận. Tuy nói lúc ấy tính tình vọt chút, nhưng cũng chưa làm qua cái gì táng tận thiên lương chuyện xấu, duy nhất làm cho nàng cảm giác nhân sinh nhuộm chỗ bẩn sự, chỉ sợ cũng chỉ có như vậy một kiện .

Lúc ấy hoàng đế vừa đăng cơ không lâu, mình ở trong cung căn cơ cũng không tính ổn, nhưng chính là bởi vì như thế, càng là muốn củng cố chính mình hậu vị, trong mắt không chấp nhận được một điểm hạt cát.

Hoàng đế cũng đang tuổi trẻ, trong hậu cung oanh oanh yến yến thật sự quá nhiều, ngẫu nhiên gặp gỡ có chút mới mẻ gương mặt, thật đúng là liền có nhập hấn mắt mỹ nhân. Có cái khí chất xuất sắc cầm sư danh gọi Tần đầu thương, nghe nói còn là Nam Thành đệ nhất nhạc sĩ chi nữ, chẳng những vóc người xinh đẹp, còn đạn được một thủ hảo cầm, luôn miệng nói thị phi tri âm không bán, phi không hiểu cầm sắt chi nhân không tấu.

Phó Tương Vân như trước nhớ rõ lần đầu tiên thấy nàng cảnh tượng.

Lúc ấy chính là Thái Hậu 60 đại thọ, mời tới rất nhiều gánh hát vì nàng chúc mừng. Mọi người thấy vài cái canh giờ, rốt cuộc đã tới áp trực biểu diễn, có cung nhân tại trong đại điện ương điểm mấy nén nhang trụ, tắm rửa thay quần áo sau, Tần đầu thương hai chân khoanh lại mà ngồi, đem kia thất huyền cầm đặt ở trên đùi, gò má tú khí không giống phàm trần chi nhân.

Thủ một tốp, liền là mượn mà mà thanh thúy ngọc châu rơi xuống đất tiếng động, lưu sướng vô cùng.

Cô nương kia xuất tướng thật sự quá mức kinh diễm, không để cho nàng được không ký ức khắc sâu, cho tới bây giờ còn rõ ràng nhớ rõ của nàng mỗi một cái động tác cùng ánh mắt.

Tần đầu thương tối am hiểu khúc, liền là tiền triều dang khúc -- < ngọc thượng chiết >.

Nếu chỉ là như vậy, cũng liền không có gì, cố tình hoàng đế thật đúng là coi trọng nàng. Không nói lời gì đem kia Tần đầu thương lưu tại trong cung, cũng đối với nàng ân sủng có gia, một cái gia thế không tính quá tốt cô nương, gần gũi ba tháng bên trong từ bảo lâm tấn chức đến phi vị, thật sự không thể không làm người ta ghé mắt.

Có lẽ là thích xem nàng đánh đàn bộ dáng, có lẽ là bị nàng như gần như xa thanh lãnh khí chất hấp dẫn, hoàng đế như là bị người mê tâm hồn, không để ý mọi người ngăn trở, ban thưởng phong hào phong nàng vì cầm phi, không chỉ như thế, còn mỗi ngày túc tại của nàng trong cung, liền mỗi tháng thập ngũ nên đi hoàng hậu trong cung ngày đó cũng không ngoại lệ. Cái gọi là tập ngàn vạn sủng ái vào một thân, cũng tập ngàn vạn oán hận vào một thân, tại một ngày nào đó vân chiêu nghi hữu ý vô ý oán giận trung, Phó Tương Vân rốt cuộc vượt ngoài phần nộ rồi.

Nàng cũng muốn xem xem, rốt cuộc là như thế nào một cái hồ mị tử! Dem hoàng đế mê thành như vậy!

Phó Tương Vân nghĩ ngang, lúc này phải người đem kia Tần đau thương triệu vào Hợp Dương cung, không nói lời gì tại trước mặt nàng thả một đồng bông.

Đi a, người không phải thực thanh cao sao? Người không phải thực hội đàn sao?

Người cho ta đàn!

Nào biết kia Tần đau thương mặt không chút thay đổi lờm một cái kia đôi bông, sau đó đột nhiên xoay người chạy gấp quá khứ, một đầu đụng chết tại đại điện trên cây cột.

Đúng vậy; không có nhìn lầm, một đầu đụng chết tại trên cây cột

"..."

Máu tươi văng khắp nơi, Phó Tương Vân ghen hòng nhìn trần trời.

Bản ý chỉ là muốn làm khó dễ nhục nhã một chút, làm cho nàng biết khó mà lui, không cần không hiểu đúng mực, ai biết cô nương này thế nhưng thanh cao thành như vậy, không tiếc lấy cái chết mình chí.

Ngày đó sự tình thật sự quá mức kinh sợ, khiến Phó Tương Vân đến bây giờ như cũ ký ức hầy còn mới mẻ, sau này mới biết được, thẳng đến Tần đau thương chết một khắc kia, hoàng đế đều không có chạm qua thân mình của nàng.

Sau này nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm giác nam nhân vĩnh viễn đều là như vậy, những thứ không đạt được lại càng là cảm giác quý giá, càng là

muốn đi chinh phục, có lẽ Tần đầu thương chính là bởi vì sờ thấu đạo lý này, mới biết được như thế nào ôm lấy hoàng đế tâm.

Càng có lẽ, nàng là thật sự thanh cao cao ngạo đến nơi này chừng bước, kinh không được một điểm nhục nhã cùng làm khó dễ. Cẩn thận ngẫm lại, ngay từ đầu cũng là hoàng đế mạnh mẽ đem nàng lưu lại, nếu như không có kia trường kinh thể diễn xuất, có lẽ nàng vẫn là một người bình thường, nói đến cùng, cũng là một cái nữ nhân đáng thương.

Tần đầu thương vừa chết, nàng cùng hoàng đế cũng bởi vì chuyện này sinh ra vĩnh cửu ngăn cách, hơn nữa chiến tranh lạnh thật dài một đoạn thời gian, cho dù sự tình cũng không phải nàng mong muốn, cũng cuối cùng là một cái trước sự thực, không chấp nhận được sửa đổi.

Sự tình đã qua nhiều năm như vậy, vốn cũng đã dần dần quên đi, Tư Đồ Lan cũng đang của nàng thọ bữa tiệc đột nhiên bắn lên này thủ đủ để châm ngòi Đế hậu quan hệ khúc, Phó Tương Vân vốn là khí Tư Đồ Lương đệ bụng dạ khó lường, biết có thể là thái tử phi mưu hoa sau, đáy lòng lại càng phát ra bất an .

Hoắc Thanh Thu, rốt cuộc là cái gì dạng nữ nhân, hãm hại lương đệ cũng liền mà thôi, đối với chính mình trượng phu cũng không đủ trung tâm, gả lại đây đến nay đều không có viên quá phòng. Càng sâu một tầng thứ suy nghĩ, thái tử phi một cái tiểu bối, thế nhưng sẽ rõ ràng như thế thượng một thế hệ sự tình, còn lợi dụng được như vậy hảo. Như vậy tâm cơ, gọi nàng thật sự không thể không đi phòng bị.

Hoàng hậu một đêm đều không có ngủ, không chỉ có là bởi vì bị chuyện này làm được sứt đầu mẻ trán, còn có chôn giấu dưới đáy lòng khủng hoảng, bởi vì chỉ cần nàng vừa nhắm mắt, liền tưởng khởi nữ nhân kia đứng chết ở trước mặt mình cảnh tượng.

Vô tri vô giác củ kết liễu một buổi tối, rốt cuộc chờ đến sáng sớm ngày thứ hai hàng lâm.

Thời tiết càng ngày càng lạnh , đại khái qua không được vài ngày liền muốn tuyết rơi, Đại Chu tuyết tổng là tới thực trì, năm nay cũng không ngoại lệ.

Phó Tương Vân rửa mặt hoàn tất, sau đó quyết đoán phái người truyền lệnh xuống, khiến thái tử phi đến Hợp Dương cung thấy nàng.

Chờ Hoắc Thanh Thu tiến đến trong quá trình, hoàng hậu lại cùng thân tín mật ngữ vài tiếng, làm cho các nàng đi tìm vài cái đặc thù ma ma tiến đến, ở nội điện đợi mệnh.

Về phần nàng muốn làm cái gì, cũng không ai biết.

Đào Ưu cô cô lĩnh thái tử phi sau khi vào cửa, trên mặt không có gì đặc biệt rõ ràng biểu tình, nàng cùng Tư Đồ Lan luôn luôn giao hảo, đối với này cái mục đích không rõ thái tử phi cũng không cái gì tốt cảm, đem nàng lĩnh vào điện, cũng liền lui xuống.

Hoắc Thanh Thu có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng nàng tự nhận là hành vi của mình thiên y vô phùng, sẽ không lộ ra cái gì thóp hoặc là sơ hở, trong lòng suy nghĩ có lẽ hoàng hậu triệu kiến chính mình, là vì nàng đưa hạ lễ tương đối thảo nàng thích đâu? Vì thế Doanh Doanh quý gối tại địa, miệng nói gặp may nói.

"Thần tức tham kiến mẫu hậu, nguyện mẫu hậu trường mệnh thiên tuế, vạn phúc kim an."

Hoàng hậu thân nhiên liếc nàng liếc mắt nhìn, cũng nhìn không ra có cái gì đặc biệt cảm xúc, ánh mắt nhìn nàng, trong miệng lại không phải nói với nàng .

"Nội diện thán hỏa thiêu còn vượng?"

"A?" Hoắc Thanh Thu rất là sửng sốt một chút, tựa hồ hoàn toàn không rõ nàng đây là ý gì.

Đào Ưu cô cô rất nhanh tiếp lời nói: "Hồi nương nương mà nói, thực vượng."

Hoàng hậu có chút mệt mỏi vuốt ve trán của bản thân, không nghĩ cùng nàng tốn nhiều khẩu hợp, ngữ khí rất nhẹ nói, "Vậy thì mang nàng vào đi thôi, sớm chút xong việc, miễn cho đông lạnh."

Hoắc Thanh Thu mở to hai mắt nhìn, đầy mặt mờ mịt nhìn nàng, đến cùng cái gì cái gì cái gì a...

Không đợi nàng câu hỏi, Đào Ưu chậm rãi đứng ở trước mặt nàng, trong miệng tất cung tất kính: "Thái tử phi nương nương mời theo nô tỳ đến."

Hoắc Thanh Thu không có biện pháp, đành phải theo nàng triều nội diện đi, trong lòng hơi có chút thấp thỏm bất an, hoàn toàn không biết sắp muốn gặp phải cái gì. Nàng tuy nói là cái có lòng kế nhân, khả gặp gỡ so nàng càng có tâm kế nhân, cũng chỉ có thể là thất bại thảm hại. Cái gọi là gừng vẫn là càng già càng cay, người đời trước đi qua kiêu so nàng đi qua lộ còn nhiều hơn, hai câu này là một chút cũng không sai, tu luyện còn chưa đủ đúng chỗ, chỉ có thể là thua thiệt phần.

Vừa vào cửa, nhìn thấy trước mắt cảnh tượng, Hoắc Thanh Thu đột nhiên mở to hai mắt nhìn!

Không sai... Những người này là đến cho nàng nghiệm thân.

Thâm cung lão ma, nghiệm thân lợi khí.

...

Trong nội điện đầu đã muốn ẩm ỉ lặt trời, hoàng hậu lại lẳng lẳng ngồi ở tại chỗ, cũng không nhìn nội điện phương hướng, chỉ cúi đầu nhìn chăm chú vào trong tay mình chén trà, nói thật nàng hiện tại trong lòng cũng vẫn còn có chút thấp thỏm , vô luận kết quả như thế nào, đều không phải là nàng muốn nhìn đến .

Ước chừng qua một chén trà thời gian, Đào Ưu trước đi ra, bước nhanh đi đến hoàng hậu trước mặt, đối với nàng rí tai vài câu.

Hoàng hậu đầu tiên là sửng sốt, tiện đà nhăn mày lại.

Không phải xong bích chi thân?

Nhưng Thẩm Tầm không phải nói không chạm qua nàng sao? Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra...

Hoắc Thanh Thu theo sau bị người nâng , có chút nghiêng ngả lão đảo đi ra, mặt xám như tro tàn.

Nàng quả thật đã sớm không phải xong bích , của nàng lần đầu tiên là tại Quảng Lăng Nam Thành trong ngôi miếu đồ nát cho Hoa Xương vương Thẩm Kiêm, từ nay về sau nửa là hiếp bức nửa là tự nguyện... Vì hấn sở dụng, không dám có nhị tâm.

Hoắc Thanh Thu ngẩng đầu có chút thấp thỏm nhìn hoàng hậu, gặp đối phương một bộ mờ mịt không hiểu bộ dáng, nhưng trong lòng đột nhiên lại dấy lên hi vọng.

Nói thật, nàng không biết hoàng hậu vì sao đột nhiên muốn nghiệm chính mình thân, Thái Tử ngày hôm qua chạng vạng là cùng hoàng hậu cùng một chỗ , có lẽ là nói gì đó nói, khiến hoàng hậu hoài nghi mình không có cùng Thái Tử viên phòng.

Hoắc Thanh Thu gặt gao căn môi dưới, ám đạo chỉ cần gặt gao giáo định Thái Tử chạm qua chính mình, cũng sẽ không như thế nào.

Hoàng hậu quay đầu nhìn nàng một cái, nói: "Người khôn không nói chuyện mập mờ, người tốt nhất giải thích cho ta rõ ràng, Tầm nhi nói không có chạm qua người, nhưng người vì sao không phải xử tử chi thân."

Hoắc Thanh Thu yết hầu căng thẳng, ra vẻ kinh hoàng nói: "Mẫu hậu, thần tức oan uổng a! Thần tức đã sớm là điện hạ người, hãn vì sao không muốn thừa nhận?"

Không đợi hoàng hậu mở miệng, nàng lại tự quyết định nói: "Ta biết... Điện hạ yêu thích lương đệ, nhất tâm muốn thần tức đi, cho nên mới cố ý nói ra những lời này đến nhục thần tức trong sạch !"

Hoàng hậu một bên uống trà, một bên xem nàng diễn trò.

"Mẫu hậu... Ngài muốn vi thần tức làm chủ a!" Hoắc Thanh Thu nói nói, thật đúng là sẽ khóc đi ra, "Điện hạ không thích ta, muốn đuổi ta đi, đều nhận... Nhưng là thân thể của ta cũng đã hiến tặng cho điện hạ, hãn vì sao còn muốn như vậy đuổi tận giết tuyệt, điên đảo sự thật đâu?"

Hoàng hậu dừng một chút, nhìn nhìn khoeo mắt nàng kia vài phần thương tính rõ ràng nước mắt, pha sinh vài phần đồng tình. Nhất thời cũng liền có chút do dự, có lẽ... Có lẽ Tầm nhi thật là bởi vì muốn đỡ chính Tư Đồ Lan mới nói dối đâu?

Bất quá hãn chỉ số thông minh giống như cũng không cao đến loại tình trạng này đi, lời viết không toàn đâu.

Tư Đồ Lan giáo ? Có như vậy một điểm khả năng...

Hoàng hậu vỗ vỗ trán, càng nghĩ càng cảm giác khó chịu, này tiểu đồng lừa sự tình như thế nào cứ như vậy phức tạp.

"Người yên tâm, sự tình còn không có biết rõ ràng phía trước, bản cung tạm thời là sẽ không bắt người như thế nào. Nhưng nếu là hoàng nhi thật sự nói dối, ta cũng tuyệt sẽ không khinh tha. Việc này chưa xong, người tốt nhất là cho ta phóng an phận một điểm." Hoàng hậu buông xuống tay trung trà, ánh mắt trong trẻo, ngữ khí tràn ngập khí phách, "Còn có, về sau không cần tại bản cung trước mặt đùa giỡn đa dạng, không cần cảm giác chỉ có một mình người thông minh tuyệt đỉnh, có một số việc, đại gia trong lòng biết rõ ràng."

Vừa mới dứt lời, Hoắc Thanh Thu cả người cứng đờ, ngực phảng phất là bị thứ gì tăng tăng một kích, quỳ trên mặt đất không nói gì,

"Bản cung mệt mỏi, người đi về trước đi."

Hoàng hậu phất phất tay, như là đánh một hồi không có khói thuốc súng chiến dịch, mỗi một mà lại không có lực. Không phải thoải mái, mà là càng ngày càng bất an.

Hoắc Thanh Thu run tay, chậm rãi đứng dậy cáo lui, liên nói cũng không dám nhiều lời một câu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Vừa đi ra ngoài, nhìn thấy bên người cung nữ Lăng Giang đầy mặt khẩn trương đón, "Nương nương này ngài làm sao..."

Vốn là thân thiết lời nói, khả càng nghe càng cảm giác khó chịu, cho là mình định lực đã muốn vượt qua thường nhân, cũng đang giờ khắc này sụp đổ.

"Lăn!"

Tác giả có lời muốn nói: Lạc tử phi ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

-- cảm ơn hai vị cô nương

∪

Đột nhiên rất tưởng kịch cái thấu làm sao được QAQ nhưng là kịch thấu liền không có ý tứ

TT~TT

rối rắm a rối rắm, oa chỉ có thể uyển chuyển nói, mặt sau sẽ phát sinh thực nhiều thần biến chuyển _

∠

)_233333

Là tại đêm khuya đối mới, đại gia bình thường sớm tới tìm xem hảo "Một ~ một ") bởi vì ban ngày tương đối bận rộn cho nên tổng ps: nhấn lại vượt qua 25 lời sẽ đưa tích phân một mỗi điều nhấn lại ta đều sẽ hồi phục, chính là thời gian trước sau vấn đề một yêu yêu đại gia

Chương 37 người còn không đi sao

Hoắc Thanh Thu sinh khí kết quả chính là tất cả mọi người không dám đến gần, đặc biệt Lăng Giang, vốn là hảo ý đi lên quan tâm quan tâm, lại bị hung hăng quát một đống, lại mặc danh kỳ diệu lại ủy khuất. Một người ở trong phòng chính chính đợi một buổi chiều.

Hoắc Thanh Thu cũng không phải là cái gì thân hòa nhân, chính mình bị tức thực dễ dàng liền rắc tại trên người người khác, không có gì cố kỵ. Trong lòng hẳn, những người này bất quá là không có gì khả cố kỵ hạ nhân, muốn thế nào xì liền cái đó xì.

Nàng hiện tại cũng không cái gì tâm tình lo lắng những này, mãi đầu óc đều là vừa phát sinh sự tình, hoàng hậu này đột nhiên hành động thật sự

làm rối loạn của nàng toàn bộ kế hoạch, vì cái gì sẽ đột nhiên hoài nghi đến nàng trên đầu? Chẳng lẽ là Tư Đồ Lan làm cái gì tay chân, nhưng hiện tại những này đã không phải là lo lắng trọng điểm , trọng điểm là hoàng hậu hoài nghi nàng không có cùng Thái Tử viên phòng!

Nguyên tưởng rằng vạn vô nhất thất sự tình, nhưng vào lúc này ra cái khe, điều này làm cho nàng thật sự có chút trở tay không kịp.

Vương gia đại sự chưa thành, công đạo cho nàng sự tình còn không có làm, cho nên chính mình nơi này tuyệt đối không thể ra cái gì đường rẽ, chẳng sợ hi sinh một ít gì đó, cũng không thể khiến hoàng hậu nhìn ra đầu mối gì đến. Huống chi, Thái Tử tuy rằng đầu óc choáng váng chút, khả tướng mạo tuần tú, dáng người cao ngất, lại nói tiếp nàng cũng phải không mệt .

Nàng từng một độ xem không rõ tim của mình, khởi điểm là tình thế bức bách, rồi sau đó lại động chân tình. Hoa Xương vương đãi nàng không sai, thật có chút sự tình giống như là đang đánh cuộc, thua là hai bàn tay trắng, thắng, lại là toàn bộ thiên hạ.

Cho dù biết mình chỉ là bị người lợi dụng, cũng không có một tia hối hận.

Tư định, Hoắc Thanh Thu đứng dậy đi nội điện đổi một bộ quần áo, sau đó thở dài một hơi đi ra đại môn, triều một cái hương khác mà đi, liên một cái tùy thị nhân cũng không có mang.

Sắc trời đã muốn không muện , trong hành lang đèn lồng bị đám cung nhân treo lên, mơ hồ còn có thể thấy rõ ràng trước mắt sự vật, không khí có chút rét lạnh, mơ hồ còn có chút tiểu Tuyết bay xuống, có lẽ lập tức liền muốn lần tiếp theo đại tuyết .

Nàng kỳ thật rất ít đến nơi đây, liên lộ đều không phải là rất quen thuộc, Thái Tử cửa tấm điện vẫn là kia vài cái trực đêm nhân, dĩ vãng còn

có thể ỷ vào chủ tử ngốc mà nhàn hạ, nhưng trước mắt là không cơ hội này, trong Đông Cung đến 2 cái nữ chủ nhân, người người đều không phải là dễ gạt gẫm chủ, muốn trộm một lát lười, còn phải lo lắng cái mạng nhỏ của mình.

Thật sự là hận không thể chủ tử nhà mình độc thân một đời!

Hoắc Thanh Thu xách làn váy đi lên bậc thang, đối mấy người kia thở dài một tiếng, các nàng liền thực biết điều lui xuống, còn không quên điểm mũi chân đi đường, miễn cho để người nghe động tĩnh.

Nhìn cửa rồi cuộc không có nhân, Hoắc Thanh Thu hít sâu một hơi, bước lên một bước đẩy cửa ra.

Kỳ thật nguyên lai chính là như vậy cái tính toán, chẳng qua không có thi triển cơ hội mà thôi. Nói thật, nàng cái này Quảng Lăng thành đệ nhất danh hiệu mỹ nhân cũng không phải là đến không , vô luận là tư sắc, vẫn là đáng người, đều không phải là trung thượng chi tư có thể đơn giản khái quát , chẳng sợ đối phương là Liễu Hạ Huệ tái thế, cũng không có khả năng ngăn cản được chính mình thế này một cái đại mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ.

Huống chi là cái ngốc tử?

Hoắc Thanh Thu đẩy cửa ra, tình cảnh trước mắt cũng làm cho nàng có chút trở tay không kịp.

Theo lý mà nói, cái này châm lên Thái Tử hắc là đã muốn ngủ, hơn nữa ngủ được còn rất quen, nhưng nàng đẩy cửa ra vừa thấy, Thái Tử đang ngồi ở bàn trước mặt, cũng không biết là đang làm những gì, ánh nến chói lọi , có chút chói mắt.

Thẩm Tầm không có ngủ, tự nhiên cũng có thể nghe bên cạnh động tĩnh, vội vàng quay đầu vừa thấy, lại nhìn thấy chính mình trên danh nghĩa

thái tử phi đứng ở cửa, không khỏi có chút kinh ngạc, tựa hồ lại là vì bị người đánh gãy mà cảm thấy mất hứng.

Sau đó hỏi hần: "Người tìm ai?"

"..."

Hoắc Thanh Thu rất là bị ghen một chút, lòng nói ngốc tử chính là ngốc tử, liên loại này đơn giản vấn đề đều không làm rõ được, không biết người ta kỳ thật chính là cố ý hỏi như vậy ...

Nàng không đáp lại hần, chỉ xoay người đóng cửa lại. Tiến lên hai bước đi tới trước mặt hần, vô tình hay cố ý nhìn nhìn trước mặt hần gì đó.

Đó là một bản cung nhân vẽ bằng chữ mẫu, Thẩm Tầm trong tay còn niết chữ viết chưa khô bút lông, đầy mặt mờ mịt nhìn của nàng hành động, lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Đối phương vẫn là không nói chuyện, theo dõi hần nhìn cực kỳ lâu, trong lòng tựa hồ có cái gì đó quấy đến nghiêng trời lệch đất, suy nghĩ thật lâu, nàng mới quyết định bất cứ giá nào, chẳng sợ không phải là vì chính mình, cũng là vì toàn bộ đại nghiệp.

Hoắc Thanh Thu hít sâu một hơi, đột nhiên cúi đầu đi giải chính mình vạt áo, động tác mau để người có chút không đành lòng nhìn thẳng, mới cởi vài cái dây lưng cũng đã cởi bỏ tầng ngoài khúc cư.

"..."

Thẩm Tầm ngu xuẩn nhìn nàng kia thành linh xảy ra hành động, sững sờ ở tại chỗ.

Hoắc Thanh Thu cũng không suy nghĩ nhiều như vậy có hay không đều được, trực tiếp lại đi giải chính mình trung y vạt áo, rất là có điểm

khinh xa thực lộ ý tứ, thủ vừa phóng tới chính mình phải trên thắt lưng, lại phát hiện trước mặt người thiếu niên kia rất là dứt khoát nhắm hai mắt lại, trên mặt còn khởi một tầng vi bạc hồng.

Hoắc Thanh Thu có chút kinh ngạc, cố ý hỏi một tiếng: "Điện hạ... Ngài làm sao."

Thẩm Tầm không để ý nàng, như trước gắt gao nhắm hai mắt của mình, giống như trước mắt là cái gì hồng thủy mãnh thú, mở to mắt cũng sẽ bị ăn luôn bình thường.

Hoắc Thanh Thu cho là hắn chỉ là then thùng, thở dài một hơi liền đi đụng hấn ánh mắt, an ủi: "Không có quan hệ, không cần sợ, ta có thể dạy người a."

Quảng Lăng đệ nhất mỹ nhân dạy người thứ này, người muốn cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Thẩm Tầm cùng ăn ruồi bọ giống nhau trốn ra tay nàng, đứng dậy liền triều bên cạnh đi, bởi vì hắn vẫn nhắm mắt lại, đi khởi lộ đến còn có chút lảo đảo.

Đi tới đi lui liền đi tới sát tường, Thẩm Tầm không mở mắt, đụng đầu vào trên tường.

"Ai u..."

Hoắc Thanh Thu bị hấn phản ứng này biến thành thật là có chút sinh khí, không rõ tại sao mình sẽ bị thụ đãi ngộ như vậy, nửa là tò mò nửa là tức giận hỏi: "Điện hạ người đây là đang làm cái gì? Sợ ta sẽ ăn người sao?"

Thẩm Tầm một bên đáng thương xoa mình bị chàng đau trán, một bên nghiêm túc mà lại nghiêm túc hồi đáp: "Thái Phó nói, phi lễ chớ thị, phi lễ

chớ nghe, phi lễ chớ ngôn, phi lễ chớ động."

Hoắc Thanh Thu một mộng, cứng ở tại chỗ, ngược lại không phải bị những lời này biến thành có chút giật mình, mà là bởi vì... Thái Phó, là cha nàng...

Đây là mang ra phụ thân của nàng đến áp nàng? Nhắc nhở nàng có chút xấu hổ chi tâm?

Sắc mặt nàng có chút trắng bệch, lại không như thế nào đặc biệt khi hồi sự, bởi vì này câu thật sự là quá bình thường. Phụ thân là cái cương trực công chính nhân, dạy hăn những này cũng không có gì phủ nhận. Vương gia từng hứa hẹn quá nàng, sau khi xong chuyện sẽ cho phụ thân một cái tước vị, công Hầu bá tử nam, đây chính là thừa kế, so với quan chức tốt được rất nhiều.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi hít sâu một hơi, cho dù là vì phụ thân tước vị, cũng không thể có một tia một hào thoái nhượng.

Hoắc Thanh Thu nhìn hăn một cái liền dán đi lên, cửa ra thanh âm kiều như vô cốt, suýt nữa muốn tô vào xương cốt, cùng nàng cả người giống nhau: "Điện hạ người lời này liền không đúng rồi, người đều là muốn ăn cơm, người tổng là nên ăn luôn của ta... Chỉ cần người hưởng qua tư vị, rồi sẽ biết ta so người vị kia Lan Lan càng tốt."

Vừa nói chuyện một bên thoát quần áo của hăn, Hoắc Thanh Thu động tác rất là thuần thực, như là tự cấp một cái vòng tròn cuộn cuộn quýt lột da...

Thẩm Tầm luôn luôn chưa thấy qua đáng sợ như vậy tư thế, nhất thời bị kinh hách. Muốn sau này trốn, lại bất đắc dĩ mặt sau chính là tường, trong lúc nhất thời cứng ở tại chỗ, nghẹn họng nhìn trân trối.

Thấy hần như vậy cái ngây ngô phản ứng, Hoắc Thanh Thu ngược lại nở nụ cười, của nàng tiếng cười nói chuyện với nàng thanh âm giống nhau, lại dễ nghe lại mê người. Quả nhiên là ngốc tử, cùng cái nhà bên tiểu đệ đệ giống nhau, lại nghe lời lại dễ khi dễ, so với bên ngoài những kia lưu luyến tại yên hoa hạng mạch bên trong hoàn khổ đệ tử tốt được rất nhiều.

"Điện hạ không phải sợ..." Nàng ghé qua, ghé vào lỗ tai hần trầm thấp nói, "Người không phải cùng mẫu hậu nói không ngủ quá ta sao, ta làm cho người ngủ, còn bất mãn ý sao..."

Thẩm Tầm vẫn yên lặng nhìn về phía trước, tựa hồ không cảm giác được người này tồn tại, qua thật lâu, hần mới thò tay đem nàng đẩy ra, sau đó cúi đầu nhìn nàng một cái.

Ánh mắt kia cùng phía trước tại đại điện lần đó giống nhau, lại đậm lại thiển, như là cái gì cũng không biết, hoặc như là xem thấu hết thảy, rõ ràng cái gì cũng không có, lại bao hàm rất nhiều ý tứ, để người càng ngày càng đoán không chừng.

Thẩm Tầm chưa từng có tượng hôm nay như vậy khó chịu.

Người này mỗi lần cho hần cảm giác đều là không tốt , giống như toàn thân trên dưới không có một chút đáng giá hần thích địa phương. Hần tựa hồ có một loại năng lực đặc biệt, có thể từ trong ánh mắt nhìn ra người khác chân tâm.

Cũng không biết vì sao, Thẩm Tầm trong lòng đột nhiên có một cái ý nghĩ, nếu trước mắt người này là Tư Đồ Lan, hần nhất định sẽ vui vẻ nhận hơn nữa chủ động đẩy ngã chi.

Thế nhưng nàng không phải.

Cho nên Thẩm Tầm hiện tại trong lòng chỉ có hai chữ.

"Ghê tởm."

Đúng vậy... Hắn là trong lòng có lời gì liền sẽ nói ra được nhân, vì thế hắn cứ như vậy nói ra...

Nghe được như vậy trắng ra hai chữ, Hoắc Thanh Thu sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, đột nhiên đè xuống chính mình vạt áo khẩu, bắt đầu hung hăng liếc trước mắt cái kia thoạt nhìn không có gì lực sát thương nam nhân.

Đây là Hoắc Thanh Thu đời này lần đầu tiên tại trên thân nam nhân gặp cản trở, buổi sáng cũng là nàng đời này lần đầu tiên tại trên tay nữ nhân tổn binh hao tướng, nàng nộ từ tâm đến, lại bất lực.

Tuy nói ánh mắt là tức giận, đáy lòng nhưng có chút lo sợ không yên, khắp thiên hạ đều biết đây là cái gốc tử, cho nên không ai sẽ đối với hắn tồn cái gì phòng bị chi tâm, nhưng chính là bởi vì hắn thoạt nhìn không có uy hiếp, mới để cho nhân cảm thấy đáng sợ. Từ xưa đến nay, giả heo ăn lỗ hổ sự tình khả nhiều lắm, không kém hắn như vậy một cái.

Thẩm Tầm liếc nàng liếc mắt nhìn, như là đang nhìn mới vừa quen người xa lạ, hoặc như là vừa sự tình gì đều không có phát sinh, chỉ là thật bình tĩnh nói với nàng: "Ta muốn luyện chữ."

Người còn không đi sao?

Nghe được này câu tương đương với lệnh đuổi khách mà nói, Hoắc Thanh Thu yết hầu căng thẳng, sau đó u oán nhìn hắn một cái, xoay người liền đi xuyên môn đó cời khúc cư .

Cái này chuyện xưa nói cho chúng ta biết, đối mặt xinh đẹp cô nương yêu thương nhưng nhớ, lại có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn nhân, không phải quân tử chính là gốc tử... Kỳ thật Thẩm Tầm không phải là

không có thẩm mỹ , chẳng sợ người ngu đi nữa, cũng có mỹ xấu chi phân, chẳng qua ở trong lòng của hân, không có so Lan Lan càng xinh đẹp người.

Chương 38 chán ghét nhất thủ tiêu đề tên

Hoắc Thanh Thu cơ hồ xem như chạy trời chết , đè nặng tràn ngập lửa giận ra cửa phòng, nàng bình sinh liền không chịu quá lớn như vậy khí, phỏng chừng một chốc là hoãn không lại đây .

Nói thật, nàng trong lòng thật sự là nuốt không trôi khẩu khí này, chính mình rõ ràng là hân trên danh nghĩa thái tử phi, có một số việc đó chính là thiên kinh địa nghĩa, dựa vào cái gì muốn thụ như vậy vũ nhục? Chẳng sợ mình cũng chỉ là vì tình thế bức bách, loại kết quả này cũng làm cho nàng vô cùng xấu hổ. Chính mình thế này một cái rõ ràng đại mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, có thể xem như bánh rớt từ trên trời xuống sự tình tốt, kia gốc tử chẳng những xem cũng không nhìn liếc mắt nhìn, còn nói nàng ghê tởm?

Ghê tởm? !

Hoắc Thanh Thu tức giận đến trừng mắt đều phải trừng đi ra, Thẩm Tâm, của người thẩm mỹ là bị cầu ăn đi? Ta Hoắc Thanh Thu muốn tướng mạo có tướng mạo muốn dáng người có thân hình, bao nhiêu người cầu đều cầu không được, người còn không hiềm lạ ? Rất tốt, nếu người như vậy cho mặt mũi mà lên mặt, vậy thì chớ có trách ta không khách khí!

Ra chuyện như vậy, nàng càng phát ra kiên định ý nghĩ của mình, đi theo như vậy một cái bán tàn phế bên người là không có gì hảo kết quả , chỉ có vương gia có thể hứa hẹn nàng một cái quang minh tương lai, hai người bên nào nặng, bên nào nhẹ, nàng đã chia tay thật sự rõ ràng.

Nếu người như thế chướng mắt ta, vậy cũng đừng có trách ta về sau hạ thủ không lưu tình .

Ánh nền thông minh, trong phòng trống trơn , chỉ còn lại có Thẩm Tâm một người. Hắn như trước đứng ở sát tường vị trí, có chút giật mình nhìn Hoắc Thanh Thu rời đi phương hướng, trong phòng bài trí không có gì thay đổi, giống như là sự tình gì cũng không có từng xảy ra giống nhau, chỉ là hắn không biết đối phương đã muốn thẹn quá thành giận hơn nữa hận hắn tận xương.

Thẩm Tâm cúi đầu lườm một cái y phục của mình, sau đó rất nghiêm túc sửa sang lại một lần, thẳng đến toàn thân trên dưới một điểm nếp uốn cũng nhìn không thấy, mới đi từ từ ra ngoài.

Nhẹ giọng đối với cửa đãi thị cung nữ nói: "Ta muốn tắm rửa."

"..." Cung nữ một mòng.

Thẩm Tâm cúi đầu lặp lại: "Ta muốn tắm rửa."

Kia cung nữ càng phát ra lo sợ không yên , không hiểu nói: "Điện hạ ngài không phải... Vừa mới tắm sao?"

Thẩm Tâm nhìn nàng một cái, thanh âm thanh lãnh lại cứng nhắc, tiếp tục lặp lại, "Muốn tắm rửa."

"... Là là là." Kia cung nữ bị hắn làm được có chút không ở trạng thái, vội vàng ứng thanh, kêu lên một bên đãi thị cung nữ liền đi xuống chuẩn bị.

Thẩm Tâm cúi đầu xem chân của mình mặt, như là cảm giác mình làm sai cái gì sự bình thường, có chút mất hồn mất vía, các cung nữ đều đi xuống chuẩn bị, hắn lại chậm rì rì đi trở về sách của mình trước bàn, có chút ngây ngốc nhìn mình viết kia một đồng gì đó.

Nhìn rất lâu sau đó, Thẩm Tâm đột nhiên vươn tay, chỉ vào mặt trên tự bắt đầu đếm số.

Một cái tiếp một vài, thoát nhìn lại ngốc lại ngốc, lại vô cùng cố chấp.

"Một cái, hai, ba, bốn, năm cái..." Tay hắn theo thanh âm của mình mà chậm rãi di động, bay qua một tờ có một tờ, như là sợ mình đếm sai lầm, liên cung nữ lên tiếng gọi hắn đều mặc kệ.

"71, 72, 73..." Thẩm Tầm nhẹ nhàng đánh một cái ngáp.

"98, 99... 100."

Đếm tới 100 thời điểm, hắn đột nhiên mở to hai mắt nhìn, có chút vui mừng nhìn chữ kia, nhìn thật lâu, sau đó nhếch môi nở nụ cười.

100 !!!

100 a!!!

Thẩm Tầm nhanh chóng đem kia một đồng xếp giấy lên, trân chi lại trọng đặt ở cái chặn giấy dưới, sau đó liền đi tắm.

Rửa xong trở về lại đem kia đôi giấy đem ra, mang ở trên người, hưng trí dạt dào ra cửa, bộ pháp có vẻ nhẹ nhàng, như là đụng phải cái gì thiên đại hảo sự.

Cửa cung nữ đều sợ ngây người.

Điện hạ này hơn nửa đêm phát cái gì xuân nha, đi cái lộ còn mang bánh .

Thẩm Tầm đi địa phương căn bản cũng không có khả đoán tính, Mật Lan cung trực đêm cung nhân đã sớm theo thói quen, cho hắn hành lễ cứ tiếp tục gác .

Thế giới này có đôi khi chính là như thế kỳ diệu mà hoang đường, nhóm người nào đó vừa thiếu chút nữa bị người khác bỏ giường, hiện tại

liền tâm tâm niệm niệm đến cân nhắc như thế nào bỏ một người khác giường...

Thật sự là nam nhân tâm... Kim dưới đáy biển...

Bên ngoài tựa hồ rơi xuống tiểu Tuyết, trên đầu rơi xuống mấy viên nho nhỏ băng tinh, một hồi đến muộn tuyết rồi cuộc ở nơi này ban đêm lạnh lẽ hàng lâm. May mắn đoạn này lộ cũng không phải rất dài, cho nên cũng không có cái gì vấn đề quá lớn.

Thẩm Tầm cầm kia một chồng giấy, tiểu tâm dục dục đẩy ra Tư Đồ Lan tấm điện môn, từ bên ngoài xem thời điểm bên trong đã muốn thối đăng, có thể thấy được nàng là đã sớm ngủ. Hẳn khả không sợ quấy rầy đến nàng, trong cung ngày rảnh rồi như vậy, một ngày có nhiều như vậy thời gian có thể làm cho nàng ngủ .

Thẩm Tầm đẩy cửa ra hướng của nàng bên giường đi, mang theo vài phần hưng phấn cùng thấp thỏm, mới vừa đi hai bước, lại nghe được Tư Đồ Lan ho khan vài tiếng, không giống như là cố ý phát ra đến thanh âm, mà như là thụ phong hàn.

Trong lòng hẳn hoảng hốt, vội vàng bước nhanh tới, đầy mặt khẩn trương hỏi: "Lan Lan ngã bệnh?"

Đối mặt cái này khách không mời mà đến đến, Tư Đồ Lan không có cảm thấy đặc biệt ngoài ý muốn, chỉ là chậm rãi quay đầu, nâng lên mí mắt liếc mắt nhìn hẳn, nói: "Không có a..."

Nàng thiếu chút nữa liền muốn ngủ, lại bị mở cửa động tĩnh cho thức tỉnh.

"Người đều ho khan!" Hẳn rất nghiêm túc trần thuật sự thật này, ý đồ đem của nàng quan niệm sửa đúng lại đây, "Ho khan chính là ngã bệnh! Phải gọi thái y đến !"

"..."

Không phải ho khan hai tiếng, Thái Tử người đến mức này sao?

Mấy ngày nay bị thái tử phi biến thành có chút phiền lòng, thêm đầu lại có chút choáng váng, toàn thân trên dưới đều không thoải mái, cho nên Tư Đồ Lan lúc này tâm tình không phải rất tốt, vì thế lật người có lệ nói: "Không sinh bệnh chính là không sinh bệnh, ta muốn ngủ, chính mình ở đâu ra về chỗ nào."

Nghe lời này, Thẩm Tâm nhất thời thụ thiên đại ủy khuất dường như, tất cả thương tâm xẹp khởi miệng.

"Đuổi ta đi."

Tư Đồ Lan hoàn toàn không có nại cũng có chút mềm lòng, cũng liền thỏa hiệp nói: "Đi đi, vậy người liền ở chỗ này ngủ đi. Ta bây giờ không phải là thực thoải mái, không cần sảo ta."

Thẩm Tâm nhận định nàng ngã bệnh sau, đã đem chính mình kia điệp giấy lạng lẽ giấu đi. Lan Lan đều ngã bệnh, không thể để cho nàng nhìn thấy thứ này, không thì nhất định là muốn hung hăn .

Không có quan hệ, về sau hảo tái thảo luận chuyện này cũng không muộn.

Hắn phủ □ tử, rất là nghiêm túc sờ sờ cái trán của nàng, tựa như trước kia mẫu hậu tổng như vậy sờ hắn, sờ xong lại đi sờ đầu của mình.

So với hắn nóng...

Vì thế Thẩm Tâm tính ra một cái đáng sợ kết luận: Lan Lan thật sự ngã bệnh!

Thẩm Tầm khẩn trương tại bên tai nàng an ủi: "Lan Lan không phải sợ, ta đi cho người gọi thái y đến." Nói muốn đi, một chút cũng không dấy dưng lẳng nhăng.

"Đừng đừng đừng." Tư Đồ Lan vội vàng kéo lại tay áo của hắn, có chút bất đắc dĩ. Ngày trời nhiễm lên phong hàn kỳ thật lại bình thường bất quá, nàng biết rất rõ ràng chính mình không thoải mái, nhưng không nghĩ tìm thái y ý tứ, thứ nhất là thật sự mỗi một một rã rời, nhịn một chút cũng liền qua, mà đến, cũng là muốn trốn tránh một vài sự tình.

Có một số việc không nghĩ xen vào đi vào, vậy thì không có so giả bệnh lý do tốt hơn, thật bị bệnh, ngược lại dễ dàng hơn làm việc, huống chi chỉ là nhỏ nhỏ phong hàn mà thôi, trước kia khả liên được cũng chưa từng ăn, cũng không quý giá đến nước này. Trong khung vẫn là nha hoàn mệnh, cảm giác hơn nửa đêm làm phiền thái y đến cho chính mình trị tiểu bệnh thật sự có chút ngượng ngùng.

Kỳ thật nàng cũng hiểu được chính mình có điểm cần nhắc... Nhưng liền sinh như vậy cá tính cách, không có biện pháp thay đổi, được chăng hay chớ nhân, thường thường cũng không quá quan tâm so đo chi tiết.

Nàng bên này không chút hoang mang nhắm mắt lại buồn ngủ, bên kia Thẩm Tầm lại bối rối xoay quanh, một cái vẻ cường điệu nói: "Không được không được, người sinh bệnh lạ, muốn uống được ..."

"Không có việc gì lạ... Tiểu bệnh mà thôi, ta cũng không vội người gấp cái gì." Tư Đồ Lan khởi điểm có chút phiền, bên tai câu kia lại nhai nhắc nghe hơn, lại sinh vài phần cảm động, "Chính mình trở về ngủ đi, nếu canh chừng hàn truyền nhiễm cho người sẽ không tốt, thân thể của người có thể so với ta quý giá hơn."

"Ta không sợ ." Thẩm Tầm hừ một tiếng, tựa hồ muốn chứng minh hắn những lời này chân thật tính, xoay người thoát giày liền lên giường,

động tác khoái đến mức ngay cả Tư Đồ Lan đều theo không kịp.

Sau đó có chút thuận thực bỏ đi chính mình áo khoác, chui vào của nàng ổ chăn, đầy mặt chính trực nói: "Nhanh lên truyền cho ta, như vậy Lan Lan liền không bị bệnh."

"Người này cái gì logic..." Tư Đồ Lan nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, theo bản năng triều bên cạnh né tránh.

Thẩm Tầm vừa mới chui vào chăn, thực rõ ràng cảm giác được đối phương hướng về phía sau lui lui, như là tại kháng cự, hoặc như là đang ghét bỏ, không khỏi xẹp khởi miệng, giấu đầu lòi đuôi giải thích: "Tầm nhi tắm rửa qua , rất sạch sẽ ." Người đừng trốn nữa hảo sao...

Tư Đồ Lan khinh bỉ nhìn hắn một cái, chê cười, cho dù là cái không có gì chỉ số thông minh tiểu lang, đó cũng là lang! Thích hợp làm điểm phòng bị thi thố vẫn rất có tất yếu ...

Nàng đem đầu trật quá khứ, tận lực không đối hắn phương hướng, có chút áp lực ho khan hai tiếng mới đem thân mình hoàn toàn đưa lưng về quá khứ.

"Ngủ đi ngủ đi."

Thẩm Tầm lập tức dán lại đây, bản năng ôm hông của nàng, rất là chính trực hồi đáp: "Hảo a."

"..." Vài ngày không thấy, ăn đậu hủ kỹ thuật sở trường a người xú tiểu tử, Tư Đồ Lan lúc này ngược lại là không như thế nào kháng cự, bởi vì nàng thật sự là khốn không nên không nên , choáng váng đầu óc , nói đều nói không hết chỉnh.

Cái trán của nàng có chút nóng lên, thân mình nhưng có chút lạnh lẽo, Thẩm Tầm tựa như một cái toàn phương vị khả di động chậu than, đem

nàng che được nghiêm kín, gặp đối phương không có lại trốn, người nào đó rất là hài lòng lại ôm sát chút, bắt đầu nhìn chăm chăm của nàng cái ót không nói lời nào.

Tư Đồ Lan cũng không biết chính mình đang tại bị quỷ dị nhìn chăm chú vào, thật sự là mệt không chịu nổi, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền thiếp đi.

Thẩm Tầm nhìn chòng chọc thật lâu, lâu đến phía ngoài tuyết đã muốn đầy lường tấc, xem nàng vẫn không có cái gì động tác, trong lòng vui vẻ, vì thế thử kêu một tiếng: "Lan Lan..."

"Lan Lan..."

Đau đầu gia mệt nhọc, Tư Đồ Lan ngủ phải cùng heo chết giống nhau.

Thẩm Tầm tiểu tâm dục dục đem nàng chuyển lại đây, động tác hơi có chút đáng khinh làm cho nàng ngay mặt đối với mình, sau đó bắt đầu lẳng lẳng nhìn chăm chú bên mặt nàng.

Trong không khí tựa hồ im lặng có thể nghe được bên ngoài tuyết hoa rơi xuống đất thanh âm, như vậy kỳ diệu mà lại yên lặng, tuyết vừa mới hạ không lâu, bên ngoài đã là một mảnh ngân trang tố khóa, cả thế giới băng thanh như thủy.

Tựa hồ thấy thế nào cũng xem không đủ, Thẩm Tầm kia lại trường lại mặt lông mi chớp hai lần, lập tức lẳng lẽ đem mặt bu lại, cùng nàng thần đụng vào nhau.

"Ba -- "

Thái Tử dùng hành động thực tế nói cho ta biết nhóm, trộm hương loại chuyện này, là có thể tự học thành tài .

Ép buộc hoàn tất, hắn đem chăn hướng lên trên lôi kéo, sau đó đem Tư Đồ Lan gặt gao ôm vào trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Yuna thiên ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

Cái ~? ? Tạ sư hân lạnh nhóm! ! ! Cọ một a a a bận rộn đến mức hồi nhẫn lại thời gian cũng không có rất nghĩ tẩu mình tại sao phá... QAQ ta muốn tìm cái thời gian cùng nhau hồi lý lý lý

Chương 39 đêm khuya chương

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một lá _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha ∑ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha $\sum$ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lập, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lập

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha $\sum$ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô

cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lạ

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha ∑ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lạ

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha $\sum$ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lập, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lập

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha $\sum$ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lập, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ

dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhả lại lạp

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạp, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chủng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạp, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhả lại lạp

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⤿

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⤿

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⤿

ta yêu các người!

}0 "" vô i điển "Trang tối khả năng nguyên nhân là: · chưa liên tiếp đến Internet. · nên vòng cứu bản mặt đến vấn đề. . Tại địa chỉ trung khả năng tồn tại kiện nhập sai lầm. Ngài có thể ném thử trở xuống thao tác: . Quế đài đến nộ 1Internet nối tiếp. Thường phi tô câu tư mặt khác trang web Giáp bảo đảm đã liên Lãng đến Internet. . Một lần nữa kiện nhập. Địa chỉ

Chương 40 âm mưu dương mưu

Chương 41 âm mưu dương mưu

Thẩm Tầm mờ mịt nhìn hẩn một cái, theo bản năng hỏi: "Thanh Thu là ai..."

Thái Phó đại nhân bị đối phương này có chút chính trực ngữ khí làm được có chút phát mộng, đầy mặt cương ngạnh nhìn hẩn cực kỳ lâu, ghen hời lâu mới nói: "Điện hạ lời này là có ý gì, vi thần êm đẹp khuê nữ gả cho người làm thái tử phi, thế nhưng không nhìn được được của nàng khuê danh?"

Thẩm Tầm lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, nga... Nguyên lai nữ nhi của hẩn, chính là cái kia thái tử phi a.

Đối với này cá nhân không có gì hảo cảm, sau đó hẩn liền trầm mặc, như là đối bình thường không chịu nói bảo.

Hoặc Thái Phó bị quỷ dị này bầu không khí triệt để làm bối rối, tiến cũng không được, thối cũng không xong, liên quan câu hỏi cũng có chút không tốt cửa ra, rốt cuộc là tình huống gì. Này tiểu thái tử đã muốn ngốc đến ngay cả chính mình tức phụ cũng không biết nông nổi?

Thật sự là gỗ mục không thể điêu dã!

Tuy nói tình hữu khả nguyên, nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy lại giận, Hoắc Thái Phó tức giận liếc mắt nhìn hắn, nói chuyện cũng có chút không tính nết, "Ai, mà thôi mà thôi, dù có thế nào, cũng đều là mạng của nàng."

Dứt lời, giương mắt nhìn nhìn trước mắt hắn kia một chồng sách thật dày, khởi thủ phiên liễu phiên, thật là có chút kinh ngạc, lúc này mới mấy ngày công phu, tiến độ lại nhanh như vậy ... Rốt cuộc là bị cái gì kích thích mới đột nhiên khai khiếu?

Thái Phó đại nhân như cũ hăm đang trầm tư trung thật lâu không thể tự thoát ra được, Thẩm Tầm cảm giác có chút nhàm chán, đánh một cái ngáp liền bắt đầu chơi chính mình đầu ngón tay.

A, thật dài đầu.

Thái Phó cũng không biết hắn trong lòng tại phạm cái gì nói thầm, đột nhiên nói: "Quả thật đều là vài cái hảo thư, một khi đã như vậy, điện hạ người liền hảo hảo xem xem, tận lực đều ghi tạc trong lòng, tinh tế nghiền ngẫm. Lần sau ta sẽ đến kiểm tra thí điểm thời điểm, tốt nhất không cần ra cái gì sai."

Nghe xong, Thẩm Tầm trầm tư một phen.

Sau đó cũng có chút mất hứng, đương nhiên hỏi: "Không có phần thưởng sao?"

Ánh mắt phiến diện, hơi hơi ngẩng đầu, như là cái thảo không đến đường quả mà giận dữ tiểu hài tử, lại cố tình làm cho nhân sinh không nổi khí đến.

Đương nhiên, đây hết thảy đều là bị người nào đó chiều hư kết quả.

Phần thưởng? Thái Phó sững sốt.

Người đường đường một quốc Thái Tử muốn cái gì có cái đó, bởi cái thư còn theo ta muốn thưởng? Những này loạn thất bát tao sự tình đều ai dạy của người a...

"Vi thần không biết rõ điện hạ ý tứ..." Hãn tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, "Hoặc là nói, điện hạ ngài là muốn cái gì phần thưởng?"

Thẩm Tầm vô cùng hưng phấn mà hướng hãn cười, như là được cái gì thiên đại chỗ tốt, không cần nghĩ ngợi nói: "Nếu ta gáy sách hảo, người liền đem nhà người Thanh Thu mang về đi!"

"... .."

Hoắc Thái Phó như bị sét đánh.

Qua thật lâu, hãn mới quyết định bình phục tâm tình, hít sâu một hơi, sắc mặt có chút rối rắm lại có chút thống khổ nhìn Thẩm Tầm liếc mắt nhìn, gặp đối phương vẫn là đầy mặt thiên chân hồn nhiên tươi cười, hãn đột nhiên cảm thấy có tất yếu cùng nhà mình nữ nhi hảo hảo nói chuyện một chút...

XXXX

Đại Chu mùa đông tổng là phá lệ rét lạnh, đêm qua hạ một đêm tuyết, tuyết đọng đều chồng lên thật dày một tầng, xa xa nhìn lại, trừ phố phường phòng ốc, trên ngã tư đường phủ kín một mảnh ngân bạch Thanh Huy, mơ hồ còn có thể thấy được một ít thật nhỏ tuyết lấp ở trên trời chi gian phân phi.

Hoàng thành đại môn thủ vệ như cũ thủ vững tại cương vị của mình thượng, không dám có một tia một hào lơ lửng, không biết là xuất phát từ đối hoàng quyền kiêng kỵ, vẫn là xuất phát từ đối với chính mình phần này công sự trách nhiệm.

Một chiếc xe ngựa từ bên trong chậm rãi lái tới, bên trong người cũng không có hiện thân, chỉ có phía trước lái xe tiểu thái giám đưa ra một cái yêu bài, ánh mắt có chút khinh miệt cùng khinh thường.

Thủ vệ tiểu quan tiếp nhận yêu bài tập trung nhìn vào, nhất thời hướng về phía sau lui hai bước, cung kính nhìn theo bọn họ rời đi, cũng không dám ngăn trở, chỉ là tại kia chiếc xe ngựa biến mất ở trước mắt thời điểm mới nhỏ giọng nói vài câu.

"Chọn mua tư Đồ đại nhân không phải hôm qua mới ra quá cung sao? Tại sao lại..."

Nghi ngờ của hắn lại không thể ngăn cản nào đó sự tình phát sinh, có một số việc chính là như vậy, âm kém dương sai mà lại vận mệnh nhất định.

Xe ngựa chậm rãi triều phố xá sầm uất mà đi, dừng ở một cái đường tắt khúc quanh, vài cái hành tung quý quýệt nhân bay nhanh xuống xe ngựa, ngồi trên mặt khác đỉnh đầu cổ kiệu, hướng tới Hoa Xương vương phủ phương hướng mà đi.

Lấy ra một cái có chút kỳ lạ yêu bài, hai người đi đường vị trí liền đổi một phen, nguyên là nam tử đi ở phía trước đầu, hiện tại lại là một cái mang theo cái khăn che mặt nữ tử đi ở phía trước, mặc đều có chút mộc mạc, nhìn không ra cái gì Nghê Đoan đến, nhưng bọn hắn lại quen một điểm, thường thường càng là phổ thông càng là làm cho người hoài nghi, này tráng lệ vương phủ, do mấy cái này mặc người bình thường tùy ý tiến vào, chỉ là ngấm lại đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Thẩm Kiêm ngồi ở đại đường một bên, tựa hồ là chờ đã lâu, có chút không kiên nhẫn uống trong tay mình kia chén trà nhỏ.

Mộ Tử Xuyên cầm kiếm đứng ở một bên, tựa hồ là vừa thương lượng quá sự tình gì, sắc mặt của hắn ngược lại có chút trầm mặc cùng áp lực.

Rất nhanh, vừa hai người kia đến đại đường, vừa vào cửa liền quỳ rạp xuống đất, trong miệng cung kính nói: "Vương gia vạn phúc kim an."

Thân ảnh của bọn họ vừa xuất hiện tại trong tầm mắt, Thẩm Kiêm rất nhanh dọn lên một bộ khuôn mặt tươi cười, ôn nhu nhìn phía trước nhất nữ tử, cùng ngày thường bên trong uy nghiêm bộ dáng tưởng như hai người.

"Thu nhi, người đến rồi."

Quả nhiên. Người nọ chính là trong cung chạm tay có thể bồng thái tử phi Hoắc Thanh Thu, nàng ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn Hoa Xương vương, thấy hăn đối với chính mình vẫn là trước sau như một dung túng mà đặc biệt, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra hăn không có để ý chính mình sự tình, cũng tự nhiên, nàng làm như vậy còn không cũng là vì hăn đại nghiệp.

Cái khăn che mặt hạ Hoắc Thanh Thu mỉm cười, đứng dậy liền đi tới bên cạnh hăn, cũng mặc kệ bên cạnh còn có 2 cái ngoại nhân, cùng đi Thường giống nhau bắt đầu đấm lưng cho hăn.

"Vương gia có nghĩ đến ta?"

Thẩm Kiêm nghiêng thân mình, không coi ai ra gì án tay nàng, nửa là ôn nhu nửa là có lệ nói: "Tự nhiên tưởng."

Từ lúc Hoắc Thanh Thu đi tới Hoa Xương vương phía sau, Mộ Tử Xuyên liền tự giác hướng về phía sau lui hai bước, không biết là xuất phát từ xa cách, vẫn là chán ghét, chỉ tận lực cùng bọn hăn ly được càng xa một ít, sau đó đem đầu trật quá khứ, nhìn chăm chăm quỳ trên mặt đất người nọ.

Vương gia đang bận rộn cùng người khác người nông ta nông, tự nhiên không rảnh đi quản chính sự, Mộ Tử Xuyên làm bên người hăn đặc lực nhất tả hữu cánh tay, tự nhiên là có tư cách hỏi đến.

"Sự tình làm xong?"

Địa thượng người nọ nghe câu hỏi, vội vàng nói: "Đều làm xong..." Trong giọng nói nghe vào tai còn có như vậy một tia bất đắc dĩ cùng bối rối.

Người nọ chính là hoàng đế trước mặt tối hống đại thái giám Thường công công, vốn là không có gì cơ hội ra cung, nhưng hoàng đế vừa vặn phân phó hắn ra cung làm một việc, vừa vặn làm thỏa mãn ý của hắn, vì thế phái tâm phúc của mình con nuôi thay mình làm việc, chính mình giả tá chọn mua tư danh nghĩa ra cung thẳng đến Hoa Xương vương phủ.

Hoa Xương vương lúc này mới mượn nói chuyện đầu.

"Người cũng không cần quá mức khẩn trương, thuốc kia kinh không lớn, thoát nhìn bất quá phổ thông phong hàn, chỉ là thời gian lâu dài mới có thể chậm rãi thẩm thấu tận xương. Thái Y viện nhân đối nghiêu cốc kia vô cùng kì diệu y thuật cũng không cái gì quá lớn nghiên cứu, hoàng đế lại một hướng thể nhược, căn bản không sẽ hoài nghi đến người trên đầu đi."

"Là là là." Thường công công hữu khí vô lực nói, "Hoặc cô nương sợ làm cho người hoài nghi, vì lão nô suy nghĩ, cho trong cung vài cái tàn phi cùng kia Tư Đồ Lương đệ cũng dùng chút, phân lượng không nhiều, thể nhưng cũng có thể tạo thành thụ gió rét giả tượng. Cứ như vậy, bộ hạ đột nhiên sinh bệnh cũng liền không hiện được như vậy kỳ quái, này khí trời, thụ điểm phong hàn cũng không phải cái gì chuyện kỳ quái."

Mộ Tử Xuyên biểu tình vốn vẫn luôn thật bình tĩnh, thẳng đến nghe cái tên đó thời điểm mới đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cau mày chất vấn nói: "Các người cho nàng dùng được?"

Hoặc Thanh Thu biết hắn sẽ là như vậy cái phản ứng, vội vàng giải thích: "Mộ tướng quân nhưng đừng trước vội vàng sinh khí, ai chẳng biết Tư Đồ cô nương là người trong lòng bảo a, nào dám động nàng một sợi

lông? Chẳng qua lấy nàng làm một chút nguy trang mà thôi, hơn nữa nha... Ta còn chuẩn bị cho mình cũng dùng một ít đâu, như vậy vừa không có quá lớn thương tổn, còn có thể hái xuống chính mình can hệ, cứ sao mà không làm?"

Mộ Tử Xuyên sắc mặt lúc này mới hòa hoãn chút, cũng không bởi vì nàng thân phận mà phản ứng nàng, chỉ cúi đầu trầm mặc không nói, vóc người của hắn thon dài mà thẳng tắp, nhợt nhạt ánh nắng dừng ở trên mặt, như là một tôn tự huyễn quang trung đứng yên pho tượng.

Thường công công như trước quỳ trên mặt đất, như như thao thao nói: "Vương gia nếu là có thể cam đoan này được vạn vô nhất thất cũng liền mà thôi, nếu là dạy người tra xét đi ra, lão nô chính là mấy chục cái mạng cũng không đủ khảm . Nói thật, vua nào triều thần nấy, nếu là vương gia đại nghiệp có thành, lão nô cũng không trông cậy vào có thể có cái gì thiện chung , nhưng cầu vương gia lưu cái toàn thân..."

Vừa mới dứt lời, Hoắc Thanh Thu trong lòng đột nhiên nhảy dựng, không biết là bị đoạn văn này kinh đến , vẫn là vì chính mình sinh những gì dự cảm bất hảo.

Thiện chung...

Thẩm Kiêm liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt nguy hiểm híp đứng lên, lại cũng không trách cứ cái gì, chỉ nói: "Thường công công đây là nói cái gì nói, người đối bản vương trung tâm nhật nguyệt chứng giám, trọng thưởng còn không kịp đâu, như thế nào sẽ làm khó dễ người?"

"Đa tạ vương gia ân không giết." Kia Thường công công phủ phục trên mặt đất, đông lạnh được môi cũng có chút phạm run run, nhưng vẫn là cầu đạo, "Vương gia phân phó cho lão nô sự tình đều làm xong, bây giờ có thể đi xem... A Hỉ sao?"

Hoa Xương vương thở dài một hơi, vung tay lên, phân phó nói: "Dẫn hần đi thôi."

Thường công công cảm kích đập đầu vài cái đầu, theo Mộ Tử Xuyên ra cửa, chẳng sợ chỉ có ngăn ngủi nửa canh giờ gặp lại, hần cũng cam tâm tình nguyện.

A Hỉ là hần đối thực, ban đầu vốn là một cái không được sủng phi tần cung nữ, sau này lại thành Thái Tử nữ mẫu, bởi vì trong cung nâng đỡ lẫn nhau hơn hai mươi năm, những kia năm làm bạn làm cho hần cảm nhận được thế giới này ấm áp, cho nên cảm tình so tầm thường dân chúng gia phụ thê còn muốn trân quý. Chẳng sợ hiện tại đều già đi, chẳng sợ đối phương đã muốn lại bị vận mệnh hành hạ đến không thành nhân hình, cũng chưa từng có một tia một hào giảm đạm.

Mộ Tử Xuyên nguyên bản cũng không biết việc này, đều là chậm rãi biết đến, hần mang theo Thường công công chậm rãi Hướng mỗi cái hoang vu sâu đi, cước bộ lại ổn vừa nhanh, khinh Cẩm Vân đầu giày ở trong tuyết thái ra lác chi lác chi thanh âm, khiến nhân tâm trung có chút mặc danh phát sợ.

Dọc theo đường đi gặp phải hộ vệ cùng thị nữ đều sẽ chủ động hướng hần hành lễ, hần đều nhất nhất gật đầu lược qua.

Đi hồi lâu, cuối cùng đã tới một cái cũ nát tiểu viện trước mặt, Mộ Tử Xuyên sai người mở ra cửa chính của sân. Khiến lui người giữ cửa, sau đó một tay cầm kiếm, rất là thức thời đứng ở ngoài cửa không có đi vào, hần chẳng qua là một cái phụ trách dẫn đường nhân, cũng liền không cần thiết quản quá nhiều nhân sự .

Thường công công cất bước đi vào thời điểm, hai chân cũng có chút run rẩy, như là không dám đối mặt một ít gì đó, lại không thể không đi đối

mặt, hấn đi về phía trước hai bước, có chút lão đảo. Vốn đã là hoàng đế trước mặt đầu một phen giao y đại thái giám, cũng đang lúc này hoảng hồn.

Hít sâu một hơi, rốt cuộc hướng kia cũ nát phòng đi.

A Hỉ... Ta tới thăm người.

Tác giả có lời muốn nói: Thường công công đi vấn an người chính là Thái Tử tâm tâm niệm niệm lạt cái bà vú 0. 0

Rốt cục muốn giải thích Thái Tử vì sao ngốc điệu nguyên nhân, ta khít quá táng.

Hôm nay đối muộn như vậy là vì... Ta ngày hôm qua định đồng hồ báo thức chuẩn bị rạng sáng đứng lên tại lên lớp phía trước đem một chương này mã xong, kết quả ngủ quên _0.

Chương 41 bà vú

Chương 41

Thường công công rảo bước tiến lên cửa phòng thời điểm, thân mình cũng có chút run rẩy, hấn đã không phải là lần đầu tiên tới nơi này, so với dĩ vãng càng nhiều thời điểm đều phải bối rối, bởi vì hấn xuất hiện ở cung thời điểm liền làm ra một cái quyết định, quyết định này sẽ để hấn hối hận cả đời, cũng không đến mức không đi làm.

Trong gian phòng đó bởi vì thường niên không thấy thiên nhật mà tản mát ra mùi mốc, không chỉ như vậy, còn có càng nhiều kỳ quái bốc mùi hương vị, phóng nhãn lọt vào trong tầm mắt là một cái giường, cũng không biết là bao nhiêu năm không có thay giặt, nhan sắc cũng có chút hôi phác phác.

Thường công công cúi đầu, nhìn trên giường kia bồn cầu thực giống nhau gì đó, mới đem tầm mắt chuyển hướng về phía trên giường người nọ, chần chè ở thân mình của nàng, nhìn không ra đầu mối gì, chỉ cảm thấy trống rỗng hơi có chút kỳ quái.

Cùng này nói là nhân, chi bằng nói đó là một cái quái vật.

Người kia cũng từng xinh đẹp như hoa, phong vận đoan trang, hiện tại lại mất đi ánh mắt cùng đầu lười, thậm chí tứ chi...

Kia cảnh tượng thật sự quá nhiều quý dị, Thường công công lại một khắc cũng không có chuyển mắt qua tình, thẳng tắp ngưng mắt nhìn kia không thành nhân hình nữ tử, sau một lúc lâu, mũi đau xót, mắt bên trong thế nhưng hơi hơi có chút ướt át.

Hắn sống sắp năm mươi hơn tuổi , còn chưa hề chảy qua nước mắt, hiện tại lại hướng vận mệnh cúi đầu, trên trán nếp nhăn tựa hồ so trước kia càng nhiều.

"A Hỉ a..."

Hắn nhẹ nhàng kêu.

Nhưng là không có bất cứ nào đáp lại thanh âm của hắn, trên giường người nọ vẫn im lặng nằm, tựa hồ chỉ có tại đói bụng thời điểm mới có thể hãy ngó qua chỗ khác liếm một chút hộp đồ ăn.

Thường công công nhìn chăm chăm nàng bộ dáng như vậy nhìn cực kỳ lâu, rốt cuộc xoay lưng đi, lệ rơi đầy mặt.

Chuyện cũ giống như trong chùa miếu gõ vang hồng chung, phá vỡ mười mấy năm tuế nguyệt ký ức, ùn ùn kéo đến.

...

"Trời lạnh, ta làm cho người một kiện miên giáp áo, xuyên tại trong quần áo đầu là nhìn không ra ." Mắt ngọc mảy ngài nữ tử có chút ngượng ngùng đem trong tay gì đó đưa qua, xoay người liền tưởng chạy, lại bị nhân kéo tay.

Tuổi trẻ Thường Chi Thừa có chút khấn trương lôi kéo tay nàng, vẻ mặt hơi có chút xấu hổ, do dự thật lâu mới nói: "A Hỉ, ta bất quá là cái hoạn quan, người đối với ta như vậy hảo, liền thật sự tuyệt không hối hận sao?"

Nữ tử có chút ngượng ngùng cười cười, "Nếu đều theo người, lại có cái gì hối hận vừa nói, người tuy là cái hoạn quan, khả loại nào đều so người ta cường."

Lúc ấy nam tử tướng mạo có chút thanh tú, nếu là đổi lại bình thường dân chúng trang điểm, đồ nhìn không ra là thái giám. Nữ tử tuy rằng niên du 30, dáng người lại bảo dưỡng vô cùng tốt, hai người đứng chung một chỗ kỳ thật còn rất xứng.

Lúc ấy trong cung lưu hành đồ ăn hộ vừa nói, rất nhiều có quyền thế đại thái giám cũng sẽ ở trong cung tìm kiếm mình chợ mắt cung nữ kết làm đối thực, Thường Chi Thừa cũng không ngoại lệ, gặp được Khương Hỉ nhi, lại là hẳn cả đời hạnh phúc mà thống khổ bắt đầu.

Bọn họ ở chung bình tĩnh mà lại ấm áp, mấy thập niên cũng không có cãi nhau cái gì giá, tại đây như đi trên băng mỏng trong cung gần bó làm bạn, giúp đỡ lẫn nhau, thật sự là một phần đáng quý cảm tình. Nhưng có chút vận mệnh cũng không phải mình có thể tả hữu , một khi lâm vào quyền lực chi tranh, sở hữu tốt đẹp hiện trạng đều sẽ hóa thành một phiến mảnh vỡ.

...

"Điện hạ, nô tỳ vừa với người nói được đều nghe rõ?" Thân thể đầy đà nữ tử gập eo, đầy mặt mang cười xem trước mắt bốn tuổi tiểu hài tử, "Đừng chọc lại phụ hoàng cùng mẫu hậu sinh khí, càng không thể lại ham chơi. Người là Đại Chu hi vọng, là cả quốc gia tương lai. Người xấu cho gì đó không nên tùy tiện ăn, muốn hảo hảo bảo vệ mình, không nên bị người ám toán."

"Bà vú..." Bốn tuổi Thẩm Tầm ngẩng đầu ngưng mắt nhìn ánh mắt nàng, tựa hồ không rõ nàng vì sao đột nhiên muốn nói những này không tìm biên tế, "Tầm nhi vẫn luôn thật biết điều a."

"Đúng a, Tầm nhi ngoan nhất." Khương Hỉ nhi có chút run đầu sờ sờ mặt hắn, lại không có vẫn như trước kia đem hắn ôm dậy, chỉ là có chút che giấu nói, "Ta chỉ là... Có chút yên lòng không dưới người."

Vừa mới dứt lời, trong mắt mơ hồ có ít thứ tại thiếu quang, nàng có chút xấu hổ thân thủ đi lau, lại bị miễn cảm Tiểu Thẩm tìm kéo tay, ngữ khí khẩn trương mà lại cuống quýt: "Bà vú vì cái gì muốn khóc?"

"Ta... Ta không khóc." Khương Hỉ nhi tránh khỏi tay hắn, bối rối lau khóe mắt lệ, ôn nhu nói, "Hoán y cục Trần cô cô gọi ta có việc đâu, bà vú đi đi liền hồi, người an tâm tại tấm điện ngây ngô, không nên chạy loạn biết sao?"

Tiểu Thẩm tìm vẫn nhìn ánh mắt nàng, tựa hồ muốn từ bên trong phát hiện cái gì, cuối cùng là vô công chi lao, vì thế giả bộ thất vọng cúi đầu, ngoan ngoãn nói: "Ân, ta bất loạn chạy."

Khương Hỉ nhi lại sờ sờ mặt hắn, từ trán vẫn phủ đến hai má, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, như là sợ đụng hỏng cái gì trân quý nhất gì đó. Tay nàng vẫn dừng lại ở nơi đó, tựa hồ đây chính là vĩnh viễn xa nhau, như thế nào cũng không muốn buông ra.

Qua cực kỳ lâu, nàng mới chậm rãi đứng lên, xoay người một khắc kia, vẫn là quay đầu hướng Thẩm Tâm cười cười, nụ cười kia quá mức trắng bệch vô lực, thẳng đến mười sáu năm sau, hắc như trước sẽ mơ thấy cái kia gấp gáp ban ngày, chỉ là từ nay về sau mất đi mặt sau ký ức.

Khương Hi nhi đứng dậy liền hướng ngoài cửa đi, hít một hơi thật sâu, không biết là thoải mái, vẫn là rốt cuộc dám đối mặt hết thảy.

Từ nàng nhận được cái này lệnh bài một khắc kia, liền biết mình phải đối mặt sẽ là cái gì.

Thẩm Tâm không có tượng hắc theo như lời như vậy ngoan ngoãn đứng ở tấm điện bên trong, mà là lặng lẽ đi theo ra ngoài, bà vú hôm nay hành động quá mức kỳ quái, làm cho hắc không thể không tò mò.

Quả nhiên, vừa cùng ra ngoài liền phát hiện nàng cũng không phải đi hoán y cục phương hướng, mà là hướng một cái hoang vu phương hướng đi, Thẩm Tâm còn là cái bốn tuổi hài tử, thân mình xương cốt còn nhỏ, đi đường lại yên tĩnh, trên đường tùy tiện trốn một phen cũng liền theo qua, bốn tuổi tiểu hài tử chân đặc biệt ngắn, cho nên cùng đứng lên đặc biệt cố hết sức, may mắn cũng không ai phát hiện.

Gió lạnh sưu sưu thổi, trên bầu trời còn phiêu một ít tiểu Tuyết, may mắn cũng không phải rất lớn, hắc xuyên lại dày, cho nên còn có thể thừa nhận.

Đi tới đi lui, bà vú liền dừng bước, đó là một chỗ hoang phế sân, trên tấm biển vài chữ đã có chút mơ hồ không rõ, lại có thể nhìn thấy là "Ngọc thường cung" ba chữ, Thẩm Tâm nhớ mang máng có người từng nói với bản thân, nơi này từng là một cái không được sủng phi tử nơi ở, bởi vì thường xuyên nháo quỷ cho nên chuyển ra ngoài, là so lãnh cung còn lạnh hơn tồn tại, bình thường cơ bản không có người đến nơi này.

Bà vú vì cái gì sẽ đến nơi đây?

Thấy nàng triều trong viện đi vào, Thẩm Tầm hướng phía trước đi hai bước liền ngừng lại, càng đi về phía trước mà nói cũng sẽ bị phát hiện , thẳng đến thân mình của nàng hoàn toàn quay lưng lại chính mình, Thẩm Tầm mới lắc mình lướt đi vào, núp ở sân trong bụi cỏ.

Kia cỏ hoang từng có thành nhân một nửa cao, cho nên chỉ cần hắt ngòi xồm chỗ đó, là có thể hoàn toàn che dấu trụ sự tồn tại của mình.

Cửa điện là khóa lại , cho nên Khương Hỉ nhi cũng không có biện pháp đi vào, bất quá nàng cũng không có muốn đi vào ý tứ, chỉ vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, tựa hồ đang chờ người nào đến.

Nàng bất động, Thẩm Tầm cũng bất động, thẳng đến chân đều ngòi đã tê rần, mới mơ hồ nghe thấy được cửa có chút động tĩnh.

Người nọ thân ảnh vừa xuất hiện tại trước mặt, Thẩm Tầm thiếu chút nữa liền muốn kêu lên , nhưng chỉ là mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm người nọ chậm rãi hướng bên này đi tới.

Tại sao là hoàng thúc...

Thẩm Kiêm mang theo bốn năm cái tùy tùng chậm rãi đi đến, còn không quên triều bốn phía nhìn nhìn, sau một lúc lâu, mới đi tới Khương Hỉ nhi trước mặt.

Cười lạnh một tiếng: "Hừ, bản vương còn tưởng rằng người sẽ vĩnh viễn trốn ở Đông cung không ra đến."

"A Hỉ không dám..." Nàng dẫu môi quỳ rạp xuống đất, biết mình không có cái gì tốt kết quả, lại cũng không có hối hận ý tứ, "Cô phụ vương gia tài bồi, A Hỉ nguyện ý lấy cái chết tạ tội."

Thẩm Kiêm thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, cũng không mang theo tình cảm gì, chỉ cười lạnh nói: "Bản vương nhân đem nửa chết nửa

sống người từ bãi tha ma nhặt về thời điểm, người hảo tượng không phải nói như vậy . Tại vương phủ làm ba năm tỳ nữ, còn sờ không hiểu bản vương tính tình sao? Thủ hạ ta tân tân khổ khổ nuôi dưỡng người lâu như vậy, làm không được nhiệm vụ liền tưởng cái chết chi? Bản vương hiện tại nói cho người biết, muốn chết, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy."

Khương Hỉ nhi cả người run lên, không biết là đang vì chính mình giải thích, hay là đang khuyên hãn, "Hãn vẫn còn con nít, nô tỳ... Nô tỳ thật sự không hạ thủ."

Thẩm Tầm vẫn trốn ở trong bụi cỏ, nghe đến câu này thời điểm, cả người đều cả kinh không được. May mà hãn còn tuổi nhỏ lại định lực hơn người, cho nên không có phát ra động tĩnh gì đến.

"Hoàng huynh tù cầm ta mẫu phi toàn tộc thời điểm, cũng không nghĩ tới ta còn là một đứa trẻ." Thẩm Kiêm ngang nàng liếc mắt nhìn, mắt lạnh như ưng, hơn hai mươi tuổi chính là như lang như hổ tuổi, mở miệng nói đến cũng khí thế bức người, "Ta chỉ là muốn đem mình gì đó cầm về, có cái gì không được? Người bắt quá một con cờ, có tư cách gì cò kè mặc cả."

Khương Hỉ nhi như cũ không có buông tay, đau khổ cầu khẩn nói: "A Hỉ nguyện lấy cái chết tạ tội, nhưng cầu vương gia phóng điện hạ một mạng..."

"Người mệnh không đáng giá tiền." Thẩm Kiêm thật rõ ràng phủ quyết thỉnh cầu của nàng, cuối cùng, lại không có tình đạo, "Người tuy rằng đã không có giá trị lợi dụng , bắt quá đâu... Cũng vẫn có cái tác dụng ."

Khương Hỉ nhi sửng sốt, không rõ hãn những lời này là có ý tứ gì.

Chỉ thấy Thẩm Kiêm vỗ vỗ tay, rất nhanh có người mang theo một cái thái giám trang điểm nhân đi đến, lại là hoàng đế trước mắt chính đương hồng đại thái giám Thường Chi Thừa.

Thường Chi Thừa nhìn đến Khương Hỉ nhi, đầu tiên là sửng sốt, bỗng nhiên triều bốn phía nhìn nhìn, vì thế liền kinh ngạc nhìn thấy Hoa Xương vương.

Hắn nửa là kinh hoảng nửa là nghi ngờ triều nàng hỏi: "A Hỉ, người tại sao lại ở chỗ này?"

Khương Hỉ nhi nhìn đến hắn một khắc kia liền biết sự tình không ổn, vẫn như cũ cương quyết trên mặt đất, trong hốc mắt tất cả đều là lệ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Thẩm Kiêm cũng không rồi rãnh thường thức bọn họ như vậy gặp lại quá trình, thẳng vào đề tài: "Thường công công, bản vương phái nhân mời người tới, là muốn cùng người đàm một bút giao dịch."

Mắt thấy A Hỉ tình cảnh hiện tại có chút kỳ quái, Thường Chi Thừa tận lực sử dụng chính mình trạm càng thẳng tắp một ít, có chút khách khí hỏi: "Vương gia có cái gì phân phó cứ việc nói thẳng, chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại lý, chúng ta cũng sẽ không ngồi yên."

Thẩm Kiêm cười lạnh một tiếng: "Như vừa vặn chính là chuyện thương thiên hại lý đâu?"

Thường công công sửng sốt, lại cũng không có thất thố, "Chúng ta không hiểu vương gia ý tứ..."

Thẩm Kiêm chậm rãi ngồi đi xuống, làm cho chính mình cùng địa thượng quỳ Khương Hỉ nhi bị vây một loại nhìn thẳng trạng thái, nhẹ nhàng cười lạnh hai tiếng, thanh âm lại thấp lại âm trầm, "Nghe nói, người cùng tên phản đồ này thực ân ái... Cũng không biết, các người loại này tàn tật cảm tình, kinh không dùng được rất tốt nào đó khảo nghiệm?"

Tác giả có lời muốn nói: nín hai ngày, Tạp Văn tạp thành xà tinh bị bệnh. Ta quả nhiên không thích hợp viết loại này âm u gì đó, rất nghĩ nhanh

lên nhanh lên nhanh lên nhanh lên nhảy qua đi a. Chương sau khả năng có chiếm nhị nhị nhị nhị có điểm hung tàn cùng âm u, tự ta có điểm không thể nhận, cho nên đại gia có thể nhảy qua không mua _(:3" Ất _...

Chương 42 lược hung tàn khả nhảy qua

Thẩm Kiêm thanh âm ở trong gió lạnh có vẻ phá lệ lãnh liệt, như là tới từ địa ngục bình thường, chói tai vừa sợ tâm, "Bản vương tự nhận là đối đãi người không tệ, không thể bảo trụ của người hài nhi, đó cũng là đều là hãn vận mệnh, nhưng người tóm lại vẫn là thiếu ta một cái mạng , một khi đã như vậy, bản vương bây giờ đối với người làm cái gì đều là thiên kinh địa nghĩa."

Hắn quay đầu nhìn Thường Chi Thừa liếc mắt nhìn, chậm rãi nói: "Thường công công tọa ủng như thế mỹ quyến, cũng là thời điểm vì nàng làm những thứ gì, người nói đúng hay không?"

Thường Chi Thừa vẫn bị vây một loại không rõ ràng cho lắm trạng thái, có chút sững sờ nhìn ánh mắt hắn, không trả lời.

"Chỉ cần Thường công công nguyện ý tại Hoàng Thượng thiện thực trung gia điểm liêu, bản vương có lẽ còn có thể cho nàng lưu cái toàn thân."

Gia điểm liêu, tự nhiên không phải gia điểm đồ gia vị đơn giản như vậy, từ hắn trong miệng cửa ra nói vậy thì không thể dùng bình thường ý tưởng đi nghiền ngẫm.

Lời của hắn thật sự quá mức trắng ra, ở đây sở hữu tùy tùng cũng có chút vì hắn mướt mồ hôi, Thường Chi Thừa càng là cứng ở tại chỗ, liên nửa tự cũng bính không ra ngoài.

Thẩm Kiêm tựa hồ không sợ hãi, cũng tựa hồ rất là tin tưởng mình thủ hạ canh chừng năng lực, thi thi nhiên nói: "Chỉ cần người nguyện ý làm gốc

vương làm việc, bản vương cho người quan to lộc hậu, hoàng kim vạn lượng, như thế nào?"

Mưu sát đương kim thiên tử, kết cục có thể nghĩ, không phải cái gì quan to lộc hậu hứa hẹn liền có thể đánh động. Huống hồ hãn làm người luôn luôn chính trực, sẽ không đi làm những này chuyện thương thiên hại lý. Bất quá hãn là vào lúc này giờ phút này mới nhìn đã hiểu Hoa Xương vương dã tâm, có chút kinh ngạc, lại tại tình lý bên trong.

Thường Chi Thừa thái dương hãn từ từ giọt xuống dưới, đầy mặt khẩn trương nhìn Khương Hỉ nhi, lại từ từ quay đầu nhìn về phía Hoa Xương vương, tiểu tâm dục dục hỏi: "Nếu là... Làm không được."

Thẩm Kiêm âm trầm cười, liên một câu đều không có hồi, giơ tay chém xuống.

"A --!"

Kèm theo một tiếng thê lương kêu thảm thiết, một cái tàn huyết cánh tay rớt xuống đất, còn đánh 2 cái lảo.

Kia cảnh tượng thật sự quá mức kinh sợ, tất cả mọi người cứng ở tại chỗ.

Khương Hỉ nhi ăn đau không thôi, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, cả người nhất thời ngồi phịch xuống đất, đồng tử phóng đại nhìn trên mặt đất cái kia còn tại thẳng huyết cánh tay.

Đó là tay nàng... Là thân thể nàng một bộ phận, cũng đang giờ này khắc này bị người bổ xuống, không mang theo một chút do dự.

"A Hỉ!"

Thường Chi Thừa bị bất thành linh một màn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run tay hướng phía trước đi hai bước, lại ngừng lại. Hắn bắt buộc chính mình không đi xem địa thượng đáng sợ kia vật gì, lại nhìn không được mở mắt nhìn, cái kia cánh tay còn bị cung trang ống tay áo bao vây lấy, mà hắn A Hỉ cả người đều ngồi phịch ở một bên, bị chém rớt địa phương đã là huyết nhục mơ hồ.

Bà vú... Bà vú...

Trốn ở trong bụi cỏ Tiểu Thẩm tìm bị một màn này cả kinh một mộng ngồi xuống đất, bụi cỏ nhất thời phát ra rất nhỏ tiếng vang, liên ngồi đều ngồi không được, tiếp toàn thân cũng bắt đầu phát run. Dày đặc bụi cỏ đem hắn tầm mắt phân cách có chút mơ hồ, nhưng vẫn là có thể thấy rõ ràng đại khái. Hắn rất tưởng xông ra đem hoàng thúc một bàn tay trừu ngã xuống đất, sau đó đi nói cho phụ hoàng chuyện này, lại vô lực đem này ý tưởng đưa vào thực tiễn. Bởi vì hắn biết, chỉ cần mình ra ngoài, khẳng định cũng khó thoát khỏi cái chết.

Hoàng thúc vì cái gì muốn như vậy đối với hắn bà vú... Thẩm Tầm nhìn chăm chăm vào bên ngoài, ánh mắt hoảng sợ không thôi.

Không may, hắn vừa phát ra về điểm này hơi nhỏ động tĩnh bị Hoa Xương vương cho nghe được.

Thẩm Kiêm nhíu nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn về phía phát ra âm thanh phương hướng, chỗ đó không có lại phát ra thanh âm gì, nhưng là nhìn kỹ, lại có thể từ khe hở nhìn thấy một ít minh hoàng sắc vật liệu may mắn, cho dù vẫn không nhúc nhích, cũng vô pháp che dấu trụ về điểm này đặc biệt nhan sắc.

Ý thức được không đối sau, Hoa Xương vương bỗng nhiên đứng lên, chậm rãi triều bụi cỏ đi qua, hắn bước chân đi rất chậm, như là muốn bắt giữ một mồi hoang tiểu lang, cẩn thận lại nắm chắc phần thắng.

Khương Hỉ nhi cắn răng che vết thương của mình, toàn thân đều ở đây phát run, lại không có kêu một câu đau. Như trước gắt gao nhìn hẩn nhất cử nhất động, giờ này khắc này thấy hẩn hướng kia phương hướng đi, đột nhiên sinh một loại đặc biệt dự cảm bất hảo, trước mắt chợt thoảng qua Thấm Tầm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Con trai của nàng mới xuất sinh liền chết non , cho nên nàng vẫn đem Thái Tử xem như chính mình thân nhi tử, đó là trừ huyết thống chi ngoại tối thân cảm tình, cho nên cũng có một loại ràng buộc bàn dự cảm.

Có phải hay không là Tầm nhi!

Nghĩ đến đây, nàng không để ý chính mình vừa mất đi một cánh tay, chợt nhào vào Hoa Xương vương dưới chân, dùng còn sót lại một bàn tay kéo hẩn lại vạt áo, hô to: "Vương gia!"

Trên đời này, tổng có chút cố gắng cho dù làm cũng là không làm nên chuyện gì

Thấm Kiêm một cước đem nàng đá văng ra, tiếp tục đi về phía trước, sau đó một tay đem trong bụi cỏ kia quần áo hoa quý tiểu hài tử xách ra.

Vừa xúc thượng kia lo lắng hải hùng ánh mắt, Thấm Kiêm liền phát ra một tiếng cười lạnh, "Thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử, được đến không hề phí công phu, ta không đi tìm người, người đồ chính mình đã tìm tới cửa."

Sau cổ bị người ôm đứng lên, hai chân đều treo cái không, Thấm Tầm đầy mặt hoảng sợ nhìn ánh mắt hẩn, biết mình bị người bắt tại trận, đã không có lui về phía sau đường, trực tiếp cả giận nói: "Hoàng thúc! Người cái này phát rõ cấu tặc!"

Tiểu hài tử thanh âm tổng là lại tiêm lại lượng, Thấm Kiêm nghe vào tai bên trong ghi tặc trong lòng, trước mặt nhưng vẫn là một bộ cười lạnh,

"Nếu đều nói bản vương là cầu tặc , làm gì còn gọi một tiếng hoàng thúc đâu? Bất quá, người yên tâm, không cần bao lâu, người liền không có tư cách kêu cái từ này ."

Thẩm Tầm vẫn bị người mang theo, không có cách nào phản kháng, đành phải bắt đầu đá đánh hăn, "Vì cái gì muốn chém ta bà vú thủ! Vì sao!"

Thẩm Kiêm bị đá có chút không kiên nhẫn, chỉ đem hăn nhẹ nhàng để xuống, chậm rãi rút ra vừa khảm qua tay thanh kiếm kia, mặt trên còn dính vài phần vết máu, có vẻ phá lệ đáng sợ. Hăn một tay xách kiếm, một bên chậm rãi nói: "Bởi vì nàng không có hoàn phí tổn vương gia phó nhiệm vụ, mà nhiệm vụ này... Bản vương hiện tại đành phải tự mình động thủ."

"Không cần a!" Khương Hỉ nhi vẫn ở mặt sau nhìn chăm chăm bên này nhất cử nhất động, giờ này khắc này thấy hăn rút kiếm chỉ hướng Thái Tử, chỉ cảm thấy chính mình cả người cũng không thể hít thở, "Vương gia không cần a..."

Không chỉ là Khương Hỉ nhi tại phản đối, ngay cả Thẩm Kiêm tùy tùng cũng bước lên một bước nói: "Vương gia cân nhắc!"

"Ân?" Thẩm Kiêm có chút kinh ngạc nhìn cái này theo chính mình mấy năm bộ hạ, "Vì sao."

Kia tùy tùng nuốt một ngụm nước bọt, tận lực làm cho chính mình mà nói càng thêm lưu loát một ít: "Vương gia, nơi này không phải chúng ta địa bàn, ở đây làm việc chỉ sợ có chút không ổn..."

"Có gì không ổn."

"Người của chúng ta lúc tiến vào là báo Tuyên Uy tướng quân danh hào, Lý tướng quân là ngài thủ hạ, nếu là ở cái này lúc đó thượng xảy ra chuyện. Hoàng Thượng chỉ cần xem xét cửa ra vào ghi lại phó bản, tất nhiên sẽ có điều phát hiện, huống chi, nếu là vương gia vừa hồi kinh liền

truyền ra Thái Tử chết bất đắc kỳ tử tử tẩn, phố phường góc đường nhất định là có người nói huyền thuyên ..."

Đoạn văn này hợp tình lại hợp lý, hoàn toàn chọn không ra sai đến, Thẩm Kiêm cũng không phải cái muộn đầu óc không nghe khuyên bảo nhân, tự định giá một phen liền nhận đồng đề nghị này, đương nhiên, này không có nghĩa là hắn sẽ như vậy bỏ qua Thẩm Tầm.

Thái Tử nhiều năm bị dưỡng ở trong cung, hắn bình thường ngay cả gặp hắn một lần đều rất ít, giờ này khắc này rốt cuộc dài đến cơ hội, nhất định là sẽ không bỏ qua .

Tiểu hài tử tâm trí đều không phải là thực kiện toàn, chỉ cần hơi gia đà kích, để lại cho hắn điểm bóng ma cũng là tính ra. Đều nói nhân bị kích thích sẽ trở nên tâm trí không toàn, như thế ngược lại là cái tuyệt hảo thời cơ. Huống hồ nếu đã muốn bị hắn thấy được, tưởng che lấp cũng che lấp không xong.

Vì thế Thẩm Kiêm hơi hơi cúi đầu, giống như hữu hảo triều Tiểu Thẩm tìm cười cười: "Điện hạ, người không phải thích nhìn lên sao, hoàng thúc khiến cho người xem, bảo quản làm cho người một lần xem cái đủ."

Thẩm Tầm bước tiểu ngẩn chân hướng về phía sau lui hai bước, có chút không rét mà run.

Vừa nói xong, lập tức có tùy tùng bước lên một bước đem Thẩm Tầm cô tại chỗ, một mặt khác nhân tắc áp trụ Thường Chi Thừa, không để hắn có bất kỳ động tác.

"Thường công công, có một số việc, người tốt nhất là suy nghĩ thật kỹ suy xét, của người A Hỉ đã muốn mất đi một bàn tay, còn nhân tâm làm cho nàng mất đi cái tay còn lại sao?"

Thường Chi Thừa gấp đến độ nước mắt đều nhanh đi ra, lại chỉ nghe thấy Khương Hỉ nhi gất gao nhìn chăm chăm ánh mắt hấn, ở sau người cuồng loạn khuyên can nói: "Không cần đáp ứng! Chỉ cần rơi vào người liền sẽ mất mạng, khiến cho ta chết đi... Ngàn vạn không cần đáp ứng..."

Đối với của nàng khuyên can, Thẩm Kiêm không có cái gì quá lớn phản ứng, chỉ thẳng tắp nhìn Thường Chi Thừa ánh mắt, "Kỳ thật cũng không phải chỉ có người con đường này, bản vương nếu là nguyện ý, đại khả lấy trực tiếp khởi binh tạo phản, chỉ là như vậy hội hi sinh rất nhiều vô tội sinh mệnh, ta luôn luôn là cái nhân đức chi nhân, không muốn nhìn thấy loại chuyện như vậy phát sinh, chỉ cần người nguyện ý động thủ, bản vương là có thể bằng tiểu tổn thất đạt được lớn nhất ích lợi, còn có thể cứu thương sinh ở thủy hỏa bên trong, như vậy nhất cử lưỡng tiện sự tình, có sao mà không làm đâu?"

Thường Chi Thừa vẫn ở phát run, hấn cũng không minh bạch tại sao mình sẽ đột nhiên cuốn vào trận này sự tình bên trong, trước mắt gặp phải hai lựa chọn, một là hi sinh chính mình nguyên tắc đổi được A Hỉ bình an, hai là trung tâm mà chủ, bất vi sở động. Hai loại lựa chọn này đều quá mức gian nan, hấn cảm giác mình tựa hồ đứng ở băng cùng hỏa trung ương, dù có thể nào cũng không có cách nào lưỡng toàn.

"Ta..."

Sự do dự trong mắt của hấn càng thịnh, Thẩm Kiêm lại không cái gì quá lớn kiên nhẫn, đi đến Khương Hỉ nhi trước mặt trực tiếp đem nàng cái tay còn lại bổ xuống!

"A --!" Một tiếng kia kêu thảm thiết so lần đầu tiên càng thêm thê lương, Khương Hỉ nhi toàn thân không bị khống chế ngã xuống, đầy mặt không dám tin nhìn Thẩm Kiêm ánh mắt, là có cỡ nào ngoan tâm, tài năng như vậy làm thúy chém rớt người khác lại lấy sinh tồn hai tay.

"Bà vú!" Tiểu Thầm tìm cuồn loạn hô một tiếng, muốn triều nàng chạy tới, lại bị nhân gắt gao kéo lại, trong thanh âm còn mang theo vài phần khóc nức nở, "Bà vú! ! !"

"A Hi..." Cậu kia kêu gọi càng ngày càng yếu, Thường Chi Thừa bị người trói buộc tại chỗ, thẳng tắp nhìn Khương Hỉ nhi, có chút tuyệt vọng quỳ gối xuống đất, là chính hãn quá yếu đuối, không có cách nào đi bảo hộ nàng, thậm chí ngay cả tới gần một chút đều là một loại hy vọng xa vời.

Thầm Kiêm ngồi đi xuống, nhìn Khương Hỉ nhi mặt, lại không phải tại nói với nàng nói, "Thường công công còn không có suy xét hảo sao?"

Phía sau cũng không có người trả lời, Thầm Kiêm thân thủ nâng lên cằm của nàng, ngữ khí âm trầm: "Đây chính là phản bội của ta kết cục, không có đường khác có thể đi."

Khương Hỉ nhi ý thức càng ngày càng mơ hồ, lại thẳng tắp nhìn ánh mắt hãn, tựa hồ muốn đem hãn này phó xấu xí gương mặt ánh vào đáy lòng, mỗi thời mỗi khắc đều có thể nguyện rửa hãn.

Ánh mắt của nàng quá mức âm ngoan, cùng thường lui tới ôn nhuận bộ dáng tưởng như hai người, Thầm Kiêm nhìn xem có chút phiền lòng, hung ác nói: "Người có hay không là thực hi vọng đem bản vương đem tròn mắt người móc xuống đến."

Đã muốn đau đến không cảm giác nông nổi, Khương Hỉ nhi cười lạnh một tiếng: "Người đào! Người đào a! Ta Khương Hỉ nhi cả đời này hối hận nhất sự tình, chính là nợ người loại này súc sinh một cái mạng, ta tình nguyện từ sớm liền chết ở cái kia bãi tha ma bên trong! Như vậy liền sẽ không bị người đập hư! Hài tử của ta cũng sẽ không vừa xuất thế liền bị nhân bóp chết!"

Thầm Kiêm ánh mắt rung mình, lông mi hung hăng nhú lại, đột nhiên đứng lên nói: "Đem nàng tròn mắt móc xuống, đầu lưỡi cho bản vương

cắt!"

Rất nhanh có người cầm kiếm đi qua, bắt lưu một tia phản kháng, Khương Hỉ nhi một bên giãy dụa thương thân một bên đem đầu chuyển hướng về phía Thẩm Tâm, như là muốn tại đầu lưỡi bị cắt phía trước đem đời này mà nói đều nói xong, "Điện hạ... Người nhất định phải hảo hảo sống, cho bà vú báo thù! Về sau gặp được sự tình gì không phải sợ, bà vú sẽ ở thiên thượng phù hộ của người!"

Nghe này tương đương với công đạo hậu sự mà nói, Thẩm Tâm cả người khí huyết dâng lên, liều mạng triều nàng chen qua, lại bị vài cái tùy tùng gắt gao khẫu tại chỗ, hăn hoàn toàn mất hết biện pháp, chỉ có thể nức nở khóc lên.

"Bà vú..."

Kia vài cái tùy tùng thấy tình cảnh này, cũng có chút lộ vẻ do dự, không có man lực đi chế nàng. Khương Hỉ nhi quay đầu nhìn về phía Thường Chi Thừa phương hướng, dừng sau một lúc lâu, ngữ khí nức nở nói: "Chi Thừa... Liên lụy người."

Nàng chỉ đối với hăn nói ngắn ngủi sáu chữ, lại là nàng cả đời này nói qua cuối cùng vài chữ, từ nay về sau không còn có cơ hội nói chuyện.

Các tùy tùng luôn luôn căn tuân chủ lệnh, bước lên một bước, sạch sẽ lưu loát móc xuống tròng mắt nàng, sau đó đem cửa nàng đầu lưỡi cắt xuống dưới.

Cũng tùy ý 1 dung kia hai loại máu tươi lâm li vật gì nhét vào bốn tuổi Thẩm Tâm trước mặt. Tác giả có lời muốn nói: thượng chương sửa lại vài cái bug. ...

Chương 43 chuyện cũ

43 chương

Địa thượng huyết cùng tuyết thủy dung hợp ở cùng một chỗ, nổi lên nhàn nhạt màu hồng, từ miệng vết thương ngọn nguồn vẫn hướng hẳn dưới chân lưu lại đây, không có một tia tạm dừng.

Đã muốn phân biệt không ra nguyên hình tròn mắt cùng đầu lưỡi liền như vậy tùy ý các ở dưới chân của hắn, như vậy dứt khoát mà lại không có chỗ cố kỵ, không ai tưởng quá đây là cái niên cận bốn tuổi hài tử.

Cái kia mùa đông so dĩ vãng bất cứ nào một năm đều phải rét lạnh, vô luận mặc cỡ nào dày quần áo mùa đông, cũng vô pháp chống đỡ trong lòng kia phiến thấu xương lạnh lẽo.

Thấm Thấm dọa đến hôn mê một khắc kia, tuyết tựa hồ hạ được càng lớn, trong lòng như là bị cái gì oan rơi một khối, đến tận đây không trọn vẹn không toàn. Hoa Xương vương các tùy tòng đều tùy ý hắn ngã xuống đất, cũng không tiến lên đi đỡ. Ngân Hoa từng mãnh dừng ở hắn bàn tay đại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chậm rãi hòa tan thành thủy.

Những kia thủy chậm rãi chảy vào vạt áo của hắn trung, toàn thân trên dưới tản ra thấu xương băng lãnh.

Về phần sự tình phía sau, hắn đã hoàn toàn không nhớ rõ, liên một điểm vụn vặt đoạn ngắn cũng quên sạch sẽ.

Rồi sau đó chính chính 3 ngày sốt cao không lùi, Thái Y viện đều nói Thái Tử là bị nghiêm trọng phong hàn, lại tra không ra nguyên nhân căn bản, Thái Tử lúc này đây nhận đến kinh hách thật sự quá mức nghiêm trọng, chung quy từ lúc sinh ra liền bị toàn bộ hoàng cung phụng tại đầu trái tim thượng, liên một điểm nhỏ miệng vết thương cũng chưa từng gặp qua, càng miễn bàn như vậy huyết tinh hình ảnh. Mà khi sự nhân vẫn là cùng hắn thân mật khăng khít bà vú, hoàng đế cùng hoàng hậu không biết

nguyên nhân, hạ lệnh tra rõ cũng không có nguyên cớ đến, sắp sẽ lo lắng thân mình, rốt cuộc đợi đến hẵn tỉnh dậy một ngày.

Thẩm Tầm hạ sốt sau khi tỉnh lại, đã hoàn toàn thay đổi một người.

Hoàng hậu ngồi ở đầu giường, đầy mặt khẩn trương hỏi hoàng nhi khá hơn chút nào không.

Dĩ vãng cái kia ba tuổi xem thư, lanh lợi mà trí tuệ thần đồng há miệng thở dốc, chợt cười ngây ngô đứng lên, ánh mắt có chút hơi đại ra.

"Mẫu hậu... Muốn uống nước thủy."

Có người nói, vận mệnh tựa như một chiếc thuyền, tại rộng lớn sông ngòi trung phiêu bạt không chỗ nương tựa, nhưng vô luận đi thông phương hướng nào, cũng tất yếu phải trải qua sóng gió cùng chương ngại.

Chỉ là hẵn lúc này đây sóng gió quá lớn, không cần thận lật thuyền, từ nay về sau liền rơi vào tuế nguyệt trường hà. Một người tại cô độc thâm uyên yên lặng mười mấy năm, không người có thể mở ra nội tâm hẵn thế giới, nhìn không thấy thế giới bên ngoài có bao nhiêu sáng rọi.

Càng nhìn không thấy thế gian này bách thái, lòng người hiểm ác.

XXXX

Thật vất vả bình phục tâm tình, Thường Chi Thừa lau đi khóe mắt về điểm này ướt át, sau đó hướng phía trước đi hai bước, chậm rãi đi tới Khương Hỉ nhi trước mặt, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu.

Lại nhẹ nhàng kêu một tiếng: "A Hỉ."

Kia thanh kêu gọi so dĩ vãng càng thêm yếu ớt, Khương Hỉ nhi lại không phải không có phản ứng, nhẹ nhàng giật giật, đầu triều bên cạnh trật

phiến diện, đối với thanh âm phương hướng, nàng không có ánh mắt, lại như là tại dùng lỗ tai nghiêm túc phân biệt.

Nàng quay đầu tư thế quá mức gian nan, Thường Chi Thừa hơi hơi cúi đầu, thậm chí còn có thể nhìn đến nàng sau tai bởi vì thường niên không thể gọi đầu mà kết xuất hắc cầu, có thể thấy được nàng mấy năm nay trôi qua là như thế nào một loại ngày, Thường Chi Thừa càng là tới gần càng là cảm giác nói không ra lời, chỉ lặng lẽ vươn ra tay áo, run tay vì nàng chà lau những kia dơ bẩn, động tác cẩn thận mà lại ôn nhu, như là tại chà lau một kiện tinh mỹ tác phẩm nghệ thuật.

Không cảm thấy ghê tởm, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy đều là áy náy, đều là bởi vì hãn yếu đuối nhiều năm như vậy, không quả quyết, mới để cho nàng kéo một cái hồng không toàn thân mình kéo dài hơi tàn lâu như vậy, hết thấy tất cả, tất cả đều là lỗi của hãn...

Tựa hồ thật nhiều năm cũng không bị nhân định vào qua, Khương Hỉ nhi toàn thân đều run lên một cái, đối với hãn phương hướng, miệng phát ra ngô ngô thanh âm, những kia không trọn vẹn âm tiết mơ hồ không rõ, căn bản nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, không giống như là đang nói chuyện, mà như là tại đứt quãng khóc.

"Ô ô... Ô ô ô ô."

Chi Thừa, có phải hay không người...

Thường Chi Thừa nhẹ nhàng đưa tay các ở nàng kia đã muốn khó coi trên mặt, như là nghe hiểu được nàng nói chuyện bình thường, thanh âm càng ngày càng nghẹn ngào: "Ta đến ..."

Khương Hỉ nhi nhắm mắt lại, như trước phát ra một ít ngô ngô thanh âm, toàn thân trên dưới run đến mức càng ngày càng lợi hại, tưởng nói cho hãn biết chính mình thế này nhiều năm bị bao nhiêu tội, nhưng là nàng đã

muốn mất đi đầu lưỡi, sở hữu cửa ra nói đều biến thành phá thành mảnh nhỏ nứt vỡ thanh.

Cứu cứu ta, cứu cứu ta...

"Thực xin lỗi... Đầu là ta thật không có có đảm đương, làm cho người thụ nhiều năm như vậy tội..." Thường Chi Thừa thanh âm yếu ớt mà nghẹn ngào, hắn đã muốn không hề trẻ tuổi, nước mắt nhưng vẫn là nhịn không được rớt xuống, thẳng tắp đập vào nàng ngực thượng, một giọt tiếp một giọt.

Từ ra cung một khắc kia khởi, hắn liền làm hảo quyết định sau cùng, không có một chút hối hận đường sống, cả đời này, cũng liền như vậy. Kỳ thật nhân sinh cũng đều là như thế, sớm đi vẫn đi đều là đi, chỉ là xem quá trình sau không hối hận mà thôi.

"A Hi không phải sợ, từ nơi này một khắc bắt đầu, không cần tiếp qua loại này cái xác không hồn cuộc sống. Ta sẽ cùng người cùng đi, như vậy là có thể cùng nhau đầu thai, cùng nhau lớn lên, chúng ta vượt qua phổ thông nhân gia, làm một đôi bình phàm phu thê. Ta không đi đường thái giám, người cũng đừng lại thụ những này tội... Chúng ta cùng đi, cùng đi..."

Tuổi già lão thái giám đứng ở đầu giường, thân hình dĩ nhiên có chút gù, miệng lại nói thực ôn nhu nói, trong mắt tựa hồ có một tia quyến luyến xẹt qua, như là về tới lúc còn trẻ, như vậy đầy cõi lòng hi vọng cùng hạnh phúc.

Hắn từ trong vạt áo lấy ra lưỡng lạp hoàn tử, một cái bỏ vào Khương Hỉ nhi miệng, một cái chính mình nuốt xuống. Đó là hắn lao lực thiên tân vạn khổ từ bên ngoài lấy được độc dược, không có thống khổ, cũng sẽ không lưu lại dấu vết.

Làm xong đây hết thấy sau, hắn chậm rãi trèo lên kia trương phá giường, cùng nàng nằm ở cùng nhau. Chẳng sợ người kia mười mấy năm

đều không có tắm rửa qua, chẳng sợ người kia mất đi hai cái cánh tay, không có ánh mắt cùng đầu lưỡi, như trước nguyện ý mở ra hai tay đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng.

Trừ sáu hồi chi ngoại, còn có nhiều năm như vậy bảo lưu lại đến yêu.

Trên người bỗng nhiên truyền đến như vậy chân thật độ ấm, Khương Hỉ nhi nhắm mắt lại nghiêng đầu, đối với mặt hắn, bỗng nhiên thản nhiên nở nụ cười, như phù dung sớm nở tối tàn, một khắc kia nàng giống như bỗng nhiên về tới 30 tuổi lần đầu gặp lại, giống như lại nhìn thấy cái kia trùng hợp đi ngang qua, lại nguyện ý giúp nàng xách nước thanh tú thái giám.

Nàng đôi môi giật giật, chậm rãi nói ba chữ, lại không có thể phát ra âm thanh đến.

"Cùng đi..."

Hắn rốt cuộc không nghe được .

xxxx

"Lạch cạch -- "

Tư Đồ Lan bị thanh âm này cả kinh nheo mắt, liền vội vàng hỏi: "Làm sao..."

Thẩm Tầm chậm rãi cúi đầu, nhìn chăm chăm cặp kia rơi trên mặt đất chiếc đĩa, ánh mắt có chút đại ra.

Bên cạnh lập thị cung nữ vội vàng ngồi chồm hổm xuống chuẩn bị nhặt, lại bị Tư Đồ Lan nháy mắt một cái, lại đứng trở về.

"Lấy song sạch sẽ chiếc đĩa đến liền là." Tư Đồ Lan phân phó một tiếng, sau đó đứng dậy đi tới hắn một bên kia.

Nàng mấy ngày trước đây thụ phong hàn, tuy rằng dùng chút dược thiện điều trị, khả bệnh vẫn chưa có hoàn toàn hảo, vốn không muốn cùng hãn cùng nhau dùng bữa, lại chịu không nổi hãn nháo.

Thẩm Tâm nhưng thật giống như mê muội đường như, nhìn chăm chăm vào địa thượng chiếc đĩa, giống như cùng nó có cái gì thâm cừ đại hận đường như, không nói câu nào.

Nam tử cao quan đứng thẳng, mũi anh tuần mà trơn bóng, trong mắt hình dáng, mơ hồ lưu lại trước đây trong treo.

Tư Đồ Lan đi đến bên cạnh hãn, quay mặt đi ho khan hai tiếng, mới vỗ nhẹ nhẹ hãn bối: "Như thế nào đột nhiên mất hứng, ăn cơm thật ngon, đồ ăn lạnh liền không ăn ngon."

Thẩm Tâm phá thiên hoang địa không để ý nàng, chỉ cúi đầu nhìn cặp kia chiếc đĩa.

Hãn lần này phản ứng quá mức kỳ quái, Tư Đồ Lan cũng có chút nghi ngờ, lại cũng không lại hỏi tới, mỗi người đều có thuộc về mình không gian, không cần bào căn vấn đề, huống chi là hãn. Nàng chỉ là lạnh lẽo vỗ về lưng hãn, tận lực đi bình phục tâm tình của hãn.

Thẩm Tâm đột nhiên quay đầu qua, nhìn về phía nội điện phương hướng, liếc mắt liền thấy được cái kia oa nhi.

Hãn đem trước kia mỗi ngày đều muốn dẫn ở bên cạnh búp bê vải đặt ở chỗ dễ thấy nhất, cho nên hãn hiện tại quay đầu đi liền có thể nhìn thấy cái kia bình phàm không có gì lạ lại vô cùng vật trân quý, oa nhi mặc bạch sắc quần áo, im lặng ngồi ở chỗ kia, Thẩm Tâm nhìn nàng, lại cũng như là nàng đang nhìn chăm chú vào hãn.

Hình như là tại đối với hãn nói.

Tầm nhi, nhất định phải hảo hảo sống, bà vú sẽ ở thiên thượng bảo vệ người.

Tuyết càng rơi càng lớn, giống như chỉ có thành nghiêu tám năm mùa đông mới xuống lớn như vậy tuyết, không biết là kia mơ hồ hồi ức quá mức trầm trọng, vẫn là sự thật chính là như thế, ý thức trung tựa hồ so một năm nay càng thêm rét lạnh. Đại địa một mảnh ngân trang tố khóa, ánh nắng nhợt nhạt chiếu xuống dưới, như là bị thoa một tầng thật dày bơ, khả chỉ cần một cước đạp xuống, mới có thể giật mình nhớ lại kia đều là thủy làm.

Phía ngoài Bắc Phong thổi đặc rất lớn, trong phòng lại rất im lặng, tĩnh chỉ nghe thấy mọi người tiếng hít thở, một đạo tường liền cách đi tất cả thanh âm, càng không có nhân lên tiếng đánh vỡ này một phần khó được yên tĩnh.

Cũng không biết vì sao, ăn ăn, trong lòng đột nhiên liền vô ích một khối.

Rõ ràng sự tình gì cũng không có phát sinh, rõ ràng còn đang cùng thích nhất Lan Lan cùng nhau ăn cơm, rõ ràng đã sớm bồi hảo Thái Phó muốn kiểm tra đoạn ngắn, rõ ràng đã muốn nhớ kỹ cười ngựa yếu lĩnh.

Rõ ràng hẳn vẫn là ngu như vậy.

Trong lòng chợt hoảng thành một mảnh, như là chợt mất đi cái gì vật trân quý, rốt cuộc không tìm về được .

Tư Đồ Lan thấy hẳn vẫn nhìn cái hướng kia, tuy rằng không biết là nguyên nhân gì, cũng không dám lên tiếng quấy rầy hẳn, chỉ yên lặng vỗ về lưng hẳn, một chút lại một hạ, cho phía sau hẳn kiên cố nhất yên ổn.

Thẩm Tầm lặng lặng nhìn cực kỳ lâu, lâu đến trên bàn đồ ăn đều nguội, mới chậm rãi xoay đầu lại, nhìn về phía cái kia dịu dàng mà độc lập nữ tử.

"Lan Lan." Hắc nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Làm sao rồi." Tư Đồ Lan tận lực làm cho chính mình biểu tình càng nhu hòa một ít, miễn cho hắc nhìn mất hứng, "Có cái gì không thoải mái đã nói ra đến, ta đều nghe đâu."

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Người cũng sẽ đi sao?"

Tư Đồ Lan bị hắc này mạc danh kỳ diệu câu hỏi biến thành có chút sửng sồ, lại rất khoái bảo chứng nói: "Không đi, Lan Lan tuyệt đối không đi! Người ngốc a... Ta muốn là đi, ai tới chiều cổ ngốc như vậy người?"

Rõ ràng là bị người ghét bỏ, Thẩm Tầm cũng rất là cao hứng cười đứng lên, cúi lưng nắm chặt trụ tay nàng, một lần lại một biến lặp lại: "Lan Lan không đi, Lan Lan không đi."

Thanh âm của hắc xa xăm quanh quẩn tại đại điện trong không khí, như vậy trong sáng dễ nghe, mà lại không có so chân thật.

...

Lan Lan, kỳ thật ta rất sợ hãi có một ngày ngay cả người cũng sẽ rời đi ta.

Rất sợ rất sợ. Tác giả có lời muốn nói: ký túc xá đoạn vồng. . . Dừng điện thoại phát. . Hảo ưu tang

Chương 44 Thái Tử vào triều

Thành nghiêu 24 năm mùa đông, bồi bạn hoàng đế mấy thập niên lão thái giám Thường Chi Thừa tại ngoài cung đột nhiên mất tích, sinh tử chưa biết, tung tích không rõ.

Cùng lúc đó, Thiên Diệù hoàng đế đột nhiên phong hàn, toàn thân mệt mỏi, bị bệnh liệt giường 3 ngày không nổi.

Thái y cẩn thận nghiên cứu sau nói, trong cung rất nhiều phi tử đều bị hàn, Đông cung vị kia lương đệ còn lại là đệ nhất nghiêm ra gió rét nhân, có lẽ chính là lần này truyền nhiễm ngọn nguồn.

Hoàng hậu dưới cơn thịnh nộ, phạt Thái Tử lương đệ Tư Đồ Lan cấm túc mười ngày, không cho bất luận kẻ nào thăm hỏi. Vô luận nàng là cố ý vẫn là vô tình, vô luận nàng là bị hãm hại hay là thật gây họa.

Hoàng đế tuy rằng thoát nhìn không có gì đáng ngại, lại cũng phát ra sốt cao, liên tục ba ngày không có vào triều sớm, này tại dĩ vãng là luôn luôn đều không có trôi qua sự tình, bởi vậy trong triều thượng hạ tất cả đều nỗ oanh, ngoài cung thậm chí còn truyền ra hoàng đế trầm mê với mỹ sắc, thân thể bị tổn thương lời đồn đãi, cũng không biết là không phải có người cố ý tẩn , nhưng tóm lại đối với hãn phải không lợi .

Hoàng hậu vốn là người nữ tặc, không hiểu chính sự, Thái Tử lại là cái gì cũng không biết gốc tử. Cần cù chăm chỉ thừa tướng cao hoành đem một đồng cục diện rối rắm đều lằm xuống dưới, nhưng hãn tuổi tác đã cao, cũng không có quá nhiều tâm lực đi xử lý sự tình, liên tại đây xấu hổ thời điểm, Đại Chu Lĩnh Nam quận tưng quân .

Khó khăn tại các đời lịch đại đều là dao động quốc bản chuyện lớn, một cái xử lý không tốt, những kia bị vây xã hội tầng chót dân chúng liền sẽ khởi nghĩa vũ trang, đánh thiên hạ Đại Nghĩa danh hào công nhiên tạo phản.

Ngắn ngủi mấy ngày công phu, trong triều thượng hạ quả thực âm ỉ lật trời, không biết là có người có ý định mưu hoa, vẫn là chuyện xấu thật sự như vậy không đúng dịp, tại hoàng đế bệnh nặng thời điểm nhất quyết không tha vọt tới.

"Bệ hạ long thể luôn luôn khỏe mạnh, thế nhưng vào thời điểm này ngã bệnh, thật sự là có chút để người khó hiểu. Mà Lĩnh Nam tuy rằng tới gần Bắc Mực, lại luôn luôn yên ổn, lương thảo sung túc, như thế nào liên tại đây vài ngày báo lên túng quẫn ?"

Thượng đầu không có động tĩnh, trong triều hoàn toàn loạn thành một mảnh, Công bộ liên tiếp hướng lên trên mặt đệ số con, cũng mặc kệ hoàng đế là nghe thấy vẫn là nghe không thấy, nói xấu Hộ bộ dùng môi lương giả mạo mới lương đưa đi Lĩnh Nam tai khu, thậm chí cố ý trì hoãn Lĩnh Nam cứu tư phân phát, yêu cầu hoàng đế nghiêm trị không thái, mỗi câu nói đều nói có lý có theo, giống như tận mắt nhìn thấy bình thường.

Nhưng Hộ bộ nhân cũng không phải đèn cạn dầu, ở nơi này quý quyết trên triều đình lão đảo bỏ lết nhiều năm như vậy, người người đều là nhân tinh trung nhân tinh, lập tức thượng số con bẩm báo nói đều là bởi vì Công bộ phía trước thủy vận công trình không có làm tốt, mỗi một nơi đều là mặt ngoài công trình, lần này hướng tai khu vận chuyển lương tiền thuế ngân quan thuyền hoàn toàn liên không có biện pháp thông qua, căn bản cũng không phải là bọn họ cố ý trì hoãn .

Bên này làm cho túi bụi, lời của bọn họ nhưng căn bản vào không được hoàng đế lỗ tai, cái kia năm giữ thiên hạ quân cơ quyết đoán nhân, đang nằm trên giường phát sốt, ý thức một mảnh mơ hồ.

Đáng giá nhắc tới là, Công bộ Thượng thư từng nhiều lần xuất nhập Hoa Xương vương phủ, dĩ nhiên thành Hoa Xương vương nhập mạc chi tân. Mà Hộ bộ Thượng thư Lưu Tuyết nhưng lại luôn luôn thanh chánh liêm minh, cương trực công chính, hoàng đế chính là nhìn trúng hãn phẩm cách, mới đưa hãn đề bạt đến cái này địa vị cao thượng.

Sự tình đều đến trình độ này, đã muốn biểu hiện thật sự rõ ràng, lần này khó khăn, hoàng đế bệnh nặng, cùng với trong triều hỗn loạn thế cục, cùng kia lòng muông dạ thú Hoa Xương vương Thẩm Kiêm thoát không

khỏi liên quan, cũng không biết hãn kế hoạch bao nhiêu năm, rốt cuộc tại đây một ngày trọng quyền phóng ra.

Hoàng đế tuy rằng bị bệnh liệt giường, nhưng tóm lại là muốn cho một câu trả lời hợp lý .

Loại thời điểm này, Đại Chu trừ quân liền có tất yếu ra mặt chống đỡ đại cục .

Trên đời này tổng là rất nhiều không thể đoán trước sự tình, cũng có rất nhiều biết rất rõ ràng kết quả lại không thể không nghênh diện mà lên sự tình.

Thái Tử là gốc tử, toàn bộ Đại Chu đều biết.

Đương một cái gốc tử muốn thượng triều quyết đoán thiên hạ này nhất phức tạp sự tình thì dưới đáy đại thần đều là một bộ vô cùng thâm hiểm, có nhân thở dài một hơi, đem đầu chớ quá khứ, có nhân lại âm thầm nở nụ cười, không biết là chờ nhìn hãn chê cười, vẫn là trong lòng đối Hoa Xương vương duy trì độ cao hơn một ít.

Thẩm Tầm bị người nâng đi lên đài cao thời điểm, bước chân cũng không phải thực ổn, vừa vặn lại thon dài mà phẳng phiu, như là ngoài điện cây kia ngày đông như cũ đứng lặng Thanh Tùng, hãn hiếm có mặc Thái Tử lễ phục thời điểm, cũng hiếm có nhìn thấy nhiều như vậy ngoại nhân thời điểm, cứ việc trong đầu một mảnh hỗn loạn, lại có một loại mạc danh tín niệm chống đỡ hãn hướng phía trước đi.

Hoàng hậu đã muốn ngồi ở sau tấm bình phong mặt, Thái Tử lần đầu tiên vào triều, nàng tất yếu phải cùng hãn cùng nhau, trừ cho hãn dừng khí chi ngoại, vẫn là muốn phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn , chung quy nàng vẫn là một quốc chi hậu, không ai dám có điều bất kính.

Nói là đến vào triều, kỳ thật cũng không cần hấn làm những gì, chỉ là ra cái mặt ổn định lòng người mà thôi, chung quy cũng không thật sự trông cậy vào một cái ngốc tử có thể nghĩ ra cái gì tốt kế sách để giải quyết vấn đề.

Dù cho cấp trên nhân đôi, thái giám vẫn là dựa theo dĩ vãng lưu trình máy móc: "Có chuyện khai tấu, vô sự bãi triều." Tư thái cùng ngôn ngữ đều bình tĩnh vô cùng, vừa thấy chính là thấy vô số trường hợp nhân, kỳ thật đây chính là hấn công việc hàng ngày, tái diễn một lần lại một biến, tự nhiên không có gì đặc biệt đáng nói.

"Thần có chuyện muốn tấu."

Thẩm Tầm ngồi ở trên vị trí, có chút bất an đâm trạc tay mình, sau đó nhìn về phía nói chuyện người.

Thái Tử không nói chuyện, thái giám đành phải vì hấn đại ngôn: "Chuẩn."

"Lĩnh Nam khó khăn một chuyện, điện hạ nhưng có quyết đoán? Hộ bộ đã muốn kéo hồi lâu, Lĩnh Nam tại khu thật sự là không thể đợi !"

"Giang đại nhân nói chuyện vì sao như thế chẳng phân rõ phải trái, ta Hộ bộ lúc nào cố ý sau này kéo? Rõ ràng là kia thủy vận công trình không thích hợp, dẫn đến vận chuyển lương thảo quan thuyền không thể thông qua, người Công bộ có sai trước đây, bằng hà cáo trạng trước?"

Ban đầu là tại hạ mặt ám sảo, hiện tại liên tục tiếp ở trên triều đường đánh nhau đến , kia Giang đại nhân cũng không trông cậy vào Thái Tử có thể giải quyết cái gì vấn đề, chỉ là cố ý ở trên triều như vậy nhắc tới, để người đối Hộ bộ Thượng thư thất tín mà thôi.

Bên kia làm cho khí thế ngất trời, Thẩm Tầm có chút chấn kinh dường như triều sau xê dịch, khả như thế nào na cũng vô pháp chạy ra người này

tâm khó lường địa phương, trong nháy mắt đó, đồ tượng cái lo lắng hãi hùng tiểu thổ tử.

Hắn nghe không hiểu...

Một câu cũng nghe không hiểu.

"Điện hạ..." Thái giám ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở một câu, thấy hắn vẫn là không có gì phản ứng, đành phải tiếp tục vì hắn đại ngôn, "Yên lặng!"

Hai chữ vừa ra, đại điện rất nhanh yên tĩnh lại, trong nháy mắt đó cũng làm cho nhân có loại cái kia truyền lời thái giám mới là chủ tử ảo giác.

Sơn son Kim Chuyên, là cả đại điện chủ yếu sắc điệu, cũng không biết khai quốc hoàng đế hạ lệnh tu kiến thời điểm đến cùng vận dụng bao nhiêu vật tư, tuy nói thoát nhìn hoa quý vô cùng, nhưng đã thấy nhiều tóm lại sẽ có chút mệt mỏi, thế gian này có chút xa xỉ gì đó chính là như vậy, lấy không được thời điểm cả ngày lẫn đêm niệm, tới tay mới phát hiện cũng bất quá như vậy.

Quyền lực cũng như thế.

Hoàng hậu vẫn ngồi ở sau tấm bình phong mặt, thẳng đến lúc này mới thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Hoàng nhi, mẫu hậu vừa dạy ngươi từ, bồi một lần là được."

Nghe bên tai kia thanh âm quen thuộc, Thẩm Tâm mới lập thẳng lưng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chuẩn bị tinh thần, bắt đầu có nề nếp bị kia trước tiên an bày xong lời kịch.

"Phụ hoàng ngẫu nhiên phong hàn, ít ngày nữa là được khôi phục. Thuỷ vận chi sự tạm gác lại không đề cập tới, khả do hồ, trạch nhị quận

quan phủ ra lương bỏ tiền, để giải Lĩnh Nam khẩn cấp, sự hậu cho trợ cấp. Địa phương quan viên như có bất mãn, lúc này cách chức luận xử."

"Bởi bản cung chưa có đủ đại sự quyết đoán khả năng, Lĩnh Nam khó khăn một chuyện toàn quyền giao do thừa tướng cao hoành xử lý, các vị ái khanh lúc này lấy đại cục làm trọng, nghe theo thừa tướng an bài, chớ nên lẫn nhau phỉ báng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Thanh âm của hắc quan quân ở trên không vắng vẻ trong đại điện, có như vậy trong nháy mắt, những đại thần kia nhóm lại cho rằng đây là cái sát phạt quyết đoán, quyết sách ngoài ngàn dặm, tuổi trẻ tài cao anh chủ. Sau đó khi hắc đem lời toàn bộ sau khi nói xong, mới bừng tỉnh đại ngộ đây bất quá là cái khôi lỗi ngốc Thái Tử, vô luận từ hắc trong miệng nói những gì, cũng đều chỉ là nghe theo hoàng hậu phân phó mà thôi.

Vừa mới dứt lời, các đại thần phân phân quỳ xuống đất tiếp chỉ, không dám có một tia một hào giải đãi.

Thẩm Tầm thuộc lòng xong đoạn thoại kia, sau đó yên lặng quay đầu đi nhìn về phía bình phong, tuy rằng hắc cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cũng biết mẫu hậu chính ôn nhu nhìn chăm chú vào hắc, đó là hắc giờ phút này tối yên ổn lực lượng.

Mẫu hậu, ta một chữ đều không có bối sai đi.

Kỳ thật hắc trong lòng càng muốn nói, hắc không nghĩ vào triều, không muốn làm cái gì Thái Tử, khiêng kia so thiên còn muốn lớn hơn trách nhiệm, thật sự quá mệt mỏi quá mệt mỏi.

Truyền lời thái giám thừa dịp nhân không chú ý thời điểm ngáp một cái, sau đó lại lặp lại một lần: "Có chuyện khẩn tấu, vô sự -- "

Lời của hắc vẫn chưa nói hết, ngoài điện một cái hùng hồn dày lượng thanh âm chợt truyền đến: "Thần, có chuyện muốn tấu!"

Thẩm Tầm không thấy rõ người đến là ai, đang tại trong lòng lặng lẽ nghĩ: cái này gọi "Sự" nhân thật đáng thương, luôn bị người tấu. Đã nhìn thấy Hoa Xương vương Thẩm Kiêm mặc thân vương măng bào, có khắc đầy mặt đao luyện phong sương, đằng đằng sát khí đi đến.

Tất cả mọi người sững sốt rất nhiều thì mới tiếp nhận cái này chuyện quỷ dị thực, Hoa Xương vương đến vào triều sớm, thật sự là phá lệ lần đầu. Mỗi người đều biết hãn người này nhớ tới vừa ra là vừa ra, ý vào trên tay mình có binh quyền, đó là trời không sợ cũng không sợ, trừ phi hoàng đế tự mình triệu kiến, bình thường là không thấy được bản thân của hãn.

Đại Chu quy củ phải không chuẩn mang theo binh khí vào triều, hãn lại quang minh chánh đại đem trường đao treo ở bên hông, không biết là bọn thị vệ không dám ngăn đón, còn là hãn khí thế thật sự quá mức bức người.

Thẩm Tầm nhìn chăm chăm người tới nhìn hồi lâu, sau đó thực không tiền đồ dừng ánh mắt, ngược lại không phải bị hãn kia không phải bình thường khí thế bức bách, mà là hết sức cảm giác người này bộ dạng quá xấu, liền nhìn liếc mắt nhìn đều cảm giác khó chịu.

Hãn bên này một người ở trong lòng lặng lẽ ghét bỏ người khác, cái kia người khác lại không tính toán bỏ qua cho hãn, không nhiều bất cứ nào phần cong, trực tiếp mở miệng nói: "Thái Tử chỉ số thông minh có vấn đề sự tình đã là thiên hạ đều biết, năng lực như vậy không trọn vẹn chi nhân, như thế nào có thể ở bệ hạ ốm đau chi tế gánh lên thiên hạ đại nhậm? Như thế nguy cấp chi tế, không bằng do bản vương tạm nhậm nhiếp chính vương chi vị, điện hạ ngài ý như thế nào?"

"..."

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tác giả có lời muốn nói: ký túc xá cúp điện năm ngày... Dùng điện thoại từng chữ từng chữ gõ đi ra... Cho mình điểm một xe ngon nể

Chương 45 nhiếp chính vương

Thẩm Tầm bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía trước mắt kia khí thế bức nhân nam tử.

Hắn không có lên tiếng phản bác, thậm chí ngay cả một câu cũng không có nói, chỉ là như vậy lẳng lặng nhìn hắn, trong ánh mắt mơ hồ mang theo vài phần ủy khuất cùng không cam tâm. Trong đại điện sáng sủa ánh nắng đánh vào trên vai hắn, quanh thân nổi lên thật nhỏ quang quyển, mà như là một tôn tự huyền quang trung chậm rãi dâng lên thần chi.

Hắn không nói lời nào, Hoa Xương vương lại là cái vội vàng xao động chi nhân, chuyện không có nắm chắc luôn luôn cũng sẽ không làm, bước lên một bước liền giả mù sa mưa nói: "Thần nguyện lĩnh nhiếp chính vương chi vị, cứu Đại Chu vu nguy nan bên trong."

Rất nhanh, phía sau hắn có mấy cái thanh âm liên tiếp vang lên, không biết là trước tiên thông đồng hảo , hay là thật là như vậy nghĩ đến.

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

Đương nhiên, cũng có người đại kinh thất sắc, không có biện pháp nhận sự thật này. Chính mình vươn tay muốn quyền, này tại Đại Chu lịch đại nhưng là luôn luôn đều không có sự tình, nhưng đặt ở trên người hắn, hết thảy đều trở nên như vậy hợp tình hợp lý , Hoa Xương vương nha, hắn còn có chuyện gì là làm không ra đến , có lẽ kia ngày nào đó vừa cao hứng, thuận tay khởi binh tạo cái phản chính mình xưng đế, cũng trong dự đoán.

Rất nhanh, sau tấm bình phong mặt phát ra một tiếng vang nhỏ, hoàng hậu đề nặng hỏa khí từ bên trong đi ra.

Nhân còn chưa tới, thanh âm đã muốn truyền ra: "Thẩm Kiêm!"

"Bệ hạ chỉ là thụ chút phong hàn, tạm thời không thể vào triều mà thôi. Người như vậy trắng trợn không kiêng nể chửi bới đương triều Thái Tử, đến tột cùng là có ý gì? ! Thật coi ta Đại Chu không người sao!"

Nếu là người bình thường, khẳng định liền tin lời này, khả Hoa Xương vương không phải người bình thường, vẫn là hoàng đế lần này bệnh nặng phía sau màn kế hoạch nhân.

Vì thế hần cười khẽ một tiếng, chậm rãi nói: "Vài năm không thấy, hoàng tẩu hỏa khí vẫn là như vậy đại, khó trách hoàng huynh như thế chẳng thấy đủ... Xem ra, dân gian những kia đồn đãi, ngược lại là thật sự."

Phó Tương Vân giận đến nghiến răng, lại cũng không biết từ đâu phản bác, vừa định muốn nói những gì, lại bị hần cắt đứt.

"Bắc dực quân liền tại ngoài cung đợi mệnh, có một số việc, hoàng tẩu vẫn là nên cẩn thận suy xét mới tốt. Chung quy có thể cùng khí giải quyết, chúng ta liền tận lực không vận dụng vũ lực, ngài cảm thấy thế nào?"

Hần thiên tân vạn khổ tìm thấy độc dược không người có thể giải, trong cung vị kia sợ là sống không lâu . Khi dễ một chút lạc đàn cô nhi quả phụ, luôn luôn là hần sở trường trò hay.

"Điện hạ, ngài chỉ cần điểm cái đầu cũng là, ta sẽ không làm khó của người."

Thẩm Tầm hai mắt trống rỗng nhìn hần hồi lâu, sau đó lại quay đầu đi nhìn thoáng qua Phó Tương Vân, tựa hồ là tại hỏi ý kiến của nàng.

Hắn cũng không biết chính mình gặp phải là một cái như thế nào tình cảnh, tựa như lợn nhà vĩnh viễn không biết chính mình từ nhỏ liền là vì bị người ăn luôn giống nhau.

Hoàng hậu hai tay có chút phát run, địa vị của nàng lại như thế nào cao, tính tình lại như thế nào đại, cuối cùng vẫn là một cái khuê phòng trung người nữ tặc, phổ thông chính sự còn không biết, làm sao đấu hơn được loại này đa mưu túc trí chính khách. Chỉ sợ cũng tính hoàng đế đứng ở chỗ này, cũng muốn thoái nhượng ba phần đi.

Bắc đực quân... Vừa nghĩ đến hắn lén huấn luyện cái kia quân đội, Phó Tương Vân cũng có chút không rét mà run, cuối cùng vẫn là triều Thẩm Tầm gật gật đầu, ý bảo hắn nghe theo. Coi như là kế hoãn binh đi, chờ hoàng đế hảo chuyển qua đến, hết thủy đều tốt làm.

Thẩm Tầm luôn luôn nghe hoàng hậu mà nói, chỉ khôi lỗi gật gật đầu, không có bất kỳ dị nghị gì. Kỳ thật hắn cũng không biết cái này gật đầu ý vị như thế nào, cũng không biết cái này gật đầu sẽ dẫn phát mặt sau hơn thiếu sự tình.

Ngoài điện đại tuyết phân phi, đã nhiều ngày đứt quãng địa hạ đã lâu, địa thượng tuyết đã sớm đành dậm được thật dày một tầng, Thẩm Tầm đi ra thời điểm, theo bản năng không có đi xem địa thượng tuyết, chỉ đứng dậy trực tiếp vào cổ kiệu, trong lòng hắn có chút mặc danh kỳ diệu bóng ma, tổng cảm giác những kia tuyết động là rất đáng sợ gì đó.

Bãi triều mà đi bọn quan viên cũng đang thảo luận chuyện đã xảy ra hôm nay, có vài nhân lo lắng, có vài nhân quả thật nắm chắc phần thắng, chỉ có số ít vài người tại nhàn nhã thảo luận hôm nay thời tiết.

"Mùa đông rất nhanh liền muốn kết thúc, hạ nhiều như vậy thời gian tuyết, có lẽ là muốn biến ngày."

Đúng a, Đại Chu, muốn biến ngày.

XXXX

"Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường, mạch tượng như bàn đi châu, là vui mạch không thể nghi ngờ."

Thái Y viện phụ khoa thiên kim Triệu đại nhân đầy mặt nịnh nọt hướng nàng chúc mừng, tựa hồ là vì thảo cái hảo ban thưởng.

Hoắc Thanh Thu nhưng thật giống như không như thế nào kinh ngạc, ồ một tiếng lại nói: "Ngài có thể nhìn ra, là mấy tháng sao..."

"Lão phu y thuật mặc dù nói không hơn cao siêu, điểm ấy kỹ thuật vẫn phải có, nường nường mang thai đã có tháng 3, tính lên chính là tiến cung kia... ."

"Không, hai tháng." Hoắc Thanh Thu trực tiếp ngắt lời hẳn, "Người hiểu chưa?"

Kia Triệu thái y sừng sốt , qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, vội vàng đáp: "Thần minh bạch..."

Đứng ở một bên Lăng Giang hơi có chút trong lòng run sợ nghe tất cả nói, tổng cảm giác thái tử phi như vậy không cố kỵ gì, liên kiên dè dè giảm đi, là vì không lo lắng có người sẽ nói ra, mà phòng ngừa người khác nói ra đi biện pháp tốt nhất, chính là vừa chết. Lòng của nàng nhất thời thật nhanh nhẩy dựng lên, một người ở nơi đó miên man suy nghĩ.

Có một số việc, tổng là vạn vô nhất thất mới tốt, đập lên điểm sự tình luôn là sẽ làm cho người hoài nghi. Hoắc Thanh Thu thở dài một hơi, giương lên đầu, rất nhanh có cung nữ tiến lên, đem một cái trang sức tinh mỹ chiếc hộp đưa tới kia Triệu thái y trong tay.

"Thường người."

Triệu thái y vội vàng thu lên, không biết bên trong là thứ gì, nhưng tóm lại là kim tử bạc linh tinh đáng giá đồ, hẳn làm người luôn luôn nhiều một chuyện không bằng một chuyện, dù sao cũng không phải cái gì nguyên tắc tính gì đó, mở một con mắt nhắm một con mắt cũng liền qua.

"Chuyện này trước không cần truyền đi, bản cung dùng được đến của người thời điểm, tự nhiên sẽ nói cho người biết." Hoắc Thanh Thu liếc xéo hẳn liếc mắt nhìn, quả nhiên là điểm lệ Vô Song.

"Là là là."

Triệu thái y vội vàng lên tiếng, sau đó khom người lui ra ngoài.

Đợi đến nhân đi ra ngoài, Hoắc Thanh Thu hai tay nhẹ nhàng đặt ở bụng của mình thượng, từ trên xuống dưới vuốt ve.

Nàng ở phía trước mấy ngày liền ý thức được không thích hợp, quả nhiên không ngoài sở liệu. Vốn cho là mình là lẻ loi một mình tại chiến đấu, không nghĩ tới còn có một đứa trẻ cùng nàng.

Phía trước Thường công công chết làm cho nàng bao nhiêu có chút không để, hiện tại lại hoàn toàn yên tâm, nàng mang thai vương gia hài tử, hẳn còn như thế nào nhẫn tâm không lập chính mình làm hậu đậu, nhất định là chính mình suy nghĩ nhiều.

Đại sự đem thành, chỉ cần mình nơi này không ra cái gì sai lầm, hết thảy đều tốt nói.

Thái Tử lương đệ bị cấm túc mười ngày, liên nàng cũng không thể đi thăm, chỉ có thể khác đi một con đường. Vốn chỉ là tưởng dời đi một chút lực chú ý, không nghĩ tới còn là cái nhất cử lưỡng tiện sự tình.

Nghĩ đến đây, nàng ho nhẹ một tiếng, chậm rãi đứng lên: "Người tới, bái giá Hợp Dương cung."

Chương 46 thông minh quá sẽ bị thông minh hại

Hợp Dương cung là lịch đại hoàng hậu chỗ ở, ngoại trừ nội điện tráng lệ, phong cảnh phía ngoài cũng là có một phong cách riêng.

Hoắc Thanh Thu đứng dậy đi vào thời điểm, thật sâu hít một hơi. Có đôi khi cảm giác nhân sinh thật sự như là một màn diễn, âm mưu dương mưu, hư tình giả ý, nhưng vô luận trả giá như thế nào đại giới, cũng đều là vì bản thân tư dục mà thôi.

Lúc này hoàng hậu ở nội điện nghỉ ngơi, nàng bị sáng hôm nay phát sinh sự tình biến thành có chút phiền lòng, đi Hàm Nguyên điện xem quá hoàng đế sau liền hồi tâm điện nghỉ ngơi, một câu cũng không muốn nói, phân phát chung quanh cung nữ, lưu chính nàng một người ngủ.

Hoắc Thanh Thu đi ra ngoài phía trước đã phân phó thủ hạ, làm cho các nàng hành sự tùy theo hoàn cảnh, nói vậy các nàng cũng biết kế tiếp nên làm như thế nào, đều là người trên một cái thuyền, cũng không sợ sẽ ra cái gì đường rẽ.

Trải qua tầng tầng thông báo, Hoắc Thanh Thu rốt cuộc vào nội điện, vừa nhìn đến hoàng hậu liền Doanh Doanh quỳ gối tại địa: "Mẫu hậu An Khang."

Phó Tương Vân mơ mơ màng màng mở mắt, nàng nguyên bản không có ngủ, lúc này cũng là không nói thêm gì, chỉ chậm rãi đem thân mình chuyển lại đây, thấy rõ ràng người trước mặt, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, phương mới mở miệng nói: "Tìm bản cung có chuyện gì không..."

Hoắc Thanh Thu nhất thời đồ không biết nói cái gì cho phải, nàng không nghĩ tới thứ nhất là gặp gỡ hoàng hậu tại nghỉ ngơi, giờ này khắc này không thể không đối một loại biện pháp.

Vì thế đầy mặt khuôn mặt u sầu nói: "Sáng nay sự tình thần tức cũng đã nghe nói qua, mẫu hậu ngàn vạn không cần quá mức thương tâm, những này không biết trời cao đất rộng loạn thần tặc tử, mẫu hậu cũng không thể bị bọn hãn tác phong hồng thân mình."

Lời của nàng thật sự quá mức thành khẩn, Phó Tương Vân có chút do dự không chừng nhìn nàng một cái, sau đó lại ho khan vài tiếng, "Vô phương, bản cung cũng không phải dễ dàng như vậy liền khí đổ nhân."

Hoắc Thanh Thu hướng phía trước thấu thấu, hơi có chút khẩn trương nhìn nhìn sắc mặt của nàng, sau đó nói: "Mẫu hậu vừa vẫn ở ho khan, Thu nhi không thể không làm ngài lo lắng. Đều nói bệ hạ lúc này bị bệnh là sẽ truyền nhiễm, ngài nhưng trăm ngàn phải bảo trọng phượng thể, không thể có cái gì sơ xuất a... Thần tức hiện tại liền cho ngài truyền Thái y đến, khả vạn vạn không thể ra cái gì sai lầm."

Nói, quay đầu đối bên người cung nữ Lăng Giang nói: "Nhanh đi Thái Y viện truyện cái tối ổn trọng thái y đến."

Lăng Giang nhớ lại vừa tại tắm điện sự tình, lập tức liền biết nàng chỉ là ai, vội vàng lĩnh mệnh đi xuống.

Hoàng hậu hơi hơi quay đầu sang, có chút hồ nghi nhìn nàng một cái, lại không nói thêm cái gì, chỉ nửa thật nửa giả nói: "Làm khó người một mảnh hiếu tâm..."

Hoắc Thanh Thu vội vàng biểu trung tâm: "Từ giả vào cung một khắc kia khởi, thần tức đã muốn thị ngài vì thân sinh mẫu thân, mẫu thân an nguy, nữ nhi tại sao có thể không lo lắng đâu."

"Để nghe nói ai cũng hội nói, cũng đừng quên người làm qua sự tình." Hoàng hậu hơi hơi nhắm chặt mắt, gợn sóng không sợ hãi nói, "Có chút tiểu tâm tư dùng một chút cũng liền mà thôi, nhưng nếu là tính kế đến bản

cung trên đầu đến, ta cũng không phải dễ dàng như vậy liền có thể quên điếu."

Hoắc Thanh Thu vừa nghe liền biết nàng nói là phía trước kia thủ < ngọc thượng chiết > sự tình, lúc này cũng có chút chột dạ, nàng không có nghĩ đến chính mình hội thua ở như vậy một chuyện nhỏ thượng, bởi vì phía trước làm xong tất cả chuẩn bị, nhưng vẫn là bị nàng xem cái thấu triệt.

Loại thời điểm này lại che giấu đã muốn không có tác dụng gì, đơn giản thoải mái thừa nhận, có lẽ còn có thể cho chính mình lưu một cái đường lui.

"Mẫu hậu... Thần tức lúc ấy cũng là bị mờ heo mộng tâm, điện hạ không yêu ta, cả ngày chỉ nghĩ đến vị kia lương đệ, trong lòng ta cũng khó thụ a... Bị bắt đắc dĩ, đành phải ra hạ sách này. Thần tức hiện tại đã biết đến rồi sai lầm, cam đoan tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa chuyện như vậy, chẳng sợ điện hạ xem cũng không nhìn ta liếc mắt nhìn, cũng đều nhận..."

Nàng nâng lên tay áo xoa xoa ánh mắt, than thở khóc lóc.

Hoàng hậu nghe được có chút phiền lòng, cũng không nhiều tưởng, nàng hiện tại mãi đầu óc đều là chuyện hồi sáng này nên như thế nào giải quyết, căn bản không tưởng bị chút chuyện nhỏ này chùng tâm tự.

Không bao lâu, Thái Y viện người đến, không xảy ra ngoài ý muốn, chính là buổi sáng vị kia Triệu thái y.

Hoắc Thanh Thu lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó mở miệng phân phó nói: "Mẫu hậu có chút không thoải mái, vị này thái y ngài cho cần thận nhìn một cái, ngàn vạn đừng xảy ra cái gì sai lầm."

Triệu thái y xem xét nàng liếc mắt nhìn, nhớ lại trên đường Lăng Giang cô nương cho mình nói lời nói, cũng không dám nói cái gì, chỉ liền

vội vàng tiến lên vì hoàng hậu bắt mạch.

Sau một lúc lâu, nói: "Hoàng hậu nương nương thân mình cũng không lo ngại. Thế nhưng bởi vì vài ngày nay quá mức mỗi mệt, thời gian nghỉ ngơi không quá đầy đủ, cho nên thể chất có chút hạ xuống, nên khai chút thuốc bổ phương dưỡng dưỡng thân mình."

"Phải không?" Hoàng hậu thở dài một hơi, "Bản cung ngày gần đây lại là không như thế nào nghỉ ngơi tốt..."

Hoắc Thanh Thu sắc mặt thân thiết nhìn nàng, không cẩn thận quay đầu hắt hơi một cái, vội vàng nói xin lỗi: "Thần tức thất nghi ..."

Hoàng hậu không có ngồi dậy, chỉ là đem đầu trật lại đây, đối với thái y giải quyết việc chung nói: "Cũng cho thái tử phi nhìn một cái đi."

Thật sự là dễ gạt.

Hoắc Thanh Thu trong lòng mừng thầm, lại giả vờ từ chối nói: "Không cần... Chỉ là mấy ngày hôm trước phong hàn còn không có hảo, không có gì đáng ngại."

Hoàng hậu hơi có chút không kiên nhẫn phát phát tay: "Cho nàng xem xem."

Triệu thái y nuốt một ngụm nước bọt, đem thân mình chuyển lại đây, tổng cảm giác tim đập càng ngày càng hoảng dường như. Hắn run tay đáp lên của nàng mạch, dựa theo Lăng Giang phân phó bắt đầu diễn trò.

Khởi điểm là nghiêm túc vì nàng đáp đáp mạch, sau đó lộ ra một bộ hồ nghi biểu tình: "Nương nương... Ngài... Ngài..."

"Ta làm sao? Triệu thái y ngài sắc mặt vì sao như thế khó coi?" Hoắc Thanh Thu đầy mặt sợ hãi nhìn hắn, "Chẳng lẽ ta sinh cái gì bệnh nặng?"

"Nường nường mạch tượng... Tựa hồ là hỉ mạch a."

"Hỉ mạch..." Hoắc Thanh Thu nhất thời hướng về phía sau lui hai bước, đầy mặt không dám tin bộ dáng, đầu môi hỏi: "Bao lâu..."

"Nếu như không có suy tính sai, hẳn là sắp có hai tháng ..." Triệu thái y đem thân mình chuyển trở về, sau đó quỳ tại hoàng hậu trước mặt nói, "Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường, thái tử phi có thai !"

Nghe được này cái tin tức, Phó Tương Vân đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, cũng không để ý chính mình còn mặc một tầng mình hoàng sắc đan y, đầy mặt kinh ngạc nhìn về phía bên cạnh hai người.

Có thai?

Hoắc Thanh Thu vẫn như cũ là một bộ không dám tin bộ dáng, gặp hoàng hậu bộ dáng như vậy, liền vội vàng tiến lên một bước nói: "Mẫu hậu... Ta... Ta có phải hay không muốn có hài tử..."

Phó Tương Vân cũng không phải lập tức bị vui sướng xung hôn mê đầu não, nàng chỉ là ngồi ở chỗ kia không nói gì, lẳng lặng quan sát nàng một phen.

Nàng chợt nhớ tới phía trước Thái Tử từng nói lời, lại nghĩ tới lần trước nghiệm thân kết quả, sự tình liền đặt ở trước mắt, thật có chút gì đó vẫn không thể không đề phòng, chỉ bằng nàng nhất gia chi ngôn, cũng không thể xác định cái gì.

"... Mẫu hậu? Mẫu hậu vì sao không thích..." Hoắc Thanh Thu không nghĩ tới hoàng hậu thế nhưng sẽ là như vậy một cái phản ứng, thật làm cho nàng có chút trở tay không kịp.

"Có phải hay không Tâm nhi chúng, bản cung còn không quá rõ ràng, có cái gì khả hoan hỉ ."

Lời của nàng nói thực trắng ra, thậm chí có chút thấu xương.

Hoắc Thanh Thu bị cả kinh cả người run lên, vội vàng giải thích: "Mẫu hậu lời này là có ý gì? Thần tức trong sạch nhật nguyệt chứng giám. Mẫu hậu nếu không phải tín, đại khả lấy đờn hài tử sinh ra sau đến cái tích huyết nhận thân! Chẳng sợ cho hài tử thân thể lưu lại chỗ bẩn, thần tức cũng đều nhận!"

Hoắc Thanh Thu sở dĩ dám nói ra tích huyết nhận thân loại lời này, là vì nàng biết hoàng hậu sống không đến ngày đó.

"Bản cung có chút mệt mỏi, người đi xuống trước đi. Có một số việc bản cung tự nhiên sẽ đi thăm dò, người chỉ cần an tâm dưỡng thai là được." Hoàng hậu chỉ là cho nàng như vậy bình thản không có gì lạ một câu, sau đó dịch dịch chân, lại nằm trở về.

Hoắc Thanh Thu lúc này là thật bị đánh đòn cảnh cáo, theo bản năng sờ sờ bụng của mình, đứng ở tại chỗ sững sốt thật lâu, mới im lặng không lên tiếng lui ra ngoài, âm thầm nhéo nhéo ngọn nguồn.

Kia đây mặt mờ mịt Triệu thái y nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn còn xách chính mình tiểu hòm thuốc chậm rãi đi ra ngoài, hẳn không biết chính mình lâm vào một cái như thế nào cục, cũng không biết bởi vì tham một điểm nhỏ tiện nghi, chờ đợi chính mình sẽ là cái gì.

Tiếng bước chân chậm rãi đi xa, Phó Tương Vân ánh mắt lạnh lùng, sau đó mặt không thay đổi cười cười.

Có chút núp trong bóng tối sự tình, rất khó bị người phát hiện, nhưng nàng cũng không phải tùy tiện tiện tiện liền có thể hồ lộng đi qua chủ.

Hoắc Thanh Thu lần đầu tiên xưng hô hẳn vì "Vị này thái y", lần thứ hai liền xưng hẳn vì "Triệu thái y", phía trước phía sau bất quá vài câu công phu, trong lúc cũng không có nhắc tới dòng họ vấn đề, nàng là làm sao biết

nói người này họ Triệu ? Chỉ có một khả năng, nói cách khác bọn họ phía trước liền biết.

Nhận thức cũng liền mà thôi, cũng không phải cái gì không được đại sự, nhưng nàng vì sao tại ngay từ đầu thời điểm muốn làm bộ như không biết? Nhìn như vậy đến, nàng mang thai sự tình đúng là có chút mờ ám...

Nếu Hoắc Thanh Thu trong bụng thật là của nàng thân tôn tử, nàng nhất định sẽ đem hết toàn lực đi che chở, nếu không phải...

Vậy thì không nên trách nàng lòng dạ ác độc.

XXXX

Thái Tử đã không phải là lần đầu tiên bị sập cửa vào mặt , đương hấn lại một lần nữa bị người giữ cửa khuyên đi sau, rốt cuộc nhin không được nổi dóa.

"Dựa vào cái gì không cho ta vào đi!"

Người giữ cửa đẩy mặt bất đắc dĩ, tận tình khuyên bảo giải thích: "Hoàng hậu nương nương đã phân phó , không cho bất luận kẻ nào đến thăm hỏi lương đệ, cho dù là ngài cũng không thể ngoại lệ."

Thẩm Tầm càng nghe càng khó chịu, chỉ càng không ngừng hỏi: "Vì cái gì muốn đem Lan Lan giam lại."

"Cái này, nô tài cũng không rõ ràng..."

Kỳ thật đại gia trong lòng biết rõ ràng, Tư Đồ Lương đệ không có làm chuyện gì xấu, chỉ là không đúng dịp đuổi tại hoàng đế phía trước sinh bệnh, hoàng hậu bởi vì nàng là cái bệnh này ngọn nguồn, tự nhiên muốn lấy nàng xỉ , nhưng hoàng hậu cũng vẫn rất có đúng mực, chỉ là cấm túc mười ngày mà thôi, cũng không tính cái gì quá thái quá khiển trách.

"Lan Lan đói bụng muốn ăn cái gì, khát muốn uống nước." Thẩm Tầm như trước đứng ở cửa, thì thào tự nói.

Người giữ cửa hơi có chút bất đắc dĩ: "Điện hạ không cần quá lo lắng, mấy thứ này tự nhiên có người sẽ chuẩn bị. Ngài vẫn là trở về nghỉ ngơi đi, khiến hoàng hậu biết, lại muốn nói ngài không phải."

"Bị bệnh muốn uống thuốc, mệt nhọc buồn ngủ..." Thẩm Tầm như trước nói lảm nhảm, hoàn toàn nghe không vào người bên ngoài nói gì đó.

"..." Người giữ cửa cũng không có lời có thể nói, chỉ đầy mặt lúng túng nghe hẩn ở nơi đó lải nhải nhắc, cũng nghiêm chỉnh đuổi hẩn đi.

Bên này nháo ra tới thanh âm hơi lớn, để người tưởng không nghe gặp cũng khó, sau một lúc lâu, đại môn lạc chỉ một tiếng từ bên trong mở ra.

Tư Đồ Lan đứng ở cửa mặt sau, cách một đồng hộ vệ, lẳng lặng nhìn hẩn.

Tác giả có lời muốn nói: quá độ chương muốn kết thúc...

Kịch thẩu một chút, nam chủ hẩn là sẽ tại bốn năm chương bên trong biến bình thường, nhưng là không phải cái đặc biệt tinh chuẩn con số, nói không chừng sẽ có ngoài ý muốn cấp...

--

Đây một chút cơ hữu A Sinh hổ mới < đoạt sủng >, cung đấu thăng cấp báo thù sương văn, ổn định ngày càng, hổ phẩm tốt hơn ta hơn...

Chương 47 Thiên Diệu đế

Phụng mệnh canh giữ ở cửa hộ vệ đều bị nàng bất thành linh hành động hoảng sợ, vội vàng chặn trước mặt nàng: "Hoàng hậu nương nương

có lệnh, trong vòng mười ngày Tư Đồ Lương đệ không thể rời đi Mật Lan cung một bước, thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc, nhiều có đặc tội."

"Không có việc gì." Tư Đồ Lan thật bình tĩnh trả lời một tiếng, "Ta chính là muốn cùng điện hạ nói vài câu, sẽ không để cho các người khó xử."

Giọng nói của nàng thực khách khí, bọn hộ vệ cũng không tốt nhiều hơn ngăn trở, chỉ yên lặng lui ở một bên, vì nàng nhường ra một con đường.

Tư Đồ Lan bước lên một bước, ánh mắt hơi hơi thiên tiếp theo xem, đã nhìn thấy bên hông hắc đeo cái kia thêu hoa lan hà bao, chất liệu vẫn cùng nàng đưa cho hắc thời điểm giống nhau sạch sẽ, đủ để nhìn ra hắc có bao nhiêu trân trọng món lễ vật này, vì thế nàng bắt đầu hoài nghi một ít chuyện.

"Tâm nhi..." Nàng trầm thấp kêu một tiếng.

Thẩm Tâm thấy nàng đi ra rất là cao hứng, vội vàng đem cả người đến gần bên cạnh nàng, ngữ khí không biết là tại cáo trạng hay là đang oán giận: "Bọn họ đều là người xấu, bọn họ không cần ta thấy người..."

Tư Đồ Lan cả người có chút rét run, lúng túng ho khan một tiếng: "Điều này cũng không có thể trách bọn họ ..."

Thấy nàng thụ đông lạnh, Thẩm Tâm vội vàng đem tay nàng cất vào trong ngực che, vừa nói: "Phụ hoàng cũng bị bệnh, các người đều bị bệnh... Nhưng là mẫu hậu không chuẩn ta đi xem phụ hoàng, cũng không chuẩn ta tới thăm người... Tâm nhi thật biết điều, sẽ không sảo các người, vì sao không cần ta thấy các người."

Nghe hắc nói những lời này, Tư Đồ Lan mới cuống quýt hướng về phía sau lui hai bước: "Thiếu chút nữa đã quên rồi, bệnh này có khả năng sẽ

truyền nhiễm, người vẫn là ly ta xa một chút hảo."

Trong lòng không còn, Thẩm Tầm có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình vắng vẻ thủ, ý thức được Tư Đồ Lan là tại cổ ý cùng hân giữ một khoảng cách sau, ủy khuất xẹp khởi miệng.

"Lan Lan lại ghét bỏ ta."

"Ta không có ghét bỏ người." Tư Đồ Lan rất là bình tĩnh trả lời hân một tiếng, ngữ khí tương đối chi dĩ vắng đố thật là có chút bất đồng, "Ta nguyên tưởng rằng... Người đái ta phải không giống nhau..."

Còn dư lại một nửa nói lại nuốt trở vào, không có nói tiếp, chỉ đổi câu nói: "Hợp Dương cung bên trong Đào Ưu cô cô cùng ta quen biết nhiều năm, có một số việc ta biết đến khả năng so người còn sớm chút. Nhiều thế này ngày tới nay, có lẽ chỉ là ta một người tự mình đa tình, người dù sao cũng là Thái Tử, sau này tam cung lục viện cũng thì không cách nào tránh cho. Thái tử phi là của người chính thể, hiện tại lại có hài tử của người, ta đây cái trên danh nghĩa Thái Tử lương đệ cũng thật sự dư thừa, người cũng không cần thiết quá để bụng."

"Ta còn vẫn cho là người cái gì cũng đều không hiểu, nếu không phải Đào Ưu cô cô nói cho ta biết thái tử phi có bầu, ta còn không biết chính mình chỉ là một hồi chê cười, điện hạ, gạt người không hảo ngoạn, bởi vì người có thể lừa đều là tin người nhân."

Thẩm Tầm giương miệng, đầy mặt mờ mịt đứng ở tại chỗ, tựa hồ hoàn toàn không rõ nàng đang nói cái gì, càng không thể nào giải thích, chỉ có thể mê mang trừng mắt nhìn, một bộ không biết làm sao bộ dáng.

"Nam nhân nha, luôn là sẽ có chút bản năng, thái tử phi tuổi trẻ mạo mỹ, điện hạ đại khái là cầm giữ không được, thực có thể hiểu được..." Tư Đồ Lan nâng lên ánh mắt nhìn nhìn hân, sắc mặt có chút không phải tầm thường lạnh lùng, "Ta nói những lời này không khác ý tứ, ta cũng không có

sinh khí... Điện hạ cũng không phải ta một người , ta không tư cách sinh khí."

"Ta chỉ là tại tướng, lúc trước, vì cái gì muốn gả cho người đâu..." Câu nói sau cùng rất nhẹ, khinh đến vì không thể nghe thấy, Tư Đồ Lan thanh âm cơ hồ có chút ghen ngào, nhìn hẩn một cái liền xoay người lại.

Làm một cái thiếp thân phận, nàng cảm giác mình phản ứng cũng không phải thực quá phận, chung quy thời đại này chính là như vậy, tam thê tứ thiếp đều là tầm thường sự. Nhất là quân chủ, càng không có khả năng từ mà một chung.

Nàng đã sớm biết sẽ có kết quả như thế, cố tình muốn khư khư cố chấp. Đều là chính nàng chủng hạ bởi, trừ nhận mệnh, không có biện pháp nào khác.

Thẩm Tầm nhìn chăm chăm bóng lưng nàng, cả người lảng không nên không nên , chỉ nhỏ giọng hô hai câu: "Lan Lan... Lan Lan người ở đây nói cái gì."

Tự nhiên là nghe không được có cái gì đáp lại .

Thẩm Tầm lập tức hoảng hồn, tiến lên hai bước liền muốn đi nắm lấy tay nàng, lại bị cửa hộ vệ một phen ngăn cản, giải quyết việc chung nói: "Điện hạ, Hoàng hậu nương nương có lệnh, không cho người bên ngoài bước vào một bước, ngài nhiều chịu trách nhiệm."

Thẩm Tầm mới không để ý tới hẩn, cau mày muốn vắn bụng ra kia ngăn lại tay mình, một cái vẻ muốn hướng phía trước chạy, làm thế nào cũng tránh thoát không ra, cấp miệng hô to: "Lan Lan! Người nói cái gì ta nghe không hiểu... Ta một câu đều nghe không hiểu nha!"

Tư Đồ Lan chậm rãi dừng bước, lại không có quay đầu, lạnh như băng nói: "Hài tử đều có , nói cho ta biết người nghe không hiểu?"

"Ta không biết... Ta không biết..." Sợ nàng thật vất vả dừng bước lại liền lại muốn đi, Thấm Tầm khẩn trương chỉ biết nói thêm một câu , "Ta thật sự không biết..." Hẳn muốn đi trước đi cũng không đi được, gấp đến độ đều nhanh khóc, hai tay có chút không biết làm sao dán tại ngang hông mình, ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng trước mặt cái kia bóng dáng, sắc mặt cố chấp mà vừa khẩn trương.

Hẳn không rõ Tư Đồ Lan hôm nay là làm sao, chính mình rõ ràng không có làm gì sai sự tình, nàng lại đối với hẳn phát lớn như vậy hỏa, trong lòng lại ủy khuất lại khó chịu, cùng bị người thu một phen dưởng như.

Tư Đồ Lan vẫn mím môi, liên đầu cũng không có hồi. Trong nháy mắt đó nàng tựa hồ thật sự liên tin, nhưng là sự thật liền đặt ở trước mắt, Đào Ưu cô cô hôm nay cố ý tới thăm nàng, mặc dù không có biện pháp tiến vào, cửa cách một đạo vô hình tường, có thể nói mà nói tựa như châm giống nhau đâm vào nàng trong lòng.

Thái tử phi mang thai hài tử, nàng cái này vốn chính là bị hoàng đế tuyển đến nối dõi tông đường lương đệ, cũng liền không có tác dụng gì . Về phần Thái Tử đối với nàng có phải là thật hay không tâm , cũng không có trọng yếu như vậy.

Nếu đã sớm thông hiểu nhân sự, làm gì tại trước mặt nàng giả ngu sung lãng lâu như vậy đâu.

Tư Đồ Lan hơi cúi đầu, thở dài một hơi liền vào nội điện, không lại quản phía sau sự tình .

Lâm Nhu thấy nàng vào cửa, vội vàng vì nàng phủ thêm một kiện đại cừu, "Bên ngoài lạnh như vậy, lương đệ vốn là bị lạnh, càng là muốn coi chừng thân mình."

Tư Đồ Lan nhìn nàng một cái, ân một tiếng, nhớ lại cái kia đồng tâm khóa sự tình, cũng không có như thế nào hoài nghi đến trên tay nàng, thái tử phi không giống như là cái thiện tra, vu oan giá họa sự tình cũng không thiếu làm.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Thái tử phi là như vậy đoán không ra nhân, có lẽ... Có lẽ chuyện này lại là của nàng âm mưu?

XXXX

Thái Tử trở mắt nhìn thân ảnh của nàng biến mất ở trước mắt, cả người đều tiết khí, tưởng kêu tên của nàng cũng kêu không ra đến, chỉ muộn không ra tiếng xoay người.

Lan Lan vừa nhắc tới thái tử phi, nhất định cùng nàng có quan hệ gì, nhưng là hẳn thật sự không muốn gặp lại người kia, cùng miễn bàn đi hỏi nàng, chỉ có thể đợi Lan Lan hết giận lại đi hỏi.

Trầm tư một lát, hẳn quyết định đi một chuyến Hàm Nguyên cung.

Phía trước đi thăm phụ hoàng thời điểm bị mẫu hậu ngăn cản , nói sợ hẳn thân mình ra cũng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng hẳn trong lòng dù sao vẫn là lo lắng phụ hoàng , không đi xem xem thật sự không yên lòng.

Nghĩ đến đây, hẳn xoay người liền triều Hàm Nguyên cung phương hướng đi, phía sau thái giám Đức Phúc vội vàng đuổi theo cước bộ của hẳn, một chút cũng không dám có sơ sẩy.

Dĩ vãng mỗi lần đi Hàm Nguyên điện đều sẽ nhìn thấy đầy mặt nụ cười Thường công công hướng mình cung kính hành lễ, hiện tại làm thế nào cũng không thấy được hẳn, Thẩm Tầm nhìn cửa chỗ đó không khí, nhất

thời còn có chút không có thói quen, song này cá nhân khi hẳn trong sinh mệnh cuối cùng vẫn là một cái không trọng yếu nhân, đi cũng liền đi.

Hoàng đế bệnh nặng tại giường, cửa trông coi so dĩ vãng càng nghiêm, thấy là Thái Tử, tất cả mọi người vì hẳn nhường ra một con đường.

Thẩm Tầm dọc theo đường đi cũng chưa nói lời gì, chỉ tại tiến nội điện thời điểm triều bốn phía quan sát liếc mắt nhìn, thêu Kim Long lụa mỏng mạc liêm lại trường lại khoan, đem toàn bộ long sàng đều che ở bên trong, cung nữ đều ở đây cách đó không xa phụng dưỡng , nhưng không có nhân tới gần kia trương tráng lệ giường lớn.

Bởi vì biết hoàng đế bệnh này có khả năng sẽ truyền nhiễm, mà khi sự nhân lại mê man quá khứ, cho nên tại hoàng hậu cùng thái y không ở thời điểm, các nàng sẽ tận lực đứng xa xa , để tránh mình cũng nhiễm lên loại này đáng sợ bệnh, tại trong lòng các nàng, chủ tử thoải mái hay không đều là tiếp theo, mạng của mình vĩnh viễn là tối trọng yếu .

Nhìn thấy Thái Tử vào nội điện, những kia cung nữ đều hướng hẳn hành lễ, sau đó liền không có cái gì khác bày tỏ.

Thẩm Tầm hướng phía trước đi hai bước, đi tới hoàng đế bên giường, lẳng lẳng nhìn hẳn trong chốc lát.

Đó là hẳn phụ hoàng, năm số đã cao, phát cũng suy bạch. Trên trán đã dậy rồi một tầng nếp nhăn, như là tuế nguyệt khe rãnh, ghi chép những kia tang thương hoặc là hạnh phúc hồi ức.

Hẳn ngồi ở trước giường, sờ sờ Thiên Diêu để trán, cũng không như thế nào nóng lên, ngược lại có chút lạnh.

"Phụ hoàng." Hẳn nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhưng không ai để ý đến hẳn.

Hắn tưởng hắn nhất định là ngủ, bằng không bình thường như vậy đau chính mình phụ hoàng phải không khả năng không để ý tới hắn , Thầm Tầm đem tay thu trở về, sau đó chu miệng.

"Phụ hoàng, ta không thích vào triều, một chút cũng không hảo chơi."

"Hoàng thúc lại khi dễ ta đâu, hắn nói ta là gốc tử, cho rằng ta nghe không hiểu đâu. Phụ hoàng người nhất định phải nhanh lên tốt lên, đem hắn đánh chạy, đuổi được xa xa , vĩnh viễn không cần lại trở lại."

"Phụ hoàng, Lan Lan không để ý tới ta, người không để ý ta sao..."

Thiên Diêu để như trước im lặng nằm ở trên giường, hoa râu tóc có chút nói lỏng tán, nhưng ngay cả tiếng ho khan cũng không có, trong không khí không duyên cớ sinh vài phần quý dị.

Các cung nữ đều xa xa lánh mở ra, tựa hồ là không nghĩ quấy rầy đây đối với tôn quý phụ tử gặp nhau.

Hôm nay thật sự là quá kỳ quái, tất cả mọi người không để ý tới hắn, có phải hay không chính mình bất tri bất giác làm chuyện gì xấu? Sẽ không có có đi, nhưng là vì sao phụ hoàng không để ý đến hắn đâu.

Thầm Tầm hơi có chút ủy khuất giật giật hắn râu, nói lầm bầm: "Phụ hoàng, người cùng Tầm nhi nói thêm một câu ngủ tiếp."

Thiên Diêu để như cũ không có để ý hắn, hai mắt lẳng lẳng mấp máy, như là đang làm một hồi không đành lòng tỉnh lại mộng đẹp.

"Phụ hoàng..."

Gặp đối phương chết sống không để ý tới chính mình, Thầm Tầm hừ một tiếng liền ghé vào ngực của hắn thượng, tựa như khi còn nhỏ như vậy,

quần hăn không buông. Mỗi khi lúc này, hoàng đế luôn là sẽ cười cào nhì tử ngựa, sau đó đem hăn từ trên người lôi xuống đến.

Nhưng là hăn đã muốn trưởng thành, không có khi còn nhỏ tốt như vậy lôi.

Thẩm Tầm im lặng ghé vào ngực của hăn thượng, trong lòng suy nghĩ, lại khiến phụ hoàng duệ một lần đi, cho hăn nhặt cái đại tiện nghi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Tầm hắc hắc cười ngây ngô đứng lên.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ tà tà chiếu tiến vào, lỗ tai của hăn dán tại phụ thân trên ngực, lại không có nghe kia quen thuộc tiếng tim đập.

Thẩm Tầm tươi cười cứng ở trên mặt.

Chương 48 Thiên Tử băng hà

Một khắc kia tựa hồ rất dài, dài đến hô hấp đều dừng lại. Cũng tựa hồ rất ngắn, chỉ tại trong nháy mắt, hết thảy tất cả đều sụp đổ.

Thẩm Tầm im lặng ghé vào phụ thân trên người, vẫn mở mắt, trống rỗng nhìn về phía trước một mảnh kia chói mắt kim hoàng sắc, hăn kỳ thật cái gì cũng nhìn không thấy, trong đầu tất cả đều là hỗn loạn mảnh nhỏ.

Kỳ thật hăn cũng không minh bạch tim đập đình chỉ ý vị như thế nào, khả cả người chính là không nhìn được run rẩy, như là phát giác có cái gì đó biến mất tại tánh mạng của mình bên trong, trong lòng chợt không còn, hãy cùng mấy ngày hôm trước cảm giác giống nhau, cũng là như vậy đột nhiên không còn, sau đó liền cái gì cũng không có.

Trong nháy mắt đó, hăn lại vẫn sinh ra một chút ảo giác, giống như trước mắt lại là mờ mịt tuyết , có rất nhiều hơn người đang trước mắt hăn qua lại đi qua, sau đó có người ngừng lại, ở trước mặt hăn tùy ý bỏ lại 2 cái

hồng sắc gì đó. Hãn muốn lại gần cẩn thận xem, làm thế nào cũng thấy không rõ lắm là thứ gì.

"Phụ hoàng... Người nói câu." Thẩm Tầm như trước không có buông tha gọi, thanh âm càng ngày càng nhỏ. Khả từ nay về sau, sẽ không bao giờ có người trả lời hãn.

Ngọc tỷ thượng còn có khắc "Vâng theo mệnh trời, vừa thọ Vĩnh Xương", ngoài cung dân chúng còn cao hô Thiên Diệu hoàng đế, thọ cùng trời đất, chung quy cũng chỉ là sống không đến 50 năm, chết vào tín nhiệm nhất đại thái giám đầu độc, chết vào thân huynh đệ phía sau màn sách, chết vào Thái Y viện đem trúng độc trở thành phong hàn trị ngu ngốc vô năng.

Cũng chết với hãn ý niệm.

Nơi xa cung nữ tựa hồ ý thức được không đúng, vội vàng có người ra ngoài gọi thái y cùng hoàng hậu lại đây, nhưng trung có một vị phẩm chất rất cao nhân nhưng chỉ là hướng bên này lờm một cái, sau đó buông xuống đôi mắt, nhỏ giọng đối người bên cạnh nói: "Nhanh đi thông bẩm thái tử phi, cần phải cẩn thận."

Rất nhanh có Thái Y viện nhân chạy tới, đứng mũi chịu sào liền là lão thái y từ chương, tiếp theo còn lại là Triệu thái y cùng liên can mọi người, cước bộ hỗn độn mà nhỏ vun, đạp ở trên không động trong đại điện để người tâm càng phát ra kích động.

Từ chương vừa nghe được tin tức, liền hòm thuốc đều cố không hơn bối liền hướng bên này chạy vội tới, tốc độ có thể so với lúc trước cùng Tư Đồ Lan chạm vào nhau thời điểm. Hãn đối với này cái càng như là bằng hữu chủ tử nhưng thật ra là có cảm tình, chẳng sợ thân phận địa vị không ngang hàng, ít nhất tư tưởng hay là đối với chờ. Đều do chính mình không có tiếp nhận hãn bệnh, cho rằng bất quá là hãn nhân khẩu trung phong hàn, mặt khác thái y liền có thể giải quyết.

Nhưng điều này cũng không ngăn cản được một ít trước sự thực, đương hấn bổ nhào vào hoàng đế trước giường, run tay đi đáp hấn mạch sau, đột nhiên đôi ngời xuống đất.

"Thiên Diệu hoàng đế, đại đi -- "

Một tiếng kia rất ngắn, lại giống như xa xôi hồng chung, từ đại điện vẫn truyền đến ngoài cung, truyền đến Đại Chu mỗi một phiên trên thổ địa, tuyên cáo một cái đế vương sinh mạng chung kết, không có bất cứ nào quay về đường sống.

Thẩm Tầm như trước im lặng ghé vào phụ thân trên người, liên nâng lên mí mắt xem xem nói chuyện người đều giảm đi, ngữ khí cố chấp mà kiên trì: "Phụ hoàng, người đứng lên."

"Tâm nhi nhất định nghiêm túc viết chữ, không bao giờ cùng Thái Phó đánh chủ, đem phụ hoàng công đạo xuống nhiệm vụ toàn bộ làm tốt."

"Tâm nhi còn nguyện ý đi vào triều, liên tính bị hoàng thúc nói là ngốc tử, cũng không có quan hệ."

"Tâm nhi cũng không mỗi ngày nghĩ như thế nào đuổi thái tử phi đi, chỉ cần phụ hoàng đứng lên, ta cái gì tất cả nghe theo người."

"Phụ hoàng, người đứng lên, không cần lại sinh Tâm nhi tức giận."

Địa thượng quý nhân nhìn hấn này phó bộ dáng, đều có sở động dung, cũng không đến mức không đi khuyên can hấn. Từ chương râu đã muốn hoa râu, nhất là gặp phải như vậy một sự thật, nói ra lời cũng có chút không thông , "Điện hạ, Hoàng Thượng đã muốn đi, ngài vẫn là nén bi thương thuận biến đi."

"Phụ hoàng, người đứng lên."

"Điện hạ, ngài lại như thế nào kêu cũng là không làm nên chuyện gì, không bằng cẩn thận ngẫm lại sau này tính toán, Hoa Xương Vương Hùng cứ một phương, đã tâm bừa bừa, điện hạ cùng hoàng hậu cô nhi quả phụ phải như thế nào dựng thân? Huống hồ bề hạ qua đời thật sự quá mức đột nhiên, việc này tất có kỳ quái a!"

Thẩm Tầm ngón tay giật giật, ôm lấy tay phụ thân, động tác lại khinh lại chậm. Cũng không biết hẳn có hay không có đem lời của người khác nghe lọt, chỉ là một lần lại một biến kêu: "Phụ hoàng, người đứng lên."

Tất cả mọi người không dám lại xen miệng, chỉ nhắm mắt lại quỳ trên mặt đất, tựa hồ là không đành lòng nhìn như vậy tàn nhẫn hình ảnh.

Hoàng hậu nghe được tin tức thời kém điểm hôn mê bất tỉnh, khi nàng chống một hơi chạy vào Hàm Nguyên trong cung điện thời điểm, lại nhìn thấy hình ảnh như vậy, hai chân nhất thời mềm nhũn, vô lực quỳ gối xuống đất, tựa hồ liên tới gần một bước đều là vọng tưởng. Nàng không dám đi chứng thực, lại càng không nhẫn tâm đi hỏi Thẩm Tầm, chỉ là hai mắt trống rỗng quỳ ở nơi đó, nước mắt vô chừng mực chảy xuống.

Như thế nào sẽ... Như thế nào sẽ...

Thẩm Tầm như trước tái diễn câu nói kia, giống như hẳn thật có thể đem nhân từ trong quỹ môn quan kêu trở về đường như, chỉ là kêu lâu, hẳn tự nhiên cũng ý thức được không thích hợp, từ từ ngồi dậy.

Thiên Diêu đế hoa râm râm còn tại rất nhỏ động , chẳng qua là phía ngoài gió thổi lên mà thôi, trên trán nếp nhăn so dĩ vãng càng sâu, lắt léo, đều là tuế nguyệt chứng minh.

Thẩm Tầm vươn tay sờ sờ hẳn kia trương thô ráp vô cùng nét mặt già nua.

Sau một lúc lâu, lạch cạch rơi một giọt lệ.

XXXX

Thiên Tử băng hà, cả nước đồ trắng để tang.

Từ Quảng Lăng thành vương hầu tướng tướng, cho tới các quận huyện bình dân dân chúng, giống nhau không chuẩn mặc đồ đỏ mang lục, thậm chí một ít cung nhân vui đùa trường hợp, cũng đều tạm thời thu liễm chút, dùng cái này đến tỏ vẻ chính mình ai điều.

"Người nói cái gì? ! Hoàng đế chết ? !" Tư Đồ Mai trừng một đôi mắt to, đầy mặt không dám tin hỏi.

"Ai nha tiểu thư của ta!" Nha hoàn tiểu viện theo bản năng triều bốn phía nhìn thoáng qua, vội vàng bùm miệng nàng lại, "Này chữ chết cũng không thể nói lung tung nha, truyền đi nhưng là chém đầu tội lớn nha!"

Tư Đồ Mai hạnh mâu dựng lên, pha không cho là đúng liếc nàng liếc mắt nhìn, khinh thường nói: "Người biết cái gì, hoàng đế chết , Thái Tử liền muốn đăng cơ , đến thời điểm đó ta chính là hoàng phi thân muội muội, ai dám chém ta đầu? Ai dám?"

"Là là là, tiểu thư nói là." Tiểu viện hơi có chút lấy nàng cái này ái mộ hư vinh chủ tử không có cách nào, luôn luôn liền nàng, loại thời điểm này cũng không dám nói cái gì hai lời.

"Tỷ tỷ liền muốn đương hoàng phi , người biết này ý tứ hàm xúc này cái gì sao? Ý nghĩa ta từ nay về sau chính là hoàng thân quốc thích ! Xuyên kim mang ngân, muốn cái gì liền có cái gì . Đây chính là đại hỉ sự, chúng ta lạng lẽ ra ngoài ăn mừng một trận, cũng đừng làm cho phụ thân biết."

Thiếu nữ sắc mặt giảo hảo, dung mạo phát triển, tiêu chuẩn liễu mục hạnh mi, mặc dù nói không hơn chim sa cá lặn, cũng coi là là một vị tiểu giai nhân, cùng nàng tỷ tỷ Tư Đồ Lan còn có một chút giống nhau.

Tiểu viện vội vàng khuyên can nói: "Đại hành hoàng đế vừa qua, cả nước đồ trắng để tang, tiểu thư ngài xuyên như vậy vui vẻ, sợ là không tốt sao."

"Tùy tiện tìm cái bạch sắc áo choàng cho ta phủ thêm đi." Tư Đồ Mai ngữ khí thực tùy ý, rất là không đem chuyện này đương hồi sự, cũng quá thật như thế, nàng sinh ra đến nay cũng không có gặp qua cái gọi là đại hành hoàng đế, cũng chính là cái cả nước đều biết người xa lạ mà thôi, chết sống cùng nàng có quan hệ gì đâu? Nàng để ý, chỉ có chính mình quá thật tốt không tốt.

Mang theo nha hoàn tiểu viện một đường đi An Nam phố, lại phát hiện tương đối chi bình thường thật là có chút lạnh lùng, trên đường người đi đường cũng đều mặc thiên sắc quần áo, trong mắt không có dĩ vãng như vậy thần thái, Tư Đồ Mai hơi có chút khinh thường hừ một tiếng, lòng nói thật sự là khác người, hoàng đế chết có cái gì tốt khổ sở, cấp trên nhân lại đối, cũng đều theo các người những này hạ tầng dân chúng không có quan hệ.

An Nam phố trước kia là Quảng Lăng thành phần hoa nhất địa phương, không chỉ có khách sạn tửu quán, còn có thật nhiều kỹ quán rạp hát, hiện tại một đường đi tới, cũng rất ít nhìn thấy có mấy nhà mở cửa, có lẽ là tưởng thừa dịp nổi bật thu liễm một trận, có lẽ là thật sự tại tưởng nhớ cái kia coi như nhân đức hoàng đế.

Tha hơn nửa ngày, chân đều đi đau, lăng là không tìm được một cái có thể chỗ đặt chân, chỗ kia coi như sạch sẽ, chỉ là có chút hoang vu cùng đơn sơ, ấn nấp hiệu quả ngược lại là rất tốt, bình thường phú quý người ta cũng sẽ không tới chỗ như thế uống trà đi.

Vừa vào cửa, bị tiểu nhị ngăn cản .

"Cô nương, nơi này bị người đặt bao hết nói chuyện làm ăn , ngài vẫn là mời trở về đi."

"..."

Một cái phá quán trà đều có nhân đặt bao hết? Thế đạo này còn muốn hay không nhân sống! Tư Đồ Mai vừa lúc nín nổi giận trong bụng không địa phương phát, một cước liền hướng hắt trên người đập qua, bộ dáng thật là hiêu trương bạt hỗ.

"Người tính thứ gì? Cũng dám chặn cô nãi nãi nói?"

Tiểu nhị bị đập một mộng, sừng sốt hơn nửa ngày mới phản ứng được, lại cũng không dám cùng nàng tranh luận, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, người làm ăn buôn bán luôn luôn sợ gây chuyện, đành phải cười làm lành nói: "Cô nương bớt giận, thật sự là người ta trước bực, chúng ta cũng không tốt..."

"Cô nãi nãi hiện tại cũng muốn đặt bao hết, cho người gấp hai giá, khiến người ở bên trong ra ngoài, lập tức, lập tức." Tư Đồ Mai ngẩng đầu lên, hơi có chút vênh váo tự đắc bộ dáng, nàng vốn là cái kiêu căng quán Đại tiểu thư, hiện tại ngược lại là càng phát ra tác uy tác phúc .

"Này, cái này không quá được rồi... Chúng ta cũng thật sự không tốt làm người."

"Yêu, như vậy không nghe lời, người biết ta là ai không?" Tư Đồ Mai như trước ngẩng đầu, ánh mắt so dĩ vãng sáng hơn, như là sẽ chờ khoe ra những lời này một khắc, "Ta nhưng là tương lai hoàng phi muội muội, còn không mau khiến người ở bên trong thu dọn đồ đạc rời đi!"

Màn nhẹ nhàng vừa động, có người từ bên trong đi tới, tiếng bước chân trầm ổn mà bình tĩnh.

Liếc mắt nhìn xem qua, tuổi đã qua 30, một đôi Ưng Nhân chói mắt mà lại bức người, như vậy diện mạo thoát nhìn thật sự quá mức hung hãn, cùng này thanh đậm quán trà có vẻ có chút không hợp nhau, thậm chí có một loại... Vương bá khí.

Như vậy nhân xuất hiện tại loại địa phương này, thật là có chút kỳ quái, Tư Đồ Mai theo bản năng nhìn nhìn hẩn mặc, cũng là một thân đồ trắng để tang, thoát nhìn rất là phổ thông, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Người nọ thượng hạ quan sát nàng một phen, khóe miệng cầu một tia cười, cũng không biết là tại khen nhân hay là đang châm chọc nhân: "Thế đạo này, giống như người vậy mạnh mẽ cô nương cũng không thấy nhiều, mai một tại dân gian thật sự đáng tiếc."

Phủ thêm bạch sắc áo choàng, Tư Đồ Mai sắc mặt bị phụ trợ càng phát ra hồng nhuận, như là mới từ trên cây hái xuống táo, thoát nhìn thập phần ngon miệng.

Nhưng là nàng thật sự không rõ hẩn lời này là có ý gì, không nhận được hướng về phía sau lui hai bước, cường chống một hơi nói: "Người muốn nói cái gì!"

Thẩm Kiêm theo cước bộ của nàng hướng phía trước xê dịch, lông mi khẽ chớp, nửa thật nửa giả nói: "Không biết, vị này tương lai hoàng phi muội muội, có nguyện ý hay không làm bản vương hoàng phi đâu."

Tác giả có lời muốn nói: từ nay về sau, Tầm nhi sẽ không lại bán manh (*-

—

-*)

Chương 49 tạo phản

"Lời này quả thật? !" Tư Đồ Lan nghe xong cả kinh cảm đều phải rớt xuống.

"Nô tỳ là nghe thượng thực cục cô cô nói... Hiện tại ngoài cung đều nói là Thái Tử vì sớm ngày đăng cơ mà thí phụ, chứng cứ gì suy đoán nói đều cùng thật sự dường như! Cũng không biết là cái nào không có mắt thái y thả ra tin tức, nói tiên đế vốn vẫn hảo hảo không có gì đáng ngại, Thái Tử vừa đi hẳn liền..."

"Hẳn sẽ thí phụ?" Tư Đồ Lan cười lạnh một tiếng, "Thẩm Tâm là tình nguyện chính mình chết cũng không sẽ để hẳn phụ hoàng chết, dân gian có thể biên ra loại này lời đồn đãi, chỉ đối Hoa Xương vương có lợi, phía sau màn sai sử nhân vừa thấy cũng biết là người nào, nói không chừng tiên đế bệnh còn là hẳn cho làm ra đến, hẳn muốn làm những gì, người khác còn không nhìn ra được sao?"

Nàng mặc một thân thuần trắng áo váy, còn mang theo hiếu, nói thật, nàng đối tiên đế không có cái gì quá lớn cảm tình, song này cuối cùng là Thẩm Tâm nhất mạch tướng thừa phụ thân, khẳng định cũng không phải không khó chịu.

Lâm Nhu chán nản cúi đầu, tiếp tục nói: "Hoàng hậu bây giờ trạng huống thực không thích hợp, điện hạ cũng đã mấy ngày không ra quá môn, ta cuối cùng cảm giác có chút kinh hoảng."

"Hoa Xương vương lòng muông dạ thú đã muốn bại lộ không thể nghi ngờ, tại điện hạ không có đăng cơ phía trước, hết thảy đều là không biết." Tư Đồ Lan quay đầu đi nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nhỏ giọng nói, "Kỳ thật, ta cũng kinh hoảng..."

Vừa mới dứt lời, nàng hít sâu một hơi liền đứng lên: "Ta đi xem xem Thái Tử, người trước ở lại chỗ này."

Lâm Nhu lên tiếng nàng liền đứng dậy ra ngoài, nhưng vừa đi tới cửa liền bị bọn hộ vệ ngăn cản.

"Lương đệ đây là muốn đi nơi nào?"

Tư Đồ Lan liếc nói chuyện người liếc mắt nhìn, "Ta ra ngoài giải sầu, không được sao?"

"Hoàng hậu có lệnh, không cho lương đệ đạp ra môn một bước."

"Các người ở trong này giữ ta đây sao nhiều ngày khăng định cũng mệt mỏi, không bằng trở về nghỉ ngơi như thế nào?"

"Thuộc hạ không mệt."

Tư Đồ Lan hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: "Các người có hay không để khai!"

"Thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc, lương đệ ngài cần phải nhiều nhiều chịu trách nhiệm, ngài như vậy khiến chúng ta tại hoàng hậu trước mặt như thế nào công đạo?"

Tư Đồ Lan một thân thuần trắng, hít sâu một hơi liền nhìn về phía cửa hộ vệ: "Ta cũng mặc kệ cái gì hoàng hậu không hoàng hậu, Thái Tử bây giờ trạng huống không đúng, nếu là không có người đang bên người hần cùng, khăng định hội gặp chuyện không may ..."

"Lương đệ... Ngài thật sự là làm khó chúng ta."

Tư Đồ Lan nhin không được trợn trắng mắt, lần đầu tiên biết khóc không ra nước mắt là cảm giác gì, chỉ có thể tận lực làm cho chính mình mà nói càng có thuyết phục lực một điểm, "Đại hành hoàng đế vừa đi, hoàng hậu hiện tại tinh thần trạng huống thực không thích hợp, trong cung có thể chủ trì đại cục nhân quá ít, hiện tại ngoài cung lại truyền ra một ít

loạn thất bát tao lời đồn đãi, nói Thái Tử thí phự, là thật là giả đại gia trong lòng biết rõ ràng, Hoa Xương vương âm mưu đã muốn bại lộ không thể nghi ngờ, trễ hơn một chút nhưng liền hồi thiên thiếu phương pháp , các người coi như là tình huống khẩn cấp châm chước một chút được hay không?"

Bọn hộ vệ do dự một chút, vừa định muốn nói những gì, Tư Đồ Lan không để ý mọi người ngăn trở, đột nhiên bước dài ra ngoài, lưu lại một câu: "Các người không cần lo lắng, hoàng hậu nếu muốn xử trí các người, liền đem sở hữu trách nhiệm đều giao cho ta, sống hay chết, đều tùy tiện nàng."

Những lời này thật sự quá mức khiếp sợ, bọn hộ vệ đều瑟瑟 ở tại chỗ, trong lúc nhất thời thể nhưng quên đi ngăn trở cước bộ của nàng.

Đại Chu Kiến Quốc tới nay, liền không có cái nào chủ tử nói ra quá loại lời này.

Tư Đồ Lan mới ra Mật Lan cung môn liền thẳng đến Thái Tử tẩm điện, dọc theo đường đi cũng không ai cùng, nàng đi có chút nghiêng ngả lão đảo, trong lòng tổng là mơ hồ có loại cao ốc đem khuynh quý dị cảm.

Vừa vọt vào Thái Tử tẩm điện, nhìn thấy Thẩm Tầm một thân thuần trắng ngồi ở bàn trước mặt, Tư Đồ Lan mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa từng xong khí, tâm lại nhắc lên, tổng cảm giác có chỗ nào không thích hợp, đành phải trước cất bước đi qua.

Thẩm Tầm phủng kia mấy quyển giảng quân nói thư, cũng không biết xem không xem đi vào.

Tư Đồ Lan hơi hơi lờm một cái, phát hiện là tiên đế phía trước ném cho nàng, làm cho nàng dạy cho Thái Tử thư, trong lúc nhất thời ngược lại có chút giật mình.

Cái kia nhân đức vua của một nước, nguyên bản hẳn là thọ cùng trời đất, lưu vạn thế công danh, nhưng ngay cả nguyên nhân tử vong đều được không biết.

"Tâm nhi." Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhưng không ai phản ứng nàng.

Thẩm Tầm ánh mắt thẳng tắp nhìn quyển sách trên tay, phảng phất lại trở về ngay từ đầu trạng thái, ai cũng không biết, ai cũng không để ý tới, ai cũng không tin.

Tư Đồ Lan thủ có chút phát run, nhưng vẫn là nhịn không được bước lên một bước ôm lấy phía sau lưng của hắn, "Tâm nhi, người đừng như vậy." Nàng rất ít chủ động đi đón xúc hắn, lần này lại ngoại lệ.

Kỳ thật nàng vẫn luôn xem không hiểu tim của mình, là đem Thẩm Tầm trở thành một loại trách nhiệm, hay là thật đối với hắn có cảm tình, cho dù là biết có cảm tình, cũng không biết vậy có phải hay không yêu.

Thẩm Tầm quay đầu đi nhìn nàng một cái, hỏi ngược lại: "Làm sao."

Tư Đồ Lan lúc này mới lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn là không có buông tay của mình ra, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Không như thế nào, ta sợ người luẩn quẩn trong lòng."

Thẩm Tầm vừa nhìn về phía trong tay mình thư, bình tĩnh nói: "Lan Lan người trở về đi, phụ hoàng khiến ta xem thư, ta muốn nhìn một chút thư không thể lười biếng."

Tư Đồ Lan sửng sốt.

"Phụ hoàng qua vài ngày sẽ đến kiểm tra, Tâm nhi nếu là không có bối hạo, hẳn sẽ sinh khí."

"..." Tư Đồ Lan triệt để cứng lại rồi, ngay cả ngón tay tiêm cũng có chút cương ngạnh, tuy rằng không đành lòng nói cho hẳn sự thực, nhưng vẫn là không thể không đánh tỉnh hẳn, "Tâm nhi, cha người hoàng đã đi rồi, hẳn sẽ không lại trở về."

Thẩm Tầm "Phanh --" một tiếng liền đem thư ngã xuống đất, không hề dấu hiệu gỡ ra tay nàng đứng lên, cả người trên cao nhìn xuống, phần nộ đối với nàng quát: "Hắn không đi không đi không đi không đi!"

Tư Đồ Lan bị kia khí thế sợ tới mức triều sau vừa trốn, cả người đều cứng ở tại chỗ, đây là hẳn nhận thức nàng tới nay lần đầu đối với nàng nổi giận.

Thẩm Tầm vừa rống xong liền ý thức được sai lầm của mình, nhìn Tư Đồ Lan kia không thể tin được bộ dáng, trong lúc nhất thời cũng có chút kích động, bước lên một bước liền đem nàng ôm vào trong lòng, như là sợ chạm vào nát cái gì tinh mỹ đồ sứ, nhưng vẫn là không chịu sửa miệng, lặp lại hai câu, thanh âm trở nên có chút nức nở.

"Hắn không đi, Lan Lan người nói là không phải..."

Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, không có tượng dĩ vãng như vậy theo hẳn nói là, mà là phản thủ ôm chặt hẳn bối, đối với hẳn nói: "Tâm nhi không phải sợ, còn Hữu Lan lan cùng còn người, Lan Lan vĩnh viễn cùng của người."

Thẩm Tầm không nói gì thêm, ôm tay nàng lại càng ngày càng gấp.

XXXX

Một năm nay nhất định là không yên ổn một năm, cái gọi là binh quý thần tốc, Hoa Xương vương thật đúng là một khắc cũng không muốn chờ, tại hoàng đế băng hà ngày thứ ba liền triển khai tất cả kế hoạch.

Ban đầu ở trong cung mai phục sở hữu mật tuyến đều ở đây một khắc lại thấy ánh mặt trời, từ nội vụ phủ lục thượng thực quyền chi nhân, đại nội thị vệ, Ngự Lâm quân chủ soái, cho tới các cung mấy thái giám cung nữ, số lượng mặc dù nói không hơn nhiều, phân bố lại nghiêm chi lại cuống, giống như nơi nào đều có hắc người giống nhau.

Tiên đế vốn cũng không phải là cái tâm tư kín đáo nhân, bằng không cũng không sẽ chết như vậy không minh bạch , nơi nào còn biết cái này đệ đệ khi hắc trong cung chôn bao nhiêu u ác tính?

Hoa Xương vương phái người đang dân gian tán lời đồn đãi, nói nói Thái Tử lòng muông dạ thú, làm hai mươi mấy năm Thái Tử thật sự nhin không nổi nữa, liền muốn ra thí phụ một chiêu. Đương kim Thái Tử giả ngu sung lãng, liền vì đợi đến thí phụ một ngày này, làm tốt tự mình rửa thanh tội danh.

Tuy rằng này lời đồn đãi có rất nhiều không hợp lý địa phương, nhưng nó dù sao vẫn là một cái lời đồn đãi, có người tin, cũng có người không tin, khả một truyền mười mười truyền một trăm hơn, lời đồn đãi cũng đã thành sự thật.

Hoa Xương vương ra lệnh một tiếng, những kia vốn nên núp trong bóng tối nhân liền phi thân mà lên, không chế được những kia thoát nhìn không chút nào thu hút, cũng rất là người trọng yếu, tỷ như phân công quản lý kinh thành nội thành cửu môn, ngoại thành thất môn thành hôn khái bế kia vài cái tiểu quan, tỷ như phủ Thừa Tướng trung vị kia pha thụ trọng dụng phụ tá, lại tỷ như Cửu Môn Đề Đốc giấu ở nam phố vị kia tiểu tình nhân.

Cổ hòng, không phải là người trong thân thể trọng yếu nhất bộ vị, lại là có thể một chiêu dẫn đến tử vong địa phương. Đạo lý này rất cặn hiến, cũng rất ít có người biết, cũng lợi dụng đi xuống.

Hắn sở khống chế những người đó, chính là toàn bộ Đại Chu cổ hòng.

Mai phục nhiều năm như vậy, nên có mưu lược, cũng không phải không có.

Trái lại muốn tạo , nên suy tính cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Vì thế Hoa Xương vương đánh ra thảo phạt nghịch tử danh hào, tại một cái trời trong nắng ấm ban ngày công nhiên khởi binh tạo phản, đầu mâu nhắm thẳng vào trong cung vậy đối với cô nhi quả phụ, ý mạnh hiếp yếu, hẳn không có một chút xấu hổ ý.

Hoa Xương vương hành vi thật sự là tại nhân ý liêu bên trong, lại giết được nhân trở tay không kịp.

Trong lúc nhất thời cả nước khiếp sợ, hoàng hậu tuy rằng còn không có từ trong bi thương khôi phục lại, tái sinh làm hậu cung duy nhất có thể chủ sự nhân, chỉ có thể nhanh chóng điều lệnh Ngự Lâm quân tử thủ cửa cung, sau đó phái người ra cung hướng thân chúc vị cao phụ huynh xin giúp đỡ.

Nhưng mà nàng đi tới lui hai bước, rốt cuộc phát hiện không thích hợp, từ trước đến giờ thanh danh kỳ hảo Ngự Lâm quân không có cùng dĩ vãng giống nhau phụng mệnh làm việc, mà là, không hề động tác.

Đúng vậy; không hề động tác.

Không khí tựa hồ trầm tĩnh có chút đáng sợ, hoàng hậu giống như bàn tán sa bàn ngồi bệt xuống đất, toàn thân đều mất đi chống đỡ, nàng vốn là người nữ tặc, cái gì cũng đều không hiểu, cùng đừng nói đi chỉ huy cái gì chiến dịch .

Từ lúc mới bắt đầu không có phòng bị, liền quyết định bây giờ bàn bàn đều thua, nàng thừa nhận chính mình đấu không lại nam nhân, cũng đấu không lại những kia bỗng bột dã tâm.

Từ xuất binh tạo phản, đến chiếm lĩnh hoàng cung các muốn xử, chỉ dùng nửa ngày công phu, hơn nữa ít có tử thương, này tại toàn bộ trong lịch sử là tuyệt đối chỉ có một, trừ nhiều năm phía trước dày tích bạc phát mai phục dự kiến trước, cũng bởi vì chủ sự ít người có phản kháng, trong cung quyền lực lớn nhất hai người, một cái gốc, một cái vô năng.

Trận này tựa hồ cũng không tính là khởi binh tạo phản thay đổi, sử xưng Quảng Lăng chi biến, đời sau sử gia nghiên cứu thật lâu, cũng đều tìm không ra nguyên nhân chủ yếu đến, cuối cùng nhất trí nhận định là thiên thời địa lợi nhân hoà tiến tới một khối, mới để cho Hoa Xương vương tạo phản tạo như thế thuận lợi.

Ngự Lâm quân chủ soái đã sớm vì hân sử dụng, loại thời điểm này niệm cùng tiên đế ân đức, cũng chỉ là án binh bất động, trong cung này đại đa số đều là nữ tử, hoặc là nửa nữ tử, tính tình đều thiên về yếu đuối, không dám có cái gì câu oán hận, thêm hoàng hậu cũng không có cái gì động tác, đều đành phải khoanh tay chịu chết.

Hoa Xương vương ngồi ở trên ngựa, ngẩng đầu nhìn hướng trước mắt kia phiến nguy nga tường thành, khóe miệng chậm rãi gợi lên một tia cười lạnh, những kia chưa từng thay đổi dã tâm, vô thượng tôn vinh cùng quyền lực, những kia năm qua trốn ở trong bóng đêm dự mưu hoàng đồ đại nghiệp, đều ở đây một khắc, trở thành hiện thực.

"Mộ Tử Xuyên, người phụ trách đi Đông cung nhật xác, bản vương tự mình đi Hợp Dương cung đi một chuyến."

Tác giả có lời muốn nói: thực xin lỗi! ! ! ! ! Ta mấy ngày hôm trước có chuyện quên xin nghỉ o(

ノ

□

)o

Chương 50 lung tung

Tại tuyệt đối cường thế quân đội trước mặt, sở hữu địa vị cũng bất quá là tên tuổi mà thôi.

Những kia tản ra hàn thiết chi khí huyết nghiêu Vệ, đem toàn bộ Đông cung đoàn đoàn vây quanh, đem bên trong những kia hoặc là hưởng phúc hoặc là chịu vất vả nhân toàn bộ xua đuổi đi ra, vô luận cao thấp quý tiện, bất kể sinh tử, toàn bộ quyền đến một cái có vẻ rộng mở đại viện bên trong, có người từ bên ngoài rơi xuống một cái đại khóa, ở bên ngoài đoàn đoàn vây quanh, bên trong cũng còn lưu rất nhiều trông coi nhân.

Lung tung đến quá mức đột nhiên, Tư Đồ Lan thậm chí không kịp đi phản ứng, chỉ có thể một bên bị xua đuổi một bên bốn phía tìm kiếm Thái Tử thân ảnh, rất nhanh, nàng tại một mảnh hỗn loạn trong đám người nhìn thấy cái kia sáng rõ nhan sắc, hoàn toàn không để ý nguy hiểm vọt qua.

"Tâm nhi!" Thanh âm của nàng rất vội vàng, lại bao phủ ở ồn ào tiếng người trung, có người tại hét chói tai, có người tại mắng, thậm chí còn có người tại trầm thấp khóc thút thít, ở loại này thời khắc sinh tử, không có nhân để ý nàng đến tột cùng là chủ tử vẫn là hạ nhân, để ý đều là tánh mạng của mình mà thôi.

Tư Đồ Lan muốn chen qua, lại bị bức tường người chen lấn như thế nào cũng không thể động đây, ngược lại là Lâm Nhu vẫn ở bên cạnh bản thân không có không chen tán.

Làm một quốc Thái Tử, Thẩm Tầm tự nhiên là trọng điểm trông coi đối tượng, bị sáu huyết nghiêu Vệ trước sau vây quanh, không để hãn có một tia đào tẩu khe hở. Thẩm Tầm không rõ là trạng huống gì, chỉ có thể

bối rối triều bốn phía nhìn quanh, đi tìm cái kia có thể làm cho hần an tâm bóng dáng, nhưng là nơi này dùng người chen người đến nói cũng lại không vì quá, liên trước mắt vài người đều thấy không rõ lắm, càng miễn bàn đi tìm những người khác , hần có chút mê mang chớp mắt, cảm giác chung quanh thật sự rất ồn , làm cho trong lòng hần có chút hốt hoảng.

Hoa Xương vương tạo phản, nhưng vì cái gì muốn đem nhiều người như vậy đều giam chung một chỗ? Tư Đồ Lan trong lòng nhất thời có một loại đáng sợ ý tưởng, chẳng lẽ là muốn cùng nhau giải quyết sao?

Nghĩ đến đây, nàng ngực đột nhiên căng thẳng, giống như không dám nhận thụ cái này suy đoán dường như, lại triều vừa phương hướng nhìn qua, sau đó nàng phát hiện không thích hợp, giống như từ vừa mới bắt đầu, liền không có tái kiến quá cái kia thái tử phi .

"Lương đệ..." Lâm Nhu bị chen lấn triều trên người nàng vừa dựa vào, trừng một đôi ánh mắt hoảng sợ, nước nỡ nói, "Chúng ta là không phải muốn chết tại đây ..."

"Sẽ không ... Chúng ta có thể còn sống ra ngoài ." Tư Đồ Lan ra vẻ trấn định an ủi nàng, kỳ thật trong lòng chính nàng cũng không có để, thậm chí có thể nói so nàng càng thêm thấp thỏm, đem nhiều người như vậy tụ cùng một chỗ, trừ phương tiện cùng nhau giải quyết, không có khác khả năng tính , nàng không biết tại sao mình như vậy mệnh khổ, muốn tao ngộ nhiều sự tình như vậy, còn muốn tại Đông cung một cái bại trong tiểu viện được giải quyết điếu.

"A --!"

Đúng vào lúc này, mọi người bị một tiếng có chút kinh sợ kêu to cho dọa đến , phân phân thu lại thanh âm của mình, triều kia thanh kêu to nơi phát ra nhìn qua.

Lại là Thái Tử Thẩm Tâm một tay che chính mình trên thắt lưng hà bao, đầy mặt phần nô tròng kia vài cái lôi kéo máu của hãn nghiêu Vệ.

Người sau còn lại là khinh miệt cười nhạo một tiếng, châm chọc nói: "Ta cho là vật gì tốt, nhưng cũng là không đáng giá vài cái tiền, giành được đem ra ngoài bán đều bán không bao nhiêu tiền. Người nói người đường đường một quốc Thái Tử, tuy nói hiện tại đã muốn trở thành tù nhân, nhưng cũng không thể tượng cái đàn bà đường như đi, sờ người một chút làm sao, còn có thể ăn người phải không?"

"Cái gì đều có thể chạm vào! Lan Lan hà bao không thể đụng vào!"

Thẩm Tâm nghĩa chánh ngôn từ bảo vệ hãn tiểu hà bao, đầy mặt che chở lang tế tử khí thế, bộ dáng kia muốn nhiều không được tự nhiên có bao nhiêu không được tự nhiên, lại người xem đầy mắt có chút phát toan.

Tư Đồ Lan sừng sốt thật lâu mới phản ứng được, thừa dịp bây giờ còn tính im lặng, vội vàng hướng hãn hô: "Tâm nhi! Ta tại đây!"

Thẩm Tâm nghe thấy được kia thanh âm quen thuộc, nhất thời mắt sáng lên, gỡ ra đám người liền muốn hướng nàng chen qua, lại bị mặt sau huyết nghiêu Vệ Nhất đem bắt được, mang theo chút đồ tiểu hài tử ngữ khí: "Điện hạ muốn đi nào? Như thế nào cũng không cùng thuộc hạ nói một tiếng?"

"Lan Lan..." Thẩm Tâm không để ý đến hãn, sử xuất ăn sữa khí lực, tử mệnh hướng kia phương hướng chen, nhưng vô luận hãn thế nào vội vàng, bức tường người đều không chút sụt mẻ.

Tư Đồ Lan trong lòng cũng rất là nôn nóng, bất đắc dĩ chính mình cũng sẽ không khinh công, lại càng sẽ không độn địa. Hai người chỉ cách một đoạn rất gần cự ly, làm thế nào cũng không gặp được cùng nhau, có lẽ đây chính là người bên ngoài theo như lời chỉ xích thiên nhai.

Bởi vì đám người xao động, Khô Diệp ở không trung đánh cái toàn nhi, đều lần lượt bay xuống xuống dưới, lúc này đã muốn xem như vẫn đông , thời tiết lại không phải không lạnh , khả so với đến xem, nàng cảm giác mình tâm có lẽ lạnh hơn.

Tư Đồ Lan ngoan hạ tâm lai căn chặt rằng, ra sức gạt ra trước mặt bả vai, nhưng mà thủ đã tới, thân mình lại quá không đến, Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, cách rất nhiều nhân, chuẩn xác không có lầm dỗi tay hấn.

Thẩm Tầm kinh ngạc cúi đầu nhìn thoáng qua, sau một lúc lâu, đối với nàng lộ ra một cái nụ cười thỏa mãn.

Sân môn lại đột nhiên bị đá văng.

Kia phanh một tiếng thật sự quá mức đột nhiên, tất cả mọi người nhìn qua.

...

Tư Đồ Lan chưa từng nghĩ tới lại gặp mặt lại là loại này cảnh tượng, tại một cái chờ chết địa phương, lấy người thất bại tư thái đi nhìn lên hấn.

Mộ Tử Xuyên, người thật sự là lợi hại.

Nàng hơi hơi trật thiên ánh mắt, vừa nhìn về phía Mộ Tử Xuyên bên người nữ nhân kia, Hoắc Thanh Thu, đầy mặt cao quý tư thái, mặc như trước như vậy sạch sẽ, không dính một hạt bụi.

Cái kia từng ý đồ đưa mình vào tử địa lại tưởng mượn sức nữ nhân của mình, cái kia mang thai chồng của nàng hài tử nữ nhân, cao gầy lông mi, trên cao nhìn xuống nhìn mảnh đất này phương.

Trong đám người đột nhiên có người thê lương hô lên: "Nương nương, nương nương cứu ta!"

Lại là thái tử phi ban đầu bên người cung nữ Lăng Giang, kinh nàng như vậy vừa kêu, phảng phất nhìn thấy sinh hi vọng, rất nhiều ban đầu là nàng trong cung người đều sôi trào lên, "Nương nương! Nương nương cứu cứu nô tỳ đi..."

Hoắc Thanh Thu chán ghét nhìn các nàng liếc mắt nhìn, đem thân mình chớ quá khứ, đối với Mộ Tử Xuyên ngữ khí rõ ràng nói: "Vương gia đem chuyện nơi đây giao cho người, bản cung trước hết đi, nhưng đừng ra cái gì đường rẽ. Bản cung biết Mộ tướng quân luôn luôn là cá tính tình người trong, nhưng không muốn bởi vì nhất thời mềm lòng, để lại đi không nên phóng nhân..."

Mộ Tử Xuyên nghiêng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt thực bình thường, ngữ khí rất nhạt: "Chuyện nơi đây, còn chưa tới phiên người quản."

"Bản cung như thế nào thì không thể quản!" Hoắc Thanh Thu lập tức lườm hắt một cái, "Đừng quên, ta nhưng là tương lai hoàng hậu, các người về sau cũng phải nghe lời của ta!"

Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, hỏi ngược lại một tiếng: "Phải không?"

Tựa hồ là cảm giác không có cùng nàng nói chuyện tất yếu, sau đó hắt liếc không nói gì thêm, chỉ là thản nhiên nhìn về phía trước, cũng không biết là suy nghĩ cái gì.

"Người!" Hoắc Thanh Thu bị hắt ghen á khẩu không trả lời được, quay đầu trừng mắt nhìn Lăng Giang mọi người liếc mắt nhìn, nộ mà phất tay áo rời đi, nàng hiện tại cần đi tìm vương gia, hảo hảo mà cáo một trạng!

Rất nhanh, thái tử phi thân ảnh liền biến mất ở phía sau, Mộ Tử Xuyên có chút do dự hướng phía trước đi một bước, nhìn về phía trong viện nhân.

Cái kia sân vốn là Đông cung dùng đến chất đồng tạc vật địa phương, hiện tại lại dùng đến đôi nhân.

Huyết nghiêu Vệ bước lên một bước, hướng hắc báo cáo một vài sự tình, hắc nhưng thật giống như không có như thế nào nghe lọt, chỉ là tại trong đám người tìm kiếm một cái quen thuộc bóng dáng.

Tư Đồ Lan nhanh chóng cúi đầu, không muốn khiến hắc phát hiện mình, bất đắc dĩ trạm địa phương quá mức dựa vào phía trước, chính mình một thân quần áo cũng rất là rõ rệt, rất nhanh nàng tiện ý thức đến người nọ hướng bên này đi tới.

Tại nàng phía trước người đều cảm nhận được một loại lực áp bách, phân phân triều bên cạnh trốn, sợ hắc gần thêm bước nữa chính mình liền sẽ tang mệnh dường như, nhân trốn hơn , Tư Đồ Lan cả người liền bại lộ ở trong không khí, bao gồm nàng con kia thân rất dài thủ.

Tựa hồ đã sớm liệu định hết thảy, Mộ Tử Xuyên chậm rãi đi qua, ánh mắt thản nhiên dừng ở hai người nắm tay nhau thương, phía trên nhìn không ra có cái gì biểu tình, nhưng người bình thường đều biết hắc tại cố nén nộ khí.

Tăng một tiếng kiếm ra khỏi vỏ --

Nhìn hắc đột nhiên rút kiếm, Tư Đồ Lan cả người run lên, có chút không dám tin nhìn hắc.

Mộ Tử Xuyên trong tay cầm kiếm, mũi đao chậm rãi, chậm rãi dời đến Thâm Tâm nắm của nàng tay kia thương, không có đụng tới, thoát nhìn cũng rất là có chút dọa người, người chung quanh cũng có chút không rõ ràng cho lắm kinh hoảng.

Trong nháy mắt đó Tư Đồ Lan rất tưởng rút tay về được, lại phát hiện Thâm Tâm niết tay nàng niết thật chặt, tại như vậy uy hiếp hạ cũng không

chịu buông ra may may, hình như là ăn thuốc an thần giống nhau, không muốn thoái nhượng.

Mộ Tử Xuyên lại hướng xuống rơi xuống, Thẩm Tầm cắn răng, như trước bất vi sở động.

Tư Đồ Lan thật là có chút ngẩn người, tổng cảm giác hẳn không giống như là chính mình biết cái kia Thẩm Tầm, nhưng hiện tại lại thật sự không phải muốn những thứ này sự tình thời điểm, nàng nhắm chặt mắt, chầm chọc nói: "Ý mạnh hiếp yếu, Mộ Tử Xuyên, người quả nhiên cùng người chủ tử một cái đức hạnh."

Bị điểm danh nhân nghiêng đầu nhìn nàng, cười nhạo một tiếng, "Không cần cùng ta nói cái gì quân tử đạo nghĩa, nhược nhục cường thực, vốn là thế giới này cách sinh tồn, người nhận cũng phải nhận, không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận."

"Phải không?" Tư Đồ Lan cũng không thèm nhìn hẳn một cái, "Trong viện này tất cả mọi người hận người, người cảm thấy cao hứng sao?"

Đối phương ngẩn ra, không trả lời.

"Ta cũng hận người, người cao hứng sao?"

Mộ Tử Xuyên mi phong rung mình, thật nhanh nhìn nàng một cái, sau đó khởi thủ liền đem nàng khiêng ở trên vai, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, như là nâng lên một bao tải đại mẽ như vậy tùy ý.

Thiên toàn địa chuyển chỉ gian, Tư Đồ Lan thất kinh mở mắt, đột nhiên phát hiện mình thủ còn bị Thái Tử niết ở trong tay, như vậy vững chắc mà không khả tách ra.

Thẩm Tầm đầy mặt hoảng sợ nhìn hẳn Lan Lan bị người khác khiêng lên, chính mình lại bị nhân trói chặt mà không có thể động, chỉ có thể sử

dụng hai tay đi kéo nàng, miệng khấn trương hô: "Lan Lan người đi đâu..."

Mộ Tử Xuyên khiêng nàng hướng phía trước đi hai bước, lại cảm nhận được một cổ không nhỏ lực cản, nhìn lại, Thẩm Tầm cả người đều nhanh bị bắt lại đây, chỉ vì bắt lấy Tư Đồ Lan tay kia, trong nháy mắt đó, Mộ Tử Xuyên thậm chí còn cảm giác có chút buồn cười.

Vì thế hắn liền thật sự nở nụ cười, quay đầu đi, dán tại bên tai nàng nhẹ nhàng mà nói một câu.

"Lan nhi, người như thế nào sẽ yêu phải loại này rác rưởi đâu."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan đột nhiên phần nộ trướng lớn mắt, hướng hắn quát: "Mộ Tử Xuyên! Người có bản lĩnh nói lại lần nữa xem!"

Tác giả có lời muốn nói: yên tâm Đông cung sẽ không chết người. . . .
A men

Mấy ngày nay chủ yếu là thi bằng lái khoa 1QAQ tại dạy điều khiển cùng trường học trung bốn ba, làm trẻ nãi càng văn, kết quả... Kết quả ta còn chưa khảo quá! ! ! !

Chương 51 thái tử phi rơi đài

Nghe được rác rưởi hai chữ thời điểm, Thẩm Tầm liền cúi đầu, hắn hoàn toàn không biết nên như thế nào đi phản bác, vừa ý để lại mặc danh ghen đến mức hốt hoảng, nhưng hắn lại là cảm giác mình cho Lan Lan mất mặt, mà không phải bởi vì bị nhục mạ mà phần nộ. Lại nghe thấy Lan Lan như vậy che chở hắn, đáy lòng lại mặc danh dễ chịu một ít.

Thẩm Tầm cảm giác mình thực uất ức, lại cũng không có cách nào đi thay đổi sự thật này. Môi mỏng giật giật, cuối cùng là cũng không nói gì xuất khẩu.

Người chung quanh tất cả đều câm như hến, không dám phát ra một điểm thanh âm, sợ mình vừa nói, trước mắt cái này nam nhân đáng sợ liền muốn lấy tính mệnh của bọn hắn. Bất quá hôm nay thật là có chút kỳ quái, đầu tiên là thái tử phi, vừa thấy chính là đã sớm đầu phục Hoa Xương vương, nhưng Thái Tử lương đệ lại là thế nào một hồi sự? Như thế nào sẽ cùng loại này loạn thần tặc tử khúc mắc cùng một chỗ đâu... Xem ra Thái Tử thật sự là mang theo hảo năm thứ nhất đại học đỉnh nón xanh.

Bát quái chi tâm xưa nay có chi, chẳng sợ bọn họ sắp sửa đổi mặt với không biết vận mệnh, vào thời khắc này cũng không nhin được có chút xem nào nhiệt tâm lý.

Bắc Phong sừ sừ từ bên cạnh thổi qua, nhất quyết không tha tuổi trên cổ, rất nhiều người cũng không nhin được run run.

Mộ Tử Xuyên ánh mắt nguy hiểm híp đứng lên, có chút khinh miệt nhìn nàng một cái, "Nói lại lần nữa xem, người thì có thể thế nào?"

Tư Đồ Lan bị Mộ Tử Xuyên khiêng lên, thủ lại bị Thẩm Tâm gắt gao nắm , cả người trình một bộ quái dị tư thái, hai tay ức chế không được run rẩy, liên một câu cũng nói không ra đến, cẩn thận ngấm lại, nàng cũng quá thật... Không thể lấy hắn thế nào.

Hắn là người thẳng, nàng là tù nhân, này đã muốn không thuộc về có thể cò kè mặc cả phạm vi.

Mộ Tử Xuyên không lắm để ý quay đầu, nhìn về phía Thẩm Tâm, lần này lại không có nói châm chọc, chỉ là thượng hạ quan sát hắn một phen, cuối cùng, trong lòng còn có chút phát lạnh.

Nàng như vậy để ý hắn, mình còn có vấn đề đời sống sao.

Mộ Tử Xuyên trong lòng làm một phen so đo, lại quay đầu qua, tại Tư Đồ Lan bên tai nhẹ giọng nói: "Làm cho hắn buông tay, ta liền bảo hắn

không chết."

Như vậy điều kiện trao đổi thật sự quá mức kỳ quái, Tư Đồ Lan nhất thời ngây ngẩn cả người, bá ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Tầm, ánh mắt hần vẫn là như vậy chân thành mà sáng sủa, mang theo hóa đều không thể tan biến thâm thâm quyến luyến, có tín nhiệm, còn hữu ái.

Bị nắm chặt tay thượng trước sau như một ấm áp, đáy lòng lại hàn như băng diều, nàng là lần đầu tiên gặp phải như vậy gian nan lựa chọn, cho dù biết tiền phương chờ đợi chính mình là cái gì, cũng tất yếu làm ra lựa chọn.

Buông tay, hần sẽ không chết.

Đó là nàng đời này yêu nhất Tầm nhi, liền tính nàng chết , hần cũng không thể chết.

Tư Đồ Lan bị người khiêng trên vai không thể động đậy, đầu chậm chậm rũ xuống, như là qua nhiều năm như vậy mỗi một không chịu nổi kết quả, cũng như là đối với vận mệnh thỏa hiệp, nàng không có quyền lực, càng không phải là cái gì đỉnh thiên lập địa nữ trung hào kiệt, không có biện pháp nào khác, cũng không có đường khác có thể đi, chỉ có thể lựa chọn bảo toàn hần một con đường.

"Tầm nhi, buông tay." Thanh âm của nàng trước sau như một thanh lãnh, mang theo vài phần không tha kháng cự ngữ điệu.

Không biết đây là không phải nàng một lần cuối cùng yêu cầu hần, tại vận mệnh chung kết phía trước, hết thảy tất cả đều là không biết, giống như là khắp thiên hạ cũng không biết Hoa Xương vương vì cái gì sẽ ở phía sau bức cung giống nhau.

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn nàng, môi mỏng vừa động, theo bản năng hỏi: "Vì sao..."

Tư Đồ Lan bị hỏi trụ, nàng không biết nên như thế nào trả lời hẳn, sợ hẳn biết chân tướng sau sẽ không chịu nổi lòng tay, chỉ có thể tùy tiện tìm cái lý có nói: "Thủ đau."

Thẩm Tầm triệt để gây ngăn cả người, theo bản năng thả lỏng tay mình, hẳn vừa thả lỏng, Tư Đồ Lan liền đem chính mình tay trườ trở về, động tác mau làm cho hẳn nhất thời không có phản ứng kịp.

Thẩm Tầm lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, hai tay chậm rãi rủ xuống, xem ánh mắt của nàng như là đang nhìn một người cho tới bây giờ cũng không có đã gặp người xa lạ, như vậy mê vọng mà lại ai lạnh.

Sau đó trở mắt nhìn cái kia một thân nhung trang nam nhân mang theo nàng chậm rãi đi xa, cho đến biến mất tại ngoài cửa viện, cũng không gặp lại.

Lâm Nhu cùng Châu Dữu khóc hô hai tiếng lương đệ, liền bị ngập không có ở tiếng người trung, như thế nào cũng không nghe được .

Vừa tránh khỏi ánh mắt hẳn, lại mơ hồ nghe có người đang kêu chính mình, Tư Đồ Lan trong lòng quặn đau vô cùng, nhin xuống mãnh liệt mà ra nước mắt, một bàn tay kháp tại Mộ Tử Xuyên trên vai, lại một câu cũng nói không ra đến.

Mộ Tử Xuyên không có đình chỉ đi tới bộ pháp, chỉ là quay đầu đi liếc nàng liếc mắt nhìn, cười lạnh nói: "Trút cảm phiền sao? Khí lực còn chưa đủ ác đâu."

Nghe như vậy khiêu khích, Tư Đồ Lan hung hăng tăng thêm trên tay mình lực đạo, đem hẳn tưởng tượng thành một cái thông du bánh lớn, tuyệt không mềm lòng, tốt nhất là có thể cắt đứt hoặc là kháp ra du đến, như vậy tài năng một hiểu biết nàng mỗi hận trong lòng.

Cước bộ như trước vững vàng như thoi đưa, Mộ Tử Xuyên lông mi lại nhẹ nhàng nhú lại, ngữ khí thậm chí mang theo chút bất đắc dĩ: "Lúc trước rõ ràng là người trước phản bội ta, ta cũng còn không chuẩn bị tìm người tính sổ, người đồ tiên phát chế nhân. Tư Đồ Lan, người thật đúng là đủ khả năng."

Tư Đồ Lan nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, lúc này cũng bị hắn những lời này làm có chút phát mộng, không khỏi chậm rãi buông lỏng ra tay mình, hắn những lời này nói không sai, đúng là chính mình trước thực xin lỗi hắn, cứ việc không phải là của nàng bản ý, nhưng trước sai thật là nàng.

Nhưng kia đều là sự tình trước kia, mọi người đều là rộng rãi nhân, hảo tự hảo tán cũng liền mà thôi, làm gì dây dưa đến bây giờ đâu.

"Người muốn mang ta đi nơi nào."

Mộ Tử Xuyên không để ý nàng, đi tới địa phương mới dừng lại cước bộ, đem trên người nhân chậm rãi để xuống, chung quanh huyết nghiêu Vệ đều là một thân nhung trang, trạm như cọc tiêu, kỷ luật nghiêm minh, so với bên trong kia vài cái thoát nhìn tốt hơn nhiều, rõ rệt không phải một người dạy dỗ quân kỷ.

"Xem hảo nàng."

"Là."

Chung quanh tất cả đều là nam nhân, đối mặt như vậy ác liệt hoàn cảnh, Tư Đồ Lan ngồi dưới đất cả người run lên, không tự chủ triều sau rút một cái, tại trong cung thời điểm, bên người phần lớn đều là nữ tử, bình thường đều là âm khí tương đối trọng, như bây giờ tình huống, thật sự là làm cho nàng có chút kinh hoảng.

Cũng không biết Thẩm Tầm hiện tại thế nào, càng không biết nghênh đón chính mình sẽ là cái gì.

Mộ Tử Xuyên vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, thủ lại đột nhiên bị người kéo lại.

Cái kia độ cao rõ rệt chỉ có ngôi Tư Đồ Lan mới có thể đến, trong tay ấm áp như vậy, cùng dĩ vãng giống nhau nhẵn nhụi, lại nhỏ lại nhuyễn, cùng hân thô ráp bàn tay to tạo thành tiên minh đối lập. Không khỏi để người nhớ tới qua lại những kia tốt đẹp hồi ức, từng giọt từng giọt, nhất ngôn nhất ngữ.

Mộ Tử Xuyên trong lòng vui vẻ, có chút khẩn trương quay đầu lại, nửa là châm chọc nửa là chờ mong hỏi: "Như thế nào, Lan nhi luyện tiệc ta?"

Tư Đồ Lan vừa nghe những lời này, theo bản năng muốn buông tay ra, lại nhịn được, chỉ có thể ghen ngào nói ra chính mình thỉnh cầu, miệng lẩm bẩm nói: "Có thể hay không đừng giết bọn họ..."

"Van cầu người, đừng giết bọn họ..." Cửa nàng khẩn cầu có chút hèn mọn, lại không từng lùi bước.

Đáy lòng không còn, Mộ Tử Xuyên rất nhanh khôi phục dĩ vãng biểu tình, bình tĩnh lại bình tĩnh, sắc mặt của hắn chuyển biến quá nhanh, mau để người cho rằng vừa kia ngăn ngại tươi cười chỉ là một ảo giác.

"Làm một cái chiến lợi phẩm, yêu cầu của người tựa hồ có chút nhiều lắm." Hắn trong miệng không lưu tình chút nào phun ra mấy chữ này, không có bất cứ nào phản chuyển đường sống.

Chiến lợi phẩm?

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ, cầm tay hắn có đôi chút vi phát run, sau một lúc lâu, buông tay ra tự giễu cười.

Sau một lúc lâu, Tư Đồ Lan buồn bã nói: "Nhiều năm như vậy không thấy, người thật đúng là trở nên càng ngày càng không biết xấu hổ. Bắt buộc người khác đi theo người sự tình, không cảm thấy thực đáng thương rất đáng cười sao?"

Trên tay không còn, Mộ Tử Xuyên nghiêng đầu lẳng lẳng nhìn nàng, lúc này nhưng không có lên tiếng. Mi phong như xa sơn, thiết giáp hình như có hàn quang chảy qua, luôn luôn anh khí bức người đôi mắt cũng đang lúc này có chút mệt mỏi không chịu nổi.

Ta nghĩ bảo trụ người, cũng chỉ có thể làm như vậy. Người tưởng nói như thế nào liền nói như thế nào, đều tùy người.

Không có biện pháp, đây chính là ta yêu.

Là lồng giam, cũng là chấp niệm.

XXXX

Mộ Tử Xuyên hướng Hoa Xương vương phục mệnh thời điểm, đã là ban đêm, mới vừa đi gần hai bước, lại phát hiện hắn đang cùng Hoắc Thanh Thu đối thoại, vì thế lặng lẽ đứng ở một bên không có xen mồm, trừ tự thân tốt quân kỷ tu dưỡng, nhiều hơn lại là muốn nhìn một chút chê cười.

Hoa Xương vương chậm rãi hướng phía trước đi tới, biểu tình cũng rất là có chút cổ quái, vừa mang theo chút không kiên nhẫn, lại có chút bất đắc dĩ, Hoắc Thanh Thu bận rộn không ngừng theo thượng hắn bộ pháp, miệng dụi dụi nói: "Vương gia, ngài hôm nay là làm sao..."

Hoa Xương vương không để ý nàng, một đôi Ưng Nhân thẳng tắp nhìn về phía trước, tựa hồ là tại cân nhắc chính mình sự tình, rõ rệt không

có đem người bên cạnh đương một hồi sự.

"Thu nhi đều mang thai ngài hài tử, nay đại nghiệp dĩ thành, nên cho Thu nhi một cái danh phận thôi?" Nàng ghé sát vào hắc bộ pháp, tận lực làm cho chính mình thanh âm càng kiều mỹ một ít, làm cho hắc nhớ lại những kia ngọt nị qua lại, nhớ lại hắc từng nói qua mà nói.

Hoa Xương vương cũng mới chậm rãi quay đầu, thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, than Viễn Sơn mi, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, như vậy ngũ quan xinh xắn xúm lại xinh đẹp để người không chuyển mắt. Vẫn là trước sau như một xinh đẹp như hoa, trong thiên hạ cũng khó có thể vừa thấy mỹ nhân, vừa có mưu lược lại có thủ đoạn.

Chỉ tiếc, đã không có giá trị lợi dụng .

"Người muốn như thế nào chứng minh, đó chính là bản vương hài tử?"

Hoắc Thanh Thu ánh mắt đột nhiên trừng lớn, không dám tin nhìn hắc, trước mắt người kia nhẹ nhàng băng quơ một câu, đánh nát nàng tất cả mộng.

"Người cùng Thái Tử viên quá phòng sự tình, trong cung biết rõ, bản vương cũng biết. Nể tình người còn có công phân thượng, bản vương không nghĩ với người so đo, về phần danh phận... Bản vương luôn luôn chỉ thích sạch sẽ nữ nhân, đối hàng đã xài rồi không có gì quá lớn hứng thú, người là tưởng bởi kia đoán mệnh Thái Tử đi tìm chết, vẫn là ra cung tự sinh tự diệt, cũng có thể."

Chính mình chủng hạ bởi, cũng là chính mình kết quả, lúc trước viên phòng sự tình lừa gạt mọi người, lại cũng tạo cho giờ khắc này vận mệnh.

Hoa Xương vương ngữ khí bình tĩnh như là đang thảo luận một viên cải thảo, nghe vào người khác trong tai lại Ngũ Lô oanh đỉnh, Hoắc Thanh Thu hơi có chút tuyệt vọng hướng phía trước đi hai bước, muốn cùng trước

kia giống nhau hướng trên người hấn thiếp: "Vương gia... Ta mang thai ngài cốt nhục a... Người không tin phải không, không tin phải không... Người không tin phải không?"

Hoa Xương vương ghét bỏ đẩy ra dánh lên đến thân mình, vô tình phân phó nói: "Đem nàng trước dẫn đi, mấy ngày nữa xử trí."

Hoắc Thanh Thu bị người tha lúc đi, ánh mắt ngây ngốc tượng cái bệnh nguy kịch nhân, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng không nghe được, mẫn đầu óc tất cả đều là cái kia miếu đồ nát ban đêm, người nam nhân kia bá đạo ghé vào trên thân thể của nàng, ứng thuận thế gian vinh cực chi vị.

"Bản vương quân lâm thiên hạ chi nhật, cũng sắc phong người làm hậu là lúc."

Là này sao nhiều năm qua bỏ ra chính mình hết thảy, xâm nhập địch doanh, không tiếc bán chính mình, đổi lấy một câu mấy ngày nữa xử trí.

Ha ha.

Ha ha ha ha.

Thật sự là buồn cười a...

Hoắc Thanh Thu trừng mắt nhìn bị người tha đi, liên mí mắt cũng không nháy mắt một chút, cười bừa bãi mà lại thâm trầm. Kỳ thật nàng nguyên bản cũng là có thể làm hoàng hậu, chẳng sợ trượng phu là ngốc tử, cái gì cũng không hiểu, ít nhất sẽ không trí nàng vào chỗ chết. Dù sao cũng dễ chịu hơn như bây giờ bị thảm kết cục, nàng sớm nên tin vào cái kia hoạn quan nói lời nói, nàng sớm phải biết không có cái gì tốt kết quả, nhưng vẫn là ôm như vậy một tia hi vọng, tự tay hủy mất chính mình hết thảy.

Thẩm Kiêm, thế gian tất cả mọi người nói người lòng dạ ác độc, biết được người thí phụ thí huynh ta lại cố tình không tin, nghĩ đến người yêu ta, cho nên vĩnh viễn sẽ không đối với ta xuống tay, giờ khắc này, ta rất cuộc hiểu rõ.

Người yêu chưa bao giờ là người, người yêu chỉ có địa vị.

Thẩm Kiêm, người chờ cho ta!

Ta có bản lĩnh giúp người đoạt được cái này chí tôn vị trí, cũng có thể, hủy diệt người.

...

Cái kia quần áo sáng rõ thân ảnh biến mất ở trong tầm mắt, Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên khe khẽ thở dài một hơi, cũng không biết thật sự thán người khác, hay là đang thán chính hản.

"Thở dài cái gì." Hoa Xương Vương Tiểu quay đầu lại, nhìn mình đặc lực ái tướng, phảng phất vừa cái gì cũng không có từng xảy ra giống nhau, chỉ là lạnh nhạt hỏi, "Đông cung bên kia xử lý thế nào."

Mộ Tử Xuyên ngẩng đầu, trước mắt chợt hiện ra Tư Đồ Lan mặt, vài phần nôn nóng, vài phần cầu xin.

Hản đáy lòng mềm nhũn vài phần, truyền đến một tiếng trầm thấp than thở, do dự thật lâu mới nói: "Thuộc hạ cho rằng, không thích hợp sát lục."

"Nga?" Hoa Xương vương có chút tò mò nhìn hản một cái, "Quân sư nói, địa phương khác cũng không có cái gọi là, chỉ có Đông cung nhân hản phải chết không thể, trăm thảo muốn trừ tận gốc, người lúc ấy nhưng không có đưa ra cái gì phản đối ý kiến, lúc này như thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý?"

Mộ Tử Xuyên chỉ có thể nói: "Nhìn thấy rõ ràng nhân, mới phát giác có điều không ổn."

"Nếu là người có thể cho cái hảo cố, bản vương ngược lại là có thể thuận của người ý tứ."

"Vương gia căn cơ không ổn, như vậy thảo gian nhân mạng sự tình nếu là truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ chọc cho dân chúng bất mãn, Thái Tử tuy rằng gánh vác thí phụ tên tuổi, nhưng dân chúng trung không tin nhân vẫn là chiếm đa số, nếu vào thời điểm này truyền ra Thái Tử chết bất đắc kỳ tử tin tức, chỉ sợ sẽ đối vương gia bất lợi." Mộ Tử Xuyên tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai càng có căn cứ một ít, cứ việc đây chẳng qua là hấn lâm thời thay đổi chủ ý, không có trải qua cái gì suy xét, "Từ xưa đến nay, thành lập bất kỳ một chánh quyền nào, dân tâm vĩnh viễn đều là trọng yếu nhất, vương gia nếu là được dân tâm, cần chính yêu dân, chẳng sợ Thái Tử muốn trở lại vị trí cũ, dân chúng cũng sẽ không đồng ý."

"Những lời này nói rất đúng!" Hoa Xương vương sờ sờ chính mình kia thiếu đáng thương hắc râu, hài lòng cười cười, "Bản vương cũng hiểu được quân sư phương pháp thật sự quá mức dã man, mà thôi mà thôi, Thẩm Tầm tiểu nhi cũng bất quá là ngốc tử, ngay cả hấn phụ thân đều thua ở trên tay ta, cho dù có thể ngoại cao nhân giúp hấn, cũng thực không bay ra khỏi cái gì đại lãng."

"Huống hồ ta Thẩm thị hoàng tộc nay cũng liền còn lại ta cùng hấn hai người, thân nhân chết quá nhiều, tâm cũng có chút mệt. Bản vương cũng không phải cái gì thích thảo gian nhân mạng nhân, trước áp tiến thiên lao, tạm thi hành xử trí đi."

Nghe xong, Mộ Tử Xuyên phương thở dài nhẹ nhõm một hơi, chấp tay nói: "Là."

Hoa Xương vương tựa hồ nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt có chút quỷ dị nhìn hắn một cái: "Nghe nói, người đem nàng mang đi?"

Mộ Tử Xuyên sửng sốt, lại không có phản bác, chỉ lẳng lặng đứng ở tại chỗ, phảng phất cho hắn cái gì xử trí cũng không có cái gọi là đường như.

Hoa Xương vương lại không có truy cứu lỗi lầm của hắn, chỉ là ngẩng đầu nhìn trời, dài dài thở dài một hơi: "Đại trượng phu hà hoạn vô thể, người đây cũng là cần gì chứ."

"..."

Tác giả có lời muốn nói: ngày hôm qua trời lại càng không đi lên, hôm nay hắn là còn có...

Thái Tử khôi phục đếm ngược thời gian bắt đầu _(:3"

∠

)_

Chương 52 tù nhân

Hắc ám mà ẩm ướt thiên lao lần đầu nghênh đón nhiều như vậy tôn quý gương mặt, lui tới ngực tốt ôm ngực nơm nớp lo sợ làm việc, sợ ra nửa điểm sai lầm.

Chê cười, đây chính là Hoa Xương vương tự mình ra lệnh, Hoa Xương vương là ai, đó là nay Đại Chu chủ nhân chân chính! Lấy nhiếp chính vương chi vị ủng quân trăm vạn, trong triều cửu thành quan viên đã sớm âm thầm đầu nhập vào đối tượng, nay tiên đế vừa đi, thuận lý thành chương bức cung tạo phản, không nói đến hắn khởi sự lý do chính không

chính đáng, nhưng liền hăn quyền thế đến xem, không có lý do gì cũng đã thành lý do.

Ai còn dám nói nửa chữ không? Đó cũng không phải là cùng bản thân tính mạng không qua được sao?

Về phần bị tù cấm Thái Tử cùng hoàng hậu... Ngục tốt thật sâu thở dài một hơi, nhất thời có loại "Cảnh còn người mất mọi chuyện hưu" tang thương cảm, thế gian này vạn sự thật sự là khó mà nói a, cái gọi là hoàng đế thay phiên làm... Nga không, phong thuỷ luân lưu chuyển, năm nay đến nhà ta, nguyên bản cao cao tại thượng chủ tử trong một đêm thành tù nhân, này chênh lệch thật sự là có điểm đại, chỉ có thể nói kia Hoa Xương vương Thẩm Kiêm coi như nhân nghĩa, không có đương trường lấy tánh mạng của bọn họ, chỉ là tạm thi hành giam giữ, cách một ngày lại đi xử trí, làm cho bọn họ sống lâu mấy ngày, tìm thể diện điểm chết kiểu này, coi như là cho Hoàng gia lưu vài phần mặt mũi.

Chỉ tiếc nha, sống lâu mấy ngày, cũng cuối cùng là phải chết .

Thời đại này chính là như vậy, thắng làm vua, người thua làm giặc, về phần sách sử sẽ như thế nào viết, tự nhiên sẽ có người đi cảnh thái bình giả tạo, cũng liền không cần bọn họ những này hạ tầng xã hội người đi quan tâm. Ngục tốt đuổi thắt lưng, từ lưỡng phiên trước cửa sắt đi qua, trung gian kia một đồ thật dày tường, nhần tâm tách rời ra mẹ con hai người, trong không khí trầm mặc có thể nghe nơi xa tiếng bước chân, không ai nói chuyện, tự nhiên cũng đều không có nhận thấy được sự tồn tại của đối phương.

Mới vừa đi hai bước, xa xa bỗng nhiên truyền đến vài phần ánh sáng, kia ngục tốt hí mắt nhìn sau một lúc lâu, nhất thời sợ tới mức tè ra quần chạy vội qua, động tác ân cần mà lại kích động, bên qua mới phát hiện chính mình khẩn trương nói không ra lời, may mà Hoa Xương vương giống

như tâm tình rất tốt, cũng không có cùng hăn so đo, tùy ý phất phất tay liên hướng phía trước đi qua.

Hăn độn mây giày đi ở âm lãnh ẩm ướt dừng đạo trung, phát ra một lần lại một lần nặng nề thanh âm, như là mặt không chút thay đổi Tu La tiến đến lấy mạng, đi đến một vị trí, hăn mới dừng lại cước bộ, cúi đầu nhìn qua.

"Hoàng tấu trụ còn thói quen?"

Vừa nghe được thanh âm, Phó Tương Vân bá ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước mặt cái kia hận thấu xương nam nhân, lại vẫn trầm mặc, không đi trả lời hăn kia khiêu khích.

Thẩm Kiêm ứng mục thẳng tắp nhìn qua, trong miệng như ánh mắt hăn bình thường tàn nhẫn mà lạnh lùng, đối trá cực kỳ: "Nếu là trụ không quen trụ thiên lao, thần đệ có thể phái người cho người đưa mấy giường hoa quý đệm chăn đến, a... Bản vương quên mất, hoàng tấu xuất thân cao quý, chính là mấy giường đệm chăn như thế nào thỏa mãn người, khả cần đưa vài cái nam sủng đến cung ngài tiêu khiển?"

Hăn trong lời nói mang thứ, cũng không biết là an được cái gì tâm.

Phó Tương Vân giận dữ phản cười, phất phất tay áo liền từ địa thượng đứng lên, cách đông cứng địa tinh hàng rào sắt một phen nắm chặt hăn cổ áo, Hoa Xương vương vốn cũng không cao, thẳng cư giao lĩnh lại chột bị người toàn lên, đổ trong lúc nhất thời mất khí thế.

"Lang tâm cầu phế gì đó, ta phi!" Phó Tương Vân ngẩng đầu, khí thế lại may mắn không giảm năm đó, mơ hồ vẫn là cái kia ngạo khí bức người đương triều hoàng hậu, ở một người bên trên, vạn nhân dưới, sở cửa ra nói không dám có bất kỳ nhân phản kháng hoặc vi phạm.

Vừa mới dứt lời, cách vách nhà tù mơ hồ truyền đến vài tiếng sột soạt thanh âm, như là có người nghe cái gì thanh âm quen thuộc, khẩn trương triều này phương hướng này bò tới, nôn nóng mà lại kinh ngạc.

Thẩm Kiêm bị người lôi cổ áo, lại như cũ một bộ bình tĩnh tự nhiên bộ dáng, cười lạnh nói: "Hoàng tấu cử chỉ thật sự có vi lễ nghi, vừa lời này vậy là cái gì ý tứ, gọi được thần đệ không nghĩ ra."

Phó Tương Vân gắt gao níu chặt hãn cổ áo, trong miệng càng lưu sượng, hai tay run đến mức càng phát ra lợi hại, "Soán vị! Không có quan hệ! Kia bất quá là cái hư vị mà thôi, ai tọa đều là như nhau. Bản cung hiện tại chỉ hỏi người một câu, tiên đế có phải hay không người hại chết ! Hãn phải chăng người hại chết !"

Nữ tử thê lương chất vấn thanh quanh quần tại ẩm ướt dừng đạo bên trong, một lần lại một khắp nơi vang vọng, tại âm u thiên lao trung có vẻ như vậy đáng sợ mà lại thê thảm, cách vách nhà tù dài gầy hắc ảnh rõ rệt cứng cứng chờ, tựa hồ cũng tại chờ đợi người kia trả lời.

"Muốn làm cái minh bạch quỷ, cầu ta a." Thẩm Kiêm cười lạnh một tiếng huy mở tay nàng, không mẫn không lạt đáp, "Nhân sinh không gì hơn cái này, sớm đi vẫn đi đều là đi, bản vương bất quá trước thời gian đưa hãn lên đường, có gì không thể. Nếu người là tướng hãn, đại khả trở xuống đi bồi hãn, tại bản vương trước mặt quỷ rỗng quỷ gào gì."

Phó Tương Vân bị một chương huy ở trên mặt đất, cả người cũng có chút phát mộng, cái này trả lời xong toàn liền tại dự kiến bên trong, sở dĩ đi cầu chứng, cũng chỉ là của nàng chấp niệm mà thôi. Trong nháy mắt đó nàng đã muốn tâm như tro tàn, nếu không phải còn nhớ mong Thẩm Tâm hạ lạc, sớm ở Hoa Xương vương lãnh binh mà vào thời điểm, nàng liền tưởng xong hết mọi chuyện . Nhưng nàng không phải Tần đau thương, không có can đảm kia vì tôn nghiêm mà chết, nàng còn có nhi tử, còn có thế gian này duy nhất vươngng bạn.

Cách vách nhà tù hắc ảnh tử giật giật, đột nhiên dán tường đem bàn tay lại đây, cổ tay áo vải dệt thật sự quá mức quen thuộc, Phó Tương Vân lẳng lẳng nhìn sau một lúc lâu mới phản ứng lại đây, lão đảo bò lết xông đến, cầm lấy con kia thò lại đây thủ, hoàn toàn không pháp tường tượng này đã từng là cao quý mà kiêu ngạo một quốc chi mẫu.

Thẩm Tâm toàn thân đều dán tại trên tường, một bàn tay lướt qua lưỡng đạo hàng rào, bị mẫu thân gắt gao ôm vào trong ngực, hắc không nói gì, lại thử giật giật, tiểu tâm dục dục đi sờ mặt nàng, giống như có chút ẩm áp nước mắt, song này quen thuộc khuôn mặt, tuyệt đối là hắc mẫu hậu.

Nhìn không thấy đối phương, lại có thể dán mặt tường cảm thụ đối phương độ ẩm, phảng phất lại trở về sinh ra phía trước, mẹ con liên tâm, gần bó kề cận bên nhau.

Tại đây âm lãnh ẩm ướt địa phương, khó được có như vậy ôn nhu hình ảnh.

"Cờ nào cảm động một màn a, chỉ tiếc, các người thời gian cũng không nhiều ." Thẩm Kiêm thuở nhỏ tang mẫu, lúc này không biết là xuất phát từ cái gì tâm tính, hừ lạnh một tiếng nhân tiện nói, "Đem mẹ con các người giam chung một chỗ, bản vương thật đúng là quá mức nhân từ."

Phó Tương Vân không để ý đến hắc châm chọc khiêu khích, chỉ là khóc đem mặt dán tại nhi tử trong lòng bàn tay, đó là nàng tại đây thế gian duy nhất quyến luyến, chẳng sợ chỉ có cuối cùng một khắc, cũng không muốn buông ra tay hắc.

Hoa Xương Vương Tĩnh tĩnh nhìn một hồi, tựa hồ cũng hiểu được chính mình có chút dư thừa, sắc mặt lúng túng đứng sau một lúc lâu, không nói thêm gì nữa liền xoay người rời đi, hắc vốn là tính toán lấy người thẳng tư thái tìm đến tìm tồn tại cảm , nhưng trước mắt tràng cảnh này, cũng làm cho hắc có chút không thể nào nói lên.

Nhưng là có năng lực như thế nào đây, cũng đã là hẩn dưới bậc chi tũ, còn trông cậy vào sống ra ngoài sao.

Hoa Xương vương thân ảnh biến mất tại bóng ma bên trong, Thẩm Tầm mới nhỏ giọng đã mở miệng, cách một đạo thật dày tường đất kêu: "Mẫu hậu."

Phó Tương Vân vội vàng nghẹn ngào đáp lại: "Mẫu hậu ở trong này, Tầm nhi không sợ..."

Thẩm Tầm điềm lượng một lát, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Phụ hoàng là hẩn hại chết sao..."

Phó Tương Vân sửng sốt một lát, không biết hẩn hiểu hay không việc này, càng không biết hẩn là như thế nào cùng hẩn giảng, chỉ là đơn giản "Ân" một tiếng, có lẽ chính nàng trong lòng cũng có bóng ma, không muốn nhắc lại những chuyện này. Chung quy, Thẩm Tầm hiện tại cái gì cũng không biết, liên bảo mệnh đều là thời điểm khó khăn, chẳng lẽ còn làm cho hẩn đi báo thù phục quốc sao.

Một cái ân tự, đầy đủ giải thích rất nhiều thứ, kia một đầu Thẩm Tầm đột nhiên trầm mặc, tay phải mặc như cũ 2 cái hàng rào, trong không khí lại an tĩnh có thể nghe thấy chực ngoài trượng tiếng hít thở.

Thẩm Tầm tay trái đột nhiên toàn lên, trong bóng tối, phảng phất có thứ gì tại lặng yên phát sinh.

Nơi này không có gió, dày đặc mà thon dài lông mi nhẹ nhàng giật giật, cao ngất cánh mũi thẳng vào mi tâm, mâu trung tựa hồ có chút u ám quang chớp động, nhưng chỉ là như vậy một cái chớp mắt, liền khôi phục dĩ vãng hắc ám thâm uyên.

Có lẽ thời điểm từ nay về sau một ngày nào đó, càng có lẽ liền tại đây một khắc, có cái gì đó tại lặng lẽ biến hóa, những kia phủ đầy bụi rất nhiều

năm mộng cảnh, những kia đánh vỡ sinh tử mà đến ban sơ linh hồn, đều ở đây từ từ lưu động, khâu , cũng cuối cùng tại mỗi một khắc phục hồi như cũ.

Cho đến, phá kén thành bướm.

XXXX

Loảng xoảng thang một tiếng, tinh mỹ đồ sứ bị hung hăng ném vỡ trên mặt đất, khả ngoài cửa vẫn không có phản ứng gì, Tư Đồ Lan tức giận vỗ môn, nhưng vô luận nàng như thế nào phản kháng, động tác lớn hơn nữa, cũng vẫn là liên tiến vào giải thích người đều không có một cái.

"Lang tâm cầu phế loạn thần tặc tử, liền coi như các người thẳng thiên hạ, cũng đồ không trụ dân chúng xa xăm chúng khâu! Tại trong cung bị hoàng hậu quan, ở trong này bị người quan, có thể hay không có điểm ý mới a! !!" Bị giam lâu, cả người nô tới cực điểm, vừa lo lắng lại lo lắng là lúc, Tư Đồ Lan nói cái gì đều mắng đi ra, "Mộ Tử Xuyên ta đi đại gia người ! Có cái tướng quân phủ người liền không nổi a, tùy tùy tiện tiện liền giam giữ người khác người suy xét quá người khác cùng môn cảm thụ sao!"

Không có nhân đáp lại nàng, trong không khí im lặng phảng phất vẫn luôn là nàng tại hát kịch một vai.

Nhưng sự thật thượng, Mộ Tử Xuyên đứng ở ngoài cửa, trong tay nâng một cái chứa đầy hoa quả cái đĩa, cước bộ rõ ràng cho thấy nửa đường đồn ở chỗ đó, muốn đi vào lại bị ghen nói không ra lời.

Càng là không ai để ý tới, Tư Đồ Lan càng là mắng hăng hái: "Mộ Tử Xuyên ta cho người biết, chẳng sợ người bây giờ có thể quan trụ người của ta, người cũng..."

Khóa sắt phát ra loảng xoảng đương một tiếng, môn đột nhiên liền bị nhân mở ra.

Tư Đồ Lan còn dư lại nói nhất thời nuốt trở vào, sau một lúc lâu, sắc mặt nhất hồng.

Nàng cho rằng ngoài cửa không có nhân... Cho nên đem mình lời muốn nói không hề cố kỵ mắng ra ngoài, cùng cái chửi đồng mục bà chanh chua hoàn toàn không có cái gì hai loại, nhưng là chỉ là lúng túng như vậy trong chốc lát, trong lòng lại dâng lên hừng hực nộ khí, đầu vừa nhắc liền trường hướng về phía người trước mắt, cùng hăn nhìn nhau sau một lúc lâu, đột nhiên không nói câu nào liền hướng ra ngoài chạy.

Mộ Tử Xuyên phản ứng nhanh chóng thân thủ để ngang trước cửa, đem nàng vốn là nhỏ gầy thân mình chặn bên trong, không tha nàng có một tia nhúc nhích.

Nghiêng đầu nhìn nàng, buồn bã nói: "Tiếp tục chạy a."

Tư Đồ Lan một cái tay trói gà không chặt nữ tử, bị kích thích một điểm hình tượng đều không muốn , đột nhiên vừa cúi đầu liền cắn ở trên cánh tay hăn, kia lực đạo thật đúng là hạ ngoan tâm, nửa điểm tình cảm cũng bất lưu.

Bàn trái cây loảng xoảng đương một tiếng rơi xuống đất, nguyên bản tẩy sạch sẽ hoa quả bốn phía ngã nhào, rất nhanh đều dính bụi. Mộ Tử Xuyên mi phong cau, lại không có thu hồi tay mình, đầy mặt lạnh nhạt nhìn nàng như vậy chớ cùng rút giậu động tác, như là đang nhìn một hồi không có thanh âm chê cười.

Môi mỏng vừa động: "Tiếp tục cắn."

Biết hết thấy chỉ là uống công vô ích, Tư Đồ Lan nhất thời bỏ qua như vậy điên cuồng hành động, trực khởi liễu thân tử

, ánh mắt ngậy ngốc nhìn về phía trước, đôi mắt loại này đao thương bất nhập nhân, nàng bây giờ là một chút biện pháp cũng không có, phảng phất chỉ có tâm như tro tàn có thể hình dung nàng tâm tình bây giờ.

"Thái Tử ở đâu." Khôi phục bình thường Tư Đồ Lan câu nói đầu tiên là hỏi Thẩm Tầm, liên che giấu đều giảm đi.

Mộ Tử Xuyên lờm một cái địa thượng hoa quả, lại không có đi nhặt, chỉ hồi đáp: "Thiên lao."

Tư Đồ Lan yết hầu căng thẳng, cố nhịn xuống mũi chua xót, thiếu chút nữa liền muốn rơi lệ, "Người nói... Người nói chỉ cần buông tay hẳn sẽ không chết, vì cái gì muốn gạt ta..."

Mộ Tử Xuyên nhìn ánh mắt nàng, không có phản bác lời của nàng, chỉ là lẳng lặng đánh giá nàng.

Kỳ thật nàng một chút cũng không có biến, giống nhau linh động đôi mắt, giống nhau nói năng chua ngoa tính tình thật, nhưng vẫn là cảm giác có chỗ nào trở nên không giống nhau, có lẽ là xem ánh mắt mình thay đổi, càng có lẽ, là tâm đã sớm thay đổi.

Trong nháy mắt đó hẳn bắt đầu hoài nghi mình lựa chọn, có phải hay không có ít thứ mất đi liền vĩnh viễn mất đi, chẳng sợ như thế nào bù lại cũng đều vẫn hồi không xong.

Mộ Tử Xuyên hít sâu một hơi, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến hỏi một câu.

"Nếu ở trên trời trong tù nhân là ta, người có hay không sẽ cũng thương tâm."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan tựa hồ nghe đến trên đời này dễ nghe nhất chê cười, đầy mặt cười lạnh nhìn về phía hắc, không chút do dự hồi đáp: "Nếu người ở đây thiên lao, đó là lão thiên có mắt, là người trừng phạt đúng tội. Ta sẽ phi thường phi thường cao hứng."

Mộ Tử Xuyên trong lòng lạnh lùng, phía trên lại không có cái gì quá lớn phản ứng, thanh âm cũng là trước sau như một thanh lãnh lạnh nhạt: "Tư Đồ Lan, người thật là một bạc tình nhân."

Có vài nhân chính là như vậy, miệng nói để người khó chịu mà nói, nhưng trong lòng so ai đều phải khó thụ.

"Đối, ta chính là bạc tình." Tư Đồ Lan nâng lên đuôi mắt, đó là hắc chưa từng thấy qua xa lạ ánh mắt, "Điện hạ hiện tại sinh tử chưa biết, Mộ tướng quân ngài thật sự 'Công' không thể không. Cho nên liền coi như người đã cứu ta mệnh, ta cũng sẽ không lĩnh người nửa phần tình."

"Mộ Tử Xuyên, những lời này ta là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng cùng người nói, mời người nhớ kỹ, của ta mỗi một cái lời không phải là ở nói đùa, nếu người còn có nửa phần lý trí, thì nên biết ta là có ý gì." Nàng chậm rãi đem mặt chuyển trở về, ngữ khí bình tĩnh, từng từ nói, "Ta Tư Đồ Lan nếu đã muốn giả làm nhân phụ, vậy thì sinh là hắc người, chết là cái chết của hắc nhân, cho nên chẳng sợ hắc một đời đều là cái ngốc tử, ta cũng chỉ nguyện ý theo hắc."

"Người nghe rõ sao?"

Chương 53 Thái Tử khôi phục

U ám ẩm ướt thiên lao, tự nhiên là không có ngoại giới như vậy trống trải, ngẩng đầu cũng chỉ có thể nhìn thấy bốn phía phương vật, khô héo rơm cùng hoành thiết giang tiểu thiên song, Thẩm Tầm muộn không ra tiếng ăn mấy miếng ngực tốt đưa tới cơm tù, sau đó thặng một bộ phận thoát nhìn coi như ngon miệng đồ ăn, cách lường đạo hàng rào đưa qua.

Vô cùng đơn giản lời nói, lại là nhân gian tối ôn nhu hình ảnh.

"Mẫu hậu ăn ngon ."

Phó Tương Vân nhìn trước mặt đưa tới gì đó, tuy rằng nhìn không thấy nhân, nhưng trong lòng lại là xót xa lại là ấm áp, nâng tay ôn nhu đẩy qua, "Tâm nhi chính mình ăn, mẫu hậu đã muốn ăn no."

Thẩm Tâm biết mẫu hậu chưa bao giờ hội lừa hăn, vì thế ngoan ngoãn đem tay thu trở về, yên lặng đem trong chén còn dư lại đồ ăn đều ăn sạch , phát hiện thực vật cũng không thể xem tướng mạo, vì thế rất là thành thực nói: "Những thứ kia thật khó ăn."

Phó Tương Vân rất tưởng nói một câu khả năng về sau liên gì đó cũng chưa có mà ăn, nhưng vẫn là không đành lòng nói cho hăn biết tàn nhẫn như vậy sự thực, mặc dù hăn nhóm thật là đang chờ chết, thật sự chỉ là tại không lý tưởng, có ăn đã không sai rồi.

"Tâm nhi không sợ, chúng ta rất nhanh liền có thể đi ra ngoài, mẫu hậu hồi cung tự mình làm cho người ăn ngon, làm cho người đường chừng tô lạc, chừng lật phẩn cao còn có lá sen canh, mẫu hậu cam đoan... So ngự trù làm còn tốt hơn ăn."

Phó Tương Vân vừa nói chuyện, một bên căn môi dưới của bản thân, không nói ra được chột dạ cùng khẩn trương.

"Ân." Thẩm Tâm ngoan ngoãn đáp một tiếng, hăn đối với mẫu thân nói lời nói luôn luôn đều rất tin không nghi ngờ, giờ khắc này tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Mẫu hậu nói cho hăn làm lá sen canh, liền nhất định sẽ làm lá sen canh.

Mẫu hậu nói nàng sẽ làm so ngự trù ăn ngon, liền nhất định so ngự trù làm ăn ngon.

Phó Tương Vân càng nói càng cảm giác xót xa, đơn giản đem thân mình tựa vào trên tường, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được hân độ ấm, đó là trên đời này duy nhất có thể dựa vào tồn tại.

Có đôi khi cảm giác nhân sinh thật sự là một giấc mộng, mấy ngày phía trước vẫn là thế nhân mặt đều gặp không hơn một mặt Đại Chu quốc mẫu, mấy ngày sau biến thành ngục tốt cũng dám tùy ý khi dễ tù nhân. Phó Tương Vân nhắm chặt mắt, biểu tình cũng không có quá lớn lên xuống, kỳ thật cẩn thận tưởng tượng, thân phận địa vị, cũng bất quá là chút hư vật mà thôi, nhân một khi đi, cái gì cũng mang không đi, cần gì phải đi chấp niệm quá nhiều đâu.

Xa xa vài tiếng trọng điệp tiếng bước chân từ xa lại gần truyền đến, Phó Tương Vân nhắm mắt lại không có mở, cứ việc nàng biết kia đại biểu cho cái gì, lại không nguyện ý mở to mắt đi đối mặt.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng tựa hồ nghe nhìn thấy chính mình kia kịch liệt tiếng tim đập, thẳng đến những người đó đi tới trước mặt bọn họ, nàng mới chậm rãi mở mắt, nhìn thấy trong tay bọn họ nâng gì đó, phảng phất đã sớm đoán được cái gì, đáy lòng thâm nhiên cười.

Tâm nhi, thực xin lỗi a, mẫu hậu nói với người nói dối thế nhưng nhanh như vậy liền bị vạch trần .

Chúng ta không ra được, vĩnh viễn vĩnh viễn đều không ra được...

"Vương gia nói cho các người một cái thống khoái chết kiểu này, này lưỡng lạc thần tiên đan nhưng là nghiêu cốc chế ra , tuy nói là độc dược, cũng sẽ không cảm nhận được nửa điểm thống khổ, coi như là xứng đáng các người." Phía trước nâng đan dược nhân mặt không chút thay đổi nói

xong, liền chặm rãi ngồi chồm hồm xuống, "Nương nương, ngài chuẩn bị xong, liền lên đường đi."

Phó Tương Vân biểu tình rất nhạt nhìn hẩn một cái, nhìn sau một lúc lâu, xoay người tiến tới hàng rào trước mặt, đột nhiên vươn tay đỡ trong tay hẩn nâng cái đĩa, 2 cái thoát nhìn đen tuyền đan được nhất thời ngã nhào trên mặt đất, nàng ra sức hướng phía trước đi đủ, đem kia hai viên đan được toàn bộ chộp vào trong tay chính mình.

Không đợi người bên ngoài phản ứng kịp, nàng liền toàn bộ nhét vào trong miệng mình, một khắc kia, thậm chí có thể dùng lang thôn hổ yết để hình dung động tác của nàng , từ mặt đất nhật lên gì đó liền ăn, một điểm đều nhìn không ra nàng đã từng là như vậy cao quý hào phóng.

Thứ đó không khổ, thậm chí còn có điểm ngọt, Phó Tương Vân một bên nuốt một bên cười thảm, cảm giác mình thật sự là quá buồn cười, ăn Tầm nhi viên kia có năng lực thế nào, bọn họ còn có thể đưa mới đến, còn có thể có ngàn chủng vạn chủng chết kiểu này chờ của nàng Tầm nhi.

Nhưng là nàng chính là không nghĩ tận mắt thấy hẩn chết... Có thể làm cho hẩn sống lâu một khắc cũng là hảo .

Người bên ngoài đều ngây ngẩn cả người, còn chưa hề có thấy nhân ăn độc được cũng có thể như vậy khẩn cấp , chỉ là này thần tiên đan là Hoa Xương vương thiên tân vạn khổ từ nghiêu cốc muốn tới , cứ như vậy lưỡng lập, đều bị nàng ăn, trong lúc nhất thời ngược lại có chút chân tay luống cuống , tuy nói âm thầm lộng cái phương pháp thủ diệu Thẩm Tầm tính mạng cũng không phải không được, tóm lại là cảm giác có chút không ổn, chỉ có thể chi tiết trở về phục mệnh, khiến vương gia lại xuống một lần mệnh lệnh mới là vạn vô nhất thất.

Thẩm Tầm nhìn không thấy bên này hết thấy, nhưng là hẩn nghe thấy được vừa đối thoại, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên kia đứng vài người, trên

mặt biểu tình cũng có chút kinh ngạc.

Trong lòng hăn đột nhiên đau xót, phảng phất cảm nhận được cái gì, nhanh chóng đem thân mình ghé sát vào tại trên tường, liều mạng đưa tay thò qua đi đủ nòng, cả khuôn mặt đều chen biến hình, lại cái gì cũng sờ không tới, hăn run tay chung quanh lục lọi, chết sống không muốn thu về.

"Mẫu hậu... Mẫu hậu..."

Phó Tương Vân suy yếu quay đầu, nhìn bên cạnh thò lại đây tay kia, đầu ngón tay thon dài mà có lực độ, cổ tay áo xử mớ hồ còn có Kim Long bàn văn, kia vốn là thế gian này nhất tôn quý tượng trưng, lại lưu lạc tới thường nhân đều khinh thường dưới bậc chi tù.

Quả nhiên đâu, đau một chút khổ đều không có, nghiêu cốc thật không hổ là thế gian này y thuật nhất tinh diệu địa phương, nhưng là vì sao ngực giống như có 1000 căn trường châm tại trát đâu, như vậy rõ ràng đau đớn, sâu tận xương tủy.

Nàng vốn định mở miệng cùng hăn trò chuyện, nói cho hăn biết nhất định có thể hảo hảo sống sót, nói cho hăn biết thế giới bên ngoài so hoàng cung muốn đại được bao nhiêu, hữu sơn hữu thủy, còn có xinh đẹp cô nương. Nói cho hăn biết thế gian này còn có rất nhiều mỹ hảo gì đó, nhưng là nàng lại một câu cũng nói không ra miệng, nàng vừa mới nói dối quá, không dám lại gạt người ...

Kỳ thật nàng căn bản cũng không sẽ làm ăn, liên dầu muối tương dấm đều phân không rõ, càng miễn bàn làm cái gì hạt sen canh .

Cho nên nàng liền tàn nhẫn ngậm miệng, một câu cũng không có nói, chỉ là đẩy cõi lòng quyến luyến nhìn con kia thò lại đây thủ, từ đầu ngón tay vẫn nhìn đến cổ tay (thủ đoạn), từ cái kia Kim Long đầu vẫn nhìn đến đuôi.

Tâm nhi, kiếp sau, nguyện người sinh ở An Nhạc, trường an bình.

Nguyện người vĩnh viễn, không cần đế vương gia.

Phó Tương Vân trên mặt như trước đeo thảm đạm tươi cười, lẳng lặng nhìn rất lâu sau đó, mới chậm rãi đem chính mình đầu ngón tay đưa qua, khoát lên trên tay hắn.

Lòng bàn tay chạm nhau trong nháy mắt đó, viên kia kiêu ngạo đầu bỗng nhiên thật sâu buông xuống đi xuống... Như là đối với vận mệnh cúi đầu, hoặc như là đang sám hối cuộc đời đủ loại, một thân cao cư nhân thượng, lại chết đến như thế coi rẻ không chịu nổi.

Nàng đi, mang theo mặt nguyệt Bắc Phong bên trong còn chưa tới kịp triển khai mỉm cười.

...

"Mẫu hậu! ! Mẫu hậu --! ! !"

Phảng phất cảm ứng được cái gì không thích hợp, Thẩm Tâm như trước ghé sát vào tại trên tường, thét lên hai tiếng, lại toàn thân đều cứng ở chỗ đó.

Môi hắn nhẹ nhàng giật giật, cuối cùng vẫn là không có tiếp tục kêu đi xuống. Một khắc kia giống như có cái gì đó trở nên không giống nhau, lại ai cũng nói không ra thay đổi đến tột cùng là cái gì.

Có lẽ đôi khi, cần một cái đặc biệt cơ hội tài năng phong bế tâm cảnh, song này đại giới quá mức với tàn nhẫn, nếu hắn tự thân có biết, nhất định là tình nguyện một đời sống ở thế giới của bản thân trung...

Thẩm Tâm nắm chặt tay nàng, phảng phất đó chính là tồn tại ở giữa bọn họ duy nhất ràng buộc, toàn thân ức chế không được run rẩy, không để

ý mặt mình còn bị ma tại thô ráp trên tường, chỉ là tận lực làm cho chính mình thủ càng hướng ra phía ngoài một ít, như vậy cố chấp mà không cam tư thái, để người nhìn cũng có chút hao tổn tinh thần.

Nguyên bản khô ráo tường đất thượng đột nhiên sấm chút phát sâu vết nước, đó là Thẩm Tầm không tự chủ chảy ra nước mắt, hẳn thậm chí không có ý thức được mình ở khóc, chỉ là liều mạng muốn đi bắt khẩn tay của mẫu thân, toàn thân ức chế không được khóc thút thít, như vậy đau triệt nội tâm bộ dáng, thật sự khó có thể tưởng tượng.

Đều nói nam nhi có lệ bất khinh đàn, chỉ là chưa tới lúc thương tâm.

Chí thân chi nhân lần lượt rời đi, không phải vô cùng đơn giản thương tâm hai chữ liền có thể khái quát .

Thẩm Tầm nghe không được đáp lại, trên tay cảm giác cũng càng ngày càng lạnh lẽo, tâm cũng theo lạnh vào thâm uyên, cửa sổ ở mái nhà ngoại vi quang đánh vào trên vai hẳn, hết thấy đều có vẻ như vậy yên tĩnh mà lại trầm trọng.

Tựa hồ nhận thấy được chính mình làm hết thấy chung quy chỉ là uống công vô ích, Thẩm Tầm dần dần đòi ngồi dưới đất, tay phải không có buông ra, chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Hắn tận mắt thấy phụ thân chết ở trước mặt bản thân, từng cho rằng đó là thế gian thống khổ nhất sự tình, lại phát hiện lúc này nay khắc, liên mẫu thân cuối cùng một mặt cũng không thấy được.

Cực độ phá vỡ thời điểm, ngược lại nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại cái kia tra tấn chính mình mấy thập niên hoàn chỉnh ác mộng, nhớ tới bà vú thường xuyên bồi hắn chơi đu dây, nhớ tới phụ hoàng tổng là lấy chính mình vì ngạo, gặp người đều khoa ngô nhi thức lễ, nhớ tới nhi khi nhỏ gầy thân hình đáng lâm đài cao, phú thi tam thủ, thế nhân đều hô Thái Tử thiên túng anh tài.

Nhớ tới mẫu hậu từng đối với hân nói.

"Mẫu hậu cùng phụ hoàng sẽ vĩnh viễn tại bên cạnh người, Tầm nhi cái gì đều không cần sợ."

Trong tay độ ấm lại nguội vài phần, Thẩm Tầm ánh mắt đại ra nhìn trước mặt tường, phảng phất một cái liếc mắt kia có thể xuyên thấu ngàn thế vạn thế, nhìn thấy thế gian này sở không thể cùng sự tình.

Mẫu hậu...

Người tự tay vì ta biên chế cái kia mộng đẹp, có thể vĩnh viễn đều không phá diệt sao?

Tác giả có lời muốn nói: hân là... Khôi phục bình thường - - đi

Chương 54 lưu lại bên người ta

Kia vài cái phụ trách đưa thuốc lấy tánh mạng người ta cấp dưới cẩn thận thương thảo một phen, cuối cùng vẫn là quyết định bẩm báo cho Mộ tướng quân, so với cái kia lớn nhất chủ tử mà nói, vẫn là vị này thoát nhìn thực công chính Mộ tướng quân tương đối khá nói chuyện, có thể giải quyết thực tế vấn đề, cũng sẽ không chỉ trích bọn họ.

Vì thế mấy người kia lo lắng đề phòng vào tướng quân phủ môn, tiến lên quỳ gối một phen liền giải thích sự tình trải qua, còn không quên thêm mắm thêm muối nói kia đã qua đời hoàng hậu là cỡ nào mạnh mẽ cùng hung ác, khi hân nhóm hoàn toàn không có phản ứng kịp thời điểm liền đoạt đi Thái Tử kia phần độc dược, quả thực để người trở tay không kịp.

Mộ Tử Xuyên trầm ngâm một lát, thế nhưng chậm rãi uống trà, cũng không biết hân trong lòng là suy nghĩ cái gì.

"Tướng quân, ngài cần phải cho thuộc hạ lấy cái chủ ý a, trong thiên hạ đều biết ngài chính là Hoa Xương vương tả hữu cánh tay, ngài nói lời nói có thể so với cái gì đều phải dùng được, đến tột cùng là trực tiếp đổi một loại dược vật độc chết Thái Tử đâu, vẫn là cùng vương gia giải thích nguyên nhân, làm cho hãn lại thủ một phần nguyên lai thần tiên đan đến?"

Mộ Tử Xuyên vốn muốn nói này đến tột cùng có cái gì phân biệt, nhưng trong lòng khẽ động, không biết là nhớ ra cái gì đó, vẫn là bắt đầu do dự muốn hay không bảo hãn một mạng. Hãn vốn không phải không quả quyết nhân, nhưng là một khi sự tình liên lụy lên Tư Đồ Lan, hãn liền sẽ trở nên không giống chính mình.

Cẩn thận tự định giá thật lâu, cuối cùng vẫn là cảm giác nuốt không trôi trong lòng kia khẩu khí, Thái Tử Thẩm Tầm cùng hãn có đoạt vợ chi cừu, không tự tay lấy tính mệnh của hãn, đã là vận mệnh của hãn, còn muốn cứu hãn?

Vì thế Mộ Tử Xuyên buông trong tay trà, mặt không chút thay đổi nói: "Chuyện này là vương gia giao cho các người đi làm, tự nhiên muốn đi hỏi thăm vương gia, hãn nếu là ngại phiền toái, tùy tiện tìm cái biện pháp thủ Thái Tử tính mạng liền là, tả hữu cũng không phải có gì đáng ngại sự tình, sẽ không bắt các người như thế nào."

Loảng xoảng đương một tiếng, môn giống như bị thứ gì hung hăng phá ra, Tư Đồ Lan che bị đụng đau cánh tay, đẩy mặt bối rối xông vào, ba bước làm hai bước vọt tới trước mặt hãn.

Từ lúc ngày ấy sau, hãn liền khó hiểu của nàng cảm xúc, cho phép nàng ở trong phủ tự do hành đi, chỉ là không thể ra đại môn mà thôi.

Mộ Tử Xuyên liếc nàng liếc mắt nhìn, không chờ nàng mở miệng, trong lòng đã biết đến rồi nàng muốn nói cái gì.

Vì thế mở miệng đánh gãy nàng muốn nói lời nói: "Lan nhi không ở phòng nghỉ ngơi thật tốt, chạy đến tiền sảnh nghe lén cái gì."

Tư Đồ Lan ngẩn ra, vừa định muốn lên tiếng phản bác, Mộ Tử Xuyên thân nhiên nhìn nàng liếc mắt nhìn, rất nhanh nói tiếp: "Nhiều năm trôi qua như vậy , người vẫn là xuân thâm như vậy tuyệt nhân gian."

Dưới đáy bầm báo sự tình cấp dưới đều hơi hơi sửng sốt một phen, sắc mặt cũng có chút mạc danh kỳ diệu, đây là tướng quân mới cưới phu nhân sao? Trước kia như thế nào luôn luôn chưa thấy qua.

Tư Đồ Lan lại đột nhiên cứng lại rồi, thẳng tắp nhìn ánh mắt hắc, nhìn sau một lúc lâu, nhưng thật giống như từ giữa đọc hiểu vài lời.

Người không mở miệng, có lẽ ta còn có thể cầm lên thủ, nếu người là dám mở miệng cầu ta, Thẩm Tầm nhất định phải chết.

Tư Đồ Lan buông mi đi tới bên cạnh hắc, không có mở miệng, nàng cũng không biết hắc có nguyện ý hay không giúp nàng cứu người, nhưng tri giác nói cho nàng biết, bây giờ còn là nghe theo tương đối khá.

Mộ Tử Xuyên tâm tình bây giờ hơi có chút rối rắm, lại cầm lấy vừa buông chén kia trà, sau đó phát hiện trong chén trà đã không có nước, vừa mới chuẩn bị đổi thị nữ lại đây châm trà, lại phát hiện Tư Đồ Lan thập phần tha thiết tiếp qua, bay nhanh cho hắc rót đầy một ly trà, sau đó lấy lòng dường như đưa tới trước mặt hắc, động tác là như vậy thật cẩn thận.

Mộ Tử Xuyên ánh mắt phức tạp nhận lấy, chậm rì rì nhấp một hớp nhỏ, trong lòng đột nhiên liên như vậy đau xót, hình như là uống một ly nhưỡng rất nhiều năm mơ rượu, liên quai hàm đều toan đến cùng.

"Tướng quân?" Người phía dưới có chút nóng nảy , đợi đã lâu cũng không thấy hắc có cái tỏ vẻ, mình cũng còn có công vụ trong người, không thể qua bao lâu gian chậm trễ.

Mọi người cũng không có nhận thấy được Mộ Tử Xuyên niết chén trà thủ càng ngày càng gấp, hắn muốn né tránh trước mắt Tư Đồ Lan kia ánh mắt cầu khẩn, nhưng kia khuôn mặt lại không có lúc nào là không tại trong lòng lắc lư, giống như tại đối với hắn nói, van cầu người, van cầu người, giúp ta, ở loại này rối rắm mà phức tạp tâm tình dưới, hắn làm ra một cái đủ để cho hắn hối hận cả đời quyết định.

"Mà thôi... Không cần phải đi hướng vương gia phục mệnh, các người nói cái kia trước khi chết không có thống khổ thần tiên đan, ta đây cũng có một viên, là ban đầu nghiêu cốc chủ nhân tặng cho ta . Chỉ cần các người cầm cho Thái Tử ăn vào, vương gia tự nhiên sẽ không biết chuyện lúc trước."

Dưới đáy nhân phân phân quỳ gối tại địa, ngữ khí tràn đầy đều rất là bội phục: "Tướng quân đại ân khó tạ!"

Nghe xong lời hắn nói, Tư Đồ Lan hít một hơi khí lạnh, hắn cuối cùng vẫn là không muốn cứu Thẩm Tâm sao? Cảm thấy sốt ruột, vừa định lên tiếng cầu hắn, tay phải lại đột nhiên bị kéo lại.

Mộ Tử Xuyên nắm chặt tay phải của nàng, đối người phía dưới nói: "Ở chỗ này chờ, ta đi đưa cho các người." Sau đó liền lôi nàng hướng chính mình nội uyển phương hướng đi ra ngoài.

Đã muốn sắp đến đầu mùa xuân mùa, thời tiết cũng có chút tiết trời ấm lại, quần áo cũng không có ban đầu xuyên dày như thế thực , chỉ là những kia cây khô còn đứng lặng tại chỗ, để người sinh ra lúc này vẫn là Nghiêm Đông ảo giác.

Tư Đồ Lan nghiêng ngả lão đảo theo sát hắn đi nửa ngày, thật vất vả nhìn thấy trên đường không có nhân, rốt cuộc phần nộ lên tiếng nói: "Không nghĩ cứu liền không cứu a! Vì sao còn muốn bỏ đá xuống giếng!"

Từ lúc nhìn đến thái tử phi xuất hiện tại sân phía ngoài một khắc kia, nàng sẽ hiểu rất nhiều chuyện, đứa bé kia không thể nào là Thái Tử. Thẩm Tâm không có khả năng lừa nàng, thái tử phi nhưng có thể lừa mọi người. Tư Đồ Lan thực hối hận chính mình lúc ấy không thể biết rõ ràng chân tướng liền oan uổng Thẩm Tâm, nhưng hiện tại cũng không phải muốn những thứ này sự lúc. Nàng chỉ muốn dùng tất cả phương pháp bảo vệ tính mạng của hân.

Nghe gần đây hồ điệp cuồng chất vấn, Mộ Tử Xuyên ngược lại không có quá nhiều giải thích, chỉ là lôi tay nàng hướng nội uyển phương hướng đi, cước bộ của hân đi rất nhanh, tựa hồ là sợ chính mình đổi ý mà áp đặt che giấu.

Thăng đến vào một cái thoát nhìn rất là cổ quái phòng, hân mới buông lỏng ra tay nàng.

Tư Đồ Lan vẫn đắm chìm tại vừa phần nội bên trong, không có quá nhiều để ý chung quanh đây bố cục, chỉ là thượng hạ nhìn lướt qua, mới phát hiện nơi này là cái cất giữ gì đó địa phương, gì đó thực tạp, có thư, đồ cổ, rượu nhưỡng, còn có một tảng lớn ngăn tử, cũng không biết bên trong chứa cái gì.

Mộ Tử Xuyên đứng dậy đi đến một cái thoát nhìn không chút nào thu hút ngăn tử trước mặt, từ thứ hai dây đệ tam trong ngăn kéo lấy ra một cái cái hộp nhỏ, đem ngăn kéo đặt về nguyên vị, mới chậm rì rì đi trở về.

"Người không phải thực hi vọng ta cứu hân sao?"

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan sửng sốt, đầy mặt không dám tin nhìn hân, hình như là đang nhìn cái gì biến dị giống loài.

Mộ Tử Xuyên bị ánh mắt như thế làm được có chút khó chịu, thanh ho khan hai tiếng lại nói: "Ta phía trước đáp ứng người, chỉ cần hân buông tay,

ta liền bảo hắc một mạng. Ta Mộ Tử Xuyên từ trước đến giờ giữ lời nói, sẽ không ở loại này sự tình thượng mất tín dụng."

Cũng không phải không nghĩ sau này có hậu hoạn vấn đề, chỉ là loại tình huống này thật sự quá mức đặc thù, Thái Tử nếu như là người bình thường, hắc tất nhiên sẽ không mạo lớn như vậy nguy hiểm đi cứu hắc, nhưng hắc không phải, hắc chỉ là cái liên lời nhận không toàn gốc tử, tin tưởng hắc có thể phục quốc, còn không bằng tin tưởng năng lượng mặt trời từ phía tây dâng lên.

Tư Đồ Lan sửng sốt thật lâu mới tiêu hóa xong những lời này, sau đó cả người đều cùng đốt dường như, trong ánh mắt tản mát ra trùng sinh sáng rọi, nói chuyện cũng có chút lắp bắp : "Chân chân chân chân thật sao?"

"Đương nhiên là giả."

Loại thời điểm này, Mộ Tử Xuyên vẫn còn có tâm tình cùng nàng nói đùa, đem trên tay thứ đó chậm rãi nâng lên, không nhanh không chậm nói: "Bên trong này là giả chết dược, chỉ cần bọn họ cho Thái Tử ăn vào thứ này, ta lại cùng vương gia trò chuyện, làm cho hắc trực tiếp đem thi thể vứt xuống bãi tha ma, cứu hắc một mạng cũng là không phải việc khó gì."

Tư Đồ Lan đã hoàn toàn liên nói đều cũng không nói ra được, toàn bộ tâm hảo tượng tại vách núi vách đá treo, không nói ra được khẩn trương cùng kích động, nàng không nghĩ tới hắc thể nhưng sẽ nguyện ý giúp mình, chẳng sợ nàng đối với hắc thái độ là như vậy không xong.

"Bất quá..."

Mộ Tử Xuyên đột nhiên giơ lên ngữ điệu khiến Tư Đồ Lan trong lòng căng thẳng, lên tiếng hỏi: "Bất quá cái gì..."

"Cứu hắc có thể, nhưng ta có cái rất đơn giản điều kiện." Mộ Tử Xuyên đem trên tay gì đó thật cao cử quá đỉnh đầu, khóe miệng hơi hơi gợi

lên, loan thành một cái hảo xem độ cong, nếu người trước mắt không phải Tư Đồ Lan, mà là Quảng Lăng thành những kia chưa lấy chồng thiếu nữ, định đô say mê đến không muốn tỉnh lại.

Hắn vốn là bộ dạng hảo xem, toàn thân đứng thẳng tắp như cọc tiêu, mày kiếm mắt sáng, trường quan cùng cao ngất mũi liên ở một cái tuyến thượng, có vẻ như vậy anh khí bức người. Bất đồng với mặt khác mã nam tử như vậy âm nhu khí chất, thiếu mạch sắc làn da ngược lại rất là dễ nhìn, tại quân doanh lịch luyện ngày càng là vì hắn tăng thêm vài phần thành thực hương vị.

"Điều kiện gì..." Tư Đồ Lan không dám nhìn tới ánh mắt hắn, chỉ cúi đầu chột dạ hỏi.

Mộ Tử Xuyên nhìn nàng cực kỳ lâu, mặc dù biết lời của mình thực đáng thương lại đáng cười, nhưng vẫn là đã mở miệng: "Lưu lại bên người ta."

Tư Đồ Lan đem đầu trật quá khứ, đã sớm dự đoán được có thể là loại này điều kiện, vẫn là nhin không được có chút tim đập nhanh, uyển chuyển nói: "Như vậy bắt buộc, có ý gì đâu."

Mộ Tử Xuyên cũng không có người vì nàng cự tuyệt mà như vậy buông tay, chỉ là nắm thật chắc trong tay chiếc hộp, chậm rãi nói: "Ta không ghét bỏ người gả qua người, bởi vì đó cũng phi của người ước nguyện ban đầu. Nhưng người cần thận ngẫm lại, liên tính hắn còn sống, vậy cũng cuối cùng là trốn trốn tránh tránh, lang bạt kỳ hồ cả đời vận mệnh, vương gia bây giờ thế lực hoàn toàn không thể lay động, muốn vịn ngã hắn so lên trời còn khó hơn, huống chi là cái tâm trí không toàn ngộ tử. Tư Đồ Lan, là hắn không có năng lực bảo vệ tốt người, người cũng không nợ hắn cái gì, phạm là người còn có một chút lý trí, cũng nên vì người chính mình suy xét, là muốn cùng ta quá an ổn ngày, đang chuẩn bị theo một cái tay không tắc sắt ngộ tử đi đầu đường xin cơm?"

Tư Đồ Lan không nói gì.

Mộ Tử Xuyên lẳng lặng nhìn ánh mắt nàng, như là bất cứ giá nào bình thường, bỗng nhiên nói: "Vương gia sau khi lên ngôi, ta chính là Đại Chu triều khai quốc tới nay đệ nhất khác họ vương. Nhưng nếu... Nếu người cùng hãn cùng một chỗ là vì hoàng hậu chi vị, ta nguyện ý..."

Tư Đồ Lan toàn thân run lên.

Tác giả có lời muốn nói: kho số liệu: nối tiếp thất bại 't ect to local MySQL server through socket '/var/run/mysqld/mysqld. sock' (2)

Chết sống phát không hơn văn ta nhanh điên rồi. . . Không biết lần này còn phát không phát đi lên

Chương 55 tân sinh

"Hãn có thể cướp đi người, ta cũng giống vậy có thể đem người cướp về."

Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên ngừng thanh âm, không có tiếp tục nói nữa, chỉ là cúi đầu nhìn thẳng ánh mắt nàng, như là muốn từ trung phát hiện những gì, nhưng chung quy là cái gì cũng nhìn không tới.

Tư Đồ Lan nghe hãn nói những lời này, đã sợ đến quá sức, nơi nào còn dám đối mặt hãn như vậy ánh mắt, chỉ một mặt hướng mặt sau trốn.

Hãn rất ít nhìn thấy nàng như vậy nhất gan bộ dáng, nhất thời đổ cảm giác có chút hảo chơi, nhện không được hướng phía trước đi hai bước.

"Sợ ta?"

Tư Đồ Lan mạnh co rụt lại, ánh mắt trốn tránh nói: "Không phải..."

Tựa hồ đối với của nàng trả lời không có hứng thú, Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên cúi đầu, không hề dấu hiệu hôn xuống, động tác của hắn quá nhanh, lạnh lẽo đôi môi dán tại nàng kia hai mảnh yên hồng bên trên, hô hấp hơi hiển dồn dập, cũng không chờ hắn bắt đầu công thành đoạt đất, Tư Đồ Lan liền thật nhanh đẩy hắn ra hai vai, đem hắn cả khuôn mặt đẩy được thật xa, đầy mặt gà mái hộ tể khí thế.

Bị bất ngờ không kịp phòng đẩy ra, Mộ Tử Xuyên thật là có chút giật mình, có lẽ là hắn quá mức động tình mà không có phòng bị, có lẽ là của nàng khí lực vượt quá tưởng tượng của hắn, hai vai bị nàng gắt gao để, như vậy tư thế thật sự là có chút xấu hổ, Mộ Tử Xuyên chậm rãi lui về sau hai bước, sắc mặt không phải rất tốt.

Tư Đồ Lan lại mặt đỏ lên, cũng không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu, trong lòng kinh hoàng không thôi.

Đây coi là cái gì...

Đem Thẩm Tầm sinh tử làm áp chế, ép mình lưu lại bên người hắn, này đến tột cùng tính cái gì. Nhưng đối với điều kiện như vậy, nàng lại còn có như vậy một tia tâm động, chung quy nàng chỉ là một tay trời gà không chặt cô gái yếu đuối, không có bất kỳ biện pháp nào tòng quyền vương thủ hạ cứu người, chỉ có thể dựa vào người khác lực lượng. Mà nếu dùng kế hoãn binh đáp ứng trước hắn, cũng thật sự thực xin lỗi hắn này một tấm chân tình, Tư Đồ Lan cảm giác mình rồi rã nhanh hơn muốn điên mất rồi.

Đáp ứng hắn, có vi chính mình lúc trước đối Thẩm Tầm lời hứa.

Không đáp ứng, không bảo đảm Thẩm Tầm mệnh.

Nàng luôn luôn không phải cái gì trinh tiết liệt nữ, mà là đem sinh mệnh nhìn xem so hết thảy đều phải người trọng yếu, chỉ là không biết, nếu Thẩm Tầm biết nàng làm như vậy, trong lòng sẽ nghĩ sao.

Tại sinh tử trước mặt, tình yêu lại bị cho là cái gì, chỉ cần hãn còn có thể sống được, so cái gì đều tốt.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan hai tay có chút mệt mỏi rũ xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp nói: "Chỉ cần người cứu hãn."

Nghe được này dạng trả lời, Mộ Tử Xuyên ngược lại không có trong tưởng tượng cao hứng như vậy, trong nháy mắt đó hãn thậm chí cảm giác mình có điểm đáng buồn, còn có chút đáng cười, vì thế cũng không có quá nhiều nói cái gì đó, chỉ là cầm chiếc hộp chậm rãi xoay người, hướng ngoài cửa đi.

Hãn bước chân rất trầm trọng, một chút cũng không có cầm lại trước kia đã mất nay lại có được bảo vật như vậy cao hứng, ngoài cửa không khí vẫn là trước sau như một nặng nề, đập ra môn trong nháy mắt đó hãn nhẹ nhàng quay đầu.

Nhìn thấy Tư Đồ Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người than tựa vào trên tường.

Ngay cả như vậy, nhưng vẫn là ức chế không được có chút tim đập nhanh. Nàng không biết chính mình này quyết định đến tột cùng là sai hay là đối với, nàng chỉ biết là, Thâm Tâm rốt cuộc có thể sống được đến ...

XXXX

Thiên lao vẫn là cùng đi Thường giống nhau âm ướt mà âm u, nơi này bất đồng với phổ thông nhà tù, một khi vào tới, cũng rất ít sẽ có người sống có thể ra ngoài, bởi vì có đi không có về, cho nên có người đem này dùng đạo gọi là không đường về.

Cửa sổ nhỏ khẩu có ánh sáng thúc đánh xuống dưới, lại cũng không quá rõ ràng, Thâm Tâm tựa vào hàng rào thượng, ánh mắt đen tối không rõ,

lại vẫn nắm tay của mẫu thân, chẳng sợ đã muốn lạnh lẽo giống như gang, cũng không muốn buông ra.

Hắn ở trong này ngồi cực kỳ lâu, tựa hồ đã biết đến rồi chờ đợi chính mình là cái dạng gì vận mệnh , không có cái gì quá nhiều cảm tưởng, chỉ là một bên lại một khắp nơi hồi tưởng chính mình đời này mờ mịt nhân sinh, dừng lại tại sâu trong trí nhớ nhân, cũng liền chỉ có như vậy vài cái .

Thẩm Tầm tay trái chậm rãi đặt ở ngang hông mình, đụng đến cái kia ngày đêm không rời hà bao, đó là Lan Lan cho hắn thêm gì đó, vô cùng chân thật tồn tại, nhắc nhở hắn trải qua đây hết thấy đều không phải là mộng.

Nhưng nàng không ở bên người bản thân, nàng theo mặt khác xa lạ nam nhân trốn, thoát được vô tung vô ảnh.

Thẩm Tầm hít sâu một hơi, ánh mắt rơi xuống trên tường, đầu kia là mẹ của hắn, sắc mặt như sinh, vẫn là cùng đi Thường giống nhau, nhưng là hắn cũng rất cuộc nhìn không thấy .

Đây hết thấy hết thấy đều là bởi vì Thẩm Kiêm, cái kia hắn hận thấu xương kẻ thù, hắn muốn báo thù, hắn muốn đem người kia thiên đao vạn quả, dịch cốt rút gân, song này chung quy chỉ là hắn một loại ý tưởng mà thôi, chính mình căn bản là sống không lâu, chớ nói chi là đi báo thù.

Thẩm Tầm không có cử động nữa , chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ kia.

Thật lâu sau, xa xa truyền đến cửa lao khóa sắt mở ra cự đại tiếng vang, lập tức liền có nhân đi tới, nếu cẩn thận nhìn một cái, chắc chắn phát hiện lại là phía trước kia vài cái gương mặt quen thuộc, trên cao nhìn xuống, ở trong bóng tối có vẻ dị thường đáng sợ.

Thẩm Tầm ngẩng đầu, tay phải niết chặt hơn chút nữa.

Rất nhanh, mấy người kia đi tới trước mặt hắn, đầu lĩnh trong tay nâng một cái hộp, ngừ khí coi như cung kính đối với hắn nói: "Điện hạ, ngài thật đúng là mệnh hảo, so nương nương muốn nhiều sống một ngày đâu."

Thẩm Tầm không nói gì.

Loại thời điểm này cũng không sợ hắn đào tẩu, có người mở cửa lao đi đến, ở bên cạnh hắn ngồi đi xuống: "Thuộc hạ nhưng là lao lực thiên tân vạn khổ mới tìm được giống nhau như đúc được, điện hạ đi phía trước chắc chắn sẽ không cảm thấy nửa điểm thống khổ, như thế, coi như là xứng đáng tiên đế."

Thẩm Tầm cúi đầu nhìn thoáng qua, thứ đó thoát nhìn chính là cái bình thường phổ thông viên thuốc, Viên Viên một tiểu khóa, nhưng lại là độc chết mẫu thân hắn tội khôi đầu sở.

"Điện hạ, không nên dùng thuộc hạ nhiều lời đi... Ngài tại đây thế gian đã không có cái gì có thể dựa vào, phước quốc càng là thiên phương dạ đàm, còn không bằng nhận sự thật, hảo hảo lên đường, nhân cả đời này đi, sớm đi vẫn đi đều là đi, đã sớm không có gì khả lưu luyện nhân càng là hảo thuyết." Dứt lời, người nọ hốt thở dài một hơi, "Lại nói tiếp, ngài ngược lại cũng là cái mệnh khổ chi nhân, nếu là cái đầu óc thanh tỉnh ... Tổng cũng không đến lượt tù nhân tình cảnh."

Hắn không dám nói thêm gì đi nữa, chung quy thiên hạ này đã là Hoa Xương vương, không thể xoay chuyển, nói hơn chỉ sợ sẽ chọc cho họa thượng thân.

Thẩm Tầm cũng không có muốn nghe tiếp ý tứ, chỉ là lại quay đầu nhìn thoáng qua kia bức tường, mâu trung mơ hồ còn có mấy phần không tha. Kỳ thật hắn không muốn chết, hắn trong lòng lừa gạt mình hắn kỳ thật còn có dựa vào, nhưng là Tư Đồ Lan rời đi bóng dáng là như vậy rõ ràng, tàn nhẫn cho hắn cuối cùng một kích.

Thẩm Tâm, người còn tưởng lừa gạt mình tới khi nào, mẫu hậu cũng đi, trên đời này, sẽ không lại có nhân duyên tiếc người.

Hắn lẳng lặng ngồi ở tại chỗ, cuối cùng vẫn là không hề lưu luyến lấy ra trong tay hắn gì đó, sòng phẳng dứt khoát nuốt xuống.

Hắn biết thứ đó đại biểu cho cái gì, cũng biết nuốt vào sẽ có hậu quả gì, nhưng vẫn là làm như vậy, tượng mẹ của hắn như vậy, ngửa đầu nuốt nhập hầu trung.

Nhưng vô luận hắn làm cái gì động tác, tay phải như trước nắm thật chắc tay của mẫu thân, một lát cũng không chịu buông ra, đó là hắn ở nơi này thế gian va chạm vào cuối cùng ấm áp, không có bất kỳ vật gì có thể thay thế.

Nhìn hắn ăn độc dược ăn như vậy làm thúy, trước mặt người nọ sững sốt, phục mà lại là thoải mái, hoàn thành thượng đầu giao phó nhiệm vụ chung quy tổng là hảo .

Bất quá một lát công phu, Thẩm Tâm chậm rãi triều bên cạnh dựa gần, thái dương một luồng sợi tóc nhẹ nhàng rủ xuống, các ở trên môi hắn, ánh mắt cũng lại không tượng thường lui tới như vậy cao cao giương khởi.

Trường phong không nổi, từ nay về sau thiên hạ lại vô si ngốc Thái Tử Thẩm Tâm.

Một bên người vây xem cũng có chút thốn thức, khi còn sống kim ngọc hàm châu, vinh diệu đến cực điểm, lại chết đến như thế nghèo túng không chịu nổi, thật sự là đáng buồn đáng tiếc.

Người trước mặt vươn tay ra thử hơi thở của hắn, thật lâu sau, cuối cùng vẫn là thật dài thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, chuyển ra ngoài đi."

Rất nhanh có người phát hiện tay hãn cùng bên cạnh cỗ thi thể kia liên ở cùng một chỗ, như thế nào xả cũng xả không ra, giống như trời sinh chính là trường tại cùng nhau dường như, có người thán, có người hùng hùng hổ hổ.

"Chết thì đã chết còn như vậy không để nhân bớt lo, vương gia đều nói, kia tiên hoàng hậu là muốn táng tại hoàng Lăng , Thái Tử liền tùy tiện tìm cái bãi tha ma chôn chính là, thật xem như chính mình còn có mệnh cùng tiên hoàng hậu chôn ở cùng nhau?"

"Được rồi được rồi, tích điểm khẩu đức đi, cũng không sợ người ta thành quỷ tìm người." Có người không kiên nhẫn chen vào một câu miệng.

Người nọ tựa hồ bị thành quỷ câu nói kia dọa đến , hừ hai tiếng, lại nói lầm bầm: "Kỳ thật ta cũng không biết vương gia lúc này là thế nào tưởng , đã nhìn thấy Mộ tướng quân từ trước đại sảnh đi ra, đảo mắt liền bị hạ như vậy một cái mệnh lệnh, người nói đây không phải là ép buộc người sao? Đông một cái tây một cái ."

"Cấp trên tâm tư, ai đoán được đâu? Phóng cái rắm đều là có nhất định quy luật , chúng ta những này hạ nhân chỉ để ý làm việc là được." Đầu lĩnh người nọ vừa nói chuyện đi qua một bên xả kia hai tay, vài người cùng nhau dùng lực ban hồi lâu, mới vặn bung ra tóm chặt mười ngón, sau đó đem Thái Tử thi thể kéo ra ngoài.

Quảng Lăng thành bãi tha ma không chỉ một cái, nếu Hoa Xương vương như vậy lên tiếng, bọn họ cũng không có quá mức đi tế cứu, chỉ là tùy tiện tìm cái lân cận bãi tha ma, liền đem người ném đi vào.

Nguyên bản liền không có tình cảm gì, càng miễn bàn đối xử tử tế , đưa đến địa phương đã là bọn họ đưa phật đưa đến tây , về phần vùi không vùi... Một cái liếc mắt kia trông qua, một mảnh phơi khô, tưởng vùi cũng không lá gan đó quá khứ nha.

Huống chi, một khi là bị đưa đến bãi tha ma người chết, khẳng định không phải cô nhi lưu lạc người chính là ôn dịch lan truyền giả, ai sẽ đi quản sống chết của bọn họ? Bớt chút thời gian đào hố hảo hảo chôn? Thực xin lỗi, tất cả mọi người bề bọn nhiều việc, không có rồi.

Đầu lĩnh người nọ cư cao lâm hạ nhìn thoáng qua, liền dẫn huynh đệ vài cái xoay người rời đi, loại này âm khí sâm sâm địa phương, không vài người thích ngốc, nếu nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, liền không có tất yếu đi quản những kia có hay không đều được .

Tiếng bước chân chậm rãi rời đi, cuối cùng là một cái người sống cũng không có, đương nhiên, có chút tình huống đặc biệt tự nhiên ngoại trừ.

Quảng Lăng ngoài thành bãi tha ma, đúng là cái thực âm trầm địa phương, chôn ở chỗ này nhân phần lớn đều là lẻ loi hiu quạnh không nơi dựa dẫm nhân, khi còn sống không có nhân thiện hậu, mới đối được kết cục như vậy. Lại nói tiếp, hẳn coi như là này một loại người.

Sắc trời càng ngày càng vắng, Thẩm Tâm bị tùy ý vứt bỏ tại hố bên trong, cả người lại không hề hay biết. Chung quanh hẳn tất cả đều là thi thể, có chút đã muốn hư thối bốc mùi, có chút tựa hồ cũng là vừa mới bị ném vào đến .

Bóng đêm kỳ thật rất đẹp, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy mở mang mà lóng lánh trời sao, nếu nơi này là một mảnh bằng phẳng thảo nguyên, cũng coi là là một kiện rất đẹp sự tình, đáng tiếc nơi này là bãi tha ma.

Có lẽ là Ăn sung mặc sướng ngày quá quá, vẫn không quen như vậy quỷ dị mùi, có lẽ là cầu sinh * quá mức cường liệt, làm cho hẳn nhịn không được... Nhúu nhúu mày.

Chương 56 bãi tha ma

Chương 56 bãi tha ma

Màn đêm buông xuống ở nơi này nhìn như phồn hoa quốc gia thượng, dù vậy, ngã tư đường như trước đèn đuốc sáng trưng, người đi đường lui tới, mà Quảng Lăng ngoài thành lại là mặt khác một phen cảnh tượng, như vậy yên tĩnh mà lại yên lặng, có người nhìn thấy rất nhiều hắc ảnh chọt lóe lên, cũng có người nghe vó ngựa tại đường trung bồn đằng thanh âm.

Kia đều không phải là ảo giác, Mộ Tử Xuyên giục ngựa mà ra, tựa hồ là bởi vì trong lòng ôm giai nhân mà thả chậm tốc độ, tùy tùng đều đều nhíp đi theo phía sau, thật cẩn thận giữ vững một khoảng cách.

Sở dĩ lựa chọn buổi tối đi ra, không phải là không có nguyên nhân, vào ban ngày hẳn sẽ tác sở vi đã có chút kỳ quái, khó tránh khỏi sẽ khiến Hoa Xương vương khởi nghi tâm, nếu dám ở giữa ban ngày ban mặt ra khỏi thành, đừng nói cứu người, chính là hãn tánh mạng của mình cũng khó mà bảo toàn.

Bên tai có tạt phong thổi qua, Tư Đồ Lan bị hấn lạc có chút hoảng hốt, lại bởi vì lập tức có thể nhìn thấy Thẩm Tâm mà cảm thấy khẩn trương, nơm nớp lo sợ ngồi ở trước ngựa, liên nói cũng không dám hỏi một tiếng, sợ mình nói nhầm nói cái gì hấn liền đổi ý .

Chạy chạy, bỗng nhiên liền phát giác có cái gì không đúng, trên mặt bỗng nhiên rơi xuống vài giọt lạnh lẽo thủy châu, nàng còn tưởng rằng là chính mình cấp khóc, ngẩng đầu nhìn lên, dĩ nhiên là trời mưa. Chỉ bất quá bây giờ là đầu xuân thời tiết, cũng coi như không hơn là cái gì mưa to, nhiều lắm xem như kéo dài Tiểu Vũ mà thôi, nàng cúi đầu không cử động nữa đạn, lại chợt phát hiện mình bị rộng rãi ống tay áo tráo cái đầy cõi lòng. Trong nháy mắt đó liên ánh mắt đều bị che lại, Tư Đồ Lan rất là sửng sốt một chút.

Mộ Tử Xuyên một tay nắm dây cương, một tay giơ lên tay rộng đem nàng cả người gấn vào trong lòng, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thoạt nhìn một chút cũng không không được tự nhiên, ngược lại

còn có một loại khác cảm giác an toàn. Hắn bên ngoài bảo bọc một kiện màu đen áo choàng, bên trong mặc một thân huyền màu đen tay rộng thẳng cự, cả người giấu ở trong bóng tối, sắc mặt lẫm liệt, như là yên lặng đã lâu đêm tối chi tử.

Tuy rằng không cảm giác được mưa tồn tại, Tư Đồ Lan vẫn cảm thấy trong lòng lộp bộp như vậy một chút, hoàn toàn không pháp hình dung mình là cảm giác gì.

Tuấn mã khởi dương rơi xuống đất, đoàn người cuối cùng đã tới muốn tới địa phương, vừa lập tức, Tư Đồ Lan liền muốn nhảy xuống, lại bị Mộ Tử Xuyên dễ dàng kéo lại.

"Cấp thành như vậy, sẽ không sợ ta sinh khí sao?" Dứt lời, Mộ Tử Xuyên nhưng thật giống như không có như thế nào có vẻ tức giận, chỉ là giải □ thượng áo choàng trùm lên nàng trên đầu, "Trời mưa, đừng lạnh."

Sau đó đối bên cạnh vài cái tùy tùng nháy mắt, rất nhanh có người triều bên kia đi qua.

Không nhìn không biết, Tư Đồ Lan vừa đưa qua đầu, nhất thời bị kia đầy đất người chết sợ tới mức cứng ở tại chỗ. Đều nói là bãi tha ma , đến thời điểm cũng đã làm xong chuẩn bị tâm lý, nhưng này thời điểm vẫn là hoảng sợ, vội vàng đem mặt chớ quá khứ, lại nói như thế nào, nàng cũng cuối cùng là cái chưa thấy qua cái gì đại trường hợp nữ tử, bình thường cũng chưa từng thấy qua vài lần thi thể, huống chi là như vậy thi thể ngang dọc cảnh tượng, đối lại là người khác cũng sẽ đáy lòng run lên . Vốn muốn cùng quá khứ cùng nhau tìm, lại cảm giác những kia thi thể thật sự đáng sợ, cuối cùng vẫn là để tại chỗ.

Mộ Tử Xuyên thượng hạ quan sát nàng một phen, rất là rõ ràng phát hiện nàng hai tay núp ở trong tay áo không ngừng run rẩy, cùng được dương điên điên giống nhau run không ngừng, không khỏi có chút buồn

cười, ngữ khí giấu cợt nói: "Nhất định muốn theo đến, lại sợ thành như vậy, Tư Đồ Lan, này cũng không tượng trước kia người."

Nàng không thấy hắc, ngữ khí lại rất đông cứng: "Ta vẫn luôn là như vậy, người có ý kiến?"

Mộ Tử Xuyên cười cười, không lại nói, chỉ thân thủ lau chính mình trên mặt về điểm này mưa.

Vài cái mặc y phục dạ hành tùy tùng tại bãi tha ma trung lật tới lật lui, làm thế nào cũng tìm không thấy Thẩm Tâm thân ảnh, theo lý thuyết hắc là rất dễ tìm, dù cho ngồi tù phía trước thay thế kia một thân tượng trưng cho ngạt trời quyền thế Thái Tử lễ phục, cũng vẫn như cũ là mặc mình hoàng sắc Thường phục, khả mọi người đang bên trong tìm tòi thật lâu, cũng vẫn không thể nào tìm đến hắc, huống hồ bên trong mùi thật sự là quá mức khó ngửi, liền tính là bọn họ những này thân kinh bách chiến, lịch lãm sa trường quân nhân cũng có chút khó có thể nhận, tượng trưng tính sưu qua đi liền lui đi ra, nhỏ giọng hồi cáo nói: "Bẩm tướng quân, chưa thể phát hiện Thái Tử tung tích."

Những người này đều là tâm phúc của hắc, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, cho nên cũng không cần cố ý đi giấu điểm cái gì.

Tư Đồ Lan đầy mặt khẩn trương hỏi: "Như thế nào sẽ? Hắc dễ dàng như vậy phân biệt, như thế nào sẽ tìm không thấy?"

Mộ Tử Xuyên đầu tiên là sửng sốt, đáy lòng mơ hồ có chút mặc danh cao hứng, nhưng vẫn là nói: "Tiếp tục tìm, một khi thuốc kia qua thời hạn, giả chết cũng sẽ biến thành chết thật."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan đột nhiên nhéo tay áo của hắc, mở to hai mắt nhìn hỏi: "Người nói cái gì!"

Mộ Tử Xuyên nhìn về phía nàng kia ánh mắt khẩn trương, trong lòng ần ần làm đau, như cũ không nhanh không chậm lập lại: "Ta nói... Nếu qua thời hạn còn không trị liệu, giả chết cũng sẽ biến thành chết thật."

Tư Đồ Lan không nói câu nào, tựa hồ là cảm giác vướng bận, đột nhiên cầm hạ găng vào trên đầu mình áo choàng, không lưu tình chút nào ném xuống đất, sau đó hướng tới đồng thi thể chạy như điên.

Một khắc kia nàng tựa hồ quên mất phía trước có cỡ nào đáng sợ, tựa hồ quên mất chính mình thân ở phương nào, trong đầu chỉ có một ý tưởng, nàng muốn tìm đến hắn!

Nhân một khi lâm vào tuyệt cảnh, cũng liền không sợ hãi .

Tiểu Vũ như cũ rơi xuống, Tư Đồ Lan một cước đạp đi vào, hai tay run run tại các loại trên thi thể lật tới lật lui, nguyên bản có chút quần áo bị mưa ướt nhẹ, sờ lên có vẻ dị thường đáng sợ, liên tâm để đều ở đây phát run. Nhưng nàng giống như quên mất vừa chính mình sợ thành hình dáng ra sao, toàn thân trên dưới đều băng thành một sợi dây, dùng hết khí lực của mình ở bên trong tìm kiếm, lục lọi.

Mộ Tử Xuyên thủ như cũ vẫn duy trì vừa hướng về phía trước vươn ra tư thế, nhưng hắn cái gì cũng không thể bắt đến, chỉ là lúng túng dừng lại ở giữa không trung, tốc độ của nàng nhanh đến hắn giữ lại không trụ, chỉ có thể trở mắt nhìn kia mặt bóng dáng chạy về phía mưa đêm bên trong.

Mộ Tử Xuyên chậm rãi thu hồi tay mình, hướng phía trước đi hai bước, đem tầm mắt ném về phía gần như điên cuồng nữ tử.

Hắn chưa từng thấy qua thế gian có như vậy nữ tử, dám một mình nhảy vào bãi tha ma bên trong, một thân một mình đối mặt vô số hài cốt hủ thi. Hắn trong ấn tượng Lan nhi, là nói chuyện thực sáng khoái, lá gan lại rất nhỏ cô nương, thời gian trôi mau nhiều năm trôi qua như vậy , lúc trước

cái kia ngay cả giết gà cũng không dám nhìn thẳng cô nương, lại dám ở vô số thi thể trung bò đến bò đi, chỉ vì tìm kiếm nàng yêu nam tử.

Cô gái đầu vai thực gầy yếu, quần áo đơn bạc, song này một khắc lại phảng phất có thể khiêng lên thế gian này tất cả gánh nặng, kiên cường mà lại không có sợ hãi.

Là cái dạng gì lực lượng, mới có thể làm cho một người sinh ra như vậy long trời lở đất thay đổi... Nghĩ đến đây, Mộ Tử Xuyên nắm tay gắt gao niết đứng lên, chỉ hận mình không phải là sắp chết người kia.

"A --!"

Tư Đồ Lan kêu thảm một tiếng, bay nhanh triều bên cạnh lặn một vòng, sau đó bắt đầu mãnh thổ dốc, nàng tìm người tìm quá mức chuyên chú, không cẩn thận cùng một cái chết không nhắm mắt nữ tử nhìn nhau, như vậy ánh mắt ở trong đêm tối có vẻ dị thường đáng sợ, đem nàng dọa gần chết.

Thật vất vả bình phục tâm tình, nàng lại ý thức được cái gì không thích hợp, chậm rãi nâng tay lên, phát hiện mình bàn tay niết một cây sâm sâm bạch cốt...

Thiên nộ... Nàng đến tột cùng đang làm những gì.

Thiên thượng như trước mưa rơi lác đác, chung quanh các loại hủ thi mùi dần dần bao vây nàng, Tư Đồ Lan có chút khóc không ra nước mắt ngồi ở chỗ kia, toàn thân trên dưới run rẩy như cây sậy, này chỉ sợ là nàng này bình thân trong cuộc đời làm qua điên cuồng nhất sự tình thôi.

Tư Đồ Lan trong lòng yên lặng nói lời xin lỗi, sau đó run rẩy đem kia căn bạch cốt đặt về nguyên vị, cúi đầu trong nháy mắt đó, nàng đột nhiên cứng ở tại chỗ.

Đó là một cái ướn nhẹp hà bao, bị một khối thi thể đè lại hơn phân nửa, chỉ lộ ra một gốc thanh thanh đậm đậm hoa lan, thêu thùa tinh xảo mà lại nhẵn nhụi. Ngao vài cái buổi tối mới đuỗi lên hà bao, đó là nàng lại quen thuộc cũng bất quá đồ.

Nhìn thấy thứ kia, Tư Đồ Lan trong lòng mừng như điên, nương ánh trăng nhìn thấy dưới đáy minh hoàng sắc vải dệt, nàng cố nhịn xuống trong lòng sợ hãi, run tay đem bao trùm khi hắt trên người thi thể lật ngược qua, bên tai truyền đến vải dệt ma sát tiếng vang, nàng sợ tới mức hướng phía trước một quỳ, liền nhìn thấy kia trương hồn khiên mọng nhiều mặt.

Mưa phùn tí ta tí tách đánh vào hắt hoàn mỹ không tì vết trên mặt, như vậy mềm nhẹ mà lại cẩn thận, như là sợ thức tỉnh mộng đẹp của hắt. Tiếp Vũ thượng mấy viên thật nhỏ thủy châu vì không thể nghe thấy run rẩy, ở chung quanh một mảnh âm trầm trong bóng đêm có vẻ như vậy không thích hợp.

Có một loại người chính là như vậy, chẳng sợ hắt nằm ở mọi người tránh không kịp bãi tha ma bên trong, như trước như là ngủ say ở giữa thiên địa.

Tư Đồ Lan run tay mò lên mặt hắt, từ trói chặt mây trung bài trừ ôn hòa mỉm cười đến, ngữ khí nghẹn ngào nghe không ra nàng nguyên bản thanh âm: "Tầm nhi... Ta rất cuộc tìm được người."

Bên kia Mộ Tử Xuyên nhìn thấy này phúc cảnh tượng, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi, tùy ý phát phát tay, động tác của hắt là như vậy mỗi một mà không cam tâm.

Rất nhanh liền có tùy tùng tiến lên tiếp ứng, vài người hợp lực đem Thâm Tầm giả chết thi thể mang đi lên, bình để qua một bên trên bãi đất trống. Cho dù là lên bình địa, Tư Đồ Lan như trước ngồi chồm hổm ở bên cạnh hắt, vì hắt thanh lý mặt thượng không cẩn thận cọ thượng bùn đất,

không để ý hấn vừa tại hủ thi trung năm hồi lâu, động tác trước sau như một nhẹ nhàng chậm chạp.

Thấm Thăm ánh mắt đóng chặt, hình như là ngủ giống nhau, hoàn toàn không cảm giác được những người khác tồn tại.

Mưa như trước không phải rất lớn, khả thời gian lâu dài, cuối cùng vẫn là hội thấm ướt người quần áo, thậm chí sẽ thấm ướt người ánh mắt, Tư Đồ Lan thủ các khi hấn nhân trung, lại không cảm giác được hấn hô hấp, trong lúc nhất thời cảm giác mình đầu ngón tay cũng có chút run rẩy.

Cho dù trong lòng biết hấn chỉ là giả chết, nhưng vẫn là nhịn không được hưởng hủ một mặt tướng, Tư Đồ Lan vừa định muốn nói những gì, Mộ Tử Xuyên chợt lên tiếng: "Người lại đây."

Nàng ngẩn ra, lại không động.

"Người ở nơi này nhiều chậm trễ một khắc, hấn liền sẽ nguy hiểm hơn một phần, là tham luyện này một lát ôn tồn, vẫn là bảo tính mạng của hấn trọng yếu, chính người trong lòng rõ ràng." Mộ Tử Xuyên mặt không chút thay đổi nói.

"Ta cùng hấn cùng đi không được sao..." Tư Đồ Lan ngẩng đầu nhìn hấn, ngữ khí gần như cầu xin.

Chân trời Thanh Huy phẳng phất bị mạ lên một tầng mờ mờ sương mù, thấy không rõ vốn nhan sắc.

"Hấn có hấn nên đi địa phương, cũng sẽ có nhân chiêu cố hấn ." Mộ Tử Xuyên phi thân lên ngựa, sau đó phản thủ đem nàng vớt lên, lực đạo chi đại không tha nửa phần cự tuyệt, giống như không thèm để ý nàng vừa tại trên thi thể bò qua, "Ta làm được lời hứa của ta, người cũng không thể đổi ý."

Tư Đồ Lan còn chưa phản ứng kịp liền bị hắc cường chế ôm vào trong ngực, nhưng vẫn là quay đầu nhìn về bên kia nhìn qua, ánh mắt kinh hoảng không thôi.

Mộ Tử Xuyên không có lại nhiều nói, làm thủ hiệu liền đem nơi này hết thảy đều giao cho mình thủ hạ, sau đó giục ngựa giờ roi, chuẩn bị hướng tới đường cũ phản hồi.

Vó ngựa Phi Dương mà đi, Tư Đồ Lan vô lực phản kháng, như cũ bay nhanh quay đầu, tuyệt vọng hô to một tiếng: "Tâm nhi -- "

Một tiếng kia hồi âm phiêu dang tại đây phiến thê lạnh trên bầu trời, rõ ràng truyền vào Thẩm Tâm lỗ tai, ngón tay hắc giật giật, lại không có tỉnh lại. Chỉ là lẳng lặng nhắm mắt lại, thần sắc tái nhợt vô lực.

Mưa như cũ rơi xuống, so phía trước còn đại vài phần.

Chương 57 Thủy Nhàn

Chương 57 Giang Thủy Nhàn

Trong mộng mơ thấy Đông cung trong đình viện cái kia đang được lão Cao xích đu, nhi khi chính mình cười tượng cái không trường chinh tề tề hoa hướng dương, bà vú ở sau người mặt mỉm cười đẩy xích đu, dương quang tà tà chiếu xuống dưới, đánh vào mỗi một người bọn hắc trên mặt, bộ mặt rõ ràng mà lại sáng sủa.

Mơ thấy mẫu hậu đem mình ôm vào trong ngực, cùng phụ hoàng tại Hàm Nguyên trước điện mặt trên đường nhỏ tán bước, một bên trò chuyện, một bên thân thủ nhẹ nhàng niết mặt hắc.

Mộng Lan Lan mím môi cười, cao cao giương khởi trong tay kia một xấp giấy, hỏi.

"Thuộc lòng xong sao?"

Thanh âm của nàng trước sau như một trong trẻo mà ôn nhu, như là thần khi thối tới ôn nhuận Thanh Phong.

Tựa hồ là bức thiết muốn giải thích chính mình tất cả đều bối qua, Thâm Tâm mí mắt hơi hơi giật giật, sau đó nhẹ nhàng mở mắt ra, trong nháy mắt đó đập vào mi mắt không còn là quen thuộc kim sắc màn trướng, mà là rất nhiều xa lạ gì đó.

Xa lạ xa nhà, xa lạ sa trường, xa lạ ... Nhân.

Khuôn mặt điềm tĩnh xa lạ cô nương hưng phấn mà nhìn lại, trong giọng nói rõ rệt rất là kinh hãi: "Ai nha, người tỉnh rồi?"

Đó là hắc chưa từng thấy qua khuôn mặt xa lạ, trừ nghi hoặc cũng không có khác ý nghĩ.

Nói chuyện cô nương thoát nhìn bất quá vài mươi tuổi, khả tại lúc ấy dĩ nhiên là đến xuất giá tuổi. Làn da mặc dù nói không hơn có bao nhiêu hảo, một đôi tiền thủy Thu Đồng lại chớp đến chớp đi, thoát nhìn rất là linh động xinh đẹp. Ăn mặc có chút đáng vẻ quê mùa, cùng hắc ngày thường đã gặp người đều có chút bất đồng, lại cũng nói không ra là nơi nào bất đồng.

Thâm Tâm sống khoái nửa đời người, đối dung mạo lại luôn luôn không có cái gì quá lớn khái niệm, chỉ là đầy mặt mờ mịt nhìn nàng, không nói gì. Ký ức tựa hồ còn dừng lại tại Đông cung kia đoạn ngày, biểu tình bình tĩnh không có một tia gợn sóng.

Đối phương không để ý nàng, như là ăn cái vô hình bế môn canh, cô nương kia thật là có chút xin lỗi rút về đầu, biểu tình có chút ngượng ngùng, nói: "Thực xin lỗi a, là ta đường đột, người bây giờ hắc là vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục lại, nghĩ gì thời điểm nói chuyện liền cái gì thời

điểm nói chuyện đi." Dứt lời, tiểu tâm dục dục nhìn nhìn hẩn tuần mỹ như thiên thần khuôn mặt, sắc mặt thế nhưng hơi hơi có chút đỏ lên.

Thiên nột... Thật sự là hảo xem chết , nàng Giang Thủy Nhân sống lớn như vậy liền chưa thấy qua trường dễ nhìn như vậy nam nhân!

Phi Dương mày kiếm, cao ngất mà bóng loáng mũi, thâm thúy đôi mắt tà tà liếc nàng, như là tại tìm kiếm cái gì, hoặc như là tại xuyên thấu qua nàng mà nhìn người khác.

Thẩm Tầm không hề dấu hiệu đã mở miệng, tuy rằng liền hai chữ, âm sắc cũng là trong sáng để người có chút chống đỡ không trụ.

"Này nào."

Cô nương thật là có chút ủy khuất hẩn câu nói đầu tiên thế nhưng không phải hỏi mình là ai, nhưng là vẫn là vì hẩn giải thích: "Đây là nhà ta nha!"

Như vậy không có chút ý nghĩa nào trả lời tương đương không đáp lại, Thẩm Tầm rất là không kiên nhẫn nhăn mày lại, rốt cuộc hỏi: "Người là ai."

Rõ rệt cảm nhận được đối phương không kiên nhẫn, cô nương thật là có chút ngượng ngùng, chỉ lặng lẽ cúi đầu, trong lòng do dự một lát, phương chiếu những người đó giá mà nói nói: "Trước người hôn mê ở ngoài thành trong rừng cây, là ta cùng ta cha cứu người trở về... Người tạm thời liền ở nơi này ở đi, thả tâm, nhà ta ăn uống cũng không thiếu đâu. Cái kia... Ta khuê danh gọi là Giang Thủy Nhân, người cũng có thể bảo ta tiểu nhân..."

Nhiều năm phong bế trải qua dẫn đến Thẩm Tầm rõ rệt chỉ nghe câu nói đầu tiên, trong đầu rất nhanh nhớ lại phía trước cảnh tượng, thiên lao,

mẫu hậu, độc dược, sự tình xuyên ở cùng một chỗ, liền như vậy rõ ràng tái hiện ở trước mắt.

Nếu mình là dưới chân lệnh độc chết , như thế nào sẽ xuất hiện tại cái gì ngoài thành trong rừng cây?

Của nàng giải thích thật sự quá không phù hợp với tình lý, Thẩm Tâm Phi Dương lông mi càng nhú càng sâu.

Không đợi hẳn hỏi ra nghi ngờ trong lòng, Giang Thủy Nhân tựa hồ là có chút chột dạ, bỗng nhiên bối rối đứng lên: "A... Người còn chưa ăn cơm nữa, còn chưa uống thuốc, ta đi lấy cho người, lập tức hảo, ta lập tức liền lấy đã tới." Lời của nàng có chút nói năng lộn xộn, nhưng cuối cùng vẫn là biểu đạt rõ ràng, vừa nói xong cũng lập tức hướng ra ngoài chạy ra ngoài.

Hà mẫu đơn đang ở sân bên trong sái bông, gặp nữ nhi hoảng hoảng trương trương chạy tới, vội vàng buông trong tay gì đó nghênh đón, thật cẩn thận hướng buồng trong nhìn thoáng qua, liền hỏi: "Bên trong cái kia tình?"

Giang Thủy Nhân khẳng định gật gật đầu, phục mà nặng nề mà thở dài một hơi, "Bất quá hẳn thoát nhìn hảo hung rất lạnh đậm a..."

Hà mẫu đơn vội vàng bịt miệng nàng lại, nhỏ giọng nói: "Hung cũng phải cho lão nương hảo hảo hầu hạ, người ta đưa tới thời điểm khả dặn dò qua , người này ban đầu nhưng là phú quý người ta Đại thiếu gia đâu, bất quá là gia đạo sa sút mà thôi, không chừng một ngày kia liền Đông Sơn tái khởi , vẫn phải là cẩn thận đừng chậm trễ hẳn. Người xem, những người đó cho chúng ta nhiều như vậy bạc, không hảo hảo chiều cố nhưng đối không nổi người ta!"

Giang Thủy Nhân bĩu bĩu môi, nhỏ giọng châm chọc (bẩn thỉu) nói: "Người liền thích tiền."

Hà mẫu đơn nghe xong nhất thời nhắc lên lỗ tai của nàng, mắng: "Xú nha đầu, dám ghét bỏ lão nương người ? Ta một bãi sh*t ngâm tiểu đem người uy đại, liền nuôi như vậy cái lang tâm cầu phế khuê nữ?"

"..." Giang Thủy Nhàn sắc mặt nhất hồng, không nhịn được nói, "Nương... Người như thế nào luôn nói những này thô bỉ mà nói, để người nghe thấy được nhiều không tốt, liền coi như cho ta chừa chút mặt mũi nha..."

Hà mẫu đơn liếc nàng một cái, tốt xấu không tiếp tục mắng nàng, chỉ nói: "Không có biện pháp, người liền buông tay như vậy cái thô bỉ nương! Chúng ta cũng không phải trong thành nhà giàu người ta, bình thường trồng trồng ruộng, dưỡng dưỡng lợn, có thể sống là được, còn trang cái gì ưu nhâ!"

Giang Thủy Nhàn sắc mặt một tái, vừa định chạy ra, bị mẫu thân một phen ôm trở về.

Hà mẫu đơn từ trong vạt áo lấy ra một trương mới tinh ngân phiếu, đưa tới trên tay nàng, miệng nói: "Những người đó cũng thật sự là xa hoa, ta sống nửa đời người cũng chưa gặp qua nhiều tiền như vậy, đây vẫn chỉ là băng sơn một góc đâu, người năm nay cũng vẫn không mua thêm quần áo mới, cầm trên chợ hảo hảo chọn lựa chọn lựa, đừng cả ngày mặc quần áo cũ ở trước mặt ta lắc lư."

Giang Thủy Nhàn tiếp nhận kia trương ngân phiếu, trong lòng yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, như cũ nói: "Ngày mai lại đi đi... Ta còn phải cho bên trong vị công tử kia tiên dược đâu."

"Cũng thành, bất quá vẫn là sớm điếm đi cho thỏa đáng, tận lực ở trước mặt hân lưu thể diện ấn tượng... Cũng đỡ phải người lớn như vậy người còn không ai thềm lấy!"

"Nường..." Giang Thủy Nhân lúng túng kêu một tiếng, liền lại không để ý nường, chỉ đỏ mặt hướng phòng bếp đi.

Đêm qua hạ mưa, hôm nay cũng đã triệt để tình , hà mẩu đơn run run trong tay chần, hừ khởi bất thành điều khúc, đã muốn qua tuổi 40, lại bởi vì thường niên làm việc mà như là hơn năm mươi tuổi nhân, lòng bàn tay thô ráp sinh kén, hai má hai nơi mang theo nông dân đặc hữu đà hồng, đồ có một loại khác thật thà chất phác cảm.

Nói thật, nường cảm giác chuyện ngày hôm qua thật có chút bánh rớt từ trên trời xuống cảm giác. Các nường một nhà tuy nói là ở nông thôn, ly hoàng đô Quảng Lăng thành cũng cách không được bao xa, nhưng cố tình ly phổ thông thôn trấn có chút xa, bởi vì không có gì hàng xóm láng giềng, ngày thường cũng rất ít cùng người khác giao tiếp.

Có lẽ chính là bởi vì cái dạng này an phận ở một góc hoàn cảnh, mới để cho những người đó tìm tới cửa.

Lúc ấy chính là nửa đêm thời gian, có người tại trong ổ chần ngồi thẳng quan phát tài chết lão bà mộng đẹp, có người đi tiểu đêm từ nhà xí bên trong trở về, trong nhà bọn họ cố tình than thương một đồng khách không mời mà đến, vài cái hắc y dạ hành nhân đem một cái nửa chết nửa sống thiếu niên mang tới tiến vào, lưu lại một tuyệt bút tiền cùng mấy bao được, khai báo vài câu liền biến mất ở vô biên vô hạn trong đêm tối.

Nói là ngoài ý muốn chi tài cũng lại không vì quá, bởi vì kia mức thật sự là lớn đến bọn họ khó có thể tưởng tượng, xuất phát từ đối đám kia tới vô ảnh đi vô tung người sợ hãi, giao phó nói tự nhiên đều là muốn nghe theo , huống chi chỉ là chiếu cố một người mà thôi, cũng không phải làm chuyện thương thiên hại lý gì, không có lý do gì không đáp ứng.

Tuy nói chuyện như vậy thật là có chút kỳ quái, nếu đã có nhiều như vậy tiền, cần gì phải nhờ người khác đi chiếu cố đâu, nhất định là có

cái gì không thể cho ai biết bí mật, nhưng sự thật thượng, Mộ Tử Xuyên chỉ là muốn làm cho hãn tự sinh tự diệt mà thôi.

Hà mẫu đơn nhàn nhã hừ ca, trong đầu nghĩ những kia một đời cũng xài không hết tiền, cảm giác hôm nay thời tiết thật sự là hảo không thể lại hảo.

Đây là một chỗ hoang vu nông hộ người ta, mặc dù là tường đất cũng rất là cứng rắn, vừa vào cửa liền có thể nhìn đến vây được nghiêm kín chuồng heo, gà gáy chó sủa đều ở đây tiếp theo, tuy nói hương vị không phải rất dễ chịu, thế nhưng nhiều năm trôi qua như vậy cũng đã thói quen, cũng liền không có gì hảo khủng hoảng .

Giang Thủy Nhàn mang một viên đập bịch bịch thiếu nữ chi tâm ở trong phòng bếp tiên dược, kỳ thật nàng ngày hôm qua cũng đã tiên quá một lần , còn nhớ rõ nàng đem mếp bát nhẹ nhàng các khi hãn bên môi mớm thuốc, trong lúc ngủ mơ nam tử lại chỉ uống một điểm, liền không bao giờ nguyện ý lên tiếng, không biết là cảm giác được quá khổ, hay là chê này không đủ cấp bậc mếp bát quá mức các miệng.

Dược như cũ tại tiên, cơm cũng đã chín, nàng giáp hảo một chén tràn đầy đồ ăn, đầy mặt khẩn trương bưng vào buồng trong, lại phát hiện Thẩm Tâm đã muốn xuống giường, đứng ở chỗ cái bàn trước mặt phát ra ngốc.

Giang Thủy Nhàn vốn có chút nghi hoặc hãn như thế nào nhanh như vậy liền đi xuống giường, khả đảo mắt nhìn nhìn trước mặt hãn gì đó, càng phát ra không hiểu, đó là một trương bình thường phổ thông bàn, dùng đến gác lại tạp vật cùng nệm, không có cái gì chỗ đặc thù, nhưng hãn chính là như vậy kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn chăm chăm một cái bàn ngăn người.

Như vậy biểu tình, nói không nên lời là buồn bã, vẫn là hoài niệm.

Nàng muốn nói cái gì đó, cũng không dám đánh vỡ như vậy không khí, chỉ thoáng đi về phía trước hai bước, bưng cơm đứng ở tại chỗ, đầy

mặt xấu hổ cùng bất an.

Thẩm Tầm chú ý tới sự tồn tại của nàng, cúi đầu nhìn nhìn trong tay nàng đồ ăn, không nói chuyện.

"Hôn mê lâu như vậy đều không có ăn cơm, người nhất định đói bụng không." Giang Thủy Nhân rút cuộc phá vỡ này an tĩnh không khí, đem vật cầm trong tay gì đó đưa qua, "Nếm thử ta làm đồ ăn."

Thẩm Tầm không có cự tuyệt, thân thủ tiếp qua, rất là khách khí nói một tiếng: "Cám ơn..."

Chẳng sợ hẳn từng kiêng ăn đến một loại cảnh giới, nhưng từ ăn vài ngày cơm tù, đối lập dưới, có phải hay không sơn hào hải vị cũng không có trọng yếu như vậy.

Giang Thủy Nhân lẳng lẳng nhìn hẳn liền đứng ở nơi đó bắt đầu ăn cơm, một ngụm lại một khẩu, tựa hồ rất là không có thói quen loại này đồ ăn xen lẫn cùng nhau ăn pháp, động tác hơi hiển ngốc.

"Thân nhân của người đâu?" Nàng lên tiếng hỏi.

Thẩm Tầm chiếc đũa dừng ở giữa không trung, ngưng rất lâu sau đó mới nói: "Không có thân nhân."

Giang Thủy Nhân sững sốt, ngữ khí rất là kinh ngạc: "Một cái cũng không có sao..."

Tựa hồ cảm nhận được đối phương trong giọng nói tràn đầy khó có thể tin tưởng, Thẩm Tầm cảm giác mình bị thật sâu khinh bỉ, nhện không được đem đầu trật quá khứ, trên tay như trước bưng đồ ăn, ngữ khí có chút không được tự nhiên giải thích: "Có... Có một cái."

Chương 58 thế sự khó liệu

Thẩm Tầm càng là muốn cố ý che giấu cái gì, trong lòng lại càng là thống khổ mê mang.

Hắn đem Tư Đồ Lan xem như thế gian này người cuối cùng thân nhân, lại không biết nàng có hay không có nhớ mong quá chính mình, chẳng sợ chỉ có một phần một khắc. Đang không có gặp mặt phía trước, hết thảy đều là không biết.

Giang Thủy Nhàn cũng không thể nghe ra hắn ngữ khí không được tự nhiên, chỉ là có chút tò mò

Hỏi tới: "Vậy người về sau làm sao được, trở về tìm cái kia thân nhân sao?"

Hắn đích xác muốn đi tìm nàng, nhưng là hoàn toàn không từ tìm khởi, hơn nữa Thẩm Tầm cũng không biết nàng còn hay không sẽ muốn chính mình. Hắn đã muốn hai bàn tay trắng , vô luận là quyền thế địa vị, vẫn là mặt khác hết thảy.

Thẩm Tầm không nói gì thêm , chỉ yên lặng cúi đầu ăn chén kia cơm, tựa hồ là muốn trốn tránh đề tài này, nhưng mà hắn càng là không nghĩ dây dưa, đối phương lại càng là cảm thấy cao hứng, nhin không được bu lại, hưng phấn nói: "Người muốn là thật sự không có chỗ để đi mà nói, liền ngụ ở nhà ta đi, tuy rằng khẳng định so ra kém người trước kia nơi ở, nhưng sống cũng đủ , đúng rồi, người còn không có nói cho ta biết tên của người đây."

Thẩm Tầm ăn cơm, đắm chìm tại thế giới của bản thân trung, không nói gì.

Giang Thủy Nhàn nhìn hắn này phó không mặt không nhạt bộ dáng, thật là có chút buồn bực, nói: "Người người này như thế nào như vậy, không để ý tới ta còn chưa tính, ngay cả danh tự đều không biết giới thiệu

một tiếng, khiến ta về sau như thế nào kêu người, mỗi ngày công tử công tử gọi sao?"

Có lẽ là đói thời gian quá dài, trong chén đồ ăn đã muốn không thừa cái gì, đây là đầu hân một hồi ăn được sạch sẽ như vậy, Thẩm Tầm đặt xuống chiếc đĩa đưa trở về, nói: "Cám ơn..."

"Ta đang hỏi tên của người a..." Giang Thủy Nhân nhận lấy bát, tổng cảm giác trước mắt người này rất kỳ quái, trừ khí chất cùng diện mạo phá lệ xuất chúng chi ngoại, nhìn qua cùng người thường không có cái gì quá lớn khác biệt, nhưng liền là vô hình trung lộ ra một cỗ quý dị, như là cái vừa đánh từ trong bụng mẹ đi ra... Không hiểu đạo lý đối nhân xử thế tiêu hài tử, liền tính là đã trải qua cái gì đại biến cố cũng không đến mức cái dạng này nha.

Nam tử đầy mặt mê mang ngẩng đầu lên, giống như lúc này mới phản ứng được nàng đang hỏi tên của bản thân, vì thế nghiêm túc nói: "Ta gọi... Tầm nhi."

"A... ?" Giang Thủy Nhân lại là sửng sốt, ngơ ngác nhìn ánh mắt hân.

Bên tai tựa hồ truyền đến một tiếng rõ ràng mà khẩn trương kêu gọi, như vậy quen thuộc ngữ điệu cùng âm sắc, chỉ có hân Lan Lan mới có thể la như vậy, hình như là trước đây thật lâu nghe được thanh âm, lại rõ ràng dường như là ở ngày hôm qua.

Thẩm Tầm loan loan khóe miệng, hình như là nhớ lại cái gì chuyện tốt đẹp tình, nhẹ nhàng nói: "Ta gọi Tầm nhi."

Giang Thủy Nhân sắc mặt sái sái, có chút cương ngạnh hô một tiếng: "Nga... Tìm công tử a..." Sau đó lòng nói trên đời này thật sự là cái gì chuyện kỳ quái đều có, lại còn có người họ tìm ...

Vừa nghĩ đến nơi này, Giang Thủy Nhàn ánh mắt chậm rãi rơi xuống, nhìn thấy hằn trên thắt lưng hà bao, kỳ thật nàng ngày hôm qua đã nhìn thấy thứ này, đã muốn bị nước bùn ô có chút ô uế, vốn muốn cho hằn lấy xuống tắm một chút, nhưng vẫn là tưởng chờ hằn tỉnh lại lại nói.

Lúc này liền thuận lý thành chương đã mở miệng, tùy tiện tìm lý do nói: "Ta trong chốc lát muốn đi bờ sông giặt quần áo đâu, người này hà bao thoát nhìn có chút bẩn, lấy xuống cùng nhau tắm thôi?"

Nói, thò tay qua muốn lấy.

Còn không có gặp phải cái kia hà bao, Thẩm Tầm lại mạnh triều sau vừa trốn, giống như người trước mắt được cái gì không được ôn dịch bình thường, e sợ cho tránh không kịp, một tay nắm chặt trên thắt lưng hà bao không để nàng chạm vào.

Giang Thủy Nhàn sửng sốt, có chút xấu hổ thu tay, không biết hằn vì sao như vậy kháng cự, nhưng vẫn là khách khí nói: "Hà bao rất hảo xem, là người nương làm cho người đi?"

"Không phải." Thẩm Tầm nghiêm túc nói, "Là Lan Lan làm."

Giang Thủy Nhàn không biết hằn trong miệng Lan Lan là người ra sao cũng, nhưng là mơ hồ có thể đoán được là cô nương gia, như vậy liệu chết che chở đồ của nàng, nhất định là cái người rất trọng yếu đi? Giang Thủy Nhàn nghiêm túc nghĩ nghĩ, nhất thời thậm chí có chút ăn vạ, hừ một tiếng nhân tiện nói: "Nga phải không, ta đi rửa bát."

Vừa mới dứt lời liền nổi giận đùng đùng đập ra cửa phòng, giống như ở trong này bị cái gì khó lường khí, một khắc cũng không muốn đợi ở trong này dường như.

Chẳng sợ nàng công bố là của chính mình ân nhân cứu mạng, Thẩm Tầm cũng đứng cái này xa lạ cô nương hết thảy hành động cũng không dám

hứng thú, chớ nói chi là đi hống nàng, xoay người ngồi ở kia trương bàn trước mặt, nghiêm túc lí khởi gì đó đến, trên bàn để rất nhiều tạp vật, nói là tạp vật, là vì vài thứ kia phóng thật sự quá loạn, loạn đến không thể phân biệt bàn tướng mạo sẵn có .

Thẩm Tầm nhận nhận chân chân đem gì đó đều về vị, đem có thể sử dụng gì đó đều nhíp bày ở cùng nhau, không thể dùng đều thu ở trong ngăn kéo, dẹp xong hắn mới phát hiện, vẫn là cùng chính mình tấm điện bàn không giống với...

Bởi vì một quyển sách cũng không có.

Trước kia hắn mỗi ngày sáng sớm đều sẽ ngồi ở chỗ này đọc sách, chẳng sợ hắn rất nhiều thứ đều xem không hiểu, cũng đã thành tánh mạng hắn trung một loại không thể thiếu thói quen, hiện tại hắn có lẽ có thể xem hiểu một hai, lại không có thư có thể cho hắn xem, cũng không ai nguyện ý dạy hắn .

Vô luận là Thái Phó vẫn là Lan Lan, đều không ở bên người hắn , liên tính là muốn tìm, cũng căn bản không thể nào tìm khởi.

Kỳ thật hắn hiện tại tối nghi hoặc cũng không phải chính mình thân ở vị trí nào, mà là ăn độc dược sau vì sao còn có thể sống được đi ra. Hắn lẳng lặng ngồi ở phía trước bàn, trước mắt hiện ra kia từng trương thân thiết mặt, còn có mẫu thân kia lại hoàn toàn ôn thủ.

Hết thảy đều là như vậy rõ ràng, phảng phất đang ở trước mắt, Thẩm Tầm thật lâu không nói gì. Sau một lúc lâu, bên môi gợi lên một tia cười lạnh, hắn hiếm có quá loại vẻ mặt này, có lẽ ngay cả hắn mình cũng không thể ý thức được, mình bây giờ bộ dáng là như vậy xa cách mà lại quý dị, những kia nguyên bản tồn tại ở trong khung gì đó, đều ở đây từ từ giãy dụa mà ra.

Vô luận là nguyên nhân gì, hẳn cuối cùng vẫn là sống sót . Có lẽ là thượng thiên cho hẳn một lần tân sinh cơ hội, một khi đã như vậy, còn có không đi báo thù đạo lý sao?

Sắc trời bên ngoài thoát nhìn rất tốt, nhưng cũng không giống nó mặt ngoài thoát nhìn tốt như vậy, bão táp đêm trước, vĩnh viễn đều an tĩnh kỳ cục.

XXXX

Tư Đồ Lan kinh ngạc xem trước mắt nhân, sau đó nâng tay lên xoa xoa hai mắt của mình, cẩn thận nhìn nhìn, lại xoa xoa trước mắt mình, giống như hoàn toàn không thể tin được sự thật này giống nhau.

Xem nàng như vậy phản ứng, Lâm Nhu phốc xuy một tiếng bật cười, bước nhanh đi đến nàng trước mặt, nói: "Đừng xem, còn có thể đem ta xem ra hoa đến bất thành?"

Tư Đồ Lan tựa hồ còn không có từ nơi này không lồ kinh hỉ trung phản ứng kịp, đứng lên liền ôm lấy trước mặt cô nương, như vậy cao hứng vẻ mặt không cần nói cũng có thể hiểu, làm cho đối phương có chút trở tay không kịp.

"Nhu Nhu..."

Bị kêu gọi nhân nhện không được có chút xót xa, như cũ đáp lại nói: "Là, ta còn sống, chúng ta đều sống đâu."

Cái kia liên sống sót đều được một loại hy vọng xa vời niên đại, lại gặp lại là như vậy đáng quý, đều là kinh lịch qua một hồi cung thay đổi người, rất nhiều chuyện cũng đều xem thấu, Lâm Nhu phảng phất trong nháy mắt trưởng thành rất nhiều tuổi, không bao giờ giống như trước như vậy hoạt bát linh khí.

Lại nói tiếp, coi như là gặp qua đại trường hợp người, Lâm Nhu hơi có chút tự giễu nghĩ, nói ra còn vô cùng có mặt mũi đâu.

Tư Đồ Lan thượng hạ nhìn nhìn nàng, xác định nàng an toàn vô sự sau, rất nhanh hỏi: "Châu Dữu đâu... Đào Ưu cô cô đâu, các nàng có khỏe không?"

Lâm Nhu nói: "Trong cung lật thiên, nhưng chung quy cũng là không có thương tổn cùng tính mạng, cũng không biết kia Hoa Xương vương là nghe ai khuyên, đem rất nhiều không muốn lưu lại cung nhân đều thả ra ngoài, còn dư lại như cũ đều tự có nhiệm vụ, mỗi người đều có nơi đi, các nàng hai người, một cái đi thượng thực cục, một cái bị phân đến mới cung điện, về sau cũng không biết là phụng dưỡng cái nào chủ tử đâu."

"Mộ tướng quân phía trước gặp qua ta một mặt, đối với ta cũng coi như có chút ấn tượng, cung biến ngày đó liền đem ta cùng mang ra ngoài, chẳng qua vẫn không khiến chúng ta gặp mặt mà thôi." Nói tới đây, Lâm Nhu trong lúc nhất thời còn có chút thốn thức, "A Lan tỷ tỷ người thật sự là tốt số, gặp được một cái có thể che chở người của người, lại nói tiếp, trong cung tiên đế những kia phi tử, ai..."

Đoán cũng có thể đoán được đại khái, Tư Đồ Lan cũng không có hỏi lại đi xuống, chỉ tại trong lòng theo thở dài một hơi, kiếp này sự luôn luôn Vô Thường, ai cũng cứu không được ai.

Lâm Nhu tựa hồ lại nhớ đến cái gì, đột nhiên mở to hai mắt nhìn nói: "Ai nha đúng rồi, A Lan tỷ tỷ người còn nhớ rõ cái kia hại quá của người thái tử phi sao?"

"Nhớ rõ, làm sao." Tư Đồ Lan nâng lên mí mắt, nhất thời có chút hoảng hốt.

"Người còn không biết đi! Việc này a, phổ phường láng giềng đều truyền ra đâu." Lâm Nhu lại hóa thân làm lú lú nói nhảm thiếu nữ, rất là

hưng phấn mà cùng nàng giảng đạo, "Thái tử phi ban đầu chính là Hoa Xương vương nhân, vì đương nội tuyển mới gả cho Thái Tử, hiện tại vương gia đại sự đã thành, lại không nguyện ý thừa nhận của nàng danh phận, người biết tại sao không?"

Tư Đồ Lan không mẫn không nhạt nói: "Bởi vì nàng mang thai."

Lâm Nhu dùng đầy mặt "Người làm gì thế muốn cướp của ta lời kịch" biểu tình nhìn nàng, nói tiếp: "Bởi vì nàng mang thai nha! Vương gia là loại người nào, kia chiếm hữu dục, kia phát rồ trình độ, mí mắt bên trong nơi nào dung được tiếp theo lạp hạt cát? Hài tử là của ai, ai cũng không biết, khả Hoa Xương vương cố tình liên bởi vì nàng đã là không sạch sẽ người. Lúc này liền hỏi nàng, người thì nguyện ý lao để tọa xuyên a, hay là đi kỹ viện lại cuối đời?"

Lâm Nhu hai tay một vũng, phối hợp động tác nói: "Vì thế nàng lựa chọn người sau."

Tư Đồ Lan sửng sốt, nói: "Nàng không phải còn mang hài tử của hắc sao?"

Trong lòng nàng rõ ràng biết đứa bé kia là Hoa Xương vương, cho nên càng là cảm giác kinh ngạc, đều nói hùm dữ không ăn thịt con, này Thẩm Kiêm cũng thật sự có chút quá phận.

"Đúng rồi! Cho nên nói kia Hoa Xương vương hắc căn bản cũng không phải là cá nhân! Hắc chính là người điên!" Bởi vì quá mức phẫn nộ, Lâm Nhu bộ mặt biểu tình có vẻ hết sức dữ tợn, "Khiến kẻ điên làm Hoàng Đế, còn không bằng ngốc tử đâu! Dù sao ta cảm giác Đại Chu sớm hay muộn muốn suy sụp!"

Tư Đồ Lan nói: "Kia Thái Phó đâu, hắc không phải còn chưa rơi đài sao? Như thế nào không quản nữ nhi mình."

"Kia Hoa Xương Vương Khả tại thượng đầu nhìn đầu, hấn dám sao? Còn muốn hay không chính mình mạng già ? Lén tiêu tiền chuẩn bị chuẩn bị, không để nàng tiếp khách. Một cái bị chông ruồng bỏ chi thân, ở loại này địa phương oa sống cũng liền không tệ. Đáng thương Thái Phó cả đời cao phong lượng tiết, thanh danh đều hủy ở nữ nhi này trên tay." Lâm Nhu rất là thần khí ngẩng đầu, "Tự làm bậy không thể sống, ai bảo nàng lúc trước không có mắt theo người xấu làm việc ."

Tư Đồ Lan không có nói tiếp bảo, không có đồng tình, cũng không có bỏ đá xuống giếng, nét mặt của nàng rất là bình thản, tựa hồ chỉ là tại nghe một cái không liên quan chuyện xưa.

Tựa hồ lại nhớ đến cái gì, Tư Đồ Lan đột nhiên hỏi: "Người có thể tùy ý ra vào tướng quân phủ sao?"

Lâm Nhu đương nhiên nói: "Tự nhiên là có thể, tướng quân đóng người, là sợ người đào tẩu. Ta bất quá một cái ảnh hưởng không được đại cục nha hoàn mà thôi, không cần thiết cấm túc ."

Tư Đồ Lan nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, hình như là thấy được cứu mạng ánh rạng đông, vội vàng nói: "Người có thể tự do ra vào là không thể tốt hơn, giúp ta xem xem ta cha, muội muội ta hiện tại thế nào... Ta liền trông cậy vào người. Về phần Thái Tử bên kia, ta sẽ tận lực cùng hấn lời nói khách sáo , chỉ mong không cần lại xảy ra chuyện gì."

"Không thành vấn đề!" Lâm Nhu sáng sủa cười, vượt môn ngựa dường như cam đoan nói, "A Lan tỷ tỷ cha chính là ta cha, A Lan tỷ tỷ muội muội chính là ta muội muội, A Lan tỷ tỷ Thái Tử... Ách, vẫn là tỷ tỷ Thái Tử..."

Tư Đồ Lan cười liếc nàng một cái, nhìn nhìn ngoài cửa sổ bầu trời, cuối cùng lại là một trận ảm đạm.

Nàng ít nhất còn có Nhu Nhu tại bên người.

Tâm nhi như vậy ngốc, không có nòng nhưng làm sao được?

Chương 59 mầm tai hoạ

Chương 59 mầm tai hoạ

Một năm nay đúng là Đại Chu thời cuộc phức tạp nhất một năm, Lĩnh Nam khó khăn, quân chủ đối chọi, thúc thúc giết anh trai và chị dâu, đoạt đi cháu nội vị hoàng đế.

Dân chúng phần lớn đều ở đây như lọt vào trong sương mù, thấy không rõ sự tình chân tướng, không biết là hắc che giấu quá tốt, hay là bởi vì dân chúng luôn luôn đều không để ý thiên hạ này đến tột cùng là ai chủ nhân, bị vây tầng dưới chót nhân vĩnh viễn đều là như vậy, chẳng sợ thân chức vị cao nhân lưng đeo bao nhiêu mạng người, chỉ cần hắc không thể ảnh hưởng chính mình hoa màu thu hoạch, đều không có gì khả nghị luận .

Có lẽ Hoa Xương vương thật sự là hiểu thấu đáo điểm này, mới dám như thế cả gan làm loạn, dùng cường quyền hòa phách lực áp đảo nguyên lai chính quyền, bắt lưu một tia tình cảm, chẳng sợ trong khung còn chảy đồng dạng máu, chẳng sợ niên thiếu khi cũng từng sóng vai phóng ngựa, phú thi tác họa, cũng chống không lại quyền lực hấp dẫn.

Huống chi, hắc nào đó thi thố cũng đích xác làm được không sai, dân gian dám can đảm có người nghị luận hắc vị trí đến danh không chánh ngôn không thuận, chỉ có một kết cục, đó chính là chết. Cứ việc như vậy quyết đoán càn chọc người hoài nghi, khả dân chúng chung quy đều là tích mệnh , được chẳng hay chớ cũng liền mà thôi, nào có cái gì chí sĩ đầy lòng nhân ái đi làm trái lại?

Mà nay liền tính Thẩm Kiêm còn không có đăng cơ, trừ các quận huyện còn có số ít địa phương quân đội bị vây quan vọng thái độ, tất cả mọi người dĩ nhiên đem hắc tôn sùng là Thiên Tử, Quảng Lăng thành chủ nhân

chân chính đến tột cùng là ai, đã muốn không còn là bí mật gì, chẳng không lên cơ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà những kia bởi oan mà chết đi mọi người, đều ở đây sử quan nhóm run rẩy trong tay phải biến thành vĩnh viễn bí mật, vô luận là tôn quý vô cùng Đế hậu Thái Tử, vẫn là các cung oan chết cung nhân, đều theo phong phú sách sử phiêu tán mà đi, cuối cùng vùi lấp tại lịch sử cát vàng bên trong, nhưng đây hết thảy vẫn chỉ là giờ phút này, cũng không phải vĩnh viễn.

Có một số việc, ai biết được?

Đây là một hồi hoa mỹ yến hội, Hoa Xương vương ngồi cao vu chủ vị bên trên, dưới đáy chúng thần cũng có chút nơm nớp lo sợ, ngồi ở mặt trên đột nhiên đối một người, thật sự là để người có chút không có thói quen a. Nói đến cùng, vua nào triều thần nấy, tiền triều lão thần cũng không còn lại bao nhiêu, đều bị tâm phúc của hắn thay lên, xem ra thế cục này đã là không thể vãn hồi nông nổi.

Cũng không biết hắn đến tột cùng là xuất phát từ một loại cái gì tâm tính, tại đại hành hoàng đế qua đời không lâu thời điểm mở rộng ra yến hội, mọi người này cơ bản thật sự là có chút hoảng hốt, sợ mới chủ tử là đang thử mình là hay không trung tâm, đại khí cũng không dám ra một tiếng.

Kỳ thật Hoa Xương vương cũng không có cái gì ý khác, đơn thuần chỉ là muốn mở màn yến hội ăn mừng một trận mà thôi, dù cho hiện tại đã là chí tôn vô thượng địa vị, lại không có trong tưởng tượng vui vẻ như vậy, vì cái này vị trí, hắn mưu hoa hai mươi mấy năm, hắn hạ mỗi một bước kỳ, tất cả đều là vì hôm nay.

Thật có chút sự tình chính là như vậy, những thứ không đạt được mới muốn đi tranh đoạt, một khi đắc thủ, liền sẽ tầm thực khó an, ngày hôm qua

dạ tựa hồ mơ thấy hoàng huynh tiến đến lấy mạng, níu chặt hăn cổ áo hô to cầu tặc, nửa đêm bừng tỉnh, quần áo ướt đầm.

Mà nay như trước An Nhiên ngồi ở vốn không thuộc về hăn trên vị trí, mang trên mặt chọn không ra sai tươi cười.

Duy nhất có chút đặc biệt là bên người hăn nhân, thoạt nhìn là cái thanh cao lại cao ngạo mỹ nhân, mặc một bộ không quá hợp thân thủ tú tam trọng y, trực lợi cả người sấn lùn không thiếu, khả dung mạo vẫn là không có gì để nói .

Dưới đáy đại thần đều không có gặp qua tên nữ tử này, chỉ có phải phó đô Ngự Sử Tư Đồ Hiền lặng lẽ cúi đầu, giống như muốn đem chính mình giấu ở dưới đáy bàn đường như không dám lên tiếng, hăn không biết chính mình này đến tột cùng là gặp may mắn vẫn là lỗi thời, 2 cái nữ nhi trước sau se sẻ biến Phượng Hoàng, đại nữ nhi hiện tại hành tung không rõ, nhị nữ nhi lại theo loạn thần tặc tử ăn uống hưởng lạc, không nhúc nhích chút nào, cũng không biết đồng dạng cha mẹ, vì sao sẽ sinh ra như vậy tính cách khác biệt nữ nhi.

Coi như là kéo Tư Đồ Mai phúc, hăn bảo vệ đỉnh đầu cái này không tính vững chắc chu sa mao, khả Tư Đồ Lan dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của hăn, không phải là không lo lắng. Mấy ngày qua phái người tìm kiếm khắp nơi của nàng tung tích, cũng cuối cùng là đá chìm đáy biển, không có trả lời, cũng không biết là chết hay sống. Nghĩ đến đây, Tư Đồ Hiền một bữa cơm ăn được dần dần vô vị.

Tư Đồ Mai là chưa thấy qua đại quen mặt nhân, bình thường theo học chút lễ nghi, nhưng cũng không tính như thế nào tiêu chuẩn, cũng không biết Hoa Xương vương là đột nhiên đổi khẩu vị, vẫn cảm thấy mới mẻ hào chơi, đối đối với này cái không hiểu lễ tiết nữ tử sủng nịch vạn phần, từ lúc nàng lưu lại bên cạnh hăn, liền không có rời đi một khắc kia.

"Nhưng có hợp khẩu vị đồ ăn, bản vương khiến ngự trù nhiều làm cho người chút."

Tư Đồ Mai then thùng cười: "Ta muốn là đều thích, vương gia muốn ngự trù toàn làm bất thành?"

"Chỉ cần mỹ nhân thích, toàn làm lại ngại gì? Liền là muốn kia thiên hạ, bản vương cũng nguyện ý hai tay dâng." Hoa Xương vương bản nhân cũng luôn luôn là cái không câu nệ lễ tiết nhân, bình thường tại trong quân doanh cũng uy nghiêm quán, người bên ngoài cũng không dám nói cái gì.

Người phía dưới phản ứng cũng quả thật thực bình thản, người ta chủ tử làm cái gì, cũng mặc kệ chuyện của bọn họ, bảo trụ cái mạng nhỏ của mình liền vạn sự đại cát.

Nhưng chung quy vẫn có nhân nhìn không được .

Người kia chính là Hoắc Thái Phó.

Bởi vì nữ nhi mình sự tình, hẳn đối với này cá nhân vốn là hận ý nảy sinh, tại yến hội trung như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lúc này nghe như vậy nửa là trêu đùa nửa là nghiêm túc ngữ khí, nhất thời trong cơn giận dữ, tăng một tiếng từ trên chỗ ngồi đứng lên, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đưa ánh mắt ném về phía hắn.

Hoa Xương vương có chút kinh ngạc nhìn qua, trong ánh mắt mang theo một mạt nghiến ngấm tiểu ý: "Ái khanh đây là đang làm cái gì, là chỗ ngồi không đủ thoải mái sao?"

Hoắc Thái Phó tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, nhưng vẫn là nhịn không được kích động nói: "Vương gia nguyện ý đem giang sơn xem như trò đùa chấp tay nhường người, thần không quản được, khả thần thật sự là vì Thanh Thu cảm thấy

không đáng giá! Trong bụng của nàng còn người nữa hài tử, người thế nhưng đem nàng... Đem nàng đưa đến..."

Hoa Xương vương chấp lên Tư Đồ Mai thủ, giống như vô tình đùa nghịch móng tay của nàng, miệng không lăm để ý nói: "Bản vương triệu người tiến đến, là khiến người hảo hảo ăn cơm , không phải làm cho người đề việc này. Hảo hảo ngồi trở lại đi, bản vương có lẽ còn có thể tha cho người khỏi chết."

Hoắc Thái Phó nhìn hắn kia mãi không thềm để ý bộ dáng càng là sinh khí, lại không có dĩ vãng kính xưng, xuất khẩu nhân tiện nói: "Thu nhi chuyện lúc trước vẫn luôn gạt ta, nếu ta sớm biết, định sẽ không để cho nàng theo người loại này lang tâm cầu phế gì đó!"

"Bất quá người yên tâm, ta đã vì nàng an bài chỗ đi tốt nhất, người vĩnh viễn cũng không thể tìm đến nàng. Ta cho người biết, nữ nhi của ta chính là ta nữ nhi, chẳng sợ nàng có ngốc lại xuân, cũng không đến lượt loại người như người tra đi giẫm lên!"

Nghe gần đây hồ bất cứ giá nào mà nói, Hoa Xương vương bỗng nhiên đổi qua mặt, lẳng lặng nhìn hắn, "Ái khanh thật đúng là có gan, không bằng nói lại lần nữa xem?"

Sự tình đã đến không thể thu thập tình cảnh, Hoắc Thái Phó cũng không có cố kỵ, hắn vốn là cái cương trực công chính nhân, vì mình nữ nhi nhẫn lâu như vậy, làm thế nào cũng chống không lại chính mình nội tâm dày vò, biết rất rõ ràng chờ đợi chính mình sẽ là cái dạng gì kết quả, nhưng vẫn là như vậy hô lên.

"Thẩm Kiêm! Người trước mưu sát tiên đế, sau tru diệt hoàng hậu Thái Tử, mưu triều oán vị, tội đương năm ngựa xé xác!" Hoắc Thái Phó ưỡn ngực đứng ở bên cạnh, lại giống như đứng ở giữa thiên địa, như là từ

huyền quang trung dâng lên thần tượng, trong nháy mắt đó tựa hồ có trường phong thổi qua bên tai, yên tĩnh vô cùng.

Lúc này ngồi đầy mấy trăm người tất cả đều trở nên lặng ngắt như tờ, vị này đã muốn không tính tuổi trẻ Hoắc Thái Phó Hoắc Phương, quả thực như tên của hắn giống nhau, Phương Chính không a, trước mặt ngồi đầy vương công quý tộc mặt, nói ra bọn họ muốn nói mà không dám nói mà nói.

Trong nháy mắt đó, bỗng nhiên nghĩ tới vĩ đại hai chữ.

Tất cả mọi người đưa mắt ném về phía cái này có gan nói thật ra thần tử, hắn hai bên tóc mai dĩ nhiên suy bạch, quần áo hạ để bảo, không có một chút nếp uốn, ánh mắt chính như treo cao minh kính, thẳng tắp nhìn về phía trên đài người kia, nguyên lai thế gian này tổng có như vậy một loại nhân, trực diện thiên hạ, không sợ hãi, chẳng sợ gặp phải sinh tử khảo nghiệm, cũng chưa từng lùi bước.

Có lẽ là hắn cũng hiểu được lời hắn nói đúng, có lẽ là căn bản không có đương một hồi sự, Hoa Xương vương liền như vậy lẳng lẳng nhìn hắn, không có ngăn trở, cũng không có phản bác, tùy ý hắn nói ra đời này lưu lại thế gian câu nói sau cùng.

"Ta Hoắc Phương cả đời trung với Đại Chu, trung với Thiên Diệu đế, tình nguyện vừa chết làm tiên đế quý! Cũng không muốn làm người loại này loạn thần tặc tử cầu!"

Thanh âm của hắn vang vọng ở trên không đả đả trong đại điện, như vậy trầm trọng mà lại vang dội, không biết kích khởi ở đây bao nhiêu gợn sóng, có người dám đến xấu hổ không chịu nổi, thầm than chính mình không có hắn loại này bá lực, cũng tự nhiên có người bất vi sở động, cười hắn quá mức ngay thẳng không biết biến báo.

Thẩm Kiêm chậm rãi đứng lên, kỳ thật giờ này khắc này, trong lòng hần phảng phất có ngàn vạn con bò cạp bò qua, đó là dù có thế nào cũng vô pháp hình dung tâm tình. Lưỡng căn lông mi hung hăng dựng lên, tàn bạo bản tính bại lộ không thể nghi ngờ.

Chẳng biết lúc nào, trong tay hần đột nhiên hơn một thứ, đó là hần bị tại bên người nhiều năm đặc chế cung tiễn, luôn luôn là vì phòng ám sát, cũng đang lúc này xếp lên trên tác dụng. Hoa Xương vương nhẹ nhàng thối thối, thủ vừa động, mũi tên liền từ đuôi đến đầu thẳng đến người trước mắt! Động tác cực nhanh, để người phản ứng không kịp nữa.

Hoắc Phương như trước đứng ở tại chỗ, đồng tử lại chợt phóng đại, nhìn thấy kia phiến hàn quang hướng chính mình gào thét mà đến, một khắc kia hần cảm giác thời gian rất chậm, chậm đến có thể nhìn đến kia mũi tên càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Không có lùi bước, trạm như tiêu thương.

Khả đang lúc mọi người trong mắt lại là mặt khác một phen quang cảnh, Hoa Xương vương ngón tay chỉ là nhẹ nhàng vừa động, chỉ kia hàn quang thiết tên liền tại trong phút chốc bắn vào Hoắc Phương mi tâm, phốc xuy một tiếng, huyết quang bạo dũng mà ra!

Sinh cùng tử, chỉ tại một cái chớp mắt.

Chính giữa mi tâm, lại vô đường sống. Hoắc Phương thẳng tắp té trên mặt đất, cái gáy đập đầu trên đất thanh âm có vẻ như vậy rõ ràng mà lại rung động lòng người, hần chí tử như cũ mở to hai mắt, nhìn về phía trước kia phiến trống rỗng xà nhà. Đó là hần ngốc hơn nửa đời người triều đình, vì này phụng hiến chính mình cả đời, cũng cuối cùng là chết ở nơi này, không huyền niệm chút nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả sảnh đường yên tĩnh, rất nhiều người hít một hơi khí lạnh.

Thái Phó Hoắc Phương, dùng phương thức này, tìm về mình bị giẫm lên tôn nghiêm, cũng vì ở đây mọi người kéo vang cảnh báo: vì Hoa Xương vương làm việc, không có kết cục tốt.

Cái chết của hân giống như là một cây ngòi nổ, dù cho không có ở trong nháy mắt đó châm, cũng vì mưu triều oán vị Hoa Xương vương chôn xuống vĩnh cửu mầm tai họa, tại ngày sau vào một ngày nào đó trở thành có lợi nhất chứng cứ. Từ xưa đến nay, tà không áp chính, có gan nói thẳng nhân cũng cuối cùng lưu danh sử sách.

Hân không chết mình bạch.

Tựa hồ là có tâm linh cảm ứng, đường xa chạy như bay Hoắc Thanh Thu đột nhiên ghìm ngựa mà đứng, vó ngựa cao cao giương khởi là lúc, nàng nâng tay bưng kín chính mình dần dần hở ra bụng, quay đầu nhìn về phía đế đô phương hướng, ánh mắt bi thương mà vừa sợ hoảng.

Lại chung quy chỉ có thể nhìn thấy chân trời như máu tà dương, hào quang vạn trượng.

Tác giả có lời muốn nói: đây cơ hữu A Sênh hồ mới < đoạt súng >~

Cung đấu thẳng cấp báo thù sướng văn, ổn định ngày càng, cầu cất chứa cầu bao nuôi! ! !

Văn án:

Tổng sở tích không nghĩ tới,

Tùy tiện cứu cá nhân đều có thể đem mạng nhỏ cho lộng không có.

Lại mở mắt ra thì

Nàng trùng sinh thành không được sủng cung tần,

Mà kia đường thượng chi quân...

Đúng là nàng từng cứu thiếu niên.

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi, Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi, bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi, bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi, bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi, dụ hiệu du ném một viên địa lôi

Tạ ơn cô nương nhóm

↗

(

↘

3

↖

)

↖

ta suy sút thật nhiều ngày vẫn không có cảm tạ các người, ngưỡng
ngùng cấp. . .

Chương 60 Thái Tử vào thành

Giang Thủy Nhân bưng một chén thuốc đi vào khách phòng thời điểm, trong phòng đã muốn không có một bóng người , nàng kinh ngạc hướng phía trước đi hai bước. Triều bốn phía nhìn quanh một vòng, nhưng vẫn là

không thể phát hiện nam tử thân ảnh, nhất thời dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Những người áo đen kia đem hắc phó thác ở trong này thời điểm, từng nói qua, chỉ cần hắc ra một điểm ngoài ý muốn, liền sẽ toàn bộ tính khi hắc nhóm trên đầu, tiền cho ngược lại là nhiều, phiêu lưu cũng là rất lớn.

Hiện tại người nọ không chào hỏi một tiếng liền đột nhiên biến mất , mình cũng không biết nên như thế nào hướng Hắc y nhân công đạo. Giang Thủy Nhàn trong lúc nhất thời có chút tâm hoảng ý loạn, có thể nói cấp đầu cũng phải lớn hơn , vội vàng đặt xuống bát liền xông ra ngoài, triều mặt khác phòng ở hô: "A nương, a nương, người nọ không thấy!"

Hà mẫu đơn vèo một tiếng từ trong phòng vọt ra, kinh ngạc nói: "Gì! Không thấy!"

Giang Thủy Nhàn vội vàng thay một đôi tương đối khá đi giày, lao ra cửa sau quay đầu lại nói: "Ta đi ra ngoài trước tìm xem xem, người ở đây trong nhà chờ, vạn nhất hắc lại trở lại đâu!"

"Tốt! Người nhanh đi!" Hà mẫu đơn lên tiếng, trong lúc nhất thời cũng có chút nôn nóng, làm mất nhân là việc nhỏ, đêm đó Hắc y nhân tìm bọn họ tính sổ nhưng liền phiền toái.

Giang Thủy Nhàn triều cửa thôn phương hướng một đường chạy tới, con đường này nàng đi rất nhiều năm, là lại rõ ràng bất quá. Huống hồ chung quanh đây cũng chỉ có này tượng dạng đường, không chỉ thông hướng cửa thôn, còn thông hướng Quảng Lăng cửa thành. Nam tử kia khả năng không rõ ràng chính mình vị trí địa phương, cho nên vô luận hắc muốn đi chỗ nào, nhất định sẽ hướng người qua đường hỏi thăm.

Giang Thủy Nhàn nghĩ đến đây đã cảm thấy chính mình thật sự là quá thông minh, lại chạy hai bước, nhìn thấy tại cửa nhà mình chủng thông

Vương gia thím, liền vội vàng tiến lên hỏi: "Vương đại nương, vừa có người hướng người hỏi đường sao?"

Vương đại nương xem nàng thở hổn hển bộ dáng, nhất thời có chút nghi hoặc, lại cũng không nhiều tưởng, chỉ là chi tiết nói: "Vừa vặn, ta còn buồn bức đâu, cao cường như vậy tiểu tử, vừa thấy thì không phải là người thường, như thế nào chạy trốn chúng ta bên trong đến."

Giang Thủy Nhân cấp lửa cháy đến nơi, nào có ở không cùng nàng xả những kia có hay không đều được, cũng không cố thượng lễ phép, vội la lên: "Hắn hỏi nơi nào lộ?"

"Nga... Hắn hỏi hoàng thành đi như thế nào."

"Cám ơn!" Lời còn chưa nói hết, nhân liền hướng tới cửa thành phương hướng chạy gấp mà đi, lưu lại một mặt mặt danh kỳ diệu Vương đại nương.

Giang Thủy Nhân vội vàng đuổi tới cửa thành thời điểm, vừa lúc nhìn thấy Thẩm Tầm, trong tay thứ gì cũng không có lấy, lẻ loi một mình đứng ở bên dưới tường thành ngăn người.

Hắn mặc một thân bình thường phổ thông bố y, lại vừa thấy liền biết không phải là người thường, như vậy tư thái cùng tướng mạo, cho dù là tại nhân tài xuất hiện lớp lớp Quảng Lăng thành cũng là rất dẫn nhân chú mục, Thẩm Tầm chỉ là đứng ở nơi đó, đi ngang qua giống cái sinh vật lại phân phân liếc nhìn.

Tuy nói Giang Thủy Nhân cũng không phải cái gì cô gái yếu đuối, mỗi ngày đều muốn làm việc nhà nông, nuôi heo uy ngư, ở nhà so nhi tử còn muốn hữu dụng. Nhưng dù sao vẫn là cái cô nương gia, ở trên đường chạy thời gian thật sự quá lâu, thật mệt không được, nàng hung hăng thở hổn hển một hơi, ngừng thật lâu mới chậm rãi đi qua.

Trong lòng lại giận, vừa tới gần hăn liền cả giận nói: "Người muốn vào thành như thế nào cũng không lên tiếng tiếp đón!"

Thẩm Tầm bị bất thành linh tiếng hô sợ tới mức triều sau vừa trốn, đầy mặt mờ mịt xem trước mắt nhân, tựa hồ là tại phân biệt nàng là ai.

Nhìn hồi lâu mới nghĩ đến đây là buổi sáng cho hăn mớm thuốc cô nương.

Nga, là nàng a. Thẩm Tầm đem đầu chuyển trở về, tiếp tục xem cửa thành ngăn người.

Giang Thủy Nhàn sắp bị hăn này dường như không có việc gì thái độ khí nổi, cả giận nói: "Người có biết hay không ta tìm người tìm bao lâu? ! Nhà chúng ta chiếu cố người chiếu cố lâu như vậy, muốn đi ngay cả chào hỏi cũng không đánh một tiếng, người có biết hay không người muốn là ra một điểm sai lầm, chúng ta cả nhà đều xong?"

Thẩm Tầm bị rống phải có chút mặt danh kỳ diệu, thậm chí còn có chút khó chịu, đem đầu trật quá khứ, ngữ khí bình thản mà lại xa cách nói: "Nhận được chiếu cố, có mượn có còn."

"Bất quá, của ta an nguy... Cùng các người gia xong không xong có cái gì tất nhiên liên hệ?"

Giang Thủy Nhàn sửng sốt, phát giác chính mình nói sót miệng, nhất thời không dám mở miệng.

Thẩm Tầm nói xong cũng đứng ở nơi đó không có động , kỳ thật hăn trạm vị trí thật là có chút vi diệu, hăn có thể nhìn thấy toàn bộ cửa thành, thủ cửa thành nhân lại nhìn không tới hăn.

Bị hăn nói như vậy, Giang Thủy Nhàn cũng hết giận, thậm chí còn có chút chột dạ. Nhìn đến hăn bộ dáng như vậy, nhất thời có chút không được

tự nhiên đi tiến lên, nói: "Tính... Là ta Thái Thượng phát hỏa, theo ta trở về đi, bên ngoài khả không an toàn."

Thẩm Tầm nói: "Ta phải vào thành."

Đối phương vốn tưởng khuyên can một hai, khả bỗng nhiên lại nghi ngờ hỏi: "Nếu người muốn vào thành, vì sao vẫn đứng ở trong này bất động?"

Thẩm Tầm không để ý tới nàng, quay đầu lẳng lặng nhìn chăm chăm cửa thành cái kia một thân khái giáp trẻ tuổi nam tử.

Người nọ nhìn qua nhìn rất quen mắt, tựa hồ trước kia đã gặp ở nơi nào, nhưng hắc nhưng bây giờ nghĩ không ra là loại người nào. Nhưng dù có thể nào, trực giác nói cho hắc biết, nhìn quen mắt nhân, tốt nhất đều không muốn đánh lên.

Cửa vị kia tuổi trẻ tướng lĩnh không có dừng lại thật lâu, tựa hồ chỉ là lại đây tuần tra , ước chừng qua một khắc đồng hồ, dưới đáy tướng sĩ liền kinh sợ nhìn theo hắc đi xa.

Thẩm Tầm kháp hảo thời gian, lại cẩn thận nhìn nhìn kia mấy tấm mặt, xác định đều không thể nào nhìn quen mắt mới đi quá khứ, Giang Thủy Nhân thấy hắc hạ quyết tâm muốn vào thành, đồ không biết nên làm gì bây giờ, lại sợ thất lạc nhân, đành phải theo hắc trước đi qua .

May mắn cũng không xảy ra vấn đề gì, thủ thành nhân chỉ là nhìn nhiều hắc vài lần, không có nhiều hơn kiểm tra, tuy nói hiện tại chính là thời buổi rối loạn, nhưng chính là bởi vì thật sự quá nhiều chuyện, bọn họ càng phát ra không quản được .

Thẩm Tầm dễ dàng vào thành, khả đi về phía trước vài bước, ngược lại không biết nên đi nào , trước mắt một mảnh trầm thấp thấp thấp mái hiên, hắc đứng ở Quảng Lăng thành dưới chân thoáng ngẩng đầu, nhìn về

phía một mảnh kia huyên náo mà chen lẫn đám người, có đại nhân năm tiểu hài tử từ trước mặt đi qua, còn có bán đường hồ lô lão nhân ở trong góc thét to.

Như vậy bình phàm hình ảnh kỳ thật rất đẹp.

Nhân gian Thanh Hoan trăm vị, giống như trường xưởng không xong kịch, thật giống như hắc luân luân cũng sẽ không nghĩ đến, chính mình đường đường một quốc Thái Tử, hội luân lạc tới loại tình trạng này giống nhau.

...

"Bên ngoài a... Bên ngoài không có gì quy củ, ngày cũng không có nơi này hảo, người thuận miệng ăn luôn một đạo đồ ăn, có lẽ chính là phổ thông nhân gia một tháng sinh kế. Thế nhưng bên ngoài có rất thật hảo ngoạn gì đó, khúc quanh đồ chơi làm bằng đường quán, đầu đường cuối ngõ xiếc ảo thuật, diễn trong lâu hát biến điệu tiểu xưởng, người muốn là thấy, chắc chắn hoan hỉ... Hơn nữa hiện tại chính là thu hoạch mùa, người muốn là đi ra ngoài, vừa vặn có thể nhìn đến liếc mắt nhìn nhìn không thấy bờ ruộng bậc thang hoa màu, còn có giang hà hồ hải, nguy nga sơn xuyên..."

Lan Lan không nhanh không chậm thanh âm tại bên tai vang trở lại, mỗi một cái lời là như vậy rõ ràng, giống như chính là chuyện ngày hôm qua giống nhau. Trong nháy mắt đó, hắc phảng phất quên mất chính mình mục đích tới nơi này.

Vừa vặn có người lên tiếng nhắc nhở hắc.

"Người vì cái gì muốn vào thành nha?"

Thẩm Tầm thế này mới ý thức được cái kia mớm thuốc cô nương theo lại đây, quay đầu đi nhìn nàng một cái, không lăm để ý nói: "Tìm người."

"Tìm ai nha?" Giang Thủy Nhàn rất ngạc nhiên.

Thẩm Tầm không lên tiếng.

Giang Thủy Nhàn nhìn nhìn vẻ mặt của hần, không dám nói tiếp bảo, chỉ là yên lặng đi theo bên người hần, sợ không cẩn thận liền đem nhân cho làm mất, lần sau Hắc y nhân lại đây chính mình liền không có biện pháp khai báo, tuy rằng nàng cũng không xác định những người áo đen kia còn hay không sẽ đến.

Nàng là tính đợi hần đi mệt lại dẫn hần về nhà , bởi vì nàng biết trên người hần không có mang tiền, không chỗ ở, khẳng định vẫn phải là cùng nàng trở về. Huống hồ a nương cũng cho mình không thiếu tiền, lúc này cũng vừa vặn đến hoàng thành trên đường tuyển chút mới vải dệt, miễn cho lần sau lại muốn tới một chuyến.

Thẩm Tầm không có mục tiêu ở trên đường đi tới, không biết là xuất phát từ cái dạng gì mục đích, đầu lại cố ý thùy rất thấp, Giang Thủy Nhàn phát hiện vấn đề này, đường thẳng: "Người là sợ bị người nhìn thấy sao?"

"Ân." Thẩm Tầm không có phản bác.

"Nếu sợ bị người nhìn gặp, tại sao không đi mua cái mặc ly đâu?"

"Mặc ly là cái gì..." Thẩm Tầm lần đầu cảm giác mình thực thiện cận, hỏi thanh âm cũng có chút tiếu.

Điều này cũng không biết, Giang Thủy Nhàn rất là ghét bỏ nhìn hần một cái, cái gì cũng không nói liền hướng phía trước đi, vào một cái chuyên mại duy mạo điểm, rất là xa hoa mua đỉnh đầu màu đen xà phòng sa, sau đó đeo ở trên đầu của hần.

"Như vậy liền sẽ không có người nhận ra người lạ."

Thẩm Tầm thành linh vô chấn đỉnh đầu mũ sa, có chút không có thói quen kéo kéo, sắc mặt thật không đẹp mắt, tổng cảm giác có điểm giấu đầu lòi đuôi cảm giác.

Giang Thủy Nhàn như là nhìn thấu trong lòng hắc hắc khoả, không chút để ý nói: "Đại Chu hiện tại nam tử thực lưu hành mang cái này, người vừa thấy chính là không như thế nào ra quá môn nhân, như thế nào sẽ ngay cả điều này cũng không biết."

Thẩm Tầm dường như chấp nhận, nhẹ nhàng mím chặt thần, song mâu giấu ở hắc sa bóng ma dưới, không ai có thể nhìn thấy hắc nét mặt bây giờ.

Giang Thủy Nhàn dừng một lát, lại bị gọi lên lòng hiếu kỳ, tự quyết định nói: "Nói, người rốt cuộc là cái gì lai lịch? Ta sống lớn như vậy, liền chưa nghe nói qua có họ tìm vương công quý tộc nha? Chẳng lẽ người là Bắc Mục nhân? Cũng không đối a, Bắc Mục nhân khả không phải đều là song họ sao?"

"Ta không họ tìm." Hắc thân nhiên đã mở miệng, lại không có trả lời của nàng vấn đề thứ nhất, thật có chút tránh nặng tìm nhẹ ý tứ.

"Vậy người họ..." Giang Thủy Nhàn lời còn chưa nói hết, đột nhiên bị đâm cho một mộng ngồi xuống đất. Nàng đau nhe răng nhếch miệng, đầy mặt kinh ngạc quay đầu qua, lại nhìn thấy một người dáng dấp thực thủy linh cô nương.

"Ai nha thực xin lỗi thực xin lỗi!" Phía sau người nọ kinh hoảng đem nàng đỡ lên, ánh mắt trừng trừng Viên Viên, ngữ khí thật là có chút ngượng ngùng, "Ta không phải cố ý, chỉ là sợ chậm trễ chủ tử giao phó sự tình cho nên đi được quá mau, người không sao chứ?"

Giang Thủy Nhàn cũng không phải cái gì thích néo không buông nhân, huống chi đối phương còn dài hơn được xinh đẹp như vậy, đứng dậy vỗ vỗ hoi liền nói: "Không có việc gì không có việc gì..."

Đụng nhân cô nương tựa hồ là có cái gì muốn căng sự tình, liên một câu vô nghĩa cũng không có nhiều lời, nói xin lỗi xong liền lập tức chạy về phía trước đi, hai cái đùi chạy bay nhanh, giống như một khắc cũng chậm trễ không được dừng như.

Giang Thủy Nhân vừa định nói cái gì đó, vừa ngẩng đầu, phát hiện Thẩm Tầm đột nhiên không thấy.

Lại vừa quay đầu, phát hiện hân hướng tới vừa cô nương kia bóng dáng chạy gấp mà đi, bước chân khoáng đến mức để người có chút không nói gì.

Tác giả có lời muốn nói: về nhà giỗ tổ _(:3)

∠

)_

Chương 61 vứt bỏ

Chương 61 vứt bỏ

Giang Thủy Nhân hoàn toàn sững sờ ở tại chỗ, qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, vội vàng nhấc váy đi theo, oán thầm nói, không phải là cái cô nương xinh đẹp sao, về phần như vậy gấp sao?

Lâm Nhu chính chạy hoan, đột nhiên phát hiện có một cỗ đại lực đem mình cho kéo lại, đầy mặt kinh hoảng quay đầu lại, lại nhìn thấy một danh mang mặc ly nam tử, thần sắc giấu ở trong bóng tối, thấy không rõ tướng mạo sẵn có.

Thẩm Tầm khẩn trương giữ nàng lại tay áo, vẫn duy trì một cái không quá gần cũng không tính quá xa cự ly, hân há miệng thở dốc, muốn kêu tên của nàng, có thể tưởng tượng thật lâu cũng không nhớ nổi nàng gọi cái gì,

trong lòng sốt ruột, vẫn đứng ở tại chỗ không có động, chỉ là gắt gao lôi của nàng tay áo, không để nàng rời đi.

Lâm Nhu có điểm mặc danh kỳ diệu...

Nơi nào đến che mặt cường đạo... Đây là muốn nửa đường kèm hai bên tuổi thanh xuân thiếu nữ tiết tấu sao!

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Nhu liền có điểm tâm kinh thiet nhảy, đối ha, nàng bộ dạng như vậy thủy linh xinh đẹp như vậy, không cần thận bị người xấu cho hại làm sao được! Nhanh chóng chạy a!

Nói đi ta liền đi a! Lâm Nhu một phen đánh tay áo thượng thủ, bỏ chạy thực mạng! Thâm Tâm tuy rằng nghĩ không ra tên của nàng, khả như thế nào sẽ cho phép này đầu mỗi duy nhất rời đi tầm mắt của mình? May mà từ tiểu giên hảo, chân dài rất dài, một bước đỉnh người ta hai ba bước, rất nhanh liền lại đem Lâm Nhu kéo về, một tay ban qua nàng bả vai, sau đó thật nhanh xốc lên chính mình trước mặt tầng kia hắc sa.

Gió xuân thổi nhú hắc sa, hiện ra cặp kia tuyệt mỹ đôi mắt so dĩ vãng càng thêm trong trẻo.

"..." Lâm Nhu đổ trều một hơi khí lạnh, "Quá..."

Tử điện hạ! ! !

Nàng không thể nói ra mặt sau ba chữ là vì Thâm Tâm mặt sau đột nhiên xuất hiện một người, đúng là mình vừa đánh ngã cái kia coi như hảo xem thôn cô, Lâm Nhu nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: "Quá... Thái phu nhân yêu! Ta khả tính tìm cháu trai của người !"

Tư Đồ Lan tại xa xôi tướng quân phủ đột nhiên đánh một cái đại đại hắt xì.

"..." Thẩm Tầm rất là quý dị nhìn nàng một cái.

Lâm Nhu một cái, sau đó bắt đầu đánh giá vừa không như thế nào chú ý cô nương đến, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Giang Thủy Nhân xem ánh mắt của nàng cũng hơi có chút cổ quái, thậm chí còn mang theo điểm xem tình địch ý tứ, nhìn từ trên xuống dưới tướng mạo của nàng, còn tại trong lòng âm thầm tương đối một phen, tuy nói mặc chính là so với chính mình hảo như vậy điểm đi, nhưng khẳng định vẫn không có chính mình xinh đẹp .

Nghĩ đến đây, Giang Thủy Nhân cảm giác nàng vẫn là không có gì cạnh tranh lực , vì thế đối nàng địch ý lại giảm vài phần, chậm rãi đi đến Thẩm Tầm bên người, hít sâu một hơi, kéo tay hắn, lấy một bộ thị uy giả tư thái xem trước mắt nhân.

"..."

Lâm Nhu sợ ngây người.

Như vậy thân mật hành động thật sự là có chút đột nhiên, Thẩm Tầm sắc mặt trắng nhợt, nhanh chóng đem mình thủ rút ra, sau đó kích động nhìn Lâm Nhu phản ứng, kỳ thật hắn để ý cũng không phải Lâm Nhu ý tưởng, mà là thấp thỏm nàng có nhìn thấy hay không vừa cái kia quá trình, e sợ cho truyền đến Tư Đồ Lan trong lỗ tai.

Mình mới vừa kéo tay hắn, còn không có ô nóng hồi liền bị nàng rút ra, Giang Thủy Nhân nhất thời có chút không phản ứng kịp, sửng sốt hơn nửa ngày mới sửng sờ nhìn tay mình, giống như bị người quạt một cái đại cái tát, lẳng lẳng một câu cũng không nói lên được .

Thẩm Tầm hình như là muốn giải thích cái gì, khả ghen tại trong cổ họng nửa ngày cũng phun không ra một chữ đến, chỉ là đầy mặt chân thành nhìn ánh mắt nàng, có vẻ đặc biệt vô tội.

Lâm Nhu vừa thấy cũng biết là là sao thế này , cũng không có tế cử, chỉ hỏi nói: "Điện... Thiếu gia đã nhiều ngày là đang ở nơi nào ?"

Thẩm Tầm thò ngón tay chỉ bên cạnh Giang Thủy Nhân.

"Nàng cứu ta."

Lâm Nhu một sang, nhất thời quý dị nhìn Giang Thủy Nhân liếc mắt nhìn, nàng là Tư Đồ Lan bên người nha hoàn, tự nhiên minh bạch toàn bộ chuyện đã xảy ra, đó là nàng gia chủ tử thống khổ thỏa hiệp mới đổi được kết quả, như thế nào đảo mắt là được người khác công lao? Bất quá nàng luôn luôn không phải đặc biệt gì xúc động nhân, cũng không có ở loại thời điểm này vạch trần nàng.

"Đúng a đúng a, tìm công tử đã nhiều ngày đều là ở tại nhà ta đâu." Giang Thủy Nhân thấy hẳn không có phủ nhận công lao của mình, nhất thời vẫn còn có chút đắc ý, liên quan vừa xấu hổ đều biến mất hầu như không còn , cẩn thận ngẫm lại, cảm giác mình vẫn có phần thắng , chẳng sợ người bộ dạng xinh đẹp nữa thì thế nào, ta nhưng là hẳn ân nhân cứu mạng, tục ngữ nói tích thủy chi ân đương dũng tuyên tương báo, kia ân cứu mạng đâu?

Nàng trong lúc vô tình đã muốn nhập hí, tựa hồ quên mất đây chẳng qua là người khác làm cho nàng nói dối mà thôi.

Lâm Nhu trong lòng cùng rõ như kiếng, cũng biết Thái Tử luôn luôn đơn thuần dễ gạt, cũng liền không như thế nào chú ý , chẳng qua là cảm thấy người này thật sự là có chút ghê tởm, tùy tiện đỉnh người khác công lao, vì thế nhẹ nhàng ho một tiếng, có chút lấy khàng lấy điều nói: "Nếu cô nương công lao như vậy đại, ta trước hết thay ta gia chủ tử nói một tiếng cảm ơn nhiều, không bằng tùy chúng ta cùng nhau quá khứ, tại trường mục chi chút tiền thù lao cho ngài khả hảo?"

Giang Thủy Nhàn sắc mặt trắng nhợt, kích động giải thích: "Ta không phải là vì tiền!"

"Vậy ngài là vì cái gì?" Lâm Nhu không biết lúc nào cùng Tư Đồ Lan đã có kinh nghiệm, nói chuyện cũng là càng phát ra miệng lưỡi trơn tru, để người chống đỡ không trụ, "Tưởng tại ven đường tùy tiện nhặt cá nhân khi các người gia ở rể con rể sao? Vậy người cũng phải xem xem đây là không phải là các người nhặt được rất tốt nhân!"

Giang Thủy Nhàn càng phát ra cảm giác mình bị làm nhục, cau mày phản bác: "Không phải nói hăn chỉ là gia đạo sa sút vương công quý tộc sao, có cái gì nhặt không nổi !"

Thẩm Tầm đôi mắt một chuyển, nhìn thẳng ánh mắt nàng, cười lạnh một tiếng nói: "Người từ nơi nào nghe tới, ta lúc nào từng nói với người lời này?"

Giang Thủy Nhàn phát hiện mình bại lộ cái gì, nhất thời cứng ở tại chỗ, một bên Lâm Nhu còn lại là ngây ngẩn cả người, có chút bất khả tư nghị nhìn Thẩm Tầm ánh mắt, này... Đây là tình huống gì, vừa trong nháy mắt đó khí thế bức người Thái Tử, như thế nào giống như không phải nguyên lai Thái Tử !

Ý thức được Lâm Nhu chính kinh ngạc nhìn mình, Thẩm Tầm trong lòng một đốn, tựa hồ đang tự hỏi cùng do dự nào đó sự tình, tư định, hăn bỗng nhiên chậm rãi quay đầu qua, ủy khuất xẹp khởi miệng.

"Người nói, Lan Lan nàng vì sao không cần ta... Nàng nhặt được rất tốt, nàng vì sao không chiếm?"

Lâm Nhu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguyên lai vừa chỉ là của nàng ảo giác a, sau một lúc lâu, lại thâm sâu hít một hơi, Thái Tử vì sao vẫn là cái dạng này! Tuy rằng thực sự thật đáng yêu, nhưng nàng

chính là vì chủ tử mình cảm thấy không đáng giá a! Thấy thế nào đều là Mộ tướng quân dường như thích hợp làm trượng phu a.

Lâm Nhu mặc dù chỉ là cung nữ xuất thân, tâm tư lại cũng không thể so người bình thường thiếu, trong nháy mắt đó nàng thế nhưng sinh ra một ít không tốt lắm xúc động, đó chính là... Không nói cho Tư Đồ Lan.

Người sáng suốt đều biết, Thái Tử đã muốn triệt để rơi đài, không có bất cứ nào quay về đường sống, cho dù là thần binh tái thế cũng cứu không được như vậy một cái không có thực quyền ngốc Thái Tử , nếu Tư Đồ Lan biết tung tích của hắn, chắc chắn tưởng hết thảy biện pháp cùng hắn gặp nhau, nhưng hắn đã muốn hai bàn tay trắng , không có một bộ Khuynh Thành diện mạo, nhưng ngay cả mình cũng nuôi không sống, nói gì dưỡng người khác? Cứ như vậy, sinh hoạt của bản thân cũng không có cái gì bảo đảm.

Trái lại Mộ tướng quân, tuổi trẻ có vị, sự nghiệp phát triển không ngừng, chính là trong triều chạm tay có thể bồng nhân vật, chiếu loại tình huống này đến xem, phong cái khác họ vương cũng là chuyện sớm hay muộn. Vô luận là địa vị, vẫn là quyền thế, đều là nhân thượng chi nhân. Nhân vật như vậy, so với vô quyền vô thế Thẩm Tâm tự nhiên là hảo ngàn lần vạn lần,

Tạo phản làm sao? Chỉ cần tạo thành công , đó chính là lịch sử chủ tử giả, thế gian này luôn luôn công bình, người thắng vương, kẻ thua làm tặc, không có cái gì là nhất thành bất biến .

Vô luận như thế nào tưởng đều cảm giác là người sau tương đối khá, tuy rằng Tư Đồ Lan đến bây giờ còn không có nhận Mộ tướng quân, nhưng nàng tổng có bị đối phương si tình đả động một ngày, chỉ có cùng người thắng cùng một chỗ, mới gọi giai đại hoan hỉ.

Chính mình thân là một cái cung nữ, vĩnh viễn đều chỉ có thể là người khác phụ thuộc phẩm, chủ tử quá thật tốt, mình mới quá thật tốt, chủ tử theo một cái không có tương lai nhân, mình cũng liền không có tương lai, chẳng sợ giữa bọn họ mới có thật cảm tình, khả tại vận mệnh trước mặt, cũng chung quy chỉ là cảm tình mà thôi.

Lâm Nhu hít sâu một hơi, lần đầu cảm giác mình là lạnh như vậy khốc vô tình, nàng không biết chính mình dạng này tự tiện chủ trương đến tột cùng là không phải chính xác, thế nhưng nàng cảm giác mình là vì chủ tử hảo, tuy rằng trong đó cũng bao hàm như vậy một điểm tư tâm, nhưng điểm xuất phát vẫn là vì Tư Đồ Lan .

Đúng vậy; nàng là không sai .

Huống hồ Thái Tử vẫn là cùng nguyên lai giống nhau ngốc, nói cái gì chính là cái đó, hoàn toàn không cần lo lắng về sau sự việc đã bại lộ, Tư Đồ Lan sẽ tìm chính mình tính sổ, Lâm Nhu cho mình ăn một viên thuốc an thần, sau đó đối với hắn nói: "Ta vốn là tới bái phỏng Tư Đồ tiên sinh , chủ tử vẫn nhớ kỹ nhà mình phụ thân an nguy, nhưng nàng hiện tại hành động bất tiện, chỉ có thể phái ta đi ra làm việc, người bây giờ nơi này chờ ta, ta đi xem xong Tư Đồ đại nhân lập tức liền trở lại tìm người, sau đó dẫn người đi gặp chủ tử."

Giang Thủy Nhàn vẫn có chút như lọt vào trong sương mù nghe đối thoại của bọn họ, cũng không dám xen mồm, chỉ là đứng ở tại chỗ không có động.

Thẩm Tầm trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là giả bộ một bộ chỉ ngây ngốc bộ dáng, hỏi tới: "Vì sao không để ta và người cùng đi?"

Lâm Nhu nói: "Người mặc đồ này quá rêu rao , còn chưa phải muốn mạo hiểm vì diệu, ta đi một chút trở về, an tâm ở chỗ này chờ thôi."

Giải thích như vậy rất là hợp lý, Thẩm Tầm không có nghĩ nhiều, chỉ là "Ân" một tiếng, hắt đối Tư Đồ Lan người bên cạnh luôn luôn rất tin không nghi ngờ, nguyện ý đem một trái tim chân thành giao phó với nàng.

Lâm Nhu đẩy lòng kinh hoàng một tiếng, thở dài một hơi liền xoay người, vòng qua ven đường cây kia từng bách liền đi vào đường tắt bên trong, tay áo biến mất tại giao lộ trong nháy mắt đó, một trận gió lạnh tưới cổ của nàng, của nàng bước chân càng chạy càng nhanh, nhưng chỉ là vì che giấu chính mình khẩn trương, đem Thái Tử để tại chỗ đó, này chỉ sợ là nàng cả đời này làm qua tối gan lớn sự tình , cũng không biết sẽ là cái gì dạng hậu quả, chỉ chỉ mong hắt không nên trách chính mình, nàng cũng là vì Tư Đồ Lan hảo.

Lâm Nhu nắm chặt chính mình tay áo, trong lòng bàn tay đều rịn ra hãn, điện hạ, thực xin lỗi, khiến cho ta ích kỷ như vậy một hồi đi.

Thẩm Tầm đứng ở tại chỗ, lẳng lặng nhìn nàng rời đi phương hướng, lập như Thanh Tùng.

Phía sau hàng bánh bao tản mát ra mùi thơm mê người, hắt nhưng thật giống như cái gì cũng người không đến giống nhau, chỉ là chuyên chú nhìn cái kia đường tắt khẩu, phảng phất đó là hắt cùng với Lan Lan nối tiếp duy nhất một con đường, phảng phất chỉ cần hắt không chớp mắt, ngay sau đó, Lan Lan sẽ đến đón hắt về nhà.

Nhưng mà chung quy chỉ là phảng phất mà thôi, trời tối , như trước không có nhân trở về tìm hắt.

Chương 62 gặp lại đêm trước

Chương 62 gặp lại đêm trước

Giang Thủy Nhàn cũng không biết mình là trung cái gì tà, thế nhưng cũng chỉ ngây ngốc theo sát hắt đợi, chẳng qua nàng tương đối thông minh,

lựa chọn tại hàng bánh bao bên trong kêu một lung quán thang bao, sau đó tại trong cửa hàng vẫn ngồi đến tối, mắt thấy sắc trời càng ngày càng vãn, ngay cả ánh trăng đều sắp đi ra, Giang Thủy Nhân rốt cuộc không thể nhịn được nữa, tăng một tiếng đứng lên, hướng hắt đứng phương hướng đi qua, cước bộ chưa tới thanh âm tới trước.

Đỗ ập xuống nói: "Người ta không cần người người còn không rõ a!"

Lời của nàng quá mức trắng ra, Thẩm Tầm đã không có ngày xưa như vậy hỗn độn, tựa hồ cũng biết là như vậy sự thật, nhưng vẫn là không nói gì. Đứng ở hai chân cũng có chút phát toan, rõ ràng đã không có hy vọng, hắt cũng không biết chính mình đến tột cùng là đang kiên trì cái gì, có lẽ là một loại tín niệm, có lẽ là một loại xa cầu.

Đã muốn không còn sớm, lại không trở về nương sẽ cấp, Giang Thủy Nhân gấp đến độ cùng cái gì dường như, không nhịn được nói: "Người người này như thế nào như vậy a, này buổi tối khuya, người một đại nam nhân tự nhiên không sợ cái gì, ta nhưng là rõ ràng khuê nữ, người khiến ta một cô nương gia ở trên đường xuất đầu lộ diện, có nghĩ tới cảm thụ của ta sao?"

Thẩm Tầm nghiêm túc nghĩ nghĩ, tựa hồ cũng hiểu được có chút bản khoản, quay đầu nhẹ giọng nói: "Ta đây đưa người đi khách sạn đi."

"... Hợp người còn chưa tính toán trở về a!" Giang Thủy Nhân cảm giác mình một phen nói tất cả đều nói vô ích, đây chính là một đầu không có điểm nào để coi cường ngu, không nghe khuyên bảo, "Thiên nột, ta đều theo như người nói, cô nương kia không cần người, nàng chê người không có gì cả, bỏ lại người chạy, sẽ không lại trở về! Người đến cùng nghe không nghe thấy a?"

Thẩm Tầm nói: "Không, nàng có thể là có chuyện trì hoãn."

Hắn như vậy vì nàng kiếm cố, làm cho nàng nghe cũng có chút xót xa, trong lúc nhất thời cảm giác liên không khí đều an tĩnh vài phần. Giang Thủy Nhân nhìn hắn vẫn niết chính mình trên thắt lưng hà bao, tri giác nói cho nàng biết, hắn yêu tuyệt đối không phải vừa người kia.

Giang Thủy Nhân bước lên một bước, nhìn đôi mắt hắn, hỏi: "Người đến tột cùng đang đợi ai."

Thẩm Tầm ngênh lên ánh mắt nàng, bình tĩnh nói: "Ta đang đợi Lan Lan."

Lan Lan, Lan Lan, Lan Lan.

Cái tên đó cũng không xa lạ, tựa hồ đã muốn nghe qua vài hồi, Giang Thủy Nhân hít sâu một hơi, lại hỏi: "Nàng là người người nào, đáng giá người như vậy chờ?"

Thẩm Tầm không có quá nhiều do dự, thân nhiên đáp: "Nàng là ta kết tóc thê tử."

Chẳng sợ sự thật cũng không phải như thế, chẳng sợ Tư Đồ Lan lúc trước chỉ là lương đệ chi thân, chẳng sợ nàng khả năng từ bỏ hắn, hắn như cũ đem nàng xem như chính mình duy nhất kết tóc thê tử, vô luận loại nào hoàn cảnh.

Nghe được kia bốn chữ thời điểm, Giang Thủy Nhân hít một hơi khí lạnh, quả nhiên, nàng sớm nên nghĩ đến .

Tượng hắn loại này thoát nhìn rất có thân phận nhân, hắn là đã sớm thành quá hôn , càng là nhà giàu người ta, càng là để ý tử tự kéo dài, nhưng hắn hiện tại gia đạo sa sút, xem trước mắt tình huống này, hắn trong miệng Lan Lan hắn là vứt bỏ chính hắn khoái hoạt đi, tuy rằng trong lúc nhất thời có chút không nghĩ nhận hắn thành quá hôn sự thực, vừa ý để tổng là có

chút không cam lòng, nàng muốn nhìn ánh mắt hần, lại phát hiện hần đã sớm đem mặt chuyển qua .

Đem một mảnh ánh mắt đầu nhập trong đêm tối, như vậy sáng sủa mà lại kiên trì, không thể tiết độ.

Giang Thủy Nhân cúi đầu thở dài một hơi, vẫn là triều hàng bánh bao bên trong đi qua, hần tựa hồ một đoạn thời gian rất dài cũng chưa ăn cơm, khẳng định đói hỏng. Vì thế nàng lại mua một lung chưng giảo, dùng bát trang hảo đưa tới trước mặt hần, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên như thế nào mở miệng, cuối cùng vẫn còn không được tự nhiên nói: "Người ăn chút đi, ăn no mới có khí lực chờ không phải sao."

Nàng vì hần cử động như vậy mà cảm thấy xót xa, nhiều hơn lại là đổ kỵ, đổ kỵ cái người kêu làm Lan Lan nhân, bị một người chết như vậy chết chờ đợi, mà hoàn toàn bất vi sở động.

Thẩm Tầm tiếp qua, cúi đầu nhìn thoáng qua trong tay gì đó, lại phảng phất nhìn thấy hồi lâu phía trước cái kia mùa thu, đưa tới trước mắt kia hộp điểm tâm. Nàng dùng một hộp điểm tâm liền bắt lấy được tim của mình, từ nay về sau, cái người kêu Tư Đồ Lan nhân liền xông vào thế giới của bản thân, một đời một kiếp, rốt cuộc không thể dứt bỏ.

Dĩ vãng kia hai mươi mấy năm, giống như trương cũ nát giấy trắng, không có bất cứ nào gợn sóng sắc thái, ngày qua ngày, năm qua năm, vĩnh viễn tái diễn đồng dạng sinh hoạt. Lại đột nhiên có một ngày, trên giấy bị lau một cái đỏ tươi trường tuyến, có người nói liên miên cần nhắc nói cho hần biết nên làm như thế nào nhân, sinh hoạt thế nào, như thế nào không bị khi dễ, nói cho hần biết thế giới này rất lớn, còn có rất nhiều hơn không đồng dạng như vậy gì đó.

Sau này có một ngày, thế giới của hần khôi phục sáng rọi, hần có thể nhìn thấy thế gian này đủ loại thăng trầm, nhân tình ấm lạnh, có thể nhìn

thấy ngũ quang thập sắc, muôn hồng nghìn tía, mà khi hẵn quay đầu lại, cũng rồi cuộc tìm không thấy ban sơ kia mặt nhan sắc .

Cho nên, mang theo ta từ hắc ám hướng đi quang minh Lan Lan, ta vẫn đợi người trở về, vô luận tri âm tri kỷ, vẫn là chân trời góc biển.

Nhưng có thời điểm thường thường sẽ tưởng, những kia ôn nhu hồi ức có phải hay không một giấc mộng a? Mộng tỉnh sau, bên người trống trơn, vì sao các người đều ly ta mà đi .

Thầm Tầm lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, ánh mắt như trước chuyên chú nhìn cái hướng kia, hẵn đang đợi nàng, hơn nữa vẫn đợi nàng.

Lúc này đây không phải là bởi vì ngốc, mà là chấp niệm.

XXXX

Lâm Nhu xách làn váy lén lút chui vào, nhưng vẫn là bị Tư Đồ Lan đái vừa vặn, liếc nàng liếc mắt nhìn, hỏi: "Tại sao trở về muộn như vậy, xảy ra chuyện gì trì hoãn sao?"

"Không có không có không có." Lâm Nhu rất là khẩn trương lắc lắc đầu, thật là có chút giấu đầu lòi đuôi ý tứ, tùy tiện tìm cái lý do nói, "Cũng không có chuyện gì, là lão thái gia xả ta nói thật lâu mà nói, mới trở về muộn như vậy ."

Trên thực tế, nàng bị sự tình hôm nay biến thành có chút phát mộng, hoàn toàn liên quên mất muốn đi tìm Tư Đồ lão gia sự tình, lại xuất phát từ xấu hổ mà không dám đối mặt Tư Đồ Lan, ở ngoài cửa thấp thỏm bất an lưu động đã lâu, lâu đến người giữ cửa đều sắp nhận thức nàng.

"Phải không?" Tư Đồ Lan hồ nghi nhìn nàng một cái, "Hắn luôn luôn nói thiếu, hôm nay thế nào như vậy ngạc nhiên, ta đương hẵn đã muốn quên ta là con gái nàng đâu, hẵn tất cả nói những gì?"

"A... Chính là hỏi người trôi qua hảo không hảo linh tinh , cũng không khác ."

"Liên hỏi cái này câu, có thể hỏi chính chính một cái buổi chiều?" Tư Đồ Lan hiển nhiên có chút không quá tin tưởng, lại cũng không có ép hỏi cái gì.

Lâm Nhu ngượng ngùng cười, không dám nói tiếp, sợ mình còn nói lỡ miệng, như vậy nhưng liên tiếp không được , huống chi, đây chẳng qua là nàng tùy tiện tiện biên một cái cớ mà thôi, nơi nào còn có thể lại biên chút đối thoại đi ra?

Bất quá có chút lời vẫn là có thể nói, tỷ như chính mình này dọc theo đường đi nghe được nghe đồn: "A Lan tỷ tỷ a... Có chút lời ta nói người nhưng đừng quá kích động."

"Người nói đi." Tư Đồ Lan một bên gấp quần áo vừa nói, giống như không có đặc biệt khi một hồi sự.

Kỳ thật nàng vốn không dùng chính mình gấp quần áo, chỉ là cự tuyệt Mộ Tử Xuyên đưa tới sở hữu nha hoàn, đan lưu một cái tin được Lâm Nhu, nàng không ở thời điểm, mình có thể làm chút liên làm chút, vốn chính là cung nữ xuất thân, cũng không có cái gì khả chiều chuộng .

"Muội muội người..."

"Nàng làm sao." Bỗng nhiên nghe nàng nhắc tới muội muội của mình, Tư Đồ Lan rất là nghi hoặc quay đầu qua, vào cung sau, nàng đã muốn thật lâu chưa từng thấy qua cô muội muội này .

"... Bị Hoa Xương vương coi trọng, ở bên cạnh hần hầu hạ thật lâu, nghe nói còn có chút thụ sủng."

"..." Lời của nàng vừa nói xong, Tư Đồ Lan nhất thời cảm giác mình giống như bị sét đánh giồng nhau, nửa ngày nói không ra lời, này thật đúng là thế sự khó liệu a, muội muội theo chồng mình giết cha kẻ thù, về sau nếu binh nhung tương đối, chính mình muốn làm sao được?

Không chỉ là mình và phụ thân khó làm, nhưng liền Tư Đồ Mai cái này tình cảnh, nàng đều vì nàng cảm thấy khẩn trương, Hoa Xương Vương Khả không phải vật gì tốt, giết anh trai và chị dâu còn chưa tính, ngay cả chính mình hài tử đều không buông tha, thế gian này còn có chuyện gì là hãn làm không được? Về phần hãn đối với nữ nhân thái độ, xem thái tử phi kết cục liền biết, lợi dụng xong một là một cái. Tư Đồ Mai đây là thế nào, dương quan đại đạo không đi, càng muốn nhảy vào hố lửa?

Lâm Nhu thở dài một hơi, an ủi: "Trời muốn đổ mưa, muội muội phải gả kẻ thù, liền nói gọi ngài đừng kích động đi, đây đều là mệnh a."

Tư Đồ Lan trừng nàng liếc mắt nhìn, nửa là răn dạy nửa là buồn cười, "Liền người nói nhiều."

Lâm Nhu nghịch ngợm thề lưỡi, tâm tình rất khoái trá, liền quan nói ra lời đều thông thuận , "Ngài để lại giải sầu đi, lão thái gia rất tốt, Thái Tử cũng hảo đâu, người bây giờ coi như là với người muội muội cùng cái trận doanh , không có gì phải sợ."

"Ai nói ta cùng nàng cùng cái trận doanh ? Hoa Xương vương loại người như vậy tra, ta xem cái nhìn đầu tiên liền không muốn nhìn nhìn lần thứ hai." Tư Đồ Lan vừa nói xong, đột nhiên ý thức được có cái gì không đúng, nàng chậm rãi xoay đầu lại, nhìn Lâm Nhu ánh mắt, "Người vừa nói cái gì... Làm sao người biết Thái Tử cũng hảo đâu?"

Lâm Nhu tâm mạnh co rút lại, mới phát hiện chính mình nói sót miệng, trong lúc nhất thời cứng ở chỗ đó liên nửa câu đều cũng không nói ra được.

Người càng là khẩn trương càng là dễ dàng có sai lầm, những lời này thật sự là một điểm sai cũng không có.

Bình thường thực lạnh lợi, vừa đến thời điểm mấu chốt liền cái gì cũng không hiệu nghiệm .

Nàng thật sự là hận không thể đánh bản thân vài cái đại tát tai, vì cái gì muốn nhiều cái này miệng a!

Lâm Nhu càng là không nói lời nào, Tư Đồ Lan càng là cảm giác không thích hợp, nàng chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Nhu Nhu, người có hay không là có chuyện gạt ta?"

"Không có a..." Lâm Nhu ủy khuất xẹp khởi miệng, nói sạo, "Ta cảm giác Thái Tử ngu như vậy, ngốc nhân có ngốc phúc, hắc hắc định rất tốt, ta... Ta gấp gáp, liền trực tiếp đem phía trước vài câu giảm đi, thật sự... Ta có thể thề!"

Bốn phía thực im lặng, im lặng đến có thể nghe chính mình phanh phanh tiếng tim đập, Lâm Nhu thấp thỏm bất an chờ đợi chủ tử trả lời, tổng cảm giác mình tình cảnh hiện tại phá lệ nguy hiểm.

Tư Đồ Lan nghiêm túc nhìn ánh mắt nàng, sau đó cho nàng hai chữ: "Không giống."

Lâm Nhu run lên, ủy khuất đều nhanh khóc, lòng nói chính mình hôm nay vì sao như vậy xuân tuyết nhân gian đâu! Kia Tư Đồ Lan là loại người nào, trong bụi cỏ rơi một cây tú hoa châm đều có thể tìm ra khôn khéo nhân, như thế nào sẽ xem không hiểu nàng điểm ấy tiểu kỹ xảo đâu? !

Xong a, nàng muốn cùng chủ tử cùng nhau quá ngày lành mồng đẹp a, nháy mắt đều vỡ thành phao phao ... Chủ tử lại muốn đi tìm cái kia kẻ nghèo hèn a làm sao được a, của nàng lẳng la tơ lụa a, của nàng sơn hào hải vị a! Nàng đáng thương mạng nhỏ a!

Tư Đồ Lan xem nàng bộ dáng này, đã đại khái hiểu, vì thế nhàn nhã ngồi trở về, cố ý vất chân nói: "Nhu Nhu, đừng làm cho ta hàn tâm, giấy không thể gói được lửa, đừng nghĩ gạt ta cái gì. Ta có thể nhìn ra phía trước sự kiện kia người là bị thái tử phi vu hãm, cũng có thể nhìn ra người trong lòng suy nghĩ cái gì."

Lời này vừa nói ra, Lâm Nhu nhất thời bỏ qua hết thảy giãy dụa, xệp bủ môi nói: "Vậy ta nói người sẽ đánh ta sao?"

Tư Đồ Lan nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Đánh."

"..." Lâm Nhu hừ một tiếng, "Ta đây không nói."

"Không nói, đánh cho chết." Nửa là uy hiếp nửa là vui đùa, Tư Đồ Lan cảm giác miệng trà không thể nào hương.

"..." Lâm Nhu có chút khóc không ra nước mắt, đành phải thẳng thắn nói, "Ta ở trên đường gặp được Thái Tử , sau đó ta đem hắc ném nơi đó ."

Liên hai câu sự tình, càng muốn ép buộc lâu như vậy.

Tư Đồ Lan thủ một đồn, nhưng không hỏi vì sao, hơn nữa nói thật, nàng thậm chí so Lâm Nhu càng minh bạch đạo lý này, theo Thẩm Tâm không có bất cứ nào tương lai, chẳng sợ bọn họ từng như vậy thân mật khăng khít, cũng chung quy chống không lại vận mệnh, đây là một nhược nhục cường thực xã hội, không có dựng thân gốc rễ, căn bản không thể ở trên đời này sinh tồn. Cũng khó trách Lâm Nhu hội bỏ lại hắc, còn không nguyện ý làm cho chính mình biết.

Đạo lý mặc dù là như vậy cái đạo lý, lại chung quy sẽ là bị tình tả hữu , cứ việc Tư Đồ Lan luôn luôn đều không phải là một cái xử trí theo cảm tính nhân, cũng ở đây loại sự tình thượng mê thất bản thân, nàng không có khả năng lưu vừa đánh mất song thân Thẩm Tâm một người sống, tuyệt không có khả năng.

"Hắn ở đâu?" Tư Đồ Lan đứng dậy bắt đầu thay quần áo.

"Cửa thành phụ cận..." Lâm Nhu xệch miệng nói xong, lại bỏ thêm một câu, "Bất quá người bây giờ đi cũng tìm không thấy hắn, bên người hắn còn có cái nói là ân nhân cứu mạng cô nương đâu, còn nói vài ngày nay vẫn là nàng đang chiếu cố hắn. Đều đã trễ thế này, ai còn ở nơi nào ngốc chờ nha. Không chừng đã sớm dẫn hắn về nhà, ta là nhìn hắn có người cùng mới dám bỏ lại hắn, bằng không nơi nào ngoan được hạ lòng này?"

Tư Đồ Lan sửng sốt, có chút kinh ngạc: "Ân nhân cứu mạng?"

Lâm Nhu trợn trắng mắt: "Đầu năm nay không biết xấu hổ nhân thật sự là nhiều lắm, nàng cứu cái gì? Nàng dám đến bãi tha ma bên trong bò sao! Tùy tiện uy điểm ăn chính là ân nhân cứu mạng, ngốc tử cũng không mang theo như vậy lừa đi?"

"Được rồi." Tư Đồ Lan thở dài một hơi, cắt đứt lời của nàng, "Trước không nói những này, ta đi tìm hắn."

Lâm Nhu hồ nghi quan sát nàng liếc mắt nhìn, lần đầu bởi vì mình là nha hoàn có thể tự do ra vào mà sinh ra một loại cảm giác về sự ưu việt, rầm rì nói: "Người ra đi không!"

Tư Đồ Lan liếc nàng một cái: "Ta đi trước tìm một chuyến Mộ Tử Xuyên, có thể ra ngoài tận lực ra ngoài, nếu ta thật sự tìm không thấy người khác, người liền chờ cho ta đi nha đầu chết tiệt kia."

Chương 63 lại gặp lại

Chương 63 lại gặp lại

Mộ Tử Xuyên kỳ thật coi như là quân tử, đem nàng đương chim hoàng yến giống nhau dưỡng ở trong lồng, lại cũng không có đặc biệt gì quá phận hành động, chỉ là bình thường sẽ cùng nàng cùng nhau ăn cơm, gặp được

ăn ngon hảo chơi sẽ thứ nhất mang cho nàng, đang không có chinh được nàng đồng ý dưới tình huống, rất ít tới gần phòng nàng.

Loại cảm giác này khiến Tư Đồ Lan có chút thả lỏng, vốn cho là hẳn là hồng thủy mãnh thú một loại tồn tại, khả thời gian lâu dài, lại phát hiện hẳn coi như là chính nhân quân tử, ít nhất sẽ không ép buộc.

Nhưng là bây giờ tình huống này thật là có chút xấu hổ...

Tuy rằng cũng không phải đặc biệt văn, nhưng cuối cùng vẫn là đêm xuống, nguyệt quang đánh vào mặt đất thủy bạc thượng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy mặt trên phiếm sâu thẳm gợn sóng, rất đẹp, lại cũng thực đơn điệu.

Mộ Tử Xuyên hẳn là đã muốn ngủ, loại thời điểm này đi quấy rầy hẳn sau đó nói cho hẳn biết chính mình muốn đi ra ngoài? Tổng cảm giác có điểm không quá đáng tin, Tư Đồ Lan lại đi tiếp về phía trước vài bước, gần đến có thể nhìn thấy phòng của hẳn, mới phát hiện trong phòng của hẳn như cũ đèn sáng, ấm hoàng ánh nến đánh vào giấy song thượng, lộ ra bên trong hắc ảnh, thượng thân cao to nam tử chống tì, cao quan chưa giải, bộ dáng lại tựa hồ như có chút mệt mỏi.

Tư Đồ Lan dừng lại cước bộ, không dám tiếp tục hướng phía trước đi, trước không nói hẳn có hay không đồng ý, mình cũng không cái kia mặt lên tiếng, ngay từ đầu là chính nàng đáp ứng, nói cứu chính hẳn liền sẽ thỏa hiệp, hiện tại lại là chính mình trước hết đổi ý, tuy rằng Mộ Tử Xuyên như vậy yêu cầu xem như hiếp bức, nhưng cuối cùng vẫn là chính mình đuối lý, nàng không cái kia mặt đi cầu hẳn.

Lâm Nhu xem nàng cất bước lại chỉ, thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Muốn hay không vẫn là ta đi đi... Giống nhau."

Tư Đồ Lan nhìn mặt nàng, lại nhìn một chút thân thể của nàng cao.

"Làm gì..." Lâm Nhu run rẩy hỏi.

Tư Đồ Lan nhìn nhìn quần áo của nàng, lại nhìn một chút ngực của nàng.

Lâm Nhu bị xem có chút sợ hãi, nhin không được rùng mình một cái, "A Lan tỷ tỷ người tưởng đối với ta làm cái gì... Ta nhưng là rất có nguyên tắc rất có phẩm hạnh cô nương!"

Xem xong rồi, Tư Đồ Lan lôi của nàng tay áo xoay người trở về phòng, hạ lệnh: "Cởi quần áo!"

"A!" Lâm Nhu đầy mặt hoảng sợ bị kéo qua, trong ánh mắt tràn đầy đều là kinh hoảng, "Lương đệ người muốn đối với ta làm cái gì nha! Người nhẫn tâm thương tổn như ta vậy một đoá kiêu hoa sao!"

Vừa trở về phòng, Tư Đồ Lan tức giận nhéo nhéo mặt nàng: "Người nơi nào kiêu nơi nào dùng, nhanh chóng cởi cho ta."

Lâm Nhu đầy mặt vô cùng thê thảm bắt đầu thoát y phục của mình, vừa thoát một kiện áo khoác liền phát hiện Tư Đồ Lan cũng đem áo khoác thoát, vì thế nàng nhắm mắt lại, thống khổ nói: "A Lan tỷ tỷ... Tuy rằng ta không thích nữ , thế nhưng nếu người nhất định phải nói như vậy, ta... Ta còn là nguyện ý vì người phụng hiến ra..."

Lời còn chưa nói hết, trên người vỡ chần một bộ y phục, sau đó phát hiện Tư Đồ Lan đã muốn mặc vào chính mình vừa cởi ra áo khoác, đang tại bàn trang điểm trước mặt chải đầu.

Lâm Nhu trừng nàng.

Tư Đồ Lan đem mình tóc cũng sơ thành Lâm Nhu như vậy 2 cái đại viên cầu, trong nháy mắt phảng phất trẻ tuổi mười tuổi! Sau đó nàng bắt đầu cho mình hoá trang, đem hai cái mảnh dài mảy lá liễu đồ thành Lâm

Nhu như vậy nâu thô lông mi, hai mảnh môi mỏng đỏ thành Lâm Như như vậy thịt đỏ đỏ môi đỏ mọng, chợt vừa thấy, còn rất giống. Hai người khuôn mặt nguyên bản không có bao nhiêu đại khác biệt, đều là nga đản mặt, màu da cũng đều là thiên trắng nõn, hiện tại lại là buổi tối, không cần thiết biến thành như vậy tinh xảo, không sai biệt lắm ý tứ ý tứ cũng dễ làm thôi.

Lâm Như trừng nàng.

Tư Đồ Lan tại trong gương đồng thấy được như vậy oán hận ánh mắt, nhất thời có chút khẩn trương, vội vàng quay đầu lại hỏi: "Người làm sao vậy!"

Lâm Như trừng nàng.

"Người lừa gạt của ta thể xác và tinh thần!"

"..." Tư Đồ Lan hồi trừng, "Người gây nữa?"

Lâm Như đẩy mặt "Ta liên náo loạn người có thể làm gì ta a" biểu tình nhìn nàng, Tư Đồ Lan không để ý nàng, chỉ là trầm mặc lại đang trên mặt thoa hai đoá hồng Yên Chi, thuận tay mang theo một khối khăn tay.

Sự thật chứng minh, Tư Đồ Lan trầm mặc là rất đáng sợ ...

Đạo bản Lâm Như xuất hiện tại cổng lớn trong nháy mắt, buồn ngủ thủ vệ người đều kinh ngồì dậy, đẩy mặt hoảng sợ nhìn mặt nàng, ai nha nương a, đây là vừa trở về cô nương kia sao, trong chốc lát công phu không thấy như thế nào liền trưởng thành này phúc đức hạnh !

Tư Đồ Lan tư thái ưu nhã niết khăn tay đi qua, trên mặt hai mảnh hồng phác phác Yên Chi phá lệ rõ rệt, đi đường rất chậm, nói chuyện thanh âm cũng phóng thật sự khinh: "Ta là tướng quân bên cạnh nha hoàn Lâm Như, ta đi tiểu thụ lâm tư hội tình lang." Nói xong, còn ngượng ngùng nở nụ cười

hai lần, còn một người nhét vài cái bạc vụn, "Ta rất sợ xấu hổ , các người cũng không nên nói ra ngoài nga."

Nga, khó trách đồ như vậy "Hảo xem" ...

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, thu tiền, vội vàng vì nàng mở rộng ra phương tiện chi môn.

Tư Đồ Lan từng bước một hoảng đi ra ngoài, đi đến bọn họ rốt cuộc không thấy mình thời điểm mới nằm sấp đến trên tường, một bên dùng khăn tay lau mặt, một bên buồn bực cười, nàng nhưng là chuyên nghiệp hắc nha hoàn hai mươi năm a, Nhu Nhu người đời này còn dám đi ra ngoài sao ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Cười đủ , trên mặt cũng sát không sai biệt lắm, tuy nói Thẩm Tầm luôn luôn không thèm để ý nàng lớn lên trong thế nào tử, nhưng là lâu như vậy không gặp, vẫn không thể dùng quá xấu mặt cùng hắc gặp mặt, huống chi, bên người hắc không phải còn theo một cái "Ân nhân cứu mạng" sao, tại sao có thể khiến người bên ngoài chế giễu?

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan lại giơ tay lên khăn ở trên mặt xoa xoa, hảo hảo sửa sang lại một phen, sau đó liền hướng tới cửa thành phương hướng đi, hiện tại muộn như vậy, cũng không có xe ngựa có thể ngồi, tuy nói trên ngã tư đường một cái nữ đi đường là rất không an toàn, nhưng Đại Chu trị an vẫn là rất tốt, vài năm trước còn có mở ra đại môn đều không có tiểu thân vào ngày. Bất quá bây giờ xem như non nửa cái loạn thế, có một số việc liền không hảo thuyết.

Nàng con đường này đi hết sức thấp thỏm, tổng cảm giác có chút lo lắng hãi hùng, bởi vì trên ngã tư đường đã không có bao nhiêu người , nàng một cái tay trôi gà không chặt nữ tử, gặp gỡ chuyện thật đúng là khó mà nói.

Huống hồ, Thẩm Tâm cũng không biết còn ở hay không chỗ đó, nàng cảm giác mình lúc này đây coi như là đang đổ , cứ việc như vậy tỷ lệ tiểu đáng sợ, nàng cũng nguyện ý đổ như vậy một lần. Theo lý thuyết, chỉ cần là người bình thường bị như vậy đối đãi, đều biết Lâm Nhu là cố ý muốn sùỵ bọc quần áo, vô luận là từ lòng tự trọng vẫn là từ lễ thường mà nói, cũng sẽ không có người đêm hôm khuya khoắt còn chờ ở nơi đó, chỉ vì như vậy một cái xa vời hy vọng.

Quảng Lăng thành là Đại Chu hoàng đô, tự nhiên là phi thường lớn , may mắn tướng quân phủ rời môn phụ cận cũng không tính quá xa, đi gần nửa canh giờ cũng liền không sai biệt lắm, dạ càng ngày càng sâu , nàng chán đến chết nhìn đỉnh đầu ánh trăng, giống như ánh trăng là tại theo chính mình đi đường giống nhau, liên tốc độ đều là nhất trí .

Cuối cùng đã tới Lâm Nhu theo như lời địa phương, lại không nhìn thấy nơi đó có nhân, trong lòng về điểm này hi vọng nhất thời bị tưới tắt, thậm chí ngay cả nàng nói hàng bánh bao mình cũng không thấy được, Tư Đồ Lan không có biện pháp, đành phải tại phụ cận đối tới đối lui, hy vọng có thể đụng tới một bóng người.

Bóng người là đụng phải, đáng tiếc không phải người tốt lành gì.

Tư Đồ Lan vừa quay đầu lại, chống lại một trương hung thần ác sát mặt, tim đập đột nhiên lộn nửa nhịp, nàng nhanh chóng hướng về phía sau lui hai bước, lại bị nhân một phen nắm lấy hai tay.

Đại hán kia tựa hồ vừa uống quá rượu, miệng tản ra một cỗ nồng đậm mùi rượu, lại cũng không như thế nào túy bộ dáng, cầm tay nàng nói: "Yêu, bánh rớt từ trên trời xuống , cho gia đưa tới một cái đại mỹ nhân! Đã trể thế này không đi ngủ, còn tại trên đường du dãng, mỹ nhân người có hay không là cũng thực tịch mịch a?"

Lại còn thật khiến nàng cho gặp phải nửa đêm uống rượu lưu manh du côn , quả nhiên về sau không thể lại làm loại này nửa đêm đi ra ngoài tìm người việc ngốc , cũng không biết lần này có thể hay không tránh được một kiếp.

Người nọ đánh cái rượu cách, miệng liền tản mát ra một cỗ tanh tưởi, Tư Đồ Lan toàn thân đều ở đây phát run, vẫn cường trang trấn định, ý đồ dùng thân phận ngăn chặn hẳn: "Phụ thân ta là mệnh quan triều đình, người còn dám động thủ động cước, không sợ rơi đầu sao?"

"Mệnh quan triều đình?" Người nọ tựa hồ có chút khinh thường, trào phúng cười cười, "Người biết ta là ai không?"

Tư Đồ Lan phát run, không nói chuyện.

"Ta còn là Diêm vương lão tử đâu ha ha ha ha ha cấp." Người nọ vừa cười một bên đem nàng triều góc tường tha, miễn cho bị qua đường nhân phát hiện hẳn đang làm sự tình, "Ta cho người biết, ta tại đây trên đường hoành hành ngang ngược mười mấy năm, liền không ai dám đụng đến ta, rơi đầu? Ha ha ha, người trước hầu hạ hảo lão tử rồi nói sau!"

Nói, bắt đầu đi bái quần áo của nàng, Tư Đồ Lan chưa từng có gặp qua chuyện như vậy, trong đầu hoàn toàn đình chỉ tự hỏi, chỉ một mặt đi dặng đánh hẳn, miệng lung tung mắng. Kia du côn xả ra nàng vạt áo thời điểm, Tư Đồ Lan lớn tiếng hét lên.

"Lăn! ! ! !"

"Yêu, còn rất có tính tình." Kia du côn ha ha nở nụ cười hai tiếng, "Đừng kêu, tất cả mọi người ngủ đầu, không công phu quản người, đại gia hôm nay tâm tình hảo, không so đo với người, ngoan ngoãn trên mặt đất nằm xong."

Nói, lại duỗi ra tay qua lại thoát quần áo của nàng, Tư Đồ Lan gấp đến độ nước mắt đều chảy ra, cầm qua tay hắt hung hăng cắn, đau đối phương kinh hô hai tiếng, hướng về phía sau lui hai bước, Tư Đồ Lan nhân cơ hội từ mặt đất bò lên, vắt chân liền muốn chạy, lại nơi nào chống được nam nhân khí lực, vừa đứng lên liền bị áp đến trên tường, rốt cuộc không thể động đậy.

Người nọ thấy nàng không có phản kháng khí lực, lúc này mới ban qua nàng mặt, "Rất thủy linh, tính tình như vậy liệt?" Một tay mò vào quần áo của nàng, bắt đầu hiểu biết nàng trung y dây lưng, "Ngay từ đầu người muốn phải không đụng đến ta có lẽ còn có thể lưu người một mạng, hiện tại xem ra..."

Tư Đồ Lan run tay muốn ngăn cản, toàn thân cũng đã không có khí lực, chỉ có thể mặc cho bằng nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng hồi hận hôm nay như vậy không suy xét sự tình liền đi ra cửa, theo đuổi kia căn bản cũng không khả năng xa rời hi vọng, Thâm Tâm sẽ không đợi ở nơi đó, chẳng sợ hấn là ngốc tử, cũng không có khả năng bị một lần lại một lần vứt bỏ sau, còn kiên trì lưu lại tại chỗ.

Là nàng nghĩ lầm rồi.

Phía sau người nọ không có tính toán bỏ qua nàng, Tư Đồ Lan có chút tuyệt vọng, ý thức càng ngày càng mơ hồ, nhưng vẫn là khóc hô cuối cùng một tiếng.

"Tâm nhi --! !"

Trong nháy mắt đó, phảng phất có cái gì đánh nát trái tim thanh âm xuyên thấu mà đến, tại yên tĩnh ban đêm như vậy vang dội mà làm người ta khiếp sợ, một tiếng kia kêu gọi, lúc ấy tranh tranh trong lòng, từ nay về sau cũng vĩnh sinh khó quên.

Thấm Thấm dùng cuộc đời này nhanh nhất tốc độ chạy qua cái kia đường tắt, triều chỗ phát ra âm thanh phi phác mà ra, mơ hồ nghe bên cạnh tiếng gió gào thét, lập tức liền vĩnh viễn yên lặng.

Tư Đồ Lan mở to mắt thời điểm, chỉ cảm thấy chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn hắc hắc ~ Mộng Mộng địa lô

↗

(

↘

3

↖

)

↙

Còn có a cảnh ~~ ta còn tưởng rằng người không nhìn 23333_(:3"

∠

)_

Chương 64 ngồi tù

Tư Đồ Lan thoáng trệt nghiêng đầu, trong lòng thở dài một hơi, rõ ràng mình cũng không có làm gì sai, nhưng vẫn là cảm giác có chút thực xin lỗi hân ý tứ.

Lại triều bốn phía nhìn nhìn, bên cạnh hàng bánh bao đã muốn đóng cửa, chung quanh không có một bóng người, yên tĩnh vô cùng, nàng do dự một chút, vẫn là lúng túng hỏi: "Cái kia... Cái kia, Nhu Nhu không phải nói bên cạnh người có cái ân nhân cứu mạng sao? Người ở đâu đâu?"

"Ta đưa nàng đi khách sạn ." Thẩm Tầm không hề nghĩ ngợi đáp.

Tư Đồ Lan đột nhiên nhìn về phía hăn, ánh mắt thật là có chút cổ quái, tổng cảm giác hăn hôm nay chỗ nào chỗ nào đều không thích hợp, cùng lúc trước hoàn toàn tưởng như hai người bộ dáng, không khỏi hỏi: "Người... Làm sao người biết khách sạn?"

Chẳng lẽ là xuất hiện kỳ tích , Thẩm Tầm đột nhiên hảo chuyển?

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm trong lòng một cái lộp bộp. Cứ việc còn ôm nàng, hai tay lại đôi chút giật giật, nguyên bản coi như bình thường mặt, đột nhiên đổi lại một bộ ủy khuất biểu tình: "Ta không biết cái gì là khách sạn... Là nàng nói cho ta biết ."

Hăn không biết tại sao mình đột nhiên muốn gặt nàng, nhưng vẫn là làm như vậy , không có bất cứ nào lý do.

"Nga..." Coi như hợp lý, Tư Đồ Lan nguyên bản kinh ngạc tâm chậm rãi bình phục trở về, ngẫm lại cũng là, nàng nỗ lực lâu như vậy cũng chưa có thể làm được sự tình, làm sao có khả năng trong thời gian ngắn như vậy liền thay đổi một người đâu, "Được rồi, phóng ta xuống đây đi."

Lời của nàng vừa nói xong, khúc quanh đột nhiên truyền đến vài người quát to thanh âm.

"Là bọn họ! Là bọn họ! ! !" Mấy người mặc quan sai quần áo nhân mang theo đèn lồng hướng bên này chạy tới, bên cạnh còn theo một cái dân chúng trang phục đại nương, miệng nói, "Chính là hai người kia giết ! Ta đều tận mắt nhìn đến !"

Tư Đồ Lan như trước bị hấn ôm, hai chân đều không có rơi xuống đất, cũng đang trước tiên giành lấy trong tay hấn mái ngói, chặt chẽ nằm ở trong tay chính mình, động tác dứt khoát mà lại cường thế.

Thẩm Tầm tựa hồ không có phát hiện cái này chi tiết nhỏ, chỉ là có chút kinh ngạc nhìn người tới, nhẹ nhàng hướng về phía sau lui hai bước, hai tay ôm thật chặt trong lòng Tư Đồ Lan, kia nhóm người rất nhanh đưa bọn họ bao vây lại, rất nhiều đèn lồng chiếu vào cùng nhau, tại yên tĩnh ban đêm có vẻ như vậy sáng sủa.

Tư Đồ Lan không có đặc biệt để ý, bởi vì vô luận là tông quyền thế vẫn là làm tình hình thực tế lí thượng nói, nàng đều là hoàn toàn có phần thẳng , mặc dù là đưa nàng đi gặp quan, cũng không có cái gì đáng sợ , duy nhất nan giải quyết chính là Thẩm Tầm vấn đề.

Người bên kia xung bên này hô: "Giết người thì đền mạng, ai là hung thủ, chính mình ngoan ngoãn đứng ra, chờ vào nhà giam, nhưng liền không dễ nói chuyện như vậy !"

Bọn họ thanh âm rất lớn, trên ngã tư đường nguyên bản không có người nào, lại có rất nhiều bị đánh thức nhân mở cửa sổ ra đến xem náo nhiệt, hơn nửa đêm bắt người, tại Quảng Lăng thành thật đúng là một kiện chuyện lạ.

"Người kia đối với ta mưu đồ gây rối, ta chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi." Tư Đồ Lan giải thích, "Vị này chính mắt thấy đại nương, người nhưng xem đến toàn bộ trải qua?"

Kia đại nương vẫn không nói gì, quan sai nhóm liền không bình tĩnh nói: "Mặc kệ người có cái gì lí, trước theo chúng ta đi một chuyến lại nói!"

Như thế nào liền than thượng loại này không hay ho sự đâu, Tư Đồ Lan trong lòng thở dài một hơi, nhỏ giọng đối Thẩm Tầm nói: "Ngoan, đợi lát nữa ta nói cái gì người đều không muốn xen mồm, Lan Lan đi nhà tù 1

ngày du, người liên ngoan ngoan tại đây phụ cận chờ, ta lúc nào đi ra liên sẽ tới nơi này tìm người ."

Thẩm Tầm khó hiểu: "Tại sao là người nhận tội."

"Chuyện này ta vốn chính là phòng vệ chính đáng, nhưng phàm là giáng một điểm lí, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm gì ta , huống chi ta còn có phụ thân tầng này quan hệ, thật sự không tốt cũng có thể tìm Mộ..." Tư Đồ Lan tựa hồ ý thức được mình nói sai nói, vội vàng sửa lại khẩu, thanh âm như trước tiểu chỉ có hai người bọn họ đều có thể nghe, "Tóm lại, nếu như nói là ta giết , liên sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng người liên không giống nhau, người nhưng là thật vất vả từ trong thiên lao ra tới, lại đi vào nếu như bị nhân nhận ra, ta phế như vậy Đại Chu chiết cứu người đi ra khả không phải bạch cứu?"

Thẩm Tầm đột nhiên nhìn nàng.

"Người cứu ?"

Tư Đồ Lan tức giận sút hắt một cái liếc mắt, "Phế! Nói!"

Không thì người cho là ai? !

Thẩm Tầm bỗng nhiên cúi đầu, trong ánh mắt mang theo chút mặc danh ý tứ hàm xúc, tựa hồ vẫn chưa có hoàn toàn tiêu hóa sự thật này. Tư Đồ Lan mới mặc kệ hắt tiêu không tiêu hóa, ra lệnh: "Ăn đậu hủ ăn thượng ẩn sao, trước phóng ta xuống dưới!"

Hắn vội vã cúi xuống đầu gối, tiểu tâm dục dục làm cho nàng rơi xuống địa

Tư Đồ Lan vừa dưới liên hướng phía trước đi hai bước, giơ lên trong tay mái ngói, nhìn về phía nhìn chăm chăm quan sai, thanh âm trong trẻo vô cùng: "Ta giết , bắt ta đi."

Đối phương tựa hồ không nghĩ tới nàng thừa nhận nhanh như vậy, liền vội vàng tiến lên chuẩn bị buộc tay nàng, Tư Đồ Lan tưởng rất đơn giản, Đại Chu nguyên bản không có tiền cùng quyền thế chuyện không giải quyết được, cứ việc ở mặt ngoài đều cường điệu cái gì công chính công bình, khả tất cả mọi người biết, chỉ cần tại quan phủ có quan hệ, không có chuyện gì là chuẩn bị không được, cha nàng là trong triều chính Tam phẩm đại quan, Quảng Lăng thành quan địa phương còn không dám tùy tiện đắc tội, huống chi, chuyện này vốn chính là người chết phạm sai lầm trước đây, cường thường dân nữ, cũng không phải là cái gì tiểu tội, chết cũng là trừng phạt đúng tội.

Nàng sợ dĩ thừa nhận như vậy làm thúy, chỉ là muốn mau chóng phiết thanh cùng Thẩm Tâm quan hệ mà thôi, nếu đem hãn như vậy miễn cảm nhân vật liên lụy vào đến, sự tình hội phức tạp ngàn lần vạn lần.

Quan sai nhóm tiến lên thời điểm, nàng liền một điểm phản kháng đều không có, tùy ý đối phương trói lại hai tay của mình, phía trên biểu tình bình tĩnh vô cùng.

Thẩm Tâm đối với lời nói của nàng từ trước đến giờ rất tin không nghi ngờ, cũng biết chính mình nếu nhận tội mà nói sẽ chọc cho đại phiền toái, nguyên bản vẫn lẳng lặng nhìn bóng lưng nàng, nhưng khi nhìn đến Tư Đồ Lan bị vài cái quan sai đẩy đẩy táng táng hướng phía trước lúc đi, cước bộ vẫn là nhẹ nhàng giật giật.

Cuối ngã tư đường thoát nhìn hắc ám mà lại dài lâu, đại khái là muốn đuổi khẩn hoàn thành nhiệm vụ về nhà ngủ, kia vài cái quan sai bước chân đi rất nhanh, bất quá một lát công phu, đã đi ra thật xa, sắp biến mất khi hãn trong tầm mắt.

Tư Đồ Lan bóng dáng càng ngày càng xa, tựa như ngày đó giống nhau, càng lúc càng xa, tựa hồ là muốn chậm rãi biến mất tại tánh mạng của mình bên trong bình thường.

Trong nháy mắt đó, Thẩm Tầm bỗng nhiên cảm nhận được vô biên vô hạn cô độc, như là nằm ở bị băng tuyết vây quanh trên địa phương, như vậy rét lạnh mà lại cô độc.

Hắn đột nhiên xông lên phía trước, bước chân mau tựa một trận gió.

XXXX

Quảng Lăng thành, kinh triệu ngục.

Tứ phía tường đất, dưới chân rơm.

Hai người ngồi đối mặt nhau, không nói gì đối diện.

Sau một lúc lâu, Tư Đồ Lan thật sự không nhìn được, nghiêng đầu liên hướng hắn quát: "Người khờ dại đi người? Theo tới làm cái gì, người đương vào ngục giam là nháo hảo chơi phải không?"

Thẩm Tầm buồn buồn cúi đầu, không dám lên tiếng.

"Ta chiếm lí, ta còn có ta cha, người có cái gì? Người nói cho ta biết người đỉnh như vậy bộ mặt người muốn như thế nào ra ngoài?" Tư Đồ Lan đang tại nổi nóng, mở miệng nói đến cũng là câu câu mang hỏa.

Tựa hồ biết lần này là chính mình quá xúc động mà phạm sai lầm, Thẩm Tầm như cũ không nói gì.

"Đến đến đến, cho lý do, vì cái gì muốn theo tới? Vì cái gì muốn cùng những người đó nói là người giết?"

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm nhẹ nhàng nâng lên đầu, nhìn ánh mắt nàng thật cẩn thận nói: "Ta sợ lần sau lại tìm không thấy người."

Tư Đồ Lan sửng sốt, sau một lúc lâu, cúi thấp đầu xuống.

"Phải không..."

Hô hấp tựa hồ trệ một lát, trong không khí mang theo chút xấu hổ cảm giác, nghe được câu nói kia trong nháy mắt, Tư Đồ Lan cảm giác mình tâm có điểm đau, nàng rất ít sẽ có loại cảm giác này, nhưng mỗi lần đều có thể bị Thẩm Tầm đảo loạn toàn bộ tâm, trong lúc nhất thời liên chất vấn mà nói cũng nói không ra miệng.

Thẩm Tầm chớp mắt, không nói gì thêm .

Kỳ thật hẳn là làm như vậy là có tư tâm , nói hẳn ích kỷ cũng hảo, nói hẳn bất kể hậu quả cũng thế, chỉ cần đạt tới mục đích của chính mình, cũng liền không có gì nhưng sau hồi . Thẩm Tầm cảm giác, bởi vì thân phận của bản thân rất là miễn cảm đặc thù, cho nên chỉ cần mình theo lại đây, Tư Đồ Lan cũng không dám tìm cái kia Mộ tướng quân đến bãi bình chuyện này , như vậy... Cũng liền có thể ngăn cản nàng lại trở lại người kia bên cạnh.

Tư Đồ Lan chính đau đầu câu chuyện này, trong lúc nhất thời tâm tình cũng rất là rối rắm, nàng kỳ thật nguyên bốn định khiến ngục tốt cho Lâm Nhu truyện cái tin, hiện tại đem Thẩm Tầm đều liên lụy vào đến , nhất thời trở nên rất là phức tạp, nếu kinh động tướng quân phủ nhân, không chỉ là Thẩm Tầm, ngay cả chính mình cũng sẽ không có cái gì tốt kết cục , hiện tại chỉ có thể hướng mình phụ thân xin giúp đỡ , đây là nàng hiện tại biện pháp duy nhất, hoàn toàn không có đường khác có thể tuyển.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, khó chịu phất phất tóc của mình, đem Thẩm Tầm bả vai chuyển quá khứ, làm cho hẳn đối mặt với tường. Sau đó triệu ngục giam hàng rào ngoại vẫy vẫy tay, bởi vì bọn họ là hơn nửa đêm đưa vào đến , cho nên kinh động rất nhiều trực đêm ngục tốt.

Cho nên rất nhanh có người hướng bên này đi tới, đầy mặt không kiên nhẫn hỏi: "Chuyện gì."

"Có thể giúp ta đi bên ngoài truyền lời sao?"

Kia ngực tốt đầy mặt xem kẻ điên biểu tình xem nàng: "Người có bệnh? Đây hơn nửa đêm, khiến ta giúp người đi truyền lời?"

Tư Đồ Lan mặt không thay đổi tháo xuống chính mình cổ tay gian vòng tay, đưa tới trên tay hắn, miệng nói một địa chỉ, lại nói: "Chỉ cần người đưa cái này mang cho trong phủ Tư Đồ đại nhân xem một chút, nói con gái nàng ở trong này, thứ này sẽ là của người."

Ngực tốt cũng không biết hàng, híp mắt quan sát một phen cũng không nhìn ra đây là cái gì loại, "Cũng đã ngồi lao, ai biết người có hay không là gạt người?"

"Bằng chứng phiêu hoa Phỉ Thúy, Bắc Mộc sản, tại Đại Chu nhưng là hiếm lạ hóa." Tư Đồ Lan ngữ khí thật bình tĩnh, đối phương lại nhất thời hai mắt sáng lên, nhìn trong tay gì đó vội vàng lên tiếng trả lời, tiếp nhận vòng tay liền hướng đông đạo bên kia chạy tới.

Tư Đồ Lan một mắt triều Thẩm Tầm bên cạnh xê dịch, vừa định nói cái gì đó, lại phát hiện Thẩm Tầm nhìn chăm chăm vào bên trái kia bức tường, ánh mắt có chút mặc danh bị thương, lại như là tại xuyên thấu qua kia bức tường, nhìn thứ khác.

"Người làm sao vậy?"

Kia bức tường cùng phía trước rất giống, đều là thổ làm, mặt sau lại không lại là đồng dạng người.

Thẩm Tầm cũng không trả lời nàng, chỉ nhìn một lát liền đem đầu chuyển trở về, sự kiện kia, hắn vĩnh sinh cũng sẽ không nhắc lại.

Tư Đồ Lan theo ánh mắt của hắn nhìn qua, lại chung quy không thể minh bạch, là vì cái gì.

Chương 65 ai nha uy thật đáng ghét thủ đề mục a

Chương 65 ai nha uy thật đáng ghét thủ đề mục a

Không khí tựa hồ đọng lại thật lâu, liên mọi người tiếng tim đập đều có thể nghe được rõ ràng thấu đáo, đối mặt tình cảnh như thế, chung quanh đứng hạ nhân liên đại khí cũng không dám ra một tiếng, chủ tử của bọn họ bình thường tuy rằng rất ít nói chuyện, thấy người nào cũng là một bộ lãnh lãnh đạm đạm bộ dáng, nhưng lại có rất ít phát giận thời điểm, hôm nay bộ dáng như vậy thật làm cho bọn họ có chút trong lòng run sợ.

Mộ Tử Xuyên đứng ở tại chỗ, trong ánh mắt tựa hồ tại bốc hỏa, lại một câu cũng không có nói.

"Tướng quân..." Có người thật cẩn thận đi tiến lên đây, tính toán vì địa thượng quý nhân cầu tình, khả nói vừa nói ra khỏi miệng liền bị ánh mắt hăn sợ tới mức thu về, nói thật, bọn họ khả không muốn vì một cái người không liên quan mạo lớn như vậy nguy hiểm, vẫn là quản hảo chính mình rồi nói sau.

Lâm Nhu vẫn ở khu thủ, cứ việc trong lòng khẩn trương cùng cái gì dường như, như cũ làm bộ như một bộ một bộ điềm nhiên như không có việc gì, cũng không biết là tự cấp chính mình thêm can đảm, hay là đang vì Tư Đồ Lan giải vây, như là muốn cố ý chọc giận trước mặt người nọ, ý đồ dời đi sự chú ý của hăn, làm cho hăn không cần quá mức trách cứ Tư Đồ Lan sai lầm.

"Ta hỏi lại người một lần cuối cùng, nàng đi đâu."

Mộ Tử Xuyên thanh âm trước sau như một trong sáng trầm ổn, giờ này khắc này lại mang theo vài phần nói không rõ tả không được nộ khí, đó là một loại bị tin tưởng nhân phản bội cảm giác, giống như là khắc đao tại đầu trái tim thượng dấu vết lưu lại, như vậy khắc cốt铭心, đời này kiếp này, dù có thể nào cũng vô pháp phục hồi như cũ.

"Ta thật sự thật sự thật sự thật sự thật sự không biết!" Lâm Nhu đầy mặt mồ hôi, nàng vốn là không phải cái gì phẩm cách cao thượng liệt sĩ, vì không phản bội người khác thà chết chứ không chịu khuất phục cái gì, nàng là thật sự không biết a, ai biết Tư Đồ Lan tên khốn kiếp này chạy đi đâu, có nam nhân liền đem nàng một người để tại tướng quân phủ, nhận như vậy thảm tuyệt nhân xem thăm vấn...

Nàng vẫn ở bên cạnh nói lảm nhảm, đột nhiên cảm nhận được thấy lạnh cả người ép tới, tập trung nhìn vào, nhất thời mồ hôi lạnh thẳng xuống.

Một thanh trường kiếm để tại chóp mũi của nàng thượng, cũng chỉ có bán tắc cự ly, nhưng kia lại là sinh cùng tử hồng câu, chỉ cần nàng đi phía trước tới gần một chút, chỉ sợ cũng sẽ không còn được gặp lại ngày thứ hai thái dương.

Lâm Nhu miệng trường đều có thể tắc hạ một cái trứng gà, nhìn chăm chăm trước mắt thanh kiếm kia, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tất cả mọi người bị bất thành linh hình ảnh dọa đến, phân phân hướng về phía sau lui vài bước, cũng có không người sợ chết đi lên khuyên can, nhưng không ai để ý tới bọn họ.

Mộ Tử Xuyên giơ kiếm, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng nhìn hồi lâu, xác định nàng không có nói sai, lúc này mới chậm rãi thanh kiếm để xuống, sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "Giết người, nàng sẽ thương tâm đi?"

Lâm Nhu cả người run lên, ý tứ của những lời này thật sự lại mình xác bất quá, cẩn thận ngẫm lại vẫn cảm thấy có chút nghĩ mà sợ.

"Ta tình nguyện tin tưởng, người ở đây, nàng liền đi không xa." Hàn quang vừa hiện, kiếm vào vỏ, Mộ Tử Xuyên xoay người rời đi, tựa hồ không muốn ở trong này lãng phí thời gian, hần bước chân đi rất nhanh, liền một lát cũng không có dừng lại.

Mọi người lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lâm Nhu càng là sợ tới mức cả người đều ngồi phịch xuống đất, nàng hoàn toàn không ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, trong lòng hẳn, Mộ tướng quân tuy rằng không phải cái gì người tốt, nhưng là tuyệt đối sẽ không làm ra dọa người như vậy sự tình, xem ra nàng còn chưa phải đủ lý giải hẳn, từ mặt khác góc độ mà nói, có lẽ là Tư Đồ Lan ở trong lòng hẳn quá trọng yếu, trọng yếu đến đây đủ làm cho hẳn vi phạm nguyên tắc tình cảnh.

Cứ việc hiện tại đã muốn không có nguy hiểm, lại hồi tưởng vẫn cảm thấy có điểm dọa người, Lâm Nhu rầm rì hai tiếng, trong lòng đem Tư Đồ Lan mắng thiên biến vạn biến, chờ lần sau gặp mặt mới hảo hảo khiển trách nàng như vậy không chịu trách nhiệm hành vi!

"Lâm cô nương."

Nghe được có người gọi nàng, Lâm Nhu vội vàng quay đầu lại, lại phát hiện là tướng quân trong phủ nha hoàn, liền hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Mộ tướng quân vì ngài một mình chuẩn bị một phòng gian, ngài theo ta lại đây đi."

Vừa mới dứt lời, Lâm Nhu sửng sốt, đơn độc phòng? Đây cái gì tiết tấu? Chẳng lẽ muốn tượng quan Tư Đồ Lan giống nhau đem nàng giam lại sao...

xxxx

Tư Đồ Lan chậm rãi mở to mắt, vừa lúc đối với trên tường kia duy nhất cửa sổ, phía ngoài vi quang nhẹ nhàng thấu tiến vào, nói cho nàng biết một đêm quá khứ, hiện tại đã là ban ngày.

Nàng ngày hôm qua thật sự quá khốn, ngã đầu liền thiếp đi, hết thảy ký ức cũng có chút mơ hồ. Giờ này khắc này nghiêng đầu nhìn nhìn chính

mình vị trí hoàn cảnh, lại phát hiện chính mình ngủ ở Thẩm Tầm trên đùi, bỗng nhiên có chút sững sờ.

Thẩm Tầm phía sau lưng tựa vào trên tường ngói xếp bằng, hai tay đối khấu, ôm chặt người trong ngực, sợ nàng ngã xuống giống nhau, như vậy bảo hộ tư thái, làm cho nàng trong lòng cảm động vạn phần.

Tư Đồ Lan lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía mặt hắc.

Thẩm Tầm nhắm mắt lại thiến mị, cũng không biết có hay không có ngủ, lông mi thật dài xoát tiếp theo bài chĩnh tề bóng ma, trắc quang khuôn mặt tuần tú mạp lên một tầng nhu bạch sắc quang quyển, tựa như thần chi, môi mỏng khinh mân, mũi lại cương nghị như vậy, Tư Đồ Lan ngơ ngác nhìn mặt hắc, trong lúc nhất thời kinh là trời nhân.

Nếu như nói Mộ Tử Xuyên là trong tuyết Trường Sinh không ngã Thanh Tùng, Thẩm Tầm giống như là chân trời thanh lãnh Cô Nguyệt, người trước có loại kia quân nhân từ lúc sinh ra đã có lẫm liệt khí chất, người sau ngủ say thời điểm, lại mặc danh có một loại tiệp ẩn tiệp thịnh vương giả khí tràng, lẻ loi một mình đứng ở trên thế giới ương, hàn quang bức người.

Đợi mười mấy năm thiếu nguyệt, lại chung có 1 ngày, doanh tới đầy cõi lòng, quang mang đại thịnh.

Tư Đồ Lan sợ đánh thức hắc, không nói gì, Thẩm Tầm chậm chậm mở mắt. Kỳ thật hắc một đêm đều không có ngủ, tạp niệm quá nhiều, tâm tư không có dĩ vãng đơn giản như vậy, ngược lại thường xuyên mất ngủ, cũng không biết rốt cuộc là không phải hảo sự.

"Ai nha, ta đem người đánh thức sao?" Tư Đồ Lan trong giọng nói mang theo chút xin lỗi, có chút xin lỗi từ trên đùi hắc ngời dậy, giống như quên nơi này là nhà giam đường như.

"Ta so người trước tỉnh." Thấm Tầm không có quá nhiều giải thích, chỉ tùy tùy tiện tiện một câu liền bỏ đi nàng tất cả xin lỗi, dứt lời, triều sau vừa dựa vào.

Tư Đồ Lan lúc này mới nhớ lại chuyện ngày hôm qua, không khỏi ló ra đầu hướng ra ngoài nhìn nhìn, nàng ngày hôm qua khiến người kia đi tìm phụ thân của mình, theo lý thuyết phụ thân hẳn là đi suốt đêm lại đây mới là, như thế nào đến ngày thứ hai còn không có bất cứ nào đáp lại? Chẳng lẽ kia ngực tốt nuốt ưu việt liền không thay nàng làm việc?

Nàng có chút khẩn trương hướng ra ngoài hô vài tiếng, nhưng không ai để ý tới nàng, trong lúc nhất thời cũng mất biện pháp, xem như phụ thân là có chuyện trì hoãn, muốn qua trong chốc lát tài năng tới đón nàng.

Quay đầu nhìn nhìn Thấm Tầm, vẫn cảm thấy trong đầu hư hoảng, ở thế nhân trong mắt, Thái Tử đã ở lao trung tự vận, trên đời đã không có một người như thế. Muốn nói Thấm Tầm trường rất phổ thông thật bình thường còn chưa tính, cố tình muốn trường như vậy một trường phong hoa tuyết đại mặt, như vậy tướng mạo xuất chúng, vô luận đặt ở chỗ đó đều sẽ làm cho người nhìn lâu vài lần, đến thời điểm bị người nhận ra được, truyền đến Hoa Xương vương trong lỗ tai, nàng phía trước cố gắng khả tất cả đều uống phí.

Càng nghĩ càng cảm giác sinh khí, Tư Đồ Lan cả giận nói: "Người vì cái gì muốn bộ dạng dễ nhìn như vậy!"

"..."

Thấm Tầm ghen ghen, lập tức hồ thẹn cúi đầu.

Tư Đồ Lan dài dài thở dài một hơi, cúi đầu nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Ta cảm giác vẫn có tất yếu cải tạo người một chút, miễn cho bị người nhận ra."

"Ân?"

Nói làm liền làm, Tư Đồ Lan dùng ngón trỏ trái sờ sờ chính mình lông mi, quả nhiên dính chút màu đen mi đại, vì thế dứt khoát đồ đến hắc Phi Dương mi thượng, cho hắc sửa lại một cái rủ xuống mi hình, chợt vừa thấy còn có chút hỉ cảm, mặc dù không có thay đổi quá nhiều tướng mạo, cuối cùng vẫn là có chút hiệu quả.

Tư Đồ Lan hài lòng nhìn nhìn tác phẩm của mình, tựa hồ liền nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Người ghét bỏ ta không?"

Nàng những lời này hơi nhỏ một chút tâm cẩn thận, thậm chí còn có chút ngượng ngùng, chẳng sợ trước mặt người này là chính mình danh chính ngôn thuận trưởng phu, cũng vẫn cảm thấy có như vậy một điểm thẹn thùng.

"Không ghét bỏ." Thẩm Tầm không hề nghĩ ngợi, bình tĩnh đáp.

Tư Đồ Lan có chút lúng túng ho khan hai tiếng, lòng nói nàng đều là vì tình thế bức bách tài nguyên tối đại hóa lợi dụng a, không thể trách nàng keo kiệt a.

Bởi vì nàng đang tại nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, ngược lại không để mắt đến Thẩm Tầm như vậy khác hẳn với ngày xưa phản ứng, trong lòng mơ hồ có vài phần mặc danh cảm giác, cẩn thận ngẫm lại lại hoàn toàn nghĩ không ra là nơi nào không thích hợp.

Làm xong trong lòng của mình công tác, nàng đổi ngón trỏ phải dính dính môi của mình, sau đó tiểu tâm dục dục đồ tại Thẩm Tầm trên môi, xúc thượng trong nháy mắt đó, tay nàng có chút run đẩu, nhưng vẫn là chậm rãi thoa đi lên, động tác rất nhẹ rất chậm.

Thẩm Tầm đặc điểm lớn nhất hẳn chính là kia hai mảnh Liễu Diệp môi mỏng, vốn chính là rất hảo xem thần hình, khả nham tại kia dạng trên một gương mặt, càng làm cho nhân cảm giác hoàn mỹ không tì vết, thấy thế nào đều xem không chán. Tư Đồ Lan làm như vậy, chỉ muốn đem môi

hắn hơi chút đồ dày một điểm, như vậy ít nhất có thể hơi chút thay đổi một ít chủ yếu đặc thù.

Thẩm Tầm không có động, chỉ là nhẹ nhàng buông xuống mí mắt, im lặng nhìn tay nàng.

Tư Đồ Lan đang chuyên tâm trí chí vì hắn cải tạo tướng mạo, từng chút đem mình trên môi nhan sắc chuyển dời đến trên mặt của hắn, động tác còn có một chút mới lạ cùng xấu hổ, nàng còn chưa nói cái gì, ngón tay phía dưới ấm áp đôi môi lại đột nhiên giật giật, trực lợi nàng vô cùng giật mình.

"Nhiều phiền toái." Thẩm Tầm nói.

Tư Đồ Lan hiển nhiên không thể phản ứng kịp, lẳng lẳng hỏi: "Gì..."

"Ta nói, như vậy nhiều phiền toái."

Thẩm Tầm nhẹ giọng lặp lại một lần lời của mình, thản nhiên nhìn xem ánh mắt nàng, đột nhiên phủng trụ của nàng đầu, rộng rãi tay áo che tại mái tóc dài của nàng thượng, lập tức không hề dấu hiệu đem nàng đặt ở địa thượng, nhà giam địa thượng phơ rơm tốc tốc rung động, nam tử từng hương khí tức đập vào mặt, Tư Đồ Lan nhất thời cùng lời phách giống nhau...

Hắn đem nàng đặt ở dưới thân, lại chặt chẽ che chở của nàng đầu, sợ nàng thu được nửa điểm thương tổn. Cho dù là như vậy cường thế tư thái, động tác như trước rất nhẹ rất chậm, ôn nhu tượng tối phía nam thổi tới gió xuân. Tư Đồ Lan ngênh lên hắn nửa là chăm chú nhìn nửa là tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, trong lúc nhất thời khẩn trương không biết nói cái gì cho phải, ngu xuẩn sống sót đã lâu, rốt cuộc dùng không biết là ai phát ra thanh âm hỏi: "Người... Người làm gì thế đâu?"

Thẩm Tầm không trả lời nàng, nhắm mắt lại trực tiếp hôn tới.

Đôi môi chạm nhau trong nháy mắt đó, Tư Đồ Lan lại như bị sét đánh.

Chương 66 Cung Đại Vĩ

Chương 66 Cung Đại Vĩ

Trên môi độ ẩm là như vậy chân thật mà lại để cho nhân mê mang, Tư Đồ Lan vẫn mở mắt, tựa hồ còn không có từ nơi này trên thực tế phản ứng kịp, nàng sững sờ nhìn gần trong gang tấc mi mắt, cái kia ngày ngày đêm đêm vô tận tưởng niệm khuôn mặt, liền tại trước mắt nàng, ai cũng không thể từ bên người nàng cướp đi.

Nhưng hiện thực tựa hồ tổng là như vậy để người ưu thương, cho dù là không có ngày xưa như vậy mơ hồ, Thẩm Tâm cũng như trước không thể tìm đến nào đó bí quyết, chỉ là dừng lại thần cùng thần chạm nhau tư thái, không có đòi hỏi quá nhiều, giống như khi hấn nhận thức bên trong, đây chính là hôn môi. Cũng tự nhiên ... Thông suốt loại chuyện này, cũng chỉ có thể chạy đến trình độ nhất định, không ai giáo vẫn là một cái tất yếu nhìn thẳng vào vấn đề.

Giống như như thế nào thân cũng thân không đủ giống nhau, Thẩm Tâm vẫn muốn đột phá cái gì, lại hoàn toàn không hiểu bên trong này Huyền Cơ, đôi môi tướng thiệp, thủ như cũ ôm vào của nàng sau gáy, lại mở to mắt có chút ủy khuất nhìn nàng, như vậy tội nghiệp biểu tình hình như là tại hỏi, hoặc như là đối với chính mình thực thất vọng. Tư Đồ Lan vẫn kinh ngạc nhìn hấn, thẳng đến ánh mắt chạm nhau một khắc kia mới phản ứng được đây là đang làm cái gì.

Thật lâu sau, đáy lòng truyền đến một tiếng thật dài than thở, nàng nhắm mắt lại, bắt đầu có chút ngốc đáp lại hấn. Nàng cũng không biết chính mình này là thế nào, bỗng nhiên cũng có chút thương tiếc.

Lần này đối Thẩm Tâm bị sét đánh .

Môi gian bỗng nhiên cảm nhận được một mát trong veo hương, như vậy mới lạ mà lại cẩn thận, hần khẩn trương buông ra khớp hàm nghênh đón nàng, lập tức mà đến lại là không hề cảm giác thỏa mãn, làm cho hần ôm vào nàng sau gáy thủ cũng bắt đầu run run lên, hần là lần đầu tiên chẳng phải hối hận sự vọng động của mình, đó là hần sống hai mươi mấy năm đều không có thể nghiệm trôi qua cảm giác, động tình, trong lúc nhất thời có chút quên hết tất cả.

Làm chủ động một phương, Tư Đồ Lan càng phát ra cảm giác mình tao được hoảng, chưa từng thấy quá nào đối phu thê là nữ phương chủ động, đây chính là tìm cái đơn thuần tưởng công kết cục sao... Bất quá, học tập của hần năng lực thật làm cho nàng có điểm giết mình, khụ khụ.

Nguyên lai đây mới là hôn môi... Kích động mà lại mê mang chi tể, Thẩm Tầm cảm giác mình đầu óc càng ngày càng không đủ dùng, chỉ có thể chiếu của nàng phương pháp tiểu tâm dục dục thử trở về, nhà tù bốn phía thượng tính hôn ám, hai người nằm ở phủ kín khô héo rơm địa thượng, tựa hồ cũng quên mất chính mình thân ở hoàn cảnh.

"Yêu yêu yêu."

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm khiến hai người nhất tề cả kinh, Tư Đồ Lan thật nhanh đẩy ra đặt ở trên người mình nhân, từ mặt đất ngồi dậy, sau đó nhìn về phía cửa lao khẩu nhân.

Thẩm Tầm thật vất vả nếm đến ngon ngọt, đang tại cao hứng, mạnh bị nàng đẩy ra, nhất thời để ý, đầy mặt khó chịu nhìn về phía ngoài cửa nhân, trong ánh mắt hận ý thâm trầm.

Cái nào không có mắt gì đó, ra ngoài về sau giết chết hần!

Tư Đồ Lan thượng hạ quan sát người nọ liếc mắt nhìn, lúc này mới nhớ tới là ngày hôm qua giao phó vòng tay ngực tốt, hần đem thân mình dựa tại hàng rào thượng, có hứng thú nhìn bên này: "Hai vị hưng trí không

sai a, không hồ là hưởng phúc nhân tài có thể làm được chuyện. Tiến trong chuyện này , muốn hay không chính là tìm cái chết, hoặc chính là buông tay hy vọng, vẫn là lần đầu nhìn thấy các người như vậy không coi ai ra gì thân thiết , tiểu tử, người diễm phúc sâu a."

"Mắc mớ gì tới người?"

Tư Đồ Lan bên tai bỗng nhiên đỏ lên, càng phụ trợ cả người mặt như đào hoa, nàng vốn là cái mặt mũi bạc cô nương, tuy rằng không phải có gì đáng ngại sự tình, đầu năm nay tuổi trẻ nơi nào không cái tình đến nùng khi kìm lòng không đậu thời điểm, nhưng bị nhân bắt gặp vẫn cảm thấy trong đầu có chút tao được hoảng, huống chi còn bị nhân như vậy lộ cốt chỉ ra đến.

Ngục tốt thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, xem ánh mắt của nàng có chút quý dị, thậm chí còn mang theo vài phần đáng khinh ý tứ, trêu đùa: "Nghe nói ngày hôm qua còn bị nhân tao đập, a, cũng khó trách, trường như vậy một mặt tốt, người khác khó tránh khỏi đều sẽ đối với người suy nghĩ vẫn vơ. Bất quá a, cũng coi như các người gặp may mắn, người nọ mạng lớn, cấp cứu trở về một cái mạng, các người tội ác cũng liền nhẹ."

Tư Đồ Lan bị phía trước một câu khí không được, nơi nào còn lo lắng nghe xong mặt mà nói, tăng một tiếng từ mặt đất đứng lên: "Đầu tiên, ta cũng không bị nhân đập hư. Tiếp theo, ta ngày hôm qua cho người vòng tay làm cho người giúp ta đi tìm nhân, người nhận lời qua, nhưng vì sao đến bây giờ đều không có tin tức?"

"Nga." Kia ngục tốt tựa hồ lúc này mới nhớ tới, chậm rãi nói, "Ai nha, ta ngày hôm qua vừa ra đi liền bị lao đầu cho không thu , nếu gì đó không có, ta lại vì sao muốn thay người làm việc? Điều này cũng không có thể trách ta a, đương nhiên, nếu trên người các người còn có đáng giá gì đó, ta ngược lại là nguyện ý lại mạo hiểm một lần, có sao, sớm làm giao ra đây."

Hắn nói dối tát thiên y vô phòng, né tránh ánh mắt lại bại lộ chính hắn nội tâm, kỳ thật kia vòng tay không có bị lao đầu không thu, mà là đi hiệu cầm đồ thế chấp, không hỏi không biết, thật đúng là đồ tốt, còn chưa như thế nào cò kè mặc cả cũng bán một bút giá trên trời, cả người đều mừng rỡ tìm không thấy phương hướng, dĩ nhiên là đem chuyện tìm người tình ném đến sau óc, liên tiếp suy nghĩ như thế nào lại vớt thượng một bút, thật vất vả gặp phải loại này kim chủ, không nhiều gõ vài lần sao được, như vậy suy nghĩ, vì thế có vừa như vậy một màn.

Tư Đồ Lan liền chưa thấy qua như vậy không biết xấu hổ nhân, vừa định nói cái gì đó, lại nghe thấy Thẩm Tâm hỏi một tiếng: "Người tên là gì, ở đâu?"

Người nọ nhất thời hừ một tiếng, đầu ngang lão Cao: "A, nói cho người biết? Chờ các người quay đầu trả thù ta sao? Ta cũng không phải là loại kia không đầu óc nhân."

Tư Đồ Lan cũng rất là không nói gì, trừng mắt nhìn Thẩm Tâm liếc mắt nhìn, thế nhưng hỏi ra loại này căn bản cũng không có khả năng hỏi lên vấn đề, còn tưởng rằng hắn đột nhiên khai khiếu, không nghĩ tới vẫn là tự mình nghĩ hơn.

Thẩm Tâm cúi đầu không có nhìn hắn, đem song mâu giấu ở tất cả mọi người nhìn không thấy góc độ bên trong, trong mắt lãnh quang vừa hiện, như là tới từ địa ngục Tu La, trong miệng lại là vô cùng tự nhiên mà lại thân thiết: "Ai nói là trả thù, người vừa không phải là muốn tiền sao, nói cho ta biết tên cùng địa chỉ, chỉ cần người làm được ngày hôm qua chuyện đã đáp ứng, ta sẽ nhường ngân hàng tư nhân cho người đưa đến gia, vô luận bao nhiêu, chỉ cần người mở miệng, ta cũng có thể thỏa mãn người."

Tư Đồ Lan lúc ấy ánh mắt hoàn toàn không pháp diễn tả bằng ngôn từ, quả thực là ở xem không nhận ra người nào hết nhân, phản ứng đầu tiên là

hắn một cái kẻ nghèo hèn nơi nào đến tiền hứa hẹn người khác? Thứ hai phản ứng mới là, oa, thật thông minh...

Kia ngực tốt nghe được này dạng điều kiện, nhất thời mừng rỡ tìm không thấy phương hướng, nơi nào còn lo lắng phòng bị cái gì? Nhếch miệng cười, mở miệng liền báo lên chính mình thân gia địa chỉ, sợ nói nhầm một chữ, tiền kia liền đưa tới nhà người khác đi, "Ta gọi Cung Đại Vĩ! Nhà ở Quảng Lăng đông thành hạp lộ phố 40 hào! Người nhưng trăm ngàn đừng đưa lộn chỗ!"

"Sẽ không đưa sai." Thẩm Tầm ngữ khí có chút lãnh, nhưng là đối phương lại không có thể phát giác đi ra, chỉ cảm thấy hai người này kẻ có tiền thật sự là dễ khi dễ, thật sự là hoàn toàn xứng đáng coi tiền như rác.

Cung Đại Vĩ vừa được như vậy hứa hẹn, biết hai người kia muốn cầu cạnh chính mình cho nên sẽ không lấy hắn thế nào, chỉ cảm thấy ngựa mình thượng liền muốn vũ hóa đằng tiên, trong lúc nhất thời có chút đắc ý vênh váo, nhin không được đưa tay thò vào trong hàng rào, sờ sờ Tư Đồ Lan khuôn mặt, miệng trêu đùa: "Thật sự là lang 'Tài' diện mạo, như thế nào khiến cho ta đứng phải đâu?"

Lời của hắn vừa nói xong, nhất thời cảm giác cổ căng thẳng, Cung Đại Vĩ có chút giật mình ngẩng đầu, lại phát hiện vừa nói chuyện nam tử cách cửa lao hàng rào đem chính mình cổ áo ôm đứng lên, giao lĩnh vốn là có chút khấn, bị hắn như vậy một linh, càng phát ra cảm giác không thể hít thở.

Địa thượng nam tử vừa ly được quá xa, Cung Đại Vĩ không thể thấy rõ ràng hắn tướng mạo, khoảng cách gần như vậy vừa thấy, đồ thật đem hắn vô cùng giật mình, tuy nói lông mi cùng môi nhan sắc cảm giác có chút quái dị, lại mơ hồ cũng có thể cảm giác được này diện mạo không phải cái gì người bình thường, hay bởi vì nam tử vừa vẫn ngồi như vậy, thẳng đến

đứng lên mới phát giác hăn so với chính mình muốn cao hơn một cái đầu đến, khí thế bức người.

Thẩm Tầm trên cao nhìn xuống nhìn hăn, thanh âm phảng phất đến từ xa xôi Tuyết Sơn, như vậy băng lãnh mà lại không mang theo một điểm độ ấm: "Người cũng có tư cách chạm vào nàng?"

Cung Đại Vĩ bị như vậy ánh mắt dọa sợ, cổ bị lặc không thể hô hấp, nhưng vẫn là nhịn không được biện giải cho mình: "Không phải là... Sờ soạng một chút mặt sao... A! A đại gia tha mạng, đại gia tha mạng a! !"

Cuối cùng một tiếng kia kêu thảm thiết, là vì Thẩm Tầm đột nhiên kháp lên cổ của hăn, cách một đạo hàng rào sắt, đem hăn cả người treo ở giữa không trung, như vậy dẫn đến tử vong lực đạo một chút không có lưu tình, cổ của đối phương thượng nổi gân xanh, thậm chí dần dần biến thành màu tím đỏ, Thẩm Tầm trong mắt âm ngoan tất hiện, cho dù là tại đối phương cầu xin tha thứ sau cũng không có nửa phần thả lỏng.

Tư Đồ Lan vô cùng giật mình, biết tiếp tục như vậy hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, vội vàng đi duệ chéo áo của hăn, vội la lên: "Tầm nhi, dừng!"

Lan Lan thanh âm đem hăn từ tức giận bên cạnh gọi trở về, đại khái là nghĩ đến hăn còn có ra ngoài đệ lời nhă, Thẩm Tầm lúc này mới chậm rãi buông lỏng tay ra, người nọ hai chân vừa rơi xuống đất, nhất thời ngồi bệt xuống đất, mới từ trong quỷ môn quan nhặt về một cái mạng. Cả người sợ tới mức á khẩu không trả lời được, còn chưa khôi phục lại liên triều dũng đạo bên ngoài chạy tới, bước chân có chút nghiêng ngả lão đảo, giống như mất hồn dường như.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, ngữ khí có chút hơi trách cứ: "Người như thế nào vọng động như vậy... Hăn muốn là không ra ngoài đệ tín, chúng ta nhưng liền không ra được."

Thẩm Tầm nhìn nàng một cái, không chút để ý nói: "Hắn vừa không tất cả nói, ngày hôm qua người nọ không chết, cũng không phải phạm vào cái gì không được tội, không người cha hỗ trợ chúng ta cũng có thể ra ngoài."

Vừa nói xong, Thẩm Tầm lại nhăn mày lại, ngữ khí có chút khó chịu nói: "Hắn vì sao không chết?"

"..." Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hắn, muện thanh nói: "Không chết là chuyện tốt, người như thế nào như vậy e sợ cho thiên hạ bất loạn?"

Thẩm Tầm nghiêm túc nói: "Chạm người một cái ngón tay đều đáng chết."

Tư Đồ Lan sững sốt, trong lòng có chút hơi hơi động dung, nhưng chỉ là lúng túng ho khan hai lần, cố ý chuyển hoán đề tài nói: "Thiếu theo ta xả những này có hay không đều được, chúng ta nếu thật không ra được, người liền chờ cho ta đi."

Thẩm Tầm nhìn nàng kia không được tự nhiên lại ngọt ngào bộ dáng, tâm tình nhất thời khá hơn, triều sau vừa dựa vào, khóe miệng cầu một chút nếu không tiểu ý.

Trong nháy mắt đó, hắn hi vọng bọn họ vĩnh viễn đều ra không được.

Như vậy nàng liền vĩnh viễn lưu lại bên người hắn.

Tác giả có lời muốn nói:

Hồng nhật thủy các ném một viên địa lôi

Mộng ảo ngân Thủy Tinh ném một viên địa lôi

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi

u tương ném một viên địa lôi

Hồng nhật thủy các ném một viên địa lôi

Bát quái trường đài ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Cám ơn các vị muội chỉ! !

↗

(

↘

3

↖

)

↙

Chương 67 cha xuất mã

Chương 67 cha xuất mã

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, vừa định nói cái gì đó, sắc mặt lại đột nhiên cứng lại rồi. Nàng quay đầu nhìn về phía Thẩm Tâm, bắt đầu chậm rãi hồi tưởng vừa phát sinh sự tình, như vậy hành vi, nói vậy, tuyệt không có khả năng là từ trước Thẩm Tâm sẽ làm ra đến sự.

Là nàng sinh ra thác giác sao, không, hết thấy đều là như vậy chân thật, nàng tận mắt nhìn đến Thấm Tầm nhắc lên người khác cổ áo, chính tai nghe được những kia gần như uy hiếp ngữ, chẳng lẽ...

"Tâm nhi..." Nàng đem thân mình đối mặt với hắn, thật cẩn thận kêu một tiếng.

"Ân? Làm sao." Thấm Tầm quay đầu nhìn về phía nàng, không chút để ý đáp.

"Người... Có phải hay không hảo?" Tư Đồ Lan do dự hồi lâu, rốt cục vẫn phải hỏi lên, trong giọng nói thậm chí mang theo run nhè nhẹ, tựa hồ có chút kinh hoảng câu trả lời của hắn cùng mình suy nghĩ bất đồng.

Nghe được câu hỏi một khắc kia, Thấm Tầm trong lòng cả kinh, phát giác chính mình không có che giấu rất tốt, làm cho nàng nhìn thấu manh mối, hiện nay cũng chỉ có thể giả ngu sung lãng, dù sao đây đều là hắn trước kia thường xuyên làm sự tình, không có gì không tốt giả bộ, dù sao đã muốn này phó bộ dáng qua hai mươi năm, cũng không kém như vậy mấy ngày.

Kỳ thật hắn giấu diếm chuyện này không có nguyên nhân khác, chẳng qua tưởng thử một vài sự tình mà thôi, huống chi, chính mình này chủng xấu hổ thân phận nếu như bị nhân nhận ra được, ngốc tử sống sót khả năng tính nhất định so thường nhân muốn đại, chung quy, ngốc tử cũng sẽ không uy hiếp được Hoa Xương vương ngôi vị hoàng đế. Sở dĩ liên Tư Đồ Lan đều phải cùng nhau gạt, không phải là bởi vì không tin nàng, mà là bởi vì hắn cũng có chút sự tình tưởng xác nhận.

Trong nhà giam từ trước đến giờ so trong tưởng tượng càng thêm ẩm ướt, trong không khí tản ra một cỗ kỳ quái hương vị, mặc dù là tại đây bàn gian nan trong hoàn cảnh, dương quang như trước xuyên thấu qua song sắt

chiếu tiến vào, tại kia một luồng ánh sáng bên trong, vô số trần ai theo gió vũ động, tự tại vô cùng.

"Cái gì tốt ?" Thẩm Tầm làm bộ như không hiểu bộ dáng, mê mang nhìn nàng một cái.

Tư Đồ Lan nháy mắt không biết nói như thế nào , chẳng lẽ muốn hỏi hắc, của người ngốc hết bệnh rồi sao? Người biến bình thường sao? Đây cùng mắng chửi người có cái gì phân biệt...

"Không có gì... Tổng cảm giác người cùng trước kia có chút không giống ."

"Phải không, nơi nào thay đổi." Từ tiến nhà tù bắt đầu, Thẩm Tầm vẫn tựa vào bên trái trên tường, liên vị trí cũng chưa từng thay đổi quá, hắc nghiêng đầu hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, đột nhiên nói, "Mẫu hậu... Tại tường bên kia mất, ta không thể gặp thượng nàng cuối cùng một mặt."

Tư Đồ Lan cứng đờ, có chút lúng túng căn cứ đầu lưỡi, nàng liền không nên hỏi khởi loại lời này đề, hoàng hậu bị phục độc sự tình nàng không phải là không biết đến, lại không biết là như vậy một hồi sự, trong lúc nhất thời hối ruột đều phải thanh . Nàng tạm thời coi hắc như là bi thương quá độ, tính cách thay đổi đi...

Thẩm Tầm liếc nàng liếc mắt nhìn, bỗng nhiên bắt đầu cười khẽ: "Lan Lan."

"A..."

"Người cảm giác ta đáng thương sao?"

Không có phụ hoàng mẫu hậu phù hộ, không có cung khuyết ngàn vạn, không có người nào dưới vạn nhân trên tối cao quyền lực, lịch kiếp

lịch khó, cửu tử nhất sinh, đến cuối cùng, bên người chỉ còn lại có một cái người.

Này duy nhất người, là vì thương hại, mới lưu lại bên người ta sao?

"..." Tư Đồ Lan lại là ngần ra, nhất thời cảm giác hôm nay bắt đầu liền không đối diện trạng thái, "Vì cái gì sẽ hỏi như vậy."

"Người là vì đáng thương ta, mới đến tìm ta sao."

Thẩm Tầm ngữ tốc có chút khoái, hầu kết rõ rệt vừa động, vì thanh cảm quát được sạch sẽ, cũng không có người vì lang bạt kỳ hồ mà lưu lại Hồ tra.

Hắn tựa hồ thực thấp thỏm của nàng trả lời, trong ánh mắt còn lộ ra vài phần khẩn trương, sợ nàng một câu trả lời liền đem chính mình đánh hồi không có thiên lý Địa Ngục.

"Đương nhiên không phải." Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, phủ tiến lên phụng trụ mặt hắn, "Không cần loạn tưởng, người một chút cũng không đáng thương, ta cũng không phải bởi vì đáng thương hoặc là áy náy mới lưu lại bên cạnh người."

Thẩm Tầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu nhìn chăm chăm nàng xem, hỏi tới: "Đó là bởi vì cái gì."

Trong trí nhớ Thái Tử giống như không phải như vậy cái thích truy vấn nhân, Tư Đồ Lan trong lúc nhất thời có chút hoảng , tổng cảm giác nói những lời này quái thẹn thùng , khả vừa nhìn thấy hắn cặp kia thanh tú mắt to, vẫn là nhịn không được thở dài một hơi, phủ tiến lên, khi hắn trên trán hôn một cái.

Nghiêm túc nói: "Bởi vì ta yêu người a."

Vừa mới dứt lời, chỉ cảm thấy bên hông mình căng thẳng, một giây sau liền nhuỷễn ở trong lòng hắh, Tư Đồ Lan đầy mặt kinh hoảng ngắh đầh, lại bị hắh khắh tại bộ ngực mình thượh không thể động đậh.

Thắh Tắh ôm thật chắh nằh, giống như muốn đẹm nằh một đời nhốh tại trong lòng mình giống nhau, lực đạo đạ đạ người.

Nam tử lồng ngực rộng lớn vô cùng, má phải bị ghé sát vào ở mặt trên, tựa hồ còn có thể nghe đượh hắh kịch liệt tiếh tim đậh, Tư Đồ Lan bất ngờ không kịp phòng bị kéo đến trong lòng hắh, hai cái chân khuấh đều không biết nên như thế nào thả, chỉ có thể hơi làm điều chỉnh, không tình nguyệh rúc vào trong lòng hắh.

"Nha, người làm cái gì đầh..."

Thắh Tắh ôm nằh, nhìn cửa sổ vui vẻ chớp mắt, tượh cái ắh đượh đầh mĩ hài tử.

...

Lan Lan, ta cũng yêu người.

XXXX

"Lão gia lão gia! ! !" Quắh gia vượh qua môn khắh, đầh mặt kích động hướh bên này vộh tới, như là biết cái gì không đượh sự tình.

Tư Đồ Hiềh đắh tại thư phòng viết gì đó, nghe này cả kinh một chộh thanh âm cũng biết là là sao thế này , vộh vàng phắh phó nha hoàn đốh cửa lại, cự tuyệt thấy hắh.

"Này đều lần thứ mắh , hồi hồi đều nói tìm Đạh tiểu thư , hồi hồi đều là tính sai nhắh. Lại không thể có một lần biết rõ lại đến?"

Một bên tùy thị nha hoàn biểu tình có chút ngượng ngùng, cũng không tốt tiếp lời, chỉ nghe thấy quản gia phanh một tiếng phá ra môn, hô: "Lão gia! Tìm Đại tiểu thư!"

"..." Tư Đồ Hiền bóp trán.

"Lần này là thiên chân vạn xác! ! !" Quản gia đầy mặt hồng quang cam đoan nói.

Tư Đồ Hiền nửa tin nửa ngờ nhìn hẩn đi ra ngoài, đem bên ngoài chờ nhân kêu tiến vào, mắt thấy người nọ mặc một thân ngực tốt trang phục, Tư Đồ Hiền rất là bất mãn nhăn mày lại mao, ánh mắt kia cùng xem phạm nhân không có gì hai loại.

"Ta làm cho người cho ta xem nữ nhi, người liền cho ta xem cái này?"

"Không đúng không đúng!" Người nọ vội vàng thường nói nói, "Ngài là Tư Đồ đại nhân đi, cô nương kia khiến ta lại đây cho ngài truyền lời."

Tư Đồ Hiền lúc này mới có điều động dung, nửa tin nửa ngờ hỏi một tiếng: "Nàng ở đâu."

"Đang ngồi lao a." Cung Đại Vĩ đầy mặt đương nhiên nói.

Tư Đồ Hiền bước lên một bước liền nhéo hẩn cổ áo, gấp đến độ tâm đều nhanh nhảy ra ngoài: "Người nói cái gì!"

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ, đại nhân ngài..." Cung Đại Vĩ bị lặc nói không ra lời, hôm nay đã là lần thứ hai bị nhéo cổ áo, lòng nói cô nương này bên cạnh giống được sinh vật như thế nào đều một cái phong cách a...

Tư Đồ Hiền tựa hồ ý thức được chính mình có chút xúc động, vội vàng buông hẩn xuống, vội la lên: "Nữ nhi của ta phạm vào tội gì muốn

ngồi tù?"

Nữ nhi a... Cung Đại Vĩ lại ho khan hai tiếng, bốn phía nhìn nhìn, chung quanh đây bố cục trang sức vừa thấy liền không như là phổ thông nhân gia, khó trách ra tay hào phóng như vậy, bất quá vừa nghĩ đến lao trung nam tử kia đáp ứng lời của mình, nhất thời cảm giác sở hữu tiền đều không phải là tiền.

"Nga nàng a, nửa đêm ở trên đường đi, bị người tao đập, sau đó nàng liền đem đối phương giết đi."

"Cái gì! ! !" Nghe được tin tức lượng lớn như vậy một câu, Tư Đồ Hiền nét mặt bây giờ đầy đủ hù chết ba tuổi tiểu hài tử.

Cung Đại Vĩ cho là hãn kinh ngạc là chuyện giết người, không chút để ý nói: "Ngài cũng đừng quá cấp, người ta mạng lớn, không chết, hãn là phán không là cái gì tội lớn, con gái người coi như là gặp may mắn."

"Còn chưa có chết? ? ?" Tư Đồ Hiền nổi gân xanh, chớp lấy một bên Nghiên Đài liền đi ra ngoài, "Tao đập nữ nhi của ta, lại còn không chết! Lão phu tự mình đi đập chết hãn! ! !"

Cung Đại Vĩ thế này mới ý thức được mình nói sai nói, vội vàng giải thích: "Không không không, không đập hư thành..."

Một bên hạ nhân quần gia liền vội vàng tiến lên ngăn lại hãn, miệng khuyên nhủ: "Lão gia đừng xúc động a..."

Tư Đồ Hiền trừng hãn liếc mắt nhìn, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như cũ tức giận đến không được, hướng hãn mắng: "Hoàn chính nói có thể hay không nói? Đầu óc người có phao sao?"

Bọn hạ nhân đều sợ ngây người.

Con thô nóng nảy cũng sẽ cắn người, đây là bọn họ luôn luôn cung kính thủ lễ đại nhân lần đầu mắng chửi người, thật sự là khiến tất cả mọi người có chút kinh ngạc, xem ra khi hấn trong lòng, Đại tiểu thư cho dù thất thế, cũng vẫn là rất trọng yếu.

Tư Đồ Hiền lửa giận công tâm, đứng dậy trở về phòng đổi lại một bộ quan phục, đi ra liền hướng hấn quát: "Thất thần làm cái gì! Còn không mau mang bản quan đi!"

Cung Đại Vĩ tiểu tâm dục dục quan sát một chút hấn quan phục thượng thoa hoa văn, sau đó thật nhanh cúi đầu, đẩy mặt kính hải mang theo hấn triều ngục giam mà đi.

Kinh triều ngục là Quảng Lăng thành thiết kế ngục giam, chủ yếu giam giữ kinh đô trọng địa phạm tội giả, so nào đó địa phương ngục giam cần phải nghiêm hơn, bất quá hấn hôm nay nếu dám mặc quan phục đến, cũng chính là cố ý muốn lợi dụng quyền thế của mình đến giải quyết, cũng không sợ người khác loạn tước lười căn.

Hấn tới cứu mình nữ nhi, ai dám nói nửa chữ không!

Lật xem một chút ghi lại, Tư Đồ Hiền nhất thời nhăn mày lại, dựa theo Cung Đại Vĩ theo như lời thời gian đến xem, cái kia thời gian vào chỉ có hai người, thế nhưng cái này hai người...

Tư Đồ Hiền nhìn mặt trên "Tư Đồ một, Thẩm nhị" vài chữ, nghiêm túc nhăn mày lại.

Lan nhi a, liền tính là tên giả, người cũng không thể như vậy tùy tiện đi? Người sống được là có nhiều tùy ý a.

Đoàn người đầy mặt khủng hoảng đón Tư Đồ Hiền hướng phía trước đi, rất có một bộ chúng tinh cùng nguyệt tư thế, phía sau không theo nhân còn tại nhỏ giọng thảo luận.

"Ai u uy, Trương đại nhân cái này khả xong, không có mắt, đem Tư Đồ đại nhân khuê nữ nhốt vào đến , người ta nhưng là Đô Sát viện phải phó đô Ngự Sử, vẫn là hoàng đế thân thụ chính Tam phẩm Kim Tử Quang Lộc đại phu, ha ha ha ha người nói chúng ta thượng đầu có phải hay không muốn đổi người rồi?"

"Nghe nói còn không phải hãn khuê nữ trước phạm sự, cái này khả ủy khuất đại phát ."

Dọc theo đường đi, Tư Đồ Hiền đi được lòng nóng như lửa đốt, nhìn thấy chung quanh này không xong xuyên thấu hoàn cảnh, hận không thể lập tức liền bay đến nữ nhi trước mặt, vừa nghĩ đến nhị nữ nhi đang tại Hoa Xương vương bên người tác uy tác phúc, đại nữ nhi cũng đang trong tù chịu khổ, trong lòng hãn liền đau đến cùng cái gì dường như.

Thật vất vả bị lãnh được mở phòng giam trước mặt, ngực tốt tiến lên vì hãn mở cửa.

"Cha -- "

Tư Đồ Lan vừa nhìn thấy hãn liền đứng lên, không chút do dự hướng hãn trên người xông đến.

Nghe được kia thanh đã lâu kêu gọi, Tư Đồ Hiền trong lòng ấm áp, tiến lên liền đem nàng ôm vào trong ngực, suýt nữa lão lệ tung hoành.

"A Lan a, người như thế nào..."

Lời còn chưa nói hết, Tư Đồ Hiền thấy rõ đối diện góc héo lách ngồi người kia, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Tác giả có lời muốn nói: thiên lạt ta làm một kiện cực kỳ chuyện ngu xuẩn tình, vốn là muốn thay đổi một chương này , kết quả không cẩn thận phát ra cái chương tiết mới đi ra QAQ ta thật sự là trên đời này ngu xuẩn

nhất nhân, chương sau đại gia ngàn vạn không cần mua ha, không phải chính văn... Ta buổi tối lại thay đổi điệu QAQ

Chương 68 ra tù

Chương 68 cái mạng thứ hai

Thẩm Tầm hiển nhiên cũng nhìn thấy hắc, nâng lên mí mắt cùng hắc đưa mắt nhìn nhau, liền thức lễ đứng lên, triều Tư Đồ Hiền thâm thâm khom người chào, dùng chỉ có ba người bọn họ nghe thanh âm nói: "Nhạc phụ đại nhân mạnh khỏe."

Hắc câu nói kia không thể nghi ngờ là cho đối phương trên miệng vết thương lại tát một phen muối, nói cho đối phương biết người không có nhìn lầm, ta chính là Thái Tử Thẩm Tầm.

Tư Đồ Hiền kia khẩu khí lạnh rút được bây giờ còn không trở lại bình thường, ngăn người xem trước mắt người nọ, theo lý thuyết hắc đã là người chết tồn tại, khắp thiên hạ đều biết Thái Tử cùng hoàng hậu tại lao trung lần lượt qua đời, ở nơi này thẳng làm vua người thua làm giặc thời đại, cho dù biết nguyên nhân, cũng không ai sẽ nói nửa chữ không. Hoa Xương vương mừng một tháng sau liền sẽ đăng cơ vì đế, tuy nói hắc là dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào nhân, cũng sẽ không sửa đổi quốc hiệu, bằng không liền tương đương với biến thành thừa nhận chính mình mưu triều oán vị, hắc không để ý lịch sử, lại không đại biểu hắc không để ý danh tiếng của mình, nên làm mặt ngoài công phu cũng vẫn là phải làm.

Người trước mắt cũng không phải ảo giác, hắc liền rõ ràng đứng ở nơi đó, còn gọi hắc nhạc phụ đại nhân. Dĩ vãng cao cao tại thượng thiên chi kiêu tử, liền nói nhiều một lời đều là hy vọng xa vời, hiện tại lại luân lạc tới loại tình trạng này, thật sự là đáng buồn đáng tiếc. Nhưng mặc dù như thế, cũng vẫn là dùng một loại nhìn xuống thái độ nhìn mọi người, thủy chung chưa từng thấp quá mức. Hắc bộ dáng như vậy, thoát nhìn cùng dĩ vãng có

rất lớn bất đồng, có lẽ chỉ có ngã vào đáy cốc mới có thể làm cho nhân triết để tỉnh lại đi, thế gian này rất nhiều chuyện tình đều là như nhau đạo lý.

Tư Đồ Hiền thở dài một hơi, cũng không biết chính mình lúc nào trở nên như vậy hảo mệnh , lại là tiên Thái Tử nhạc phụ, lại là Hoa Xương vương nhạc phụ, dựa vào người trước quan phục nguyên chức, lại dựa vào người sau bảo vệ chính mình quan chức, theo lý thuyết hẳn là vinh diệu đến cực điểm , nhưng cố tình hai người này con rể lại phải không cùng mang thiên kẻ thù, đại nữ nhi cùng nhị nữ nhi đều là trong lòng hãn bảo bối, hãn làm một cái mặt danh kỳ diệu bị kẹp ở bên trong đáng thương nhạc phụ, thật sự là rất khó làm a.

Trong đầu chuyển rất nhiều ý niệm, rốt cục vẫn phải đáp một tiếng: "Mạnh khỏe... Mạnh khỏe."

Hắn câu nói kia rõ ràng cho thấy cách một đoạn thời gian rất dài mới nói ra đến, Tư Đồ Lan nhìn ra phụ thân có chút mất hồn mất vía bộ dáng, nhân tiện nói: "Cha, có chuyện gì trở về rồi hãy nói, nơi này không phải cái gì phương tiện địa phương."

Tư Đồ Hiền nghĩ nghĩ, cảm giác nàng nói lời nói rất có đạo lý, nhưng là nghĩ lại chi gian lại có chút do dự, này trước Thái Tử thân phận thật sự là xấu hổ, nói hãn chứa chấp tội phạm đi, người ta cố tình lại là một cái đã chết thân phận, nếu Tư Đồ Mai lúc nào về nhà bắt gặp, quay đầu cùng Hoa Xương vương cáo cái trạng, không chừng hội nháo xảy ra chuyện gì đến, chính mình tuy rằng đã muốn sống không được bao lâu, nhưng vẫn là được vì chính mình suy nghĩ một chút .

Hắn do dự rất là rõ ràng viết ở trên mặt, Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ quay đầu, cùng Thẩm Tầm đưa mắt nhìn nhau, ý bảo hãn không cần lo lắng.

Bốn phía không có dư thừa nhân, đều bị Tư Đồ Hiền phân phát , cho nên bọn họ nói lời nói cũng chỉ có chính bọn họ có thể nghe.

"Cha, nếu người là lo lắng muội muội, vậy thì đại khả không cần, nàng bên kia vấn đề tự có ta để giải quyết, thân tử tử mà nói tổng không có khả năng không nghe đi, lại không tốt, trên tay ta còn có của nàng thóp đầu." Tư Đồ Lan do dự một chút, vẫn là nói, "Về phần hấn thân phận... Đây cũng là cái tất yếu suy tính vấn đề, ta ban đầu gả cho Thái Tử làm Thái Tử lương đệ, đã là toàn phủ đều biết sự tình , hiện tại lại mang cái tuổi không sai biệt lắm nam tử hồi phủ, khó tránh khỏi sẽ bị người hoài nghi, cha, người liền nói hấn là của ta ân nhân cứu mạng đi, điều này cũng không tính gặt người, ngày đó nếu là không có hấn, ta hiện tại khả năng liền không có biện pháp đứng ở chỗ này nói chuyện với người ."

Thẩm Tầm vẫn nhìn nàng không nói chuyện, ngoài miệng không có nói ra dị nghị, trong lòng nhưng có chút ghen ghét.

"Ân nhân cứu mạng?" Tư Đồ Hiền sờ sờ râu mép của mình, "Cũng hảo, quản gia tiến đến thông báo thời điểm, hảo chút người đều biết người được người cứu, khả nếu chỉ là ân nhân cứu mạng, lại có cái gì mang về phủ tất yếu đâu?"

Hấn thật sự là không muốn đem trước Thái Tử mang về nhà, chẳng sợ ban đầu là hấn tưởng hết thấy biện pháp cũng phải đem nữ nhi gả cho Thái Tử , người đều là có tư tâm , hấn cũng không ngoại lệ, không hi vọng bởi vì chuyện này hủy diệt chính mình tân tân khổ khổ kinh doanh nhiều năm như vậy địa vị, cho nên vẫn đang tìm lý do cự tuyệt.

Tư Đồ Lan rõ rệt có chút buồn bực , "Cha, người chừng nào thì trở nên đông dài như vậy , không quản được người khác, chính người quý phủ nhân còn không quản được sao? Ban đầu là người buộc ta lưu lại trong cung, còn phải nhiều như vậy ưu việt. Bây giờ người ta có nạn liền trở mặt không nhận người sao?"

"Ta nào có ý tứ này..." Bị nữ nhi như vậy lộ cốt dạy dỗ một đốn, Tư Đồ Hiền cũng không thể nói gì hơn, thở dài một hơi nói: "Đi thôi."

Tư Đồ Lan biết hẳn có chút không tình nguyện, lại cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước .

Cửa lao mở rộng ra, hai người bình an không việc gì từ bên trong đi ra, Tư Đồ Hiền đi ở mặt trước nhất, trông coi nhà tù quan viên cùng đám ngục tốt đều lần lượt cúi thấp đầu xuống, Hoa Xương vương đối Tư Đồ Mai sùng ái đã đến một loại cảnh giới, ai chẳng biết người này là tương đương với đương triều quốc trượng tôn tại, hẳn muốn cứu người nào, còn không phải chuyện một câu nói tình? Chẳng sợ đối phương thật sự giết người, vậy cũng chiếu phóng không lầm, huống chi chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi.

Lúc ra cửa, Tư Đồ Hiền chuẩn bị lưỡng đỉnh cổ kiệu, nâng lên mí mắt đưa bọn họ hai người quan sát một phen, chính mình ngồi trước đi vào.

Tư Đồ Lan nhìn nhìn phụ thân bóng dáng, lại xem xét xem xét Thẩm Tầm phản ứng, cuối cùng vẫn còn vỗ vỗ bờ vai của hắn, cho hắn một cái an ủi ánh mắt, xoay người vào phụ thân ngồi kia đỉnh cổ kiệu. Không có biện pháp, vì tị hiềm cũng chỉ có thể như vậy, huống chi mình cùng phụ thân cũng thật lâu không có gặp mặt, một mình trò chuyện cũng là hảo .

Thẩm Tầm đứng ở tại chỗ nửa ngày không có động, qua thật lâu, mới xep khởi ngoài miệng mặt sau kia đỉnh cổ kiệu, gương mặt mất hứng.

Hướng trong phủ mà đi trên đường, hắn cúi đầu sờ sờ trên thắt lưng kia thêu hoa lan hà bao, sau đó chậm rãi mở ra, lấy ra đồ vật bên trong, hắn hôm nay nhìn đến Lan Lan phụ thân, mới đột nhiên nhớ tới thứ này ý nghĩa.

...

"Tâm nhi, người đã muốn năm măn mười sáu , đây là phụ hoàng đưa cho người sinh nhật lễ vật. Là năm đó khai quốc hoàng đế chuyên môn mệnh ngự chế công tượng vì đích hệ hậu đại tạo ra "Bùa hộ mệnh", trên khắc "Như trăm đích thân tới" bốn đại tự, gặp lệnh bài như gặp khai quốc hoàng đế, bất cứ lúc nào chỉ cần cầm ra cái này, ai cũng không làm gì được người."

"Hắn vốn là Thái Tử, trừ bề hạ ngài, cũng không ai có thể nề hà hắn, như thế nào sẽ cần thứ này?" Hoàng hậu mím môi cười, "Thật sự là buồn lo vô cớ."

Đối mặt hoàng hậu như vậy rõ ràng trào phúng, hoàng đế lại một chút cũng không có sinh khí, ánh mắt trước sau như một hiền lành lại trầm ổn, nhìn cái này thủy chung không rành thế sự, trầm mặc không nói nhảm tử, thờ dài một hơi, cũng không biết là đang trả lời ai.

"Trăm là sợ có như vậy một ngày, có một ngày chúng ta đều không ở đây, cho đến lúc này, ai tới bảo hộ hắn đâu."

...

Vẫn luôn là ở hỗn độn bên trong , thẳng đến khôi phục thần trí một khắc kia, Thẩm Tâm mới nghĩ đến có như vậy cái lệnh bài tồn tại, giờ này khắc này nhìn trong tay gì đó, mất ngôn ngữ.

Trong trí nhớ, phụ hoàng luôn luôn đều là ổn trọng mà lại kiên cố tồn tại, lại sớm ở bốn năm trước liền dự liệu được có một ngày như thế, vì hắn phô hạ một cái đường lui. Kỳ thật hắn cũng không toán mệnh khổ, đời này thật nhiều yêu hắn người, nguyện ý vì hắn trái đường, vì hắn sinh, vì hắn chết.

Không giống Hoa Xương vương Thẩm Kiêm, tất cả mọi người giúp hắn, tất cả mọi người nghe hắn mà nói, lại từ đầu tới đuôi, đều không có một người chân chính yêu quá hắn.

Đã đến địa phương, cỗ kiệu vừa hạ xuống, hân liền đem thứ đồ niết trong lòng bàn tay, không có nửa phần do dự liền hạ kiệu xem, Vân Cẩm hắc giày vững vàng rơi trên mặt đất, cũng không có người vì không ai dìu hân hạ kiệu mà cảm thấy không có thói quen.

Tư Đồ Lan vừa đỡ phụ thân xuống dưới, liền nghe thấy Thẩm Tầm tại kêu nàng.

"Lan Lan."

Quả nhiên, chung quanh hạ nhân xem nàng cùng này danh nam tử xa lạ ánh mắt cũng có chút thay đổi, mang theo từng chút một hoài nghi, còn có chút tiểu mập mờ. Gọi thân thiết như vậy, có phải hay không là loại nào quan hệ? Xem này nam tử xa lạ diện mạo thật sự xuất chúng, như thế nào chần chừ cũng ngăn không được tao nhã, rất nhiều ra nghênh tiếp nha hoàn cũng bắt đầu xuân tâm nhộn nhạo.

"..." Tư Đồ Lan nhất thời cảm giác mình đầu cũng phải lớn hơn , nàng như vậy cố ý tị hiềm, vì không để người khác hoài nghi thân phận của hân, hân như thế nào còn như vậy Trương Dương? Có phải hay không muốn bớt chút thời gian cho hân thuyết minh một chút tình huống hiện tại?

Nhưng nhân gia nếu kêu nàng, trước mắt bao người, cũng không tốt làm bộ như không có nghe thấy, Tư Đồ Lan kiên trì đi qua, làm bộ như một bộ xa lạ mà lại xa cách bộ dáng: "Thẩm công tử có cái gì phân phó?"

Thẩm Tầm sửng sốt, mờ mịt nhìn ánh mắt nàng.

"Ta là tìm..." Nhi a.

Tư Đồ Lan trong lòng một cấp, thật nhanh ngắt lời hân, đối với liên can hạ nhân nói: "Cho vị công tử này chuẩn bị một bộ khách phòng, hân là của ta cứu mạng ân công, ngàn vạn không thể có điều chậm trễ."

"Là, tiểu thư." Rất nhanh có người lĩnh mệnh, nhìn nhìn hăn kia trương mạo so thiên nhân mặt, có chút ngượng ngập nói, "Thấm công tử, ngài đi theo ta."

Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hăn, ám đạo hăn như thế nào như vậy sẽ không xem sắc mặt người, tức giận đến xoay người muốn đi, Thấm Tầm lại một phen nắm chặt tay nàng, đem nàng khấu tại chỗ, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là hướng nàng trong vạt áo nhét một gì đó, có chút bình tĩnh nhìn nhìn ánh mắt nàng, dừng một chút, mới theo vị kia hạ nhân đi.

Tư Đồ Lan bị hăn này một loạt hành động làm được có chút phát mộng, trong lúc nhất thời liên nói đều cũng không nói ra được, hăn thế nhưng hướng chính mình trong vạt áo tặc gì đó, đây cũng không phải là một loại bằng hữu có thể làm ra tới thân mật hành động, cái này còn giấu diếm cái gì, tất cả mọi người đã muốn tâm sinh hoài nghi đi?

Ai nha cái này nhưng làm sao được a...

Rõ ràng đã đi rất xa, Thấm Tầm chợt giáo hoạt cười, tượng cái mưu kế đạt được tiểu hồ ly, không sai, hăn kỳ thật chính là cố ý, muốn tất cả mọi người biết ta và người quan hệ không phải bình thường, làm thế nào a.

Lưu lại một mặt trong gió hỗn độn Tư Đồ Lan.

Thẳng đến tối thượng, Tư Đồ Lan bận rộn xong một đồng sự tình, trở lại chính mình đã lâu khuê phòng trung, mới nghĩ đến Thấm Tầm đưa cho đồ đạc của mình.

Tiểu tâm dục dục từ trong vạt áo đem kia nặng trịch gì đó lấy ra, mới phát hiện là vàng ròng tạo ra lệnh bài, nàng lăn qua lộn lại nhìn nhiều lần, mới phát hiện mặt trên âm có khắc "Như trẫm đích thân tới" vài cái đại tự.

Nhất thời có chút kinh ngạc nhìn thứ đó, đây mặt không dám tin bộ dáng, cái này chẳng lẽ... Chẳng lẽ là khai quốc hoàng đế lưu lại kia khối

kim bài? Thứ đó tại dân gian nhưng là truyện vô cùng kì diệu a... Cơ hồ liền tương đương với hoàng thất đệ tử cái mạng thứ hai .

Tư Đồ Lan niết kia khối kim bài, trong lòng bàn tay đều thiếu chút nữa rịn ra hãn, chỉ là quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ Thẩm Tâm khách phòng chỗ ở phương hướng, trên mặt nói không nên lời là phức tạp gì biểu tình.

Người đem cái mạng thứ hai cho ta, phải không?

Chương 69 cát phát đoạn nghĩa

"Đem ta nhốt tại nơi này nhiều ngày như vậy, cùng A Lan tỷ tỷ phía trước đãi ngộ có cái gì khác biệt, cô nương ta dầu gì cũng là xinh đẹp người gặp người thích, cứ như vậy bị trở thành của nàng thể thân ? !" Lâm Nhu tức giận đến gương nanh múa vuốt, đối với vừa mới tiến đến nha hoàn liên tiếp nổi giận, "Mau trở về nói cho các người biết Mộ tướng quân, tuy rằng hãn bộ dạng lại hảo xem vóc người lại đẹp, tiền đồ quang minh rồi tinh rồi mù, thế nhưng ta là tuyệt đối tuyệt đối sẽ không khuất phục ! Ta là tuyệt đối tuyệt đối sẽ không phản bội A Lan tỷ tỷ !"

Đối diện nha hoàn kia có chút lúng túng ho khan hai tiếng: "Cô nương... Ngài suy nghĩ nhiều, Mộ tướng quân đối với ngài không có ý khác."

Lâm Nhu trừng mắt nhìn nàng liếc mắt nhìn, cố ý nói: "Người lừa ai đó! Mộ tướng quân nếu đối với ta không có ý tứ, vì sao mỗi ngày đều cho ta đưa nhiều như vậy ăn ngon! Hãn phía trước chính là bởi vì đối A Lan tỷ tỷ có ý tứ mới đem nàng nhốt tại nơi này , hiện tại đối ta , hừ, ta cũng không phải là cái gì tốt khi dễ nhân! Làm cho hãn chết này tâm đi!"

Tặng đồ nha hoàn cảm giác mình đã muốn không có biện pháp cùng nàng câu thông , bĩu bĩu môi liền muốn lui ra ngoài, lại bị Lâm Nhu một phen nắm chặt thủ, "Ta cho người đi đáp lời, có nghe thấy hay không?"

Nha hoàn kia thật sự không chịu nổi, cũng không cần cái gì kính xưng , không nhịn được nói: "Không cần mơ mộng hảo huyền , tướng quân cấm của người chân, bất quá là vì dẫn Tư Đồ cô nương trở về, mới không phải đối với người có ý đồ gì."

Vừa mới dứt lời, Lâm Nhu trong mắt tựa hồ có cái gì ánh sáng chợt lóe, giống như rốt cuộc biết mình muốn hỏi ra đáp án. Lập tức trừng mắt nhìn, lại khôi phục vừa kia phó không biết xấu hổ bộ dáng, "Phải không? Ta muốn như thế nào tin tưởng lời của người? Ta đây sao xinh đẹp đáng yêu như thế, nam nhân bình thường đều sẽ chống đỡ không được nha!"

Tựa hồ là muốn dùng sự thật đánh nàng mặt, nha hoàn kia nói lời nói phá lệ rõ ràng: "Thật đúng là cho cái ngon ngọt liền coi như mình là chủ tử , cũng không soi gương xem xem người mình là một bộ dáng gì, tướng quân nói lời nói ta khả nghe được rõ ràng thấu đáo, chỉ cần người ở đây, Tư Đồ cô nương liền nhất định chưa biết đi xa, cho nên người nhiều lắm chỉ có thể xem như con tin mà thôi, làm gì quá đem mình làm hồi sự."

Lâm Nhu ngẩng cao lên đầu, cố ý nói: "Các người dựa vào cái gì bởi vì nàng chưa biết đi xa, ta cùng nàng quan hệ cũng không tốt như vậy, bình thường đều không thể nào nói chuyện đâu. Nàng người kia lại ích kỷ lại máu lạnh, ta đã sớm không quen nhìn nàng."

Nha hoàn rõ ràng cho thấy không tin nàng nói lời nói, chỉ chậm rãi nói: "Ta nghe nói tướng quân hộ vệ bên cạnh nói ; trước đó phái người trông giữ nào đó nam tử cũng mất tích, cho nên hai người tám thành là ở cùng nhau, tướng quân đã muốn phái người tìm tòi toàn kinh đô , tin tưởng không ra vài ngày sẽ có kết quả , người cũng chậm rãi chờ người chủ tử trở về đi."

"Nam tử?" Vừa nghe cũng biết là Thái Tử , Lâm Nhu ngăn người, vội vàng hỏi, "Nếu tìm được người rồi đâu? Sẽ như thế nào xử trí."

"Tư Đồ cô nương, tự nhiên là muốn hoàn hảo không tổn hao gì mang về, một cây lông tơ cũng không thể thiếu, về phần cái kia nam nha..." Nha hoàn trầm ngâm một phen, tựa hồ là tại hồi ức chính mình nghe được tin tức, "Hình như là... Sinh tử bất kế?"

Sinh tử bất kế? ! !

Lâm Nhu triệt để cứng lại rồi, có chút đau đầu gãi gãi tóc của mình, như thế nào liền gặp được nhiều như vậy rồi rắc sự tình đâu, Thái Tử nếu thật đã xảy ra chuyện, A Lan tử tử nhưng làm sao được nha.

"Người vừa không là nói đã sớm không quen nhìn nàng sao, bộ dáng này, là đang lo lắng sao?"

Đối diện kia không nhận thức nha hoàn một câu đem nàng từ buồn bực trung kéo lại, nhanh chóng lại giả bộ thương một bộ vô tâm vô phách bộ dáng, thâm thủ ngang nàng liếc mắt nhìn: "Ta nào có lo lắng? Ta chỉ là tại tưởng, nếu nàng trở lại, ta liền quá không hơn loại này muốn cái gì có cái đó ngày lành , ngẫm lại đã cảm thấy rất khó chịu đâu."

Nha hoàn vừa nghe, nhất thời cảm giác nàng là cái không có gì lương tâm nhân, liếc nàng một cái liền xoay người đi ra ngoài, vốn mình cũng là nói hơn, hi vọng không nên bị trách cứ mới tốt.

Lâm Nhu một người đứng ở tại chỗ, cau mày nhìn nhìn cửa, nghiêm túc nghĩ nghĩ, phục mà dài dài thở dài một hơi.

Cái này nên làm cái gì bây giờ.

XXXX

"Cha, người có cái gì người quen biết cùng Mộ tướng quân tương đối quen biết sao?"

Lâm Nhu bây giờ còn đang Mộ Tử Xuyên quý phủ, cũng không biết nàng hiện tại thế nào, cho nên Tư Đồ Lan muốn cho phụ thân giúp một tay, thông qua hần quan hệ đến hỏi thăm một chút Lâm Nhu tình huống hiện tại.

Kỳ thật nàng không có quá phận sốt ruột, đều biết chỗ nguy hiểm nhất ngược lại là chỗ an toàn nhất, Lâm Nhu tuy rằng đang ở tướng quân phủ, nhưng là Mộ Tử Xuyên còn có lợi dụng đến của nàng địa phương, cho nên tuyệt đối tuyệt đối sẽ không lấy nàng như thế nào, nàng hiện tại chỉ là có chút lo lắng mà thôi.

Tư Đồ Hiền buông trong tay đang tại viết gì đó, nâng lên ánh mắt liếc nàng liếc mắt nhìn, nửa là nghi hoặc nửa là kinh ngạc hỏi: "Mộ tướng quân? Tam quân thống soái Mộ Tử Xuyên?"

Tư Đồ Lan gật gật đầu, vừa định thuyết minh chính mình đến bởi, đã thấy phụ thân hướng lưng ghế dựa dựa gần, dùng một loại biết vậy chẳng làm ngữ khí nói: "Ta lúc trước thật sự là mắt bị mù, như thế nào liền từ hôn đầu..."

"..." Tư Đồ Lan hoàn toàn không nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, sững sốt một lát, lại không nói chuyện.

Tỉ mỉ nghĩ, nàng quyết định tạm thời bất đồng phụ thân nói Lâm Nhu sự tình, nếu quả thật để người đi tướng quân phủ nghe, ngược lại có chút đả thảo kinh xà, bại lộ chính mình sở tại.

Tư Đồ Hiền tựa lưng vào ghế ngồi, thật dài thở dài một tiếng, nói tiếp: "Sớm biết rằng hần có năng lực làm được như vậy trên vị trí, ta là đánh chết cũng sẽ không đem người giả cho trước Thái Tử, đã muốn lui một lần hôn, cũng không biết còn có thể hay không lại đổi ý. Hiện tại ngược lại hảo, nhà mình nữ nhi theo một cái không có gì cả, hình cùng phế nhân ngốc tử, ta đây tâm cũng đau quá..."

Tư Đồ Lan vốn là không có cái gì quá lớn phản ứng , nghe phụ thân một câu nói này, đột nhiên thẳng tắp nhìn ánh mắt hắc: "Ngốc tử làm sao! Ngốc tử cũng là người sinh cha mẹ dưỡng ! Người lúc trước vì mình quan chức đem ta gả cho hắc thời điểm, liền không muốn sau này có một ngày như thế sao, nếu sự thật đã là như vậy, tương hối hận cũng vô ích."

Tư Đồ Hiền không nghĩ tới nàng phản ứng lớn như vậy, nhất thời tức giận đến từ trên ghế ngồi dậy, chia về phía nàng mũi mắng: "Người như thế nào với người phụ thân nói chuyện! Đây là một vấn đề nên có thái độ sao? Vô luận ta phía trước làm cái gì, còn không cũng là vì tốt cho người."

"Tốt với ta?" Tư Đồ Lan không dấu vết hướng về phía sau lui một bước, có chút may mắn chính mình vừa những lời này không hỏi đi ra, "Cho nên nếu Mộ Tử Xuyên hiện tại tới hỏi của ta nơi đi, người sẽ không chút do dự đem ta giao ra đi đúng không? Lại vì vinh hoa phú quý bán ta một lần sao? Cha."

Tư Đồ Hiền vừa định muốn rống nàng, cẩn thận nghĩ nghĩ đoạn thoại kia, bỗng nhiên cứng đờ, kỳ thật nếu quả như thật có như vậy một khắc, hắc có lẽ thật sự biết này sao làm. Hắc hiện tại so ai đều phải hi vọng Mộ Tử Xuyên có thể bất kể hiềm khích lúc trước, thừa dịp loại thời điểm này lại đến cầu hôn, đương nhiên, đây hết thảy đều là hắc tư tâm mà thôi.

Phụ thân trầm mặc không thể nghi ngờ là cho nàng trên miệng vết thương tát một phen muối, Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, nói: "Ta không biết muối muối vì cái gì sẽ lựa chọn đứng ở của ta mặt đối lập, ta cũng biết ngài hiện tại rất khó làm ra lựa chọn, nhưng ngài cuối cùng là phụ thân ta, ta cảm giác ta có tất yếu đem mình tính toán nói cho ngài."

"Ta muốn phục quốc, ta muốn báo thù." Tư Đồ Lan thanh âm mang theo một chút không thể nghe thấy run rẩy, lại vô cùng kiên định, "Có lẽ ngài cho rằng đó là thiên phương dạ đàm, nhưng ta tuyệt đối sẽ không hối hận quyết định này."

Trong không khí trầm mặc có thể nghe hai người tiếng tim đập, Tư Đồ Hiền giống như nửa ngày không thể từ nơi này câu trung phản ứng kịp, đầy mặt không dám tin nhìn ánh mắt nàng, muốn nói cái gì đó đều nói không nên lời dường như, cuối cùng chỉ là từ trong cổ họng bài trừ vài cái thoát phá chữ: "Người điên rồi sao?"

"Ta không điên."

"A Lan..." Tư Đồ Hiền tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, nhằm vào tốt hơn bình phục đối phương xúc động, "Người biết người những lời này ý vị như thế nào sao, trước không nói người cùng người muội muội trận doanh đối lập vấn đề, người cái ý nghĩ này căn bản chính là không có khả năng thành lập sự tình, người có quyền sao? Người có binh sao? Người có tiền sao? Người có nguyện ý vì người bán mạng quốc sĩ cựu thần sao? Vua nào triều thần nấy, liền coi như người tìm được, cũng sẽ không có nhân nguyện ý vì một cái đã muốn hủy diệt chính quyền bán mạng. A Lan, người biết các người phục quốc phần thắng là bao nhiêu sao, không phải 1%, không phải một phần ngàn... Mà là, linh(0)."

Tư Đồ Lan mở mắt, thẳng tắp nhìn hắn, một chút không chịu thoái nhượng: "Hoa Xương vương loại này đại gian đại ác chi nhân tại sao có thể có kết cục tốt? Cha, người đã từng nói, chính nghĩa vĩnh viễn đều là sẽ chiến thắng tà ác, không phải sao?"

"Không, người sai lầm." Tư Đồ Hiền nhắm mắt lại, không chút do dự phản bác lời của nàng, "Chính nghĩa cũng không nhất định đều có thể chiến thắng tà ác, chúng ta chỉ có thể nói, chiến thắng một phương mới gọi là chính nghĩa."

Tư Đồ Lan bỗng nhiên trầm mặc, nhìn mặt hắn, thật lâu không có lên tiếng.

Cho rằng nàng bị chính mình thuyết phục , Tư Đồ Hiền thở dài một hơi, thỏa hiệp nói: "Cha cũng không trông cậy vào người có thể nghe lời, tìm hộ tốt hơn người ta sống, cha hiện tại chỉ xa cầu người không cần có cái gì điên cuồng hơn ý nghĩ, nếu người muốn đi theo hãn sống, ta cũng nguyện ý thu lưu, chỉ cần hãn mai danh ẩn tích, không xuất đầu lộ diện bị người nhận ra, không gây chuyện, cha cũng liền không có gì đáng nói ."

"Người là muốn cho hãn ăn nhuyễn cơm sao?" Tư Đồ Lan ánh mắt thủy chung không có biến quá, "Ta không bằng lòng, hơn nữa ta nghĩ hãn cũng sẽ không vui vẻ ."

Mai nhi địa vị bây giờ so với ta cao, từ trên người nàng thu hoạch chỗ tốt càng nhiều, cho nên người thiên hướng nàng đúng hay không, Tư Đồ Lan trong lòng vừa nghĩ như vậy, liền vừa đau vài phần.

"Ta cũng đã thỏa hiệp đến nhường này , người đến cùng muốn thế nào!" Tư Đồ Hiền vỗ bàn, triệt để phản nộ rồi, một gương mặt già nua đỏ lên, "Ăn nhuyễn cơm làm sao, hãn hiện tại cái gì đều không làm được, chính là cái phế vật! Ta chịu thu lưu hãn tất cả đều là xem ở trên của người mặt mũi! Báo cái gì cừu? Người muốn liên lụy chúng ta toàn phủ trên dưới bị gán một cái mưu phản tội danh sao?"

Những kia lộ cốt tiếng thanh vang vọng tại bên tai, Tư Đồ Lan hơi hơi nghiêng đầu, tựa hồ những lời này nói ra thực gian nan, lại không thể không nói.

"Cha... Nếu người là hãn, người vốn nên có hết thảy, của người ngôi vị hoàng đế, đều bị thúc thúc của mình thay vào đó, thậm chí cha mẹ của người song thân... Đều tàn nhẫn chết ở trên tay hãn, người sẽ lựa chọn mai danh ẩn tích, trốn ở một nữ nhân sau lưng uất ức qua một đời sao?"

Tư Đồ Hiền sửng sốt, sắc mặt từ hồng đến thanh, cứ việc trong lòng bị lời của nàng sở rung động, phía trên lại thủy chung không chịu có một tia

một hào thoát nhượng: "Nếu người muốn khư khư cố chấp, làm ra bậc này thiêu thân lao đầu vào lửa sự tình, ta Tư Đồ Hiền liền coi như không người nữ nhi này!"

"Yên tâm, ta sẽ không liên lụy các người ."

Tư Đồ Lan cầm lấy trên bàn kéo, dứt khoát cắt xuống bên trái một luồng toái phát, giống như có cái gì đó, cũng theo cắt đứt. Ánh nển thông minh, kia luồng thanh ti xa xăm bay tới địa thượng, lại khinh lại chậm.

"Cha, đây là ta lựa chọn."

Tác giả có lời muốn nói: thực xin lỗi... Ban ngày có chuyện đi, thay đổi tương đối trễ...

Thế nhưng không có nhân mạng ta QA đại học Q gia đều tốt ôn nhu a... Yêu chết các người!

Cho cơ hữu đẩy cái văn:

Chúng tộc nữ thần chân hạt dẻ đồng học rốt cuộc khai hồ mới lập! < tra thiếu nữ chiến sĩ >, mau xuyên văn, nữ chủ xuyên toa đến bất đồng thời đại ngược tra nam, đặc biệt sướng! Đâm vào đi bao nuôi cất chứa đi! o(*

$\cong \nabla \cong$

) tsu

Chương 70 ta còn tại bên cạnh người

Chương 70 ta còn tại bên cạnh người

Nàng đẩy cửa mà ra trong nháy mắt đó, Tư Đồ Hiền tựa hồ cảm giác trước mắt tối sầm lại, trong nháy mắt đó hắn bắt đầu hối hận chính mình theo như lời ra mà nói, lại cuối cùng vẫn là chậm một bước, cái gọi là nước đổ khó hốt, từng nói ra khỏi miệng nói cũng không bao giờ có thể thu hồi.

Làm quan cả đời, tự nhận chưa bao giờ ra sai lầm. Mà bây giờ, hắn tựa hồ rốt cuộc thấy không rõ quyết định của chính mình là đúng hay sai, đã từng lấy vì chính mình đáp ứng tiên đề điều kiện là chính xác nhất sự tình, tại Hoa Xương vương tạo phản một khắc kia cũng bắt đầu hối hận. Hiện tại vì bảo hộ Tư Đồ Mai địa vị mà ngăn cản nàng muốn phục quốc ý niệm, lại không có ý thức được của nàng tình cảnh có bao nhiêu khó xử, không đợi thời gian nghiệm chứng, hắn đã muốn bắt đầu hối hận.

Nhưng là có năng lực như thế nào đây, hắn là luôn luôn cũng sẽ không thừa nhận chính mình làm sai lầm ...

Tư Đồ Lan trở về phòng đem chính mình trước kia quần áo điệp vãi món, lại thu thập một ít tương đối trọng yếu gì đó, đáng giá gương hoặc là bạc vụn, cùng với ngày hôm qua kia khối khai quốc hoàng đế lưu lại kim bài, sau đó mặt không chút thay đổi đóng cửa lại, nhìn nhìn cái này không có ở qua vài lần phòng, đáy lòng nổi lên một tia nhàn nhạt hàn ý.

Cẩn thận ngẫm lại, cái nhà này, đại khái là không có nhân chân tâm đối đãi qua nàng đi.

Phụ thân đối nàng tốt, cũng chỉ là xuất phát từ một loại trách nhiệm, một khi cùng mình lợi ích chạm nhau, cũng sẽ không chút do dự lựa chọn hi sinh hạnh phúc của nàng. Muội muội đâu, cũng chỉ có thể xem như một cái có liên hệ máu mủ người xa lạ mà thôi.

Tựa hồ chỉ có ở phía sau, nàng mới sẽ nghĩ khởi chính mình sớm qua đời mẫu thân, trong trí nhớ của nàng bộ dáng xinh đẹp đầy đủ khiến thế gian này nam tử đều lâm vào trầm mê, cứ việc của nàng xuất thân là như

vậy hèn mọn mà nghèo hèn -- vũ kỹ, cái từ này nói ra ai cũng sẽ cảm thấy không dễ nghe, có lẽ chính là bởi vì cái dạng này, phụ thân mới vẫn đem nàng dưỡng ở nhà, xem như chim hoàng yến đến dưỡng, không chuẩn nàng xuất đầu lộ diện, lại càng không hứa người khác truyện nhàn thoại.

Từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh, mẫu thân thân thể yếu đuối, không thể nhìn nàng lớn lên liền qua đời. Tư Đồ Hiền chỉ có điểm này coi như lương tâm, tự nàng đi sau liền không còn có từng cưới thê, tình nguyện một người mang theo 2 cái nữ nhi sống.

Nói trong nhà này chỉ có mẫu thân là yêu của nàng sao, cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ cũng không phải như vậy một hồi sự. Mẫu thân là rất lạnh nhân, giống như cái gì đều đã động không được nàng giống nhau, nhưng nghiêm túc hồi tưởng lên, ít nhất nàng xem ánh mắt mình, coi như thật.

Tư Đồ Lan chống cửa thủ chậm rãi trượt xuống, lông mi thật dài thượng tựa hồ dính chút bọt nước, nhưng nàng không có nhận thấy được chút chuyện nhỏ này, xoay người liền triều hậu uyển đi, thấy nàng trạng thái không phải rất tốt, chung quanh nha hoàn đều lần lượt né tránh mở ra.

Nghe nói đây chính là nghe đồn trung Đại tiểu thư đâu, ban đầu vẫn là Thái Tử lương đệ, trong lúc nhất thời hảo không phong cảnh, đáng tiếc Thái Tử ngã đài, còn tại lao trung tự sát, có quyền thế Thái Tử lương đệ nháy mắt liền biến thành mới góa. Nguyên bản ánh mắt hâm mộ cũng đều biến thành đồng tình.

Tư Đồ Lan không thấy chung quanh đủ loại ánh mắt, bước chân rất nhanh hướng phía trước đi, ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Tầm chỗ ở khách phòng đèn sáng, cũng không chào hỏi một tiếng, thân thủ liền đẩy cửa ra.

Thực rõ rệt nghe được có cái gì đó rơi xuống đất thanh âm, Thẩm Tầm nhanh chóng đem hai tay đoạn đặt ở trên bàn, đầy mặt kinh hoàng nhìn nàng, hình như là tại tàng thứ gì.

Tư Đồ Lan cũng không rời rãnh cùng hấn chơi cái gì người nói ta đoán trò chơi, bước lên một bước liền nhặt lên địa thượng gì đó, vừa nhìn thấy trên bìa mặt tự nàng liền ngậy ngấn cả người.

"Bình thư? Người xem cái này làm cái gì..."

Thẩm Tầm vô cùng thâm che hai mắt của mình, hấn còn tưởng rằng nàng đã muốn ngủ, lại không tốt lúc tiến vào cũng sẽ gõ cái môn cái gì, ai biết nàng cứ như vậy đại lạt lạt đẩy cửa vào tới, tàng cũng không kịp tàng, chỉ có thể ấp úng giải thích: "Ngồi ở trong phòng có điểm nhằm chán, tùy tiện tìm quyển sách xem... Bất quá ta một chữ đều xem không hiểu, người cầm lại đi."

Tư Đồ Lan trước sau phiên liễu phiên quyển sách kia, nhìn ánh mắt hấn, không lưu tình chút nào vạch trần hấn kia ngốc nói dối: "Tiếp biên."

Thẩm Tầm sửng sốt, ủy khuất nói: "Ta không biên..."

Thật đúng là đơn thuần đến một loại cảnh giới, liên lời nói dối cũng sẽ không nói, Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn là bình tĩnh nói: "Nếu một chữ đều xem không hiểu, mặt trên viết như thế nào nhiều như vậy phê bình chú giải, đừng nói cho ta đây là cha ta viết, hấn đọc sách nhưng cho tới bây giờ sẽ không ở mặt trên lưu dấu vết gì."

Thẩm Tầm cúi đầu.

"Nếu nói là tùy tiện tìm một quyển sách, như thế nào tùy tiện một tìm chính là binh gia quyền mưu loại Thủy tổ sáng tác? Trong phủ thư phòng binh gia loại tàng thư quá nhiều, ta không tin xác suất này thật sự có người nói lớn như vậy."

Thẩm Tầm đầu càng buông càng thấp, tượng cái thụ giới đáng thương tiểu hòa thượng.

"Cho nên." Tư Đồ Lan hai tay chống tại trên bàn, buộc hẳn nhìn thẳng hai mắt của mình, "Thẩm Tầm, người lời thật nói cho ta biết, người có hay không là khôi phục bình thường? Người xem những sách này... Có phải hay không muốn báo thù?"

Trong không khí ngoài ý muốn yên lặng, không có trong tưởng tượng phản bác hoặc là thừa nhận, mà là im lặng có thể nghe hai người tiếng hít thở.

Thẩm Tầm có chút trốn tránh nhìn nhìn ánh mắt của nàng, sau một lúc lâu, ngữ khí khẩn trương nói: "Lan Lan, người không cần lo lắng, nếu như là người không hi vọng thấy sự... Ta liền sẽ không đi báo thù, người đừng kinh hoảng."

Tư Đồ Lan hơi mím môi, nhìn hẳn như vậy một bộ thật cẩn thận bộ dáng, trong mắt nhất thời có chút chua xót: "Không, ta không kinh hoảng."

Nàng bước lên một bước ôm bờ vai của hẳn, cho hẳn một cái tối ấm áp cùng yên ổn ôm ấp, phản ứng như vậy quá mức đột nhiên, khiến Thẩm Tầm nhất thời có chút ngẩn người, hẳn nguyên tưởng rằng nàng biết sau hội quả trách hẳn, trách hẳn không có nói nói thật, chợt nghe được bên tai kia thanh âm quen thuộc.

"Người không có làm sai, hẳn là của người kẻ thù, cũng là của ta kẻ thù. Tuy rằng ta cũng hi vọng người có thể bình bình đạm đạm qua hết nửa đời sau, song này cá nhân giết của người chí thân chi nhân, còn muốn giết người, cũng đem đoạt lấy gì đó xem như là chính mình vốn nên có tài sản, hướng khắp thiên hạ khoe ra đây hết thảy. Cho dù người nuốt được hạ khẩu khí này, ta cũng nuốt không trôi."

Đúng vậy; chúng ta không có binh quyền, không có tiền tài, không có nguyện ý bán mạng quốc sĩ cự thần, không có bất cứ nào một cái phái nguyện ý đứng ở chúng ta bên này, nhưng nếu, hẳn chết đâu?

Nếu Hoa Xương vương chết đâu?

Có một số việc không đi nếm thử, liền vĩnh viễn đều không biết nó khả năng tính có bao lớn.

"Nhân sinh vốn là rất ngắn ngủi, người là của ta nam nhân, ta khả không muốn làm cho người làm một đời người nhu nhược." Tư Đồ Lan quay đầu đi, từ bên cạnh ngưng mắt nhìn hắn kia lại trường lại mật mi mắt, ôn nhu nói, "Cho dù toàn thế giới người đều đứng ở cửa người mặt đối lập, ta cũng nguyện ý sống vai đứng ở cạnh người, cho nên Thẩm Tâm, người cũng không muốn sợ, muốn làm cái gì, đều không muốn sợ."

Bên tai thanh âm rõ ràng mà lại ôn nhu, Thẩm Tâm hầu kết nhẹ nhàng giật giật, phảng phất có cái gì đã lâu gì đó lướt qua trái tim, lại ấm lại đậm.

"Ân..."

Thời gian là vĩnh viễn cũng sẽ không lão đi nhân chứng, có chút phong quá lược nhĩ thiên trường địa cửu chẳng qua là thuận miệng mà nói, nhưng mà lời của nàng nhưng thật giống như là khắc vào bàn thạch thượng lời thề, cho dù sẽ trải qua vô số sóng gió, cũng cuối cùng dừng lại tại tuế nguyệt trường hà đá ngầm trung, Tuyên Cổ không biến.

Có chút kinh lịch qua sinh tử cảm tình là cái gì cũng không sánh bằng, thật giống như hắn cho đến lão đi cũng vô pháp lý giải chính mình tổ tiên vì cái gì sẽ cưới nhiều như vậy phi tử giống nhau. Khi hắn nhận tri trung, trong cuộc đời nếu nhận định một người, mặt khác cô gái sở hữu hành vi đều chỉ biết biến thành đáng cười làm vẻ ta đây mà thôi.

Tư Đồ Lan cũng không biết chính mình lời nói ở trong lòng hắn khởi bao nhiêu đại gợn sóng, chỉ cảm thấy không đi nữa tìm không đến trụ túc khách sạn, đứng dậy đem hắn xem quyển sách kia thu vào bao khóa trung, dù sao phụ thân bây giờ có được hết thảy cùng nàng không thoát được quan hệ, lấy hắn một quyển sách thì thế nào.

Thẩm Tầm đến thời điểm cũng không mang thứ gì, đi được thời điểm cũng không có cái gì khả thu thập , Tư Đồ Lan tùy tiện giả bộ vài thứ liền lôi kéo tay hắn đi ra ngoài, một bàn tay mở cửa, cũng lười cùng hắn giải thích cái gì, chỉ nói: "Chúng ta đi thôi."

Một hồi nói đi là đi lữ hành!

Kỳ thật Thẩm Tầm rất tưởng hỏi một câu người là đang cùng ta bỏ trốn sao, sau đó hắn đem câu này đầy đủ đưa tới hai thanh đại tát tai mà nói ghen trở về, chỉ cúi đầu yên lặng theo nàng đi về phía trước, cũng không hỏi nguyên nhân.

Tư Đồ Lan chặt chẽ nắm tay hắn, cũng không giống phía trước như vậy để ý người khác cái nhìn , đi ra đại môn thời điểm, bị đứng ở ngoài cửa đợi nửa ngày quản gia vô cùng giật mình.

Thật lâu mới phục hồi tinh thần, Tư Đồ Lan hít sâu một hơi: "Có chuyện gì không?"

Lão quản gia thở dài một hơi, cầm trong tay kia một bao gì đó đưa tới: "Đây là lão gia phân phó ta giao cho người, khiến ta nhất định phải tự mình giao đến trên tay người... Còn nói..."

Tư Đồ Lan quay đầu bước đi.

Lão quản gia vội vàng kéo lại của nàng tay áo, khổ bộ mặt khuyên can mãi: "Ngài hãy thu đi, này bên ngoài không an toàn, không điểm lộ phí khả sống không nổi. Lão gia luôn luôn là cái ăn mềm không ăn cứng chủ, hiện tại tám thành hối ruột đều thanh đầu, ngài ở bên ngoài giải sầu, bớt giận, lúc nào nghĩ thông suốt liền trở lại, làm gì cùng bản thân cha ruột bực bội đâu?"

Tư Đồ Lan dừng bước lại, thở ra một hơi, tiếp nhận hắn đưa tới gì đó, liền câu cảm ơn đều không nói liền lôi kéo Thẩm Tầm đi. Cũng không phải

bởi vì bạc tình hoặc là lòng dạ ác độc, mà là không biết nên như thế nào đối mặt quản gia kia trương đầy cỏi lòng thiện ý mặt, nàng có điểm thấy không rõ trong lòng mình suy nghĩ .

Trong tay mang theo thù lao tử, đi trên đường tuy có chút thấp thỏm, nhưng nghĩ đến bên người đứng cái có thể một chiêu lược đồ gây án nhiều năm hái hoa tặc nam tử, đã cảm thấy không phải như vậy lo lắng...

Loại thời điểm này khách sạn phần lớn đánh dương, nhưng cũng vẫn còn có chút không đóng cửa , hai người đi hồi lâu mới tìm được như vậy một nhà.

"Hai gian phòng." Tư Đồ Lan không chút do dự nói.

Từ lúc chính mình vụng về nói dối bị nàng chọc thủng, Thẩm Tầm giống như cũng không có ý định giấu diếm cái gì, ngón tay nhẹ nhàng tại trước đài gỗ gỗ, chính trực nói: "Một gian là đủ rồi cảm ơn."

Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hằm, "Người ở đây nghĩ gì."

Thẩm Tầm lập tức triển khai một trương thiên chân vô tà khuôn mặt tươi cười: "Tiết kiệm tiền a."

Phát hiện mình suy nghĩ nhiều, Tư Đồ Lan nét mặt già nua nhất hồng, nghiêm túc làm thật lâu tâm lý đấu tranh vẫn là thỏa hiệp, chuẩn bị trả tiền, mở ra trong tay nghe nói trang lộ phí bao phục.

Vừa mở ra, nàng cả người bỗng nhiên cứng ở tại chỗ, mũi toan toan.

Thẩm Tầm bị nàng như vậy phản ứng biến thành có chút mờ mịt, vì thế theo ánh mắt của nàng nhìn qua, kia một đồng bạc bạc ngân phiếu tối mặt trên, phóng một phen màu đồng cổ chìa khóa.

Chương 71 ở chung sinh hoạt

Chiếc chìa khóa kia phiếm nhàn nhạt kim chúc sáng bóng, như là ánh nền dưới nghiêm túc lại ôn nhu nhìn chăm chú, Tư Đồ Lan tâm tình hết sức phức tạp, nàng giống như càng ngày càng thấy không rõ phụ thân ý nghĩ, đến tốt cùng là ngại với mặt mũi không muốn thỏa hiệp vẫn là nguyên nhân khác, nàng cũng không có từ biết được. Nhưng nếu đã muốn lựa chọn con đường này, cũng không có tất yếu lo lắng mấy vấn đề đó .

Thẩm Tầm nhìn xuống dưới liếc mắt liền hiểu trong lòng nàng suy nghĩ, biết nàng hiện tại nhất định không dễ chịu, không nghĩ đối mặt những này xấu hổ vấn đề, vì thế ỷ vào chính mình thân cao ưu thế ôm chặt nàng bờ vai, đem nàng nhẹ nhàng hướng chính mình bên cạnh mang theo mang, cố ý chuyển hoá đề tài, ôn nhu nói: "Lan Lan không nhìn, nhiều người ở đây, chúng ta đi trước trên lầu."

Tư Đồ Lan không có ý thức được hẳn hành động có bao nhiêu thân mật, cũng không có cố ý đẩy ra. Chỉ là gật gật đầu, theo phía trước dẫn đường chạy đường hỏa kế lên lầu.

Quảng Lăng thành tối không thiếu chính là khách sạn, liên tửu quán quán trà đều cùng không hơn khách sạn số lượng. Các đời lịch đại đều là như thế, kinh thành giá quý, mua không nổi phòng ốc có khối người, còn thật nhiều ngoại lai người tới đây mưu sinh, khách sạn loại này duy nhất cư trú tự nhiên là thực nổi tiếng , hưởng hồ kinh đô làm khoa cử dự thi trạm cuối, hàng năm kỳ thi mùa xuân thượng kinh đi thi tú tài nhiều đến mức không đếm được, như vậy, cũng liền thành tựu Quảng Lăng thành khách sạn ngành sản xuất phần vinh hưng thịnh.

Tư Đồ Lan theo khách sạn hỏa kế vào cửa một khắc kia, nhìn coi như sạch sẽ chỉnh tề phòng ở thâm thâm thở dài một hơi, trong khoảng thời gian ngắn cảm khái vạn phần. Từ hoàng cung đến tướng quân phủ, từ kinh triệu ngục đến nhà mình rồi đến khách sạn, tổng cảm giác mình đây là đang ngàn dặm đại đào vong tiết tấu. Ngăn ngủ mấy tháng công phu, rõ ràng từ một

cái thiên chân vô tà tiểu cung nữ biến thành trước mắt tang thương vong mệnh chi đồ.

Nghĩ đến đây, nàng có chút u oán quay đầu nhìn đầu sở gây nên liếc mắt nhìn, lúc này vô thanh thắng có tiếng.

Thẩm Tầm bị như vậy quý dị ánh mắt xem sửng sốt, có chút không rõ ràng cho lắm giờ lên mi, thấy nàng không có ý giải thích, cũng liền ngượng ngùng đi qua, đem kia mấy bao không tính quá nhiều hành lý thu thập ngay gần chỉnh tề. Có lẽ là ban đầu tính cách quái gở thời điểm hình thành thói quen, thứ gì đều phải đặt chỉnh tề mới phát giác được bình thường, Thẩm Tầm đem trên bàn những kia loạn phóng gì đó nhất nhất dọn xong, vừa tựa hồ muốn nghiệm chứng cái gì, chậm rì rì đi đến trước giường ngồi hảo, cẩn thận suy tư cực kỳ lâu.

Ngồi sau một lúc lâu, cặp kia lông mày xinh đẹp bỗng nhiên nhíu lại.

Tư Đồ Lan bị hấn này một loạt động tác làm được có chút phát mộng, nhìn hấn kia đầy mặt mất hứng bộ dáng, nhin không được hỏi: "Làm sao, điều kiện không hợp người ý?"

"Này giường rất nhiều người ngủ quá." Thẩm Tầm nghiêm túc nói.

Vô nghĩa... Khách sạn giường có thể không bị rất nhiều người ngủ quá sao?

"Cho nên đâu, ghét bỏ?" Tư Đồ Lan đỡ trán, "Trong tù làm rơm địa phương phô đều ngủ đã tới, còn để ý những này sao? Hiện tại khả không thể so từ trước Ăn sung mặc sướng ngày, có địa phương ngủ đã không sai rồi, có khác thật ngại mao."

Thẩm Tầm cúi đầu, bộ dáng rất là ủy khuất, giống như hoàn toàn không tiếp thụ được cái này tàn nhẫn sự thực.

Tư Đồ Lan luôn luôn đều chống đỡ không trụ hẳn bộ dáng này, lòng mềm nhũn, đưa tay sờ sờ đầu của hắn, ôn nhu nói: "Ngoan lạ, ta nhớ rõ người trước kia cũng không như vậy nuông chiều từ bé."

"Không... Ta chỉ là tại tưởng, ở loại này rất nhiều người ngủ trôi qua địa phương giao ra chính mình lần đầu tiên có thể hay không quá tùy tiện."

"..."

Ngữ khí của hắn chính trực mà lại nghiêm túc, Tư Đồ Lan lại một bộ bị sét đánh lật biểu tình.

Sau một lúc lâu.

"Lan Lan người làm sao vậy, mặt của người như thế nào như vậy hồng?"

Tư Đồ Lan mặt không chút thay đổi nhìn hắn, không nói lời nào.

"Lan Lan người mặt như vậy hồng người có hay không là nhiệt hồng, ta giúp người cởi quần áo đi..."

Tư Đồ Lan tiếp tục mặt không thay đổi nhìn hắn, không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, trong phòng phanh một tiếng vang thật lớn, Thẩm Tâm bị một cước đạp xuống giường, liên tiếp đánh vài cái lặn, che bị đạp địa phương một cái vẻ kêu lên đau đớn, một điểm hoàng thất đệ tử cao quý hình tượng cũng không có.

Lúc đi ra liền tương đối trễ, lúc này đã đem gần nửa đêm thời gian, đi ra ngoài phía trước cũng đã rửa mặt qua, cũng là giảm đi không ít chuyện.

"Ta đếm tới một, người còn chưa ngủ mà nói, ngày mai đừng nghĩ nói chuyện với ta." Tư Đồ Lan bình tĩnh đem đệm chăn vứt xuống trên người hắn, hô một tiếng thổi tắt bên cạnh trên bàn nhỏ đồng đài ngọn đèn, nhanh

chóng rút đi áo khoác, chính mình chui vào pho hỏ một giường ổ chỏn, sỏng phẳng dứt khoỏt mỏy đỏo, "3; 2; 1."

Một chữ vừa dứt, Thỏm Tỏm đỏ muỏn lột sạch y phục của mỏnh, dùng độm chỏn đem mỏnh bao thỏn một cỏi dỏi mỏnh bỏnh chừn, toỏn thỏn trờn dừoi chỉ lộ ra hai con mỏt, cỏn vỏ tỏi chỏp hai lần, ở trỏn độm đen cỏ vẻ phỏ lệ lỏe sỏng.

Trỏn khỏn khỏ tửa hồ tỏn ra ỏm ỏp khỏ tức, hiện tỏi chỏn là mùa xuỏn, lỏi là lầu hai phỏn, cho nẻn ngỏu nhiẻn ngủ trỏn sỏn nhỏ cũng sẽ khỏn cảm lạnh, ngừc lỏi dễ dàng đừoi đi trỏn ngừoi hỏa khỏ. Biết khỏn sẽ ra cỏi gỏ vỏn đẻ, Tư Đờ Lan mới dỏm làm như vậy , nỏng nỏi dỏm thừn tỏn hỏn nỏi nửa tiẻu Long thể a.

Thỏm Tỏm vỏn mỏ mỏt, nhìn ngoỏi vỏi mẻt Tư Đờ Lan phỏi sau lưng, trỏn ỏnh mỏt ủy khuỏt sỏp bài trừ nước mỏt, vì sao trỏn thoỏi bỏn cỏ vỏi nhỏn như vậy đừa giỏn sau giai nhỏn liẻn sẽ yẻu thừn nhưng nỏi, chỏn mỏnh lỏi lạc một cỏi ngủ trỏn sỏn nhỏ kết cục đỏu? Thế giỏi nỏi thỏt sự là khỏn cỏn bỏnh...

Bỏn ngỏi phỏt sinh sự tỏn quá nhiẻu, thể xỏc và tỏn thỏn cũng cỏ chỏt mỏi mẻt, Tư Đờ Lan rỏt nhanh liẻn thiếp đi, hỏn một giờ dư sự tỏn đẻu khỏn cỏ từn.

Thỏn đẻn sỏng sỏm mỏi tỏn lỏi, sỏ khỏi dưnq quang từ ngoỏi của sỏ chiẻu tiẻn vỏo, của nỏng phỏn ứnq đầu tiẻn lỏi là hừnq dừoi giường xem, cũng khỏn cỏ như nỏng dự kiẻn bẻn trỏn nhìn đẻn một cỏi khỏa thỏn bỏnh chừn dỏi mỏnh, mà là khỏn cỏ một bỏnq ngừoi.

Nỏi là khỏn cỏ một bỏnq ngừoi cũng cỏ chỏt qua, nguyẻn bỏn cỏi gỏ cũng khỏn cỏ phỏnq trỏn bỏn nhỏ hỏn mỏy mỏn ỏn sỏng cũng hai chẻn chỏo trỏng, thoỏt nhìn thỏn đỏm ngon miẻnq, sỏ vỏi trỏn cừn đừn sỏn hỏo hỏi vỏi đỏ cỏ khỏc một phẻn tư vỏ, nguyẻn lỏi Thỏm Tỏm đỏ sỏm dỏy,

còn tri kỷ cho nàng chuẩn bị điểm tâm, tuy rằng không phải hẳn tự mình làm, phần này tâm cũng thật sự khó được.

Khí trời bên ngoài thoát nhìn cũng không lạnh, nàng tâm tình rất tốt mặc vào giao lĩnh áo cánh, lại nhanh chóng phủ thêm phía ngoài ngăn vài bồi để giấy, vừa mới chuẩn bị xuống giường, môn lại đột nhiên bị người đẩy ra.

Thật cao gầy teo thân mình xuất hiện tại trong tầm mắt, lại là Thẩm Tâm bưng một chậu nước đi đến, xem nàng dậy rất là cao hứng, bện rộn hô: "Lan Lan tỉnh? Tiêu chuẩn chuẩn bị tốt, lại đây rửa mặt."

Những lời này kinh sợ trình độ tựa hồ có điểm cao, để người nửa ngày tiêu hóa không được.

Tư Đồ Lan có chút ngăn người nhìn trong tay hắc gì đó, nhất thời liên nói đều cũng không nói ra được, tại tầm thường nhân gia thoát nhìn thực chuyện bình thường, không, tại Đại Chu loại này nam quyền tối thượng xã hội, tầm thường nhân gia cũng rất ít có trượng phu làm thê tử đánh nước rửa mặt sự tình phát sinh đi? Huống chi hẳn trước kia còn không phải người bình thường, chẳng sợ hiện tại đã muốn hồ lạc đồng bằng, lại cũng cải biến không xong hẳn từng nuông chiều từ bé sự thực, không để nhân hầu hạ đã là cảm ơn trời đất, khiến như vậy một cái ngậm kim thang thi sinh ra quý công tử cam nguyện phóng □ đoạn, dậy thật sớm vì chính mình đánh nước rửa mặt...

Tư Đồ Lan thật sự có chút không dám tưởng đi xuống, kinh ngạc nhìn hẳn sau một lúc lâu, mới từ trong cổ họng bài trừ vài cái thoát phá chữ đến: "Giống như trước kia... Ta mới là người, bên người nha hoàn đi?"

Thẩm Tâm rõ rệt không có đem của nàng kinh ngạc đương hồi sự, một bên ninh khăn mặt một bên thúc giục: "Nhanh lên nhanh lên, đồ ăn muốn nguội."

Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, chỉ có thể xuyên hài xuống giường, khoe miệng còn mang theo một tia mình cũng không có phát giác ngọt ngào tiểu ý, không nghĩ tới không gặp rắc rối chính là vạn hạnh Tầm nhi cũng sẽ chiều cổ người, đây là mặt trời mọc lên từ phía tây sao sao?

Bởi vì trong chốc lát muốn ra môn, tự nhiên không thể để cho nhân nhận ra. Cho nên dùng qua đồ ăn sáng sau, Tư Đồ Lan liền tâm tình rất tốt cho hắc sửa lại cái trang, đem hắc trên mặt nguyên bản rõ rệt nhất đặc thù đều làm một phen cải tạo, cơ bản đều là hướng tới trái ngược hướng sửa , tỷ như tại sống mũi cao thẳng tuyến thượng nhẹ nhàng lau một tầng mào, tỷ như đem hắc mỏng như cánh ve song thành đồ thành lưỡng căn đại hồng xúc xích.

"Ai nha chúng ta Tầm nhi thật là đẹp mắt a!" Tư Đồ Lan giả mù sa mưa khích lệ nói.

Cải trang hoàn tất sau, Thẩm Tầm nhìn gương đồng trước mặt vô cùng thâm cảm chính mình, toàn bộ miệng đều ủy khuất oai , nhưng chính là bởi vì ngoài miệng bị đồ qua, cho nên hắc bộ dáng bây giờ có vẻ thật là buồn cười.

"Ta không nên như vậy đi ra ngoài." Đã không có khí lực nhìn xem hình tượng của mình , Thẩm Tầm suy yếu kháng nghị.

"Vậy người muốn như thế nào đi ra ngoài?" Tư Đồ Lan cúi lưng, híp mắt nói, "Muốn đỉnh cái so với nữ nhân xinh đẹp hơn khuôn mặt rêu rao khắp nơi sao? Sau đó bị người nhận ra, đem hai chúng ta trao tiến trong thiên lao lại uy một lần thần tiên đàn?"

Thẩm Tầm hừ một tiếng quay đầu đi, bộ dáng rất là có chút không phục, hắc luôn là sẽ lơ đãng tại trước mặt nàng bày ra tối thả lỏng một mặt, tựa như từng như vậy ở chung hình thức, cũng không phải cố ý giả vờ yếu

thế, mà là sớm đã thành thói quen tại trước mặt nàng loại tính cách này, đương nhiên, cũng chỉ là tại trước mặt nàng mà thôi.

Tư Đồ Lan sờ sờ đầu của hắn, dỗ nói: "Ngoan, nghe lời, tỷ tỷ mua cho người đường ăn."

Thẩm Tầm lại không vui, ngang nàng liếc mắt nhìn, cường điệu nói: "Ta so người đại."

"Hảo, người so ta đại..."

Âm thầm oán thầm nói Thẩm Tầm ý nghĩ biến rõ ràng sau chính là điểm này không tốt, liên hồ lộng cũng không tốt hồ lộng, hoàn toàn không có trước kia loại kia nói cái gì liền tin cái gì cảm giác thành tựu ... Tư Đồ Lan bị bác bỏ không có biện pháp, nhưng cuối cùng là thành công nói sang chuyện khác, bán hồng bán lừa dưới, đem hình tượng nhìn xem so mệnh còn trọng yếu Thái Tử điện hạ mang ra khỏi môn.

Kỳ thật cũng không phải rất xấu, chỉ là cải trang thành rơi vào trong đám người ai cũng nhận không ra người thường mà thôi, chính nàng cũng hơi chút sửa lại chút, bất quá không hẳn như vậy rõ rệt, nàng cũng không phải cái gì miễn cảm nhân vật, nhiều lắm là trốn một phen Mộ Tử Xuyên mà thôi, cũng liền không cần thiết lãng phí quá nhiều thời gian.

Tư Đồ vừa cùng Thẩm nhị đôi vợ chồng này đương nghênh ngang xuống lầu, hướng ngoài cửa đi, tại đường trước tính sổ chưởng quầy ánh mắt kinh ngạc theo bọn họ, từ xuất hiện thẳng đến biến mất, sau đó đầy mặt nghi ngờ lật ra sổ sách, ngày hôm qua có như vậy hai người ở trọ sao? Như thế nào nhìn mặt mũi này tuyệt không nhìn quen mắt a...

Tác giả có lời muốn nói: bang cơ hữu đẩy văn:

< Hầu phu nhân >

Tâm xàm!

Người ta xuyên qua đều là đào hoa Đóa Đóa khai,

Chính mình xuyên qua lại là cái mười sáu tuổi ở goá thiếu nữ!

Vong phu lưu lại một đám lòng muông dạ thú tiểu thiếp không nói,

Thậm chí ngay cả tập tước nhi tử cũng chưa định hảo.

12 tuổi tiểu béo đôn đến làm nũng còn có thể nhẫn,

1m9 nam nhân cũng muốn kêu mẫu thân nàng là nháo loại nào?

Chương 72 trên đường

Quảng Lăng thành ngã tư đường trước sau như một phồn hoa, vừa vắn lại là vào lúc giữa trưa, hướng này là nam phố nhất náo nhiệt canh giờ, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, lui tới người đi đường nối liền không dứt, chính là bởi vì nam phố là Quảng Lăng thành nhất náo nhiệt đoạn, rất nhiều giang hồ nhân sĩ đều sẽ lựa chọn ở trong này làm xiếc, vô luận là đùa giỡn hầu , còn có phun lửa , đầu đường thậm chí sẽ có biểu diễn dân gian vũ đạo làm xiếc bọn nữ tử, tuy rằng so ra kém rất nhiều nghiêm chỉnh huấn luyện cung đình vũ cơ, lại cũng bởi vì tiếp địa khí chia tay có một phen phong vị.

Tư Đồ Lan cùng Thẩm Tâm nắm tay nghênh ngang đi trên đường, tựa hồ bọn họ cũng không phải nơi nơi trốn điều tra tồn tại, mà là một đôi bình phàm đến không thể lại bình phàm phu thê, đi ra đi dạo phố giải sầu mà thôi.

Yên ổn ngày nhất định ngăn ngủi, bọn họ đều thực quý trọng loại này khó được bình tĩnh thời khắc.

Mua lương giường mới Tú Hoa bị bộ, cùng với không thiếu trong sinh hoạt không thể thiếu gì đó, thoạt nhìn tựa hồ là muốn tại khách sạn Thường

trụ giống nhau. Trước kia mấy thứ này luôn luôn đều vô dụng chính mình bận tâm, trong cung luôn luôn có chuyên môn phụ trách tư, còn có hữu cầu tất ứng cung nữ thái giám, hiện tại hết thảy đều cần chính mình đến chuẩn bị, cẩn thận ngấm lại, tựa hồ vẫn là một kiện đẹp vô cùng hảo sự tình, nếu như không có nhiều như vậy nguy hiểm nói.

Đi ngang qua bán mặc ly điểm, Tư Đồ Lan có chút do dự dừng bước, lẩm bẩm: "Muốn hay không mua 2 cái đồ chơi này nhi mang đâu."

Thẩm Tầm theo ánh mắt của nàng nhìn qua, bỗng nhiên nói: "Phía trước vị cô nương kia mua cho ta quá một cái... Rất trầm rất lớn, thấy không rõ lộ, mang theo không thoải mái."

Đương Thẩm Tầm mặt không chút thay đổi nói ra chính mình bình trắc kết quả thì Tư Đồ Lan chú ý trọng điểm hiển nhiên có chút bất đồng, biểu tình có chút khó có thể tin tưởng: "Vị cô nương kia?"

"Ân."

"Gọi là cái gì là vị cô nương kia, người chẳng lẽ không biết nàng tên gọi là gì sao?"

"Không biết."

Thẩm Tầm trả lời đương nhiên.

Tư Đồ Lan bóp trán, ban đầu là vì không có khôi phục lại, không nhớ được chính mình bên người cung nữ tên cũng liền mà thôi, hắn bây giờ không phải là đã muốn bình thường sao, như thế nào còn chưa phải ký nhân danh tự... Phía trước bởi vì có chuyện xảy ra vào nhà giam, cũng không biết cô nương kia có hay không có bình an về đến nhà. Tính lên, cô nương kia tốt xấu cũng chiếu cố hắn lâu như vậy, Tầm nhi như vậy thật sự là có chút vô tâm vô phế thôi?

Thế nhưng cẩn thận ngẫm lại, không nhớ được mặt khác cô gái tên tổng so nhớ rõ rất nhiều cô gái khuê danh tốt được bao nhiêu, ít nhất điều này nói rõ mình ở trong lòng hẳn là thực đặc thù tồn tại đi...

Về ký danh tự chuyện này lời ngoài mặt liền ở nơi này, Tư Đồ Lan lôi kéo tay hẳn vào nhà kia duy mạo điểm, một mặt nhỏ giọng nói: "Mang không thoải mái cũng không phải có gì đáng ngại vấn đề, chúng ta ít nhất cũng phải mua được dự bị . May mắn Đại Chu hiện tại lưu hành cái này, trên đường cái mang mặc ly nam tử một bàn tay có thể chụp bay vài cái, nếu đổi thành tiền triều hoài Tống, cái nào nam nếu dám mang cái này trên đường, vậy khẳng định không phải hủy dung chính là khâm phạm của triều đình."

Thẩm Tầm quay đầu, nghiêm túc nhìn nàng ở nơi đó tự quyết định, giống như của nàng mỗi một câu đều là tinh chọn tế mài kim ngọc mỹ thạch, một chữ cũng không thể bỏ qua giống nhau.

Tư Đồ Lan vừa nói chuyện vừa chọn một cái màu xám mặc ly, cập kê sau đại đa số tuế nguyệt đều là tại trong cung vượt qua , chưa từng có mang cái này cơ hội, cầm ở trong tay nghiên cứu hơn nửa ngày.

"Khách quan chậm rãi chọn chậm rãi tuyển, thích có thể mang thử." Chủ quán cũng không ngẩng đầu lên, cúi đầu khảm lõng bàn tính.

Đại Chu mặc ly là dùng thấu Sa La chế thành đặc thù mũ, bất đồng với gia sức châu ngọc duy mạo, vành nón thượng không có cái gì mặt khác trang sức, vòng liềm tự nhiên rủ xuống, có đầy đủ che chắn toàn thân, có lại là nửa người. Cho nên cầm lấy cũng thật là có chút phân lượng, nói mang trầm không phải là không có đạo lý , trên tay nàng lấy chính là một cái toàn thân, cho nên ôm dậy rất lớn một đồng...

Nghiên cứu hoàn tất, Tư Đồ Lan ý đồ đem đồ chơi này mang đến trên đầu, nhưng là củ kết liễu nửa ngày cũng không đem kia đồng sa tách

ra, tìm không thấy mặc ly mở miệng xử còn chưa tính, ngược lại bởi vì nóng vội càng khoa càng loạn. Nhịn không được oán thầm nói, người một cái mũ mà thôi, bộ dạng phức tạp như vậy là muốn trả thù xã hội sao.

Thẩm Tầm đem nàng tất cả động tác thu hết đáy mắt, nhịn không được thò tay đem kia màu xám mặc ly cầm tới, nghiêm túc mà lại có trật tự đem hôi sa lí thuận.

Tư Đồ Lan không muốn thừa nhận là chính mình quá túng, nhanh chóng làm bộ như ngắm phong cảnh bộ dáng nhìn xa ngoài cửa sổ, trên đầu lại thành linh trầm xuống, lập tức phát hiện mình chung quanh bị một mảnh hôi sa bao trùm.

Thẩm Tầm nhẹ nhàng vì nàng đeo đi lên, bộ dáng kia không giống như là tự cấp nàng chụp mũ, ngược lại như là tự cấp nàng lên ngôi hậu quan, động tác ôn nhu mà lại cẩn thận.

Chủ quán một bên khảy lộng bàn tính vừa nói: "Tìm đến một vị như thế sẵn sóc trượng phu, vị này phu nhân thật sự hảo phúc khí a."

"Nơi nào nơi nào..." Mặc dù đối phương khoa nhân không phải là mình, Tư Đồ Lan vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, vốn cho là sẽ xem không rõ gì đó, không nghĩ tới có thể nhìn thấy tính cũng không tệ lắm, chẳng qua từ bên ngoài nhất định là xem không rõ lắm chính mình tướng mạo. Nàng mang mặc ly trước sau đi hai bước, đối với Thẩm Tầm hơi có chút trang điểm hỏi: "Ta đẹp mắt không? Đẹp mắt không?"

"Hảo xem." Thẩm Tầm nghiêm túc đáp.

Tư Đồ Lan ha ha nở nụ cười, từ trong khe hở vươn tay nhéo nhéo mũi hân: "Tiểu hồn đản, người vượt mộng ngựa thời điểm có suy xét quá ta cùng mã cảm thụ sao? Thấy rõ mặt ta sao liền nói hảo xem, lúc nào học được nói dối lạp?"

Thẩm Tâm nghiêng đầu nhìn nàng, ngữ khí cố chấp.

"Người cái dạng gì đều đẹp mắt, không tóc, hảo xem, không ánh mắt không mũi, cũng dễ nhìn."

"..."

Tuy rằng những lời này có chút vi diệu cảm động, nhưng vẫn là như thế nào nghe như thế nào cảm giác quỷ dị...

Thẩm Tâm như trước nghiêng đầu nhìn nàng, mâu trung quang lại cùng dĩ vãng có chút bất đồng, Tư Đồ Lan ngênh lên ánh mắt như thế, tim đập nhất thời lộn nửa nhịp, vội vàng thuận tay nắm lên một bên màu đen mạc ly đưa tới trên tay hắn, nói sang chuyện khác: "Người mua cái màu đen, mua xong chúng ta thì đi đi."

Thẩm Tâm nhìn nàng bối rối bóng dáng, không nói chuyện.

Trả tiền xong sau hai người không có cùng nhau đội, mà là trước bợc đứng lên, thứ này tuy rằng có thể che khuất tướng mạo, nhưng vẫn là có chút rêu rao , về sau dùng đến thời điểm rồi nói sau.

Không biết vì sao, tổng cảm giác vừa đối diện có chút thẹn thùng, hồi khách sạn trên đường Tư Đồ Lan vẫn không dám nhìn ánh mắt hắn, tổng cảm giác Thẩm Tâm khôi phục bình thường sau, có rất nhiều địa phương cùng trước kia không giống nhau, nhưng là lại không thể nói được tới là nào một điểm, cũng không biết chính mình tổng lấy trước kia ở chung phương thức để ý tới hắn đến cùng đúng hay không.

Nàng vẫn cúi đầu chuyên chú tưởng vấn đề, cũng chưa từng đi chú ý chuyện bên cạnh, Thẩm Tâm nhìn ra nàng có chút mất hồn mất vía, đành phải ôm nàng bờ vai tiếp tục đi, miễn cho nàng đụng vào nhân.

"Quan lão gia, ngài có thể làm giúp đỡ bỏ qua chúng ta đi, chúng ta đây chính là chính đương nghề nghiệp!"

"Có xuyên này chúng bại lộ quần áo ở trên đường cái khiêu vũ chính đương nghề nghiệp? Làm xiếc? Ta xem các người là đang len lén kéo khách bán | thân đi, đi đi đi, có tiền tự mình đi khai sân, chỗ kia chúng ta khả không quản được, đừng tại chúng ta quản hạt địa giới hạt giáo hợp, ảnh hưởng thành phong người hiểu không?"

Đây đối với nói thanh âm thật sự là có điểm đại, tưởng không nghe gặp cũng phải nghe thấy được, thêm bởi vì vây xem quần chúng quá nhiều, giao lộ đều cho ngăn chặn.

Tư Đồ Lan ý thức được Thẩm Tâm cước bộ một đốn thời điểm, mới phát hiện chung quanh đây đã muốn bị vây xem đám người đổ được chặt như nê m cối , các đời lịch đại người xem náo nhiệt tổng là có rất nhiều, thêm nơi này vốn chính là các loại xiếc ảo thuật tụ tập , nhìn thấy nơi này ra nhiều loạn, tất cả mọi người chạy tới .

"Đây là đang làm gì?" Tư Đồ Lan kiễng chân tò mò hướng phía trước xem.

Thẩm Tâm lắc lắc đầu: "Không biết."

Bên cạnh một vị nhiệt tâm mua thức ăn đại nương đáp khang: "Các người còn không biết đi, này quan sai lão gia khả hắc tâm đầu, đều không biết trình diễn bao nhiêu hồi, người ta các cô nương ở trong này đáp đài khiêu vũ làm sao, khiêu vũ một mỗi như vậy, xuyên thiếu chút thì thế nào. Người ta lại không ăn trộm lại không thưởng , cố tình liền bị những này quan sai nhóm chính."

"Một đám nhìn nhân khuông cầu dạng , không chừng là tại đánh cái gì oai chủ ý đầu, những kia lừa bịp nhân mặc kệ, thiên để chính những này hảo xem cô nương gia, vừa thấy liền biết không có ý tốt lành gì, người nhìn

nhìn, ban đầu khiêu vũ nhưng có mười người đâu, ngày hôm qua trống rỗng thiếu đi một cái, cũng không biết là không phải đám người này làm hảo sự. Ai... Cũng không có Thanh Thiên Đại lão gia quản quản những người này."

Tư Đồ Lan kinh ngạc nhìn mang theo rõ đại nương liếc mắt nhìn, nhưng chỉ là ồ một tiếng, liền không có nói chuyện, bọn họ đã sớm từ chỗ cao té ngã đáy cốc, hiện tại đã là kia phổ thông không thể lại phổ thông bình dân, cũng không cần biết việc này, nhân các hữu mệnh, chính là bởi vì có như vậy phân tranh ma sát sự tình, mới đã sớm các loại bất đồng vận mệnh, nàng không phải quan thế âm bồ tát, không có tinh lực quản thế gian này sở hữu nhân sự.

Nếu không phải đại nương trong lúc vô ý lại nói thêm một câu, nàng nhất định đã muốn xoay người rời đi.

"Nhưng ta chính là không nghĩ ra, này quần vũ nương nếu đều có tư cách tại Hoàng gia trên yến hội biểu diễn, như thế nào còn nguyện ý ở trên đường xuất đầu lộ diện đâu? Cũng không biết các nàng là nghĩ như thế nào."

Tư Đồ Lan dừng bước, trong lòng vừa động, nghiêng đầu nhìn thẳng ánh mắt nàng, vội vàng hỏi: "Đại nương, cái gì gọi là có tư cách tại Hoàng gia trên yến hội biểu diễn?"

"Hoa Xương vương không phải tháng sau đăng cơ sao, tân đế đăng cơ tự nhiên là muốn tổ chức yến hội, này Hoàng gia yến hội khả luôn luôn không thể thiếu ca múa trợ hứng, ban đầu trong cung những kia cái nhạc sĩ vũ cơ a, Hoa Xương vương ngại xui không cần, nói các nàng khắc chủ. Nghe nói này quần vũ cơ tại Quảng Lăng thành danh khí đại, tuy nói thường xuyên xuất đầu lộ diện, thế nhưng người ta nhảy thật tốt, có đặc sắc a, trong cung đã sớm người tới tuyên quá chỉ, làm cho bọn họ tay chuẩn bị đâu."

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Tư Đồ Lan đột nhiên ngẩng đầu, thanh âm đều có điểm không giống như là chính mình : "Đại nương... Người vừa có phải hay không nói, bên trong này thiếu đi một người?"

"Đúng a, phỏng chừng bị cái nào quan sai coi trọng, bắt về nhà làm thiếp, sau đó không cho nàng xuất đầu lộ diện thôi, ít nhất không phải đã xảy ra chuyện. Bằng không những cô nương này như thế nào sẽ dễ yên?" Kia đại nương cầm giỏ thức ăn một cái vẻ hướng bên trong nhìn quanh, một bên cùng nàng nói chuyện, ngữ khí có vẻ có chút không chút để ý.

Tháng sau...

Tư Đồ Lan nhìn về phía bên cạnh Thẩm Tầm, người sau tựa hồ cũng nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nhìn lại nàng.

"Tâm nhi, người còn nhớ rõ lần trước cái kia ám sát của người hầu tử sao."

Thẩm Tầm gật gật đầu, lại không nói chuyện.

"Chúng ta... Có phải hay không cũng có thể làm như vậy?"

Chương 73 mạo danh thế thân

"Chúng ta... Có phải hay không cũng có thể làm như vậy?"

Thẩm Tầm cúi đầu nhìn ánh mắt nàng, tựa hồ muốn nói cái gì đó, còn không đợi hăn mở miệng, Tư Đồ Lan đã muốn hít sâu một hơi, gỡ ra đám người đi vào.

"Ta tất cả nói bao nhiêu lần, chúng ta đây là chính đương nghề nghiệp, ngài muốn là có bản lĩnh, đại khả lấy đi chính đương luật pháp con đường đến đuổi chúng ta đi, như vậy lấy công báo tư nhưng là phải tạo báo ứng !"

Nguyên bản người xem náo nhiệt đều ở đây bên ngoài làm thành một vòng tròn, đem người ở bên trong bao vây nghiêm mật, quan binh còn đang cùng các vũ nương giằng co, một phương sảo muốn đuổi các nàng đi, một bên chết sống đều lựa chọn thủ vững trận địa, ai cũng không muốn nhận thua.

"Lấy công báo tử?" Đi đầu quan sai cười lạnh một tiếng, "Các người có cái gì đáng giá ta lấy công báo tử, đừng vội ngậm máu phun người, chúng ta chỉ là vì dân chúng làm việc, loại bỏ các người những này nhiều dân tai họa mà thôi."

Vẫn ở theo lí lấy tranh cô gái kia tướng mạo thoát nhìn xinh đẹp hào phóng, giờ phút này chỉ là bởi vì sinh khí mà có vẻ chẳng phải hoàn mỹ, nhưng vẫn là cái thực dễ nhìn đại mỹ nhân, tựa hồ là này quần cô nương trung đi đầu, cũng không cần biết rất nhiều, nàng bước lên một bước liền nói: "Người dám đối với mình lương tâm nói không phải lấy công báo tử? Người gia hỏa này mấy ngày trước đây coi trọng chúng ta vũ phương Đình loan cô nương, đem hết trăm phương nghìn kế nàng cũng không muốn từ người, then quá thành giận dưới người liền mang theo người đến uy hiếp chúng ta, còn tưởng là cái gì không được quan sai, ta xem, các người chính là Đại Chu quan phủ tay sai!"

Nói chuyện nữ tử ngay từ đầu ngữ khí khá lịch sự, càng đi về phía sau cũng càng ngày càng căm tức, cầu nóng nảy cũng sẽ nhảy tường, các nàng cũng không phải là cái gì tốt niết nhuyển quả hồng, "Ta nói cho các người biết, đừng tưởng chúng ta là vũ phương nữ tử dễ khi dễ, chúng ta tháng sau nhưng là phải vì trừ quân hiến vũ, đến thời điểm thừa cơ cáo các người một trạng, cam đoan các người chịu không nổi!"

"Ha ha ha ha ha cấp!" Đầu lĩnh kia quan sai phảng phất nghe được trên thế giới này đáng cười nhất chê cười, "Liền các người những này cỏ đuôi chó còn có thể cho trừ quân hiến vũ đâu? Kia trong cung huấn luyện vũ cơ cũng làm cái gì đi? Còn có, Đình loan a? Đình loan là ai vậy ta như

thế nào chưa nghe nói qua, trước mặt nhiều như vậy dân chúng mặt vu hãm nhân khả không tốt lắm đâu?"

Một bên rất nhanh có người đưa lỗi tai quá khứ, nói cho hẳn biết vương gia lần trước chính miệng xác định dân gian vũ cơ chính là trước mắt đám người này, đầu lĩnh quan sai nghe xong, có chút lúng túng ho khan hai tiếng, lại cũng không như thế nào chú ý, chung quy tiến cung nhảy cái vũ cũng thật sự tính không là cái gì đại sự, nhiều lắm về sau sẽ ở dân gian thanh danh lên cao mà thôi, hiện tại giữ lẫn nhau không dưới vấn đề mới là trọng điểm, vậy xem dân chúng nhiều như vậy, hẳn anh minh một thế, không nghĩ đưa tại mấy người phụ nhân trên tay.

"Dù sao mặc kệ thế nào, phạm vi mười dặm nội là thuộc ta lớn nhất! Ta lại nói một lần cuối cùng, chinh điều nam phổ đều là của ta quản hạt địa giới, nơi này, các người lẫn còn chưa phải lẫn?"

Kỳ thật ngay từ đầu chính là lông gà vỏ tỏi chuyện nhỏ, chỉ là bởi vì người vây xem đa tài đem sự tình làm phức tạp, con thỏ nóng nảy còn cắn người, mọi người đều là có người có tính khí, bị nhiều người như vậy nhìn, nếu trước nhận túng , vậy còn như thế nào tại đây địa phương hỗn đi xuống?

Hai bên đối thoại đã đến gay cấn tình cảnh, tùy tiện nghe hai câu, Tư Đồ Lan xem như đã muốn hiểu rõ chuyện này nguyên nhân trải qua cùng kết quả, cẩn thận ngẫm lại, cảm giác thật đúng là để người có chút không nói gì.

Cái kia vẫn ra mặt vũ nương vừa định muốn phản bác những gì, lại đột nhiên ngậm miệng, bởi vì nàng phát hiện vẫn mang theo xem kịch vui tâm lý vây xem trong đám người đột nhiên đi ra một người.

Nàng kia mặc trên người nhà giàu người ta tối lưu hành một thời Vân Cẩm nam tú vải bồi để giầy, hai tay chấp sau lưng vu phía sau, đi khởi lộ

đến bình tĩnh mà ổn trọng, có chút khí thế, vừa thấy liền biết xuất thân không giống bình thường.

Tư Đồ Lan nhìn nhìn phản ứng của mọi người, phát hiện mình trang được cũng không tệ lắm, vì thế hít sâu một hơi, đi đến huyền tối hung quan sai trước mặt, há mồm liền chất vấn: "Phạm vi mười dặm nội là thuộc ngài lớn nhất? Ngài phóng những lời này thời điểm có cùng Tần đại nhân chào hỏi sao?"

Kia quan sai nhìn đến nàng này phó muốn nhúng tay tư thái, vừa định muốn lên tiếng quát lớn, cho cái chân lượng ra oai phủ đầu, khả nghe được Tần đại nhân ba chữ thời điểm lại đột nhiên mở to hai mắt nhìn, dùng đầy mắt xem quái vật biểu tình xem trước mắt nữ tử.

Tư Đồ Lan trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, Đại Chu gần nhất chức quan thay đổi tuy có chút thảm thiết, may mắn không lan đến gần phía dưới những này tiểu quan. Nàng phía trước bởi vì thụ hoàng đế chi mệnh chỉ bảo Thái Tử phân biệt nào đó chức quan lớn nhỏ, nhìn không thiếu hoàng đế đưa tới hồ sơ phó bản, trong đó bao gồm toàn bộ Đại Chu quan viên chi tiết danh sách, thậm chí ngay cả có mấy cái tiểu thiếp vài cái nữ nhi đều ghi chép rõ ràng thấu đáo.

Sở dĩ nhớ rõ trước mắt người này trực hệ thủ trưởng là một vị họ Tần đại nhân, là vì nàng phía trước đảo qua liếc mắt nhìn, nhìn thấy có cái tên gọi Tần thọ...

Sau đó nhìn cái này không biết nhà ai cha mẹ lấy tên nở nụ cười phân nửa ngày, thuận tiện nhìn lướt qua hần chức quan cùng phạm vi quản hạt. Cho nên nói đôi khi một ít lơ đãng hành động sẽ ảnh hưởng đến chính mình cả nhân sinh, ở lâu cái tâm nhãn tổng là không sai .

"Người... Người là ai?" Kia quan sai hiển nhiên có chút khẩn trương.

"Ta là chân trời đẹp nhất đám mây." Tư Đồ Lan bình tĩnh đáp.

"..." Quan sai nuốt một ngụm nước bọt, nhìn nhìn nàng kia đầy mặt gợn sóng không sợ hãi biểu tình, lại nhìn một chút nàng kia một thân người bình thường xuyên không nổi vật liệu may mặc, càng ngày càng cảm giác nàng có lai lịch lớn, nhin không được thử nói: "Chẳng lẽ ngài chính là Tần đại nhân thường xuyên nhắc tới tiểu nữ nhi Tần khanh khanh?"

A?

Tư Đồ Lan bóp trán, này người một nhà thủ danh tự như thế nào đều như vậy kỳ ba, sống được là có nhiều tùy ý a. Thế nhưng hiện tại trọng điểm hình như là... Đối phương đem mình nhận thành thủ trưởng nữ nhi, ai, vị này để lộ tin tức Đại ca, thật sự là cảm ơn người.

Tuy rằng bọn họ giọng nói rất lớn, bất quá chung quanh dân chúng ai cũng không biết Tần đại nhân là ai, cho nên nàng cũng không thể nào lo lắng.

Nghe hẳn giọng điệu này giống như này Tần khanh khanh chưa từng có ra mặt, thế nhưng còn rất được cha nàng yêu thích giống nhau, thành, liền nàng!

"Nhìn người bộ dạng như vậy khó coi, nhãn lực đồ không sai nha." Tư Đồ Lan ưu nhã liêu liêu trên trán kia tương đương với không có Lưu Hải, ngữ khí biếng nhác nói, "Gia phụ không chuẩn ta xuất đầu lộ diện, cho nên ta trò chuyện đi ra việc này nhưng trăm ngàn đừng nói cho cha ta, không thì các người sẽ chờ ta cáo trạng trước đi!"

Chúc mừng Tần thọ đại nhân hỉ làm cha.

Vừa nghe trước mắt người này chính là chính mình thủ trưởng khuê nữ, đi đầu quan sai sợ tới mức thiếu chút nữa an vị địa thượng, sợ nàng đem hôm nay chuyện này tự nói với mình phụ thân, làm cho chính mình rơi vào cái chức quan không bảo kết cục, liền vội vàng gật đầu khò người

cam đoan nói: "Tần nhị tiểu thư yên tâm! Chúng ta là tuyệt đối sẽ không nói cho đại nhân!"

Nói, quay đầu lại đối với mình nhất bang xuống tay nói: "Các người hôm nay nhìn thấy quá Tần nhị tiểu thư sao!"

"Không có!" Người phía sau trăm miệng một lời trả lời hăn.

Nhìn đến bản thân các huynh đệ như vậy hiểu chuyện, đi đầu quan sai hài lòng nở nụ cười, quay đầu nhìn nọt nói: "Ngài đại nhân có đại lượng, nhưng trăm ngàn chớ đem ta vừa nói câu nói kia nói cho Tần đại nhân... Tiểu trên có già dưới có trẻ, còn phải dựa vào phần này công sự dưỡng gia sống tạm đâu."

Lời đó? Tư Đồ Lan sửng sốt, suy nghĩ kỹ nửa ngày mới nhớ tới là câu kia "Phạm vi mười dặm nội là thuộc ta lớn nhất" .

"Sau đó thì sao?" Tư Đồ Lan ôm thủ đứng ở tại chỗ, triều kia vài cái vũ nữ phương hướng nhìn nhìn, đầy mặt không chút để ý nói, "Hôm nay việc này giải quyết như thế nào? A không đúng, các người hiện tại chỉ có hai lựa chọn."

Kia quan sai ngăn người, nhìn không được hiếu kỳ nói: "Nào hai lựa chọn?"

"Một là lẩn, hai là lập tức lẩn."

"..."

Đại gia người này có cái gì phân biệt sao?

Trong lòng tuy nghĩ như vậy nói cũng không thể nói lung tung, đi đầu quan sai xung nàng lấy lòng cười cười, liền nói cũng không nhiều nói một câu liền mang theo chính mình xuống tay nhóm rời đi, trong lòng suy nghĩ

mình cũng trảo của nàng thóp, cho nên nàng chắc chắn sẽ không cùng Tần đại nhân nói lung tung . Chẳng qua mấy cái này vũ cơ về sau xem như không quản được , ai biết ngày nào đó lại giết đi ra một cái Tần nhị tiểu thư đâu?

Từ lúc song phương đình chỉ kịch liệt đối phun cùng cho nhau bạo liêu, ban đầu đám người vây xem đã muốn tán không sai biệt lắm, cho nên bọn họ đi được thời điểm trên đường cũng không như thế nào đổ, chẳng qua kia nghèo túng bóng dáng có điểm tượng tan đoàn lính tôm tướng của.

Tư Đồ Lan nhìn bọn họ rời đi, thẳng đến xác định bọn họ đi xa, mới chậm rãi đem thân mình chuyển lại đây, dài dài thở ra một hơi, hoàn mỹ giải quyết vấn đề, thuận tiện còn giải quyết thụ sau, thật sự là nhất cử lưỡng tiện! Bất quá lần này giả mạo thật sự là hảo hiểm a, thế nhưng không thể không khen chính mình một câu, Tư Đồ Lan, người thật sự là quá không biết xấu hổ!

Về phần cái kia mạo danh kỳ diệu bị chính mình giả mạo Tần tiểu thư, về sau nếu như không có hiện tại như vậy nghèo túng mà nói, đáng môn nói cái tạ hảo...

Thẩm Tầm từ dần dần tản mạn khắp nơi trong đám người đi ra, chậm rãi đứng ở phía sau của nàng, do dự thật lâu mới nói: "Vừa bên phải có cái quan sai không có nói 'Không có', xem ra là hoài nghi của người... Về sau không cần làm loại này chuyện vọng động tình ."

Tư Đồ Lan ngẩn người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hẩn một cái: "Người quan sát được thật cẩn thận..."

Thẩm Tầm không nói chuyện.

"Không quan hệ." Tư Đồ Lan đem đầu chuyển trở về, nhỏ giọng nói, "Không có việc gì, liền tính bại lộ ta cũng không sợ, Tần đại nhân một cái quan lục phẩm tính cái gì, chúng ta người quen biết bên trong, tùy tiện tìm

cái cung nữ đều có thể áp hấn một đầu, Châu Dữu hiện tại nhưng là chính Ngũ phẩm tư thiện, tại tân triều hảo không nổi tiếng đâu."

Lời của nàng vừa nói xong, kia vài cái vũ cơ liền hướng bên này đi tới, đi đầu nữ tử cho dù là lại đây cảm tạ người, khí tràng cũng không chút nào yếu thế.

"Đa tạ cô nương đại ân."

Tư Đồ Lan không khách khí chút nào nói: "Việc rất nhỏ, không cần tạ ta. Nghe nói các người tháng sau muốn vào cung vì trừ quân biểu diễn, kết quả thiếu đi cái vũ nương phải không?"

Người nọ lược hơi trầm ngâm, đáp: "Đây là cái ngoài ý muốn, bất quá chúng ta có thể hướng mặt khác vũ phường mượn người, sẽ không chậm trễ cái gì."

Tư Đồ Lan bước lên một bước nói: "Có thể làm cho ta đến thay sao?"

Kia vũ nương thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, mặc dù nói dáng người tướng mạo cái gì đều là ra ngoài ý liệu hảo, thế nhưng vừa thấy liền biết không phải là thường niên luyện vũ nhân, khó tránh khỏi sẽ để người cảm giác thật giả lẫn lộn.

Vì thế cũng có chút do dự: "Này... Chỉ sợ không tốt sao."

Tư Đồ Lan mím môi, tình thế bắt buộc: "Mẹ ta là cung đình vũ cơ xuất thân, từ tiểu dạy ta không thiếu, về phần ta nhảy thật tốt không tốt, ngài vẫn là nhìn rồi lại nói."

Nàng xoay người, lại lôi kéo Thẩm Tâm tay áo nói: "Đây là ta đệ đệ Thẩm..."

"Ta là chồng của nàng."

Thẩm Tầm mặt không đổi sắc cắt đứt của nàng giới thiệu.

Tác giả có lời muốn nói: thực xin lỗi...

Ngày hôm qua ký túc xá từ buổi sáng bắt đầu cắt điện đoạn cả một ngày... ..

74 Bắc Ngụy ca múa

Đệ 074 chương Bắc Ngụy ca múa

Nhìn lại, Thẩm Tầm đang đầy mặt bất mãn nhìn nàng, tựa hồ rất là sinh khí, hai cái mày kiếm cơ hồ đều phải dựng lên, ngữ khí nghẹn khuất nói: "Người là ai đệ đệ?"

Tư Đồ Lan một sang, mạnh ho khan hai tiếng, lòng nói người không cần đánh gãy nhanh như vậy đi, nhượng nhân gia vừa thấy liền biết ta là gạt người như vậy thật sự hảo sao...

Ngoài miệng lại không nói cái gì, coi như là cam chịu chuyện này .

Đứng ở trước mặt vị kia vũ nương vốn là có chút hồ nghi, vừa đối thoại nàng đều nghe được rõ ràng thấu đáo, không phải nói là cái gì Tần gia tiểu thư sao, vì sao đệ đệ họ Thẩm? Nhìn hai người bọn họ như vậy không được tự nhiên thần thái mới phản ứng lại đây, có lẽ vị này Tần tiểu thư phải không nguyện ý bại lộ tình lang thân phận đi.

Tư Đồ Lan vừa không có suy xét quá nhiều, tùy tiện cho Thẩm Tầm xé cái thân phận, trong lúc nhất thời thế nhưng lộ chân tướng, thẳng đến nhìn thấy ánh mắt của đối phương mới phản ứng được, âm thầm may mắn, may Thẩm Tầm phản ứng khoái.

Vũ nương đem các nàng như vậy không được tự nhiên thần thái nhìn ở trong mắt, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là che miệng cười, "Ta họ sở, các

người bảo ta Sở nương liền hảo. Ta chỉ là có chút không nghĩ ra, cô nương người xuất thân thoát nhìn không thấp, như thế nào sẽ muốn để làm cái này thay thế bổ sung? Nơi này cô nương trước kia đều là không nhà để về , chúng ta tổ kiến cái này vũ phường, dựa vào đầu đường làm xiếc mà sống, cũng là vì trộn lẫn miếng cơm ăn, người có lý do gì đâu? Nếu như có thể nói ra cái nguyên cớ đến, chúng ta ngược lại là nguyện ý suy nghĩ một chút."

Nói dối bên trong bình thường muốn pha tạp ba phần nói thật mới càng thêm có thể tin.

Tư Đồ Lan lược hơi trầm ngâm, nói: "Thực không dám giấu diếm, Hoa Xương vương bên người tối thụ sủng vị kia Tư Đồ cô nương tên, cùng ta năm đó ân nhân cứu mạng tên giống nhau như đúc, ta chính là hi vọng có cơ hội có thể giáp mặt nói cái tạ, chẳng sợ chỉ là nhìn đến nàng vẫn mạnh khỏe, cũng yên lòng. Thế nhưng gia phụ chức quan không cao, vẫn cũng không có cơ hội, hiện tại hôm nay gặp các người, thật sự là cái cơ hội tốt."

Sở nương nhìn nhìn ánh mắt nàng, xem nàng ánh mắt chân thành, cũng không có quá nhiều hoài nghi, thở dài một hơi nói: "Hoặc là... Người nhảy một đoạn chính mình sở trường nhất vũ đạo đi."

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cuối cùng là khởi cái đầu, về phần về sau có thể hay không liên lụy đến các nàng, chuyện này nàng trong lòng đã sớm có so đo, nếu được chuyện, nàng khẳng định hội cho các nàng rất nhiều ưu việt, làm cho các nàng một đời không lo ăn không lo mặc, dù sao mình là lợi dụng người khác, không lời nào để nói. Nếu sự tình không có thành công, nàng hoàn toàn cũng có biện pháp đem những này vô tội bọn nữ tử phiết sạch sẽ, khác làm không được, điểm này nàng vẫn là có thể cam đoan .

Vừa đi ngang qua thời điểm song phương đã ở cãi nhau , cho nên cũng không nghiêm túc xem quá các nàng nhảy là cái gì vũ, lúc này, Tư Đồ Lan trong đầu chợt lóe mẫu thân thân ảnh, trong lòng có như vậy trong nháy mắt hoảng hốt cùng bất an.

"< Bách Sinh > đi."

Tư Đồ Lan vừa mới dứt lời, bên cạnh nhạc sĩ ngẩng đầu nhìn nhìn mặt nàng, lược hơi trầm ngâm liền vì nàng diễn tấu lên, này thủ khúc là Bắc Mục dân gian nhạc khúc, tuy nói là biên mục quốc gia, nhưng ở Đại Chu coi như có chút danh khí , cho nên vẫn truyền lưu rộng rãi, tầm thường nhạc sĩ nhóm nghe được tên cũng rất tự nhiên diễn tấu lên.

Tư Đồ Lan mặc quần áo cũng không thích hợp khiêu vũ, nhưng đúng nguyên nhân vì không nhẹ liền mà sinh một loại khác mỹ cảm.

Theo âm nhạc đổ xuống, Tư Đồ Lan chậm rãi dương mở tay áo, hát đầu, giống như khổng tước xòe đuôi, hán phục khoan bào tay áo luôn luôn đều là đẹp nhất trang phục, vô luận tại khi nào chỗ nào, đều có thể triển hiện ra nó khác phong thái.

Lại không phải Đại Chu cổ điển vũ, thể hiện một bộ Bắc Mục thiếu nữ ở trên đại thảo nguyên bừa bãi tư thái, lại không giống như là nàng một người đang biểu diễn, mà là chịu tải rất nhiều mặt khác cảm tình.

Nàng nhảy rất nhanh, các loại động tác không thể nói rõ có bao nhiêu rung động lòng người, lại không phải không để nhân cảm thấy kinh diễm , lưu sướng như vậy, mỗi một cái động tác đều phải phát luyện qua thiên biến vạn biến, thuần thực đến cùng nhạc khúc hòa làm một thể, vòng eo mềm mại tựa hồ một bàn tay liền có thể niết đoạn, nơi này cũng không phải tráng lệ cung điện, càng không phải là đã sớm đáp hảo vũ đài, mà là người đến người đi phố xá, không thiếu người đi đường đều dừng chân nhìn lên này xa lạ vũ đạo, phát ra sợ hãi than hoặc là khinh thường thanh âm.

Tư Đồ Lan một bên nhảy, trong đầu một bên hồi tưởng mẫu thân tại trong đình viện xoay tròn bộ dáng, hồi ức dần dần cùng hiện thực trọng điệp, trong trí nhớ mẫu thân mặc thật dày tam trọng y, lại nhảy vô cùng nhẹ nhàng vũ đạo, như là lâu dài bị trói buộc tại trong lồng giam, hô hấp không đến phía ngoài không khí. Mẫu thân là Bắc Mục nhân, nguyên là nên tại trên thảo nguyên sinh hoạt một đời, lại bởi vì một ít âm soa dương thác sự tình đi đến Trung Nguyên, đã trải qua rất nhiều chuyện, sau này gả cho phụ thân của nàng.

Trong đám người xem ánh mắt của nàng đều các hữu bất đồng, chỉ có Thẩm Tầm vẫn mặt không chút thay đổi nhìn nàng, không có tán thưởng ý tứ, cũng không có bất cứ nào khác cảm xúc, như vậy bình thản mà lại trầm mặc. Thế nhưng nàng cùng hắc trong lòng đều hiểu, cả đời này, chỉ có hắc xem ánh mắt của nàng chân thật nhất chí, như vậy tín nhiệm, vĩnh viễn không có người bên ngoài có thể siêu việt.

Tư Đồ Lan không có đem vũ nhảy xong, chỉ là hơi chút phô bày như vậy một đoạn ngắn liền dừng tất cả động tác, cúi đầu đối Sở nương khiêm tốn nói: "Có thể quá quan sao?"

Sở nương tựa hồ còn đắm chìm tại vừa vũ bộ bên trong không có phản ứng kịp, qua thật lâu mới nói: "Người trụ cột không sai, tùy tiện giáo một giáo hắc là cũng có thể đuổi kịp tiến độ, được rồi, về phần vị này..." Nàng đưa ánh mắt ném về phía đứng ở một bên Thẩm Tầm, vừa định nói cái gì đó, đối phương lại mình mở miệng, vẻ mặt thành thật.

"Ta cho các người làm việc vặt."

Tư Đồ Lan nghe đến câu này thời điểm đáy lòng giống như có một ngụm máu tươi phun ra, nếu những lời này xuất hiện tại nửa năm trước, toàn bộ Đông cung nhất định tất cả đều hội kinh diệu tròn mắt, đường đường một quốc Thái Tử cho người khác làm việc vặt, nói ra cũng quá thâm một điểm đi. Nhưng là vừa có thể như thế nào đây, đã muốn trở nên

thảm như vậy , còn trông cậy vào xuyên kim mang ngân bị người hầu hạ sao?

Nhưng vận mệnh chính là như vậy, đối tất cả mọi người là công bình , cũng đúng tất cả mọi người phải không công bình .

Sau đó Tư Đồ Lan ngênh lên Sở nương cặp kia tràn ngập không tin ánh mắt: "Ân... Hẳn làm việc vất."

XXXX

Lâm Nhu há mồm cắn tiếp theo khối gà nướng chân, sau đó đem trên bàn ăn ngon uống ngon đều hưởng chính mình trước mặt xê dịch, tay nàng ngăn, không có phương tiện đủ đến.

Mấy ngày nay mỗi ngày bị người ăn ngon uống ngon cung, nàng đều nhanh ăn thành một cái béo Nhu Nhu , nhưng khi nhìn những kia mê người đồ ăn, lại thật sự nhẫn không đi xuống, đành phải nhất nhất ăn vào trong bụng. Quả nhiên Tư Đồ Lan ý tưởng là không sai , Lâm Nhu làm một con tin, Mộ Tử Xuyên chẳng những sẽ không bạc đãi nàng, ngược lại sẽ đối với nàng rất tốt, cho nên hoàn toàn có thể không cần lo lắng.

Vào cửa chuẩn bị thủ cái đĩa nha hoàn vừa vén rèm lên, nhìn đến nàng còn đang ở đó ăn, vì thế lại lui ra ngoài, trong lòng thầm mắng, người nào a... Ăn cùng cái lợn dường như.

Lâm Nhu vừa nhìn thấy nàng liền quát: "Người đợi đã!"

Đây chính là phía trước nói cho nàng biết rất nhiều việc cái kia nha hoàn , vẫn luôn là do nàng phụ trách chính mình ẩm thực khởi cư, nàng không ra môn, cho nên cũng chỉ có thể tiếp xúc được như vậy một cái đại người sống.

Nha hoàn thực không kiên nhẫn dừng bước, nói: "Làm gì."

"Thịt kho tàu quá nị ! ! ! Lần sau khiến đầu bếp không cần phóng quá nhiều du! !" Lâm Nhu rất nghiêm túc đề ý kiến.

Còn tưởng rằng là cái gì chuyện thật trọng yếu đâu, nha hoàn liếc nàng một cái, không chút nào che giấu nói: "Người cho rằng loại này ăn mặc không lo ngày người còn có thể qua vài ngày?"

Lâm Nhu đang tại nhấm nuốt thực vật rằng nhanh nhất thời đình chỉ công tác, ngữ khí có chút kinh hoảng hỏi: "Người có ý tứ gì..."

"Nhìn người đều dọa thành hình dáng ra sao, tướng quân cũng sẽ không muốn mạng của người, nên xui xẻo cũng không phải là người." Nha hoàn quả cái loan, cười nhạo nói, "Nghe nói người chủ tử bị tìm được, người nên ở trong lòng vì nàng thiêu mấy nén hương, cầu nguyện nàng kết cục không cần quá thảm mới đúng."

Lâm Nhu thần tình chẳng những không có thả lỏng, ngược lại khẩn trương hơn.

"Tìm được? !"

"Đúng a tìm được." Nha hoàn bắt đầu thu thập một ít đã muốn ăn sạch mặt tịnh cái đĩa, không chút để ý nói, "Người như thế nào không hỏi xem ở đâu tìm được?"

"Ở đâu tìm được?" Lâm Nhu khẩn trương truy vấn.

"Ta cũng không biết."

Nha hoàn kia cho nàng một cái đáng đánh đòn trả lời, nâng lên trong tay cái đĩa liền ra ngoài, lưu cho nàng một cái vô cùng tiêu sái bóng dáng.

"..."

XXXX

Nơi này luôn luôn là là so ngoại ô còn muốn chỗ thật xa, bình thường hướng những người khác gia mượn ít đồ đều phải đi vài bên trong lộ, Giang Thủy Nhàn vẫn thầm oán phụ thân vì cái gì muốn đem phòng ở lựa chọn xây tại loại địa phương này, thẳng đến ngày đó đến, nàng mới chính thức hiểu cái này trí mạng khuyết điểm có bao nhiêu đáng sợ.

Tận mắt chứng kiến gặp mẫu thân và khó được hồi một chuyến gia phụ thân chết ở trước mặt bản thân, màu đỏ thắm máu tươi vẫn từ trong phòng chảy tới bên ngoài, đó là nàng cả đời này cũng sẽ không quên cảnh tượng, là so tuyệt vọng còn muốn tuyệt vọng hít thở không thông cảm xúc, mà hung thủ giết người chính là lúc trước đem cái kia nam tử xa lạ đưa vào đến Hắc y nhân.

Liền tại nàng cho là mình cũng phải cùng cha mẹ cùng nhau vô duyên vô cớ bị mất mạng thời điểm, đột nhiên có người ngăn trở Hắc y nhân huy kiếm động tác, ý thức mơ hồ trung, nghe được như sau vài câu đối thoại.

"Chủ thượng cũng không cho phép thương thế của người cùng người khác tính mạng, như thế nào, giận chó đánh mèo dân chúng vô tội sẽ là của người nguyên tắc sao?"

Hắc y nhân cầm đao quay đầu đi, trong mắt hận ý thâm trầm: "Nhưng lại là bởi vì bọn họ không nghe theo phân phó, đem người nọ thả ra ngoài, ta mới bởi vậy bị tướng quân cách chức, thù này không báo, khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta!"

"Không cần mắc thêm lỗi lầm nữa ... Chỉ cần người bỏ qua cô nương này, vừa giết hai người kia, ta liền coi như không có nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không cùng tướng quân nhắc tới." Người nọ thanh âm trầm ổn mà lại bình tĩnh, hơi có chút cư cao lâm hạ khí thế, tựa hồ so với hẳn muốn cao thượng vài cái quan giai.

Hắc y nhân kia do dự một lát, quay đầu nhìn Giang Thủy Nhàn liếc mắt nhìn, một khắc kia ánh mắt hắc ngoan như đao nhọn, sau một lúc lâu, trường kiếm rơi xuống đất, cũng không quay đầu lại rời đi.

Thằng đến tiếng bước chân biến mất ở bên tai, vừa lên tiếng ngăn cản vị quan quân kia mới chậm rãi đi tới, triều nàng đưa tay ra.

Giang Thủy Nhàn lại không có để ý đến hắc, chỉ là thẳng tắp nhìn trên mặt đất thi thể, toàn thân phát cương. Song thân chột qua đời thảm kịch tới quá nhanh, liên phản ứng cũng không kịp phản ứng, nhanh đến nàng cho là mình là đang nằm mơ.

Nguyên bản bình tĩnh mà lại an dật sinh hoạt, tại trong khoảnh khắc sụp đổ.

ĐÔNG CUNG THÁI TỬ LÀ ĐỒ NGỐC [C]

Hoa Tri Phủ
www.dtv-ebook.com

END

ĐÔNG CUNG THÁI TỬ LÀ ĐÚA NGỐC

Tác giả : Hoa Tri Phủ

Converter : Tamquay

Văn án : (Hệ thống nêu lên) ngài mời thái tử họp thành đội.

(Hệ thống nêu lên) thái tử tiếp nhận rồi ngài thỉnh cầu.

(Hệ thống nêu lên) chúc mừng hiệp sĩ thành công bắt được tôn quý
hũ nút tiêu tùy tùng một con.

--

Ta tin tưởng, một ngày nào đó có thể mang người đi ra trước mắt này
một mẫu ba phần mà.

Để người biết thế giới này như vậy màu sắc.

PS: nam chủ khi còn bé bị kích thích, giai đoạn sau sẽ thay đổi tốt,
phong cách ấm áp hướng.

Ngày càng hoặc cách nhật càng. HE, mất quyền lực dưỡng thành văn,
không tiếp thụ khảo chứng cùng nhân thân công kích.

Nội dung nhân:

Tìm tòi mẫu chốt tự: Diễn viên: Tư Đồ Lan, Trầm Tâm | Phối hợp diễn: Mộ Tử Xuyên | Cái khác:

Chương 1 mới gặp Thái Tử

"A Lan!"

Đầu thu gió ở bên tai nhẹ nhàng phất qua, hạnh cũng không có ngày đông như vậy rét lạnh, Tư Đồ Lan có chút kinh ngạc quay đầu lại, lại là Đào Ưu cô cô tại gọi nàng.

Chỉ hơi hơi cung kính khom người, nói: "Cô cô có cái gì phân phó sao?"

Đào Ưu trong tay mang theo hộp đồ ăn cùng một kiện Ngân Hồ đại cừu, thấy nàng xoay người lại, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Thượng thiện cục làm chút tân kỳ điểm tâm, Hoàng hậu nương nương nhìn mới mẻ, liền phân phó ta cho Thái Tử đưa đi, còn nói thời tiết dần lạnh, Đông cung bên kia cung nhân không dùng được, muốn ta đem này đại cừu tự mình đưa đến Thái Tử trên tay mới tốt."

Nàng do dự sau một lúc lâu, nói tiếp: "Nhưng là trong nhà ta đầu hôm nay tới nhân thăm, Dương công công vẫn chờ dẫn ta đi đâu. Hai người chúng ta tiến cung phía trước coi như là hàng xóm láng giềng, tặng đồ chút chuyện nhỏ này, người trước hết thay ta một lần đi?"

Tư Đồ Lan cười nhận lấy trong tay nàng gì đó, mới phát hiện kia đại cừu thật là có chút trầm, nhu thuận nói: "Cô cô hãy yên tâm đi thôi, Đông cung lộ ta còn là nhận được."

"Người cô nương này, tính tình tổng là như vậy hảo, chẳng trách nương nương thích. Nghe nói trong nhà cho người định kia nhóm việc hôn nhân, nhân tháo vát, bộ dáng cũng tuần tú, liền ba ba chờ người thả ra cung ngày đó đâu."

Nghe lời này, nghĩ tới Mộ gia vị công tử kia, Tư Đồ Lan thật là có chút xấu hổ, "Cô cô chớ giễu cợt ta."

"Không lấy cười, không lấy cười." Đào Ưu không hề lấy nàng trêu ghẹo, nhìn nhìn trong tay nàng hộp đồ ăn, thở dài một hơi, "Bộ dạng tuần tú, tính tình lại hảo, tự nhiên là không lo gả, khả ở trên đời này, khó hôn phối ngược lại là hơn đi."

Nói, hướng bốn phía nhìn xem, lại nhỏ thanh nói, "Có chút lời, nhân trước không có phương tiện nói, lúc này bên cạnh cũng không ngoại nhân, lại nói cho người nghe vừa nghe."

"Hoàng hậu nương nương là tiên trước đại trưởng công chúa sinh nữ nhi, thân phận tự nhiên tôn quý... Nhưng là tổ tông mà nói tổng là có đạo lý, gả ra ngoài cô nương sinh khuê nữ là không thể tái giá về nhà mẹ đẻ, một khi mẫu huyết chảy trở về, liền sẽ sinh si ngốc nhi. Nhạ, Đông cung vị kia Thái Tử gia chính là cái ví dụ, đều nhanh hai mươi, ngay cả cái thái tử phi cũng không có."

Tư Đồ Lan vội vàng triều sau nhìn nhìn, gặp bốn phía không có nhân, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong cung là không cho phép sau lưng loạn tước lưỡi căn, Đào Ưu cô cô hôm nay nói lời nói nếu truyền ra ngoài, chính là điều mười đầu cũng không đủ. Miễn cho đối phương nói tiếp, nàng rũ mắt, vội vàng nói: "Những lời này, A Lan nghe liền là, cô cô vạn vạn không cần lại cùng người bên ngoài nói."

"Ta không đem người làm ngoại nhân mới cùng người nói." Đào Ưu lại là bất đắc dĩ lại là vui mừng, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này làm việc cẩn thận, định có thể thành châu báu, nghĩ nghĩ, lại tiếp phân phó hai câu, "Khoái cho Thái Tử đưa qua đi, nếu là đi trễ, nương nương cần phải trách phạt. Còn có, bên kia cung nhân cũng có chút không đem Thái Tử đương hồi sự, người cũng không muốn quá mức kinh ngạc."

"Nô tỳ đỡ phải."

Tư Đồ Lan khom người cáo lui, xách hộp đồ ăn cùng đại cừu liền nhắm hướng đông cung đi, đây là nàng lần thứ hai đi đường này, dĩ vãng loại này tặng đồ sống đều không phải là nàng làm. Hoàng hậu nương nương cảm giác nàng làm việc cẩn thận, có chừng mực có tiến thoái, bình thường đều là phải chút bưng trà đổ nước sống, lại cảm thấy nàng thông minh, liền lưu lại trước mặt giải buồn .

Đi tới cửa cung, mới phát hiện Đào Ưu cô cô nói lời nói không phải là không có đạo lý , ban ngày, đường đường Thái Tử Đông cung thậm chí ngay cả cái người giữ cửa cũng không có.

Hướng bên trong thật lâu, mới nhìn đến vài cái nhàn vô sự tiểu cung nữ ngồi ở trên ghế đá, thuyết minh ý đồ đến, đem gì đó bỏ vào bọn họ trên tay, nàng đối Đông cung cũng không thực, cũng không cảm giác có cái gì không ổn.

Gì đó đưa đến, Tư Đồ Lan xoay người chuẩn bị rời đi, mới vừa đi năm bước không đến, liền nghe đến vừa kia 2 cái tiểu cung nữ nhỏ giọng thảo luận đứng lên.

"Ai nha! Này điểm tâm thoạt nhìn không sai, quay đầu phân cho Lăng Giang các nàng ăn chút."

Tư Đồ Lan bóng dáng rõ rệt cứng cứng đờ, phảng phất có chút không thể tin được, chậm rãi quay lại thân mình.

Nàng tại đây trong cung làm khoái hai năm, như vậy trắng trợn không kiêng nể ăn vụng chủ tử gì đó cung nữ, lần đầu gặp. Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, cũng là thực bình thường. Bởi vì chủ tử không hiểu lý lẽ, đầu óc không tốt, cho nên sẽ không trách tội bọn họ, lại càng sẽ không cáo trạng. Cho nên có thể nhàn hạ liền nhàn hạ, có thể chiếm tiểu tiện liền chiếm tiểu tiện nghi.

Nàng cùng Thái Tử vốn không có gì ân oán, nhưng khi nhìn đến loại này cảnh tượng, cảm thấy cũng thay hấn lại giận, hai bước đường ba bước đi qua, trên cao nhìn xuống nhìn các nàng.

Kia 2 cái tiểu cung nữ vừa mở ra hộp đồ ăn, còn chưa kịp ăn, thấy nàng thành linh lại quay ngược trở về, đều vô cùng giật mình, vội vàng đóng hộp lại, ấp úng cũng không biết nên nói cái gì.

Tư Đồ Lan giành trước một bước nói: "Thái Tử gia gì đó, cũng là các người có tư cách ăn? !"

"Không có không có..." Kia tiểu cung nữ run lên một cái, tìm cái lý do nói, "Ta, chúng ta chỉ là tại cho Thái Tử thử độc..."

Tư Đồ Lan tựa hồ nghe đến cái gì tốt cười chê cười, liếc các nàng nói: "Yêu, lần đầu nghe nói có người dám cho Hoàng hậu nương nương đưa gì đó thử độc, ai còn sẽ hại thân nhi tử bất thành? Không nói đến người không biết trời cao đất rộng dám ăn vụng chủ tử gì đó, chỉ bằng người câu này mạo phạm hoàng hậu mà nói, liền không biết là thế nào chết !"

Kia tiểu cung nữ bị nàng huấn cả kinh một sợ, biết đối phương là bên cạnh hoàng hậu nhất đẳng cung nữ, hoàn toàn có thể cáo như vậy một trạng, trong lúc nhất thời có chút kinh hoảng, ngay cả vì chính mình cầu tình cũng không dám lên tiếng.

Tư Đồ Lan cũng không có ý định thật sự cùng các nàng so đo, tại đây trong cung, thiếu một cái kẻ thù tổng so nhiều hảo, nói chuyện như vậy, chỉ là cho cái uy hiếp cơ mà thôi.

Rõ ràng đều là đồng dạng cung nữ thân phận, khí thế lại cao hơn không thiếu.

"Về sau lại khiến ta nhìn thấy các người lớn như vậy bất kính, thì không phải là răn dạy như vậy đơn giản."

2 cái tiểu cung nữ vội vàng lên tiếng trả lời, thanh âm cũng có chút phát run, các nàng cũng chỉ là tham ăn mà thôi, chủ tử địa vị luôn luôn thùng rỗng kêu to, toàn bộ Đông cung cũng không có ai sẽ để ý, trong lúc nhất thời ở trước mặt người bên ngoài lộ chân tướng.

"Điện hạ ở nơi nào." Tư Đồ Lan lại hỏi một câu.

"Không, không biết..." Một cái tiểu cung nữ sợ hãi đáp, một cái khác thân thủ triều một cái phương hướng chỉ chỉ, "Hảo, hình như là ở bên kia."

"..." Tư Đồ Lan nhíu mày, trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn, điện hạ a điện hạ, người cái này Thái Tử làm được thật là có chút uất ức, nàng luôn luôn là cái không yêu quản nhân sự nhân, cảm thấy cũng hiểu được sinh khí. Ngay cả chính mình chủ tử ở nơi nào đều không biết, những người này là như thế nào tuyển đến trong cung đến .

Nghĩ ngang, nàng hôm nay còn càng muốn đem đồ vật tự mình đưa đến Thái Tử trên tay.

Tư Đồ Lan bước lên một bước, đem vừa đưa cho nàng nhóm gì đó lại cầm trở về, nhắc váy liền hướng kia phương hướng đi. 2 cái tiểu cung nữ thần tình thật là có chút thấp thỏm, sợ nàng thật sự hướng hoàng hậu cáo trạng, lại cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đi phía trước nhiều đi vài bước, quả cái loạn, quả nhiên nhìn thấy trong truyền thuyết gốc Thái Tử, một người ngồi xổm dưới tàng cây, cũng không biết đang làm cái gì. Bên người một cái hầu hạ nhân cũng không có, lẻ loi ngồi xổm chỗ đó, nếu không phải là bởi vì hắc mặc trên người Đại Chu Thái Tử huyền hắc Thường phục, thật đúng là nhìn không ra hắc có dưới một người trên vạn người thân phận.

Đi vào mới phát hiện hắc tại dùng xẻng nhỏ đào thổ, cho dù là làm như vậy chuyện nhàm chán, vẻ mặt cũng rất là chuyên chú.

Tư Đồ Lan có chút tò mò, không rõ hẳn vì cái gì muốn đào thổ, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đi đến trước mặt hắn, yên lặng hành lễ, "Điện hạ đại an..."

"Nô tỳ là phụng Hoàng hậu nương nương chi mệnh mang đồ tới ."

Thẩm Tầm tại thực chuyên chú đào thổ, trực tiếp đem nàng đương không khí không nhìn rời. Đương hắn chuyên chú thời điểm, phải không khả năng chú ý tới bên cạnh. Mây kiếm mắt sáng, trời sinh hậu duệ quý tộc, trên trán còn có không khó phát hiện mỹ nhân tiêm, từ Tiểu Cẩm y ngọc thực quá quán, trên mặt một điểm vết cũng không nhìn ra được, nói là Thanh Từ như thủy cũng không đủ, thoát nhìn cùng bình thường nam tử cũng không có một hai.

Tư Đồ Lan có chút ngăn người, mới nhớ tới không thể dùng cùng người bình thường nói chuyện phương thức đến cùng hắn trò chuyện, vì thế nàng cũng theo ngồi đi xuống, đem trong tay gì đó thò đến trước mặt hắn, ý đồ gợi ra sự chú ý của hắn.

"Điện hạ?"

Thẩm Tầm vốn vẫn nhìn chính mình bào hổ, đột nhiên xuất hiện thứ gì ngại trụ tầm mắt của hắn, thật là có chút kỳ quái, không khỏi nhíu nhíu mày, rất nhanh liền thân thủ đẩy ra.

Tư Đồ Lan ngượng ngùng thu tay, nghĩ nghĩ, thò tay đem hộp đồ ăn mở ra. Chỉ chốc lát sau, nồng đậm điểm tâm hương khí liền tán phát đi ra, liền chính nàng nghe đều cảm giác đói bụng.

Động tác trên tay ngừng dừng lại, Thẩm Tầm đột nhiên quay đầu nhìn nhìn cái kia hộp đồ ăn, tựa hồ tại nghiêm túc tự hỏi, chính mình đang tại bào thổ, phải như thế nào trống đi thủ đến ăn cái gì đâu?

Tư Đồ Lan có chút do dự, ma xui quỷ khiến liền giấy dầu lấy ra một khối nhỏ điểm tâm, đưa tới bên miệng hân.

Thẩm Tâm mi nhãn một loan, thân hình chưa động. Chỉ đem đầu hướng phía trước khuynh khuynh, sau đó một ngụm điều đi kia khối tiểu cao, chậm rãi cắn. Sau đó tiếp tục bào thổ, cũng mặc kệ trước mắt rốt cuộc là cái gì nhân. Song mâu hơi hơi triều hạ, phảng phất đang làm một chuyện rất trọng yếu.

"..." Ngón tay còn đứng ở giữa không trung, Tư Đồ Lan cảm thấy rất thần kỳ, nhin không được hỏi, "Điện hạ, người đến cùng đang đào cái gì?"

Điện hạ không để ý tới nàng.

Đã không phải là lần đầu tiên bị không để ý tới , Tư Đồ Lan tựa hồ đã có điểm thói quen, ngồi xồm trên mặt đất lẳng lặng nhìn hân đã lâu, đột nhiên thở dài một hơi, biết hân nghe không hiểu lời của mình, lại nói tiếp nói tới cũng không có gì gánh nặng.

"Kỳ thật người như vậy cũng rất hảo , tuy nói là cái ngốc tử đi, rốt cuộc là ngậm kim thang thi sinh ra , hảo ăn hảo uống cung. Giống như ta? Trên có già dưới có trẻ, không đúng, không có tiểu. Bất quá cũng kém không nhiều lạ... Phụ thân cùng muội muội đều dựa vào ta tại trong cung làm việc sống, chờ thêm vài năm tích cóp đủ tiền, thả ra ngoài gả cho người, cũng vẫn là muốn dưỡng bọn họ, ai... Gia gia có bản khó niệm kinh a."

Quả nhiên, có chút lời chỉ có đối với ngốc tử tài năng phun ra, ở trong cung làm việc, có chút lời cũng không thể nói lung tung, không cần thận đó chính là muốn rơi đầu . Nàng vốn chính là cái làm nhảm, tại trong cung ghen lâu, khó tránh khỏi có rất nhiều mật vàng muốn đổ, cái gì cũng không hiểu ngốc tử liền là thí sinh tốt nhất .

Thẩm Tầm cũng đích xác không có nghe nàng nói chuyện, chân mày cau lại, khòe miệng giật giật, nói hai người gặp mặt tới nay chữ thứ nhất.

"Sảo."

"..." Tư Đồ Lan bị hấn nghẹn, có chút xin lỗi đứng lên, nhỏ giọng nói, "Thực xin lỗi a, ta nói nhiều lắm."

Người ta Thái Tử gia hoàn toàn không có phản ứng ý của nàng, tự mình bào thổ.

Tư Đồ Lan đem hộp đồ ăn đặt ở bên cạnh hấn, sau đó ôm món đồ đại cừu ngăn người một lát, bốn phía không có sạch sẽ địa phương có thể phóng, nghĩ nghĩ, nàng có chút do dự đem đại cừu khoác lên trên người của hấn. Ngân Hồ nhan sắc vốn là tôn quý, sẵn hấn khuôn mặt tuần tú càng phát ra tinh xảo như vậy.

Tựa hồ là cảm giác kia hồ ly mao có chút ngứa nhân, Thẩm Tầm có chút mê mang, hơi hơi triều bên cạnh né vừa trốn, cũng không nói thêm cái gì.

Nàng không khỏi ngăn ra, đáy lòng thở dài một hơi, như vậy hảo xem nhân, thật sự là đáng tiếc... Nếu là cái không ngốc, không chừng khiến bao nhiêu cô nương gia hoài xuân đầu.

Gió thu thổi tới, lá cây tốc tốc rung động, Tư Đồ Lan thân ảnh đã muốn biến mất ở trước mặt, Thẩm Tầm giống như cũng căn bản không chú ý tới có một người như thế xuất hiện quá đường như.

Không bao lâu, địa thượng đã muốn bào ra một cái tiểu động, Thẩm Tầm đem ngân cái xẻng nhét vào một bên, sau đó tiểu tâm dục dục từ trong vạt áo lấy ra một chi... Bút lông.

Cẩn thận xem xét xem xét, liền nhẹ nhàng vút xuống trong động, chuẩn bị dùng thổ đem nó vùi lấp đứng lên.

Thẩm Tầm an lòng tưởng, ân, bút đã muốn bị hắt lạng lẽ giấu xuống, Thái Phó chắc chắn sẽ không lại buộc hãn học viết chữ.

Chắc chắn sẽ không ...

Chương 2 rước họa vào thân

"Người có thể xem như trở lại." Đào Ưu cô cô từ xa nhìn thấy Tư Đồ Lan thân ảnh, vội vàng chạy tới, "Gì đó khả đưa đến?"

Tư Đồ Lan gật gật đầu, xoay người đến đối mặt với Đào Ưu. Nàng đưa xong gì đó sau đi thượng nghị cục làm chút chuyện, vừa mới trở về không lâu.

"Vậy là tốt rồi." Đào Ưu cô cô vỗ vỗ ngực, xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó từ trong vạt áo lấy ra một phong thư đưa cho nàng, "Ta vừa tùy Dương công công đi cửa cung, người cái kia vị hôn phu nghe nói người trong nhà ta muốn tới xem ta, liền thác cha ta mang hộ tín lại đây, nói là giao cho người, ta ở chỗ này khả chờ thật là lâu."

Tư Đồ Lan nhận lấy tín, vội vàng hướng nàng nói tạ, Đào Ưu cô cô cười khoát tay liền đi làm việc.

Trong lòng nàng có chút khẩn trương lại có chút hoảng thần, đây không phải là lần đầu tiên thu được hãn tin. Trong lòng rất rõ ràng, trừ phi phát sinh chuyện gì đại sự, bằng không hãn chắc là sẽ không tùy tiện viết thư .

Xoay người đi phòng mình, cùng ở cung nữ vẫn chưa về, nàng ngồi ở trên tháp mở ra lá thư này.

Đập vào mắt một mảnh thanh dật chữ nhỏ, thật là Mộ Tử Xuyên bút tích.

"Lan nhi, ta tòng quân đi."

Nhìn đến mở đầu vài chữ, Tư Đồ Lan nhất thời cứng cứng đờ, có chút không dám tin tưởng.

"Hoa Xương vương xưa nay yêu binh, tại trong quân uy tín cực cao, theo hã, chắc chắn có ra mặt một ngày. Phụ thân vốn là tính toán đem trong nhà cửa hàng giao cho ta xử lý, nhưng là đệ đệ vừa Thành gia, những này sản nghiệp, hã hã là so với ta càng cần. Ta từng đáp ứng người sẽ khiến người quá thượng tốt nhất ngày, nhưng là kế thừa phụ nghiệp, theo thương mưu sự, luôn luôn đều không phải là ta muốn. Nam nhi chí ở bốn phương, đại trượng phu lúc này lấy da ngựa bọc thây chết trận chiến trường vì vinh, ham hưởng lạc chỉ biết miệng ăn núi lở. Ta là nghiêm túc suy xét quá thật lâu mới làm ra quyết định này, người cũng sẽ không trách ta đi? Huống hồ cung nữ chỉ có năm măn 25 tài năng thả ra cung, đang đợi của người ngày bên trong, chi bằng làm ra một phen sự nghiệp đến."

"Lan nhi, chờ ta kiếm quân công, phong cảnh đến cưới người, khả hảo?"

Tư Đồ Lan chậm rãi đem lá thư này điệp lên, trong đầu hiện ra ngày xưa quen thuộc cảnh tượng.

Lúc đầu, người nọ tà tà ý tại sát tường, bên môi ngậm một mảnh lá trúc, chớp mắt triều nàng huyết sáo.

"Muốn hay không theo ta về nhà a." Nhất ngôn nhất ngữ, hết sức phong lưu.

Biết rất nhiều năm, tuy vẫn là Phiên Phiên thiếu niên, cũng đã nhưng chừng chạc chút.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Kỳ thật lại nói tiếp, tông quân cũng không có cái gì không ổn. Đại Chu lúc này chính là thái bình thời kì, tuy rằng Bắc Mực biên giới khi có ma sát, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có cái gì chiến tranh, cho nên ít nhất hãn an nguy phải không dùng lo lắng.

Mà thôi, theo hãn đi thôi, nam nhân đều tưởng kiến công lập nghiệp, tầm thường vô vi nhân sinh cũng không có cái gì ý tứ.

Về phần chính mình, có một người như thế nguyện ý chờ nàng, dù cho thành gái lỡ thì cũng nguyện ý cưới về nhà, coi như là cuộc đời này không uổng . Tại trong cung an an phận phận làm xong còn dư lại vài năm, không đi gây chuyện, không ra nổi bật, như thế cũng liền đủ .

Nhưng là nàng không gây chuyện, không có nghĩa là sự tình không chọc đến nàng.

...

Vừa thu hồi tín, cùng nàng cùng ở cung nữ liền hoảng hoảng trương trương chạy vào, "Không xong không xong, A Lan người nhanh đi chính điện hầu hạ, nương nương chính phát ra tính tình đâu!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đối phương rõ rệt có chút mờ mịt.

Cung nữ ánh mắt một bể, hô to: "Thái Tử điện hạ trúng độc!"

"! ! !" Tư Đồ Lan mở to hai mắt nhìn.

Chân trước đưa xong điểm tâm người ta sau lưng liền trúng độc , không mang theo chơi như vậy của nàng đi? !

Không nói nhiều hỏi, nhắc váy liền triều chính điện chạy, trong lòng đập bịch bịch, liền tính chuyện này không phải là mình làm, cũng khẳng

định không thoát được quan hệ, chi bằng mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết.

Vừa vào cửa liền nhìn đến Đào Ưu cô cô quỳ trên mặt đất, cung bối có đôi chút vi phát run, nàng niên kỉ cũng không nhỏ , khả gặp được loại chuyện này vẫn còn có chút khó có thể cầm giữ.

"Không phải người?" Hoàng hậu nương nương đứng ở nàng trước mặt, trừng mắt răn dạy : "Người ta chỉ tên nói là Hợp Dương cung cung nữ đưa đi , này hợp điểm tâm trừ thượng thiện cục cũng chỉ có người động tới, còn có cái gì tốt nói xạo ? Bất quá người yên tâm, bên kia bản cung cũng phái người đi thăm dò, một cái cũng sẽ không sót mất!"

Tư Đồ Lan nhú nhú mày, sau đó bước lên một bước, không chút do dự quỳ tại Đào Ưu bên cạnh.

"Điểm tâm là nô tỳ đưa qua , mặc kệ cô cô sự, thỉnh nương nương thứ tội."

Đào Ưu cô cô sửng sốt, không nghĩ tới nàng hội đứng ra vì chính mình khiêng, có chút kinh ngạc, nhiều hơn lại là cảm động. Nàng vốn không muốn đem Tư Đồ Lan kéo vào đến, bởi vì chuyện này khẳng định cùng nàng không có quan hệ, nhiều nhân chịu tội không bằng thiếu một người chịu tội, huống chi người này vẫn là nàng luôn luôn yêu thương vẫn bối.

Đào Ưu quỳ tại hoàng hậu trước mặt đại khí cũng không dám ra một cái, chớ nói chi là quay đầu đi xem nàng.

"Đào Ưu, người đi theo bản cung bên người khoái mười mấy năm , phái người đi là đúng tín nhiệm của người, giao cho người khác đi làm? Cũng một người dám." Hoàng hậu lại quay đầu liếc liếc Tư Đồ Lan, "Nhiều ra cái cùng phạm tội đến, cũng hảo, nhất tịnh phạt!"

Hoàng hậu đã qua tuổi 40, lại bởi vì được bảo dưỡng đương, thoát nhìn còn tượng hơn ba mươi tuổi nhân, lại có Đại Chu tối quý giá châu ngọc Lâm Lang làm sấn, tôn quý vô cùng, để người không dám tiết độ.

"Vô luận là người nào, dám hại Thái Tử, chỉ có một con đường chết."

Tư Đồ Lan trong đầu nhanh chóng dạo qua một vòng, chờ hoàng hậu mà nói vừa dứt âm, vội vàng nói: "Nương nương muốn phạt cứ việc phạt, chỉ là thứ nô tỳ cả gan hỏi một câu, điện hạ hiện tại thế nào?"

Hoàng hậu sững sốt một lát, bỗng nhiên cười lạnh, "Người ngược lại là quan tâm thực, tự nhiên là không sao, bằng không bản cung còn có tâm tình ở trong này theo các người lãng phí thời gian?"

Nàng lúc này giành trước tại hoàng hậu định tội phía trước nói: "Nô tỳ có thể chứng minh, Thái Tử trúng độc cùng này hộp điểm tâm không có quan hệ!"

"Nga?" Hoàng hậu rõ rệt không tin, trên mặt biểu tình lại hơi chậm lại, "Nói như thế nào?"

"Bởi vì, nô tỳ cũng ăn."

Tư Đồ Lan mặt không chút thay đổi, tâm bình khí hòa nói dối.

"Nô tỳ hiện tại hoàn hảo hảo , một chút việc cũng không có."

Kỳ thật nàng căn bản cũng không có ăn, nhưng chỉ có như vậy tài năng phiết thanh quan hệ của mình. Nàng vốn là không thẹn với lương tâm, đùa giỡn chút ít thông minh cũng sẽ không thế nào.

Cái gọi là không đánh vô chuẩn bị chi trận, không tìm vô chuẩn bị chi lấy cớ, tuy rằng nàng là không có bất cứ nào chuẩn bị, thế nhưng Thái Tử

vốn cũng không phải là người bình thường, chỉ cần mình một mực chắc chắn sự thật này, hẳn là có thể lừa dối quá quan.

Hoàng hậu sắc mặt có chút phức tạp, lúc trước cung nhân đến báo thời điểm, của nàng nhịp tim đều lộn nửa nhịp. Lại nghe nói Ngự y đúng lúc đuổi tới, không có cái gì đáng ngại, mới Panasonic một hơi. Thế nhưng cũng bắt đầu làm cho nàng lo lắng đề phòng, này trong cung có người muốn hại con trai của nàng, từ một nơi bí mật gần đó từng bước mưu hoa, từng bước tới gần, nếu không điều tra ra, một khắc cũng khó mà an tâm.

Nếu nói trên đời này ai có khả năng nhất hại Thái Tử, hơi có chút đầu óc người đều biết là đương kim thiên tử thân đệ đệ -- tay cầm trọng binh Hoa Xương vương. Trữ quân chi vị, hẳn nhưng là muốn mấy thập niên.

"Chỉ bằng lời nói của một bên, gọi bản cung như thế nào tin người?"

"Nương nương nếu không tin, đại khả chính miệng hỏi Thái Tử điện hạ." Tư Đồ Lan thực thản nhiên, "Chuyện này tất có kỳ quái, nô tỳ chết cũng liền mà thôi, bất quá một cái tiện mệnh mà thôi, nếu không đem hung thủ thật sự bắt được đến, điện hạ an nguy khó bảo, nhất định là hậu hoạn vô cùng."

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, cảm thấy rất là có chút đạo lý, "Cũng thế, bản cung đang muốn đi Đông cung nhìn một cái, người liền theo đi thôi. Nếu thật sự là như người nói vậy cũng liền mà thôi, nếu là dám có một câu là gạt người, người cứ chờ đi."

Tư Đồ Lan đi theo phía sau của nàng, hít sâu một hơi, ai... Nhân một khi xui xẻo, hừ cái ca đều có thể bị sặc chết.

Thái Tử gia...

Sống hay chết, toàn dựa vào người...

Đây là nàng hôm nay lần thứ hai đến Đông cung, lại là cùng buổi sáng hoàn toàn bất đồng cảm giác.

Nghe nói Hoàng hậu nương nương đích thân đến, người người đều đánh thập nhị vạn phần tinh thần tới đón tiếp, nên quét rác quét rác, nên thủ vệ thủ vệ, toàn bộ Đông cung một mảnh Hân Hân hướng vinh, mỗi người đều mang theo hòa khí khuôn mặt tươi cười.

Hoàng hậu có chút vui mừng, Tư Đồ Lan nhưng có chút hàn tâm, trên đời này, mềm nắn rắn buông sự tình luôn luôn cũng sẽ không thiếu.

Thái Tử tại tẩm điện nghỉ ngơi.

Tư Đồ Lan nhắm mắt theo đuôi theo tại đám người mặt sau, ánh mắt phiến diện, nhìn thấy hôm nay bị chính mình răn dạy một người trong đó tiểu cung nữ, kia cung nữ cũng nhìn thấy nàng, lộ ra kinh hoàng bộ dáng, tựa hồ là sợ nàng thật sự cùng hoàng hậu cáo trạng, vừa mới chuẩn bị tránh đi nhiều đi, lại phát hiện cổ tay của mình bị người bắt được.

Tư Đồ Lan thản nhiên liếc nàng liếc mắt nhìn, sau đó đem đầu thượng tối quý giá kia căn cây trầm rút ra, đột nhiên đưa tới trên tay nàng, rất có điểm uy hiếp tư thế, tiếp cái gì cũng không nói cứ tiếp tục đi về phía trước.

Nàng đi ở đám người mặt sau cùng, cho nên lần này hành động không có những người khác nhìn thấy.

Kia tiểu cung nữ rõ rệt sửng sốt, đã lâu đều không có phản ứng kịp, chỉ vội vàng đem kia cây trầm cất vào chính mình trong vạt áo, tiến lên vài bước đuổi kịp đội ngũ của mình, đoàn người triều tẩm điện mà đi.

Vào điện, hoàng hậu nhận lấy cung nữ trong tay được, một thân một mình vào phía sau rèm, liên can cung nữ thái giám liền tại bên ngoài đợi mệnh, đại khí cũng không dám ra một tiếng.

Nam Hải minh châu xuyên thành mạc liêm, còn có chứa một tầng mỏng manh kim sắc mảnh sa, tựa như ảo mộng, ngược lại có chút khác xa hoa. Mảnh mặt sau truyền đến hoàng hậu ôn nhu hỏi thanh, một lần lại một biến, không chán ghét này phiền. Đây chính là nàng mang thai mười tháng sinh hạ đến thân nhi tử, liên tính là cái ngốc , cũng là yêu thương , bất quá, hiển nhiên không thể từ ngốc Thái Tử chỗ đó được cái gì có giá trị trả lời.

"A Lan, người vào đi." Hoàng hậu kêu một tiếng.

Mang theo chút sinh tử chưa biết thấp thỏm cảm, Tư Đồ Lan trong lòng bàn tay đều nặn ra hãn, nghe phân phó, chậm rãi đi vào, rơi xuống mắt đã nhìn thấy Thẩm Tầm bán mặc một bộ trung y bán ngồi ở trên giường, hoàng hậu chính cho hãn mớm thuốc, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, sợ nóng hãn dường như.

Hoàng gia giường tổng là đại thái quá, cảm giác chính là đồng thời ngủ lên bốn năm người cũng hiểu được rộng mở, cũng không biết là người thiết kế ác thú vị, vẫn là hậu cung nhiều tiền đến không địa phương hoa. Kim ti Tú Hoa gấm vóc, nhuộm bị cao gối, một tia một đường, tấn hiển Hoàng gia khí phái.

Thẩm Tầm cau mày, từng miếng từng miếng uống mẫu thân đút cho hãn được, thật là có chút khó chịu.

Nhấn hồi lâu, rốt cuộc đem chén kia đẩy ra, trong ánh mắt mười vạn phân ủy khuất.

Bữu bữu môi nói: "Được, khổ."

Thanh âm của hãn kỳ thật thực trong sáng, lại có từ tính, lại nói ra loại này... Khả ái mà nói đến, khó tránh khỏi để người hoài nghi hãn phải chăng cố ý giả bộ, bất quá ngẫm lại, ai vui vẻ giả ngốc tử trang hai mươi mấy năm a...

Khi Tư Đồ Lan chính quỳ trên mặt đất, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Thẩm Tầm lại đột nhiên nhìn về phía nàng.

Kỳ thật đây là một kiện chuyện rất kỳ quái tình, hẳn rất ít sẽ đi chú ý trừ mình ra bên ngoài những vật khác, không đúng, hẳn tại sao có thể nói mình là gì đó đâu? Trở lại chuyện chính, nói tóm lại, Tư Đồ Lan thành công hấp dẫn một cái ngốc tử lực chú ý.

Coi nàng như cho rằng Thái Tử kế ngại nàng sảo sau lại muốn ngại nàng chướng mắt thời điểm, Thái Tử đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cao cao, ăn ngon."

"..." Cảm tình ngài chỉ là nhớ kỹ ăn ngon ? Bất quá vậy cũng không phải ta làm nha...

Tư Đồ Lan có chút thụ sủng nhược kinh, hoàng hậu sắc mặt có chút kém...

"Hoàng nhi, mẫu hậu hiện tại hỏi người một vấn đề, nếu người còn nhớ rõ, giống như thực trả lời." Hoàng hậu xoay người đối Thẩm Tầm nói.

Mặc dù là cái ngốc tử, thế nhưng Thẩm Tầm vẫn luôn thực nghe lời của mẫu thân, nhẹ nhàng chớp mắt, tỏ vẻ tự mình biết .

Tư Đồ Lan thật là có chút khẩn trương, giành trước một câu hỏi: "Điện hạ, kia điểm tâm... Ngài cũng thưởng cho nô tỳ cũng ăn một khối, đúng không?"

Thẩm Tầm mờ mịt nhìn nhìn nói chuyện người, mày kiếm nhẹ nhàng thoáng nhướn, bắt đầu nghiêm túc hồi ức.

Chương 3 thực xin lỗi ta lại đây phá hư đội hình

Tư Đồ Lan thật là có chút khấn trương, giành trước một câu hỏi: "Điện hạ, kia điểm tâm... Ngài cũng thường cho nô tỳ cũng ăn một khối, đúng không?"

Thẩm Tầm mờ mịt nhìn nhìn nói chuyện người, mày kiếm nhẹ nhàng thoáng nhướn, bắt đầu nghiêm túc hồi ức.

Địa thượng quỳ nhân lòng bàn tay tất cả đều là hãn, ánh mắt thẳng tắp nhìn trên giường người nọ, hai hàng lông mày nhú chặt, sợ hãn mở miệng một câu liền muốn tánh mạng của mình.

Kỳ thật Tư Đồ Lan trong lòng vẫn là có đối sách , tuy có chút mạo hiểm, khả như thế nào cũng có thể bảo trụ của nàng một cái mạng.

Thẩm Tầm lườm một cái địa thượng người nọ, lại cúi đầu ngoáy ngoáy ngón tay.

Sau đó hãn nói.

"Ân..."

Mang theo nửa phần biếng nhác, còn có vừa tỉnh ngủ giọng mũi, nghe vào tai phá lệ... Mê người?

Ân là có ý gì? ! Trước đó cũng không thương lượng được rồi? Tư Đồ Lan thiếu chút nữa kinh điệu cầm, Thái Tử cư nhiên sẽ hảo tâm như vậy, này phối hợp trình độ làm cho nàng có chút chống đỡ không trụ a.

Nhìn hãn bộ dáng này cũng không giống như là thích quản nhàn sự nhân... Bởi vì, hãn căn bản cũng không hiểu không?

Bởi vì Thái Tử trả lời thật sự ra ngoài Tư Đồ Lan dự kiến, người nào đó đột nhiên liền có điểm tâm đau kia căn bạch bạch chiết tổn cây trâm...

Nàng nguyên bản đã muốn nghĩ xong Thái Tử phủ nhận sau đối sách, lại không nghĩ rằng sẽ trình diễn như vậy vừa ra.

Không đợi nàng cảm khái xong, Thẩm Tâm lại bổ sung một câu.

"Người ăn trộm của ta điểm tâm, khoái phun ra." Nói xong, lặng lẽ quay đầu, xung nàng chớp mắt.

Tư Đồ Lan một mộng, có chút kinh nghi bất định. Tổng cảm giác hắc cái ánh mắt kia là "Xem ta có phải hay không thực thông minh nha" ý tứ, cẩn thận nghĩ nghĩ lại cảm thấy không quá tượng.

Thái Tử điện hạ, thật đúng là cùng tiểu hài tử dường như...

Hoàng hậu lại nhẹ nhàng ho một tiếng, đối Tư Đồ Lan nói: "Mà thôi mà thôi, nếu người nói đều là thật sự, trước hết đi xuống đi. Chuyện này đương nhiên sẽ có người điều tra rõ."

"Là, nô tỳ cáo lui." Tư Đồ Lan trong lòng vui vẻ, biết hoàng hậu không hoài nghi nữa nàng cùng Đào Ưu, vậy chuyện này đối với mình mà nói, coi như là qua.

Tuy rằng sau này nàng mới phát hiện chính mình căn bản là suy nghĩ nhiều.

3 ngày sau, Thái Tử trúng độc nguyên do liền có mi mục, tư chính tư trải qua nhiều mặt điều tra, tại Thái Tử tắm điện thanh hoa nhũ chân lô trung phát hiện nào đó hương bính lưu lại, loại này hương bính thoạt nhìn cùng bình thường hương liệu không có gì quá lớn phân biệt, chỉ khi nào dùng trường thời gian, chẳng những khiến người thần chí không rõ, hơn nữa sẽ nghiêm trọng tổn hại thân thể, hạ độc nhân muốn cho Thái Tử tại thần không biết quỷ không hay trung chết đi, kỳ tâm chi âm độc, làm người ta đảm chiến.

Thái y cẩn thận nghiên cứu xong hương liệu sau nói, may mắn mới dùng vài ngày không đến, bằng không Thái Tử tính mạng kham ưu.

Tư chính tư ở trong cung cũng không phải thùng rỗng kêu to , tra án hiệu suất cực cao, trong khoảng thời gian ngắn liền đem mục tiêu khóa Thái Tử bên người cung nữ Lê Hoa, người này phụ thân chính là Quảng Lăng chính Ngũ phẩm thụ bị, lệ thuộc trực tiếp Hoa Xương vương Thẩm Kiêm quản hạt, tổ tông thượng là chế hương .

Nhưng kia cung nữ đánh chết cũng không chịu thừa nhận là chính mình hạ độc, tư chính tư trong tay cũng không có thực tế chứng cứ, đành phải đem nàng tạm giải vào, nào biết tên kia gọi là Lê Hoa cung nữ ngày thứ hai liền tại trong ngục tự vận.

Việc này cùng nàng tuyệt đối thoát không khỏi liên quan, không nghĩ liên lụy thân nhân của mình, lại không dám giữ ra phía sau chủ mưu, chỉ có cái chết chi. Nhưng này cô nương bất tử đồ hoàn hảo, vừa chết toàn hiệu. Đại gia trong lòng đều có số, nhưng là bởi vì không có chứng cứ, ai cũng không có nói rõ nói ra.

Kia Hoa Xương vương Thẩm Kiêm nhớ kỹ trừ quân chi vị, chuyện gì cũng làm đi ra.

Việc này vừa ra, hoàng đế mặt rồng giận dữ, Thái Tử nhưng là hăn duy nhất thân nhi tử! Khả xuất phát từ đối Thẩm Kiêm trong tay binh quyền kiêng kị, cũng không dám lấy cái này đệ đệ thế nào. Bá bá bá vài đạo thánh chỉ, phân phát rất nhiều bồi cảnh có nghi cung nhân, còn đem trong Đông Cung phạm là dính điểm quan hệ tất cả đều xử trí.

Không chỉ là người gia cha mẹ sinh khí, liên Tư Đồ Lan đều theo có chút cảm tức, thần chí không rõ? Thân thể bị hao tổn? Ai thất đức như vậy a! Người ta đã là cái gốc tử còn ngại hăn không đủ đáng thương sao, là bao nhiêu thiên không tắm rửa tài năng trưởng như vậy một viên hắc tâm.

Ra chuyện như vậy, Hoàng hậu nương nương cũng sầu a, chống thủ nằm ở trên quý phi tháp, đám cung nhân muện không ra tiếng cho nàng dấm lưng, sợ nàng giận chó đánh mèo chính mình dường như.

Cung lệnh nữ quan đứng ở nàng trước mặt, cung kính nói lời của mình.

"Thái Tử bên người vẫn cũng không có được yêu thích cung nữ, bên người hầu hạ Hà Lê Hoa lại là hại nhân, lần này Đông cung bị bệ hạ phân phát quá nhiều cung nhân, tuy nói bù thêm chỗ trống cũng không phải việc khó, khả trước đó vài ngày ra chuyện như vậy tình, điều này có thể tin nhân thật sự là khó tìm a..."

Tư Đồ Lan tại bên cạnh thêm xong trà, sau đó yên lặng đứng ở bên cạnh, ngừng thần tĩnh khí nghe.

"Khó tìm cũng phải tìm." Hoàng hậu đề huyệt Thái Dương, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, "Đặc biệt bên người cung nữ, lần này nhất định phải hảo hảo chọn lựa, nếu tái xuất cái đào hoa Hà Hoa cái gì, ta hoàng nhi chính là mấy cái mệnh cũng không đủ các nàng hại a."

Bên cạnh nào đó gọi hoa lan hồ khu chấn động.

Cung lệnh nữ quan thở dài một hơi, "Nương nương cũng không cần lo lắng quá mức, nô tỳ đã muốn đốc xúc phía dưới đi làm, thân gia trong sạch, làm việc ổn trọng cô nương, cũng không phải không có."

Tư Đồ Lan đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó làm ra nàng đời này hối hận nhất một cái quyết định...

Bước lên một bước, quỳ tại hoàng hậu trước mặt.

"Nô tỳ nguyện ý đi Đông cung phụng dưỡng Thái Tử." Một câu kia nói rất là bình thường, tại chính nàng nghe tới lại quá mức rung động.

Hoàng hậu nhìn thấy là nàng, nhớ lại mấy ngày hôm trước phát sinh sự tình, thủ một đốn, "Vì sao?"

"Nô tỳ phụ thân năm ngoái bị mà thôi chức, so với trong nhà có thân nhân chức vị cung nữ mà nói, gia thế tuyệt đối càng trong sạch, sẽ không liên lụy đến cái gì vây cánh chi tranh. Huống hồ..." Tư Đồ Lan lời nói một đốn, trong đầu hiện ra đường đường Thái Tử Đông cung không người trông coi hình ảnh, lại nghĩ tới kia vài cái tiểu cung nữ ăn vụng điểm tâm cảnh tượng, nhất thời kiên định hơn ý nghĩ của mình.

"Huống hồ Đông cung nhân luôn luôn không đem Thái Tử đương hồi sự, này đã sớm không phải bí mật gì, nô tỳ là Hợp Dương cung bên trong ra tới nhân, các nàng hẳn là sẽ có điều kiêng kị."

Hoàng hậu nghiêm túc suy nghĩ một phen, cảm giác nàng nói lời nói vẫn có đạo lý, trước kia đã cảm thấy cái này cung nữ rất đáng tin, hiện nay cảm giác nàng đi hầu hạ Thái Tử cũng không có cái gì không tốt. Tả hữu cũng là chính mình trong cung nhân, tốt xấu so bên ngoài tuyển đi lên muốn đáng giá tín nhiệm chút.

"Cũng hảo." Hoàng hậu gật gật đầu, xem như đồng ý.

xxxx

Tư Đồ Lan một bên thu dọn đồ đạc một bên cùng cùng ở cung nữ nói chuyện: "Nương nương tính tình nhưng là càng lúc càng lớn, về sau người cũng phải cẩn thận a."

Châu Dữu có chút ủy khuất, rầu rĩ nói: "Người nhất định phải đi sao?"

"Ta nhưng là chủ động xin đi giết giặc, nếu nói lại không đi, Hoàng hậu nương nương còn không đánh chết ta?" Vừa mới dứt lời, thuận tay thu hồi trên bàn tiểu vật.

"Ta liền không hiểu, Đông cung có cái gì tốt , một cái gốc chủ tử, một đồng bụng dạ khó lường cung nhân, người bên ngoài trốn còn không kịp đâu, người còn ba ba hướng bên trong toàn."

Tư Đồ Lan không xoay người, chỉ lái chơi tiểu đáp nói: "Bởi vì ta đi bên kia có thể ý thể hiệp người tác uy tác phúc nha!"

Châu Dữu bị nàng đập cười, cũng không lại tiếp tục hỏi, có chút thương cảm nhìn nàng bận rộn bóng dáng.

Tư Đồ Lan lại không cười, cắn cắn môi dưới, nhất thời mất ngôn ngữ.

Thái Tử ngày đó một cái vô cùng đơn giản "Ân" tự, lại cứu mình một mạng, vô luận hẳn là có ý vẫn là vô tình, mình cũng đều thiếu nợ hẳn một phần đại đại nhân tình.

Huống chi, nàng cũng tận mắt chứng kiến thấy hẳn tình cảnh, bên người liên một cái đáng giá tín nhiệm nhân cũng không có, cho dù có dưới một người trên vạn người thân phận, cũng vĩnh viễn đều bị vây một cái nguy hiểm mà cô độc hoàn cảnh trung, không có nhân che chở hẳn, càng không có nhân chân tâm thành ý quan tâm hẳn.

Nàng không phải là không đáng thương Thái Tử .

Nói nàng quản nhân sự cũng hảo, đồng tình tâm tràn lan cũng thế, đều nhận.

Huống hồ hoàng hậu hiện tại tính tình càng lúc càng lớn, động một chút là trách phạt hạ nhân, tại bên người nàng chờ xuống còn phải lo lắng đề phòng. Thái Tử gốc là gốc, ít nhất sẽ không loạn đả mắng chửi người, làm hẳn bên người cung nữ so làm bên cạnh hoàng hậu nhất đẳng cung nữ tiền tiêu vật hàng tháng cao hơn, vẹn toàn đôi bên, sao lại không làm?

Tư Đồ Lan đầu vào đấy thu thập xong gì đó, cùng hiểu biết cung nữ cô cô nhóm đánh xong tiếp đón, liền theo một cái quản sự thái giám đi Đông cung.

Gì đó vừa để xuống, quần áo một đổi.

Bắt đầu nàng hoàn toàn không pháp đoán trước truyền kỳ Đông cung kiếp sống...

Đông cung như trước giống như bình thường lạnh lùng, căn bản không ai chú ý tới cái này mới tới cung nữ.

Chỉ có một hơn ba mươi tuổi thái giám lĩnh nàng quen thuộc Đông cung các loại hoàn cảnh, ngữ khí tất cung tất kính nói: "Lan cô nương, ngài bên này."

Cái này tư lịch lược lão thái giám tên là nhạc sĩ, hẳn tốt nhất thái giám bằng hữu gọi Đức Phúc, bây giờ còn đang trong phòng đầu ngủ nướng, không chịu đứng lên.

Dọc theo đường đi, nhạc công công lại cùng nàng nói rất nhiều cần chú ý sự tình, Tư Đồ Lan đều ở đây đáy lòng chậm rãi nhớ kỹ.

Hướng phía trước đi vài bước, vừa đi đường vòng liền bắt gặp một đám người.

Vốn là thiết cho Thái Tử xích đu ngồi một danh trang điểm xinh đẹp cung nữ, mi tâm chu hoa hồng điền, đồ tượng cái phi tử dường như. Chỉ là như vậy cũng liền mà thôi, chung quanh lại có vài cái cung nữ đều vây quanh nàng, mắt bên trong đều mang theo chút nịnh bợ ý tứ.

Như thế cảnh tượng, nói là chúng tinh cùng nguyệt cũng không đủ.

Tư Đồ Lan yên lặng nhìn một vòng, tại trong đám người phát hiện nàng ngày đó cường tặc cây trâm cung nữ, thùy bông mắt mâu, cũng không nhiều nói cái gì.

Bên cạnh nhạc công công bước lên một bước, ngữ khí cũng rất là cung kính, "Lăng Giang cô nương đi ra giải sầu?"

Tư Đồ Lan nhướn mày, Lăng Giang, tên này nàng giống như nghe nói quá.

Ngồi trên xích đu nữ tử không có đáp lời của hắn, chỉ liếc Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn, thấy nàng cũng bất quá một thân cung nữ trang phục, ngữ khí quái dị nói: "Yêu, vị này là ai a?"

"Hồi cô nương nói, đây là Hợp Dương cung bên trong đưa tới cung nữ, Hoàng hậu nương nương mệnh nàng bên người phụng dưỡng Thái Tử." Nhạc công công thành thật trả lời.

Kia Lăng Giang ha ha nở nụ cười, hơi có chút khinh thường, âm dương quái khí nói: "Bên người cung nữ? Hảo xảo bất xảo, ta cũng là đâu."

Bên cạnh lập tức có tiểu cung nữ nịnh nọt nói: "Đều là cùng cấp, khả thân phận của tỷ tỷ nơi nào là nàng có thể so sánh ? Ngay cả lúc trước Lê Hoa tỷ tỷ cũng cùng không hơn ngài đâu, này trong cung, cũng không phải ai cũng có thể có cái Tứ phẩm cha." Mọi người một trận cười khê.

Tư Đồ Lan lúc này mới chân chính thấy được cái gì gọi là trong núi vô lão hổ, hầu tử xưng bá vương...

"Đến, người lại đây." Lăng Giang triều nàng phất phất tay, đại hữu một bộ nữ chủ nhân tư thái.

Tư Đồ Lan đứng ở tại chỗ không có động, chỉ lẳng lặng đánh giá nàng.

Lăng Giang thấy nàng không phản ứng, nhướn mày nhân tiện nói: "Đại gia về sau là muốn cộng sự, người như vậy không hòa đồng, phải không muốn cùng bọn tỷ muội thân cận?"

Gặp đối phương vẫn không có cái gì quá lớn phản ứng, Lăng Giang lông mi dựng lên, đơn giản làm rõ nói: "Trong Đông Cung đầu quy củ, nhưng phạm là mới tới, trước tào ba tháng địa ai cũng không thể ngoại lệ!" Lăng Giang đây là đang cho nàng ra oai phủ đầu, chủ tử không dùng được, trong chuyện này vẫn là nàng định đoạt, đột nhiên nhô ra một người như thế, không giết giết của nàng nhuệ khí khả sao được?

Vẫn không nói gì người nào đó bỗng nhiên nhăn mày lại, có chút buồn cười lại có chút không nói gì.

Yêu? Như vậy khí thế bức nhân?

Khi nàng Tư Đồ Lan bình thời là ăn chay ? !

Chương 4 đem trên lầu lôi ra đi chém

Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn xem nàng, thân nhiên nói: "Người vừa nói cái gì tới, khiến ta tào ba tháng địa?"

"Như thế nào, không phục?" Lăng Giang vững vàng ngồi trên xích đu, ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong mắt thân nhiên trào phúng, phảng phất nàng mới là trong cung này chủ nhân dường như, "Xem người bộ dạng nhân khuông nhân dạng, như thế nào cứ như vậy không ánh mắt?"

"Trong Đông Cung chưởng sự cô cô còn chưa mở khẩu, đến phiên người đối với ta khoa tay múa chân?" Tư Đồ Lan hướng phía trước bước một bước, ngữ khí hơi có chút nghiền ngẫm, "Có một số việc ta không biết rõ, mà hỏi một chút người, nhất đẳng cung nữ là mấy phẩm?"

"Từ Thất phẩm! Ta chính là." Lăng Giang nhướn mày, "Như thế nào?"

"Nga..." Nàng kéo dài ngữ điệu, lại bày ra một bộ hảo học bộ dáng, "Kia xin hỏi lệnh thị là mấy phẩm nha?"

Lăng Giang cảm giác có cái gì không đúng, lại cũng theo nói: "Từ Ngũ phẩm."

"Người biết hảo." Tư Đồ Lan giải hạ eo bội, hơi hơi hướng phía trước hơi choáng váng, "Trước khi đi, Hoàng hậu nương nương đặc phong ta vì từ Ngũ phẩm lệnh thị, chủ quản Đông cung lớn nhỏ sự vụ! Thật không xảo, cô nương ngài cũng về ta quản đâu."

Tư Đồ Lan hoàn toàn không cho nàng thở cơ hội, chưa dãi kia Lăng Giang từ khiếp sợ trung phục hồi tinh thần liền nói: "Xuống dưới!"

Hạ cái gì đến... Lăng Giang bị rung động, thật là có chút phản ứng quá không đến. Chung quanh tiểu cung nữ lại đều lặng lẽ hướng về phía sau lui hai bước, dường như cố ý cùng nàng kéo ra cự ly, trên đời này, thái thấp leo cao sự tình luôn luôn cũng sẽ không thiếu, cũng không có cái gì nhưng kỳ quái, chẳng sợ trước một khắc còn tại vui vẻ vượt mộng ngựa nịnh bợ, sau một khắc có lẽ chính là người qua đường.

Tư Đồ Lan lại bước lên một bước, liền như vậy nhìn nàng, ngữ khí rất là bình thản: "Ta gọi người xuống dưới, người hạ không xuống dưới?"

Kia xích đu là cấp Thái Tử thiết được, nàng một cái cung nữ liền dám như vậy trắng trợn không kiêng nể làm của riêng, sinh sinh đem này Đông cung trở thành nhà nàng hậu hoa viên, như vậy kiêu ngạo, không bát một lần nước lạnh sao được?

"Người hạ không xuống dưới?"

Lăng Giang ngồi trên xích đu, căn căn môi dưới, cảm giác mình vừa có chút uy nghiêm quét rác cảm giác. Một trận gió phất qua, đem kia xích

đu nhẹ nhàng đung đưa, thân mình của nàng cũng theo lung lay hai lần, có chút xấu hổ lại có chút khó coi.

"Người hạ không xuống dưới?" Tư Đồ Lan lại bước lên một bước, còn là nguyên lai lời kịch, vẫn là quen thuộc ngữ khí, chỉ là hơi chút cất cao âm điệu, gia lượng không tăng giá.

"Ta muốn là... Không xuống dưới, người có thể làm gì ta?" Lăng Giang ngữ khí rõ rệt có chút yếu, vẫn là liều chống mặt mũi không chịu chịu thua, liệu định đối phương lấy chính mình không có biện pháp, cứng rắn một hơi không chịu chịu thua, nàng cao cao tại thượng quán, còn chưa hề bị người uy hiếp quá.

Khi Tư Đồ Lan chạy tới Lăng Giang trước mặt, liếc liếc nàng, đột nhiên vươn ra chân đem kia khối điểm bản đỉnh đầu.

Trong lòng nói, người dám can ta, ta liền dám đập người!

Khí lực cũng là không lớn, lại đầy đủ khiến mặt trên nhân phiên xuống dưới, này xích đu vốn là thiết được thấp, rút xuống cũng căn bản không sẽ thương đến nhân, nhiều lắm là ra cái xấu mà thôi.

Lăng Giang cương ngồi dưới đất, sắc mặt nhất thời trắng bệch, nàng hoành hành ngang ngược nhiều năm, vẫn là lần đầu gặp được người như thế. Có vài nhân đối với chính mình bất mãn, nhiều lắm là chỗ tối phát cáu, sử sử bán tử, người này ngược lại hảo, trực tiếp giáp mặt hãy cùng chính mình làm lên, làm cho nàng của mọi người nhiều cung nhân trước mặt mặt mũi quét rác, thật sự là đáng giận cực kỳ.

Trong lòng tức giận bất bình, nhịn không được cả giận nói: "Người ý thể hiếp người!"

"Đúng rồi ta chính là ý thể hiếp người, có cái gì không đúng sao?" Tư Đồ Lan mặt không đỏ tim không đập mạnh, còn rất hòa khí triều nàng mỉm

cười một chút.

Kỳ thật tại đây trong cung, khi tất yếu cầm quyền thế áp áp nhân cũng không phải không thể . Nàng bản tâm không xấu, nhưng cũng không phải cái thiện tra, nếu không đem người khác ngay từ đầu khinh miệt cùng ức hiếp bóp chết ở trong nội, ngày sau sợ là càng không ngày lành qua.

Là, nàng luôn luôn làm việc cẩn thận, song này chỉ là tại chủ tử trước mặt bảo mệnh pháp tắc, nếu có không biết tự lượng sức mình nhân khi đến nàng trên đầu đến, cũng liền không có gì hảo nhin. Nhẫn tự trên đầu một cây đao, nên lấy xuống khi liền lấy điếu.

Tổ tông nói cho chúng ta biết, ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng mới là cứng rắn đạo lý!

"Cô nương người nghe nói quá quan mới tiền nhiệm tam cây đuốc sao?" Tư Đồ Lan cười đến thật là có chút âm hiểm, "Vừa đốt xong người, lần thứ hai nhớ rõ vòng quanh ta đi nga."

Tư Đồ Lan lại không phản ứng nàng, vỗ vỗ trên người hôi liền xoay người đi.

Lưu lại một quần trong gió hỗn độn các cung nữ.

XXXX

Chính là ngày bình thường phân, Thái Tử cùng Thái Phó cùng một chỗ, cũng không nàng sự tình gì.

Tư Đồ Lan đang tại rồi rằm chỗ ở của mình.

Vốn là phân phối Tư Đồ Lan ở tại ban đầu hà Lê Hoa phòng, cùng Lăng Giang ở cùng một chỗ. Nhưng là dùng đầu ngón chân tưởng đều biết nàng không có khả năng vừa lòng cái này an bài, vừa đến, nàng cùng Lăng

Giang không đối phó, thứ hai, hà Lê Hoa vừa qua đời không lâu, đây liền chuyển vào của nàng chỗ ở, thật là có chút sấm nhân.

Không đợi nàng phát xong sầu, lập tức đã có người tới lấy lòng .

Vừa thấy người tới, chính là ngày ấy bị chính mình mạnh mẽ nhét cây trâm tiểu cung nữ, tựa hồ là tưởng phương tiện làm thân, còn đem kia căn cây trâm đeo ở trên đầu.

Tư Đồ Lan nhẹ nhàng ho một tiếng, nhớ lại chuyện ngày đó, có chút xấu hổ, "Có chuyện gì sao?"

Kiến thức qua trước mắt người này bừa hãn trường hợp, biết nội tâm của nàng căn bản không có phía trên ôn nhu như vậy. Kia tiểu cung nữ thanh âm càng phát ra nhỏ, chỉ sợ hãi nói: "Nhu Nhu là đến hỏi tỷ tỷ ý kiến ."

Nhu Nhu? Hảo khả ái tên...

Tư Đồ Lan lặng lẽ nhìn nhìn nàng, trước kia đều là vội vàng liếc quá liếc mắt nhìn, không như thế nào chú ý, lúc này nhìn kỹ dưới, phát hiện nàng đổ có vài phần tư sắc, rất có vài phần thanh thủy ra phù dung cảm giác.

"Ý kiến gì?"

"Sự tình hôm nay, mọi người đều biết , Lăng Giang cô nương tâm cao khí ngạo, sợ là không thể thiếu tìm ngài phiến toái. Bất quá cùng ta cùng ở một cô nương nói nguyện ý cùng ngài đổi phòng gian, cũng không biết tỷ tỷ có nguyện ý hay không?"

Tư Đồ Lan vừa nghe, có chút ngoài ý muốn, vội vàng nói: "Tự nhiên nguyện ý."

Lâm Nhu nở nụ cười: "Tỷ tỷ kia đem đồ vật chuyển qua là được, ta hiện tại liền dẫn người đi."

Đối phòng gian loại chuyện này vốn là có chút phiền phức, rất là giằng co một phen, mãi cho đến giờ Thân mới tính chuyển xong. Cứ như vậy, Tư Đồ Lan cùng Lâm Nhu ở tại cùng nhau. Người sau tính cách thiên nhiên, trừ có chút nhát gan, kỳ thật vẫn là rất hảo ở chung .

"Thời điểm không còn sớm, cô nương nên đi Thái Tử tắm điện hầu hạ." Lâm Nhu nhỏ giọng nhắc nhở nàng một câu, Tư Đồ Lan vội vàng đứng lên, nghĩ rằng mình tại sao quên Thái Tử này tra sự.

"Điện hạ không phải cùng Thái Phó ở một chỗ sao? Bên người không có tùy thị cung nữ?" Tư Đồ Lan phi hảo áo khoác, tùy ý hỏi một tiếng.

"Có ." Lâm Nhu sụp mi thuận mắt, "Chỉ là hôm nay nên ta đáng giá muộn rồi, hướng trước lúc này điện hạ đều là muốn tắm rửa thay quần áo , Lê Hoa tỷ tỷ không ở, hẳn là tùy người hầu hạ ."

"A? !"

Tư Đồ Lan kinh ngạc nhảy dựng, gì? Cho hẳn tắm rửa? Không có nghe nói bên người cung nữ còn mang theo cái này nhiệm vụ a...

Lâm Nhu biết nàng nghĩ sai, chỉ nhẹ nhàng cười, "Không có việc gì không có việc gì, điện hạ rất sợ xấu hổ, tắm rửa thời điểm phải không khiến người bên ngoài gần người . Người chỉ cần phân phó cung nhân tại trường canh ốc chuẩn bị tốt nước ấm, sau đó ở bên ngoài hậu liền là, tuy nói điện hạ không rành thể sự, loại chuyện này còn chưa phải chi phí tâm ."

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thu thập xong liền đi Thái Tử tắm điện, trước phân phó cung nhân chuẩn bị tốt tắm rửa công việc, nàng ban đầu là Hợp Dương cung bên trong , theo cô cô nhóm học không thiếu.

Giờ này khắc này, Thẩm Tầm chính im ắng nhìn trước mặt gì đó, trên giấy Tuyên Thành một đồng chữ như gà bới, góc bàn một ống bút lông.

Hắn vốn cho là mình đem bút chôn là có thể không cần viết, không nghĩ tới Thái Phó hôm nay lại đây dạy hắn viết chữ, còn lệnh cung nhân cho hắn chuẩn bị nhiều hơn bút lông...

Nhưng là hắn viết mười mấy năm đều không viết ra được đến một cái hoàn chỉnh tự, "Một" ngoại trừ.

Vô luận như thế nào dạng cũng vô pháp đem lực chú ý tập trung ở trên giấy, Thẩm Tầm cau mày, vạ phần buồn rầu.

Phảng phất lại nghe đến rất nhiều thanh âm ghé vào lỗ tai hắn vang vọng, những kia thanh âm đều ở đây gọi hắn ngốc tử, nói hắn gánh không nổi trọng trách, nói hắn uất ức, phế vật.

Hắn không phải người ngu.

Thẩm Tầm nghĩ như vậy, thân thủ liền vớ lấy kia một phen bút lông, đứng lên liền đi.

Tư Đồ Lan mới vừa vào nhóm liền gặp gỡ Thẩm Tầm đi ra ngoài, vô cùng giật mình, vội vàng gọi hắn lại: "Người đi đâu?"

Thẩm Tầm dừng lại cước bộ, có chút mờ mịt, tựa hồ nghĩ không ra vì sao chính mình sẽ bị quát ngừng.

"Nô tỳ là hỏi, đã trễ thế này, điện hạ ra ngoài làm cái gì?" Tư Đồ Lan mới phát hiện chính mình nói lời phương thức không quá cung kính, vội vàng sửa lại khẩu.

Thẩm Tầm cúi đầu nghĩ nghĩ, chi tiết đáp: "Ta đi... Bào hổ."

"..." Nàng bị hấn nghẹn nghẹn, đi đến trước mặt hấn yên lặng nhìn nhìn trong tay hấn gì đó, bút lông cừu, bút lông nhỏ, lang hào, kê hào, một cái không thiếu.

Giờ mới hiểu được hấn phía trước đào hầm là tại vui mấy thứ này...

Tư Đồ Lan nhìn nhìn ánh mắt hấn, lại phát hiện ánh mắt hấn căn bản cũng không có tiêu điểm, không biết dừng ở phương nào. Nhớ lại ngày đó phát sinh sự tình, nhất thời có chút giật mình, hấn rốt cuộc là nhớ rõ chính mình còn chưa phải nhớ rõ chính mình đâu?

Phát hiện mình suy nghĩ nhiều, Tư Đồ Lan không khỏi ho nhẹ một tiếng, "Vì cái gì muốn đem bút lông chôn?"

Thẩm Tầm vốn muốn nói bởi vì hấn không muốn viết tự, nhưng là vừa cúi đầu nhìn nhìn mặt nàng, nhất thời đã cảm thấy nàng cùng Thái Phó giống nhau chán ghét, đều là quản chính mình nhân, vì không để cho bọn họ phát hiện mình bí mật, hấn quyết định tát một cái nho nhỏ đối.

"Bởi vì ta thực thích viết chữ."

"Mùa xuân chúng tiếp theo chi bút lông, mùa thu liền sẽ dài ra rất nhiều bút lông."

Tư Đồ Lan sợ ngây người... Đây rốt cuộc là nhà ai chạy đến thiên chân hài tử.

Không đúng, hiện tại đã là mùa thu đi?

Mắt thấy Thẩm Tầm liền muốn vòng qua nàng đi ra ngoài, Tư Đồ Lan vội vàng thân thủ kéo hấn lại, sau đó rất nhanh thu tay, tận tình khuyên bảo nói: "Điện hạ, bào hồ lúc nào cũng có thể bào, chúng ta trước đi tắm rửa hảo sao? Phi... Người trước đi tắm rửa hảo sao?"

Thẩm Tầm bị nàng kéo về, nghiêm túc suy tư trong chốc lát, cảm giác lời của nàng rất có đạo lý, vì thế hắn đem bút lông đều các ở trên tay nàng.

"Hào."

Thẩm Tầm so nàng ước chừng cao một cái đầu, mỗi lần xem nàng đều là cúi đầu xem .

Tư Đồ Lan thầm nghĩ trong lòng, tiểu tử tông, thật khó hầu hạ! Lại cũng không dám tại phía trên biểu hiện ra ngoài, chỉ đem những kia cái bút lông đều đặt ở trên bàn, sau đó tìm ra hắn muốn đổi sạch sẽ áo choàng, không đợi nàng nói chuyện, Thẩm Tầm chính mình nhận lấy quần áo, sau đó xoay người đi trường canh ốc phương hướng, trước cửa vài cái cung nữ chọn đăng theo hắn quá khứ, cũng chỉ là theo một đường mà thôi.

Tư Đồ Lan không thể không thu hồi chính mình vừa câu nói kia, đổi thành một câu, đứa nhỏ này, thật bất lo!

Lâm Nhu nói Thái Tử rất sợ xấu hổ, tắm rửa thời điểm chưa bao giờ chuẩn nhân tiếp cận, như thế xem ra ngược lại là thật sự là có chuyện như vậy. Nhưng cẩn thận giấu lại, tóm lại là có như vậy điểm kỳ quái, chớ nói hắn đường đường một quốc Thái Tử, chính là trong cung những kia cái không được sủng phi tử tắm rửa cũng là có nhân hầu hạ a, Tư Đồ Lan xoa xoa huyệt Thái Dương, cảm giác vẫn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể không hỏi đến liền không hỏi đến đi.

Thẩm Tầm lúc trở lại, Tư Đồ Lan đã đem hắn đệm chăn phô hảo, cung kính đứng ở một bên, nàng bây giờ là hắn bên người cung nữ, tự nhiên muốn hầu hạ hắn đi ngủ hoàn tất.

Thẩm Tầm chính mình thoát giày, khó hiểu vật áo liền chui vào ổ chăn, muộn không ra tiếng nằm ở trống trơn trên giường lớn, trên người chỉ còn lại có một kiện Vân Cẩm trung y.

Tư Đồ Lan cho rằng như vậy liền coi xong , vừa mới chuẩn bị rời đi, lại nghe đến mặt sau truyền đến rất lớn một tiếng động tĩnh, nhất thời vô cùng giật mình.

Nhìn lại, phát hiện là Thái Tử gia đột nhiên bán ngồi dậy, ánh mắt sững sờ nhìn một chỗ, hình như là quên mất chuyện gì dường như.

Tư Đồ Lan theo ánh mắt của hắn xem qua, lại là một cái không xuyên quần áo tiểu búp bê vải, bị đặt ở giường lớn góc hẻo lánh, nói là không xuyên quần áo, kỳ thật cũng chỉ là chế tác quá mức thô ráp, chỉ có hình người mà thôi. Bởi vì giường thật sự là quá lớn, cho nên cách hắn còn rất xa.

Điện hạ, hơn nửa đêm không cần dọa người như vậy hảo sao?

Tư Đồ Lan kiên trì đi qua, đem kia búp bê vải cầm lên, nhẹ nhàng đặt ở trên tay hắn, sau đó đầu lấy hỏi ánh mắt.

Thẩm Tầm cái gì cũng chưa nói liền đem kia búp bê vải ôm vào trong ngực, lại chui vào ổ chăn. Ngủ là ngủ, ánh mắt lại trừng rất lớn, mờ mịt nhìn ngay phía trước.

Dạ ửng lỏa | nữ ngủ, điện hạ ngài muốn không cần như vậy trọng khẩu vị?

Tư Đồ Lan cảm giác nàng càng ngày càng làm không rõ, mang theo vài phần tò mò đi đến trước giường ngồi đi xuống, nhin không được lên tiếng hỏi: "Điện hạ... Cái này búp bê vải là ai cho người nha."

Thẩm Tầm không nói một tiếng, ẩn ẩn nhú mày.

Tư Đồ Lan sợ hãi lại ngại chính mình phiền, cũng không dám hỏi lại đi xuống. Dù sao còn dư lại ngày rất nhiều, còn làm không rõ ràng một cái tiểu búp bê vải lai lịch sao?

Chung quanh thực im lặng, im lặng chỉ nghe gặp hai người tiếng hít thở.

Khe khẽ thở dài một hơi, xét thấy đối phương căn bản cũng không có hỏi qua tên của bản thân, cũng hoàn toàn không có muốn hỏi chính mình tên ý tứ, Tư Đồ Lan chỉ phải thừa dịp hiện tại kiên trì cho hắn tự giới thiệu một phen, "Nô tỳ tên gọi Tư Đồ Lan, điện hạ về sau có cái gì phân phó trực tiếp gọi A Lan liền là."

"Tư Đồ Lan."

"A Lan."

Hắn đột nhiên rõ ràng thuật lại một lần, sau đó sẽ không nói , cũng không biết là tưởng cố ý nhớ kỹ tên này, tốt hơn theo miệng niệm chơi.

"A? Ta ở đây." Người nào đó bị dọa đến sửng sốt , cảm giác trước mắt người này suy nghĩ quả nhiên cùng thường nhân bất đồng, nàng thậm chí cảm giác tại Đông cung ngốc lâu khăng định hội sớm già...

Thẩm Tầm nằm ở trên giường, ôm thật chặt trong lòng rồi gối, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

"Ngốc tử chính là ngốc tử..." Tư Đồ Lan nhin không được nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Thẩm Tầm nhướn mày, tựa hồ rất không cao hứng, "Ta không phải người ngu."

Giáp mặt nói nhân nói bậy bị người nghe thấy được, Tư Đồ Lan thật là có chút ngượng ngùng, nhìn nhìn hắn kia trương thanh tuyến mặt, lại nhin không được thở dài: "Người cũng đừng quá sống khí, người đời trước đều nói, có nhân ngốc không phải là bởi vì ngốc, là vì trong lòng sạch sẽ..."

"Ta không phải người ngu." Hần lại cường điệu một bên, ngữ khí nghiêm túc mà lại cố chấp.

Tư Đồ Lan ngẩn ra, không có biện pháp, chỉ phải liên hần nói: "Ân, điện hạ không ngốc, điện hạ là trên đời người thông minh nhất."

Kỳ thật đi, ngốc tử cũng sẽ không thừa nhận mình là ngốc tử. Nhân sinh đã muốn như thế gian nan, có một số việc liên không muốn vạch trần... Nàng ở trong lòng lặng lẽ nói câu nói bấy, đứng dậy yên lặng ly khai.

Nghe được này dạng khẳng định trả lời, Thái Tử mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, ôm hần búp bê vải ngủ.

Chỉ là từ đầu tới đuôi đều không có liếc nhìn nàng một cái, cái này cung nữ vừa còn chửi mình là người ngu đâu, khẳng định không phải người tốt lành gì...

Chương 5 Tam ca Tứ ca đừng làm rộn

Tự ngày ấy thụ tóa, Lăng Giang đã muốn thật lâu không có xuất hiện trước mặt nàng, tổng là trong chốc lát đau đầu trong chốc lát chân đau xin nghỉ, có thể trốn cũng không tránh được bao lâu, luôn phải đối mặt, đơn giản dán lên gương mặt kia da, kiên trì tiếp tục vào cương vị.

Nghe nói Lăng Giang lúc này chính hầu hạ Thái Tử gia dùng bữa, Tư Đồ Lan do dự một chút, không biết có nên hay không đi vào, nhưng nàng vừa xoay người liền nghe đến trong phòng đầu răn dạy thanh.

"Ăn cũng phải ăn hay không cũng phải ăn! Cô nãi nãi hầu hạ người là người tám đời đã tu luyện phúc khí! Thiếu theo ta xả những kia có hay không đều được!"

Rõ ràng cho thấy cái giọng nữ, nhưng lại rất quen thuộc, ước chừng chính là vừa cùng bản thân cãi nhau qua vị kia.

Tư Đồ Lan tâm thấy không ổn, vội vàng xoay người bước vào môn, vừa vặn đã nhìn thấy Lăng Giang ngón tay Thái Tử mũi húng húng hồ hồ, người sau dùng quyền đầu nắm chặt chiếc đĩa, biểu tình thật là có chút ủy khuất, có lẽ là bị ức hiếp số lần nhiều lắm, một điểm phản kháng ý tứ đều không có.

Nàng có chút ngạc nhiên nhìn này phúc cảnh tượng, tựa hồ có chút không dám tin. Sững sốt sau một lúc lâu, trong lòng xông lên một chút phần nộ, bước lên một bước liền nói: "Lăng Giang, ai cho mượn người lá gan?"

Bị điểm danh nhân hoảng sợ, vội vàng hướng về phía sau lui hai bước, ngẩng đầu nhìn thấy người đến là Tư Đồ Lan, sắc mặt càng là trắng bệch, nhìn không được giải thích: "Lệnh thị đại nhân hiểu lầm... Ta chỉ là tại chỉ bảo Thái Tử ăn cơm thật ngon, không cần nhìn chung quanh, bằng không đồ ăn liền muốn nguội..." Nói, triều Thái Tử nháy mắt, "Điện hạ ngài nói là đi?"

Thẩm Tầm cúi đầu, nhìn mình chiếc đĩa không nói lời nào.

Không phải...

"Phải không?" Tư Đồ Lan khả không tin của nàng quý thoại, "Khác ta không biết, ta chỉ nghe thấy người vừa dĩ hạ phạm thượng, đối đương triều Thái Tử găm rống."

"Ta chỉ là nhất thời kích động..."

"Đừng cho ta xả những kia có hay không đều được." Tư Đồ Lan dùng nàng vừa mà nói phản bác nàng, ngữ khí tức giận, "Liền lúc này đây đều bị ta đụng phải, trước kia... Người khẳng định cũng không ít như vậy đối điện hạ đi?"

Lăng Giang sắc mặt trắng bệch, không rõ tại sao mình lặp đi lặp lại nhiều lần tại trong tay nàng gặp cản trở, liên quan cũng không dám ra ngoài ngôn phủ nhận, chỉ quay đầu hướng Thái Tử cầu đạo: "Điện hạ... Ngài ngược lại là làm nô tỳ lời nói công đạo nói a, nô tỳ vừa đều là vì ngài hảo a..."

Thẩm Tầm như trước cúi đầu nhìn mình chiếc đĩa, phảng phất điếc giống nhau, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

Ta chính là không nói, tức chết người.

Kỳ thật Lăng Giang cũng không sợ Tư Đồ Lan, nàng sợ chỉ là Tư Đồ Lan phía sau hoàng hậu, người ta nếu là lúc nào tâm tình hảo, chạy tới cáo cái trạng, chính mình đời này nhưng liền toàn xong.

Tư Đồ Lan tiếp tục nói: "Trong Đông Cung mềm nắn rắn buông sự tình quá nhiều, nhưng ta không nghĩ tới người dám như vậy đối đãi Thái Tử, Lăng Giang, rốt cuộc là ai cho người mượn lá gan?"

Lăng Giang bị buộc nóng nảy, cũng bất chấp Thái Tử liền tại bên cạnh, chỉ phản bác nói: "Chớ ở trước mặt ta nói những này ra vẻ đạo mạo mà nói, trang mô tác dạng ai không biết? Huống hồ lại không chỉ ta một người như vậy! Người đi hỏi một chút Đông cung từ trên xuống dưới, còn dư vài người sẽ cho Thái Tử hành lễ? Ngay cả hãn mình cũng không so đo, người ở nơi này kiên trì cái gì kình? Chẳng qua bởi vì người người vừa tới không lâu, tất cả mọi người lười nhắc nhở người mà thôi."

Tư Đồ Lan giật mình, không phải không muốn quá Thái Tử tình cảnh thực không xong, chỉ là không nghĩ tới không xong thành như vậy. Nàng hơi hơi quay đầu nhìn về phía Thẩm Tầm phương hướng, nhất thời không biết nên dùng cái dạng gì ánh mắt nhìn hãn.

Thẩm Tầm phảng phất không nghe được bên cạnh hai người đối thoại, vươn ra chiếc đĩa gấp lên gần nhất đồ ăn, chậm rãi bỏ vào trong miệng,

chính mình ăn đồ đặc của mình. Có lẽ thế giới của hắn là trống rỗng , không có nhân cưỡi, không ai nói chuyện, chỉ là ngẫu nhiên mới có thể nhìn đến từng chút một bóng người, nhưng mà cũng chỉ là một cái chớp mắt, liền vội vàng đi ra ngoài, đem hắn một người vứt bỏ tại cô độc bên trong.

Đáng cười cái này chí tôn thân phận, kết quả là lại không có một người tôn trọng hắn.

Bởi vì hắn là cái ngốc tử. Ngốc tử sẽ không trừng phạt hạ nhân, sẽ không phản bác, lại càng sẽ không cáo trạng, thậm chí bị người mắng cũng chỉ là yên lặng chịu đựng, ở trong lòng hắn, hết thảy tựa ứng cai thị cái dạng này , luôn luôn đều không có cái gì không đối.

Tư Đồ Lan căn căn môi dưới, nếu như nói phía trước chỉ là bởi vì đồng tình hắn, hiện tại lại thay đổi hoàn toàn một loại ý tưởng.

Có lẽ loại kia ý tưởng, gọi là... Ý muốn bảo hộ.

Nàng đột nhiên nhìn về phía đối phương kia một thân cung trang nữ tử, trong mắt hình như có lợi dao bay qua, khí thế bức nhân: "Lăng Giang! Người tốt nhất là trước biết rõ ràng một sự kiện, ngồi ở trước mặt người nhân là Thái Tử, là Đại Chu trữ quân! Chẳng sợ hắn lại không rành thế sự, lại vô quyền vô thế, cũng không phải người một cái cung nữ có thể tùy tiện răn dạy ! Đừng quên Đại Chu còn có hoàng đế, còn có hoàng hậu!"

"Còn có, trước kia các người không hiểu quy củ, mạo phạm Thái Tử, ta đều không cho truy cứu. Từ nơi này một khắc bắt đầu, thấy diện hạ muốn hành lễ, vô luận trước mặt sau lưng. Không cho phép ra ngôn không tốn, không cho sau lưng nghị luận. Có không tuân thủ quy củ bị ta gặp được , phát hiện một lần, trực tiếp giao cho Hợp Dương cung xử trí! Hiện tại ta đứng ở chỗ này! Ta chính là Đông cung quy củ! Không có khả năng lại cho phép có loại chuyện như vậy phát sinh, người nghe rõ sao?"

Lăng Giang bị nàng này một chuỗi dài nói dọa tại chỗ, hơn nửa ngày cũng chưa có thể phản ứng kịp, nghĩ ra khẩu nói cái gì đó, cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt hồi trong bụng, Hợp Dương cung đại biểu cho cái gì, nàng không phải là không hiểu.

"Lăng Giang minh bạch..." Nàng đánh nát răng nanh cùng huyết nuốt, trong lòng thâm hận, mang theo một khang oán khí liền đi ra ngoài.

Đang cùng nàng lau người mà qua thời điểm, gắt gao bốc lên nắm tay.

Tư Đồ Lan vốn cũng chuẩn bị đi, lại cảm giác có một đạo ánh mắt dừng ở trên người của mình, nghiêng đầu nhìn lên, lại là Thái Tử Thẩm Tầm ngồi ở chỗ kia lặng lẽ nhìn nàng.

Nàng cũng không cho là hắn có thể nghe hiểu chính mình lời nói, vốn cũng không nói là cho hắn nghe .

Cảm nhận được kia đạo ánh mắt, lòng mềm nhũn, đi qua.

"Điện hạ có cái gì phân phó?"

Thẩm Tầm tựa hồ muốn nói gì, khả há miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

Thái Tử dùng bữa quy cách cùng Thiên Tử chỉ kém một đường, bàn dài biên giác tinh xảo Hoa Điều để người hoa cả mắt, bên cạnh còn đứng 2 cái hầu hạ tiểu thái giám, thấy vừa kia phiến cảnh tượng, nhất thời cũng không dám nói lời gì, xem ra trước mắt vị này mới tới lệnh thị đại nhân, không phải cái gì thiện tra a.

Trên bàn bày Thập Bát đạo đồ ăn, lại nói tiếp, Đại Chu tôn trọng tiết kiệm, tại tinh không ở nhiều, so tiền triều một đốn cơm trưa mấy trăm đạo đồ ăn cần phải ít hơn nhiều, các thức ăn hương vị đều không giống nhau, sơn hào hải vị, điểm tâm nhiệt canh giống nhau không thiếu, đều là Ngự

Thiện phòng làm được tinh phẩm, so dân gian thức ăn hảo thượng gấp trăm lần.

Thẩm Tầm trong tay vẫn niết chiếc đũa, hình như là tại hồi ức cái gì. Một lát sau nhi mới chậm rì mở miệng nói: "Lan..." Hắn nghiêm túc suy nghĩ cực kỳ lâu, cũng không nhớ nổi ngày hôm qua cái tên đó, chỉ một tiếng lại một thanh thử thăm dò, "Lan..."

"Lan Lan." Thật sự nghĩ không ra, đơn giản cứ như vậy hô.

Tư Đồ Lan yên lặng ho một tiếng, đi đến trước mặt hắn.

Thẩm Tầm lại thò tay tại ghế phía trên nhẹ nhàng nhất phách, nhẹ giọng mệnh lệnh: "Người ngồi xuống."

Vì thế nàng liền ngồi xuống, cũng không biết hắn đang mua cái gì quan tử, chỉ nghi ngờ nhìn đối phương.

Thẩm Tầm thấy nàng như vậy nghe lời, trong lòng thật cao hứng. Quay đầu ở trên bàn cẩn thận quét một vòng, chọn trúng một cái sò biển.

Kỳ thật kia đạo đồ ăn tên đầy đủ gọi sò điệp chưng miến, đối Đại Chu loại này Bắc phương quốc gia mà nói, hải sản xem như thực hi hữu, cho dù là như vậy, Ngự Thiện phòng cũng không dám có một tia chậm trễ, đủ để nhìn ra hoàng đế đối với này con trai yêu thương. Nếu hắn biết mình xem như bảo bối con trai độc nhất bị vài cái hạ nhân quất lớn qua lại, nhất định muốn khí oai mũi không thể.

Thẩm Tầm vươn ra chiếc đũa một kẹp, tiểu tâm dục dục đưa tới Tư Đồ Lan trước mặt, cho đối phương một cái tự nhận là thực thân mật tươi cười, thậm chí còn mang theo chút lấy lòng ý tứ hàm xúc.

"Cho người ăn..."

Thanh âm của hắc thực ôn nhu, giống như khe núi nước suối giống nhau trong suốt, lại dẫn hơi hơi từ tính, cào người ta tâm lý ngứa một chút.

Nếu không biết hắc là ngọc tử, Tư Đồ Lan cảm giác mình nhất định muốn vừa gặp đã thương.

Thật cao vóc dáng, hoàn mỹ tỷ trên khuôn mặt tuần tú, một đôi mày kiếm tiêu sái lãng khởi, mắt bên trong không có một tia tạp niệm, sạch sẽ , chính là Phiên Phiên thiếu niên tuế nguyệt, lại cố tình có như vậy vận mệnh bi thảm, thật là làm cho nhân than tiếc không thôi.

Tay hắc đứng ở giữa không trung, mang theo một loại khác kiên trì.

Đây là hắc thích ăn nhất đồ ăn, đồn đồn đều không thể thiếu.

Liền tại hôm nay, hắc đem mình thích ăn nhất gì đó phân cho người khác một điểm. Tuy nói là thực bình thường một sự kiện, nhưng nếu là khiến quen thuộc hắc người biết, chắc chắn kinh diệu rằng hàm. Điện hạ chưa bao giờ sẽ cùng người khác chia sẻ đồ đặc của mình, vô luận là cái gì. Đây là luôn luôn đều không có trôi qua sự tình.

Tư Đồ Lan lườm một cái, có chút nghi hoặc, nhiều hơn lại là cảm động. Kỳ thật, chính mình vừa kia một phen nói, hắc hắc là nghe được, có lẽ không phải thực lý giải, nhưng ít ra phân rõ ai là chân chính đối hắc tốt .

Nàng từ trên bàn lấy chiếc đĩa, đem kia trân quý lễ vật nhận lấy, ăn được sạch sẽ. Nàng còn chưa hề có hưởng qua chủ tử thức ăn, lúc này mới phát giác ra cách xa đến, Ngự Thiện phòng làm được gì đó, quả thật ăn rất ngon.

Thẩm Tầm một bên làm bộ như ăn cơm bộ dáng, một bên lặng lẽ đánh giá nàng, ánh mắt chớp nha chớp cái không ngừng.

"Điện hạ."

"Ân..." Cho là mình nhìn lên người khác hành động bại lộ, hăn vội vã đem mặt chớ quá khứ, chỉ ngoan ngoãn lên tiếng.

Tư Đồ Lan nhớ lại chuyện mới vừa, cảm giác có tất yếu cùng hăn hảo hảo nói một câu, không thể lại làm cho hăn như vậy nhịn xuống đi. Hăn cũng không phải là nàg, hăn có hậu đài có bối cảnh, danh chính ngôn thuận.

"Người muốn nhớ kỹ, người là Thái Tử, không có gì đáng sợ . Về sau nếu lại có người dám đối với người gằm rống, vô luận là ai, người thẳng quản một cước đạp qua!" Tư Đồ Lan vừa dặn dò xong, nhất thời phát hiện mình nói sai, vội vàng bổ sung một câu, "Đương nhiên... Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương không thể đạp, bọn họ là cha mẹ của người, giáo huấn người là phải. Thế nhưng người khác thì không được, biết không?"

Tư Đồ Lan tận tình khuyên bảo nói, đột nhiên cảm thấy chính mình giống như hơn cái đệ đệ đường như, muốn dạy hăn như thế nào làm người, như thế nào không để người xấu khi dễ.

Thẩm Tầm ánh mắt thật là có chút mê mang, nhịn không được hỏi một câu, "Nếu đạp bất động làm sao được?"

Đây là trọng điểm sao? !

Tư Đồ Lan hung ác nói: "Vậy thì tiếp tục đạp! Đạp phải xoay qua mới thôi!"

Thẩm Tầm chớp mắt, nháy mắt hóa thân làm một cái rất có tò mò hảo thiếu niên, "Vậy nếu như là người đâu?"

Chương 6 ta năm nay hai mươi

Thẩm Tầm chớp mắt, nháy mắt hóa thân làm một cái rất có tò mò hảo thiếu niên, "Vậy nếu như là người đâu?"

Tư Đồ Lan không nghĩ tới hẳn sẽ hỏi như vậy, nhất thời giật mình.

"Ta?" Ý tưởng của nàng nhất thời trở nên có chút hỗn loạn, còn có chút mặc danh, "Ta làm sao có khả năng đối với người gằm rống đầu, đó không phải là đánh mặt mình sao? Điện hạ... Ngài quá lo lắng."

Thẩm Tầm không buông tha người đem mặt bu lại, "Nếu đâu?"

Một trường tuần mặt như vậy nhích lại gần mình, Tư Đồ Lan có chút quần bách triều sau lánh tị, hoảng không trạch lộ dưới, đành phải đáp: "Kia, vậy ngài đạp đi..."

Thẩm Tầm lại đột nhiên cao hứng mà hướng nàng nở nụ cười, giống như biết cái gì không được sự tình, khoe môi cong lên, tươi cười sạch sẽ tượng một tờ giấy trắng.

"Người có hay không là rất sợ ta nha?"

Tư Đồ Lan lòng nói, ai sợ người cái ngốc tử a, phía trên như cũ cung kính nói: "Nô tỳ chẳng những sợ người, còn sợ trong cung này sở hữu chủ tử."

"Bọn họ còn không sợ ta, người vì cái gì muốn sợ ta?" Hẳn lòng tràn đầy tò mò hỏi tới.

Dùng mũi tưởng cũng biết cái này "Bọn họ" chỉ là Đông cung cung nhân, đều đến nhiều ngày như vậy, cũng không phải không kiến thức quá, nói thật, thật đúng là không vài người đem chủ này tử đương hồi sự. Đều là tại hoàng hậu hoặc là hoàng đế đến thăm thời điểm mới làm làm bộ dáng, thế nhưng cũng không dám làm quá phận, bình thường ăn mặc trụ đều hầu hạ hoàn hảo, không dám ra cái gì sai lầm.

Tư Đồ Lan bóp trán.

Thật sự là gần vua như gần cạp, bạn Thái Tử như bạn tiểu lợn... Người nói trong đầu hẳn mỗi ngày đều ở đây nghĩ cái gì đâu? Nhiều như vậy kỳ kỳ quái quái vẫn đề.

"Bởi vì..." Nói khởi cái đầu, suy nghĩ thật lâu lại nghĩ không ra lý do đến, Tư Đồ Lan không có cách , đành phải có lệ nói, "Ân... Bởi vì ta là người tốt, bọn họ đều là người xấu."

"Nga." Thẩm Tâm gật gật đầu, tỏ vẻ hẳn hiểu.

"..." Như vậy hảo lừa? Tư Đồ Lan nhin được muốn đi sờ hẳn trán xúc động, hỏi, "Điện hạ... Ngài bao lớn?"

Thẩm Tâm cúi đầu bắt đầu cờ lê chỉ.

Từ tay trái ngón cái ban đến tay phải ngón cái, lại từ tay phải ngón cái ban đến tay trái ngón cái.

Sau đó hẳn nâng lên thiên chân hồn nhiên ánh mắt nhìn nàng.

"Ta năm nay hai mươi ."

Ngữ khí nghe vào tai còn có chút kiêu ngạo dường như...

Nhưng là, lời này từ một nam nhân miệng nói ra... Như thế nào cứ như vậy không được tự nhiên đâu? Nào bố một cái tiểu cô nương liếm đường hồ lô nói: "Ta đã muốn bốn tuổi lập, sẽ chính mình mặc quần áo lập!"

Tư Đồ Lan lúng túng ho khan hai tiếng, cảm giác mình sớm hay muộn có một ngày muốn phá công.

Biết rõ gần đèn thì rạng gần mực thì đen đạo lý, nàng cảm giác mình tiếp tục như vậy sớm hay muộn sẽ bị hẳn truyền nhiễm. Nhưng là có biện pháp nào đâu, lúc trước nhưng là chính nàng muốn tới , làm người vẫn là muốn có điểm trách nhiệm tâm hảo, nếu lăm hạ, vậy thì quản đi xuống.

Dù sao nàng hiện tại cũng bất quá mười chín tuổi, ly ra cung còn có sáu năm quang âm, Mộ Tử Xuyên lại tiền đồ chưa biết, đơn giản cứ như vậy hao tổn đi. Nhịn không được cũng phải nhịn, dù sao cũng dễ chịu hơn tại hoàng hậu không coi vào đâu nơm nớp lo sợ ngày. Nghĩ đến này, cũng không biết Đào Ưu cô cô các nàng quá thật tốt không tốt, bớt chút thời gian được đi nhìn một cái.

Đã qua dùng bữa thời gian, trên bàn đồ ăn đều bị bỏ chạy , có chuyên môn phụ trách thanh lý cung nhân ở một bên yên lặng lau chùi bàn, lặng lẽ đánh giá hai người này.

Tư Đồ Lan đứng dậy muốn cáo lui, lại đột nhiên nhớ lại một sự kiện.

"Đúng rồi."

Nàng hôm qua trở về phòng thời điểm nhớ lại cái kia búp bê vải, thật là có chút tò mò, lại nhớ rõ kia búp bê vải ngay cả cái quần áo cũng không xuyên, đơn giản trở về phòng giăng co một phen, dùng một buổi sáng thời gian tài ra một kiện búp bê vải xuyên tiểu y phục, hoàng cung cái gì cũng không thiếu, chớ nói chi là một điểm vật liệu thừa , huống hồ nàng ngày hôm qua bóp qua thứ đó, cho nên đại khái thước tắc vẫn là nhớ rõ .

Đảm đương trị thời điểm đem kia đồ lót nhét ở trong vật áo, lúc này liền đem ra.

"Điện hạ." Nàng không nhanh không chậm nói, "Ngài ngày hôm qua ôm ngủ cái kia búp bê vải không xuyên quần áo, thật sự có thương tích phong hoá, ta làm một kiện màu tím đồ lót, có thể cho nàng mặc vào sao?"

Thẩm Tầm nghe nàng nói đến đây cái, rất nhanh nhăn mày lại, nghiêm túc cự tuyệt nói: "Không cần."

"Vì sao?" Tư Đồ Lan hướng dẫn từng bước, "Không xuyên mà nói, khiến cung nhân nhìn thấy sẽ cười nói , người đều lớn như vậy người..."

Thẩm Tầm không để ý nàng, đứng dậy đi trước bàn ngồi hảo, niết bút đem giấy Tuyên Thành trải ra, một bộ nghiêm túc hảo học bộ dáng, chỉ là lặng lẽ vĩnh tai nghe của nàng động tĩnh.

Thật cố chấp, Tư Đồ Lan trong lòng yên lặng hừ một tiếng, tự mình đi tìm kia búp bê vải , hảo ý làm một buổi sáng, luy tử luy hoạt người ta còn không cảm kích, thật sự để người ghen khuất.

May mắn kia búp bê vải để lại khi hẩn đầu giường, tứ ngưỡng bát xoa, hai tay hai cái chân triều thiên mở ra . Ngày hôm qua chưa kịp xem, hiện tại cẩn thận nhìn lên, đồ phát hiện kia búp bê vải thật là phổ thông, thậm chí xưng được với rách nát, bạch sắc vải thô bên trong tắc chút bông, đường may loạn thất bát tao, một chút cũng không tượng đường đường hoàng tử nên có thứ.

Nàng ôm chút may mắn tâm lý cầm lấy búp bê vải, cho nó mặc vào trong tay mình tử sắc tiểu y phục, cảm giác mình làm không sai. Bởi vì này gì đó thoát nhìn đã có chút năm tháng, bạch sắc vải dẹt đã muốn trở nên hôi phác phác , cầm tẩy? Không quá khả năng, Thái Tử nhìn đến hẩn âu yếm gì đó ngâm mình ở trong nước trở nên xẹp xẹp , khẳng định hội tìm nàng liều mạng... Nếu là mỗi ngày đều muốn ôm ngủ , lấy gì đó bộ đứng lên ngược lại rất phương tiện.

Quay đầu lại trong nháy mắt, phát hiện Thái Tử đang nhìn chăm chăm nàng xem.

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, đem kia búp bê vải cầm lấy nói: "Không trải qua của người đồng ý là của ta không đúng, nhưng như vậy bộ muốn làm tịnh chút..."

Không nghĩ tới Thái Tử nhìn nhìn kia búp bê vải, đột nhiên nói: "Không cần cái này, nàng thích bạch sắc."

Nàng?

Tư Đồ Lan theo bản năng hỏi: "Nàng là ai?"

Thẩm Tầm đột nhiên sinh ra một tia cảnh giác, dùng không tin ánh mắt nhìn nàng, tượng cái bảo thủ bí mật tiểu hài tử, "Ta không nói cho người."

Tư Đồ Lan vốn cảm giác mình sắp đụng đến chân tướng, lại tại trong nháy mắt đánh trở về nguyên hình.

Thế nhưng đi, trên đời này người đều là có bí mật , ngốc tử cũng không ngoại lệ, chính nàng cũng có rất nhiều bí mật.

Vì thế Tư Đồ Lan quyết định tôn trọng hãn, không hề tiếp tục hỏi tới, chỉ theo hãn nói: "Kia hảo, quay đầu ta làm tiếp một kiện bạch sắc đồ lót..."

Chỉ là về cái kia búp bê vải, trong lòng càng phát ra tò mò.

XXXX

Hôm nay là hưu mộc ngày, Thái Phó sẽ không tới.

Hàm Nguyên điện bên kia đột nhiên truyền đến tin tức, khiến Thái Tử qua một chuyến.

Hàm Nguyên cung là sau tam cung đứng đầu, là hoàng đế xử lý hằng ngày chính sự địa phương, cũng là hoàng đế tẩm cung, từ trước thần thánh mà không khả mạo phạm. Tư Đồ Lan tiến cung mấy năm, cũng không có cơ hội chính mắt đi vào kiến thức một phen, lúc này dính Thái Tử quang, theo hãn một đạo đi, lấy bên người cung nữ thân phận tùy thị tại bên người.

Thái Tử ngồi ở cha hãn hoàng đối diện, Tư Đồ Lan đứng ở phía sau hãn, nâng lên mí mắt lạng lẽ đánh giá hoàng đế. Kỳ thật tại Hợp Dương cung khi đã gặp rất nhiều lần , vẫn là nhịn không được nhìn trộm một chút

mặt rỗng, về sau ra cung còn có thể cùng các đồng bọn đắc ý, nàng cũng là gặp qua Thiên Tử nhân...

Đương kim hoàng đế cũng không tính lão, cũng bất quá bốn năm mươi tuổi, chính trực tráng niên. Tu nhien sâu cạn không đồng nhất, trên cánh mũi còn dài một viên mụn, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng hấn uy nghiêm. Sống lâu ở địa vị cao nhân, tổng có một loại độc đáo trầm ổn khí chất, đây là người thường sở không đạt được cảnh giới.

"Tâm nhi." Hoàng đế rốt cuộc đã mở miệng, đầy mặt lo lắng, chòm râu cũng theo miệng của hấn hình giật giật.

Thẩm Tâm ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình, đầy mặt mờ mịt.

Thấy hấn bộ dáng như vậy, hoàng đế càng phát ra cảm giác mình trong lòng chột trăn ngập phiền muộn, muốn nói gì, cũng vẫn là nuốt xuống bụng.

Đại Chu quốc tộc ba trăm năm, hoàng tộc tử tự luôn luôn chỉ nhiều không thiếu, nhưng đến thế hệ này lại ra ngoài ý muốn.

Trừ hoàng hậu sở sinh chi tử, chiêu nghi sở sinh chi nữ, hậu cung không có mặt khác long duệ . Nếu chỉ là như vậy cũng liền mà thôi, duy nhất một nhi tử còn là cái đầu óc không rõ ràng , này nhưng khiến hấn không có biện pháp.

Kỳ thật, cũng không phải không có mặt khác thích hợp trữ quân nhân tuyển.

Hoàng đế còn có cái đệ đệ, là tiên đế thân phong Hoa Xương vương, danh gọi Thẩm Kiêm, niên cận 35. Ứng Nhân khoát mũi, diện mạo hung mãnh.

Cái này Hoa Xương Vương Khả không phải đồ tốt, dĩ vãng tiên đế lúc hãy cùng hãn tranh Thái Tử chi vị, tranh được đầu rơi máu chảy, nếu là Hiền Đức chi tài cũng liền mà thôi, cố tình là âm vụ khắc bạc nhân, thảo gian nhân mạng, hiếu chiến vô đức, đương kim Thái Tử Thẩm Tâm nhiều lần bị hãn âm tính, may mà đều nhặt về một cái mạng.

Hoàng đế vẫn luôn không có cách nào chế trụ hãn, trừ cố kỵ huynh đệ cảm tình, cũng bởi vì Thẩm Kiêm tay cầm binh quyền, đều đã nhiều năm như vậy, thật sự là khó nuốt trong lòng chi khí, cùng miễn bàn đem trừ quân chi vị cho người này .

Thái Tử gốc là gốc, tâm lại không hư.

Kỳ thật trước mắt biện pháp tốt nhất chính là khiến Thái Tử mau chóng có hậu, tại hoàng đế trong lòng, chẳng sợ kế vị chỉ là cái vô tri hài đồng, cũng so đem ngôi vị hoàng đế chấp tay Thẩm Kiêm tốt. Huống hồ hãn hiện tại chính đương tráng niên, còn có rất trường một đoạn thời gian có thể đi, cũng không vội vu nhất thời.

Nếu là kế hoạch hảo, hãn sáu bảy mươi tuổi quy thiên chi nhật, tôn tử đều hơn hai mươi ...

Hoàng đế đang tại triển vọng tốt đẹp tương lai, Thẩm Tâm lại chờ phải có chút khá tốt phiên, ngồi ở trên ghế bất an nhích tới nhích lui.

Hoàng đế lúc này mới phát hiện lại đây, vội vàng ho khan hai tiếng, nói: "Phụ hoàng hôm nay gọi người tới, nhưng thật ra là vì thương lượng hôn sự của người."

Mặc dù lớn chu dân phong mở ra, đối diện tuổi kết hôn nhân tương đối khoan dung, rất ít sẽ có người khinh thường, thế nhưng quá muộn cưới vợ cũng quả thật không phải hảo sự.

"Cái gì là hôn sự." Thẩm Tâm rất ngạc nhiên.

Hoàng đế rất tốt tỳ khí giải thích: "Nam tử cưới vợ, nữ tử gả chồng phu sự tình, liền gọi hôn sự."

Thẩm Tầm tuy rằng còn chưa ngộ đến không biết chính mình giới tính phân thượng, nhưng vẫn là có điểm linh không rõ, đuổi theo hỏi: "Cái gì là cưới vợ?"

Đều hai mươi mấy năm , sớm đã thành thói quen. Than thượng như vậy con trai cũng chỉ được tự nhận không hay ho, hoàng đế tận lực làm cho chính mình mà nói trở nên thông tục dễ hiểu, đáp: "Đối với người mà nói, chính là đem một cái nữ tử cưới về làm thái tử phi, tựa như phụ hoàng đem mẹ người sau cưới về làm hoàng hậu giống nhau."

Phía sau Tư Đồ Lan nhin không được ở trong lòng giơ ngón tay cái lên, bệ hạ ngài rất hội tổng kết ... Bị Thái Tử rèn luyện ra tới đi?

"Nga." Thẩm Tầm giống như có chút hiểu, lại hỏi, "Cái gì là thái tử phi?"

"..." Tư Đồ Lan thật sự nhin không được, buồn bực cười một tiếng, rất nhanh liền khôi phục vừa nghiêm túc bộ dáng. Ngự trước thất nghi nhưng là tội lớn, bất quá khi nay hoàng đế trạch tâm nhân hậu, chắc chắn sẽ không trị của nàng tội.

Cho dù khắc chế, vẫn là ghen tiểu ý, Thái Tử điện hạ kỳ thật người là cố ý đi?

Hoàng đế cũng không chú ý tới đối diện tiểu cung nữ hành động, chỉ thở dài một hơi đối Thẩm Tầm nói: "Nếu người không hiểu, cũng không cần thiết quá đã hiểu. Trẫm cùng người mẫu hậu sẽ hảo hảo xem xét thái tử phi nhân tuyển, dù sao cũng là tương lai quốc mẫu, tự nhiên muốn thận chi lại thận."

Thẩm Tầm nhưng thật giống như hiểu cái gì, trong ánh mắt một vạt cái không tình nguyện, lại ủy khuất lại ghét bỏ.

Há mồm liền nói: "Ta không cần."

Chương 7 thân phận

"Vì sao không cần?" Hoàng đế buồn bực, "Có người cùng người không phải càng tốt?"

"Không cần chính là không cần!" Thẩm Tầm thở phì phì đứng lên, nổi giận nói, "Ta đi."

"Tầm nhi!" Hoàng đế đột nhiên trầm giọng đem hắc quát ngừng, nhăn mày lại, "Phụ hoàng luôn luôn nhân nhượng người, khả ở trên chuyện này, trẫm quyết sẽ không lại tùy người tính tình làm bừa!"

"Bởi vì người không chỉ là trẫm nhi tử, vẫn là Đại Chu Thái Tử! Gánh vác trọng trách, không cho phép có một tia một hào lui bước. Trẫm sẽ ở trong vòng một tháng lấy ra chọn người thích hợp, người cưới cũng phải cưới, không cưới cũng phải cưới!"

Bị hung một đòn, Thẩm Tầm rõ rệt có chút mất hứng, một lát sau nhi, đột nhiên quay đầu lại nhìn Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn.

Ánh mắt kia hình như là đang hỏi, ta có thể đạp hắc sao?

Tư Đồ Lan tươi sống dọa ra một thân mồ hôi lạnh...

May mắn Thẩm Tầm cũng chỉ là liếc nhìn nàng một cái mà thôi, sau đó liền cúi đầu không nói câu nào. Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu để cho hoàng đế biết nàng dạy Thái Tử nhiều thế này oai đạo lí, chính mình khẳng định ngay sau đó liền mất mạng...

Hoàng đế cho là hãn bị chính mình thuyết phục , thở dài một hơi liền đứng lên nói: "Mà thôi, người đi về trước đi."

Thẩm Tâm dường như bị tức cực kỳ, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

"Tiểu hài tử tâm tính." Hoàng Thượng trầm thấp than một tiếng, trong lòng cũng náo. Vì thế đứng dậy vào nội điện, không để ý đến hãn nữa .

Thẩm Tâm như trước đứng ở nơi đó, cường tính tình không chịu đi.

Tư Đồ Lan tựa hồ muốn nói với hãn những gì, cuối cùng cũng chỉ là nuốt xuống bụng bên trong. Đây là việc nhà của người khác, thậm chí xem như thượng là quốc gia đại sự, nàng không có năng lực, cũng không có tư cách nhúng tay.

Hoàng đế bên cạnh Thường công công lại đây khuyên giải một phen, Thái Tử không thèm để ý, công công không có cách, cũng chỉ hảo lùi đến một bên. Trong điện cung nữ thái giám lui tới, vĩnh viễn đều là như vậy mấy tấm mặt, như vậy giải quyết việc chung biểu tình, liên Tư Đồ Lan nhìn đều cảm giác đáy lòng khó chịu, càng miễn bàn Thẩm Tâm .

Hãn bỗng nhiên quay đầu đi nhìn về phía ngoài cửa sổ, cũng không biết là đang hỏi ai.

"Bên ngoài là bộ dáng gì ?"

Tư Đồ Lan ngẩn ra, không biết hãn vì sao hỏi cái này, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Nàng tại đây trong cung gốc lâu lắm, lại nói tiếp, nàng cũng đã không quá nhớ rõ bên ngoài là hình dáng ra sao.

"Mẫu hậu nói, bên ngoài rất lớn." Thẩm Tâm ánh mắt như trước dừng lại ở ngoài cửa sổ, tự mình nói chuyện. Hãn một đời cũng chưa ra quá cái này hoàng cung, chỉ có thể dựa vào tưởng tượng đi suy đoán, có lẽ... Bên

ngoài sẽ có rất nhiều so nơi này còn đại cung điện, so nơi này còn nhiều hơn cung nữ thái giám?

Trong nháy mắt đó Tư Đồ Lan cảm giác hẳn không giống cái ngục tử, mà như là cái bị giam lên tiểu hài tử, khát vọng thế giới bên ngoài, lại không dám nói ra, chỉ có thể bị ngày qua ngày năm qua năm nhốt tại tiểu trong lồng sắt, dứt tình tế nhất thực vật, lại không có tự do.

"Bên ngoài a... Bên ngoài không có gì quy củ, ngày cũng không có nơi này hảo, người thuận miệng ăn luôn một đạo đồ ăn, có lẽ chính là phổ thông nhân gia một tháng sinh kế." Tư Đồ Lan không nhanh không chậm nói, dường như tại hồi ức, "Thế nhưng bên ngoài có rất thật hảo ngoạn gì đó, khúc quanh đồ chơi làm bằng đường quán, đầu đường cuối ngõ xiếc ảo thuật, diễn trong lâu hát biến điệu tiểu xướng, người muốn là thấy, chắc hẳn hoan hỉ."

"Phía ngoài xác rất lớn... Hơn nữa hiện tại chính là thu hoạch mùa, người muốn là đi ra ngoài, vừa vặn có thể nhìn đến liếc mắt nhìn nhìn không thấy bờ ruộng bậc thang hoa màu, còn có giang hà hồ hải, nguy nga sơn xuyên..."

Nàng nhìn hẳn có vẻ có chút cô đơn bóng dáng, không hề nói tiếp .

Nguyên tưởng rằng Thẩm Tầm hội năn nỉ chính mình dẫn hẳn ra ngoài, lại không nghĩ rằng hẳn chỉ là ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ xuất thần, nàng cũng không dám quấy rầy hẳn, yên lặng đứng ở phía sau hẳn, không nói câu nào.

Hàm Nguyên điện cung nữ thái giám đều cùng bọn hẳn giữ vững khoảng cách nhất định, phần mình làm chính mình sự tình.

"Lan Lan..." Thẩm Tầm bỗng nhiên nhỏ giọng kêu tên của nàng, ngữ khí có chút quái dị, "Biết ta vì sao không nghĩ cưới thái tử phi sao?"

Thấy hăn chủ động nhắc tới chuyện này, Tư Đồ Lan thật là có chút ngoài ý muốn, vội vàng theo hỏi: "Vì sao?"

Thẩm Tầm có chút khẩn trương ngoáy ngoáy thủ, "Ta cảm giác nàng sẽ cười ta ngốc..."

Tư Đồ Lan rất là sửng sốt một chút, theo sau liền là thở ra một hơi, nàng cho là cái gì không được nguyên nhân đâu, nguyên lai là bởi vì này.

Nàng chỉ do dự một chút, liền khuyên nhủ: "Bệ hạ tự mình tuyển ra đến thái tử phi, nhất định là hiền lương thực đức, chắc chắn sẽ không như vậy vô lễ. Huống chi Thái Tử người một chút cũng không ngốc, vì sao muốn nói mình như vậy?"

Thẩm Tầm không có trả lời, nàng liền nói tiếp đi xuống.

"Kỳ thật bệ hạ nói không sai, nhân sống cả đời, cũng không phải chỉ có lý tưởng cùng chí hướng, còn có trách nhiệm cùng nghĩa vụ. Người sinh ở cái này hoàng cung, nhất định phải lưng đeo lên trách nhiệm của chính mình. Chính trị hôn nhân cũng không coi vào đâu, trước kia còn có hòa thân công chúa đâu, ngài hiện tại cũng chỉ là cưới cái thái tử phi mà thôi, căn bản không sẽ tổn thất cái gì. Hào hảo nghe theo bệ hạ an bài, hăn là người phụ thân, sẽ không hại người..."

Nàng cũng không trông cậy vào hăn có thể nghe hiểu bao nhiêu, ý của mình xem như biểu đạt rõ ràng, thở dài một hơi liền không nói thêm nữa.

Thẩm Tầm mặc một lát, cũng không để ý nàng, đứng dậy liền đi.

Tư Đồ Lan thấy hăn phản ứng này, nhất thời hoảng sợ, vội vàng đi theo ra ngoài, Thái Tử nếu là có nửa ngày sơ xuất, nàng cũng không hảo trái cây ăn.

Bên này hai người mới ra cửa điện, kia sương Thường công công liền vào nội điện, đưa bọn họ hai người đối thoại hai năm rõ mười nói cho hoàng đế nghe, cũng không dám thêm mắm thêm muối, riêng là nguyên thoại thuật lại, cũng đủ phần khích.

Hoàng đế ngồi ở trước bàn, lắng nghe, phía trên nhìn không ra là cái gì biểu tình, chỉ là giống như vô tình hỏi: "Này cung nữ lai lịch gì."

"Hồi bệ hạ mà nói, nô tài ban đầu tại Hợp Dương cung bên trong gặp qua cô nương này, chắc là Hoàng hậu nương nương thưởng cho Thái Tử gia."

"Nói chuyện rất có trật tự, tâm tính cũng giai, người như vậy phụng dưỡng Tầm nhi, trăm cũng yên tâm." Hoàng đế xoa xoa huyết Thái Dương, ngữ khí có chút hàm hồ, "Đi thăm dò nàng thân thế, quay đầu bẩm đi lên."

"Là." Thường công công vội vàng lên tiếng, vừa mới chuẩn bị lui ra, lại bị hoàng đế cho gọi lại.

"Lúc đầu trăm làm cho người sửa sang lại những kia cái hồ sơ đều để chỗ nào? Vậy cũng đều là thích hôn kinh thành quý nữ chi tiết ghi lại, đừng cho làm mất."

"Hồi hoàng thượng nói, là Hoàng hậu nương nương muốn đi ..." Thường công công có chút ghen khuất trả lời.

Hoàng đế lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Nguyên là như thế, vậy cũng vô phương, nàng chọn cũng giống như vậy. Người đi xuống trước đi."

Thường công công nhanh chóng lui ra, sợ lại một không cẩn thận nghịch long lân.

XXXX

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan còn không biết vận mệnh của mình bị néo vào người khác trong tay, chỉ nhớ kỹ chính mình phía trước chuyện đã đáp ứng, tại trong phòng đầu cho kia búp bê vải phùng khởi quần áo mới, Thái Tử nói muốn bạch sắc, vậy thì làm kiện bạch sắc liền là.

Cùng ở cung nữ Lâm Nhu trở về phòng, thấy nàng lại đang may quần áo, cũng không dám hỏi cái gì nguyên do, chỉ săn sóc nói: "Tỷ tỷ từ từ đến, cẩn thận mệt muốn chết rồi ánh mắt."

Tư Đồ Lan có chút cảm động, nói: "Không có việc gì, điểm ấy tiểu châm tuyến sống, vẫn là không thành vấn đề."

Lâm Nhu đơn giản ngồi ở bên người nàng, có chút hâm mộ nói: "Tỷ tỷ thủ thật xảo, ta cũng sẽ không nữ hồng đâu. Cũng khó trách đến bây giờ còn là cái tam đẳng cung nữ, mỗi ngày cũng chỉ có thể làm chút việc nặng, thiêu môi gác đêm cái gì ..."

Tư Đồ Lan sửng sốt, hỏi: "Người tới đây trong cung bao lâu?"

"Hắn là có bốn năm thôi."

Ngược lại là so nàng còn muốn sớm chút... Tư Đồ Lan yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Người ở đây Đông cung ngốc lâu, biết điện hạ cái kia búp bê vải là sao thế này sao?"

"Búp bê vải?" Lâm Nhu cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, xem như nhớ lại, "Nga... Người nói cái kia a, Lê Hoa tỷ tỷ trước kia từng nói với ta, điện hạ mỗi ngày buổi tối đều phải ôm một cái búp bê vải ngủ, cùng tiểu hài tử dường như."

"Người biết nguyên nhân sao?" Tư Đồ Lan tò mò truy vấn.

"Nguyên nhân ta cũng không phải rõ ràng..." Lâm Nhu lắc lắc đầu, "Trong cung này đầu bí mật khả còn nhiều đâu, ta chỉ nghe chương sự cô

cô nói kia búp bê vải là lão cung nhân cho hăn làm, hình như là đời trước cô cô, lại hình như là điện hạ bà vú, ai nha... Ta cũng không phải đặc biệt giải."

"Bà vú?" Tư Đồ Lan mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là như vậy cái nhân vật, nàng phía trước còn tưởng rằng điện hạ nhớ thương nhà ai cô nương xinh đẹp đâu... Trong lúc nhất thời vì chính mình tùy tiện phỏng đoán cảm thấy áy náy.

"Đúng rồi!" Lâm Nhu tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên ghé vào bên tai nàng nói: "Nói cho người biết một việc, người nhưng không muốn nói cho người khác biết yêu."

"Ân, ta cam đoan không nói."

"Ta nghe nói nha, điện hạ bốn tuổi năm ấy đột nhiên biến thành ngọc tử, giống như cùng này bà vú có quan hệ đâu..."

Nghe lời này, Tư Đồ Lan nhớ lại ngày đó Đào Ưu cô cô nói với nàng mà nói, trong lúc nhất thời lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Ai... Hăn, hăn không phải vừa xuất sinh liền." Tư Đồ Lan đột nhiên ngậm miệng, không tiếp tục nói nữa, như vậy ở sau lưng ăn người khác lưỡi càn, thật sự là có chút không phúc hậu.

Lâm Nhu vừa định nói cái gì đó, lại đột nhiên bị ngoài cửa truyền đến giọng nữ cắt đứt.

"Nhu Nhu, người mau ra đây." Nhìn lại, lại là nàng ngày thường giao hảo cô nương, "Lăng Giang phụ thân tiến cung yết kiến, thuận đường đến xem nàng, mang theo thực nhiều ăn ngon đâu, mau ra đây mau ra đây."

Lâm Nhu quay đầu nhìn nhìn Tư Đồ Lan, do dự một lát liền cự tuyệt nói: "Ta liền không đi."

Nàng sợ Tư Đồ Lan mất hứng.

Tư Đồ Lan bị nàng nhấn nhai tâm tư cảm động đến , săn sóc nói: "Không có việc gì người đi đi, ta một người tại trong phòng hảo."

Vừa mới dứt lời, Lăng Giang thanh âm truyền tới.

"Nhu Nhu, người trước kia không phải thích ăn nhất đường chưng tô lạc sao, từ xa ngửi được hương vị liền nhào tới , hôm nay cái như thế nào như vậy ngạc nhiên, kêu đều kêu không đến?"

Lâm Nhu có chút xấu hổ, nói cái gì đều cũng không nói ra được, "Ta, ta..." Nàng cũng không phải ngốc tử, có một số việc vẫn là nhìn ra , các nàng đây là thực rõ ràng tại xa lánh Tư Đồ Lan , phủng mình là giả, khí Tư Đồ Lan mới là thật.

Quả nhiên, Lăng Giang lời vừa chuyển, thanh tuyến lập lại trường vừa chua xót, nửa là đắc ý nửa là châm chọc nói: "Thật sự không ăn sao? Qua thôn này nhưng liền không cái tiệm này, của người cái kia Hảo tỷ tỷ cũng không cái Tứ phẩm cha tiến cung cho người mang thức ăn yêu."

Tư Đồ Lan có chút không kiên nhẫn bữu môi, lại đây khoe khoang Tứ phẩm , có phiền hay không a.

Vốn tưởng chịu đựng không cùng nàng so đo, như thế xem ra, là nhất định phải tranh cái người chết ta sống nàng mới có thể yên tĩnh.

Ngoài cửa vây người càng đến càng nhiều, mắt thấy Tư Đồ Lan lúc mới tới lợi hại cảnh tượng, đối với hiện tại lần này cảnh tượng cũng rất là tò mò.

Lăng Giang cảm giác mình tìm về bãi, nhịn không được ha ha nở nụ cười, "Yêu, có người mặt mũi quái bất trụ đâu."

Tư Đồ Lan không đứng lên, cũng không thấy nàng, chỉ phùng trong tay bạch đoạn đồ lót, không nhanh không chậm nói: "Nghe nói người cha là chính Tứ phẩm a?"

Lăng Giang không trả lời nàng, chỉ ngẩng đầu cười, liệu định nàng lấy chính mình không có cách.

"Kia nếu người cao quý như vậy, còn chạy tới đương cái gì cung nữ đâu?" Tư Đồ Lan ám phúng một tiếng.

"Ta thích!" Lăng Giang oán hận cắn răng một cái nhân tiện nói. Kỳ thật nàng vốn là muốn vào để làm phi tần, thật sự không được hôn cái nữ quan cũng thành, nhưng bởi vì tự thân không có bản lĩnh gì, tìm rất nhiều phương pháp cũng không có cách nào, chỉ có thể trước đương cái nhất đẳng cung nữ, vốn là nghĩ tìm cơ hội chậm rãi hướng lên trên bò, lại một chậm trễ chính là hai năm.

Đại Chu lịch đại cung nữ đều là người đàn ông, hoàng đế hoàn lương gia nữ bên trong tuyển ra người thích hợp đến dôi dào hậu cung cùng Thái Tử Đông cung cùng chư Vương vương phủ, đương nhiên, những này đều sẽ xem đương sự bằng lòng hay không. Tuyển ra một bộ phận sau, lại từ trúng cử đàn ông nữ trung tuyển thủ bộ đáng tốt hơn, phẩm tính cao hơn sắc làm tần phi, cho nên phần lớn cung nữ đều là có chút quan gia bối cảnh, bình thường tiểu môn tiểu hộ cô nương còn không nhất định có thể đi vào cung đương cung nữ đâu.

"Kỳ thật đi..."

Tư Đồ Lan một tay đem châm tuyển xuyên qua, ngữ khí thực bình thản, nói ra lời lại một thạch kích khởi ngàn tầng lãng, "Ta dưỡng Trịnh hữu xương là đương triều Ngự Sử trung thừa, từ Tam phẩm, trật thiên thạch. Phụ thân bãi chức phía trước cũng từng là Đô Sát viện phải phó đô

Ngự Sử, vẫn là hoàng đế thân thụ chính Tam phẩm Kim Tử Quang Lộc đại phu."

"Nga đúng rồi, có tất yếu giải thích một chút, gia phụ bị mất chức không phải là bởi vì thi cơm tố vị, càng không phải là bởi vì tham ô nhận hối lộ, chỉ là bởi vì một thiên văn chương chọc giận tới mặt rồng, lại nói tiếp có chút thiên phương dạ đàm, nhưng cũng là chính hấn không đối."

Đám người vây xem bị kia một chuỗi một chuỗi phẩm chất nhiều mù đầu, lại cũng có thể đại khái nghe được là tình huống gì, ai nha mù nha này mới tới lệnh thị đại nhân thật sự là thâm tàng bất lộ a.

Lăng Giang lại đứng ở tại chỗ, nàng đã muốn nhớ không rõ đây là lần thứ mấy tại trong tay nàng bị té nhào , trong đầu một mảnh hỗn loạn.

"Ta nói những này không phải muốn cùng người so bì, cũng không khác ý tứ, chỉ là muốn nói cho người biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, không cần cả ngày nghĩ khoe ra chính mình hoặc là tính kế người khác, không có ý gì."

Lăng Giang bị của nàng một phen nói tao đây mặt đỏ bừng, vẫn là chống một hơi phản bác: "Người luôn luôn cũng chưa từng nhắc tới, ai biết người vừa nói có đúng không là gạt người nói dối?"

Tư Đồ Lan đem cuối cùng một châm đâm tới, ngữ khí hơi có chút khinh thường, cũng không biết là đang nói ai, "Chân chính phong phú cốc tuệ bình thường đều là cúi đầu , chỉ có xệp thóc mới rào rào loạn hưởng, ta còn chưa nhàn đến loạn biên nói dối tình cảnh."

Chương 8 ra cung chơi đùa

Tự ngày ấy ở trước mặt mọi người sắc Lăng Giang sau, nàng tựa hồ cũng thu liễm chút, biết đây không phải là dễ chọc chủ, ngày thường có thể đường vòng liên đường vòng, có thể không chung sống liên không chung

sống. Thiếu cá nhân cho mình tìm tra, Tư Đồ Lan đổ cảm giác thanh tịnh, chỉ là không biết nàng về sau còn hay không sẽ nháo xảy ra chuyện gì, dù sao mình làm cho nàng như vậy không xuống đài được mặt, trong lòng nhất định là hận .

Hận thì hận , cùng lắm thì đến một cái đánh một cái, đến 2 cái đánh một đôi.

Tư Đồ Lan bĩu bĩu môi, vào nội điện.

Thẩm Tầm đang cùng Thái Tử Thái Phó cùng một chỗ, hai người ngồi ở trước bàn không biết tại viết những gì.

Thái Tử Thái Phó họ Hoắc, danh Hoắc Phương, hoàng đế niệm này làm người ngay thẳng, không lừa gạt, mới thụ cái này chức quan, Thái Tử Thái Phó là phụ đạo Thái Tử Đông cung quan, trật 3000 thạch, vị thứ Thái Thường. Liên Thái Tử đối với này cái sự phó cũng phải chấp đệ tử chi lễ, ánh sáng vô hạn.

Sở dĩ đối với hãn ký ức sâu như vậy khắc, là bởi vì hãn còn có cái đỉnh đỉnh có danh nữ nhi, gọi Hoắc Thanh Thu, là Quảng Lăng thành đệ nhất mỹ nhân, toàn bộ Đại Chu không người không biết không người không hiểu. Tư Đồ Lan đến nay còn rõ ràng nhớ rõ trong kinh thành có thủ ca dao câu đầu tiên từ: có nữ Thanh Thu, mạo so anh lang.

Như vậy một cái thanh danh Viễn Dương mỹ nhân, gia thế hiển hách, lại đến nay không có hôn phối, ngược lại là có chút kỳ quái.

Cũng không biết của nàng gia trưởng là thế nào tưởng , Tư Đồ Lan nhìn xem gần ngay trước mắt Thái Phó, thật muốn phỏng vấn một chút đâu.

Hoắc Phương khiến Thẩm Tầm vẽ "Chu" tự, nhưng sau giả vẽ mặt chuyên chú niết bút, vừa rơi xuống đi liền oai , không khỏi có chút ử rữ.

Hoắc Phương cũng nhăn mày lại, đều hơn hai mươi tuổi người, còn tại học những này thứ căn bản, chỉ là như vậy còn chưa tính, cố tình liên cơ bản cũng nắm giữ không được, than thương như vậy học sinh, hắn cũng là đời trước tạo nghiệt. Như vậy một cái ngốc tử, liền là độc lập tự hỏi cũng thành vấn đề, chớ nói chi là tay cầm thiên hạ đại quyền, ngồi trên kia long ý chi vị.

Nếu không phải là hoàng đế uy nghiêm đặt ở thượng đầu, hắn thật muốn lật bàn không làm.

Thái Tử nhìn không ra, Tư Đồ Lan lại nhìn thấy Hoắc Phương đáy mắt không kiên nhẫn, tiếp tục như vậy cũng chỉ là tiêu ma hắn kiên nhẫn mà thôi, vì thế bước lên một bước nói: "Thái Phó nếu là mệt mỏi, trở về đi nghỉ ngơi đi."

Hoắc Phương nhìn lại, lại là cái cung nữ, nói: "Người nói tính?"

"Là, ta nói tính." Tư Đồ Lan mặt không đổi sắc.

Hoắc Phương cười: "Người ngược lại là lớn mật, không sợ lão phu hướng bệ hạ cáo người một trạng?"

Tư Đồ Lan cung kính khom người, "Thái Phó là minh bạch nhân, sẽ không theo nô tỳ so đo chút chuyện này."

"Thôi thôi thôi." Hoắc Phương thở dài một hơi, "Dù sao cũng không vội vụ này một chút, lão phu liền đi về trước."

"Cung tiễn Thái Phó."

Tư Đồ Lan đưa mắt nhìn hắn rời đi, một chuyển quá thân liền phát hiện Thẩm Tầm nhìn chăm chăm nàng xem, đã không phải là lần đầu tiên, cũng đã quen rồi.

Thẩm Tầm gọi nàng: "Lan Lan."

"Làm cái gì?" Tư Đồ Lan xách làn váy ngồi ở vừa Thái Phó vị trí, cố ý hỏi hăn.

"Người thật tốt, biết ta không muốn viết tự." Thẩm Tầm phát ra từ nội tâm cảm kích.

Tư Đồ Lan: "Người suy nghĩ nhiều."

Sau đó đem bút lông nhét về trong tay hăn, thân thể mình phiến diện, nắm lấy tay phải của hăn.

"Đổi cái phương thức mà thôi."

Thẩm Tầm thủ rất lớn, khớp xương rõ ràng, thon dài lại hảo xem. Tư Đồ Lan từ trước đến giờ không làm quá cái gì sống lại, tuy rằng cũng là thon thon ngón tay ngọc, lại rõ rệt so với hăn đoán rất nhiều. Đại Chu cung nữ không cho lưu móng tay dài, cho nên thoát nhìn sạch sẽ lại sạch sẽ.

Tay nhỏ niết đại thủ, thoát nhìn thật là có chút không được tự nhiên.

Thẩm Tầm đẩy mặt kính ngạc nhìn tay phải của mình, như là phát hiện cái gì rất không được sự tình.

Tay phải bị như vậy nhìn chăm chú vào, Tư Đồ Lan sắc mặt lại có một chút hơi đỏ lên, tức giận triều trên bàn nhất phách.

"Xem giấy!"

Thẩm Tầm vội vàng nghe lời quay đầu qua, không rõ ràng cho lắm.

Tư Đồ Lan cũng có chút khẩn trương, không biết phương pháp này được hay không được thông. Khi còn nhỏ mình cũng là không thông suốt, thỉnh tiên sinh đều nói nàng không phải viết chữ liêu, tuy nói nữ tử không

có tài là có đức, khả nói như thế nào coi như là thư hương môn đệ, phụ thân vốn là quan văn, tự nhiên đối với nàng yêu cầu nghiêm khắc, vì thế liền tự mình bắt tay nàng giáo nàng viết chữ, một bút một hoa, một hoành dựng lên, bởi cường hữu lực dẫn đường, tưởng viết thiên cũng khó, nhiều viết cái vài lần cũng sẽ , so với vẽ muốn dễ dàng hơn.

Kỳ thật chữ của nàng cũng xem là tốt , chung quy theo phụ thân.

Thẩm Tầm giống như nghe lời nhìn giấy, ánh mắt lại vụng trộm liếc hướng về phía giao ác thủ, cẩn thận nghiên cứu nửa ngày cũng không nhìn ra cái nguyên cố đến, có chút kinh ngạc cùng mê mang.

"Vừa Thái Phó làm cho người viết là 'Chu' đúng không?"

Tư Đồ Lan cũng mặc kệ hấn về điểm này tiểu tâm tư, nắm chặt tay hấn liền bắt đầu viết, biên nói theo: "Nhớ kỹ trình tự, phiết, chiết, hoành, thụ, hoành... Thụ, chiết, hoành."

Miệng niệm xong , trong tay tự cũng viết xong.

Trên giấy Tuyên Thành một cái xiêu xiêu vẹo vẹo "Chu" tự, tốt xấu xem như thành hình.

Thẩm Tầm mở to hai mắt nhìn, miệng cũng có chút lơ đãng trương khai.

Đây là hấn viết ?

Tư Đồ Lan nói: "Xem, người cũng là sẽ viết chữ , viết rất rất tốt a. Đem bút thuận học thuộc lòng, lại nhiều viết mấy lần, người liền sẽ chính mình viết."

Ngốc tử tuy ngốc, trí nhớ bình thường cũng không tệ, để hấn công bút thuận so làm cho hấn chiếu viết muốn dễ dàng được bao nhiêu. Thẩm Tầm

cảm thấy rất thần kỳ, cũng không nói, muện không ra tiếng theo sát nàng lại viết vài lần.

Lần thứ năm thời điểm, Tư Đồ Lan buông lỏng ra tay hãn, khích lệ nói: "Chính người đến."

Trên tay không còn, Thẩm Tầm hoảng sợ, quay đầu nhìn mặt nàng, ủy khuất nói: "Ta sẽ không."

"Người hội." Tư Đồ Lan chỉ vào tờ giấy kia, "Người xem, đây đều là người viết."

Thẩm Tầm lúc này mới quay đầu đi, có chút khẩn trương thuật lại một lần: "Phiết chiết dù sao dù sao chiết hoành."

Sau đó rơi xuống đệ nhất phiết, lại niệm "Phiết chiết dù sao dù sao chiết hoành." Rơi xuống thứ hai bút, như thế lặp lại niệm tám lần, thậm chí còn rịn ra chút hãn, trên giấy Tuyên Thành dần dần hiện ra một cái đại đại "Chu" tự, không thể nói rõ hảo xem, thậm chí còn có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng coi như có thể nhận ra...

Tư Đồ Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, qua sau một lúc lâu, ngây ngẩn cả người. Như thế nào có loại "Ngô gia có nhi sơ trưởng thành" quái dị cảm...

Thẩm Tầm lại hoàn toàn không tin là chính mình viết ra , nhìn chăm chăm chữ kia vẫn không nhúc nhích, giống như muốn đem tờ giấy kia nhìn chăm chăm phá đường như.

-- oanh! Nơi nào đến tự! Còn không từ thực đưa tới!

Tư Đồ Lan nhìn phản ứng của hãn bỗng bật cười.

"Nhớ kỹ bút thuận, ngày mai lại viết cho Thái Phó nhìn một cái."

"Còn muốn viết." Thẩm Tầm đột nhiên nói.

"A?" Tư Đồ Lan sững sốt.

"Còn muốn viết." Thẩm Tầm cường điệu.

"Viết cái gì..." Người ngược lại là nói nha.

"Viết... Phụ hoàng, mẫu hậu, Thẩm Tầm." Thái Tử vất hết óc suy nghĩ hồi lâu, phương nói tiếp, "Còn Hữu Lan lan."

Tư Đồ Lan triệt để cứng lại rồi, Thái Tử gia... Người đem ta một cái tiểu cung nữ cùng người kia tôn quý người một nhà đặt ở cùng nhau thật sự thích hợp sao?

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nói lại không thể nói như vậy, chỉ có thể nói: "Một ngụm ăn bất thành mập mạp, về sau lại chậm rãi dạy người, dù sao, còn nhiều thời gian nha..."

Thẩm Tầm ân một tiếng, sau đó không nói, đặt xuống bút, bắt đầu xem cửa sổ.

Tư Đồ Lan nhìn không được cũng theo xem cửa sổ, nghi ngờ nửa ngày, có gì hảo xem, Thái Tử trong đầu lại đang nghĩ cái gì...

"Ta nghĩ đi bên ngoài." Thẩm Tầm đột nhiên nói.

"Vậy người liền đi a." Tư Đồ Lan nhìn trống trơn ngoài cửa, "Lại không nhân ngăn cản người."

Không nghĩ tới Thẩm Tầm đột nhiên quay đầu, đầy mặt kinh ngạc, "Thật sự không ai ngăn cản sao?"

Tư Đồ Lan giờ mới hiểu được hắn nói là ngoài cung mà không phải ngoài cửa, nhất thời có chút ngượng ngùng, lại cũng không biết giải thích

như thế nào, chỉ nói: "Người đi cùng bộ hạ hảo hảo nói nói, hân hân là sẽ đồng ý ..."

Thẩm Tầm đứng dậy liền đi.

"Người đi làm cái gì?" Tư Đồ Lan nghi hoặc.

"Đi cầu phụ hoàng." Hân nhìn dưới mặt đất, vẻ mặt có chút bất an.

Tư Đồ Lan rất là sửng sốt, Thái Tử đem ý tưởng đưa vào thực tiễn tốc độ thật làm cho nàng lắp bắp kinh hãi...

Nếu có thể ra ngoài, ngược lại là một chuyện tốt, chẳng những thỏa mãn hân lòng hiếu kì, mình cũng có thể thuận đường hỏi một chuyến gia... Nàng đã muốn thật lâu không nhìn thấy phụ thân của mình cùng muội muội, rất là tưởng niệm.

Thái Tử trước kia không có ra quá cung, là bởi vì hân chính mình không có nói quá yêu cầu. Mà không phải bởi vì hoàng đế câu hân, lúc này đột nhiên nói lên chuyện này, hoàng đế tuy có chút kinh ngạc, cũng là không ngăn cản hân. Dù sao cũng là một quốc Thái Tử, liên cửa cung cũng chưa ra quá, cũng là không thể nào nói nổi.

Khó được ngốc nhi tử đột nhiên đưa ra yêu cầu, tự nhiên muốn thỏa mãn hân. Vì thế hoàng đế hạ lệnh, khiến ba mươi ám vệ tùy thân bảo hộ Thái Tử, nếu là ra một điểm sơ xuất, toàn bộ đề đầu tới gặp.

Tư Đồ Lan làm hân bên người cung nữ, tự nhiên là muốn đi theo. Lăng Giang coi như xong, chính là nàng muốn đi, Thái Tử cũng sẽ không đáp ứng.

Không nghĩ tới như vậy dễ dàng liền nói động hoàng đế, Tư Đồ Lan rất là cảm khái một phen, Thái Tử chính là Thái Tử, tùy tiện một câu so nàng cái này cung nữ khái một trăm vang đầu đều dùng được.

Hồi Đông cung đổi một thân không quá Trương Dương Thường phục, nếu là ra ngoài giải sầu, cũng liền không cần thiết bại lộ thân phận, Tư Đồ Lan vừa cho hắc hệ dây lưng vừa nói: "Dẫn người đi vài cái hảo chỗ chơi chuyển động chuyển động. Ngoài cung ta so người thực, nhớ rõ ngàn vạn đừng ly khai ta ba bước chi ngoại. Người muốn là xảy ra điều gì sơ xuất ta nhưng liền mất mạng. Nghe thấy được sao?"

Thẩm Tầm chớp mắt, ngoan ngoãn nói: "Nghe thấy được."

Tư Đồ Lan nhìn thấy hắc như vậy một bộ nghe lời lại dễ khi dễ bộ dáng, vừa muốn cười, nhin không được thân thủ muốn sờ sờ đầu của hắc, nhưng là đối phương so với chính mình cao được quá nhiều, kiễng chân cũng không đến hắc chớp mũi, đành phải ghen cười thu tay. Kỳ thật nếu là có người bên ngoài tại, nàng nhất định là không dám làm như vậy , không cần thận bị trị cái đại bất kính nhưng liền xong.

Thẩm Tầm thực mê mang, "Người làm cái gì?"

Tư Đồ Lan có chút ngượng ngùng, ấp úng nói: "Không có gì, vốn muốn sờ của người đầu, nhưng là người quá cao, với không tới."

Thẩm Tầm không rõ nàng vì cái gì muốn sờ đầu của mình, trầm tư một chút nhi.

Sau đó gập eo, đem đầu đỉnh đối với nàng.

"Người sờ đi."

"..." Tư Đồ Lan cứng ở tại chỗ.

Tràng cảnh này thật sự quá quái dị, một cái thật cao gầy teo, môi hồng răng trắng nam tử cúi người đối với mình nói người sờ ta đi...

"Cổ hảo toan, nhanh lên sờ." Thấm Tầm có chút không kiên nhẫn thúc giục.

Tư Đồ Lan nhanh chóng tượng trưng tính sờ soạng một chút hấn quan, tặc đường như thu tay, trên mặt có một chút hơi đỏ lên.

Thái Tử không bất kể nàng phản ứng, đứng dậy liền đi ra cửa, theo Thường công công đi cửa cung, đầy mặt đều là chờ mong cùng tò mò.

Tư Đồ Lan sờ sờ chính mình có chút nóng lên mặt, chưa kịp nghĩ nhiều, vội vàng đi theo ra ngoài.

XXXX

Quảng Lăng thành là Đại Chu đô thành, cũng là cả quốc gia kinh tế trọng thành, các ngành các nghề đều thực phát đạt, ngay cả rất nhiều Bắc Mục người đều tới nơi này làm sinh ý. Tửu quán diễn lâu, đầu đường cuối ngõ, đều có thể nhìn thấy rất nhiều quần áo ngắn ngủi lão gia phu nhân, thoát nhìn sinh hoạt quá đến đều thật dễ chịu. Kỳ thật lúc này chính là đầu thu, cũng là thu hoạch mùa, các nông hộ đều ở đây trong ruộng bận việc, cũng rất thiếu nhìn đến bọn họ thân ảnh.

Tư Đồ Lan đoàn người ngồi ở trong xe ngựa, vừa mới tiến nội thành. Vô số ám vệ lặng lẽ theo ở phía sau bảo vệ, an toàn hoàn toàn có thể cam đoan.

Làm bên người cung nữ, Tư Đồ Lan ngồi ở bên người hấn cũng không có cái gì không đúng, cũng không biết là không phải hoàng đế ngầm đồng ý, ngoại trừ thái giám Đức Phúc hòa nhạc sĩ, thế nhưng chỉ dẫn theo nàng một cái cung nữ đi ra.

Vào phố xá sầm uất, Tư Đồ Lan trước nhảy xuống xe ngựa, vừa định xoay người đỡ Thái Tử đi ra, lại phát hiện địa thượng thêm một người.

Tiểu thái giám Đức Phúc cong lưng ngồi xổm trên mặt đất, tựa hồ là chuẩn bị cho Thái Tử đương bàn đạp...

Không nhìn ra nha, Tư Đồ Lan liếc kia tiểu thái giám liếc mắt nhìn, tại Đông cung thời điểm như thế nào không gặp người như vậy trung tâm?

Nhưng thật ra là nàng suy nghĩ nhiều, đây là đóng đinh quy củ, không muốn làm cũng phải làm.

Thẩm Tầm xốc lên màn hình, nhìn về phía phía ngoài chợ, biểu tình có chút kinh ngạc cùng mê mang, nhất thời đổ quên xuống dưới.

Tư Đồ Lan vội vàng vươn tay, nhỏ giọng nhắc nhở: "Điện hạ, trước xuống dưới."

Thẩm Tầm lúc này mới phản ứng lại đây, đáp lên nàng thò lại đây thủ, cúi đầu nhìn nhìn, sau đó thực đương nhiên đạp trên thái giám trên lưng hạ địa

Đã muốn xuống, thủ lại không buông ra, mười ngón giao ác.

Tư Đồ Lan có chút lúng túng nhắc nhở: "Điện hạ... Thủ, thủ."

"Cái gì thủ?" Hắc thực nghi hoặc.

Tư Đồ Lan đầy mặt khổ tướng, "Ngài, ngài trước buông ra hảo sao? Như vậy thật sự có thương tích phong hoá, để cho người khác thấy được nhiều không tốt..."

2 cái thái giám đứng ở cách đó không xa, nhìn đến lần này cảnh tượng nhin không được cười trộm đứng lên.

Thẩm Tầm lúc này mới nhìn thẳng một chút con kia bị chính mình nắm thủ, cẩn thận suy tư thật lâu, nói: "Người không để ta rời đi ba bước chi ngoại, như vậy tiện lợi nhất."

Sau đó đương nhiên năm nàng bắt đầu đi dạo phố.

Tư Đồ Lan là nữ nhân, khí lực không có nam nhân đại, bị hấn lôi hướng phía trước đi hai bước, nhin không được ở trong lòng rít gào, điện hạ ngài là giả ngu đi! Ăn lên đậu hủ đến một bộ một bộ a!

Thẩm Tầm hoàn toàn không thêm để ý nàng trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ là mở to hai mắt nhìn này tân kỳ địa phương, cùng hấn trong tưởng tượng không quá giống nhau...

Trên đường có rất nhiều hơn nhân, mặc đủ loại quần áo, mà không phải cung nữ thái giám như vậy giống nhau như đúc. Cao thấp tiểu phòng ở, đại môn song song hướng tới bên ngoài, có chính là thổ phòng, có hồ một tầng tất, thượng đầu đang đắp phần lớn đều là màu đen mái ngói, không giống trong cung như vậy đan cái đan cái cung điện.

Thái giám đều đổi một thân bình thường nam tử trang phục, ám vệ nhóm giấu ở trong đám người.

Thẩm Tầm mặc một thân Vân Cẩm thẳng cư, áo khoác màu xanh sẫm trường nửa cánh tay, gấp gờ không hiểu này chất vải quý báu nhân, còn tưởng rằng là cái thượng kinh đi thi thư sinh, nhưng xem tướng mạo, chỉ thấy khí chất bất phàm, không giống cái người thường.

Tư Đồ Lan cái này người thường đi ở bên người hấn, chỉ cảm thấy xấu hổ vạn phần, nàng lúc đi ra chỉ nhặt được một kiện yên hồng áo váy mặc, chưa bôi phấn, đứng bên cạnh hấn phá lệ không phối hợp.

Thẩm Tầm khả không thêm để ý việc này, tại một cái sạp trước mặt dừng bước, mở to hai mắt nhìn.

Tư Đồ Lan tập trung nhìn vào, lại là thịt heo quán...

Án thượng bày một loạt lại một bài mới mẻ thịt, liên tình mang phì, chủ quán cầm 2 cái không quá giống nhau dao đứng ở phía sau, mài dao soàn soạt, hỏi: "Muốn mấy cân a?"

Thẩm Tầm lại không phải xem thịt, chỉ ngơ ngác nhìn kia bên cạnh đeo một cái đầu heo, biểu tình thật là có chút kinh hoảng.

Tư Đồ Lan đỡ trán, Thái Tử ta thật sự là càng ngày càng không thể lý giải suy nghĩ của người .

Thẩm Tầm nhìn thật lâu, lại nói cái gì cũng không nói.

Tư Đồ Lan không có biện pháp, vội vàng cho hân thu thập sạp, đối kia đồ tể nói: "Lão bản chớ so đo, thiếu gia nhà ta không có ác ý." Nói, kéo hân liền đi ra ngoài, "Đừng làm rộn a, trong cung cho người ăn thịt heo còn thiếu sao?"

Thẩm Tầm bị nàng kéo ra, chỉ là ngốc ngốc hồi ức vừa thấy gì đó, biểu tình thật là có chút kinh sợ. Nghĩ đến quá mức đầu nhập, cũng không chú ý bên cạnh hoàn cảnh, một bất lưu thần liền đạp một người...

Bị đạp nhân là cao lớn thô kệch hán tử, trên chân ăn đau, cũng tới không kịp xem là ai, quay đầu lại trừng hân liền mắng: "Cái nào không có mắt vương bát dê con!"

Tư Đồ Lan ngây ngẩn cả người, lập tức không phản ứng kịp.

Thái Tử bị chửi được bối rối một mòng, nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, trên mặt biểu tình rất là rối rắm.

Sau đó hân làm ra một kiện khiến Tư Đồ Lan bất ngờ sự tình...

Giờ chân lên, một cước đạp qua!

Chương 9 lưng người nữ kia chủ xem đồng hồ diễn

Tất cả mọi người không ngờ rằng sẽ là như vậy một bộ cảnh tượng, ngay cả Thẩm Tầm mình cũng không ngờ rằng, chỉ là có chút giật mình nhìn trên mặt đất cái kia bị chính mình gạt ngã hán tử.

Tư Đồ Lan miệng cùng nhét cái trứng gà đường như.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, hán tử kia xoa chính mình đầu gối, đầy mặt kinh ngạc, tựa hồ không rõ vì sao chính mình một cái luyện công phu cũng có thể bị người gạt ngã, qua hồi lâu mới phản ứng được, chống đất mặt đứng lên, nghiêng ngả lão đảo hướng hăn đi tới, gương mặt phẫn nộ: "Còn dám đánh lão tử! Tể bì nộn nhục xú tiểu tử! Muốn chết không phải?"

Thẩm Tầm trên người thẳng cư là người nhà bình thường xuyên không nổi Vân Cẩm, nhưng kia hán tử nơi nào nhìn ra, chỉ cho là tới tham gia thi Hương khác thường thư sinh, nhất định muốn tấu trở về mới vừa lòng.

Mắt thấy người ta đều tới gần hăn trước mặt , Thẩm Tầm thế nhưng hướng về phía sau lui hai bước, biểu tình thật là có chút kinh hoảng. Như vậy kinh sợ bộ dáng, không chỉ để người sinh ra nghi hoặc, tựa hồ vừa kia bừa hăn một cước cũng không phải hăn đạp ...

Nhìn đến đối phương tựa hồ là muốn huy nắm tay ý tứ, Tư Đồ Lan lúc này mới phản ứng lại đây, bước lên một bước liền chặn Thẩm Tầm trước mặt, động tác không có một chút do dự.

Nàng cũng không tưởng kinh động ám vệ, bởi vì nếu nháo xảy ra sự tình, hoàng đế khẳng định hội trách tội xuống dưới, như vậy bọn họ những này đi theo người đều không hảo trái cây ăn.

Thẩm Tầm phát hiện trước mặt đột nhiên thêm một người, có chút ngăn người nhìn bóng lưng nàng, đáy lòng ấm áp, lại không nói chuyện.

"Vị đại gia này, công tử nhà ta từ nhỏ liền không chịu quá khí, lúc này mới nhất thời đường đột. Ngài đại nhân không ký tiểu nhân quá, liền coi như không có gì cả phát sinh đi?" Tư Đồ Lan pha lão luyện cầm ra một thỏi kim tử, tựa hồ là vì né tránh Thái Tử tầm mắt, che đậy nhét vào trong tay hắn, "Hòa khí sanh tài không phải?"

Ai cũng sẽ không theo tiền không qua được, người nọ hừ một tiếng thu quá khứ, xem như đồng ý, chỉ là nhất quyết không tha nói: "Làm cho người gia chủ tử cho bản đại gia nói lời xin lỗi, việc này liền coi xong, ta cốt sinh tiêu cục nhân cũng không phải dễ khi dễ!"

"Ta cho ngài giải thích còn không được sao?" Tư Đồ Lan cho hắn đánh thương lượng, không phân tốt xấu liền đánh người, chuyện này đúng là Thái Tử không đúng, đương nhiên cũng là bởi vì nàng phía trước ra hư chủ ý, cho nên nàng tất yếu phải chịu nổi một nửa trách nhiệm.

"Người? Người tính hàng?" Người nọ ném mặt mũi, rất là tức giận bất bình nhìn Thẩm Tâm, trong mắt bốc hỏa, "Trốn ở nữ nhân mặt sau tính thứ gì? Lại không giải thích, cũng đừng trách ta dùng quyền đầu nói chuyện!"

Tư Đồ Lan bị hắn câu kia "Trốn ở nữ nhân mặt sau" cho dọa đến, sợ Thái Tử trong lòng không khoái, vội vàng lùi đến bên cạnh hắn, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Điện hạ, nói xin lỗi đi."

Thẩm Tâm kinh ngạc nhìn nàng.

"Cùng người này nói 'Thực xin lỗi' là được rồi." Tư Đồ Lan trong lòng có chút rối rắm, trong miệng mà nói lại không biến.

Người nọ thoát nhìn không phải cái gì thiện tra, Thẩm Tâm nếu không xin lỗi, nhất định là muốn đại đánh võ, như vậy giấu ở trong đám người ám vệ liền ra tới giải quyết, ở trong mắt bọn họ, dám mạo hiểm phạm đường triều Thái Tử nhân, là chết một vạn lần cũng không đủ. Người này tuy rằng thoát nhìn tính tình không tốt lắm, cũng có thể là trên có già dưới có trẻ,

nếu vì điểm này việc nhỏ sẽ đưa một cái mạng, cũng quá không đáng . Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể hòa bình giải quyết liền không muốn động võ lực, đây là của nàng làm người chi đạo.

Thẩm Tầm mày đột nhiên nhú lại, một câu đều không nói.

"Chính mình sấm hạ họa, chính mình phụ trách nhiệm." Tư Đồ Lan buông xuống đôi mắt, từng tiếng nói, "Nam tử hán có gan thừa nhận sai lầm, cũng không phải cái gì chuyện mất mặt."

Thẩm Tầm như trước không để ý tới nàng, biểu tình thoát nhìn còn giống như có chút mạc danh sinh khí.

Tư Đồ Lan không có biện pháp, mắt thấy người nọ lại muốn nổi giận, trong lòng lại vội lại phiền, đơn giản đối Thẩm Tầm nói: "Người không xin lỗi có phải không?"

Thẩm Tầm hừ một tiếng quay mặt qua chỗ khác, ta chính là không xin lỗi người có thể làm gì ta.

Là không thể bắt người thế nào.

Tư Đồ Lan xoay người loảng xoảng đương một tiếng liền quỳ xuống, ngữ khí cùng thường lui tới bình thường bình thản, "Như vậy cho ngài chịu tội , còn vừa lòng?"

Từ nhỏ chính là nô tỳ mệnh, cũng không cần quá phận xem trọng chính mình. Dù sao tại trong cung mỗi ngày quỳ chủ tử, dưới gối hoàng kim đã sớm ma không có, khả không để ý như vậy một điểm.

Thẩm Tầm thân mình bỗng nhiên cứng lại rồi, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng.

"Người đây là..." Người nọ thấy nàng đều quỳ xuống, nhất thời có chút kinh ngạc, cũng hiểu được chính mình thật sự được lí không buông tha người, đơn giản nói, "Mà thôi mà thôi, người mau đứng lên."

Sự tình cứ như vậy giải quyết, Tư Đồ Lan đứng lên, trong lòng vẫn còn có chút phiền muộn.

Sợ ảnh hưởng đến người bên cạnh, đơn giản cũng không quay đầu lại hướng phía trước đi, Đức Phúc hòa nhạc sĩ đều đi theo Thái Tử mặt sau, sẽ không có chuyện gì.

Đi hai bước liền phát hiện không thích hợp, vừa quay đầu lại, Thái Tử chính nhắm mắt theo đuôi theo sát nàng, thấy nàng đột nhiên ngừng lại, biểu tình còn có chút kinh ngạc.

Tư Đồ Lan tức mà không biết nói sao, quay đầu lại tiếp tục đi, đi đến một cái hoang vu hẻm nhỏ khẩu phía trước, đột nhiên dừng bước, cảm giác mình thật sự là có chút vô lý thủ nháo, người ta vốn chính là chủ tử, làm cái gì đều là đối .

Vì thế liền xoay người, ánh mắt phức tạp nhìn Thái Tử.

Thái Tử ánh mắt so nàng phức tạp hơn.

Giống như có lời gì muốn nói, lại nghiêm túc nín trở về, qua thật lâu mới ủy khuất nói: "Vì cái gì muốn giải thích, là người khiến ta đập a..."

Tư Đồ Lan nhất thời giật mình, nàng phía trước nói ra những lời này, chính là Thái Tử là bị Lăng Giang răn dạy thời điểm, phạm là có điểm người có tính khí cũng có thể nói ra những lời này đến, nhưng nàng lúc ấy thật sự là có chút thiếu suy xét, đem hân trở thành một cái tâm trí kiện toàn nhân, quên mất hân không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, sẽ không thay đổi thông sẽ không xem sắc mặt người.

"Thực xin lỗi, là ta nói không toàn diện." Tư Đồ Lan thực Trần khẩn cho hần nói lời xin lỗi, sau đó lời vừa chuyển, "Ta hiện tại hoàn toàn chinh chinh cùng người nói một lần: đầu tiên, người là trử quân, toàn bộ Đại Chu trừ quân vương chi ngoại là thuộc người lớn nhất, cho nên nếu có người dám khi đến trên đầu người đến, không cần nén giận, bằng không người khác sẽ không đem người đương hồi sự, cuối cùng khổ vẫn là người chính mình. Thế nhưng, người muốn học được xem trường hợp."

"Biết vì sao vừa người kia không thể đáp sao? Bởi vì người bây giờ không phải là Thái Tử, người thoát Thái Tử triều phục mặc vào dân chúng quần áo, người liền chỉ là một đi ở trên đường cái phổ thông người qua đường, đáp người khác chân, muốn nói thực xin lỗi." Một đoạn thoại xuống dưới, không có kính xưng, chỉ có ta người, phảng phất chỉ là cái chỉ bảo gặp rắc rối đệ đệ Đại tỷ tỷ.

Bị người dạy dỗ một đốn, Thẩm Tầm cúi đầu không nói lời nào, có chút bất an niết chính mình tay áo, cũng không biết nghe không có nghe đi vào.

"Kỳ thật ta chỉ là một hạ nhân, người không cần quá nghe lời của ta, ta cũng không có cùng người nói những lời này tất yếu." Tư Đồ Lan thở dài một hơi, "Thật có chút sự tình là của người Thái Phó cùng mẫu hậu giáo không được, những chuyện kia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, lại là làm người cơ bản nhất đạo lý. Nhân luôn phải một mình đối mặt thế giới này, chẳng sợ người là đương triều Thái Tử, cũng không thể luôn dung túng người chiều người, ngấm lại nếu có một ngày, của người phụ hoàng cùng mẫu hậu không ở đây, không có hậu trường cùng chắn gió bản, người nên lấy cái gì đi đối mặt người khác lời nói lạnh nhạt?"

Kỳ thật nói hoàng đế cùng hoàng hậu không ở thời điểm, Tư Đồ Lan huyệt Thái Dương đột nhiên nháy một chút, loại lời này cũng không phải là có thể tùy tiện nói lung tung, nếu như bị hữu tâm nhân nghe đi, của nàng

mạng nhỏ nhưng liền không bảo , triều bên cạnh nhìn nhìn, không có phát hiện những người khác, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vốn là nói nhiều, vừa ra khỏi miệng còn không dừng lại được , Tư Đồ Lan cảm giác mình thật sự là yêu quản nhân sự, bất quá coi như là vì về sau giáo hài tử tích cóp kinh nghiệm đi...

Thẩm Tầm cái hiểu cái không, cúi đầu tiểu tâm dục dục nhìn nàng, qua cực kỳ lâu mới nhỏ giọng nói một chữ, "Nga."

"..." Tích tự như vàng là sẽ khí tử người , Tư Đồ Lan bóp trán, nói, "Người thật sự hiểu không? Có muốn tới hay không thực chiến diễn luyện một phen..."

"Hảo a." Lúc này bỏ thêm một chữ.

Tư Đồ Lan lại triều bốn phía nhìn nhìn, phát hiện Đức Phúc hòa nhạc sĩ 2 cái thái giám không có theo tới, lúc này mới yên tâm nói: "Nếu, ta bây giờ là hầu hạ của người tiểu thái giám, ta thừa dịp người không chú ý thời điểm ăn trộm của người điểm tâm, thế nhưng ta bình thường không có đã làm gì chuyện xấu, người nên làm như thế nào?"

Thẩm Tầm trầm tư thật lâu sau, rầu rĩ đáp: "Đem điểm tâm phun ra tạm tha người bất tử."

"..." Tư Đồ Lan cảm giác mình tại đàn gãy tai trâu.

"Tính... Từ từ đến đi." Nàng xoay người ra hẻm nhỏ, "Ta nói sẽ mang người đi vài cái hảo chỗ chơi, trước không nói việc này."

Đi theo Thái Tử xuất hành nhân liền tại cách đó không xa, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm phương hướng này, một điểm sai lầm cũng không dám ra, Tư Đồ Lan vội vàng triều đại bộ đội đi qua.

Thẩm Tầm thấy nàng không tức giận , tiểu tâm dục dục đi theo nàng mặt sau, xệp miệng, hữu ý vô ý chạm tay nàng, dường như tưởng khiên lại không dám khiên.

"Người làm gì!" Tư Đồ Lan bị hấn chạm vào sớ tóc gáy, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Thẩm Tầm đưa tay bồi ở mặt sau, ngẩng đầu nhìn trời, "Không phải ta đụng tới ."

Người nói người đều lớn như vậy người, chơi loại này xiếc hay không gây thơ? Tư Đồ Lan đã muốn lười nói hấn, đen bộ mặt dẫn hấn đi nam phố.

Nàng trước kia tâm tình mất hứng thời điểm thường xuyên đến nơi này, nam phố tại Quảng Lăng thành là nổi danh náo nhiệt, rất nhiều giang hồ nhân sĩ cũng sẽ ở nơi này làm xiếc, có kéo nhị hồ , có đùa giỡn hầu , còn có phun lửa , muốn cái gì có cái đó, nếu Thái Tử là ra ngoài chơi , không mang theo hấn đến nam phố không thể được.

Tận chức tận trách ám vệ lại trà trộn vào đám người, ánh mắt một khắc không rời, thật là có chút vất vả.

Không đợi nàng tiếp đón, Thái Tử đã muốn bị xiếc ảo thuật hấp dẫn qua đi . Ngơ ngác nhìn đám người trung gian kia vài cái nghệ nhân, may mắn hấn bộ dạng cao, hướng tối bên ngoài đâm một cái, không cần đứng ở phía trước là có thể nhìn đến bên trong biểu diễn, khả Tư Đồ Lan liền không giống nhau... Bị rần chắc bức tường người vừa đỡ, cũng không biết Thái Tử là đang nhìn chút gì...

Bên trong cái kia biểu diễn lưu động quỳ rạp trên mặt đất, đem hai cái đùi ban đến trên cổ đặt, Thẩm Tầm luôn luôn chưa thấy qua loại này hình ảnh, đầy mặt ngạc nhiên, rất giống cái vừa mới tiến thành dân quê.

Tư Đồ Lan muện không ra tiếng ở bên cạnh đứng yên thật lâu, nhìn hần này phó biểu tình, rốt cuộc nhin không được hỏi: "Người đang nhìn cái gì a..."

Thẩm Tầm chính xem hăng say, đột nhiên nghe được thanh âm của nàng, có chút mờ mịt cúi đầu, hỏi: "Người xem không thấy sao?"

"..." Tư Đồ Lan cảm giác mình bị thân cao thượng kỳ thị, "... Người cảm thấy thế nào?"

Thẩm Tầm cũng không nhìn biểu diễn, cúi đầu suy tư một phen, sau đó bắt đầu nghiêm túc đánh giá nàng.

"Xem ta làm gì?" Tư Đồ Lan bị xem có chút khởi mao.

Thẩm Tầm tiếp tục xem nàng, qua thật lâu, hần đột nhiên phản quá thân cúi lưng, đem nàng công lên.

Tư Đồ Lan cả người đều cứng lại rồi.

Điện hạ... Người... Như vậy... Thật sự hảo... Sao...

Chương 10 ngoài cung gặp chuyện

Trước mắt lập tức trống trải rất nhiều, trực tiếp là có thể nhìn xuống kia phiến hắc áp áp đám người, trước người nam tử khí tức đập vào mặt, mang theo chút sau cơn mưa tươi mát từng hương, ngửi lên lại sạch sẽ lại thoải mái.

Nhưng hiện tại lại không phải muốn những thứ này sự tình thời điểm, Tư Đồ Lan bị mạnh mẽ công lên, hai tay không chỗ khả phóng, chỉ có thể hư hư khoát lên trên vai hần, ánh mắt đều không biết nên triều nơi nào xem, trong lúc nhất thời mồ hôi lạnh thẳng xuống.

Không nói đến hành động như vậy tại Đại Chu có bao nhiêu đôi phong bại tục, hoàng đế phái ra bảo hộ Thái Tử an toàn ám vệ đều ẩn nấp tại trong đám người, ánh mắt của bọn họ khẳng định một khắc cũng sẽ không rời đi Thái Tử, lúc này nhìn đến loại này cảnh tượng, trở về cùng hoàng đế một bữa báo, nàng nhưng liền toàn xong. Hưởng lớn nói, đó là đối Thái Tử bất kính, người một cái tiểu cung nữ dám để cho Thái Tử lưng người xem xiếc ảo thuật, chán sống?

Về phần hướng nhỏ nói...

Thái Tử cho tới nay chưa hôn phối, ngay cả cái thông phòng cũng không có, đối một cái cung nữ làm ra như vậy thân mật hành động, nói không chừng hoàng đế long thần một trương, liền đem nàng ném cho Thái Tử làm thiếp ...

Không cần a! ! !

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan chợt hoảng hồn, phàm là xa đến hoàng đế hạ chỉ loại chuyện này, đó là nói một thì không có hai, ai cũng không thể kháng chỉ , chẳng sợ trên người nàng còn có hôn ước, chẳng sợ nàng một vạn cái không tình nguyện.

Phóng đường đường chính chính hôn sự không cần, gả cho một cái gốc tử làm thiếp, nàng đầu óc cũng không nước vào...

Đúng khi Thẩm Tầm ngẩng đầu lên, ngân quan hơi hơi về phía sau, lộ ra một cái hảo xem độ cong, chính mình lại chưa thể phát hiện loại này mỹ. Tư Đồ Lan trên mặt hồng sắp tích xuất thủy đến , muốn tránh thoát, lại sợ động tác của mình quá lớn làm cho người ghé mắt. đành phải nhỏ giọng tại Thẩm Tầm bên tai nói, "Điện hạ, phóng ta xuống dưới..."

Thẩm Tầm đang trừng lớn ánh mắt xem xiếc ảo thuật, hoàn toàn không để ý tới bên người người nọ xấu hổ thỉnh cầu...

"Ta không nhìn ngài phóng ta xuống dưới được không?" Tư Đồ Lan lại nói một lần, Thẩm Tâm hoàn toàn không phản ứng, cũng không biết là bị biểu diễn hấp dẫn đi, vẫn là cố ý làm bộ như không nghe được.

Đám người chính trung ương, có người vỗ tay thét to nói: "Vừa vị kia là lớp chúng ta tử bên trong lão yêu, bốn năm tuổi liền theo vào Nam ra Bắc, chịu không ít khổ đầu. Vô luận là lộng kiếm xiếc đi dây đùa giỡn đại tước, đỉnh can diễn sư nhân thú đấu. Vẫn là nuốt đao phun lửa đùa giỡn vò rượu, nhảy hoàn đứng chống ngược vũ cự thú, chúng ta khánh tài ban nhưng là mọi thứ đều được, lúc này khiến mới tới hỏa kế cho đại gia đùa giỡn cái hầu nhi, các vị đi ngang qua, nhìn thích, có người phủng cá nhân trường có tiền phủng cái tiền trường!"

Nói, có người khiên một con khỉ đi ra, khởi điểm nói chuyện người nọ liền bắt đầu ở đám người trong giới đầu xoay xoay cầu khen thưởng, nguyện ý bỏ tiền nhân vẫn là rất nhiều, chung quy nhìn nhạc a, vài cái tấm đồng cũng liền cho.

Kia hầu tử còn xuyên một kiện đại hoa xiêm y, nhân khuông nhân dạng triều đại gia vỗ tay, đậu một trận cười vang. Tư Đồ Lan cảm giác rất hảo ngoạn, trong lúc nhất thời quên mất muốn chuyện kế tiếp.

Thẩm Tâm càng là cảm giác mới mẻ, hẳn tại trong cung chim hoàng yến giống nhau bị nuôi hai mươi mấy năm, nơi nào gặp qua như vậy thông nhân tính hầu tử, chỉ lẳng lẳng nhìn tiền phương, hoàn toàn quên chính mình lưng một người dường như.

"Đùa giỡn hầu không phải cái gì chuyện lạ!" Hán tử kia vỗ tay nói, "Ta đây hầu nhi nhưng có tuyệt sống -- nuốt đao! Bạch đao tiến bạch đao ra!"

Đám người một trận ồ lên, để người đi biểu diễn nuốt đao đã là thực tân kỳ sự tình, hầu tử cũng sẽ nuốt đao? Phân phân tỏ vẻ không tin: "Hừ

nhân ai không biết? Người đao này sợ là có thể co rút lại đi?"

Hán tử kia cười to, đem một thanh chủ thủ mở ra nhét vào hầu tử trong tay, đem bế dậy, miệng nói: "Mọi người có thể tới nghiệm nghiệm hóa! Xem xem đây là không phải hàng thật giá thật đao thật!"

Nói, đem kia hầu tử ôm hương trong đám người đi một vòng, hầu tử rất có linh khí, trong tay nâng một cây đao, miệng kiêu lão Cao, như là khinh thường, hoặc như là đối với người khác không tín nhiệm chính mình bất mãn. Hán tử ôm hầu tử đi tới Thẩm Tầm này nhóm người trước mặt, trên mặt còn mang theo dũng cảm tiểu ý, "Không tin , có thể tự tay sờ sờ!"

Thẩm Tầm đứng ở mặt sau cùng, chỉ hảo kì nhìn, không có chen qua vô giúp vui, Tư Đồ Lan lại mơ hồ người được một tia nguy hiểm hương vị, huyết Thái Dương đột đột thẳng nhảy.

Đất đèn ánh lửa chi gian, kia hầu nhi không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên từ hán tử trong lòng nhảy dựng lên! Một cái chớp mắt tất cả mọi người không có phản ứng kịp. Hầu tử trong tay niết đao, đập vài cái đầu người liền triều Thẩm Tầm đánh tới!

Thẩm Tầm lại chỉ lẳng lẳng nhìn, tựa hồ hoàn toàn không biết nên như thế nào tránh né.

Lúc này Tư Đồ Lan như trước ghé vào Thẩm Tầm trên lưng ; trước đó có dự cảm, nhưng cũng bị tràng cảnh này dọa đến , nháy mắt toàn bộ tâm đều thu lên. Mắt thấy kia đem sắc bén chủ thủ liền muốn hướng về Thái Tử ngực, con người của nàng chợt phóng đại, chưa làm suy xét liền dùng cánh tay cản quá khứ!

"Phốc xuy -- "

Mũi đao cắt qua huyết nhục thanh âm.

Miệng vết thương đau triệt nội tâm, Tư Đồ Lan hai tay chợt thất lực, từ trên lưng hẫng trượt xuống.

Sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, ám vệ nhóm tại một cái chớp mắt lược đến Thái Tử trước mặt, may mắn có tư đồ lan chặn kia một kích trí mệnh, bằng không bọn họ này ba mươi đầu người liền muốn công đạo tại hình trường. Ám vệ nhóm hộ vệ không làm, trong lòng áy náy, chỉ có thể trước đem hầu tử cùng đùa giỡn hầu nhân chế phục tại chỗ, người xem náo nhiệt quần đều bị này bối rồi một khắc sợ tới mức tản ra, cũng là phương tiện bọn họ làm việc.

Thẩm Tầm cúi đầu vừa thấy, trí tuệ thượng tất cả đều là huyết, vội vàng quay đầu lại, lại nhìn thấy nằm trên mặt đất Tư Đồ Lan, trong nháy mắt sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Lan Lan..." Hãn bắt đầu kêu nàng, ngữ khí có chút nôn nóng, "Người làm sao vậy."

"Địa thượng thật lạnh, người mau đứng lên."

Tư Đồ Lan đã muốn đau hôn mê rồi, nơi nào còn nghe được mệnh lệnh của hãn? Theo sau chạy tới đi theo người đều bị bất thành linh một màn sợ choáng váng, vội vàng đem bị thương Tư Đồ Lan nâng hồi mã xe, đưa đi y quán cấp cứu.

Nói như vậy, chỉ là trên tay bị thương, làm sao có khả năng hôn mê? Cho nên, kia đao thượng nhất định thối độc.

Thẩm Tầm không rõ bọn họ vì cái gì muốn nâng đi nàng, giờ chân lên liền chuẩn bị cùng quá khứ, lại bị một cái ám vệ gọi lại, "Thỉnh điện hạ dừng bước, tức khắc tùy ty chúc hồi cung! Ra chuyện như vậy, điện hạ vạn vạn không thể sẽ rời đi ty chúc một bước!"

Thẩm Tầm không để ý đến hắc, quyết tâm muốn đi theo phía trước kia nhóm người đi, kia ám vệ trong lòng nôn nóng, giữ chặt tay áo của hắc quỳ xuống nói: "Điện hạ! An nguy của ngài làm trọng, đã vừa mới là tại quý môn quan đạo qua một vòng , nếu là lại có cái sơ xuất, này ba mươi mấy huynh đệ nhưng liền cũng chưa mệnh ..."

Thẩm Tầm cũng không minh bạch này cùng bọn họ tính mạng có cái gì liên hệ, nghe vào tai thực nghiêm trọng, vì thế liền dừng bước, chỉ triệu Tư Đồ Lan rời đi phương hướng nhìn quanh, trong ánh mắt mang chút kinh hoảng cùng mờ mịt.

Nàng làm sao? Nàng làm sao?

Kia đùa giỡn hầu nhân bị người chế trụ , lại ngồi xổm tại chỗ lạnh run, hỏi hắc thụ người nào chủ sử cũng không chịu nói. Thật vất vả đem hắc trói lại, hắc tử kia miệng vừa động, đem giấu ở răng nanh lỗ đen bên trong độc dược làm ra đến một nuốt, đang lúc mọi người cũng chưa phản ứng kịp một khắc kia, chết đến vô thanh vô tức.

Chết không có đối chứng? Vậy cũng không nhất định, ám vệ đều là Hoàng gia huấn luyện ra , làm việc hiệu suất cực cao, tại sự tình phát sinh đệ nhất khắc liền đem khảm tài xiếc ảo thuật trong ban mọi người nhất tịnh chế trụ, giao do Đại Lý Tự tra rõ.

Thẩm Tầm theo hộ vệ trở về Đông cung, dọc theo đường đi đề phòng sâm nghiêm, liên muối cũng không thể tới gần mười thước bên trong.

Nhân sinh lần đầu tiên ra cung, lấy bị đâm giết chấm dứt.

Về phần hoàng đế nơi đó là là sao thế này, liền mặt khác nói. Tư Đồ Lan tại y quán dùng cấp cứu dược thảo tặc trụ mệnh, lại gấp rút đuổi về trong cung, chung quy, trong hoàng cung thái y y thuật cao minh, không phải dân gian có thể so sánh . Giờ này khắc này, nàng đang nằm tại trên

giường của mình, ý thức thượng tính thanh tỉnh, bên cạnh tiểu cung nữ Lâm Nhu gấp đến độ chỉ rơi nước mắt.

Tư Đồ Lan hộ giá có công, thái y tự nhiên không dám chậm trễ, cẩn thận vì nàng chẩn bệnh, mới phát hiện kia dao thương quả nhiên thối độc, may mắn chỉ là thương ở trên tay mới nhặt về một cái mạng, nếu để cho kia độc thấm vào nội tạng, chính là Hoa Đà tái thế cũng cứu không trở lại.

Nghe nói nàng bị nâng trở lại, Thái Tử quần áo cũng không đổi liền hỏi kia báo tin cung nữ, "Nàng ở đâu."

Kia cung nữ vội vàng đem hắc mang đi Tư Đồ Lan trụ sở.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy thái y đang vì nàng chẩn bệnh, Thẩm Tầm dừng lại cước bộ, đứng ở cửa không nói câu nào.

Không biết là áy náy, còn chưa phải dám quá khứ. Kỳ thật hắc đến bây giờ vẫn là mơ mơ màng màng, không biết rõ phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ cũng là biết một chút. Lan Lan là bởi vì hắc mới bị thương, mà chính hắc lại êm đẹp đứng ở chỗ này.

Thái y đem ngoài cung lâm thời băng bó bố đều hủy đi, cẩn thận vì nàng trét lên mới thuốc trị thương sau đó một lần nữa băng bó một lần, nói theo sau phái người đem uống thuốc đưa lại đây liền lui ra ngoài.

Thẩm Tầm ở bên ngoài do dự thật lâu, rốt cuộc tiểu tâm dục dục đi đến, đứng ở cửa nhìn nàng.

Lâm Nhu vừa quay đầu liền hoảng sợ, cũng không tốt nói cái gì, chỉ lạng lẽ lùi đến một bên.

Tư Đồ Lan hiện tại không nói gì khí lực, phảng phất chỉ cần thủ vừa động, toàn thân đều bắt đầu đau dường như, nghiêng đầu nhìn thấy Thẩm Tầm vào tới, cũng không để ý hắc.

Nhớ lại vừa kia mạo hiểm cảnh tượng, Tư Đồ Lan cảm giác tượng nằm mơ giống nhau, đời này cũng chưa gặp qua như vậy mạo hiểm sự tình, thiếu chút nữa sẽ đưa mệnh, cũng không biết chính mình lúc ấy là thể nào nghĩ đến, thế nhưng thay Thái Tử chần dao.

Cẩn thận ngấm lại kỳ thật cũng không mệt, nếu là nàng lúc ấy không có đi chặn, Thái Tử bị thương, nàng chiếu cố không chu toàn, khẳng định cũng sống không lâu, nói không chừng không phải tứ bạch lãng chính là bị trượng tử. Chặn một đao còn nhặt cái công, so với bị ban chết có lời hơn...

Thẩm Tầm thấy nàng không để ý tới chính mình, trong lòng có chút thấp thỏm, chậm rãi hương bên này na lại đây, sau đó nhẹ nhàng ngồi ở nàng bên giường thượng.

"Làm gì?" Tư Đồ Lan tức giận hỏi.

Người nói người như thế nào cứ như vậy mệnh đồ nhiều suyễn đâu? Ngày hôm qua dưới chân độc hôm nay liền bị ám sát, đến cùng ai mỗi ngày như vậy với người không qua được a?

Tư Đồ Lan là tiểu cánh tay bị thương, băng bó kỹ sau tay áo buông tới cũng liền nhìn không tới, giờ này khắc này nàng nằm ở trong chăn, ngược lại càng là cái gì cũng nhìn không tới.

Thẩm Tầm ngồi ở Tư Đồ Lan trước mặt nhìn chăm chăm nàng xem, đột nhiên mở miệng nói: "Bọn họ nói người bị thương."

"..." Hơn nữa còn là thay người bị thương, cảm ơn.

Thẩm Tầm lại nhẹ giọng nói: "Có phải hay không rất đau a?"

Vô tâm tình với hắn nói chuyện, Tư Đồ Lan thực có lệ ân một tiếng.

Thẩm Tầm thần tình có chút luống cuống, sợ chộc nàng mất hứng, vì thế cúi đầu không dám hỏi nhiều, chỉ né tránh xem nàng.

Qua thật lâu, mới đem câu kia ở trong lòng nín vài cái canh giờ mà nói nói ra.

"Lan Lan không sợ." Hắc tiểu tâm dục dục cúi xuống thân mình, ánh mắt lại đau lòng vừa áy náy, "Tầm nhi cho người thối một chút liền không đau lạp."

Tư Đồ Lan: "..."

Chương 11 Thái Tử chứng minh đề

Nếu người vừa thối liền không đau đớn, còn muốn lớn hơn phu làm gì? Tư Đồ Lan có chút không nói gì, nhưng cũng biết hắc không có ác ý, chỉ xẹp miệng không nói chuyện, thật sự là từ tiểu ngâm mình ở hũ mật tử không lớn thiên chân hài tử.

Lâm Nhu ở một bên cười trộm, tựa hồ có chuyện muốn nói, cũng không có ý định trước mặt Thái Tử mặt nói ra.

Thẩm Tầm thấy nàng không phản ứng, có chút tức giận, ngồi thẳng thân mình nói: "Người xem thường ta."

Như thế nào đột nhiên nói ra những lời này? Tư Đồ Lan vừa mới chuẩn bị hỏi rõ ràng, lại nghe thấy bên ngoài thông báo một tiếng: "Hoàng Thượng giá lâm -- "

Tư Đồ Lan nhất thời hoảng sợ, muốn ngồi dậy, trên tay lại không có khí lực chống đỡ, chỉ gấp đến độ hô to: "Điện hạ người mau đi ra!"

"A?" Thẩm Tầm đầy mặt mờ mịt, vì cái gì muốn ra ngoài...

Lại không ra ngoài là phải đợi Hoàng Thượng bắt gian sao? Ta cũng không muốn cùng người nhắc lên nửa điểm quan hệ a! Tư Đồ Lan không ngồi nổi đến, đơn giản dùng con kia hoàn hảo thủ đẩy hẳn, "Ra ngoài tiếp giá."

Xuất phát từ một loại nghịch phản tâm lý, nàng càng là đẩy hẳn, hẳn lại càng phải không chịu đi, tức giận ngồi ở trên mép giường, lại nói một lần, "Người xem thường ta."

Tư Đồ Lan có chút hơi chột dạ, nhiều hơn lại là vội vàng xao động, không đi nữa liền đến không kịp hảo sao? Ánh mắt của hoàng đế có thể so với ai cũng tiêm, sẽ nhìn không ra Thái Tử đối với chính mình có cảm tình? Tư cái thiếp thất còn không phải động động miệng sự.

Cố tình Thẩm Tâm lại ảo một mạch, nhận định mình là xem thường hẳn mới đẩy hẳn, ngồi ở đây nhĩ chết sống không chịu đi.

Hoàng đế câu hỏi thanh âm đã muốn đến trước mặt , Thẩm Tâm vẫn ngồi ở nàng trước giường hờn dỗi, Tư Đồ Lan cảm giác mình sắp không thể hít thở...

"Hồi hoàng thượng nói, điện hạ liền tại bên trong, A Lan cô nương bị trọng thương, điện hạ đau lòng đâu."

Đau lòng cái đầu của người a! Không thêm du gia dấm chua sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Người là theo ta có cái gì thâm cừ đại hận sao? Tư Đồ Lan trong lòng yên lặng cho thái giám Đức Phúc nhớ một bút.

Hoàng đế hùng hậu mà trầm ổn thanh âm lại truyền vào: "Trẫm biết, các người đều lui ra đi."

Tư Đồ Lan hiện tại bộ dáng này không có biện pháp hành lễ, sợ bị trị cái đại bất kính, vẫn là giả bộ bất tỉnh tương đối bảo hiểm, còn có thể

không cần đổi mặt kinh khủng như vậy hoàng đế. Vì thế nghiêng đầu, bắt đầu trang hôn mê.

"Là." Một trận tiếng bước chân qua đi sau, hoàng đế nhắc chân đi đến.

Hắn nhưng mà khi hôm nay tử, cho nên cung nữ phòng ngủ cũng không có cái gì khả kiêu kỳ . Hoàng đế vừa vào cửa đã nhìn thấy Thái Tử thân ảnh, vì thế đứng ở cửa không có tiếp tục hướng về phía trước , chỉ nói: "Tâm nhi, người đi ra."

Thẩm Tâm nghe có người gọi mình tên, ánh mắt có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn lên là hoàng đế, lại buồn buồn cúi đầu, nói: "Không ra đến."

Hoàng đế vốn chuẩn bị cùng hắn thuyết minh ám sát sự kiện điều tra kết quả, làm cho hắn về sau làm việc cẩn thận, chú ý đề phòng Hoa Xương vương, có thể thấy được hắn cái dạng này, cũng biết đại khái là nghe không hiểu , chỉ có thể về sau lại nói tỉ mỉ. Hoàng đế thực bất đắc dĩ, lại cũng lấy hắn không thể nề hà, chỉ được từ mình đi đến, lờm một cái kia mê man cung nữ, phía trên vẻ mặt khó lường.

"Như thế nào, nàng bất tỉnh người còn không đi ?"

Di? Bất tỉnh là có ý gì?

Thẩm Tâm nghe lời này, không biết, vì thế quay đầu vừa thấy, phát hiện Tư Đồ Lan lại ngất đi... Không khỏi kinh hãi, bắt đầu lay động nàng bờ vai, "Lan Lan, mau đứng lên, chớ ngủ!"

Tư Đồ Lan bị lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt lại chết sống không chịu mở, chỉ tại trong lòng nghiến răng nghiến lợi, Thái Tử người đừng như vậy không hiểu chuyện được không? Tính ta van người được không? Người liền tạm thời làm bộ như không biết ta được không?

May mắn hẳn không đụng bị thương khâu, bằng không chính mình trong nháy mắt liền muốn phá công .

"Được rồi." Hoàng đế nhướn mày, dùng ánh mắt ngăn lại hành vi của hẳn. Tư Đồ Lan mới vừa ở trong lòng cảm kích vạn phần, hoàng đế thành linh lại lên tiếng, "Này cung nữ thay người cầm một đao, đủ thấy đối với người trung tâm, nếu người cũng như vậy thích này nàng, phụ hoàng liền cho người làm chủ ."

"..."

Tư Đồ Lan không mở mắt ra, toàn thân lại bắt đầu phát cứng.

Lo lắng đã lâu sự tình thế nhưng thật sự phát sinh...

Tiểu cung nữ Lâm Nhu vẫn phụng dưỡng ở bên cạnh, nghe lời này, cũng hoảng sợ, chỉ quay đầu lặng lẽ đánh giá Tư Đồ Lan sắc mặt, thấy nàng lông mi khẽ run, nhất thời có chút buồn bã.

"Trẫm đều điều tra, cô nương này nhân phẩm thượng giai, thân thể cũng không sai, hứa làm cho người Thái Tử lương đệ cũng không tính ủy khuất nàng. Huống hồ, trẫm đối với nàng phụ thân bãi chức sự tình vẫn tâm có áy náy, cũng vừa hảo có thể mượn việc này quan phục nguyên chức, có thể nói nhất cử lưỡng tiện."

Tư Đồ Lan tâm so dĩ vãng nhảy được càng nhanh, tựa hồ đã muốn không biết mình là nghĩ như thế nào , toàn bộ ý thức một mảnh hỗn loạn, hoàng đế đang nói cái gì, chỉ cần nàng làm Thái Tử lương đệ, phụ thân là có thể quan phục nguyên chức?

Nàng đột nhiên có chút động tâm.

Nhiều năm như vậy đến, phụ thân bãi chức tại gia tìm không thấy sự tình làm, còn bắt đầu say rượu, chỉ có thể dựa vào chính mình mỏng manh

nguyệt lệ nuôi sống cả nhà, gia đạo sa sút, liên hàng xóm láng giềng đều xem thường bọn họ, nếu quả như thật có thể quan phục nguyên chức, không hẳn không phải một chuyện tốt?

Nhưng là nàng đã có hôn ước , hơn nữa Thái Tử là gốc tử a! Gả cho một cái gốc tử làm thiếp, đổi lại là ai cũng sẽ không nguyện ý a...

Tư Đồ Lan cảm giác mình hiện tại so với kia lợn ruột còn muốn rồi rằm...

Nàng rất tưởng mở to mắt nói rõ ràng ý nghĩ của mình, nhưng là như vậy hoàng đế liền biết nàng là trang hôn mê , khi quân, kháng chỉ, vô luận nào một cái đều là tử tội. Nàng thực sự có chút khóc không ra nước mắt, từ lúc gặp cái này gốc Thái Tử, luôn than thương loại này mặc danh kỳ diệu sự tình...

Hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào Thái Tử , hi vọng hẳn cái này tổng là làm không rõ ràng trạng huống nhân lại một lần nữa không hiểu biết rõ tình huống, nói hẳn không cần liền hảo... Liền hai chữ, cỡ nào đơn giản hai chữ a.

Thẩm Tầm vẫn nhìn hẳn phụ hoàng, trên mặt biểu tình vô cùng mờ mịt, nhin không được hỏi: "Cái gì là Thái Tử lương đệ?"

Hoàng đế sợ lại xuất hiện phía trước như vậy hỏi không ngừng trạng huống, quyết định duy nhất đáp xong: "Lương đệ là của người thiếp, địa vị gần với thái tử phi, nói thí dụ như, người khi còn nhỏ thực thích vân chiêu nghi từng chính là phụ hoàng lương đệ."

Thẩm Tầm cũng không biết thiếp là cái gì khái niệm, chỉ bắt đầu hồi ức vân chiêu nghi là ai, suy nghĩ cực kỳ lâu, đem trong đầu lưu lại ký ức đều khâu lên.

Sau một lúc lâu, ngẩng đầu hỏi: "Cho nên là dùng đến thân sao?"

Hoàng đế nét mặt già nua nhất hồng, xấu hổ đáp: "Tự nhiên có thể."

Thẩm Tầm không chút do dự đáp: "Kia hảo a, khiến Lan Lan làm Thái Tử lương đệ đi."

Kia hảo a... Kia hảo a... Kia hảo a...

Hảo cái đầu của người a! ! ! Tư Đồ Lan sắc mặt bạo hồng, thiếu chút nữa liền muốn hất chân mà lên! Lần đầu tiên đối cao nhất hoàng quyền sinh ra mâu thuẫn tâm lý, dựa vào cái gì tùy tiện tiện tiện liền tả hữu vận mệnh của người khác, dựa vào cái gì đem sinh tử của người khác đều chặt chẽ niết ở trong tay.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, lý trí lại chiến thắng xúc động, nàng không thể kháng chỉ.

Bởi vì tại hoàng đế mắt bên trong, đây là lớn lao ban ân, chỉ cần nàng dám nói nửa chữ không, ban chết chính mình vẫn là việc nhỏ, liên lụy gia nhân cùng nhau chịu tội mới là đáng sợ nhất. Nàng chỉ có thể yên lặng hồi hận, ngàn không nên vạn không nên thay Đào Ưu cô cô đưa kia một hộp điểm tâm...

"Cưới vợ bé tuy không cần quá mức phô trương, dù sao cũng là của người đệ nhất phòng, vẫn là muốn phái người hảo hảo chuẩn bị." Hoàng đế gặp nhi tử đáp ứng, cũng liền không đem nàng đương hồi sự, chỉ thuận miệng đề hai câu.

Lại nói: "Phụ hoàng đi về trước, Hoa Xương vương mưu nghịch chi tâm đã là thiên hạ đều biết, trăm đã muốn phái người truyện hấn tiến cung, tính toán hảo hảo hội hội người vị này lòng muông dạ thú thúc thúc."

"Hôm nay người có thể đào thoát đã là vạn hạnh, ngày mai sẽ cho Đông cung tăng số người nhân thủ, nhớ rõ nhiều nhiều cẩn thận."

Thẩm Tầm không phải rất rõ ràng, chỉ ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ hân nghe thấy được.

Kỳ thật hân cái gì cũng không có nghe hiểu...

Nhìn theo xong phụ hoàng đi xa, hân đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm Tư Đồ Lan xem, ngữ khí lại ủy khuất lại tò mò, "Lan Lan, người vì cái gì muốn giả bộ ngủ?"

Tư Đồ Lan chậm rãi mở mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Biết là giả bộ ngủ, lúc này tại sao lại không ngốc?

Cho nên thân phận của nàng bây giờ là cái gì, chưa quá môn Thái Tử lương đệ sao?

Tư Đồ Lan suy tư thật lâu, đột nhiên nói: "Điện hạ, người đi cầu bệ hạ thu hồi ý chỉ thành sao?" Chính mình kháng chỉ phải không khả năng, khiến Thái Tử cái này đương sự đi cầu lại là lại thích hợp bất quá.

Thẩm Tầm nhướn mày, đáp được so vừa còn muốn làm thúy, "Không cần."

Tư Đồ Lan nhìn chăm chăm Thẩm Tầm ánh mắt, đầu óc phát mộng, không nói câu nào, cũng không phải sinh hân khí, cũng không phải giận chính mình. Nàng thậm chí đều không biết mình là nên cười hay là nên khóc, có thể trách ai đó? Còn không phải chính nàng tạo nghiệt, đưa cái gì điểm tâm, đương cái gì bên người cung nữ, ra cái gì cung, chẵn cái gì đao a! Đều là chính nàng một tay tạo thành.

Nhưng là chính là cảm giác trong đầu muộn được hoảng, hoảng để tùy tùy tiện tiện một câu liền quyết định chính mình cả đời, vẫn không thể có một chút phản kháng, Hoàng gia người đều như vậy không đem nhân đương hồi sự sao? Tư Đồ Lan cảm thấy rất ủy khuất, nàng thật sự không nghĩ giả cho một cái tâm trí không toàn ngốc tử, chẳng sợ lại có quyền có

thế, cũng đủ để người ghen khuất , này có thể so với một đời không gả nhân còn khó chịu hơn a.

Thẩm Tầm không biết nàng trong lòng là nghĩ như thế nào , chỉ nhìn chăm chăm sắc mặt của nàng xem, gặt gao cau mày. Không dám nghe đến đáp án, lại thật cẩn thận hỏi: "Người không nghĩ cho ta làm lương đệ sao?"

Tư Đồ Lan thực thành thực: "Không nghĩ." Thẩm Tầm phía trước nói nàng xem thường hắn, kỳ thật hắn nói đúng, mình chính là xem thường hắn.

"Vì sao..." Phát hiện mình bị ghét bỏ , Thẩm Tầm cảm thấy rất ủy khuất rất được thương, "Người không muốn cho ta thân sao?"

Phụ hoàng vừa nói, vân chiêu nghi là hắn từng lương đệ. Thẩm Tầm chỉ nhớ rõ một lần cuối cùng thấy nàng hình như là tại trong Ngự Hoa viên, mặc nàng thích nhất món đồ màu hồng cánh sen áo cánh, ngồi ở phụ hoàng trên đùi, miệng đối miệng thân thân... Bất quá khi đó bọn họ đều không có chú ý tới sự hiện hữu của hắn, mặc dù có cung nữ thái giám nhìn thấy, cũng không dám báo lên.

Vân chiêu nghi là phụ hoàng trước kia lương đệ.

Lan Lan chính là chính mình lương đệ.

Chính mình ước tương đương phụ hoàng, vân chiêu nghi ước tương đương Lan Lan.

Phụ hoàng có thể thân vân chiêu nghi.

Đồng lý chứng được: mình có thể thân Lan Lan.

Vì thế Thẩm Tầm rất nghiêm túc hỏi: "Lan Lan... Người phải không nguyện ý cho ta thân sao?"

Chương 12 Mộ Tử Xuyên

"Lan Lan... Người phải không nguyện ý cho ta thân sao?"

Đôi mắt như vậy hồn nhiên một đôi mắt, Tư Đồ Lan cảm thấy thực xấu hổ, nhất là còn có người bên ngoài đang nhìn thời điểm.

"Điện hạ... Đừng như vậy thành sao?" Nàng hơi hơi về phía sau xê dịch, yết hầu có chút phát khẩn, "Hôn ta làm cái gì? Hôn ta một cái cũng không ai phần thưởng người một khối điểm tâm a... Ngài liền phát phát từ bi đem ta đuổi về Hợp Dương cung đi, mọi người khỏe tự hảo tán còn không được sao?"

"Điểm tâm?" Thẩm Tầm chú ý trọng điểm quả nhiên cùng nàng không ở cùng cái cấp bậc, nghiêng đầu hỏi một tiếng liền bắt đầu trầm tư, sau một lúc lâu, lại nghiêm túc nói, "Điểm tâm không có Lan Lan ăn ngon."

Người nếm qua ta sao? ! Tư Đồ Lan kinh hãi, ngay cả ta đều không có nếm qua tự ta a.

Nói đứng lên, điện hạ... Ngài tại giường của ta bên cạnh như vậy có tiếng cũng có miếng nói ra loại này lời bình mà nói thật sự thích hợp sao? Bên ngoài nhảy đại thần cũng chưa người kinh sợ a.

Thẩm Tầm lại là lần đầu như vậy nghiêm túc, sợ nàng không đáp ứng, cẩn thận suy tư thật lâu, lại không tình nguyện khai ra điều kiện: "Nếu người nguyện ý cho ta làm lương đệ... Ta liền đem ta thích nhất búp bê vải tặng cho người."

"..."

Cái gì búp bê vải? Chính là người mỗi ngày buổi tối đều phải ôm ngủ kia ngoạn ý? Tư Đồ Lan đầu tiên là có chút không nói gì, có thể tưởng tượng sau một lúc lâu, chợt có chút xót xa.

Chính mình mắt bên trong không đáng một đồng gì đó, lại là tánh mạng hăn bên trong trọng yếu nhất bảo bối, Thái Tử thế nhưng đem hăn trân ái nhất gì đó phủng đi ra giữ lại nàng, điều này làm cho Tư Đồ Lan cảm thấy khó có thể tin tưởng.

"Điện hạ." Nàng dừng sau một lúc lâu, có chút do dự, cuối cùng vẫn là hỏi lên, "Ta lúc nào so của người búp bê vải trọng yếu?"

Thẩm Tầm không đáp lại nàng, cố ý xung nàng chớp mắt, giống như đang nói: ta chính là không nói cho người có bản lĩnh người tới đánh ta nha.

Hăn trong lòng có cái về Lan Lan bí mật nhỏ, sẽ không nói cho bất luận kẻ nào ...

"Điện hạ, ta bây giờ nói mà nói đều là phát ra từ phế phủ , không phải cùng ngài nói đùa." Tư Đồ Lan thở dài một hơi, quyết định vẫn là trực tiếp nói với hăn rõ ràng, miễn cho cắt không đứt lí còn loạn, "Ta tại ngoài cung đã muốn định quá một mối hôn sự , đối phương là thương gia đình thiếu gia, danh gọi Mộ Tử Xuyên. Hiện tại tòng quân, thân phận địa vị đều xa xa cùng không hơn ngài. Nhưng là hăn sẽ bát nâng đại kiệu đem ta cưới vào cửa, bởi vì ta không phải thiếp, mà là hăn cưới hỏi đảng hoàng thê tử."

"Khả bộ hạ hôm nay đem ta chỉ cho ngài làm Thái Tử lương đệ , điện hạ chính ngài đương nhiên cảm giác không quan trọng, bởi vì người về sau có thể có rất nhiều hơn lương đệ, nhưng ta cả đời chỉ có thể có một cái trượng phu." Tư Đồ Lan trên tay ẩn ẩn làm đau, cửa ra nói lại chưa dừng lại, "Đây là ta một đời hạnh phúc, không phải chuyện đùa, cho nên, khẩn cầu ngài khiến bộ hạ thu hồi ý chỉ..."

Nàng là hạ rất lớn quyết tâm mới nói ra những lời này , đương nhiên cố ý tránh được ngốc tử vấn đề này. Quan phục nguyên chức thì thế nào,

nàng dựa vào cái gì muốn lấy chính mình cả đời hạnh phúc đổi lấy phụ thân công danh?

Thẩm Tầm im lặng nghe xong nàng nói lời nói, lại không có để ý nàng, thậm chí còn cố ý quay đầu đi làm bộ như không nghe được dường như.

Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, thử tính kêu một tiếng, Thẩm Tầm nhưng vẫn là thờ ơ, thậm chí còn có chút hờn dỗi ý tứ.

Tư Đồ Lan triệt để không có cách , Thẩm Tầm không giúp được nàng, chỉ có thể dựa vào mình.

Lúc nào tự mình đi cùng Hoàng Thượng thuyết minh ngọn nguồn, nói không chừng còn có biến chuyển. Kỳ thật nàng đáy lòng cũng không có phẫn, chỉ có thể đi một bước tính một bước .

Thẩm Tầm một mình sinh trong chốc lát khí, đột nhiên quay đầu hỏi: "Nếu ta chỉ muốn Lan Lan một cái lương đệ đâu?"

Tư Đồ Lan ngưng trong chốc lát, đột nhiên phốc xuy một tiếng bật cười, thật là khờ khạo ái.

"Điện hạ, không phải vài cái lương đệ vấn đề, ngài còn có thái tử phi a." Tư Đồ Lan thực bất đắc dĩ sửa đúng hần, "Thái tử phi chính là thê tử của ngài, bệ hạ phía trước không phải từng nói với người việc này sao?"

Thẩm Tầm suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nghiêm túc nói: "Ta hiểu được."

Người mình bạch cái gì...

"Trực tiếp khiến Lan Lan làm thái tử phi không được sao." Thẩm Tầm lộ ra một bộ "Các người mấy người này thật khờ" ghét bỏ biểu tình.

"..." Tư Đồ Lan cảm giác mình đã muốn không thể cùng hắn câu thông, vẫn kiên nhẫn giải thích, "Ta thân thể không tốt, không tư cách đó."

Nghe lời này, Thẩm Tầm đột nhiên trầm mặc, cũng không biết là nghe hiểu vẫn không có nghe hiểu.

Ở bên giường buồn buồn ngồi trong chốc lát, cũng không chào hỏi, đứng dậy liền đi.

Tư Đồ Lan nhìn hắn dần dần rời đi gầy bóng dáng, nhất thời không nói chuyện. Sau đó chậm rãi đưa tay từ trong chăn đem ra, nhìn chăm chăm bên trên quần mảnh vải xem.

Lâm Nhu tại bên cạnh nhìn thật lâu, rốt cuộc đi tới, ngồi ở vừa Thái Tử ngồi trên vị trí.

"Tỷ tỷ."

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, chỉ ân một tiếng liền không nói chuyện.

Lâm Nhu do dự một lát, lại mở miệng nói: "Ta tại đây Đông cung cũng ngốc rất nhiều năm, có một số việc tỷ tỷ phải không biết đến... Thái Tử điện hạ nhưng là lần đầu như vậy thân cận một người."

Kỳ thật Tư Đồ Lan dưới đáy lòng yên lặng nói, ta biết a... Ta xem được ra đến a... Phía trên không có gì tỏ vẻ, chỉ nghe Lâm Nhu nói tiếp.

"Lăng Giang tỷ tỷ đều theo điện hạ 5 năm ... Khả điện hạ lăng là ngay cả tên của nàng đều nói không ra đâu."

Tư Đồ Lan lúc này mới sững sốt, "Không phải đâu?"

"Thật sự." Lâm Nhu lại cường điệu một lần, "Người đừng xem Thái Tử ngốc, hắn lại sẽ xem người, ai đối hắn tốt, hắn trong lòng đều hiểu."

"Tỷ tỷ ngài liền dừng kháng chỉ , tuy rằng người bây giờ là có công trong người, nhưng bộ hạ cũng không phải là cái dễ nói chuyện chủ, chớ nhìn hân bình thường đối Thái Tử ôn thanh ôn khí, tính tình khả hư đâu!"

Lâm Nhu càng là khuyên, Tư Đồ Lan càng là cảm giác suy nghĩ hỗn loạn, đơn giản nói: "Người khiến ta hảo hảo ngẫm lại đi, hoàng mệnh không thể trái, ta còn là có chừng mực ."

XXXX

Đương sự thượng tại như lọt vào trong sương mù, khả ám sát sự kiện không có chân chính mà qua đi.

Hoàng đế tuy rằng triệu kiến Hoa Xương vương, hai người li ti đối rêu trao đổi một phen, lại cũng không thể lấy hân thế nào. Đương kim hoàng đế không có đế vị, chân chính binh quyền cũng đang Hoa Xương vương trong tay, lấy hân không có cách nào, đây là không thể thay đổi sự thật.

Dân gian thậm chí có nhân đem Hoa Xương vương xưng là nhị hoàng đế, bởi vì hân không chỉ tay cầm biên cương hai mươi vạn đại quân, còn có trong kinh huyết nghiêu Vệ ba vạn, bắc dực quân năm vạn. Đối với loại này đủ để đưa tới họa sát thân xưng hô, đương sự lại không chút để ý, thậm chí vui vẻ thụ chi.

Hoàng đế cảm giác mình bên người nuôi một cái u ác tính, hơn nữa như thế nào trích cũng trích không xong, hôm nay hân dám ở xiếc ảo thuật trong ban an bài thích khách ám sát Thái Tử, ngày mai sẽ dám trắng trợn không kiêng nể thu mua Hàm Nguyên điện nhân mưu sát hoàng đế.

Thái Tử lại là bất thành sự , Đại Chu giang sơn sớm hay muộn sẽ rơi xuống người này trong tay, hoàng đế thật bi ai, lại cũng không thể nê hà.

Đều nói Lương Cầm trạch mộc mà tề, chuyện này giống như là cái ngòi nổ, trong triều thế cục như sóng ngầm bình thường mãnh liệt, các đại

thần phân phân bắt đầu trạm đội, Hoa Xương vương phủ để trước cửa thường thường có người bán phỏng, không biết là đầu nhập vào vẫn là xoát hảo cảm, hoàng đế phía trên không có gì tỏ vẻ, chỉ phái người âm thầm nhớ kỹ những tên này, tính toán thu sau tính số.

Thượng vị giả tổng là có thượng vị giả tính toán, dưới đây nhân lại cũng có ý nghĩ của mình.

Đã muốn nhanh đến Trung thu , thời tiết dần lạnh, các tướng sĩ đều đổi lại dày chút quần áo. Hiện tại chính là thái bình thời kì, lại cũng không có nghĩa là sẽ không phát sinh chiến sự, Bắc Mực nhân như hổ rình mồi, khó tránh khỏi muốn nhiều gia luyện binh mới là.

"Tử Xuyên!"

Xa xa nam tử hùng hậu thanh âm truyền tới, còn làm vài tiếng cười to, Mộ Tử Xuyên chính lau chùi trường kiếm trong tay, liên đầu cũng không có hồi.

Kia nhóm người thấy hăn không để ý tới nhân, cũng không sinh khí, biết hăn luôn luôn là như vậy một bộ lạnh như băng bộ dáng. Đơn giản đi lên trước đến kề vai sát cánh nói: "Hoa Xương vương hôm nay đem rất nhiều tướng lãnh đều triệu đi, chúng ta bắc dực quân cũng không nhân quản, bọn ca quyết định đi Bách Hoa Lâu uống chút rượu, tìm mấy người phụ nhân khoái hoạt khoái hoạt! Đại gia đều đem người làm huynh đệ, thế nào? Muốn hay không cùng đi?"

Mộ Tử Xuyên trên tay động tác một đốn, mày kiếm nhíu lại, đáp rất kiên quyết.

"Không đi."

Câu hỏi người nhất thời tò mò, lại hỏi tới: "Đây là vì sao! Lại không muốn người bỏ tiền, sao không theo chúng ta cùng đi tìm thú vui? Đại gia

trong quân doanh đầu đầu nghẹn hổng, thật vất vả có cái thả lỏng thời điểm!"

Mộ Tử Xuyên cũng không quay đầu lại, đem trường kiếm đẩy vào vỏ kiếm, thân nhiên nói: "Ta định thân, không chạm người khác."

Mọi người vừa nghe, đều vui vẻ, có người nói: "Đều nói nữ nhân muốn tam trình cửu liệt, thủ thân như ngọc. Lần đầu nghe nói nam nhân cũng muốn thủ thân, Mộ huynh đệ, người nhưng là khiến bọn ca mở một hồi nhãn giới a!"

Lời còn chưa nói hết, ngoài miệng để một thanh kiếm, lực đạo lại ổn lại vững chắc.

Người nọ nhất thời dọa ra một thân mồ hôi lạnh, tập trung nhìn vào, phát hiện chỉ là vào sao kiếm, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng tiểu tâm dục dục đẩy ra nói: "Không phải với người khai khai vui đùa sao, kích động như vậy làm chi?"

"Không kích động." Mộ Tử Xuyên mặt không thay đổi thu hồi kiếm, "So đấu vài lần chiêu dài mà thôi."

Tất cả mọi người bình khí, không biết trong lòng là cái gì tư vị, trước mắt người này có loại đặc thù khí tràng, nói không nên lời vì sao, rõ ràng đều là như nhau phục sức giống nhau vóc dáng, khả chỉ cần đứng ở trước mặt hãn, tổng là cảm giác sinh sinh lùn một mảng lớn.

Về phần tại sao biết rõ hãn không dễ ở chung vẫn là hướng trên người hãn thấu, đó là bởi vì Mộ Tử Xuyên tại gần ngủ nửa tháng bên trong liên thăng dục huy giáo úy, tiền đồ càng phải không khả đánh giá, liên Hoa Xương vương đô đối với hãn khen ngợi có giai, riêng phân phó bắc dục quân thống soái hảo hảo bồi dưỡng. Nói không chừng một ngày kia liên thăng chức rất nhanh , mọi người đều là cùng phe từ quân, thích hợp nịnh bợ nịnh bợ cũng sẽ không tổn thất cái gì...

Vốn là muốn mời hẳn ra ngoài uống hoa tửu đến bồi dưỡng một chút cảm tình, thấy hẳn không để mình bị đẩy vòng vòng, tất cả mọi người có chút phát ửng, chỉ khách khí vài câu liền rời đi. Những kia tên lính nhóm đều thầm nghĩ, tuy rằng nịnh bợ bất thành, mình cũng có thể tìm việc vui, còn mừng rỡ tự tại đâu.

Đám người đã đi xa, Mộ Tử Xuyên lúc này mới hơi hơi xoay đầu lại, nhìn về phía bọn họ rời đi bóng dáng, hẹp dài ánh mắt chậm rãi híp đứng lên.

Nhìn sau một lúc lâu, bỗng nhiên phát ra một tiếng cười nhạt.

Con đường này, hẳn cuối cùng là muốn một người đi đi xuống.

Trầm mê với thanh sắc nhân, đều không đáng để lo. Bởi vì này thế giới là cường giả thế giới, muốn hưởng chỗ cao bề, vậy thì không thể có bất kỳ tạm dừng, chẳng sợ tất cả mọi người ngăn cản hẳn, ngăn cản hẳn.

Cũng muốn thần chấn sát thần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Chương 13 gạo nấu thành cơm

Tư Đồ Lan làm xong tính toán, tự nhiên là muốn phó chư thực tiễn . Thái y đã đem nàng trong cơ thể độc ép đi ra, trên cánh tay thương đã muốn không ảnh hưởng hành động, vì thế cẩn rằng một cái vừa dậm chân, quyết định đi Hàm Nguyên điện đem tình huống của mình nói cái mình bạch...

Hoàng đế cũng là người, nào có buộc người khác làm thiệp đạo lý? Chỉ muốn nói rõ ràng chính mình dính quá việc hôn nhân tình huống, khẳng định hội khoan hồng , huống hồ trên người nàng còn có thể cứu chữa quá Thái Tử công lao, đây là như thế nào cũng sẽ không cải biến sự thực, hẳn tổng sẽ không làm khó có công chi nhân đi?

Cùng lắm thì, tát cái dối, liền nói mình đã là phá hài ! Hôn trước thất trinh, tuy rằng nghe vào tai có chút dọa người, tốt xấu là có thể sử dụng lấy cớ, đương nhiên, không phải vạn bất đắc dĩ nhất định là không thể nói như vậy . Chung quy hoàng cung cũng không tượng bên ngoài như vậy dễ gạt gẫm, nói sai một câu, đây chính là muốn rơi đầu sự tình.

Lần trước bồi Thái Tử điện hạ tới quá một chuyến, Hàm Nguyên điện lộ nàng còn nhớ rõ, vừa đi tới cửa liền bị bọn thị vệ ngăn lại, làm cho nàng đưa ra yêu bài.

Tư Đồ Lan tay trái có thương tích, lấy gì đó thực không có phương tiện. Nhưng cho dù lấy ra cũng không hữu dụng, nàng không phải thụ triệu kiến đến , cũng không trước tiên chào hỏi, thủ vệ thị vệ nói cái gì cũng không chịu phóng nàng đi vào.

Tư Đồ Lan triệt để bất đắc dĩ, ánh mắt chung quanh loạn xem, rốt cuộc nhìn thấy một cái nhìn quen mắt , há mồm liền gọi: "Thường công công!"

Kia thái giám nghe tên của bản thân, có chút nghi ngờ quay đầu, lại phát hiện là Thái Tử bên cạnh cung nữ, không biết nàng tại chĩnh cái gì yêu thiêu thân, cũng chỉ hảo thông thả bước lại đây, chậm rì rì hỏi: "Cô nương có chuyện gì, êm đẹp lại thượng Hàm Nguyên cung đến ."

"Ta nghĩ diện thánh." Tư Đồ Lan cũng không cùng hăn vòng vo, trực tiếp liền nói ra mục đích của chính mình, "Bệ hạ ngày hôm trước đem ta chỉ cho Thái Tử điện hạ đương lương đệ, khả trong nhà đã muốn cho ta định một mối hôn sự, hôm nay là riêng đến cùng bệ hạ thỉnh tội ."

Kia Thường công công nghe xong, nheo lại mắt quan sát nàng một lát, nhớ lại nàng trước đó vài ngày tại Hàm Nguyên trong điện nói những lời này, ngữ khí ngược lại có chút than thở.

"Chuyện của người ta đều biết, cho nên, ta sẽ không thả người tiến cái cửa này ."

Tư Đồ Lan biểu tình có chút hơi kinh ngạc, vừa định hỏi vì sao, kia Thường công công lại mở miệng nói: "Bệ hạ trước đó vài ngày riêng dặn ta điều tra rõ thân thế của người, nhất định là đối với người kỳ thác kỳ vọng cao, nhìn người sinh đắc như vậy thông minh bộ dáng, lại thật sự là hảo hớn đồ a."

"Công công lời ấy sai rồi, đây không phải là có hồ đồ hay không sự tình, đây là..."

Thường công công một bộ sáng tỏ bộ dáng, nói cắt đứt nàng muốn nói lời nói, "Khuyên người một câu, đánh mất lòng này tư đi, người rất nhanh liền sẽ hiểu."

Nói xong, nhắc chân liền đi.

Tư Đồ Lan sững sờ ở tại chỗ, người nào a đây là...

Cái gì gọi là rất nhanh liền sẽ hiểu? Tư Đồ Lan bây giờ là không hiểu ra sao, cẩn thận hồi tưởng hẳn từng nói lời, đứng ở trước cửa tiến cũng không được thối cũng không xong, do dự hơn nửa ngày vẫn là có ý định bất cứ giá nào đem kháng hôn tiến hành được để.

Vừa xoay người.

Tư Đồ Lan đột nhiên như bị sét đánh.

Ngơ ngác nhìn trước mắt cái kia quen thuộc lại xa lạ nhân, qua thật lâu mới phản ứng được, ngữ khí thậm chí còn có chút thử thành phần.

"Cha? !"

Tư Đồ Hiền nguyên bản vẫn cúi đầu đi đường, lúc này nghe được này cái xưng hô mới bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhận ra là chính mình xa cách nhiều năm nữ nhi, sắc mặt kinh ngạc lại vui sướng, "A Lan?"

Gặp lại vui sướng rất nhanh bị lý trí che dấu quá khứ, Tư Đồ Lan nhìn nhìn hẳn đưa lưng về phương hướng, có chút không dám tin tưởng hỏi: "Ngài tại sao lại ở chỗ này?"

Tư Đồ Hiền thở dài một hơi, nói: "Vi phụ đang muốn đi tìm người nói, ở chỗ này đứng phải ngược lại càng hảo, đến, chúng ta đi bên cạnh nói chuyện."

Nói, đem nàng hướng ẩn nấp địa phương mang theo mang.

Vừa dừng bước, Tư Đồ Lan lại hỏi một lần, "Ngài như thế nào ở chỗ này?"

"Chuyện của người ta đều biết ." Tư Đồ Hiền mở miệng câu nói đầu tiên thế nhưng cùng Thường công công giống nhau, tiếp nhân tiện nói, "Bệ hạ hôm nay triệu ta tiến cung, ta còn tưởng là có người chọc ghẹo, khả nhìn những kia cái truyền chỉ thái giám không giống như là giả, liền đi theo một đạo đến ."

"Ai ngờ bệ hạ đúng là muốn khiến ta quan phục nguyên chức, còn cùng ta nói hảo chút nói." Tư Đồ Hiền sờ soạng một cái chòm râu, thoát nhìn rất là cao hứng, "Khởi điểm ta cho rằng bệ hạ là nhớ tình bạn cũ, chịu đem sai lầm xóa bỏ, ai biết là dính của người quang."

"Hưởng xái?" Tư Đồ Lan sắc mặt lại càng ngày càng trắng, liên quan ngữ khí cũng có chút rung rung, "Cha, người đến cùng nghe không nghe rõ? Hi sinh nữ nhi hạnh phúc đương đại giá, người quan này làm được an tâm sao?"

Liên hứa cho nàng phụ thân điều kiện đều nói hay lắm, gạo sống đã muốn nấu thành thực cơm, lúc này lại kháng chỉ, không thể nghi ngờ là chỉ còn đường chết, Tư Đồ Lan có chút tuyệt vọng.

"A Lan, người coi như là vì cha, ủy khuất một lần." Tư Đồ Hiền vừa cùng hoàng đế nói xong lời, lúc này trong lòng chỉ có đối quan phục nguyên chức khát khao, nhất định là sẽ không thỏa hiệp, chỉ thay đổi biện pháp khuyên nhủ nàng, "Yên tâm, Mộ gia bên kia có ta gánh vác, bọn họ cũng coi như không hơn cái gì có quyền thế người ta, nào dám cùng Thái Tử đối nghịch?"

Tư Đồ Lan bỗng nhiên có chút không biết nói cái gì cho phải, đem mặt chớ quá khứ, "Ta không nghĩ tới, nguyên lai tại ngài mắt bên trong, ta còn so ra kém một cái quan chức."

Tư Đồ Hiền râu bên trong đã muốn hỗn loạn mấy cây râu bạc, rõ ràng cho thấy không trẻ tuổi. Giờ này khắc này nhìn cái này lâu chưa gặp mặt nữ nhi, trên trán nếp nhăn càng nhíu càng sâu, A Lan ở trong cung thụ rất nhiều khổ, cái này hẳn là biết đến. Chỉ có thể oán chính mình không bản lĩnh, không thể nuôi sống người một nhà, ngược lại muốn dựa vào nữ nhi tiền tiêu vật hàng tháng đến qua ngày, lúc này lại cần nhờ nữ nhi hôn sự quan phục nguyên chức, hẳn trong lòng không phải là không áy náy.

"A Lan, nghe cha một câu khuyên. Đây là bệ hạ tự mình hạ chỉ, ta cũng không có biện pháp. Bên ngoài tuy rằng thịnh truyền Thái Tử tâm trí không toàn, nhưng hẳn dù sao vẫn là Thái Tử, đợi tương lai làm hoàng đế, người chính là Thiên Tử phi tần, so với kia bên ngoài nhất phẩm đại quan còn có mặt mũi, gặp ai còn không được với người quỳ xuống? Bao nhiêu người ngóng trông xin cái này vị trí, người ngược lại hão, còn không vui vẻ? Huống chi..." Tư Đồ Hiền bỗng nhiên để sát vào chút, giảm thấp thanh âm nói, "Này gốc tử tâm là tốt nhất chừng không, nếu người đối hẳn tốt, hẳn liền đối người tốt, có thể so với bên ngoài những kia thượng vàng hạ cám hão hán mạnh ngàn lần vạn lần."

Tư Đồ Lan mặt không thay đổi hướng về phía sau lui một bước, bất động thanh sắc tránh được hẳn toái ngôn toái ngữ.

"Cha, thỉnh ngài phóng tôn trọng một điểm. Đó là đương triều Thái Tử, không chấp nhận được người loạn tước lười cần."

Còn chưa gả qua đi, liền bắt đầu che chở nam nhân?

Tư Đồ Hiền quan sát nàng liếc mắt nhìn, thần sắc có chút quái dị, thấy nàng không có phía trước kích động như vậy , mới nói: "Trong cung vẫn có gác cổng , cha muốn sớm làm trở về. Còn có, Mai nhi rất tưởng niệm người."

Mai nhi là của nàng thân muội muội, tên đầy đủ Tư Đồ Mai, nhỏ hơn nàng ba tuổi, còn không có gả cho người, chỉ theo phụ thân sống. Tư Đồ Mai tính cách có chút kiêu căng, đại khái là mẫu thân lúc nuông chiều , đã nhiều năm như vậy cũng không gặp hảo, nàng cái này làm tỷ tỷ không ở bên người quản giáo , cũng vẫn còn có chút băn khoăn.

Nghĩ đến muội muội, Tư Đồ Lan nhất thời có chút ảm đạm, lúc ra cửa không nghĩ tới sẽ chạm thượng phụ thân, lúc này liền đưa tay trên cổ tay vòng tay, trên đầu mấy cây lược quý trọng trâm gài tóc hái xuống, dùng tay phải đưa tới Tư Đồ Hiền trong tay, "Những này trước cho nàng, về sau thiếu cái gì, phái người đến trong cung nói một tiếng liền là."

Một đường đem phụ thân đưa đến cửa cung, Tư Đồ Lan lúc này mới ngồi bệt xuống một bên trên ghế đá, nâng nâng mí mắt nhìn mình bị thương tay trái. Nàng che dấu rất tốt, phụ thân không có phát hiện mình bị thương, tuy rằng hành vi của hấn làm cho nàng thực sinh khí, nhưng cuối cùng vẫn là tối thân gia nhân, miễn cho làm cho bọn họ lo lắng mà thôi.

XXXX

Tư Đồ Lan trở lại Đông cung thời điểm đã là hoàng hôn thời khắc , còn chưa đợi nàng đi đến cửa phòng mình khẩu, liền phát hiện người khác xem ánh mắt của nàng cũng có chút không thích hợp.

Nàng dừng bước, có chút nghi hoặc.

Vì thế liền nghe được một ít nhàn ngôn toái ngữ.

"Chính là, ai cũng không nàng có lòng kể yêu, ta cho là lớn cỡ nào công vô tư nhân, nguyên lai là hướng về phía lương đệ vị trí này đi."

"Lăng Giang tử tử phía trước nhưng bị nàng hảo một đòn khi dễ đâu, kết quả bị chinh cũng không dám tại điện hạ trước mặt hoảng du. Cả ngày cùng Thái Tử nị tại một khối, ai biết sau lưng làm cái gì nhận không ra người hoạt động."

"Liên ngọc tử cũng muốn, thật sự là không kén ăn yêu."

Tư Đồ Lan chậm rãi xoay người, nhìn về phía kia vài cái nói chuyện người.

Năm sáu cái cung nữ tụ cùng một chỗ nói huyên thuyên, lúc này đột nhiên đều không nói, tựa hồ liệu định nàng đoán không ra tới là ai nói, còn giả mù sa mưa nói: "Ai các người vừa nói cái kia gấm vóc, là cái nào bố trang sản? Ta như thế nào chưa nghe nói qua?"

Tư Đồ Lan cười lạnh một tiếng, đột nhiên nói: "Trương bách hợp, tào đồ quyền, hai người các người đi ra cho ta."

Bị điểm danh hai người đều cứng lại rồi, đại gia chỉ gặp mặt qua một lần mà thôi, làm sao người biết là chúng ta nói...

"Một cái nói chuyện nãi thanh nãi khí, một cái thích mang 'Yêu' cái này ngữ khí từ, điểm ấy đặc thù ta đều không nhớ được, còn như thế nào tại đây trong cung hỗn?" Tư Đồ Lan sắc mặt lạnh lùng, để người nhìn ngược lại có chút kinh hoảng, "Ta hiện tại mặc dù chỉ là từ Ngũ phẩm lệnh thị, đẳng không hơn đại mặt bàn, khả quản giáo mấy người các người cung nữ đồ dư dật. Ta hiện tại liền coi như những này nhàn ngôn toái ngữ là từ hai

người các người người miệng truyền bá , từ nay về sau! Phàm là này trong Đông Cung đều còn có người nói ra những lời này đến, ta trực tiếp tìm các người hai người tính số!"

Tư Đồ Lan xoay người rời đi, lưu lại mặt xám như tro tàn một đồng nhân.

Nàng đi tới Thái Tử cửa tấm điện, không có gõ cửa liền nhấc chân nhảy đi vào.

Thẩm Tầm đang tại rất nghiêm túc luyện tự, từ lúc ngày ấy Tư Đồ Lan dạy hần ký bút hoa viết chữ sau, ngược lại là cùng mở khiêu đường như, một ngày có thể học được vài cái mới tự.

Tư Đồ Lan đứng ở nơi đó nhìn hần thật lâu, trên mặt nhìn không ra là cao hứng còn chưa phải cao hứng.

Thẩm Tầm rốt cuộc ý thức được không thích hợp, quay đầu sang nhìn thấy Tư Đồ Lan, nhất thời thật cao hứng, vội vàng nói: "Lan Lan người mau đến xem, ta hôm nay sẽ viết 'Long' chữ."

Tư Đồ Lan không có để ý hần, chỉ muện không ra tiếng theo dõi hần xem.

Thẩm Tầm cho rằng nàng tức giận, trong lúc nhất thời có chút thấp thỏm, qua thật lâu, mới nhỏ giọng hỏi một tiếng, "Người làm sao vậy..."

Tư Đồ Lan như trước không có để ý hần.

Thẩm Tầm thực ủy khuất, đầu rũ xuống đất càng ngày càng thấp, "Có phải hay không Tầm nhi chộc giận người mất hứng."

"Không có." Tư Đồ Lan đáp rất kiên quyết, sau đó sải bước đi tới, ở trước mặt hần đứng đây lâu, đột nhiên nói, "Hỏi người mấy vấn đề, hảo hảo

trả lời, không nói dối, có đường ăn."

Thẩm Tâm mặc dù đối với đường không có gì quá lớn hứng thú, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ồ một tiếng.

"Vấn đề thứ nhất."

"Người có ưu điểm gì."

Thẩm Tâm đầy mặt mờ mịt, không biết nàng hôm nay là làm sao, nhưng vẫn là đáp: "Tâm nhi thật biết điều, không sảo cũng không làm khó." Nói xong còn tiểu tâm cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt của nàng, sợ tự mình nói sai.

Tư Đồ Lan nói tiếp: "Vấn đề thứ hai."

"Ta bộ dạng đẹp mắt không?"

Tư Đồ Lan thành linh mạo như vậy một câu, nhưng làm Thẩm Tâm cấp sợ hãi, lảng lảng nhìn chăm chăm nàng xem, liên một câu cũng nói không ra đến.

"Hỏi người ta bộ dạng đẹp hay không người còn muốn do dự có phải không?" Tư Đồ Lan hôm nay tâm tình rất kém cỏi, cố ý cố tình gây sự, chính là ý định tưởng khi dễ một chút kẻ ngu này. Đều là bởi vì người! Nếu không phải bởi vì người ta hiện tại mới sẽ không như vậy rồi rầm đầu!

"Không đúng không đúng..." Thẩm Tâm vội vàng phủ nhận, ngữ khí còn có chút thất kinh, "Lan Lan rất hảo xem, Lan Lan tối dễ nhìn ..."

Tư Đồ Lan như trước mặt không chút thay đổi, hỏi người cuối cùng vấn đề.

"Vậy người thích ta sao?"

Thấm Thấm lúc này thật ngây ngấn cả người, ngơ ngác nhìn nàng cực kỳ lâu, thanh tú trên mặt đột nhiên lộ ra vài phần bạc hồng, không biết là bởi vì thiên nhiệt, vẫn còn có chút thẹn thùng.

Sau một lúc lâu, lông mi hơi hơi buông xuống, thanh âm trong sáng như vậy, không có nửa phần do dự.

"Thích a..."

Tư Đồ Lan liếc nhìn hắn một cái, nói: "Vậy được đi, ta giả người."

Chương 14 hồ người Đồng Sử nữ quan

Tư Đồ Lan nhưng thật ra là ôm một loại phá quán tử phá suất tâm tính, tả hữu nàng cũng không có năng lực phản kháng, không bằng như vậy nhận mệnh, may mắn Thái Tử là hảo chung đặng nhân, hắn là cũng sẽ không bạc đãi chính mình .

Nhân sinh không phải là đơn giản như thế, được chăng hay chớ, có thể hảo hảo sống sót, giả cho người nào còn không đều giống nhau.

Hoàng đế cũng không biết trong lòng nàng này vài lần tam phiên rồi rằm, toàn bộ đều là hắn tự chủ trương một mình ôm lấy mọi việc, định hạ hôn kỳ còn kém nhân tay chuẩn bị.

Đại Chu cũng không tự tiền triều như vậy xa xỉ vô độ, lịch đại hoàng đế phần lớn cần chính yêu dân, ngay cả hậu cung điển lễ cũng đều tận lực giản lược, càng hà lần này cũng không phải đại hôn, chỉ là nạp cái lương đệ mà thôi, cho nên cũng không có như thế nào long trọng. Mặc dù là tiết kiệm lại tiết kiệm, dù sao cũng là Thái Tử, cho nên Nạp Cát, cáo miếu chờ thêm trình là ắt không thể thiếu.

Một vòng trình tự xuống dưới, Tư Đồ Lan khả rất mệt, lúc này chính là Trung thu chi dạ, lại chỉ có thể một người mở mắt xuất thần nhìn mình

khăn voan, không biết trong tấm điện cũng là phô thiên cái địa màu đỏ thắm, hỉ giường, màn sa, khăn trải bàn, còn đều biết không rõ chữ hỷ song thiệp.

Trong lòng nàng có chút nghi hoặc, trong cung gả cưới cũng không tượng bên ngoài như vậy muốn mời người uống rượu mừng, hơn nữa hoàng hậu cùng hoàng đế rõ ràng xem lễ qua đi liền rời đi, khả Thái Tử lại còn chưa có tới, cũng không biết là đã làm gì... Tuy rằng thực không hi vọng hân đến, thế nhưng hân không đến chính mình ngược lại trong lòng không có yên lòng .

Nàng cũng không phải kinh hoảng thất thân vấn đề, Thái Tử liên lời không biết viết, như thế nào sẽ biết chuyện nam nữ? Tùy tiện hồ lộng cũng liền qua, về phần sự tình sau này, vậy thì sau này hãy nói đi.

Thẩm Tâm đột nhiên đánh một cái hắt xì, sau đó có chút ngượng ngùng khịt khịt mũi, tiếp tục nghe trước mắt cái này ma ma nói chuyện, tuy rằng hân cái gì cũng không có nghe lọt, mãi đầu óc tưởng đều là Lan Lan.

"Điện hạ, người khả nghe rõ?" Đây danh tuổi ước chừng bốn năm mười nữ nhân quay đầu đi hỏi một tiếng, nàng là đến tiến hành vỡ lòng giáo dục Đồng Sử nữ quan, nào đó trường hợp thấy nhiều lắm, cho dù lớn tuổi sắc suy, cũng có một loại gặp biến không sợ hãi khí chất.

Thẩm Tâm nói: "Nghe rõ."

"Kia nô tỳ hiện tại đến khảo khảo ngài." Đồng Sử nữ quan bày ra một trương nghiêm túc mặt, nghiêm trang hỏi, "Sinh hoạt vợ chồng khi trưởng ứng lấy bao lâu vì ích?"

"A?" Thẩm Tâm bối rối một chút, gương miệng nhìn nàng, tựa hồ không minh bạch những lời này là có ý tứ gì.

Kia Đồng Sử nữ quan thấy hăn lần này vẻ mặt, nhất thời sinh bất mãn, lại nói: "Nô tỳ vừa đều giáo qua ngài , điện hạ không phải nói nghe rõ sao?"

Thẩm Tầm lập tức cúi đầu bắt đầu sám hối, vì chính mình gạt người hành vi cảm thấy xấu hổ.

"Mà thôi mà thôi, thời điểm cũng không còn sớm." Đồng Sử nữ quan thở dài một hơi, "Thực tiễn ra chân tri, điện hạ ngài vẫn là tự mình đi sờ soạng đi, có nô tỳ bên cạnh thích hợp đề điểm liền là."

Thẩm Tầm hoàn toàn không biết người này là làm gì , chỉ cái hiểu cái không "Nga" một tiếng, sau đó đứng dậy liền hướng chính mình tấm điện đi.

Bọn họ đều nói Lan Lan ở trong đầu.

Thẩm Tầm đi tới cửa thời điểm, đột nhiên dừng một chút cước bộ, tựa hồ là bị này phô thiên cái địa màu đỏ thắm hoảng sợ, còn tưởng rằng chính mình đi nhầm địa phương, qua sau một lúc lâu, mới mang theo chút thử ánh mắt hướng bên trong nhìn nhìn, xa xa nhìn thấy trên giường ngồi một người, thân hình rất là nhìn quen mắt.

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn hồi lâu, xác nhận nơi này là chính mình tấm điện, mới nhắc chân đi qua.

Tư Đồ Lan nghe thấy được tiếng bước chân, toàn bộ tâm đều nhắc tới cổ họng , nhưng vẫn là tận lực bình phục tâm tình, tự nói với mình đây chính là cái ngốc tử, dễ gạt gẫm lại dễ khi dễ, không có gì đáng sợ , không có gì đáng sợ ... Cho dù như vậy an ủi mình, cũng vẫn là không có gì chuẩn bị tâm lý, Tư Đồ Lan cảm giác nàng hôm nay khẩn trương có chút không phải tầm thường.

Thẩm Tâm đi qua, nhìn chăm chăm người trên giường nhìn cực kỳ lâu, nhưng vẫn là không có biện pháp xác định người này có phải hay không Tư Đồ Lan, hần vịn phần rồi rầm đứng ở tại chỗ, nghiêm túc mà chuyên chú suy tư, suy nghĩ cực kỳ lâu, hần đột nhiên chậm rãi ngồi đi xuống, từ hông cái đầu hạ mặt khe hở trung tự hạ triều thượng nhìn lên mặt nàng.

"! ! !"

Tư Đồ Lan triều tiếp theo liếc, thành linh chống lại hần thăm dò ánh mắt, cả người đều sợ tới mức mau nháy dậy.

Xác nhận người này là hần Lan Lan, Thẩm Tâm cảm thấy rất hài lòng, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi: "Người vì cái gì muốn đem mình đầu dùng vải đỏ bọc lại?"

"..." Tư Đồ Lan nháy mắt vì nàng nửa đời sau cảm nhận được tuyệt vọng, "Bởi vì... Ta rất lạnh."

Nửa là có lệ nửa là bất đắc dĩ, giờ này khắc này, tân nương tử rất là có điểm khóc không ra nước mắt. Nhà ai tân lang sẽ đối đang đắp khăn voan tân nương nói ra những lời này? Hần rốt cuộc là như thế nào bình an dài đến hai mươi tuổi ?

"Không có chuyện gì." Thẩm Tâm bắt đầu thấp giọng an ủi nàng, thanh âm ngược lại là ôn nhu lại dễ nghe, "Buổi tối đóng cửa sổ liền không lạnh."

"..." Cho nên ngài trước đem của ta khăn voan bóc đến được không?

Đợi nửa ngày, người trước mặt không có bất cứ động tĩnh gì. Kỳ thật đi, cùng tâm trí không toàn nhân so đo việc này cũng không có cái gì ý nghĩa. Tư Đồ Lan cắn chặt răng, thân thủ liền đem chính mình khăn voan xốc xuống dưới.

Thẩm Tầm bị động tác của nàng sợ tới mức hướng về phía sau lui hai bước, sững sốt sau một lúc lâu, sau đó liền bắt đầu nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm nàng xem.

Tư Đồ Lan búi tóc là Thái Hậu tự mình cho nàng búi , Thái Hậu nói, đây chính là nàng đệ nhất cháu dâu, chẳng sợ không phải chính thất, cũng muốn thảo cái hảo phần thưởng, để tốt hơn vì Hoàng gia khai chi tán diệt. Nàng nguyên bản liền sinh tiêu trí, hôm nay lại lên chút đồ trang sức trang nhã, càng lộ vẻ thanh diễm Vô Song, xốc lên khăn voan trong nháy mắt ngược lại thật sự là làm người ta kinh diễm.

"Nhìn cái gì vậy, mỗi ngày gặp mặt còn chưa xem đủ a." Tư Đồ Lan bị nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng, chỉ không được tự nhiên lăm bầm một tiếng.

"Làm sao người biết." Thẩm Tầm đầy mặt tò mò.

Tư Đồ Lan tức giận chuyển mặt qua, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên phát hiện trước giường đứng một cái cung trang nữ nhân, nhất thời sợ tới mức toàn thân một run run.

Mụ nha người này ai a...

Hơn nửa đêm , tiếp đón cũng không đánh một cái liền các nơi này xử , thực dễ dàng hù chết người hảo sao?

Tư Đồ Lan thân thủ vuốt ve ngực của chính mình, lên tiếng nói: "Thỉnh, xin hỏi ngài là ai a..."

Nữ nhân kia vẫn nhìn nàng, lúc này mới đáp: "Nô tỳ là bệ hạ phái tới đối Thái Tử tiến hành vỡ lòng Đồng Sử nữ quan, phụ trách chỉ đạo cùng xúc tiến Thái Tử cùng lương đệ chi gian hài hòa sinh hoạt."

"..." Tư Đồ Lan cả người cũng không tốt , "Cho nên, ý của ngài là, muốn, vậy xem, ta cùng điện hạ... Cái kia sao?"

"Đúng vậy." Đồng Sử nữ quan cung kính khom người, "Lương đế không cần quá mức khẩn trương, nô tỳ giải quyết việc chung, không có sở vượt qua ."

"Như thế nào, Đại Chu còn có quy củ này?" Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan cảm đều nhanh kinh diệu.

"Không có." Đồng Sử nữ quan thực nghiêm túc đáp, "Đây chỉ là bộ hạ cố ý phân phó , Thái Tử điện hạ cùng thường nhân bất đồng, tự nhiên muốn tình huống đặc biệt đặc thù đối đãi."

"..." Không mang theo như vậy đi... Tư Đồ Lan há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Nàng còn tưởng rằng tạm thời có thể hồ lộng quá khứ, ai biết kia hoàng đế xem thấu tâm tư của nàng, trực tiếp đưa tới cái ký đường Đồng Sử nữ quan, cái này nàng muốn là dám không cùng Thái Tử sinh hoạt vợ chồng, khẳng định không hảo trái cây ăn...

Thương Thiên nột! ! !

Tư Đồ Lan thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời thở dài , nàng gần nhất như thế nào cứ như vậy mệnh khổ đâu... Hoàng đế bộ hạ thoát nhìn rất chính trực một người, như thế nào cứ như vậy lão hồ ly đâu!

Nàng bên này còn chưa nhận cái này chuyện bi thảm thực, Thẩm Tầm lại bắt đầu thiên chân vô tội nói: "Lan Lan người tối hôm nay là muốn ngủ ở trên giường của ta sao?"

Người ý tứ của những lời này là ta rất tưởng ngủ ở của người trên giường sao?

Tư Đồ Lan tức giận vô cùng, hoặc đứng lên chuẩn bị phải không làm, kia sương Đồng Sử nữ quan thanh âm lạnh lạnh nói: "Lương đệ dám ở đêm tân hôn rồi đi Thái Tử tắm điện một bước, khả năng liền nhìn không tới ngày mai thái dương."

Vị này ma ma, có người hay không từng nói với ngài ngài thực thích hợp giảng quỷ chuyện xưa...

Tư Đồ Lan yên lặng nghĩ nghĩ cái kia hậu quả, sau đó cả người cương ngạnh ngồi trở về, rất là có loại gây khó dễ không thích hợp cảm. Dù sao nàng đã muốn thỏa hiệp, cũng không kém như vậy một lần, từ cổ chí kim, dám cùng hoàng tộc đối nghịch nhân, đều không có cái gì tốt kết cục, làm xong chuẩn bị tâm lý, Tư Đồ Lan lên tiếng.

"Ma ma có cái gì phân phó... Cứ việc nói đi."

Thấy nàng nhận mệnh, kia Đồng Sử nữ quan lúc này mới có chút vừa lòng, trên mặt biểu tình nhưng vẫn là có nề nếp, không có gì quá lớn phân biệt, "Bệ hạ đem công sự giao cho nô tỳ, nô tỳ tự nhiên là muốn phụ trách tới cùng, lương đệ không cần lo lắng quá mức, chỉ cần theo chỉ thị làm là được."

Tư Đồ Lan liên âm một tiếng đều giảm đi, một bộ nhận mệnh tư thái, mà Thái Tử Thẩm Tầm luôn luôn nghe hoàng đế mà nói, vừa nghe nói là phụ hoàng ra lệnh, tự nhiên cũng không có phản đối, chỉ ngoan ngoãn theo làm.

Kia Đồng Sử nữ quan theo thứ tự niệm xong rượu giao bôi cùng đồng tâm kết lưu trình, đột nhiên hướng về phía sau lui hai bước, nói: "Thỉnh lương đệ vì Thái Tử bỏ đi vân giày, la miệt."

Tư Đồ Lan đen mặt cho hẩn thoát.

"Thỉnh lương đệ vì Thái Tử bỏ đi hôn phục."

Tư Đồ Lan tiếp tục đen mặt cho hẩn thoát, vì thế Thái Tử toàn thân chỉ còn lại có mình hoàng trung y trung khổ.

"Thỉnh lương đệ vì chính mình bỏ đi vân giày, la miệt."

"..."

"Thỉnh lương đệ vì chính mình bỏ đi hôn phục."

"..."

Xong chưa? Tư Đồ Lan quả thực hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại cũng không có gì biện pháp, chỉ có thể từng bước nghe theo, thoát đến chỉ còn lại có trung y trung váy liền không lại tiếp tục .

Thái Tử hoàn toàn không rõ trạng huống, chỉ đầy mặt ngạc nhiên nhìn nàng, trong ánh mắt không có một tia tạp niệm, tất cả đều là kinh ngạc cùng mê mang.

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

Tư Đồ Lan mặt đỏ lên, không nhúc nhích . Trong lòng rối rắm cùng cái gì dường như, đừng nói có người nhìn, chính là không ai xem nàng cũng nghiêm chỉnh nằm a...

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

"Thỉnh lương đệ nằm thẳng tại trên hỉ giường."

Thấy nàng không có động tác, Đồng Sử nữ quan bắt đầu mặt không đổi sắc tái diễn một câu nói này, không biết mệt mỏi dường như.

"... Được rồi được rồi." Tư Đồ Lan bất đắc dĩ đỡ trán, cảm rằng một cái vừa nhắm mắt, nhắm xuống, nhất thời cảm nhận được "Người khác là dao thốt, ta là cá thịt" chân chính hàm nghĩa.

"Thỉnh Thái Tử ngồi ở lương đệp trên người."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan mặt bá đồ cái đế triều thiên, nhịn không được dưới đáy lòng thóa mạ một tiếng, mụ | ... Trong cung này quy củ như thế nào như vậy biến thái a...

Thẩm Tầm không biết rõ là có ý gì, cho nên cũng không nằng như vậy kháng cự, đi phía trước xê dịch an vị ở bấp chân của nàng thượng.

"Điện hạ, đi lên trước nữa, đi lên trước nữa." Đồng Sử nữ quan mặt không đỏ tim không đập hạ mệnh lệnh, như là tại chỉ huy nhất tràng không tiền tuyệt hậu chiến dịch...

Vì thế Thẩm Tầm đi phía trước... Ngồi ở Tư Đồ Lan trên đùi. Hai người bắt đầu mắt to trừng mắt to, chỉ đối nhìn trong chốc lát, hai người mặt đỏ rần.

"Thỉnh Thái Tử bỏ đi trung y trung khố." Đồng Sử nữ quan nói tiếp.

Thẩm Tầm chớp mắt, bắt đầu thực nghe lời bắt đầu giải chính mình vạt áo, ngón tay thon dài rất nhẹ nhàng kéo ra đánh hảo thẳng kết, sau đó đem trung y thoát ở một bên.

Tư Đồ Lan nhịn không được nâng lên mí mắt lặng lẽ quan sát liếc mắt nhìn, vừa nhìn đến hình dáng liền nhanh chóng nhắm hai mắt lại, chỉnh trái tim bắt đầu đập bịch bịch.

Ai? Không nghĩ tới...

Thái Tử dáng người... Còn rất khá tốt a.

Chương 15 tiếp xúc thân mật

Tư Đồ Lan đỏ mặt thân thủ ngăn trở ánh mắt, qua sau một lúc lâu, lại lặng lẽ lộ ra một khe hở hướng hẳn nhìn lại.

Chỉ thấy Thẩm Tâm có chút không biết làm sao niết chính mình lưng quần, tựa hồ là ngưỡng ngừng thân thủ đi thoát trung khổ, cúi đầu vẫn củ kết, tóc chưa tản ra, toàn bộ thu nạp tại hoa quý lữ kim quan bên trong, một tia cũng bất loạn. Không có phi phát âm nhu mỹ, thoát nhìn lại càng có dương cương chi khí.

Xuống chút nữa xem, Thẩm Tâm nửa người trên không mảnh vải che, rộng lớn lồng ngực loã lồ ở trong không khí, cũng là không giống nàng trong tưởng tượng như vậy gầy trơ cả xương, mà là đúng sanh ở một cái hoàn mỹ độ cong bên trong, đường cong tinh xảo mà lưu sướng. Không biết là trong hoàng cung giáo dưỡng hảo, vẫn là nguyên nhân khác, Thẩm Tâm rất ít cong lưng, vĩnh viễn đều là một bộ thon dài phẳng phiu tư thái.

Tư Đồ Lan mặt càng ngày càng hồng, liên thủ đều không biết nên đi nơi nào thả, nàng là thật sự không nghĩ tới, cái này thoát nhìn còn chưa lớn lên ngọc Thái Tử, thế nhưng cũng rất có khán đầu ...

Trong tiềm thức quên mất người ta so nàng còn đại một tuổi sự thực.

Thẩm Tâm còn tại rối rắm chính mình lưng quần, hai tay toàn lại từng, từng lại toàn, chính là không chịu cởi đi, qua hơn nửa ngày mới vẽ mặt đau khổ nhìn về phía vị kia Đồng Sử nữ quan, ủy khuất nói: "Có thể không thoát sao?"

Thật là mất mặt a...

Nữ quan triều hai người phương hướng lờm một cái, nói: "Không thoát như thế nào có thể sinh tiểu thế tử đâu?"

Xem Thái Tử vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, nữ quan thở dài, trong lòng suy tư một phen, lại nói: "Kia điện hạ liền trước bỏ đi lương đệ trung y đi."

Nữ quan trong lòng đánh là như vậy cái bàn tính: Thái Tử không hiểu chuyện nam nữ, vẫn làm từng bước cũng thực xấu hổ, không bằng đi trước lương đệ quần áo, làm cho hắn có điểm cảm giác, nắm giữ quyền chủ động sau sẽ dạy đạo cũng không muộn.

Thẩm Tầm quay đầu nhìn Tư Đồ Lan liếc mắt nhìn, ánh mắt nửa là hỏi nửa là ngượng ngùng.

Tư Đồ Lan nhưng có chút cương ngạnh, suy nghĩ chưa cùng thượng người nữ kia quan tiết tấu.

Kỳ thật đi, nàng cũng không phải loại kia đem trình tiết xem so thiên còn đại nữ nhân, vốn là đã muốn tiếp nhận sự thật này, thất không mất thân đều là vấn đề sớm hay muộn, chỉ là hiện tại một chỗ còn không tiếp thụ được mà thôi, đặc biệt tại còn có người vây xem dưới tình huống.

Không đợi nàng mở miệng nói chuyện, Thẩm Tầm đã muốn thật cẩn thận tản ra của nàng vạt áo, phát giác ngực chợt lạnh, Tư Đồ Lan mới chống thủ muốn khép lại quần áo, bất đắc dĩ trên tay có thương tích, lại dùng lực thật mạnh, không cẩn thận liền đánh vào đối phương còn chưa tới kịp thu hồi trên cánh tay.

Tư Đồ Lan nháy mắt ngược lại hấp một hơi khí lạnh.

Trên tay đau đớn quá mức rõ rệt, nói là toàn tâm thấu xương cũng không đủ, cho nên nhất thời đồ chưa chú ý mình trang điểm, chỉ đem con kia bị thương cánh tay chắn trước ngực.

"Lan Lan người làm sao vậy." Thẩm Tầm có chút bất an nhìn tay nàng, mặt có thẹn với sắc, "Là ta đánh tới người sao?"

Tư Đồ Lan không nói chuyện, Thẩm Tầm đã muốn cúi lưng đem đầu ghé qua, khẩn trương nhìn chăm chăm tay nàng. Lúc này nữ tử vai bán lộ, trước ngực chỉ bao trùm một kiện thanh hà sắc sa chế cái yếm, duy nơi tay vẫn có quần áo che đậy.

Thẩm Tầm cúi đầu, đưa tay chống tại nàng tả hữu, rất nghiêm túc tại cánh tay nàng thượng thối mấy hơi thở, nói: "Lan Lan không sợ, thối vừa thối liền không đau đớn."

Giờ này khắc này, những lời này đã không phải là trọng điểm .

Trọng điểm chính là hắt một hơi vừa vận thối tới ngực của nàng thượng...

Tư Đồ Lan như xúc điện bàn cả người cứng đờ, liên quan thanh âm đều theo rung rung, "Điện hạ người..."

Thẩm Tầm nâng lên mắt, chưa từng nghênh lên ánh mắt của nàng, liền bị nào đó sự vật cho hấp dẫn qua đi ... Bắt đầu chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm ngực của nàng xem.

Kia cái yếm là sa chế , lộ ra nữ tử như ẩn như hiện da thịt, thậm chí còn xem gặp hai điểm đỏ sẫm.

Nói lên loại này cái yếm đến còn có cái điển cố, trước Đại Chu khai quốc hoàng đế là thảo mãng sinh ra, làm người hữu dũng hữu mưu, dẫn một đám nhanh nhẹn dũng mãnh bộ hạ đánh ra Đại Chu giang sơn, như thế truyền kỳ nhân vật, lại có một cái trí mạng khuyết điểm, đó chính là hảo | sắc.

Không chỉ bắt tiền triều cung phi, còn tại dân gian đại lực chọn lựa mỹ nữ, tư sắc trung thượng đều nhập không được hắt mắt, những này đều không nói, ngay cả cung nữ đều trốn không thoát ma trảo của hắn. Kia khai quốc hoàng đế mệnh lệnh sở hữu cung nữ đều mặc vào quần yếm cùng sa

chế cái yếm, lấy cung hắc tùy thời tùy chỗ tìm niềm vui. Thẳng đến hắc băng hà , cao tông hoàng đế mới huỷ bỏ mặc quần thủng đít cái này hoang đường chế độ, nhưng cung nữ tất yếu xuyên sa chế cái yếm thói quen lại bởi vậy lưu truyền xuống dưới.

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn thật lâu, đột nhiên vươn tay đâm một chút bên phải điểm đỏ.

"..." Tư Đồ Lan đành chỉ một tiếng kia làm người ta xấu hổ thân | ngâm, nhanh chóng nâng lên tay phải cũng bảo vệ chính mình ngực, này bất động đồ hoàn hảo, vừa động ngược lại là khiến Thẩm Tầm càng hiếu kì , lại tò mò lại thấp thỏm đi bái tay nàng, miệng nói: "Lan Lan người đem thứ gì giấu đi không cần ta xem."

Ta tàng đại gia người a!

Tư Đồ Lan ôm thật chặt chính mình ngực khóc không ra nước mắt, đây rốt cuộc nhà ai chạy đến tiểu lưu manh, còn có hay không thiên lý ...

Đồng Sử nữ quan khó được đứng ở bên cạnh không nói gì, thậm chí còn thức thời cúi đầu.

Thẩm Tầm thản nhiên đi ban tay nàng, động tác rất nhẹ rất nhẹ, cả người tại lơ đãng chi gian đã muốn ghé vào trên thân thể của nàng, một trường tuần mặt vô hạn phóng đại, ở loại này quý dị thời khắc, Tư Đồ Lan bỗng nhiên ngạc nhiên phát hiện hắc thể nhưng xảo diệu vượt qua chính mình vết thương, như thế nào bái cũng không đụng tới miệng vết thương.

"Lan Lan không cần tàng lạp, ta liền xem một chút, lập tức liền sẽ trả cho người ." Thẩm Tầm thủy chung không có buông tay kéo ra tay nàng, trên mặt biểu tình còn có chút ủy khuất dường như.

Hợp của ta ngực còn có thể chấp nổi a? Tư Đồ Lan đen bộ mặt, chết sống không chịu để ý hội hắc.

"Người cho hay không ta xem?" Thẩm Tầm đột nhiên xệp bủm môi nói.

Yêu a, học được uy hiếp người?

"Không cho."

"Người cho hay không ta xem?"

"Không cho."

Nghe này trăm đình tiệt thiết trả lời, Thẩm Tầm cũng mất biện pháp, ghé vào trên người nàng minh tư khổ tưởng thật lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn sắc mặt của nàng, gặp đối phương đang buông xuống con mắt đầy mặt cảnh giác liếc chính mình, bỗng nhiên cong người, lấy ngón tay tại nàng trên bụng gãi gãi.

Hảo ngứa... Tư Đồ Lan hai tay nhanh chóng hạ di, bưng kín bụng của mình, liền tại đây cái trong lỗ hổng, Thẩm Tầm lập tức nắm lấy tay nàng, cả người toàn đặt ở trên thân thể của nàng.

Cuối cùng còn đối với nàng báo lấy thiên chân sáng lạn cười.

"Hắc hắc."

"..." Ta hắc đại gia người...

Nhìn kia trương gần trong gang tấc khuôn mặt tuần tú, Tư Đồ Lan trong lòng vạn mã bồn đăng, mềm không được mạnh bạo ? Đây đều ai dạy của người? ! Giả heo ăn lão hổ tiểu lưu manh! ! ! Lão nương không đánh chết người đời này liền không họ Tư Đồ! ! !

Giờ này khắc này, hai người ngực gắt gao tương thiếp, nam tử khí tức đập vào mặt, cùng cô gái mùi thơm của cơ thể dung vi liễu nhất thể.

Tư Đồ Lan ánh mắt nhú lại, vừa định nói cái gì đó, lại đột nhiên ý thức được có chỗ nào không thích hợp...

Phía dưới giống như... Có cái gì đó... Chống đỡ chính mình... Có vẻ có điểm cứng rắn... Còn có chút nóng... Chiều dài... Không biết...

Thái Tử mặc dù là cái ngốc tử, lại là cái nam nhân bình thường, cũng sẽ sinh ra nào đó thực bình thường phản ứng sinh lý...

Người gây tai nạn Thẩm Tầm bỗng nhiên di một tiếng, mày kiếm nhú lại, xung nàng nói: "Lan Lan, ta khó chịu."

Còn không phải người tự tìm, giữa hai chân để gì đó, Tư Đồ Lan lúng túng một câu cũng không nói lên được. Nếu như nói phía trước là then thùng, hiện tại ngay cả có chút sợ. Nàng hiện tại thật không có chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhất là ở bên cạnh còn có người nhìn dưới tình huống, hoàn toàn không pháp đem chuyện này tiến hành đi xuống.

"Điện hạ..." Mắt thấy kia Đồng Sử nữ quan lại muốn mở miệng chỉ đạo, Tư Đồ Lan đột nhiên gọi hắt một tiếng, ngữ khí thậm chí còn mang theo chút run rẩy.

Thẩm Tầm mờ mịt, "A?"

Tư Đồ Lan cố gắng bình phục mình một chút tâm tình, ghé vào lỗ tai hắt lạng lẽ nói: "Cùng vị kia ma ma nói người thân mình không thoải mái."

Thẩm Tầm kinh ngạc, "A?"

Người đưa nhỏ này, cứ như vậy thích người khác vậy xem người làm loại sự tình này sao? Về sau không ai xem thời điểm lại với người viên phòng vẫn không được sao?

Tư Đồ Lan hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, triết để không có cách, chỉ trước thuận tay đem y phục của mình long hảo.

Thấy hăn vẫn là một bộ tỉnh tỉnh mê mê bộ dáng, Tư Đồ Lan lại để sát vào chút, ghé vào lỗ tai hăn nghiêng răng nghiêng lợi, "Ngoan ngoan nghe lời, nói với nàng người không thoải mái. Dem nàng đuổi đi sau ta khiến cho người hôn một cái."

Thẩm Tâm vừa nghe, đột nhiên liền ngồi dậy, đối với kia Đồng Sử nữ quan liền nói: "Người đi nhanh đi, ta nhìn thấy người liền rất không thoải mái."

"..." Tư Đồ Lan bóp trán, như thế nào xuyên tạc thành như vậy, Thái Tử của người sức sáng tạo thật sự là phi một loại cường đại.

Kia Đồng Sử nữ quan sắc mặt lạnh lùng, nói: "Nô tỳ là phụng bệ hạ chi mệnh làm việc, nếu..."

Tư Đồ Lan rất nhanh cắt đứt lời của nàng, "Điện hạ hiện tại thân mình không thích hợp, viên phòng sự tình tự nhiên là muốn sau này hoãn lại. Bệ hạ luôn luôn yêu thương Thái Tử, nếu biết cô cô ngài như vậy ép buộc, chỉ sợ..."

Đồng Sử nữ quan bỗng nhiên hướng về phía sau lui hai bước, nói: "Nô tỳ không dám."

"Vậy ngài ra ngoài đi." Tư Đồ Lan như trước nằm ở trên giường, liền nhìn đều không có liếc nhìn nàng một cái, miệng nói, "Thái Tử không bằng lòng, ta cũng không có biện pháp, không bằng tối mai ngài lại đến cũng không muộn?"

"Ta không có không vui về a..." Thẩm Tâm ở một bên nhỏ giọng xen mồm, tựa hồ đối với nàng thuận miệng nói dối hành vi cảm thấy xấu hổ.

"Câm miệng!" Tư Đồ Lan nghiêng răng nghiêng lợi.

Kia Đồng Sử nữ quan thở dài một hơi, nói: "Nếu Thái Tử thân mình có dạng, nô tỳ liền đêm mai lại đến đi. Loại chuyện này vẫn là không gấp được."

Phi, còn chờ ngày mai?

Hôm nay liền tại trên giường lộng điểm vết máu, liền nói điện hạ hơn nửa đêm đột nhiên đến hưng trí, cùng nàng viên quá phòng, như vậy về sau ai còn dám đến vậy xem... Cũng không sợ trường châm mắt.

Về phần hoàng đế nha, ngược lại thật không dễ gạt gẫm, Tư Đồ Lan thật là có chút khó chịu. Thẳng đến kia Đồng Sử nữ quan biến mất ở ngoài cửa, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó phát hiện Thẩm Tâm lại còn ngồi ở trên người bản thân...

Tư Đồ Lan tức mà không biết nói sao, hung ác nói: "Xuống dưới!"

Thẩm Tâm ủy khuất xẹp khởi miệng, nói: "Lan Lan gạt người."

"Ta lừa người nào?" Tư Đồ Lan liếc nhìn hắn một cái, quyết định đánh chết cũng không thừa nhận chính mình loang lỗ việc xấu.

"Người nói đem nàng đuổi đi sau khiến cho ta hôn một cái ..." Thẩm Tâm như trước cúi đầu, tựa hồ còn tại một mình sinh khó chịu, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

"..."

Tư Đồ Lan mộc mặt, "Nga vậy người thân đi."

"Không cần." Thẩm Tâm thần thần bí bí lắc lắc đầu.

"Vì sao?" Điện hạ người lại đang chinh cái gì yêu thiêu thân?

"Người trước thiếu." Câu nói kia hình như là đang nói "Ta hôm nay chiếm được một viên hảo ngọt đường ta muốn đem nó tích góp đến mùa đông ăn nữa."

Hiển nhiên là không có đem Tư Đồ Lan trở thành một cái có thể lặp lại lợi dụng tài nguyên...

Tư Đồ Lan bóp trán, vừa định nói cái gì đó, đã thấy Thẩm Tâm đầy mặt ủy khuất bu lại, tại bên tai nàng nói: "Lan Lan, ta không thoải mái..."

"Nơi nào không thoải mái?" Di vừa lấy lừa gạt nữ quan đại nhân nói thế nhưng nhanh như vậy liền thành thật? Tư Đồ Lan đầy mặt tò mò nhìn qua.

Chỉ thấy Thẩm Tâm đưa tay chỉ chính mình đứng quần.

Chương 16 a a a ha ha

Tư Đồ Lan đỏ mặt cái để triều thiên, lập tức xấu hổ ho khan vài tiếng liền đem đầu chuyển quá khứ, "Chính mình sự tình tự mình giải quyết, ta ngủ."

Nói, xốc lên bên phải đệm chăn liền chui đi vào, cũng không thềm nhìn hăn một cái.

Thẩm Tâm nhìn thấy của nàng hành động, cũng không nói gì, chỉ do do dự dự xoay người, cả người quay lưng lại nàng. Nhìn mình chăm chăm đứng quần nhìn cực kỳ lâu, đột nhiên lặng lẽ quay đầu liếc nàng liếc mắt nhìn, sau đó liền đem quần của mình cởi ra...

Thẩm Tâm ánh mắt đột nhiên trừng mắt nhìn đứng lên, đầy mặt ngạc nhiên nói: "Lan Lan, nó biến lớn !"

"..."

Tư Đồ Lan đen mặt không nói chuyện, nói Thái Tử người đều hai mươi mấy người, ta có thể dừng như vậy bướng bỉnh sao?

Người nào đó cũng không biết đối phương trong lòng nghĩ những gì, chỉ cúi đầu yên lặng nghiên cứu, qua thật lâu, trên mặt vẫn là một bộ phiền não bộ dáng, nói: "Lan Lan, ta thật sự khó chịu."

Tư Đồ Lan cũng không thèm nhìn hăn, nói: "Tự mình đi tắm rửa một cái tức tắt lửa, ai bảo người như vậy nghe người ngoài, xứng đáng!"

Thẩm Tầm sửng sốt một chút, vốn là chuẩn bị hỏi tắt lửa là có ý gì, khả xuất khẩu lại nói: "Lan Lan giận ta sao?"

"Không có."

Thẩm Tầm cúi đầu, thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Ta đây không nghe người ngoài ..."

"..." Tư Đồ Lan đầu tiên là một trận không nói gì, lập tức mà đến lại là mạc danh kỳ diệu cảm động, loại kia vừa ngọt ngào lại xót xa cảm giác hoàn toàn không biết từ đâu nói lên, chỉ làm cho người ta tâm lý khó chịu, "Ta không phải ngoại nhân sao?"

Thẩm Tầm vẫn đang nghiên cứu chính mình dừng quần, vẻ mặt chuyên chú, chỉ thuận miệng có lệ nói: "Ân."

Tư Đồ Lan nhất thời có chút mềm lòng, nhưng vẫn là không thể làm tốt hiển thân chuẩn bị tâm lý, chỉ phải mặt khác nghĩ biện pháp. Kỳ thật trong nhà cũng không phải không có đông cung đồ, rất nhiều chuyện nàng cũng là biết đến, nam nhân sẽ chính mình lấy tay giải quyết vấn đề, Thái Tử ngốc như vậy nhất định là không biết chuyện này, cho nên chỉ có thể chính mình đến.

Vì thế thỏa hiệp nói: "Thật khó thụ mà nói... Cần ta giúp người sao?"

Thẩm Tầm không minh bạch ý của nàng, đáp: "Hảo a, người đi giúp ta thỉnh cái thái y đến đây đi."

"..."

Thái y... Điện hạ ngài thật sự là huân tể không kỵ dẫu. Tư Đồ Lan bóp trán, cảm giác thế giới này đáng sợ trình độ đã muốn vượt quá của nàng tưởng tượng...

"Làm sao." Thẩm Tầm vẫn quay lưng lại nàng, nhin không được quay đầu lại nói, "Ngã bệnh không phải hẳn là tìm thái y sao?"

Tư Đồ Lan sợ hãi dấy đưa đến quá nửa đêm còn chưa ngủ, cười khan hai tiếng, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta cho người trị."

"Lan Lan còn có thể chữa bệnh a?" Thẩm Tầm đầy mặt ngạc nhiên.

Tư Đồ Lan tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười, "Xoay người lại, đối mặt với ta ngồi hảo."

Nhìn thấy như vậy tươi cười, Thẩm Tầm đột nhiên có chút da đầu run lên, tiểu tâm dục dục bưng kín phía dưới của mình, rất là thẹn thùng nói: "Không cần..."

"..." Còn có thể hữu hảo câu thông sao?

Tư Đồ Lan nghĩ ngang, cả giận nói: "Hoặc là khó chịu một đêm, hoặc là nhanh chóng giải quyết. Ngay cả ta đều bất cứ giá nào , người một cái Đại lão gia hại cái gì tao! Xoay người lại ngồi hảo! Tam! Nhị!"

Một còn chưa nói xong, Thẩm Tầm đã muốn đoan đoan chính chính ngồi ở trước mặt nàng, tuy rằng vẻ mặt vẫn có chút ngượng ngùng, cuối

cùng là không có vừa như vậy hẹp hòi, tuy rằng cảm giác thực dọa người, thế nhưng vẫn là phải ngoan ngoan nghe lời.

Lúc này đối Tư Đồ Lan ngượng ngùng, ánh mắt hướng hẳn chỗ kia lờm một cái, sắc mặt tựa hồ so vừa đỏ hơn, nguyên lai hảo hán chỗ kia là cái dạng này ... Không nhỏ nha, vừa thật muốn vào đi còn không được đau chết?

Tư Đồ Lan không có vừa khí thế, chỉ có thể che giấu nói: "Người trước nhắm mắt lại."

Thẩm Tầm đỏ mặt, không biết nàng muốn làm cái gì, chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trong phòng phô thiên cái địa chữ hỷ chiêu kỳ đây là cái đặc biệt ban đêm, nển đỏ như trước phát ra quang, ánh sáng nhu hòa, đem chung quanh hết thấy chiếu ấm áp vô cùng.

Đệm chăn đều là thượng hảo con tằm ti chế thành, là phụ thuộc tiểu quốc tiến cống cống phẩm, người ta quốc thổ tuy nhỏ, nuôi tằm ngược lại cũng là một đại tuyệt sống. Xứng với trong cung tinh mỹ tuyệt luân thủ tú, ngược lại thật sự là bên ngoài thiên kim khó cầu .

Đẹp như vậy hảo hoàn cảnh, Tư Đồ Lan tâm tình lại thật thực phức tạp, Thái Tử nghe lời nhắm mắt lại , hoàn toàn không dám mở mắt nhìn lên, cũng làm cho nàng ít đi không ít gánh nặng trong lòng.

Tư Đồ Lan đối mặt với hẳn ngời hảo, sau đó hít sâu một hơi, tay trái bị thương, chỉ có thể sử dụng tay phải vận bung ra hẳn chân thon dài, sau đó có chút phát run cầm kia căn ngạnh đầu đứng yên gia hỏa.

"Ân..." Thẩm Tầm đột nhiên thân | ngâm đi ra, lập tức không hề dấu hiệu mở mắt, đầy mặt kích động nhìn nàng.

"Xem cái rắm a! Cho ta nhắm mắt lại!" Tư Đồ Lan trong lòng chính nhút nhát đầu, nghênh lên như vậy một đôi thuần khiết ánh mắt, trong lòng càng là nổi giận, trong khung rõ ràng chính là cái tiểu sắc phiêu, trang cái gì thanh thuần a thật chán ghét!

Nghe nàng như vậy rắn dạy, Thẩm Tâm nhanh chóng ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, thủ lại không biết nên đi nơi nào thả, chỉ nắm thật chặt phía dưới đệm chăn.

Tư Đồ Lan đỏ mặt trợn trắng mắt nhìn hằm, đơn giản đem đầu trật quá khứ, thặng trong tay thượng hạ bộ | chuẩn bị.

"Ân... Ân..."

"Khá hơn chút nào không?"

"Còn chưa..."

"..." Người đây là dục cầu bất mãn vẫn là dục cầu bất mãn a...

Bên tai truyền đến Thẩm Tâm nửa là thoải mái nửa là hấp dẫn thân | ngâm thanh, một khắc không ngừng lại, như trước mắt là cái tướng mạo xấu xí nhân, Tư Đồ Lan chắc chắn tâm sinh chán ghét. Nhưng cố tình là mi thanh mục tú thiếu niên, tiếng nói lại là Thanh Nhã mà ôn nhuận, giờ này khắc này đồ có vài phần êm tai dường như.

Càng nghe càng cảm giác ngượng ngùng...

Tư Đồ Lan trên tay không đành, chỉ tức giận quát: "Đừng hừ!"

Kế nhắm lại mắt sau, Thẩm Tâm lại vội vàng ngâm miệng, nhưng là dưới thân truyền đến cảm giác thật sự quá có trùng kích lực, như thế nào nhẫn cũng nhịn không được, chỉ có thể nắm thật chặt thủ hạ đệm chăn, bắt

đầu kịch liệt thở hỗn hển, áp lực mà lại ần ần, sợ phát ra một điểm thanh âm đến gây chuyện nằng mắng hứng.

Thế nhưng giống như so tiếng hừ hừ càng làm cho nhân ngưng ngưng...

Tư Đồ Lan lại quát: "Đừng thở hỗn hển!"

Thẩm Tầm nhất thời bị dọa đến nói cũng không dám nói, ủy khuất xẹp miệng, Lan Lan người hôm nay thế nào luôn hung ta?

Không thở mà nói... Nghẹn chết làm sao?

Tư Đồ Lan tựa hồ cũng hiểu được chính mình có điểm quá phận, nhưng là thật sự là không biết như thế nào hình dung chính mình phức tạp tâm tình... Chỉ có thể nhanh hơn trong tay tốc độ, chuẩn bị sớm điểm xong việc ngủ sớm một chút.

Nào đó đang tại hưởng thụ nhân không vui, ngữ điệu thậm chí có chút khàn khàn, "Lan Lan... Chậm một chút nha..."

"Ta lại nhanh như vậy, người tới đánh ta a." Tư Đồ Lan đỏ mặt trợn trắng mắt nhìn hằm.

Theo trên tay nàng tốc độ nhanh hơn, Thẩm Tầm tiếng thở càng lúc càng lớn, hai tay càng trào càng chặt, dưới đáy đệm chân đều nhanh như thành một đoàn, tại đặt lên Cao Phong cuối cùng một khắc, nam nhân bản năng khiến cho hằm hai chân đột nhiên khép lại, kẹp lấy trước mặt nữ tử.

"A..."

"..." Tư Đồ Lan bị giáp được không thể động đậy, chỉ lẳng lẳng nhìn hằm ngửa ra sau đi, trên mặt biểu tình thật là có chút cổ quái.

Ai nha mù nha đây là hằm lần đầu tiên đi? Quá dọa người ...

Cúi đầu xem xét liếc mắt nhìn chính mình tư thế, Tư Đồ Lan cảm giác đời này học lễ nghĩa liêm sỉ cũng còn cho cha mẹ ... Vội vàng ra bên ngoài na, vừa nói: "Buông ra buông ra buông ra."

Thẩm Tầm mở mắt nhìn nàng, thượng tự thở phì phò, hơn nửa ngày không có phản ứng kịp, nghe nàng nói như vậy, vội vàng buông lỏng ra đùi bản thân, lật người liền triều trong chăn chui vào, liên đầu cũng không lộ ra.

Thẩm Tầm cũng không biết mình là làm sao, chỉ cảm thấy vừa kia trước nay chưa có thể nghiệm thật sự là ngạc nhiên, lại thoải mái lại dọa người dường như, xấu hổ liền nhìn cũng không dám liếc nhìn nàng một cái.

Tư Đồ Lan đã muốn không biết nói cái gì cho phải, đứng dậy ở một bên tìm tới hân cân, lại đi trở về, nói: "Đi ra, ta cho người lau sạch sẽ..."

Nửa ngày không người để ý nàng.

"Người ra hay không đến?" Tư Đồ Lan cảm giác uy hiếp một chiêu này lần nào cũng linh.

Quả nhiên, đi ra, chẳng qua ra tới là một bàn tay.

Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, đành phải đem hân cân đưa tới trên tay hân. Thẩm Tầm hiện tại nhất định là tao được hoảng, nơi nào còn không biết xấu hổ để cho người khác cho hân thanh lý...

Nàng tâm tình bây giờ thật thực phức tạp, đứng ở dưới giường, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Lúc này chính là Trung thu đêm trăng tròn, trung thiên Minh Nguyệt rơi xuống Thanh Huy vạn dặm, chiếu vào đen kịt trong đình viện, để người mất ngôn ngữ.

Nhân sinh a nhân sinh... Thật sự là tuyệt không thể tả.

Trước kia còn là đoan trang thủ lễ tiểu thư khuê các, quy củ, nói cũng không dám nhiều lời một câu, hôm nay thế nhưng cũng sẽ làm ra loại này xấu hổ mở miệng sự tình...

Bất quá bây giờ quan trọng là như thế nào hồ lộng cái kia Đồng Sử nữ quan, làm cho nàng trước mặt thâm cung lão ma mặt viên phòng, còn không bằng làm cho nàng đi tìm chết... Trước giải quyết trước mắt cái phiền toái này, sự tình sau này, sau này hãy nói đi.

Thẩm Tầm như trước đem đầu chôn ở trong chăn, mặt thiêu đến cùng thán đường như, cũng nhìn không tới bên ngoài phát sinh chuyện gì.

Tư Đồ Lan nhìn quanh bốn phía một cái, cũng không phát hiện cái gì có thể thay thế huyết gì đó, làm cho nàng cá tay mình, lại có chút không cam lòng, nhưng trước mắt cũng chỉ có như vậy một cái biện pháp. Đơn giản lấy đến cây kéo, đem mình băng bó kỹ tay phải bố mang cắt ra đến, miệng vết thương tuy rằng đã có chút khép lại, nhưng chung quy là không có hảo toàn. Tư Đồ Lan cắn chặt răng, đại lực tại trên miệng vết thương xát một tóa, mặt trên liền chảy ra điểm vết máu đến, đau mặc dù là có chút đau, nhưng là phía trước liền lên chút giảm đau dược thảo, cũng là hoàn hảo.

Nàng đem về điểm này huyết hướng trên giường lung tung lau một điểm, ngược lại là thực sự có điểm nguyên hồng ý tứ. Bố trí ngược lại là bố trí xong, nhưng kia miệng vết thương lại không biết xử lý như thế nào, đang tại tự hỏi biện pháp, lại phát hiện bên cạnh trong ổ chăn lộ ra một cái đầu đến, không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng xem, còn mang theo vài phần khiếp sợ.

"Nhìn cái gì vậy."

Thẩm Tầm không nói chuyện, lại đột nhiên từ trong chăn chui ra, bán ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm tay nàng xem, ngữ khí còn có chút đau lòng: "Lan Lan chảy máu..."

Tư Đồ Lan vừa định phản bác một chút, lại tựa hồ như nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngậm miệng, nói: "Đối, ta chảy máu."

Vừa nói một bên đem vạt có thể dùng mảnh vải lại quấn đi lên, chuẩn bị ngày mai lại đi Thái Y viện thương được, miễn cho gọi ra người khác hoài nghi. Nhưng là nàng một bàn tay cũng không có biện pháp triền hảo, đã thấy Thẩm Tầm nhận lấy trên tay nàng mảnh vải, cổ miệng, đầy mặt đau lòng cho nàng băng bó đứng lên, hăn trí nhớ không sai, chỉ thấy nàng vừa về điểm này trình tự, cũng biết như thế nào hạ thủ.

Tư Đồ Lan kinh ngạc nhìn động tác của hăn, sửng sốt thật lâu, lại dặn dò: "Nếu có nhân hỏi người, người liền nói lương đệ chảy máu... Cái gì khác đều không muốn nói."

Thẩm Tầm ân một tiếng.

"Còn có, nếu hỏi người đi vào không có, người liền nói đi vào, biết không?"

Thẩm Tầm mê mang nhìn nàng một cái, tuy rằng không biết là có ý tứ gì, thế nhưng Lan Lan nói lời nói hăn là đều là dối , vì thế hăn lại ân một tiếng.

Tư Đồ Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Ngủ đi."

Bởi vì người nào đó chết sống không để hăn và chính mình ngủ một cái mền, Thẩm Tầm chỉ có thể một người yên lặng nằm ở một cái khác trong đệm chăn, nhìn của nàng cái ót ngắn người.

Cũng không biết Lan Lan ngủ không có.

Thẩm Tầm nhìn nhìn đặt ở tối trong đầu búp bê vải, lại không có muốn ôm tới được ý tứ, lại quay đầu tiểu tâm dục dục nhìn nhìn Tư Đồ Lan.

Sau đó hần lạng lẽ sờ sờ hướng phía trước cùng một cùng, cách lưỡng giường chẵn, cùng nàng dán tại cùng nhau.

Chương 17 bà bà nha bà bà

Tư Đồ Lan tại hợp dương ngoài điện đã muốn quỳ gần nửa canh giờ, chung quanh kỳ thật cũng không có người, lại khi thì có bóng người từ một bên lộ ra, không biết là vãng mệnh khảo cứu vẫn là vồn vẹn tò mò.

Trung thu vừa qua khỏi, lúc này thời tiết vẫn còn có chút lạnh, khi thì có gió lạnh từ cổ chung quanh thổi qua, đông lạnh người thẳng run. Mặc dù như thế, so với mùa hạ liệt nhật ập đến tốt được bao nhiêu. Đường kim hoàng hậu xuất thân danh môn, lại không phải hạng người lương thiện gì, ngầm cho thụ sủng phi tần sử bán tử sự làm được cũng không ít.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan không khỏi một trận thốn thức, năm trước cái kia quế bảo lâm đỉnh viêm viêm liệt nhật, tại Hợp Dương cung ngoại quỳ ba canh giờ sự tình còn rõ ràng trước mắt, đều là nững nịu tiểu thư khuê các, nơi nào chống lại như vậy ép buộc? Lúc ấy liền trúng thử, còn bị sai được đen thui, xem nàng biến thành bộ dáng này, Hoàng Thượng lại cũng không lâm hạnh qua.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, trong cung này sự tình, thật sự là không nói rõ, hoàng hậu tùy tùy tiện tiện một câu, khiến ai sinh liền sinh, muốn ai chết thì chết, ngay cả cái phản kháng đường sống cũng không có. Nàng bây giờ là Thái Tử lương đệ, về sau cũng chắc chắn trở thành hậu cung phi tần trung một thành viên, phụ thân quan giai cũng không tính cao, cũng không trông cậy vào mình có thể hỗn cái gì phi vị, không đi tranh không đi đấu, hảo hảo sống cũng chân. Chỉ hy vọng tương lai hoàng hậu đừng là cái ngoan nhân vật, bằng không chính mình khả chống đỡ không trụ.

Qua sau một lúc lâu, có người đến truyền lời, "Nương nương gọi lương đệ tiến điện đâu."

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng lên một lúc ấy còn không cần thận lung lay. Thẳng đến đứng vững gót chân mới nhìn hướng truyền lời nhân, phát hiện là trước đây cộng sự tử muội, tuy rằng không ở cùng nhau cùng ở, cũng là quen biết. Giờ này khắc này, trước mặt cung nữ cúi thấp đầu, liền nhìn cũng không dám liếc nhìn nàng một cái, không biết là xuất phát từ đối với nàng hiện tại thân phận kiêng kỵ, vẫn là đã đem nàng quên mất.

Tư Đồ Lan trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn, không có chào hỏi tâm tư, chỉ đứng dậy vào điện, gặp hoàng hậu nằm nghiêng tại trên quý phi tháp, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Trên tháp nhân xem cũng không xem nàng liếc mắt nhìn, lên tiếng liền nói: "Biết bản cung vì sao làm như vậy sao?"

Làm như thế nào? Truyện nàng tiến đến, lại làm cho nàng ở ngoài điện quỳ nửa canh giờ sao?

Này có cái gì tốt đoán , không phải là đến từ bà bà ra oai phủ đầu sao...

"Nô tỳ không biết." Loại thời điểm này nói sai một câu đều không được, vì mình mạng nhỏ, Tư Đồ Lan vội vàng ngoan ngoãn vượt mộng ngựa, "Nô tỳ chỉ biết là nương nương làm cái gì đều là đối ."

Nghe lời này, hoàng hậu thần sắc mới có hơi dịu đi, vẫn nói: "Người bây giờ đã là Thái Tử lương đệ , không thể lại tự xưng nô tỳ, cũng không cần xưng bản cung vì nương nương."

"Là." Tư Đồ Lan vội vàng sửa miệng, không dám có nửa phần vượt qua, "Thiếp thân cần tuân mẫu hậu phân phó."

Hoàng hậu có chút giật mình nhìn nhìn trước mắt có hiểu biết cô nương, nhất thời có chút buồn bã, biết tiến thoái, mình được mất, không kiêu không nóng nảy, nếu có cái có thể lấy được ra tay bối cảnh, làm thái tử phi cũng là thật tốt lựa chọn. Đã nhiều năm như vậy, có lẽ Thái Tử bên người thật sự cần một người như thế giúp đỡ .

"Người là từ Hợp Dương cung bên trong ra ngoài , coi như là bản cung người, tự nhiên nên chiếu ứng chút. Về phần tại sao phạt người quỳ..." Hoàng hậu liếc nàng liếc mắt nhìn, trong miệng không đành, "Có một số việc, Thái Tử không hiểu, bệ hạ không rõ ràng, khả bản cung lại là trong lòng biết rõ ràng."

Tư Đồ Lan đột nhiên chấn động, không dám lên tiếng.

Buổi sáng Thái Tử phối hợp chính mình đem mọi người hồ lộng qua, đều cho rằng bọn họ viên quá phòng . Tư Đồ Lan còn tưởng rằng chuyện này liền coi xong , không nghĩ tới gừng vẫn là càng già càng cay, tại hoàng hậu không coi vào đâu chơi đa dạng, quả nhiên vẫn là quá ngây thơ rồi.

Tư Đồ Lan quỳ trên mặt đất căn cứ môi dưới, vì chính mình kết cục thấp thỏm bất an.

Khả hoàng hậu trong lòng hiển nhiên không phải muốn như vậy, nhìn nhìn phản ứng của nàng, lại nói: "Bản cung không có trách của người ý tứ, hoàng thượng thực hiện thật sự là có thiếu suy xét, đổi lại là ta, khả năng so người còn muốn nào... Tưởng tại đây hậu cung dựng thân, không điểm tâm tư nhưng là không được , chỉ cần không nguy hại đến Thái Tử, vô luận người làm cái gì, bản cung đều sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt."

Tư Đồ Lan bị nàng những lời này biến thành không hiểu ra sao, cũng liền bốn phận cúi đầu nghe huấn, không dám xen mồm.

Hoàng hậu niên du 40, như cũ bảo dưỡng rất tốt, đổi làm người không biết nhất định là nhìn không ra tuổi . Kim ti vài bồi để giày thượng một loạt

Nam Hải Trân Châu quý khí bức người, để người không dám nhìn thẳng. Ánh nắng từ bên ngoài chiếu tiến vào, hình như có vi quang trải qua.

"Bản cung vừa nói qua, người là Hợp Dương cung nhân, về sau tự nhiên muốn nghe lời của ta. Về phần viên phòng loại chuyện này, tùy người ý của mình hảo, thuận theo tự nhiên mới tốt không phải sao?"

Tư Đồ Lan cái này toàn hiểu, hoàng hậu là đem nàng khi chính mình quân cờ, xếp vào tại Đông cung một cái nhân tuyển. Cho dù ngày sau Thái Tử kế vị, hoàng hậu thành Hoàng Thái Hậu, mình cũng nên vì nàng làm việc.

Loại thời điểm này dám nói nửa chữ không đều là tự tìm cái chết.

"Thiếp thân mình bạch." Nàng nhẹ nhàng dập đầu, tất cung tất kính, mặt mũi bên trong đều làm đủ.

"Người là hảo hài tử, mau dậy đi." Hoàng hậu rất hài lòng, không hề nói những này tiếng lóng, "Trong cung này ngày nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, về sau dựa vào chuyện của người còn nhiều đâu."

Hoàng hậu nói xong, nghĩ nghĩ, lại nói: "Châu Dữu tại bản cung trước mặt đề cập qua rất nhiều lần, muốn theo người đi Đông cung phụng dưỡng, đúng lúc người bây giờ thiếu nhân thủ, đổ vừa lúc làm thỏa mãn ý của nàng."

Châu Dữu là nàng trước kia cùng ở cung nữ, hai người quan hệ không tệ. Tư Đồ Lan nghe tin tức này rất là vui sướng, vội vàng tạ ơn.

Hai người lại nói một ít không quan trọng mà nói, Tư Đồ Lan mới được ý chỉ lui ra ngoài.

Vừa hô hấp đi ra bên ngoài mới mẻ không khí, cả người đều trầm tĩnh lại , tổng cảm giác mỗi lần gặp hoàng hậu đều rất câu nệ, còn phải đem mạng nhỏ buộc ở trên đai lưng mới an toàn.

Nhưng nghe hoàng hậu ý đồ hình như là đem nàng khi chính mình người, về sau không thấy mặt đều không được cảm giác đâu... Tư Đồ Lan đỡ trán, cuộc sống này thật là không có pháp qua.

Châu Dữu đang tại thu thập mình gì đó, Tư Đồ Lan được đợi nàng một khối đi, ngồi ở phía ngoài trên ghế đá có chút nhàm chán.

Không bao lâu, bên cạnh tiểu đạo bên trong có người hoang mang rối loạn bận rộn chạy tới, Tư Đồ Lan tập trung nhìn vào, lại là hồi lâu không thấy Đào Ưu cô cô, nhất thời sinh thời gian như thời gian qua nhanh cảm khái.

"A Lan nha... Nghe nói người tới Hợp Dương cung , cô cô khả cao hứng hồng." Đào Ưu đầy mặt mang cười, cười đem nàng quan sát một phen, "Ta liền nói người khẳng định có tiền đồ đi, này không, mới đi không đến một tháng, là được Thái Tử lương đệ."

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, "Bất quá là cái thiệp thất, cũng không phải cái gì sáng rọi sự tình."

"Đó cũng là Hoàng gia thiệp!" Đào Ưu ý tưởng khả cùng nàng không giống với, biện nói, "Bao nhiêu người cầu đều cầu không được vị trí!"

Tư Đồ Lan vô tâm tình cùng nàng tranh cãi, nhận được nàng nhiều năm chiếu cố, cũng không hảo ý tứ phản bác, chỉ nói: "Cô cô gấp như vậy đến xem A Lan, là có cái gì vội vàng sự sao?"

"Người xem, người chuyển đi này là được chủ tử, cũng không ghét bỏ ta đây cái hạ nhân, cô cô trong lòng cao hứng a, trực lợi chính sự quên mất." Đào Ưu vội vàng từ trong vạt áo lấy ra một cái bao bố nhỏ, nói, "Cái

kia bị lui hôn Mộ gia công tử phía trước không phải khiến ta mang hộ quá tin sao, người xem, này còn mang theo nghiện . Đây là người gì đó, cô cô vẫn không dám mở ra xem, sờ lên ngược lại có chút các thủ."

Mộ Tử Xuyên cho?

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ, vội vàng truy vấn: "Sự tình khi nào?"

"Liên mấy ngày nay công phu, ta dự tính là người cha đi Mộ gia từ hôn lúc ấy." Đào Ưu rất là bình thường nói.

Cũng bất chấp có người tại trước mặt , Tư Đồ Lan vội vàng đem kia bao bố nhỏ hủy đi mở ra, đập vào mi mắt lại là một cái kim sắc đồng tâm khóa...

Đặt ở trong tay còn có chút trầm, hẳn là chân kim không có lầm, nhưng bây giờ chân kim giả kim cái gì đã không phải là trọng điểm , trọng điểm là hẳn bị lui hôn vì sao còn muốn đưa cùng! Tâm! Khóa!

Hắn chẳng lẽ không biết mình đã gả cho người sao...

Đồng tâm khóa, một thể đồng tâm.

Tư Đồ Lan trong lòng trong lúc nhất thời ngũ vị tạp Trần, kỳ thật nàng vẫn còn có chút thẹn với Mộ Tử Xuyên , dù sao cũng là từng có hôn ước nhân. Tuy rằng chưa nói tới sâu đậm cảm tình, cũng là quen biết hồi lâu, biết rõ hẳn làm người. Nhưng nàng chính mình cuối cùng vẫn là cái tay trói gà không chặt cô nương gia, làm cho nàng kháng chỉ cùng hoàng tộc đối nghịch, nàng mới không dám. Hơn nữa kỳ thật tại nàng trong lòng, chỉ cần đối với chính mình hảo, gả ai cũng là giống nhau.

Huống hồ Mộ Tử Xuyên gia cảnh giàu có, tướng mạo đường đường, thích hẳn cô nương thật đúng là không ở số ít. Không có hoa lan, còn có thể có Hà Hoa đào hoa Hạnh Hoa nguyện ý gả cho hẳn .

Đã ngoài là Tư Đồ Lan toàn bộ ý tưởng, thế nhưng bây giờ trọng điểm là, hử vì sao đột nhiên muốn đưa đồng tâm khóa cho mình? !

Đào Ưu mắt thấy trên mặt nàng phong phú biểu tình biến hóa, nhin không được lên tiếng hỏi: "Chẳng lẽ không đúng ta nghĩ như vậy?"

"... Người nghĩ loại nào?"

"Ta còn tưởng rằng Mộ gia công tử bị lui hôn, then quá thành giận, đem người trước kia đưa gì đó hoàn trả đến đâu."

"Ta không đưa quá hử đồng tâm khóa!" Tư Đồ Lan vội vàng biện giải, "Thật sự không có, ta cùng hử cũng không phải đặc biệt thực..."

"Ai nha... Vậy cũng ghê gớm. Chẳng lẽ là còn đối với người có ý tứ? Tặng đồ vẫn hồi lòng của người?" Đào Ưu tính tình luôn luôn có chút cả kinh một chột, "Dám nhớ thương Thái Tử nữ nhân, đây chính là muốn mất đầu tội a."

Tư Đồ Lan sắc mặt nôn nóng, đã muốn không biết nói cái gì cho phải, "Cô cô không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp cùng hử thông cái tin, có lẽ hử là còn không biết ta giả cho người tin tức đâu."

"Này có cái gì không biết, khắp thiên hạ người đều biết! Người cái này đương sự còn bị chẳng hay biết gì đi." Đào Ưu liếc mắt nhìn xem nàng, "Ngốc Thái Tử cưới thượng lương đệ , vẫn là bên cạnh cung nữ. Này tại Đại Chu là kiện nhiều mới mẻ sự, Mộ gia công tử làm sao có khả năng không biết?"

Tư Đồ Lan nhú nhú mày, không biết là vì Thẩm Tâm bất bình, vẫn là lo lắng Đào Ưu cô cô như vậy miệng không chừng mực hội gây thành đại họa.

"Đừng gọi hử ngốc Thái Tử ."

Đào Ưu vội vàng ngậm miệng.

Ở nơi này lúc đó thượng, Châu Dữu thu thập xong gì đó, chuẩn bị theo Tư Đồ Lan cùng nhau hồi Đông cung . Đào Ưu tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng vẫn còn không có nói ra.

"Ta cùng Châu Dữu đi về trước, cô cô người hết thấy cần thận."

Tư Đồ Lan dặn dò một tiếng, thấy nàng gật gật đầu, xoay người liền rời đi.

XXXX

Làm lương đệ, Tư Đồ Lan là có chính mình tẩm cung , ly Thái Tử tẩm điện cũng không xa, vài bước cước trình cũng liền đến . Nghe nói còn là thỉnh đương kim đệ nhất tài tử lục điệp tự mình đề tự: Mật Lan cung.

Tuy nói có cái lan tự, nhưng hiện tại cũng không phải khai hoa lan mùa. Mật Lan cung còn có cái hồ sen, hiện tại chính là mùa thu, chỉ có mấy cây cành khô dây dưa tại trên mặt nước, xa xa không có nở rộ khi như vậy sáng rọi.

Phát sinh chuyện như vậy, Tư Đồ Lan cũng không có muốn cùng Châu Dữu ôn chuyện tâm tư, trước hết để cho nàng ở tại chính mình phía trước nơi ở, cùng Lâm Nhu ở cùng một chỗ. Mà nàng lại tự giam mình ở trong tẩm cung, kiếm cái kia hoàng xán xán đồng tâm khóa ngăn người, xúi đi sở hữu phụng dưỡng cung nhân, cũng không chuẩn bất luận kẻ nào tiến vào.

Không chuyển mắt xem xét sau một lúc lâu, nàng mới phát hiện một cái thực đáng sợ vấn đề...

Này không chỉ là cái đồng tâm khóa, vẫn là một cái khắc chữ đồng tâm khóa...

Một cái "Sông", một cái "Lan", thật rất nhỏ hai chữ, giấu ở rậm rạp hoa văn bên trong, không nhìn kỹ thật đúng là nhìn không ra.

Thiên a... Hẳn đến cùng nghĩ như thế nào .

Tư Đồ Lan tâm tình bây giờ so với kia mạng nhện còn muốn phức tạp, Mộ Tử Xuyên làm người nàng rất rõ ràng, cũng không tượng cái tử triền lạn đánh nhân, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện này, ngày mai liền phái người ra ngoài hỏi thăm một chút, hẳn hiện tại đến tột cùng là cái gì tình huống, hi vọng sự tình đừng là nàng tưởng như vậy.

Người nào đó vẫn nhìn đồng tâm khóa xuất thần, bên kia liền có nhân gõ cửa.

"Ai?" Vừa hỏi một chữ, Tư Đồ Lan liền đem trong tay gì đó giấu ở trong ngăn kéo, như vậy dễ dàng gọi ra hiểu lầm gì đó, nếu để cho nhân nhìn thấy nhưng liền xong.

Bất quá cung nhân đều bị nàng xúi đi , ai sẽ ở phía sau gõ cửa?

Ngoài cửa nhân không nói chuyện.

"Ai a..." Tư Đồ Lan có chút khẩn trương, nhìn chăm chăm cửa lại hỏi một tiếng.

Ngoài cửa nhân còn chưa phải nói chuyện.

Đại khái đoán được là ai, Tư Đồ Lan nhất thời có chút bất đắc dĩ, đi qua mở cửa.

Quả nhiên, đứng ngoài cửa so nàng cao một cái đầu Thẩm Tâm, đang cúi đầu nhìn nàng, đầy mặt ủy khuất cùng phần nộ.

Cảm giác lúc này không khí thật là có chút quỷ dị, Tư Đồ Lan niết tay mình, khẩn trương hỏi: "Điện hạ ngài tới nơi này làm gì?"

Đây còn phải nói? Hiển nhiên là đến khởi binh vấn tội .

Thẩm Tầm miệng kiêu lão Cao, dùng sinh động bộ mặt ngôn ngữ biểu đạt hần bất mãn, "Lan Lan hôm nay vì sao không ngủ cùng ta thấy !"

"..."

Tư Đồ Lan ho khan hai tiếng, cho nên... Người là đến... Theo giúp ta... Ngủ... ?

Chương 18 một trăm tự

Hiển nhiên không phải.

Thẩm Tầm liên môn đều không có bước vào đến, bước lên một bước liền nắm lấy của nàng tay áo, sau đó chuyển cái thân đem nàng hướng ra ngoài tha.

Di đây là vài cái ý tứ a?

Tư Đồ Lan đầy mặt mờ mịt bị hần lôi ra ngoài, bận rộn lo lắng hỏi: "Đi đâu?"

Sắc trời bên ngoài đã có điểm hắc, ánh trăng vẫn cùng đêm qua giống nhau viên, đám cung nhân điểm khởi từng hàng sáng sữa đèn lồng, như là trong trời đêm trôi nổi tinh quang, lại vô cùng chân thật.

Thẩm Tầm thấy nàng như vậy không phối hợp, trong lòng mất hứng, liền trả lời đều lười trả lời, lôi nàng liền hướng chính mình tấm điện đi.

Tư Đồ Lan khí lực cũng không nam nhân đại, bị hần như vậy không ôn nhu ra bên ngoài tha, lại đột nhiên liền nghĩ đến lần đó tại ngoài cung cảnh tượng, ngày đó hần cũng là như vậy không phân tốt xấu lôi kéo chính mình liền đi, căn bản cũng không để ý ý nghĩ của người khác, không biết là cố ý, vẫn là căn bản không có cái này ý thức.

Đây là cái tật xấu, phải sửa.

Vì thế Tư Đồ Lan trường hít một hơi, ba một tiếng ném ra tay hăn, "Đình!"

Thấm Tầm kinh ngạc dừng lại cước bộ, gương miêng nhìn nàng, không rõ đây là vì sao, lại quên mất lên tiếng hỏi.

"Còn có nghe hay không ta mà nói?" Tư Đồ Lan ngẩng đầu nhìn hăn, ánh mắt lại không sợ hãi.

Thấm Tầm không hiểu ra sao, như cũ ngoan ngoãn đáp: "Ân."

"Kia hảo, ta bây giờ nói mà nói người muốn nhớ kỹ."

Tư Đồ Lan trước sau như một nghiêm túc.

"Người là Thái Tử, một câu có thể yếu nhân mệnh, cũng có thể cứu người vu thủy hỏa, cho nên của người nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động, cũng không thể tùy ý làm bậy. Đương người muốn làm một chuyện thời điểm, muốn suy xét người khác cảm thụ, không cần lỗ mãng qua loa, liền hảo như nói hiện tại, người không thể không cố cảm thụ của ta, đơn giản là chính người ý tưởng mà bắt buộc nhân. Đương nhiên, ta cũng không phải tại nghi ngờ quyền lực của người, chỉ là dạy người học được làm người, chẳng sợ tại trước đó hỏi một chút ý kiến cũng là hảo."

Thấm Tầm nghe không hiểu, chỉ ồ một tiếng.

"Người thật sự đã hiểu?" Tư Đồ Lan nheo mắt, rất là không tin bộ dáng.

Thấm Tầm cúi đầu, đem nàng mà nói lặp lại suy nghĩ kỹ mấy lần, sau đó nói: "Lan Lan trở về ngủ cùng ta thấy hảo không hảo."

Tư Đồ Lan sửng sốt thật lâu mới hiểu được lại đây hẳn tại "Hỏi" ý kiến của mình, chỉ có thể cương nghị đáp: "Nhưng là của ta tấm điện ở phía sau nha..."

Thẩm Tầm xẹp miệng, đem đầu nghiêng đi không hề xem nàng.

Hắn là làm cho chính mình cùng hắn hồi thái tử tấm điện ý tứ đi, Tư Đồ Lan không phải xem không rõ, chỉ là có chút kháng cự, ôn nhu an ủi: "Điện hạ ngoan, chính mình trở về ngủ đi."

Người ở đây hống ba tuổi tiểu hài tử sao?

Thẩm Tầm hừ một tiếng, không nhúc nhích.

Tư Đồ Lan nghĩ không ra, nhịn không được rầu rĩ nói: "Nhiều năm như vậy đều là một người ngủ tới được, như thế nào còn lại đột nhiên không ly khai ta đâu? Điện hạ người có suy xét quá nhà người búp bê vải cảm thụ sao?"

Thẩm Tầm cau mày rầm rì hai tiếng, đột nhiên nói: "Người hôm nay không theo ta ngủ ta về sau cũng không cùng người chơi."

Điện hạ người đều lớn như vậy người, như vậy làm nũng thật sự thích hợp sao? Thế nhưng vì sao như vậy tiện mà nói từ trong miệng người nói ra cứ như vậy khả ái đâu, sắp chống đỡ không được a.

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan thật là có chút bất đắc dĩ, còn tưởng rằng hôm nay có thể thoát khỏi cái này mệt nhọc tiểu yêu tinh, không nghĩ tới lại bị đã tìm tới cửa.

Ai, nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết.

Tư Đồ Lan không có biện pháp, đành phải cùng hắn trở về. Tránh được nhất thời, không tránh được một thế, thuận theo tự nhiên đi.

Theo lý thuyết bình thường Đông cung cũng không phải là cái dạng này , kia trước mấy nhậm hoàng thái tử đều là hưởng thụ hoàng đế giống nhau đãi ngộ, điểm ai thị tẩm ai liền thị tẩm, nào có người dám nói nửa chữ không? Cố tình vị này lương đệ ngược lại hảo, người ta điện hạ đều tự mình chạy tới nhận, còn không vui vẻ, cần nhân , tịnh xả những gì đạo lý làm người.

Phía sau cùng hành các cung nữ cũng khó miễn nhìn nhiều Tư Đồ Lan vài lần, bất quá là cái lương đệ mà thôi. Đều là cung nữ xuất thân, ý vào Thái Tử thích, hiện tại liền dám như vậy ngang ngược, về sau vậy còn được?

Tư Đồ Lan cũng không biết người khác trong lòng suy nghĩ cái gì, nhưng nàng luôn luôn không thẹn với lương tâm, cũng là không sợ người khác nói huyên thuyên.

Tất cả mọi người cho là bọn họ tròn phòng, hoàng đế cùng đám cung nhân tưởng Đồng Sử nữ quan chỉ bảo có cách, nữ quan lớn nhân lại tưởng Tư Đồ Lan chỉ bảo có cách, cái này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ sự tình cứ như vậy bị hồ lộng qua, liền tưởng đến hoàng hậu hôm nay đối với lời nói của nàng, Tư Đồ Lan đến bây giờ còn có chút nhút nhát, nhưng cũng không có cách, tại đây trong cung, có thể bảo mệnh đã không sai rồi, có thể nhẫn tắc nhẫn, có thể dựa vào tắc dựa vào. Hoàng hậu bây giờ là của nàng khát sơn, làm thế nào cũng so không có cường không phải?

Vào tẩm điện, Tư Đồ Lan vừa muốn ước pháp tam chương cái gì , vừa quay đầu lại, đã thấy Thái Tử đột nhiên đóng cửa lại .

Như thế nào đột nhiên có điểm mặc danh kỳ diệu gấp gấp cảm đâu.

Này cũng không là một kiện ly kỳ sự tình...

Ly kỳ là hãn triều bốn phía nhìn nhìn, lại đem sở hữu mở ra cửa sổ toàn đóng lại, toàn bộ tẩm điện liền một điểm khe hở cũng không thặng.

Tư Đồ Lan cảm thấy thực buồn bực, này Trung thu vừa mới quá đâu, mùa đông còn chưa tới liền Lãnh Thành này phó đức hạnh ? Không đến mức đi?

Thẩm Tầm lén lút làm xong hết thấy chuẩn bị công tác, sau đó đứng ở trước mặt nàng.

"?" Tư Đồ Lan như trước thực buồn bực, điện hạ ngài có lời nói thẳng, đừng như vậy nghiêm túc thành sao?

Thẩm Tầm cúi đầu kiểm Tư Đồ Lan, cũng không nhúc nhích, liền mí mắt cũng không nháy mắt một chút. Kia biểu tình giống như đang nói, hẳn muốn làm một kiện thần thánh sự tình.

Tư Đồ Lan bị xem cả người khởi mao, hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, liền tại nàng vừa mới chuẩn bị lên tiếng hỏi thời điểm, Thẩm Tầm đột nhiên nhẹ nhàng cầm lên tay phải của nàng! Sau đó...

Đặt ở chính mình đũng quần thượng.

"..."

Hết thấy cảm khái không cần nói.

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan mặt so với kia còn muốn Không Tước mao còn muốn muôn màu muôn vẻ, hồng lục thanh tử , so trăm hoa đua nở còn phần khích...

"Cái kia... Điện hạ, cái kia... Ân." Tư Đồ Lan lần đầu nói chuyện như vậy lắp bắp, nói nửa ngày cũng nói không ra một câu đầy đủ đến, "Cái kia xin hỏi... Ta có thể bóp chết người sao?"

Thẩm Tầm nghe được câu này cắn răng nghiêng lợi nói, nhất thời bị kinh hách, ủy khuất nói: "Ta làm sai cái gì sao?"

"Đem tay của ta từ người đũng quần thượng lấy ra, ta sẽ nói cho người biết." Tư Đồ Lan cố gắng sử chính mình thanh âm của mình nghe vào tai bình tĩnh lại bình tĩnh, tránh cho dọa đến như vậy "Thuần khiết" Thái Tử điện hạ.

Thẩm Tầm mở to hai mắt nhìn, cảm thấy thực khó có thể tin tưởng, "Lan Lan người hôm nay không sờ ta sao? !"

... Những lời này nếu truyền ra ngoài, tựa hồ thực dễ dàng sinh ra một ít không cần thiết hiểu lầm.

"Không sờ." Tư Đồ Lan đẩy mặt bình tĩnh đem chính mình tay trở về trườ trườ, lại bị thương phát hiện căn bản rút không nổi...

"Vì sao không?"

"Không tại sao."

"Vì sao không!" Thẩm Tầm thực tuyệt vọng.

Tư Đồ Lan so với hẳn tuyệt hơn vọng... Cúi đầu nhìn nhìn tay mình, khóc không ra nước mắt, "Bất kể là vì sao, điện hạ phiền toái ngài trước buông ra tay của ta hảo sao? Như vậy thật sự có tổn hại ngài một quốc Thái Tử hình tượng..."

Thẩm Tầm chết sống không chịu buông khai, chỉ đáng thương hề hề nhìn nàng. Hẳn cũng mặc kệ cái gì Thái Tử không quá tử, hình tượng không hình tượng, hiện tại liền tưởng lại trải qua một lần ngày hôm qua kia cảm giác kỳ diệu, cũng chờ một ngày đâu! Thái Phó hôm nay nói cái gì cũng chưa nghe lọt đâu...

Lan Lan người xem ta đây sao thương hại người lại sờ một lần đi...

Giờ này khắc này, đối mặt với như vậy một đôi chọc người trù mền xinh đẹp ánh mắt, Tư Đồ Lan chỉ muốn nói sáu chữ.

Ta đi đại gia người .

Hiển nhiên không dám nói ra, chán sống mới dám mắng trử quân đi...

Nhưng Tư Đồ Lan lúc này nhất định là sẽ không thỏa hiệp , nếu dưỡng thành thói quen làm sao được, nam nhân nhưng là không thể quen , thật muốn nàng lấy tay hầu hạ hãnh một đời sao. Hoặc là trực tiếp hiến thân? Nàng còn chưa cái này chuẩn bị tư tưởng...

Vì thế Tư Đồ Lan ho khan hai tiếng, thần thần bí bí nói: "Điện hạ... Lặng lẽ nói cho người biết một bí mật, người nhưng không cho nói cho người khác biết nga."

Vừa nghe có bí mật, Thẩm Tâm vội vàng cúi đầu, đem lỗ tai nhẹ nhàng bu lại.

Tư Đồ Lan bị hãnh này trình trọng kì sự hành động làm được có chút xấu hổ, nhưng vẫn là nói: "Cái này... Sờ hơn nha, thủ là sẽ bị thương. Cho nên một tháng hai ba lần là đủ rồi, người thích Lan Lan, thì không thể khiến Lan Lan thụ thương, biết không?"

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tâm đột nhiên buông lỏng ra tay nàng, động tác mau làm cho không người nào có thể nhìn thẳng. Biết rất rõ ràng đối phương là đau lòng chính mình, Tư Đồ Lan vẫn cảm thấy mình bị ghét bỏ ... Biểu tình có chút thụ thương.

Biết tối hôm nay phải không thành , Thẩm Tâm thật là có chút mất hứng, muộn không ra tiếng đứng ở nơi đó.

Tư Đồ Lan đối với kết quả này rất là vừa lòng, cố ý đối chủ đề: "Hôm nay học vài chữ nha?"

Thẩm Tầm không để ý nàng, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Tư Đồ Lan cẩn thận suy tư thật lâu, lại ghé qua, nửa là vui đùa bán nghiêm túc nói: "Như vậy đi, người mỗi học được một trăm tự, ta đã giúp người sờ một lần... Có được hay không?"

Nghe được này dạng phần thưởng, Thẩm Tầm nhất thời đem đầu chuyển lại đây, đầy mặt kinh hãi, "Thật sự?"

Lấy đồ chơi này nhi đương đương sử, thật đúng là đáng khinh tới cực điểm, nhưng muốn là thật đối với hần có giúp, nàng cũng không ngại lại khó vì tình vài lần.

Tư Đồ Lan cười khan nói: "Thật sự..."

"50." Thẩm Tầm vươn ra một cái bàn tay, đáng thương theo nàng đánh thương lượng.

Tư Đồ Lan suy nghĩ thật lâu mới hiểu được hần là đang nói năm mươi tự... Có chút không nói gì, này cò kè mặc cả đức hạnh đến cùng học với ai? Cách vách Đức Phúc hòa nhạc sĩ vụng trộm bài bạc bị người thấy được có phải không?

"100."

Thẩm Tầm cau mày, gương mặt không bằng lòng, thỏa hiệp nói: "80 nha..."

"100, không có thương lượng." Tư Đồ Lan ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hần, sống thoát thoát một cái vắt chày ra nước.

Hừ, 100 liền 100, thật nhỏ mọn! Thẩm Tầm sinh của nàng khí, xoay người đi đến bên giường, chính mình thoát giày cùng áo khoác liền chui

vào đệm chần, nghiêm túc nghĩ nghĩ, lại đi ra đem bên cạnh búp bê vải mang vào ổ chần.

Hắn hôm nay cùng bà vú ngủ, bắt hòa Lan Lan ngủ!

Tư Đồ Lan đầy mặt mặt danh nhìn hắn này một loạt hành động, hoàn toàn không ở trạng thái bên trong, đành phải cũng thoát áo khoác lên giường, chui vào một cái khác đệm chần trung.

Thối đèn phía trước, nhìn không được thử tính hô hắn một tiếng: "Điện hạ?"

Thẩm Tầm nhắm mắt lại không để ý tới nàng, tỏ vẻ mình đã ngủ.

Không để ý tới sẽ không để ý, đồ còn thanh tịnh chút, Tư Đồ Lan bĩu môi, xoay quá thân thối diệt đẳng, sau đó nằm vào ổ chần, giăng co một ngày, vẫn là sớm chút nghỉ ngơi cho thỏa đáng, nhắm lại mắt cũng ngủ.

Ngoài cửa sổ thương hắc trong trời đêm, Minh Nguyệt treo cao, xa xa tinh thần quan sát thương sinh vạn dặm, không biết là tại tò mò này hồng trần hỗn loạn, vẫn là cảm khái nhân gian Thanh Hoan trăm vị.

Một giấc ngủ thẳng đến hơn nửa đêm, đột nhiên bị một tiếng vang nhỏ sở bừng tỉnh.

Tư Đồ Lan mạnh mở mắt ra, cảm giác bên người giống như có cái gì không thích hợp, quay đầu nhìn lại, quả nhiên không có nhân.

Lại một chuyển quá mức, phát hiện bàn trước mặt sáng ánh nến, có cái gậy thân ảnh đang quay lưng chính mình, cũng không biết là đang làm cái gì.

Tư Đồ Lan đen mặt nhìn hơn nửa ngày cũng không minh bạch là thế nào một hồi sự, vừa định lên tiếng hỏi, lại đột nhiên phản ứng lại đây, sau

đó nàng liền cứng ở tại chỗ.

Thái Tử hình như là tại tự học viết chữ đi...

"..." Hơn nửa đêm không ngủ được liền vì chạy tới học kia một trăm tự, thật sự là hành động phá tác phong...

Bất quá điện hạ, người khiến ta nói người cái gì tốt đâu, là nên khen người chăm chỉ khắc khổ, hay là nên mắng người cấp bách a...

Chương 19 ta chuẩn bị thân người

Ngày thứ hai sáng sớm Tư Đồ Lan liền phái người đi nghe, hồi bẩm nhân nói Mộ Tử Xuyên bây giờ là bắc dực quân chánh lục phẩm chiêu vũ giáo úy, sở dĩ tìm hiểu nhanh như vậy, thì bởi vì Mộ Tử Xuyên là năm gần đây quân hàm phẩm chất thăng nhanh nhất nhân vật một trong, từ nhỏ Ngũ trưởng, đến Lục phẩm giáo úy, bất quá gần mười một tháng công phu, có người cực kỳ hâm mộ, cũng có người buồn bực, lại không biết sau lưng của hắn cố gắng.

Tư Đồ Lan lại bị bắc dực quân kia vài chữ hoảng sợ, đây không phải là Hoa Xương vương thế lực sao? Hoa Xương vương... Không phải nhất tâm muốn làm hoàng đế sao? Trên tay mình ai một đao kia đến bây giờ còn chưa khỏe toàn, nàng khả phải nhớ rõ rõ ràng sở.

Nghĩ đến ngày hôm qua cái kia đồng tâm khóa, cảm thấy không khỏi khẩn trương lên, có lẽ đó cũng không phải hắn đưa gì đó? Nhưng là không quá khả năng a, biết bọn họ có hôn sự người cũng không có mấy người. Càng nghĩ càng cảm giác không thích hợp, đơn giản trước bụng vẫn đề này.

Nhìn theo kia hồi bẩm nhân rời đi, Tư Đồ Lan quay người lại đã nhìn thấy Lăng Giang.

"..." Đây là oan gia ngõ hẹp vẫn là oan gia ngõ hẹp.

Lăng Giang xung nàng giả mù sa mưa cười, cố ý nói: "Ta nhưng cái gì cũng không nghe thấy đâu, lương đệ không cần quá mức khẩn trương."

Tư Đồ Lan mặt không thay đổi nhìn nàng, "Phải không? Người không có nghe thấy a? Ta đây hiện tại nói cho người biết hảo, ta vừa là phái người hỏi thăm trước vị hôn phu tình huống tới, nghe nói hãn quá được cũng không tệ lắm, ta rất yên tâm . Ta ban đầu có hôn ước chuyện này, bệ hạ biết, Hoàng hậu nương nương cũng biết. Cô nương ngài muốn là nhân được không có việc gì, có thể đi cáo mật báo, thổi phồng cái gì , về phần hậu quả, ta nhưng liền không xen vào ."

Lăng Giang vốn là muốn mượn cơ yếu hiệp , không nghĩ tới nàng bùm bùm nói lớn như vậy một đồng nói, còn câu câu phong hầu, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lấy việc điểm đến mới thôi, Tư Đồ Lan liếc nàng liếc mắt nhìn, không nhiều lời nữa. Loại này kiêu căng nữ nhân, vẫn là nhắm mắt làm ngơ, trước đó vài ngày đã đem nàng dời Thái Tử bên người, hãn là sẽ không thành cái gì khí hậu .

Lâm Nhu cùng Châu Dữu tâm tư đơn thuần, cũng thông minh, trọng dụng các nàng 2 cái là đủ rồi.

"Thái Phó hôm nay tại sao không có đến?" Tư Đồ Lan đi trở về trong điện khi hỏi một câu.

"Nghe nói là bệ hạ triệu đi."

Tư Đồ Lan không khỏi tâm sinh nghi hoặc: "Là Thái Tử công khóa không tốt, bệ hạ trách mắng?"

Kia trả lời cung nữ tiểu tâm dục dục nhìn nhìn sắc mặt của nàng, phương ập ứng nói: "Hình như là đàm... Thái Tử hôn sự."

Hôn sự? Tư Đồ Lan sững sốt, hồi lâu mới phản ứng được.

Bệ hạ tìm Thái Phó đàm hôn sự, đây cũng là chỉ có thể là Hoắc gia khuê nữ nữ nhi Hoắc Thanh Thu .

Kỳ thật nói đến cũng là tương xứng, Thái Tử Thẩm Tâm dưới một người trên vạn người, Hoắc Thanh Thu điểm sắc Vô Song, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, tại Quảng Lăng thành càng là đại danh鼎鼎, cầu thân nhân nối liền không dứt. Phụ thân lại là vị liệt Tam Công chính nhất phẩm Thái Phó, giữ mình trong sạch, không tham dự vây cánh chi tranh. Như vậy gia thế điều kiện, làm hoàng hậu cũng phải không kém. Khó trách hoàng đế ngàn chọn vạn tuyển, tuyển như vậy nhi tức.

Nhưng hiện tại trọng điểm là, nàng giống như coi như là hoàng đế con dâu đi... Như thế nào liền một chút cũng không sinh khí đâu?

Lòng nói cho Thái Tử cái mặt mũi, ăn chút dấm chua đi, khả nổi lên đã lâu cũng không nửa ngày cảm tưởng.

Tư Đồ Lan quay đầu nhìn nhìn bên kia khắc khổ luyện chữ Thẩm Tâm, biểu tình có chút ưu sầu. Thực xin lỗi a điện hạ, xem ra ta còn là không thể nào yêu còn người...

Vừa trả lời cung nữ lại nhìn một chút sắc mặt của nàng, nói: "Lương đệ cũng không cần lo lắng quá mức, điện hạ đối với ngài a, thật đúng là không phản đối, ngày thường làm sao nhìn lâu những người khác vài lần? Thái tử phi nhất định muốn đầu đầu được một lúc đâu."

Kỳ thật đi, đâu chỉ là được một lúc...

"Ta không lo lắng a." Tư Đồ Lan chậm rãi nói, "Ta chỉ là tại tưởng, kia thái tử phi nếu nhanh lên đến liền hảo, khả giảm đi ta không ít chuyện đâu."

"..."

Bên này đang nói chuyện, Thẩm Tầm nghe thấy được động tĩnh, quay đầu nhìn lại. Vừa thấy là hắc Lan Lan, cao hứng ghê gớm, vội vàng kêu: "Lan Lan, mau tới đây."

Tư Đồ Lan vừa nói xong mỗi câu vô tâm vô phế mà nói, lúc này nghênh lên hắc chân thành tha thiết ánh mắt, đột nhiên cũng có chút chột dạ. Điện hạ người dừng dùng cao hứng như vậy ánh mắt nhìn ta hảo sao, ta thấy được người như thế nào một điểm đều không cao hứng nổi a.

Nhưng vẫn là nhịn không được nhắc chân đi qua, ngồi ở hướng trước Thái Phó trên vị trí.

"Làm gì?"

Nhìn nàng tại bên người ngồi hảo, Thẩm Tầm sắp trong tay kia một xấp giấy kêu ngạo mà giơ lên trước mặt nàng, nói: "25 cái !"

Nghe xong, Tư Đồ Lan sửng sốt.

25 cái tự, này tại ban đầu nhưng là hắc một tháng nhiệm vụ lượng a. Như vậy ra sức, khắc sâu thể hiện hắc sắc trung ngạ quỷ bản chất, không nói gì rất nhiều, nhịn không được muốn cảm thán một tiếng, ngốc tử tiềm lực thật sự là vô cùng...

"Điện hạ thật tuyệt." Tư Đồ Lan cười nhìn hắc, lúc này đảo ngược vai phần chân tâm thành ý khích lệ, "Người xem, viết chữ không khó đi?"

Lan Lan cười rộ lên thật xinh đẹp.

Thẩm Tầm trong lòng nhìn xem cao hứng, cũng theo cười, "Không khó!"

Tư Đồ Lan tiếp tục cười: "Nếu không khó, chúng ta liền đem 100 thượng điều đến 200 khả hảo?"

Thẩm Tầm đột nhiên liền không nở nụ cười, lảng lảng nhìn nàng, cúi đầu không nói.

Lan Lan là cố ý khi dễ hãn ngọc đâu.

Tư Đồ Lan thấy hãn lần này bộ dáng, trong lúc nhất thời hoảng hốt, cảm giác mình quả thật có chút quá phận, vội vàng nói: "Ta cùng người đùa giỡn đâu, 100 liền 100, sẽ không thay đổi."

Nào biết Thẩm Tầm như trước đập lạp đầu, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn.

Tư Đồ Lan thật sự hoảng, vội vàng thấp giọng đi hống hãn: "Làm sao rồi?"

Thẩm Tầm khịt khịt mũi, ủy khuất cường điệu: "Tầm nhi không ngọc, Tầm nhi thực thông minh thực có thể làm."

Tư Đồ Lan sửng sốt, mới biết được hãn là tại rối rắm vấn đề này, vốn lòng nói người chỗ nào có thể làm có bản lĩnh người có thể làm một cái cho ta xem a? Nhưng nhìn thấy hãn kia ủy khuất lại khó chịu ánh mắt, không biết sao, trong lòng vừa động.

Kỳ thật này thật sự không thể trách hãn đi, cũng không phải hãn muốn làm cái ngọc tử. Thái Tử đã muốn thực cố gắng đang thay đổi mình, người khác nhìn không tới, nàng xem tới được. Bởi vì nàng dạy cho hãn mỗi một chuyện, hãn đều tận lực đi làm, thậm chí không hỏi vì sao. Giống như ở trong lòng hãn, chỉ cần là Lan Lan từng nói lời, đều là đối.

Cũng không biết làm sao, Tư Đồ Lan ánh mắt bỗng nhiên có chút chua chua , rõ ràng không phải cái gì sinh ly tử biệt trường hợp, lại sinh sinh làm cho nàng mạo chút nước mắt, như vậy lớn lao tín nhiệm, so sở hữu thề non hẹn biển còn muốn trân quý.

Thẩm Tầm vốn còn đang hờn dỗi, quay đầu nhìn thấy khóe mắt nàng kia hai giọt nước mắt, nhất thời cả kinh nói: "Lan Lan người khóc!"

Tư Đồ Lan thân thủ sạch sẽ lưu loát một sát, mặt không chút thay đổi nói: "Không có."

"Người khóc ta thấy được !" Thẩm Tầm vĩnh viễn kiên trì quan điểm của mình 100 năm không lay được.

Tư Đồ Lan không có cách, đành phải nói: "Đúng a, ta bị người tác phong khóc."

"Vì sao?" Người nào đó mê mang mở to hai mắt nhìn.

"Bởi vì người lập tức muốn cười thái tử phi a, người cười thái tử phi sau liền không Ái Lan lan , vì thế Lan Lan liền bị người tác phong khóc."

Tư Đồ Lan tùy tiện xé một cái lý do tưởng hồ lộng quá khứ, nào biết Thẩm Tầm đột nhiên quần lên đến , cau mày lớn tiếng nói: "Ta không cười!"

"Đây là người có thể quyết định sao?" Tư Đồ Lan cảm giác hãn thật sự là lại ngốc lại thiên chân, vẫn là khuyên nhủ, "Vì sao không cười? Thái tử phi rất xinh đẹp , so với ta khả xinh đẹp hơn."

"Nàng đem người lộng khóc." Thẩm Tầm rất là sinh khí, đầy mặt bảo vệ lãnh thổ khí thế, "Ai bảo Lan Lan khóc, ta liền, ta liền, ta khiến cho nàng khóc!"

"..." Ai nha nha, thật sự là thật đáng sợ uy hiếp a.

Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, chỉ phải tung ra đòn sát thủ, "Cưới thái tử phi sau đâu, thì có thể làm cho nàng giúp người sờ soạng, bao nhiêu hảo nha, người không phải thực thích bị người sờ sao?"

"Người mới thích bị người sờ đâu." Thẩm Tầm cảm giác mình lòng tự trọng bị thật lớn vũ nhục, tức giận giải thích, "Ta chỉ thích bị Lan Lan sờ không thể được sao?"

Không thể được sao! Không thể được sao! Không thể được sao!

Thật sự là lại khí phách lại dọa người một câu a... Bên ngoài còn có cung nữ giữ cửa đâu, Tư Đồ Lan đầy mặt xấu hổ, liên nói đều không biết nói như thế nào .

Dứt bỏ hẳn là gốc tử điểm này không nói chuyện, một nam nhân đối một nữ nhân nói ta đây đời chỉ thích bị người sờ đũng quần... Kỳ thật đây coi như là một loại khác loại thổ lộ đi? Đúng không?

Có điểm quý dị tiểu diễm mật đâu, Tư Đồ Lan vừa mở miệng muốn nói điểm gì, đột nhiên phát giác trên lưng bị người nhấn một cái, sau đó nàng liền bị áp vào một cái rộng lớn trong ngực.

Ôm ấp chủ nhân đang ôm chính mình tức phụ trang nghiêm tuyên thệ: "Ta không cần người khác, ta liền muốn Lan Lan."

Ai có thể nói cho ta biết đây là tình huống gì... Tư Đồ Lan không hiểu ra sao, vừa ngẩng đầu liền bị ép xuống, gắt gao dán tại lồng ngực của hắn thượng, nam tử khí tức vòng quanh ở chung quanh, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn đứng lên.

Thẩm Tầm cúi đầu dò xét nàng liếc mắt nhìn, Lan Lan người không biết ta nóng giận cũng là rất đáng sợ sao?

Dọa đến thôi? Sợ rồi sao? Còn hay không dám lại coi khinh ta?

Tư Đồ Lan bị hấn đặt tại trong lòng không thể động đậy, liên nói đều nói không ra , lòng nói ngốc tử khí lực thật là lớn, nói đến là đến cũng không chào hỏi, xem ra sau này có tất yếu sẽ dạy hấn một sự kiện: Lan Lan rất yếu ớt, làm ơn tất cầm nhẹ để nhẹ...

Vừa hấn nói qua câu nói kia, cẩn thận ngẫm lại thật sự là khủng bố cực, Thái Tử kế vị về sau nhất định là muốn tam cung lục viện đi, nếu không phải muốn người khác chỉ cần lời của nàng, chính mình này cuộc sống sau này sợ là không dễ chịu a.

Thẩm Tầm một bên ôm chặt nàng không buông tay, vừa lái thủy hồi ức phía trước tại ngự hoa viên cảnh tượng, lúc ấy vân chiêu nghi hình như là ngồi ở phụ hoàng trên đùi ... Nghĩ đến này, liền cúi đầu nhìn nhìn Tư Đồ Lan, thuận thế đem đùi nàng cũng mò lại đây.

Tư Đồ Lan bị bắt ngồi ở trên người hấn, nhất thời cả người cứng đờ, đây là muốn làm gì, nàng nhưng là quy củ đàng hoàng cô nương, tuyệt đối sẽ không nhận loại này xấu hổ tư thế !

Thẩm Tầm lặng lẽ nhìn nhìn ánh mắt nàng, cảm giác Lan Lan xấu hổ bộ dáng cũng hảo xinh đẹp, trong lòng cao hứng, liền nói cho nàng biết.

"Ta chuẩn bị thân người ."

"..." Thân cái miệng mà thôi, điện hạ người làm được như vậy thanh thế hạo đại thật sự có thể chứ? Tư Đồ Lan cảm giác mình sắp mệt mỏi.

Không đợi nàng chuẩn bị sẵn sàng, trên môi liền rơi xuống một nụ hôn.

"Ba -- "

Sau đó Tư Đồ Lan liền kinh ngạc nhìn Thẩm Tầm không bắt được trọng điểm tại trên mặt nàng hôn đến hôn đi, kia anh tuần chớp mũi gần ngay trước mắt, như là xa xôi Tuyết Sơn lưng núi, cao ngất mà lại ónh bạch.

Cùng này nói là thân, không bằng nói là trác, Thái Tử vẫn chưa lĩnh ngộ đến hôn chân lý, động tác lại khinh lại nhuyễn, tiểu tâm dục dục ôm hông của nàng, rất giống một cái đang tại ăn vụng tiểu miêu.

Chương 20 Hoa Xương Vương Kỳ nhân

Sắc trời chưa muộn, chính là Quảng Lăng thành trên ngã tư đường náo nhiệt nhất thời điểm, thường thường có bay nhanh xe ngựa từ trước mặt xẹt qua, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện rất nhiều tuần tra binh sĩ. Rực rỡ muôn màu cửa hàng, bãi quán nhỏ Thương gia trước mặt, những khách nhân nối liền không dứt.

Muốn nói nơi nào sinh ý tốt nhất, đương chúc trong kinh đệ nhất tửu lâu -- tình thượng sương.

Tên tuy có chút quái dị, danh khí lại là sở hữu tửu lâu đều không thể so sánh, nghe nói tiền thân vẫn là hoài Tống vương triều Giang Hải lâu, mấy trăm năm qua, liền hướng đại đều thay đổi, tòa tửu lâu này lại vẫn đứng lạng tại chỗ, chứng kiến vương triều hưng suy cùng biến thiên.

Chưởng chước đại trù đối một thế hệ lại một đại, hương vị cùng danh tiếng nhưng vẫn là tốt như vậy, không biết là có cái gì truyền thừa xuống bí quyết, vẫn là này mấy trăm năm danh tiếng cho phép.

Giờ này khắc này, tình thượng sương chánh đường góc hẻo lánh, ngồi một người.

Mộ Tử Xuyên trước bàn bày một cái vỏ rượu, hồng giấy hắc tự viết ngọc luyện chùy, chính là tình thượng sương bên trong hiếm có hảo tửu.

Hắn từng nói qua chính mình không dính rượu, nay lại là tình nguyện bị người lên án, cũng muốn phóng túng một hồi.

Ngắn ngủi phiến khắc thời gian, cốc ly không mãn, một vò ngọc luyện chùy đi hơn phân nửa. Uống rượu nhân vẫn còn không có túy, mùi vị đó quá mức cay độc, bị ghen nhân ánh mắt cũng có chút đỏ lên.

Mộ Tử Xuyên một bên uống rượu, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn bàn, phảng phất không có khác ý thức .

Chuyện cũ đánh vỡ thời không, ùn ùn kéo đến.

...

"Chờ người lớn chút nữa, ta liền đi nhà người cầu hôn."

"Phi, nói lời tạm biệt nói quá sớm, người còn chưa quá ta đây một cửa đầu!" Tính tình cực liệt thiếu nữ, lại có một đôi ôn nhuễn đôi mắt, phảng phất chỉ cần đình trệ đi vào, lại cũng không ra được.

"Vậy người nói cho ta biết, thế nào mới tính quá quan."

Thiếu nữ ánh mắt quay tròn xoay xoay, vẻ mặt gian mang theo vài phần giảo hoạt, chậm rãi nói: "Khảo người một vấn đề, nếu đáp được ta vừa lòng, liền cho phép người đi xin cưới!"

"Người nói."

"Ta và người đệ đệ đồng thời rơi vào trong nước người sẽ trước cứu ai?"

"..." Trầm mặc.

Thiếu nữ cười hì hì đem mặt bu lại, nửa là cười giỡn nói: "Ai u? Có phải hay không cảm giác ta rất cố tình gây sự ? Hồi hận đi?"

"Không phải." Thiếu niên lẳng lẳng nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Ta không biết bơi."

"... Người người này như thế nào như vậy tích cực a, một chút cũng không hảo chơi. Đây là cách vách gia Thái Thái dạy cho biện pháp của ta, chỉ là cái giả thiết mà thôi." Nào đó tính tình rất lớn cô nương tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, "Ngốc đầu gỗ, không cho người đi xin cưới!"

Thiếu niên cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng loan thành một cái say lòng người độ cong, nửa là bất đắc dĩ nửa là buồn cười đã mở miệng, thanh âm vẫn là lần đầu ôn nhu như vậy.

"Cho nên ta không có khả năng làm cho người rơi vào trong nước , vĩnh viễn cũng không thể."

...

Một chén rượu uống cạn , Mộ Tử Xuyên nâng tay lại chạm một ly. Thon dài năm ngón tay các tại cốc trên người, có vẻ phá lệ tinh xảo. Trong tửu lâu người đến người đi, các sắc thân ảnh khi hắn trước mắt đến đến đi đi, làm thế nào cũng thấy không rõ.

...

"Đem người vừa mà nói nói lại lần nữa xem." Nam tử chậm rãi thưởng thức trên tay trà, cũng không thèm nhìn tới nói chuyện người, chẳng sợ đối phương là chính mình kính trọng nhiều năm trưởng bối.

Tư Đồ Hiền sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng vẫn là chống một cổ khí: "Ta nói, ta là tới từ hôn . Nhà ta A Lan bị Thái Tử gia coi trọng, chỉ cần nàng nguyện ý làm Thái Tử lương đệ, bệ hạ liền cho ta quan phục nguyên chức. Gả vào hoàng tộc, chính là làm rạng rỡ tổ tông sự tình, chỉ mong người có thể hiểu được."

Nam tử chậm rãi quay đầu nhìn về phía trung niên nhân, mắt lộ u quang, vẻ mặt lại lạnh nhạt vô cùng, nói một chữ.

"Nga."

Phản ứng như vậy, khiến Tư Đồ Hiền có chút bất ngờ, sợ đối phương đùa giỡn hoa chiêu gì, chỉ phải buông mặt mũi nói: "Lão phu không hiểu của người ý tứ."

Nam tử cười nhạt, rất là chịu trách nhiệm cho hãn phiên dịch một lần: "Ta đang nói, hoặc là cùng lão tử, hoặc là lãn."

Tư Đồ Hiền sắc mặt trắng bệch, nhưng là biết chuyện này sai tại chính mình, không dám phản bác trở về, chỉ nói: "Người ban đầu cầu hôn khi sính lễ sẽ khiến nhân lui về đến , chuyện cụ thể ta sẽ nhường quản gia đến làm."

"Không cần, coi như là cho nàng tân hôn hạ lễ." Nam tử ngón tay hơi cong, mặt không chút thay đổi, cũng không biết trong lòng đến tột cùng là nghĩ như thế nào , thanh âm đậm mạc như vậy, "Người đi đi."

Thẳng đến trung niên nhân kia ra đình viện, rốt cuộc xem không thấy thân ảnh, nam tử mới đột nhiên đem vật cầm trong tay chén trà ném ra ngoài, dùng lực chi ngoan, khiến chung quanh hầu hạ nhân trong lòng run sợ.

Bọt nước văng khắp nơi, thông Lăng sản bảo từ vỡ đầy đất địa

"A -- "

...

Một vò rượu toàn vào hầu, Mộ Tử Xuyên trên mặt lại nhìn không ra một điểm say ý tứ, cúi đầu lờm một cái, xung đi ngang qua chạy đường

hỏa kế nói: "Lại đến một vò."

Tiểu nhị kia lên tiếng trả lời mà đến, có chút kinh nghi bất định nhìn bên cạnh hắc kia một vò rượu, khuyên nhủ: "Khách quan, không phải ta nói, rượu này đi, liệt! Tại bình thường nhưng là mười người phân lượng a, kiếm ít ngài điểm này tiền không coi vào đâu, uống hỏng thân mình sẽ không tốt!"

Tiểu nhị kia tâm địa không sai, nói chuyện cũng có cái độ, có lẽ đây đúng là tình thương sường sẽ làm sinh ý địa phương.

Chung quanh trên bàn có không ít người đều triều nơi này xem, hơn nữa cô nương nhà ở nhiều, chỉ nhìn thấy một cái gò má, đều lần lượt trong lòng cảm thán, bộ dáng sinh đắc như vậy tuần tú, dĩ nhiên là cái thị rượu chi nhân.

Mộ Tử Xuyên cũng không làm khó hắc, trả tiền rượu đứng dậy liền đi, lúc này Phương Sinh vài phần men say, đi đường cũng không có ban đầu vững như vậy, ý thức vẫn còn thanh tỉnh.

Mới từ bên cạnh đi vòng qua, còn chưa đi hai bước, tựa hồ không cẩn thận đụng phải cái gì. Mộ Tử Xuyên cúi đầu, phát hiện địa thương đột nhiên nằm một người.

Là sinh đắc coi như tiêu trí cô nương, quần áo bại lộ, không giống như là người trong sạch xuất thân.

Cô nương kia ngẩng đầu nhìn thấy hắc chính mặt, càng là tâm hoa nộ phóng, thật là đẹp mắt a! Lúc này càng là trang mô tác dạng oán trách đứng lên: "Ai nha, công tử, người đem ta cho đụng ngã."

Mộ Tử Xuyên mặt không thay đổi nhìn nàng.

Nàng kia vốn là cố ý ngã sắp xuống , muốn cho hăn đỡ chính mình một phen, sáng tạo cái cơ hội nói chuyện cái gì . Thấy hăn loại này phản ứng, nhất thời có chút nóng vội, "Công tử liền như vậy không thương hương tiếc ngọc sao? Liền đỡ một phen cũng không muốn?"

Đem mình so sánh hương ngọc nhân thật đúng là không nhiều, đều biết nàng là cố ý giả bộ, chung quanh có người bưng bát đĩa xem kịch vui, cũng có người nhìn lên vị kia mày kiểm mắt sáng nam tử, muốn biết như vậy trấn tĩnh nhân, gặp được yêu thương nhưng nhớ sẽ làm gì phản ứng.

Rượu mời lên đây, liên đầu cũng có chút đau, hăn cũng không thời gian cùng người như thế dây dưa. Mộ Tử Xuyên cúi đầu xem nàng, trong mắt vài phần khinh thường.

"Đứng lên."

Cô nương kia không rõ ràng cho lắm, còn tại cùng hăn chơi lạt mềm buộc chặt, "Công tử, người đỡ một chút cũng sẽ không thiếu sợi tóc..."

"Đứng lên." Sống mũi cao thẳng hơi hơi triều hạ, thanh âm lại lãnh liệt đến cực điểm.

"..." Cô nương sợ hãi.

"Người chặn ta đường."

Mộ Tử Xuyên lưu lại câu nói sau cùng, sau đó sòng phẳng dứt khoát giơ chân lên, từ trên người nàng nhảy quá khứ, không biết là xuất phát từ chán ghét còn chưa phải tiết, liên góc áo đều không có đụng tới.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Hăn kỳ thật rất ít uống rượu, tuy rằng luôn luôn tự chủ hơn người, ý chí thượng tính trấn tĩnh, lại cũng tránh không được đầu đầu muốn nứt. Mộ

Tử Xuyên mới ra tình thượng sương đại môn, đột nhiên bị giữ ở ngoài cửa vài người vây lại.

Hắn không nhúc nhích, cũng không có hỏi đối phương là ai.

Có người bước lên một bước nói: "Mộ huynh đệ, ngài có thể xem như đi ra. Chúng ta vương gia muốn gặp người."

Wương gia?

Toàn bộ Đại Chu duy nhất vương gia, chỉ có hắn người lãnh đạo trực tiếp Hoa Xương vương Thẩm Kiêm , hắn tìm chính mình làm cái gì?

Mộ Tử Xuyên nhú nhú mày.

"Ta vừa uống rượu, khó tránh khỏi va chạm."

"Yên tâm đi, Mộ huynh đệ tuổi trẻ tài cao, vương gia sẽ không trách tội ."

XXXX

Hoa Xương vương phủ xa hoa trình độ, để người bất ngờ.

Này tòa có thể so với hoàng cung vương phủ, đã đủ vừa lòng biểu hiện mục đích của hắn, Quyền vương địa vị, sớm đã không thể thỏa mãn hắn ngày càng bành trướng dã tâm .

"Bản vương lần này triệu người tiến đến, không đơn thuần là muốn gặp người như vậy đơn giản." Thẩm Kiêm ngồi ở chỗ cao nhất, xa xa nhìn xuống đến, niên du 30, ánh mắt quả nhiên giống như truyền thuyết như vậy âm vụ.

Mộ Tử Xuyên vừa uống một vò ngọc luyện chùy, rượu mời lên đây, suy nghĩ không có ngày xưa như vậy trấn tĩnh, nhưng vẫn là tất cung tất

kính nói: "Vương gia có cái gì phân phó."

"Chuyện của người, bản vương đô nghe nói." Hoa Xương vương thanh âm như bản thân của hắn giống nhau, hùng hồn hữu lực, thậm chí còn mang theo vài phần hiếp bức, "Bản vương hiện tại cần người vì ta sử dụng, người liệu có nguyện ý?"

Mộ Tử Xuyên: "Thuộc hạ vốn là vương gia dưới trướng nhân, tự nhiên vì vương gia sử dụng."

Hoa Xương vương ha ha cười, "Hội nói chuyện!"

"Bất quá... Chân chính vì ta sử dụng, khả năng chỉ là mang binh đánh giặc đơn giản như vậy." Thẩm Kiêm nhìn hắn, chậm rãi đứng dậy đi xuống, "Hay không tưởng đem người kia xinh đẹp như hoa vị hôn thê cướp về, khiến Thẩm Tầm tiểu nhi cũng nếm thử đoạt vợ chi đau?"

Mộ Tử Xuyên cả người cứng đờ, không nói chuyện.

Hoa Xương vương lại nói: "Chẳng lẽ người là lo lắng cướp về sau cũng phi xong bích chi thân? Bản vương cũng hiểu được đáng giận, nhưng nhân sống cả đời, không phải đồ cái chinh phục thống khoái? Một khi Thái Tử thất thế, người tưởng xử trí như thế nào liền xử trí như thế nào, huống chi, người nuốt trôi khẩu khí này sao?"

Mộ Tử Xuyên hai tay nắm chặt lên, như trước không nói gì, giờ này khắc này, hắn lại cũng không là đang suy nghĩ Tư Đồ Lan vấn đề, mà là chính mình.

Hoa Xương vương mưu phản chi tâm, người qua đường đều biết. Hắn hiện tại một cái vẻ khuyên bảo chính mình, ý tứ cũng thực rõ rệt, nếu lên chiếc thuyền này, khẳng định liền không có đường rút lui.

Thẩm Kiêm gặp hỏa hậu đúng chỗ , rốt cuộc nói: "Bản vương hiện tại hỏi người một câu."

Mộ Tử Xuyên ngưng thật lâu, phương mở miệng nói: "Vương gia thỉnh giảng."

Thẩm Kiêm cẩn thận nhìn nhìn vẻ mặt của hắn, liên một tia rất nhỏ động tác cũng không chịu bỏ qua, nói: "Một cái ruộng bỏ nữ nhân của người, cùng cao nhất quyền lực, người chọn cái nào?"

Mộ Tử Xuyên lại trầm mặc.

"Ha ha, tiểu huynh đệ cần phải cẩn thận ngẫm lại . Trước cho người cái từ Tam phẩm văn huy tướng quân trước mặt, còn không phải vương gia chuyện một câu nói tình." Thẳng đến nghe tiếng nói chuyện, Mộ Tử Xuyên mới biết được sau tấm bình phong mặt còn có một nữ nhân, thanh âm kiều mỹ vô cùng, tận xương tủy hóa, lại nghe không hiểu là của ai thanh âm.

Thấy hắn không nói lời nào, Hoa Xương vương vừa cười đứng lên, không có hảo ý nói cho hắn biết: "Bất quá bây giờ người chọn hay không đều không trọng yếu."

"Bản vương đã muốn bày ra cục, người bây giờ phải làm , chính là không vạch trần."

Mộ Tử Xuyên không lời nào để nói, chỉ yên lặng nhìn về phía trước, trong mắt dần dần tản mát ra lợi hại ánh sáng, nhưng không ai có thể xuyên thấu qua ánh mắt hắn, nhìn thấy nội tâm hắn ý tưởng.

Ngày ấy hắn đứng ở nơi này một thế hệ kiêu hùng trước mặt, rốt cuộc cảm giác được chính mình ti như ở trước mắt thối.

Chương 21 ta tìm đến Lan Lan

Trở thành Thái Tử lương đег tới nay, Tư Đồ Lan vẫn là lần đầu tiên bị một mình triệu kiến. Hàm Nguyên điện bố cục trước sau như một hoa quý đại khí, để người vừa vào cửa liền từ đáy lòng cảm thấy kính sợ.

Nhưng trừ bỏ kính sợ, Tư Đồ Lan còn nhiều hơn một phần thấp thỏm ; trước đó tất quá viên phòng đối, cũng không biết hoàng đế đến cùng tin tưởng không có.

"Trầm yên tâm đem Tầm nhi giao đến trong tay người, tự nhiên là có trầm đạo lý." Kia sương hoàng đế buông trong tay trà, lại lên tiếng, "Có chút lời không thể trước mặt hân nói, người cũng có thể hiểu."

Tư Đồ Lan biết hoàng đế nói là Thầm Tầm đầu óc vấn đề, lại không tốt nói rõ, vì thế theo bậc thang đáp: "Nhi thần minh bạch."

Hoàng đế nhìn nhìn ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, hồi ức nói: "Tầm nhi ban đầu là cực kỳ ưu tú hài tử, thiên tư trí tuệ, đã gặp qua là không quên được. Khả tại bốn tuổi năm ấy đột nhiên sinh một hồi bệnh nặng, chinh chinh 3 ngày sốt cao không lùi, sau khi tỉnh lại dĩ nhiên thay đổi một người."

"Sinh bệnh?" Tư Đồ Lan ngăn ra, không khỏi hỏi, "Vì sao duyên cớ..."

Hoàng đế cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, trán nếp nhăn tiem thâm, lại không tự chủ nở nụ cười, mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng chua xót, "Người ngược lại là hỏi được kỳ quái, trầm nếu là biết nguyên nhân, như thế nào gạt người?"

"Bất quá, Tầm nhi sinh bệnh trước đó có kiện việc lạ, ngày ấy, từ lúc sinh ra liền theo ở bên cạnh hân bà vú Sở thị đột nhiên mất tích, cả tòa hoàng cung ngay cả cái thi thể cũng tìm không thấy, chuyện này vẫn luôn không thể tra ra kết quả, sau này cũng liền sống chết mặc bay."

Nghe xong, Tư Đồ Lan nhớ lại Thái Tử cả đêm ôm ở bên cạnh búp bê vải, nhất thời mồ hôi lạnh thẳng xuống, cũng không dám mở miệng hướng hoàng đế hỏi, chỉ cúi đầu ngồi ở bên cạnh, tận lực bình phục hạ tâm tình của mình.

Xem ra Thẩm Tầm thật không phải là trời sinh ngọc, nhất định là chịu quá cái gì kích thích mới sinh bệnh nặng, sau đó đem đầu óc cho đốt hồng .

Nàng này sương đang tại sửa sang lại suy nghĩ của mình, hoàng đế lại lên tiếng, lúc này lại là mang theo chút ôn hòa ngữ khí, "Về Tầm nhi bệnh, toàn bộ Đại Chu thần y cũng không có tài cán vì lực, trăm vẫn cho là hẳn đời này chỉ có thể như vậy. Lại không nghĩ rằng, nguyên lai trên đời này cũng có không dùng được trị bệnh."

"A?" Tư Đồ Lan đầy mặt mờ mịt.

"Vài ngày nay, Thái Phó Hoắc Phương cùng trăm nói về Thái Tử công khóa, đúng là khen không dứt miệng. Nay tại trước kia nhưng là luôn luôn đều không có trôi qua, cẩn thận tính tính, nên người làm bạn đang tìm nhi bên cạnh mấy ngày nay ."

Nghe xong, Tư Đồ Lan có chút xấu hổ cười cười, không dám lên tiếng.

"Người là rất tốt hài tử."

Hoàng đế rất ít nói khen người khác, một bên Thường công công nhin không được cười trộm một tiếng, lại rất khoái lại khôi phục nguyên dạng, ngự trước thất nghi nhưng là tội lớn, cho dù là đức cao vọng trọng lão thái giám cũng không thể ngoại lệ.

"Bệ hạ quá khen." Tư Đồ Lan cười khan hai tiếng, thật là có chút ngượng ngùng, hoàng đế nếu biết trong đó ngọn nguồn, mình còn có mệnh sao?

"Trẫm trước kia cũng rất là bất đắc dĩ, thậm chí gửi hy vọng vào hoàng tôn đồng lứa, hiện tại xem ra, Tầm nhi vẫn có cơ hội biến bình thường. Từ từ đến, coi như là, làm cho hấn lại lớn lên một lần." Hoàng đế tựa hồ tâm tình rất tốt, từng tiếng dặn , "Trẫm quả thật rất ít bồi quá hấn, cũng khó trách hấn hiện tại như vậy ý lại thân cận hấn người, hảo hảo lợi dụng điểm này, giáo hội hấn như thế nào làm người, như thế nào làm quân. Chỉ cần người không làm ra cái gì vượt qua sự tình, trẫm đều sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt."

"Chỉ cần người làm hảo, phụ thân người cũng sẽ hảo, nếu người làm không tốt..." Hoàng đế không lại tiếp tục nói tiếp.

Tư Đồ Lan vẫn ở cúi đầu nghe huấn, nghe câu nói sau cùng, ngược lại có chút chân tay luống cuống .

Thanh âm lại ôn hòa chút, hóa giải trong không khí nghiêm túc không khí, "Người cũng không cần quá mức khẩn trương, lòng của người ta đều là có thể nhìn ra được, trẫm nhìn người là thật tốt cô nương, mới phóng tâm làm cho người lưu lại Tầm nhi bên người."

"Bệ hạ long ân, nhi thần ghi nhớ trong lòng." Tư Đồ Lan cẩn cẩn mô dười, nói chút trái lương tâm lời khách sáo.

"Kỳ thật không đơn thuần là tự, có không cũng dạy hấn đạo làm vua, hoặc là quan viên phẩm chất một loại. Làm cho người làm giúp cũng là hành động bất đắc dĩ, nếu là Thái Phó đến giáo, hấn khả nghe không vào... Trẫm nơi này có chút thư, trong chốc lát phái người cho người đưa qua."

Tư Đồ Lan vội vàng xưng là.

Khoảng cách gần như vậy trò chuyện, mới phát hiện hoàng đế cũng là người thường, cũng sẽ vì rất nhiều việc khó đau đầu, cũng không vĩnh viễn đều là một bộ cao cao tại thượng bộ dáng. Chỉ bất quá hấn phiền não, muốn

so với người bình thường phiền não càng khó giải quyết mà thôi. Cái gọi là không thực nhân gian yên hỏa, cũng chỉ có tiên nhân tài năng đạt tới.

"Trăm mấy ngày nữa sẽ cho Tâm nhi thỉnh cái võ học sư phụ, cả ngày lý luận suông cũng không phải hảo sự, có không cũng làm cho hãn học một ít cười ngửa, bần tên. Những này người tốt nhất là trước nói cho hãn biết, làm cho hãn có cái chuẩn bị tâm lý."

"Là." Cái gọi là ngôn nhiều tất thất, Tư Đồ Lan luôn luôn cẩn thận, không dám nói thêm cái gì.

"Còn có." Hoàng đế đột nhiên lại đã mở miệng.

Không biết là vừa mới nghĩ đến, vẫn là cố ý đem chuyện này đặt ở cuối cùng nói.

"Thái tử phi nhân tuyển đã muốn định ra, chính là đương triều Thái Phó độc nữ Hoắc Thanh Thu. Thái Tử đại hôn, phải không nhưng có nửa phần sơ sẩy đại sự, trăm đã muốn giao cho lục thượng đi làm , người làm... Thái Tử lương đệ, cũng muốn thích hợp đốc xúc chút."

Tư Đồ Lan sửng sốt, có chút chậm nửa nhịp đáp: "... Nga."

Hoàng đế nói: "Trăm tin người là công chính chi nhân, trăm ngàn muốn cùng thái tử phi ở chung hòa thuận. Trượng phu của người không phải người khác, là Đại Chu trử quân, tương lai càng là này Đại Chu hoàng đế. Chỉ cần người đoan trang khéo léo, hảo hảo phụ tá Thái Tử, tương lai làm thượng hoàng quý phi cũng không phải không thể nào."

"..."

"Nhi thần ghi nhớ bệ hạ dạy bảo..."

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan tâm tình thật là có chút phức tạp, tuy nói đối Thái Tử không có đặc biệt gì sâu cảm tình, tóm lại cũng là vợ chồng một hồi, không duyên cố nhiều ra một nữ nhân đến chia sẻ trượng phu của mình, còn nên vì bọn họ xử lý hôn sự, các ai trên đầu đều sẽ không dễ chịu, cố tình còn muốn tại công công trước mặt giả bộ một bộ biết đại thể bộ dáng, thật sự là ghen khuất...

"Trẫm hôm nay nói lời nói, đều nhớ kỹ?"

"Nhi thần nhớ kỹ."

"Nói vậy người cũng mệt mỏi, sớm chút trở về nghỉ tạm đi." Hoàng đế đứng dậy hạ lệnh trục khách, Tư Đồ Lan vội vàng hành lễ cáo lui.

Đi ra Hàm Nguyên cung đại môn, nàng mới đưa chính mình vừa kia phó khuôn mặt tươi cười tá xuống dưới, bản bộ mặt triều đi trở về, khí một câu cũng không muốn nói.

Đi theo bên cạnh Châu Dữu tiểu tâm dục dục hỏi: "Bệ hạ vừa nói gì đó, tỷ tỷ như vậy mất hứng?"

"Không có gì, khiến ta hảo hảo chiếu cố Thái Tử mà thôi." Cho dù là chính mình người thân cận nhất, Tư Đồ Lan cũng rất ít thổ lộ thật thanh.

Châu Dữu hì hì cười nói: "Tỷ tỷ vừa ly khai Hợp Dương cung, liền tại đây sao thời gian ngắn vậy bên trong làm tới Thái Tử lương đệ, còn có cái gì khả phiền não đâu? Đừng mất hứng lạ, Châu nhi trở về làm cho người điểm tâm ăn, người trước kia thích ăn nhất đường chưng tô lạc yêu."

Tư Đồ Lan có chút cảm động, vừa định nói với nàng những gì, ánh mắt phiến diện, đột nhiên liền cứng ở tại chỗ.

Đứng ở chính mình ba thước chi ngoại... Nói là ngọc thụ leng keng cũng lại không vì trôi qua nhân.

Không phải là Thẩm Tầm sao?

Người nọ một thân Thái Tử Thường phục, từ xa nhìn lại, càng lộ vẻ dáng người cao ngất mà thon dài.

Rõ rệt có cái gì không đúng nha, hoàng đế hôm nay nhưng là chỉ triệu nàng một người đến, Thái Tử chạy tới xem náo nhiệt gì?

Thẩm Tầm thấy nàng phát hiện chính mình, bỗng nhiên cúi đầu, sau đó đem thân mình quay lưng lại nàng. Phảng phất chỉ cần mình xoay người đối phương liền nhìn không thấy chính mình dường như.

Thái Tử phía sau xa xa theo vài cái thái giám, tựa hồ là muốn dựa vào gần, lại không dám đi lên trước đến, đầy mặt khổ tướng.

"Điện hạ." Tư Đồ Lan cảm thấy nghi hoặc, hai bước làm ba bước đi qua, thập nhị phiến thức làn váy, đi khởi lộ tới cũng phương tiện, tuyệt không vướng chân, "Người tại sao lại ở chỗ này?"

Thẩm Tầm thấy nàng chạy tới bên cạnh mình, cúi đầu nghĩ nghĩ đối sách, sau đó thế nhưng lại đem thân mình quay quá khứ, dù có thế nào chính là không chịu đối mặt nàng, cũng không biết là đang làm cái gì thành quả.

"Người làm sao vậy, nói chuyện nha..." Cao ngất mà rộng lớn phía sau lưng cứ như vậy che ở trước mặt nàng, Tư Đồ Lan không dám đem hân ban lại đây, chỉ có thể tận lực sử dụng thanh âm của mình có vẻ càng ôn hòa một điểm, nhưng vẫn là có chút không nhịn được vội vàng xao động.

Thấy nàng có chút mất hứng, Thẩm Tầm đành phải quay đầu đi nhìn nàng, phảng phất là nhìn cái gì trước kia đã mất nay lại có được trân bảo, sắc mặt thậm chí có một chút vi phiếm hồng.

Nhìn sau một lúc lâu, đột nhiên cười ngây ngô đứng lên.

"..."

Ta có thể dừng làm rộn sao? Phát hiện hoàn toàn không thể câu thông, Tư Đồ Lan thật là có chút khóc không ra nước mắt, "Ta là hỏi người tại sao lại ở chỗ này, là bệ hạ triệu người tới sao?"

Thẩm Tầm thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt nàng, không chớp, sau đó mở miệng nói: "Ta tìm đến Lan Lan ."

Tựa hồ phát hiện lời của mình không quá hoàn chỉnh, hần lại bổ sung một câu.

"Lan Lan không thấy, ta tìm đến Lan Lan ."

"..."

Tư Đồ Lan bỗng nhiên liền cứng lại rồi, tất cả nói đều không có nói ra khỏi miệng.

Nàng rời đi Đông cung, cũng bắt quá một canh giờ. Chẳng qua biến mất này ngăn ngủi một canh giờ, Thái Tử thế nhưng chính mình tìm lại đây, nhìn hần phía sau kia vài cái thái giám biểu tình, liền biết hần đứng ở chỗ này bao lâu.

Trong nháy mắt đó, không phải là không cảm động .

Nàng luôn luôn đều không biết đối với người khác mình có thể trọng yếu như vậy, bởi vì nàng trưởng đến lớn như vậy tới nay, luôn luôn đều là sắm vai một cái có cũng được mà không có cũng không sao nhân vật, trước kia ở nhà, có so nàng càng thông minh muội muội, tại Hợp Dương cung đương trị thời điểm, có so nàng càng sẽ làm sự cung nữ.

Nàng đến giờ phút này mới biết được, nguyên lai tại Thái Tử mắt bên trong, nàng là một khắc cũng không thể rời đi Lan Lan.

Suy nghĩ còn có chút hỗn loạn đương khẩu thượng, phát hiện mình thủ bị người nắm .

Thẩm Tầm có chút cố chấp dặt tay phải của nàng, miệng lẩm bẩm: "Lan Lan tay trái thương còn không có hảo, không thể khiên, muốn khiên tay phải."

Tư Đồ Lan không có cự tuyệt, tùy ý hấn nắm thật chắc tay mình, hướng đông cung phương hướng đi, không có ngời kiêu tử, chỉ là như vậy chậm rãi hướng phía trước đi tới.

Thẩm Tầm vừa đi, một bên dưới đáy lòng lo lắng. Sợ nàng lần sau lại không chào hỏi liền biến mất, rất là không yên lòng dặn dò: "Lan Lan lần sau không cần lại chạy loạn ."

Rõ ràng là một câu rất ngu mà nói, lại làm cho Tư Đồ Lan ánh mắt có chút phát toan. Nhìn nhìn mình bị người nắm chặt trụ thủ, đáy lòng phảng phất có một mảnh mềm mại lặng lẽ đình trệ.

Vì thế nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

"... Hảo."

Chương 22 chỉ bảo

Chương 22 chỉ bảo

Thái Tử đại hôn chuẩn bị rõ rệt so phía trước nạp lương đệ thời điểm muốn coi trọng nhiều, cuộc sống này còn chưa tới, vui vẻ đèn lồng thật cao treo lên, các trên cửa sổ đều dán đầy đại hồng chữ hỷ, ngay cả Tư Đồ Lan trụ Mật Lan cung cũng không ngoại lệ, nhìn phiền lòng, lại cũng khó mà nói cái gì.

Hoàng đế phái người đem một đại xấp thư đưa đến nàng trong cung, nhìn kỹ, đều là giảng chút quân vương chi đạo, quan chế phẩm cấp thư. Nàng ban đầu cũng không phải đặc biệt biết, nhưng này dù sao cũng là hoàng đế phân phó chuyện kế tiếp, không biết cũng phải giải.

Ban ngày Thái Tử rất ít đến triều nàng, cũng vừa hảo có chính mình chỗ trống thời gian đến xem thư, tuy nói đều cho rằng nữ tử không có tài là có đức, nhưng xem xem những sách này cũng không phải không có lợi, huống chi còn muốn bắt đến giáo Thẩm Tầm, càng là muốn dụng tâm học tập mới là.

Cầm trên tay quyển này chính là tiền triều danh tướng ninh khác sở làm < Cẩn Ngôn chính thư > quyển hạ, lịch đại đế vương đều tôn sùng là án thượng kinh điển, cũng không tượng dĩ vãng kinh thư như vậy tối nghĩa khó hiểu, ngược lại còn rất thú vị, trong sách dùng mà nói đạo lý thí dụ đều thực điển hình, để người vừa thấy liền minh bạch muốn biểu đạt đạo lý, hơn nữa trật tự rõ ràng, khiến người tỉnh ngộ, không hổ là Đại Chu đế vương thiết yếu sách luận thư.

Tư Đồ Lan chuẩn bị tưởng tượng một chút Thẩm Tầm làm Hoàng Đế bộ dáng, sau đó, nàng lại muốn tượng không ra đến...

"Tướng quốc đại nhân, trăm muốn ăn gạo cháo."

"Ngự Sử đại phu đem trăm bình ngọc nhỏ đánh nát, trăm muốn phạt hăn đi Thương Châu đương Thứ sử!"

Vừa nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan phù một tiếng bật cười, sau đó liền bị chính mình cho bị sặc, ngồi ở chỗ kia ho khan không ngừng. Phụng dưỡng người đều bị nàng sai đi, nàng vốn là cung nữ xuất thân, không hầu hạ nhân là đến nơi, còn không quá thói quen bị người hầu hạ cảm giác.

Vẫn sang không được, Tư Đồ Lan thân thủ cầm lấy bên cạnh chén trà, ánh mắt phiến diện đã nhìn thấy cửa đứng nhân.

Đối phương đầy mặt kinh ngạc nhìn nàng ho khan, tựa hồ là không gặp quá loại tình huống này, còn có chút chân tay luống cuống bộ dáng.

Tư Đồ Lan biết hẳn lúc này khẳng định trở về, cũng không quá mức kinh ngạc, chỉ nhin được ho khan, hướng hẳn vậy vậy tay, tựa hồ là còn đang suy nghĩ tượng hẳn làm Hoàng Đế bộ dáng, khóe miệng vẫn như cũ phiếm tiểu ý.

Thẩm Tầm chậm rãi đi tới, tiểu tâm dục dục hỏi: "Lan Lan ngã bệnh sao?"

"Không có a..." Nơi nào nhìn ra chính mình ngã bệnh? Tư Đồ Lan đầy mặt nghi hoặc.

"Là vì mấy ngày nay không có Tầm nhi bang Lan Lan đỡ đỡ, cho nên Lan Lan cảm lạnh ." Thẩm Tầm đầy mặt bình tĩnh bộ dáng.

"..."

Bởi vì không muốn bị hẳn triền, mấy ngày nay nàng đều là một mình ngủ ở Mật Lan cung , không nghĩ tới hẳn cho chính như vậy một lời giải thích, Tư Đồ Lan yên lặng nhìn hẳn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Điện hạ người vài cái ý tứ nha?"

Thẩm Tầm lặng lẽ hướng về phía sau lui một bước, có chút đỏ mặt nói: "Không có ý tứ."

Thật đúng là hội lui câu.

"Lại tưởng khiến ta cùng người ngủ có phải không?" Tư Đồ Lan đầy mặt ghét bỏ nhìn hẳn, trong miệng một khắc cũng không dừng lại, "Người nói đầu óc người bên trong trừ ngủ còn có thể có điểm khác sao?"

Thẩm Tầm ngẩng đầu mê mang nhìn nhìn nàng, tựa hồ không rõ nàng vì cái gì muốn nổi giận, sau một lúc lâu, ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Còn có khác ."

"A?" Tư Đồ Lan không rõ ràng cho lắm.

Lại truyền tới hân đương nhiên trả lời: "Còn có ăn cơm."

"..." Tư Đồ Lan trợn mắt há hốc mồm.

Triệt để không có cách , nàng đành phải ngồi trở về, nói: "Đến vừa lúc, cha người hoàng khiến ta dạy cho người vài thứ, đến ta bên cạnh ngồi hảo."

Thẩm Tầm hừ một tiếng, không để ý tới nàng.

"Gọi người lại đây, không nghe lời có phải không?" Tư Đồ Lan quay đầu đi, cười đến đầy mặt âm hiểm.

"Không nên ở chỗ này." Thẩm Tầm ngẩng đầu nhìn trời, cò kè mặc cả, "Đi ta chỗ đó."

"Sau đó người là có thể thuận lý thành chương khiến ta lưu lại có phải không?" Tư Đồ Lan cảm giác mình thật sự là càng ngày càng biết hẳn, "Thành, chỉ cần người học hảo, ta liền chuẩn người ngủ ta đây nhi."

Vừa mới dứt lời, bên người người nọ đã muốn tọt được đoan đoan chính chính...

Tư Đồ Lan đã muốn không biết là nên cười hay là nên khóc , phô hảo một trương giấy Tuyên Thành, đem thư quán ở một bên, nói: "Trước tiên ta hỏi người mấy vấn đề, hảo hảo trả lời."

Thẩm Tầm: "Ân."

Xen vào trực tiếp hỏi mà nói hăng khả năng không hiểu lắm, Tư Đồ Lan bắt đầu ở trên giấy Tuyên Thành vẽ, chỉ là tùy tiện câu vài nét bút, vẽ một cái gầy teo tiểu nhân đi ra, nói: "Đây là người."

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn tên tiểu nhân kia, lập lại: "Đây là ta."

Tư Đồ Lan lại đang bên cạnh vẽ rất nhiều tiểu nhân, nói: "Đây là thiên hạ dân chúng."

Thẩm Tầm lại một mặt kinh ngạc nhìn kia một đồng nhân, tiếp tục lập lại: "Đây là thiên hạ dân chúng."

"Người bây giờ nói cho ta biết, cái nào tương đối trọng yếu nha?" Tư Đồ Lan cảm giác hăng không phải là rất khó đã hiểu, hăng vốn tính tình cũng không xấu, nên biết quân khinh dân quý đạo lý, vì thế chống thủ, đầy mặt chờ mong nhìn hăng.

Không nghĩ tới Thái Tử chỉ chỉ bên trái cái kia lẻ loi tiểu nhân, nghiêm túc nói: "Tâm nhi tối trọng yếu."

"..." Tư Đồ Lan có điểm không nghĩ ra, chẳng lẽ Thái Phó đều không có cùng hăng giảng quá sao? Vì thế tò mò hỏi, "Vì sao..."

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn bên phải kia một đồng chen lẫn tràn đầy tiểu nhân, biểu tình thực hồn nhiên, trong ánh mắt thế nhưng mang theo vài phần hồ hững, "Ta không biết bọn họ."

Tư Đồ Lan bỗng nhiên cứng lại rồi.

Nàng không nghĩ tới sẽ là như vậy một câu trả lời, tuy rằng đây là hợp lý nhất giải thích, nghe vào tai có chút hoang đường, lại làm cho nàng có chút không biết làm sao. Đích xác, Thái Tử tiếp tục sinh hoạt tại trong cung, chẳng sợ ăn mặc chi phí đều là từ quốc khố mà đến, dựa vào Đại Chu con dân vất vả cần cù làm việc, nhưng căn bản liền không có cái gì dân

chúng khái niệm, hoàng đế trước kia thậm chí không để cho hãn kế vị ý tưởng, Thái Phó càng là rất thiếu cùng hãn đề việc này.

Có như vậy trong nháy mắt, Tư Đồ Lan cảm giác Thái Tử sở dĩ như vậy vô tri, không phải là bởi vì hãn ngốc, mà là bởi vì người khác đã sớm bỏ qua hãn. Không có đã nếm thử, liền cho là hãn vô được khả năng, làm không được thường nhân có thể làm sự tình.

Người khác buông tay quá hãn, nàng không buông tay.

Tư Đồ Lan lẳng lặng nhìn nhìn ánh mắt hãn, bình phục một chút tâm tình, mới nói: "Ta nói qua mà nói người muốn nhớ kỹ, nếu bệ hạ khảo người, liền chiếu ta nói đến. Đương nhiên, ta dạy cho người gì đó cũng không phải vì ứng phó cha người hoàng, mà là người cả đời này đều dùng đến đạo lý."

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn nàng, tựa hồ không rõ những lời này là có ý tứ gì, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đáp: "Ân..."

"Thiên hạ dân chúng, cũng không phải vài người, mà là Đại Chu sở hữu con dân, bọn họ là quốc gia trụ cột cùng căn bản. Người là trữ quân, là tương lai hoàng đế, tuy rằng thân phận quý không thể nói, thế nhưng tại dân chúng trước mặt, người muốn đem mình nhìn xem rất nhẹ, muốn được cái gì gì đó, không thể dựa vào áp bức dân chúng đến thu hoạch, như vậy tài năng trở thành một đại hiền quân, người hiểu sao?" Tư Đồ Lan tận lực làm cho chính mình mà nói trở nên thông tục dễ hiểu, tìm từ sửa lại lại sửa.

Thẩm Tầm nghiêm túc nghe nàng nói xong, sau đó đáp một chữ, "Nga."

Tư Đồ Lan đỡ trán, đột nhiên cảm thấy như vậy cũng rất cấp người, tổng là đáp như vậy một chữ, không biết là tích tụ như vàng vẫn là không hiểu trang biết, lại không tốt nói rõ, đành phải trước nháy qua đề tài này, về sau lại cùng hãn tế giảng.

Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, cầm ra trước đó chuẩn bị tốt trang giấy, gác qua bên cạnh.

"Đây là Đại Chu trong triều các phẩm chất chức quan, ta hôm nay không bức người đem những này tất cả đều ký toàn, người chỉ cần phân rõ ai đại ai tiểu liền hảo." Vừa nói liền đem mấy tấm tiểu giấy bày ở trước mặt hắn, "Mấy cái này là chính nhất phẩm chức quan, cũng chính là lớn nhất, hảo hảo nhớ kỹ. Người xem, Hoắc Thái Phó cũng tại bên trong đâu."

Thẩm Tầm tuy rằng không rất biết viết chữ, biết chữ vẫn là nhận biết không thiếu, quay đầu đi lờm một cái sẽ không nói, rõ rệt có chút không yên lòng.

Tư Đồ Lan biết hắn không thích học mấy thứ này, lại cũng không có gì biện pháp, đây chính là hoàng đế phân phó chuyện kế tiếp, cũng là vì hắn về sau hảo, không học cũng phải học, thuận tay đổi lại một đám mới tiểu trang giấy, "Những thứ này là chính Nhị phẩm."

Thẩm Tầm lại nhìn lướt qua, thấy thì thấy rõ ràng, lại không cái gì quá lớn hứng thú bộ dáng.

Sợ hắn một lần không tiếp thụ được quá nhiều, như vậy theo thứ tự đặt tới từ Tứ phẩm, Tư Đồ Lan mới đem kia một đồng tờ giấy thu nạp lên, hướng hắn nói: "Đến, trều hai trương đi ra."

Thẩm Tầm mê mang vươn tay, từ kia một chồng giấy trung rút ra hai trương đến, nắm ở trong tay, cúi đầu nhìn thật lâu.

Tư Đồ Lan cúi đầu nhìn nhìn, mơ hồ nhìn thấy là "Đại Lý Tự thiếu khanh" cùng "Ngự Sử trung thừa" kia lưỡng chương, hắn là rất tốt phán đoán, vì vậy nói: "Đến, nói cho Lan Lan, người trều hai người này chức quan, cái nào khá lớn?"

Thẩm Tâm không nói gì, vẫn nhìn kia hai trương tờ giấy, có chút khẩn trương cùng bất an.

Tư Đồ Lan dùng ánh mắt khích lệ nhìn hắn, "Nói ra, sai lầm cũng không có quan hệ."

Qua sau một lúc lâu, Thẩm Tâm mới đưa viết "Đại Lý Tự thiếu khanh" tờ giấy nhẹ nhàng đưa tới trước mặt nàng, đầu lại chuyển qua không chịu xem nàng.

Thấy rõ hắn đưa tới gì đó, Tư Đồ Lan nhất thời tiết khí, lần đầu tiên đáp đáp sai lầm, thật khiến nàng một chút lòng tin đều không có, vì thế thở dài một hơi nói: "Sai lầm, Ngự Sử trung thừa là quan nhị phẩm, Đại Lý Tự thiếu khanh là quan tứ phẩm, đơn giản như vậy người như thế nào liền phân không rõ chứ."

Đối phương quay đầu đi không chịu đối mặt nàng, Tư Đồ Lan không biết hắn làm sao, nhìn kỹ, Thẩm Tâm hai tay vẫn còn có chút phát run.

Nàng nhất thời cũng hoảng hồn, vội vàng buông trong tay gì đó, đem hắn bả vai ban lại đây, "Người làm sao rồi..."

Thẩm Tâm vẫn không chịu nói nói, chỉ cắn răng, ánh nến chiếu rọi dưới, trong mắt thế nhưng ần ần có chút trong suốt gì đó tại thiểm quang.

"Đến cùng làm sao rồi... Đừng dọa ta a." Tư Đồ Lan chân tay luống cuống án bờ vai của hắn, không rõ hắn vì sao đột nhiên là được như vậy, liên an ủi cũng không biết từ đâu mở miệng.

"Ta không biết..." Thẩm Tâm bỗng nhiên đã mở miệng, thanh âm lại rất nhỏ rất nhỏ, phảng phất thấp đến tự ti trong vực sâu, "Ta cái gì cũng không biết..."

Nghe được những lời này, Tư Đồ Lan mới biết được chính mình quá mức nóng lòng chút, dục tốc bất đạt ngược lại hoàn toàn ngược lại, đành phải an ủi: "Không có việc gì, người so ta khả thông minh hơn, khẳng định rất nhanh liền toàn hiểu, chúng ta không nóng nảy, từ từ đến."

Gặp Thẩm Tầm còn không chịu đem đầu chuyển qua đến, Tư Đồ Lan nhất thời không có triệt, dỗ nói: "Lan Lan đều tin tưởng người, người còn chưa tin chính người sao?"

Thẩm Tầm lúc này mới không được tự nhiên đem đầu chuyển lại đây, ngây ngốc nhìn nàng.

Đối mặt ánh mắt như thế, Tư Đồ Lan đột nhiên cảm thấy thực xót xa, không biết nói cái gì cho phải, chỉ phải nói sang chuyện khác: "Bệ hạ cho người tuyển cái sư phụ đâu, ngày mai sẽ dạy người bắn tên cưỡi ngựa. Đều là chút thể lực sống, hắn là sẽ mệt chết đi, sớm chút nghỉ ngơi đi."

Thẩm Tầm phản kháng nói: "Không cưỡi mã."

"Tại sao vậy?"

"Không nghĩ cưỡi ngựa." Hắn lại cường điệu một lần.

Thái Tử vốn là như vậy cố chấp kiên trì ý nghĩ của mình, cũng không biết rốt cuộc là hảo là xấu. Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, chỉ phải khác nghĩ biện pháp, bắt đầu cùng hắn vòng quanh, bán hồng bán lừa nói: "Ta còn luôn luôn đều không có cưỡi qua ngựa đâu, phụ thân nói cô nương gia không thể học mấy thứ này, thế nhưng ta thật sự rất tưởng kỳ một lần..."

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng, không rõ nàng muốn biểu đạt cái gì.

"Cho nên nha... Chờ người học xong, liền mang theo Lan Lan ký một lần mã có được hay không?"

Đại khái là nghĩ đến này dạng là có thể vụng trộm ôm nàng, Thẩm Tầm bỗng nhiên hắc hắc cười cười, rất mau mắn đáp ứng: "Kia hảo a."

Nguyên lai mình đã trọng yếu đến có thể thay đổi quyết định của hã . Tư Đồ Lan trong lòng cảm động, chậm rãi lộ ra thân mình, khi hã trên trán hôn một cái, động tác lại khinh lại thiển.

"Điện hạ thật ngoan."

Chương 23 Thái Tử đại hôn

Thái Tử đại hôn sắp tới, không thể có cái gì sơ xuất, dạy hã bản tên cười ngựa sự tình liền kéo dài lại nói, chỉ là khiến mời tới sư phụ cùng hã gặp mặt một lần.

Thời gian nói mau không mau, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, trong nháy mắt đã đến Thái Tử đại hôn ngày, toàn bộ Đông cung giăng đèn kết hoa, tứ giác đều đeo đầy đèn lồng màu đỏ, nhất phái sung sướng vui vẻ bộ dáng.

Làm đương sự, Thẩm Tầm tựa hồ hoàn toàn không ở trong trạng thái, hoàn toàn không biết các nàng vì cái gì muốn bố trí thành như vậy, Tư Đồ Lan cũng không dám nói cho hã biết, đại khái là nghĩ chờ thái tử phi cùng hã giải thích, chính mình nhúng tay ngược lại không tốt.

Làm người đứng xem, Tư Đồ Lan tựa hồ so với hã còn muốn lên tâm điểm, ngẫu nhiên còn đi chỉ huy hai lần. Đối mặt như vậy náo nhiệt trường hợp, xem ở trong lòng lại là khác xót xa, tuy nói nàng gả làm lương đệ thời điểm Đông cung cũng là bố trí như vậy vui vẻ, nhưng so với thái tử phi tiến cung cần phải kém cõi hơn, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng cư nhiên muốn chuẩn bị chồng mình hôn sự... Trong lòng đem hoàng đế mắng một ngàn lần, miệng lại cái gì cũng không dám nói, thì có biện pháp gì đâu, loại này hoàng quyền tối thượng thời đại, ai dám cùng hoàng đế đối nghịch?

Kỳ thật bỏ qua một bên tưởng, nếu nàng gả cho Mộ Tử Xuyên đương chính thê, khó bảo không chuẩn hẳn về sau hội có mới nới cũ, nạp cái tiểu thiếp cái gì, so với hiện tại, đều là cùng thị một chồng, có cái gì khác biệt đâu? Sinh ở như vậy thời đại, chỉ có thể nhận mệnh.

Tuy nói nàng luôn luôn lòng dạ rộng rãi, nhưng muốn nàng đi vậy xem chồng mình cưới vợ, vẫn có nhất định khó khăn, Tư Đồ Lan đơn giản tự giam mình ở Mật Lan cung bên trong, cùng Lâm Nhu cùng Châu Dữu chơi cờ, các nàng ban đầu đều là cùng chính mình đồng dạng thân phận nhân, hiện tại thành chính mình tỳ nữ, thời gian dài cũng liền thói quen, so tầm thường hạ nhân muốn thân cận hơn.

Châu Dữu gia thế kỳ thật cũng không tệ lắm, cầm kỳ thư họa tự nhiên cũng là hiểu sơ một hai, Lâm Nhu liền không giống nhau, còn phải nàng giáo, giáo cái một hai lần cũng liền minh bạch đại khái. Ba người cứ dựa theo người nào thua ai kết cục trình tự, ở bên ngoài nghênh đón thái tử phi dưới tình huống, khoái trá hạ khởi kỳ...

Một ván lại một cục xuống dưới, Tư Đồ Lan ổn tọa bất động, người đối diện lại đổi một lần lại một lần. Lâm Nhu rõ ràng cho thấy chơi thượng ấ, sảo khiến Châu Dữu nhanh lên thua nhanh lên thua, Tư Đồ Lan nhìn ở trong mắt, chỉ cười cười xong việc.

"A Lan tỷ tỷ..." Châu Dữu muốn nói chút gì, vừa mở miệng, vội vàng thay đổi tuyến đường, "Ai nha ta lại kêu sai lầm!"

"Không có việc gì, không có người bên ngoài thời điểm cứ như vậy bảo ta đi." Tư Đồ Lan rơi xuống một nước cờ, lại rõ rệt có chút không yên lòng, "Làm sao."

Châu Dữu nhìn nhìn ngoài cửa sổ, có chút do dự, suy nghĩ thật lâu đã lâu mới mở miệng nói: "Người liền... Không thương tâm sao?"

Tư Đồ Lan sửng sốt, cố ý hỏi lại: "Thương cái gì tâm?"

Nghe được này chúng đối thoại, Lâm Nhu ngược lại không làm khó , lẳng lặng đứng ở một bên nhìn các nàng

Châu Dữu không biết nàng là cố ý nói như vậy, hay là thật không để ở trong lòng, chỉ trả lời: "Ta nói là... Điện hạ cười thái tử phi, ngài không thương tâm sao?"

"Hoàn hảo." Tư Đồ Lan không thấy nàng, liền đem đùa trong tay quân cờ, "Hắn về sau là phải làm hoàng đế , hậu cung giai lệ 3000 còn chưa đủ xem , hiện tại cười một cái thái tử phi lại bị cho là cái gì."

Lâm Nhu phù một tiếng bật cười: "Tỷ tỷ người thật sự là nghĩ thông suốt."

"Ta đây không phải nghĩ thông suốt." Tư Đồ Lan buông xuống tay trung kỳ, không chút để ý nói, "Ta đây là nhận mệnh a... Nhân sinh không như ý sự tình nhiều lắm, trăm năm sau cũng bất quá một nắm đất vàng, có một số việc nếu không thể phản kháng, cũng liền không cần thiết đấu tranh. Ta luôn luôn là cái được chảnh hay chớ nhân, có lẽ còn có chút bạc tình, sẽ không đem người khác coi trọng lắm, thế nhưng như vậy còn có thể sống cao hứng một điểm."

Bên người hai người đều trầm mặc, liên lời an ủi cũng không có từ xuất khẩu.

Tư Đồ Lan xung các nàng cười, nhưng trong lòng chua xót vô cùng, lời tuy nhưng nói như vậy, nhưng nàng dù sao cũng là cái bình thường nữ nhân, cũng sẽ ghen cùng mất hứng, chỉ là không nghĩ tại trước mặt người khác biểu hiện ra ngoài mà thôi.

"Có các người cùng ta, giống nhau." Nàng hơi hơi cúi đầu, cười nói.

XXXX

Tư Đồ Lan có thể ở chính mình tâm cung chơi cờ đến giết thời gian, Thái Tử bên kia lại không giống nhau.

Thái tử phi Hoắc Thanh Thu đắp cái gấm Tô Châu khăn voan đỏ, một đường bị người nâng , thẳng đến đem tay nàng đưa tới Thái Tử trong tay, nâng nhân tài chậm rãi thối lui.

Thẩm Tầm đầy mặt kinh ngạc nhìn người trước mắt, cùng Tư Đồ Lan phía trước là không sai biệt lắm trang điểm, chỉ là nhan sắc càng sâu, trên áo trụy sức cũng càng vì phức tạp một ít, thân hình cũng thực tương tự.

Vì thế thử tính hỏi một tiếng: "Lan Lan?"

Hoắc Thanh Thu cứng đờ, không nói gì, càng nhìn không thấy khăn voan dưới biểu tình.

Đối phương không nói lời nào, hẩn coi như là chấp nhận, tựa hồ là cảm giác như vậy rất hảo ngoạn, rất là dứt khoát dắt tay nàng, tự hỏi tự đáp: "Vì sao còn muốn lại đến một lần đâu, Lan Lan người so ta còn ham chơi."

Hoắc Thanh Thu cũng không có làm trường nói ra chân tướng, chỉ là tùy ý hẩn nắm tay mình, đem nên hoàn thành đều hoàn thành điệu, ánh mắt có chút phức tạp, hành vi cử chỉ lại không có một tia vượt qua.

Hoàng đế cùng hoàng hậu đang ngồi ở cao đường trên vị trí, mặt mang tiểu ý, trước kia tổng là phát sầu Thái Tử hôn sự, trong khoảng thời gian này cuối cùng là giải quyết, xem ra sau này hoàng tự vấn đề là không cần buồn.

Này Thái Phó chi nữ Hoắc Thanh Thu chẳng những dung mạo Vô Song, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, mà nghe nói làm người đoan trang thức lễ, đại khí có độ, rất có quốc mẫu chi phong, đối với cái này ngàn chọn vạn tuyển đến thái tử phi, hoàng đế tự nhiên là càng xem càng vừa lòng.

Lần trước Đồng Sử nữ quan bầm báo nói Thái Tử viên quá phòng , hoàng đế lần này cũng không có lại phái nàng đi, thứ nhất là nghĩ Thái Tử hẳn là từng có kinh nghiệm không cần người khác dạy, thứ hai là cảm giác thái tử phi so lương đệ muốn tôn quý hơn, miễn cho quấy nhiễu đến nàng sẽ không tốt.

Lúc này đây là Hoắc Thanh Thu ngồi ở trên hỉ giường, trên mặt che vải đỏ, căn bản nhìn không thấy là ai.

Không có Đồng Sử nữ quan quấy rầy, Thẩm Tầm chậm rì rì đi lại đây, lững lờ đứng ở trước mặt nàng, nhìn cực kỳ lâu, mới hắc hắc nở nụ cười.

"Lan Lan lần trước chính mình xốc khăn voan, lần này Tầm nhi cho người hiên." Thẩm Tầm nhìn chung quanh một chút, tựa hồ là có chút ngượng ngùng, nhin không được lại nói: "Hảo không hảo a."

Hoắc Thanh Thu thủy chung không nói lời nào, giống như cũng không lo lắng kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Thẩm Tầm chậm rãi vươn tay, đầy mặt ôn nhu nhắc lên của nàng khăn voan.

Vừa thấy rõ ràng người trước mắt, khăn voan ba đặng một tiếng rơi xuống tại địa.

Người trước mắt mày liễu mắt hạnh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, quả nhiên là diễm sắc Vô Song, lại là một trương hoàn toàn khuôn mặt xa lạ.

Thẩm Tầm triều sau bay nhanh lui hai bước, đầy mặt kinh sợ hỏi: "Lan Lan đâu?"

Hoắc Thanh Thu trong mắt lệ quang vừa hiện, lúc này mới ngẩng đầu nhìn thấy người trước mắt dung mạo, trong lúc nhất thời ngược lại còn có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng kẻ ngu này chính là cái diện mạo xấu xí kẻ

bất lực, không nghĩ tới lại rất dễ nhìn , không chỉ mi thanh mục tú, ánh mắt còn phá lệ hữu thần.

Hoắc Thanh Thu khoe miệng gọi lên vẻ tươi cười, hướng hẳn nói: "Lan Lan là ai ta cũng không biết, nơi này chỉ có một thái tử phi, điện hạ là muốn hay không?"

Nói ra khỏi miệng thanh âm kiều mỹ vô cùng, khiến tầm thường nam nhân nghe nhất định là xương cốt đều tê , cùng phía trước yết kiến hoàng đế bộ dáng hoàn toàn không giống như là cùng một người.

Thẩm Tầm không chút do dự nói: "Ta không cần!"

Hoắc Thanh Thu tựa hồ có chút kinh ngạc, rõ ràng chính mình tướng mạo hơn người, bao nhiêu người thưởng đều thưởng không đến, chẳng lẽ cổ tình kẻ ngu này không để mình bị đẩy vòng vòng?

"Tại sao vậy?" Hoắc Thanh Thu cố gắng làm cho chính mình tươi cười thoát nhìn càng tự nhiên một điểm, vẫn chuẩn bị lời nói khách sáo, người ta hoàn toàn không để ý tới nàng, xoay người liền hướng ngoài cửa chạy.

Nàng vội vã đứng lên, vội la lên: "Điện hạ đi đâu?"

Thẩm Tầm liền quay đầu đều giảm đi, liếc nhìn nàng một cái đều cảm giác đáng sợ dường như, càng miễn bàn để ý nàng một câu nói. Chỉ dùng hết toàn lực, nghiêng ngả lão đảo hướng ra ngoài chạy, phảng phất mặt sau là cái gì hồng thủy mãnh thú bình thường, trực đem cung nữ thái giám đều bị hấn gió này giống nhau tốc độ cho sợ choáng váng.

Hoắc Thanh Thu chậm rãi ngồi trở về, nụ cười trên mặt mới dần dần tá xuống dưới. Ngày Đông cung tình huống hiện tại, nàng có thể so với Thái Tử cái này đương sự còn muốn rõ ràng, vương gia chương không tin tức

năng lực, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh . Nếu Thái Tử chường mắt nàng, ngược lại càng giảm đi nàng một cộc sự.

Giờ này khắc này, Thẩm Tầm đã chạy đến Mật Lan cung ngoài cửa, thở hổn hển tựa vào trên tường, muốn đi vào lại không dám đi vào, chỉ sợ chính mình nhận lầm người Lan Lan sẽ sinh khí, đường đường một quốc Thái Tử, chỉ có thể lạng lẽ trốn ở tiểu góc hẻo lánh tự hỏi đối sách.

Tư Đồ Lan kỳ thật đã muốn chuẩn bị ngủ, nàng luôn luôn không có thói quen bị người hầu hạ, chỉ làm cho Lâm Nhu cùng Châu Dữu đi về trước, vừa thoát xong áo khoác, vang lên đông đông đông tiếng đập cửa, tựa hồ rất là sốt ruột, một lát cũng không dừng lại.

Tưởng các nàng có cái gì đó dừng ở nơi này, Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, đành phải lại đem áo khoác mặc vào, đi qua mở cửa.

Vừa thấy rõ ràng người tới, Tư Đồ Lan liền ngậy ngấn cả người.

Sau đó tại nàng hoàn toàn không có phản ứng kịp trong nháy mắt đó, đột nhiên bị Thẩm Tầm gắt gao ôm vào trong lòng.

"Lan Lan, người không cần ta sao."

Chương 24 vậy thì biểu cái bạch

Tư Đồ Lan bị Thẩm Tầm gắt gao cô vào trong ngực, bởi vì thân cao khác biệt thật sự quá lớn, hai má vừa lúc đặt ở ngực của hắn thượng, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, càng miễn bàn nói chuyện.

"Trước buông ra ta..." Thanh âm tựa hồ có chút khó chịu.

Thẩm Tầm không nhúc nhích chút nào, lại đem vừa mà nói lập lại một lần, "Người không cần ta sao?"

"Vì sao nói như vậy nha?" Tư Đồ Lan giùng giảng đem đầu trật lại đây, có chút bất đắc dĩ, nhiều hơn lại là một loại mặc danh kỳ diệu cảm động, ngữ khí còn có chút tiểu biệt nữ, "Hôm nay là người đại hôn ngày, không đi cùng thái tử phi cùng phòng, chạy đến ta chỗ này tới làm cái gì?"

"Cái gì là cùng phòng?" Thẩm Tầm suy nghĩ luôn luôn bất đồng thường nhân, há mồm liền hỏi.

Tư Đồ Lan nhất thời cũng không biết nên như thế nào cùng hắc giải thích, chỉ nói: "Dù sao người đêm nay hắc là cùng nàng ngủ ở cùng nhau, không thì... Có vi lễ thường."

Nguyên nhân này hiển nhiên đã động không được quyết giữ ý mình Thái Tử điện hạ, Thẩm Tầm hừ một tiếng đem nàng ôm được càng chặt, "Ta không đi, ta muốn cùng Lan Lan ngủ."

"Người hôm nay dám làm như thế, người ta ngày mai sẽ dám cho ta quan thưởng một cái yêu phi chuyên sủng thanh danh, ta sống phải hảo hảo đâu, mới không nghĩ nhanh như vậy liền biến thành người khác trong mắt bìa ngăm." Tư Đồ Lan hiểu chi lấy tình, động chi lấy lý, mặc dù nói ra tới nói đều thực trái lương tâm, còn có chút tiểu gượng ép.

"Ai dám?" Thẩm Tầm nhướn mày, đột nhiên nói.

Trong nháy mắt đó, Tư Đồ Lan thật đúng là sửng sốt một chút, nàng tiên thiếu nhìn thấy Thái Tử như vậy cường thế bộ dáng, Thẩm Tầm nói ra hai chữ này thời điểm, xứng với kia Lăng Phong lên mày kiếm, thật là có chút thiếu niên vương giả chi phong.

Tư Đồ Lan nhìn ánh mắt hắc, nhất thời ngây ngẩn cả người, không nói chuyện.

Loại kia cảm giác quý dị quả nhiên tượng phù dung sớm nở tối tàn, ngay sau đó, Thẩm Tầm liền khôi phục hắc thích làm nũng bản tính, hai tay

hơi hơi buông lỏng ra chút, lặng lẽ sờ sờ cúi lưng, cúi đầu tại trên mặt nàng cọ cọ, động tác lại khinh lại nhuyển, tượng cái ngao ngao kêu than tiêu miêu.

"Tâm nhi ngoan ngoan viết chữ, ngoan ngoan nghe lời, Lan Lan không cần lại đuổi ta đi."

Tư Đồ Lan ngược lại có chút ngượng ngùng, nhìn hắc ôm không phải chắc như vậy, muốn giãy dụa nhưng vẫn là tránh thoát không ra, đầy mặt xấu hổ, liên nói đều nói không ra.

Thẩm Tầm như trước trừng một đôi thuần khiết mà chân thành mắt to nhìn nàng, tựa hồ đang chờ của nàng trả lời.

"Điện hạ..." Đối mặt như vậy một đôi mắt, Tư Đồ Lan có chút ấp a ấp úng lên tiếng, "Kỳ thật ta không tốt như vậy, và những người khác không có cái gì khác biệt, bộ dạng khó coi, gia thế cũng bình thường, còn có chút hung ba ba, người đến cùng thích ta cái gì đâu?"

Đương nhiên là chỗ nào đều thích a, Thẩm Tầm im lặng không lên tiếng đem đầu trật quá khứ, tựa hồ cảm giác vấn đề của nàng rất kỳ quái, thực không đáp lại tất yếu, ở trong lòng hắc đây chính là đương nhiên sự tình,

Tư Đồ Lan biết hắc chính là như vậy cái tính tình, cũng không hiểu lầm, chỉ hỏi tới: "Người nói nha..."

Thấy nàng hỏi như vậy, cũng không tốt không trả lời, Thẩm Tầm tay áo trung tay lặng lẽ khúc lên, vừa nói chuyện vừa ngẩng đầu nhìn xà nhà, tựa hồ là tại giảm bớt chính mình ngượng.

"Không thích Lan Lan người đều là người ngu... Ta không phải người ngu, cho nên ta thích Lan Lan."

Đối mặt logic kỳ quái như thế một đoạn thoại, Tư Đồ Lan ngực căng thẳng, há miệng, tựa hồ muốn nói cái gì đó, cũng đang nháy mắt sau đó không hề dấu hiệu rơi nước mắt, may mắn không có quá nhiều, tại Thẩm Tầm còn không có thấy thời điểm liên thân thủ lau . Nàng tuy rằng nhìn qua có chút cường thế, nội tâm nhưng cũng là một cái dễ dàng cảm động tiểu cô nương. Hoa ngôn xảo ngữ cũng không phải chưa từng nghe qua , thế nhưng mới vừa từ hân trong miệng nói ra câu nói kia, tuyệt đối là thật lòng, không có nửa phần giả.

Ngốc tử tuy rằng đơn thuần nhất, sẽ không gạt người.

Sát là lau, vẫn còn có chút thật nhỏ thủy châu treo tại mi mắt thượng, Thẩm Tầm trừng mắt nhìn ngốc ngốc nhìn nàng, sau đó đối với nàng lông mi thật dài nhẹ nhàng thổi một hơi.

Phát hiện không thể đem tiểu thủy châu thổi đi, Thẩm Tầm rất là sinh khí nhăn mày lại, lập tức vươn tay nhẹ nhàng cho nàng lau , Tư Đồ Lan run lên, ngón tay gian ẩm áp là như vậy chân thật, để người nhất thời nói không ra lời.

Cuối cùng, Thẩm Tầm dùng đồ tiểu hài tử ngữ khí nói với nàng: "Lan Lan không khóc nga, Tầm nhi sẽ bảo vệ người."

Ánh nấn có chút lóe ra, liên bóng dáng đều hơi choáng váng, bốn phía thực im lặng, lại ẩm áp có thể ô nhiệt lòng người.

Nàng vốn thật sự không nghĩ khóc , nghe đến câu này, nhất thời mũi vừa chua xót lên, nửa là cảm động nửa là không được tự nhiên, mang theo chút ghen ngào giọng nói: "Người có thể hay không chớ nói chuyện a."

Thẩm Tầm lập tức câm miệng, biểu tình còn có chút ủy khuất, không biết chính mình làm sai lầm cái gì.

Giờ này khắc này, hắn còn mặc cung nhân cho hắn mặc vào màu đỏ sậm đại hôn lễ phục, kim ti tú long, cắt thích đáng, sẵn người cao ngất như vậy, lại không có lúc nào là không không đề cập tới kỳ hôm nay là một cái như thế nào ngày.

Nhưng là từ thủy tới chung, hắn đều không có buông lỏng ngực của mình, đem nàng gắt gao quyền tại bên người, một lát cũng không rời.

"Người muốn bảo hộ Lan Lan, người nói." Tư Đồ Lan có chút nói năng lộn xộn , nhưng vẫn là đề nặng trong lòng cảm xúc, tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai càng thông thuận chút, "Kia liền hảo hảo nghe lời, hảo hảo học, chậm rãi tốt lên, không muốn khiến người khác khi dễ hoặc là coi khinh người."

"Nga."

"Kia hảo, hiện tại ta hỏi người, điện hạ có phải hay không tối nghe Lan Lan mà nói?"

"Điện hạ tối nghe Lan Lan mà nói." Thẩm Tâm đầu óc chuyển bất quá loan đến, có chút trực bạch tái diễn lời của nàng.

Thấy hắn ngoan ngoãn đáp ứng, Tư Đồ Lan ghen ngào nói ra đệ nhất yêu cầu: "Vậy người trở về đi."

"..."

Này thật không phải là sính nhất thời cực nhanh sự tình, chẳng sợ nàng bây giờ đối với Thẩm Tâm thật sự có chút động tâm, cũng không thể như vậy tưng hấn đến. Nàng còn không có cùng thái tử phi đánh qua đối mặt, không biết Hoắc Thanh Thu là dạng người gì, nhưng cho dù không biết đối phương tính cách, lấy một cái phổ thông cô nương góc độ đến xem, chính mình gả cho người, đem tâm hồn trượng phu chạy đến tiểu thiếp đi nơi đó , đổi lại là ai cũng sẽ tâm sinh hận ý .

Ghen tị nữ nhân là đáng sợ nhất, cho dù là vì chính mình an toàn tưởng, cũng muốn trước đem nguy hiểm manh mối dụi tắt ở trong nôi...

Huống chi, hoàng đế chỗ đó cũng không tốt công đạo a, bảo không chuẩn liền đến nói với nàng một câu: "Ta làm cho người giáo Thái Tử, người sẽ dạy hẳn chuyên sùng một người đạo lý?"

Ngẫm lại liền rất đáng sợ...

Này sương Tư Đồ Lan trong lòng đã làm hảo tính toán, bên kia Thái Tử lại cũng không nhúc nhích, cũng không biết là không phải sinh khí.

Nàng vừa định xuất khẩu lại nhắc nhở một chút, Thẩm Tầm đột nhiên buông lỏng tay ra, sau đó tại nàng hoàn toàn không có phản ứng kịp trong nháy mắt, vòng qua nàng liền triều bên giường đi, cước bộ rất nhanh, phảng phất là sợ bị nhân ngăn lại đường như.

Tư Đồ Lan trợn mắt há hốc mồm nhìn hẳn lưu loát cởi bỏ giày, dùng một đoạn thời gian rất dài mới cởi bỏ kia một đồng phức tạp lễ phục, sau đó... Chui vào chính mình vừa chuẩn bị đi vào giấc ngủ trong ổ chăn.

Ánh mắt một bể, chuẩn bị ngủ.

Cảm giác hẳn hành động này ý tứ là: ta đêm nay liền ở nơi này buồn ngủ, khả năng có chút quấy rầy, nếu có ý kiến gì mà nói, người có bản lĩnh đến đánh ta nha!

Tư Đồ Lan hoàn toàn đứng thẳng bất động tại chỗ, nàng hiện tại thật sự rất nghĩ đưa cái này gốc rễ tiểu lưu manh loạn côn đánh chết a!

Mềm không được mạnh bạo ? Này đều ai dạy của người!

Tư Đồ Lan không có biện pháp, đành phải nhắc chân đi theo qua, nhìn kia một đoàn chặn ngăn người.

Không mang theo chơi như vậy của nàng đi, Thái Tử ngược lại là hài lòng, chính mình ngày mai khả như thế nào công đạo a... Này ngốc tử như thế nào một chút cũng không sẽ chuyển loan đâu.

"Người đứng lên cho ta!"

Thẩm Tầm nhắm mắt lại nói: "Ta đã muốn ngủ." Sau khi nói xong cũng không nhúc nhích, giống như thật sự đã muốn tiến vào thoải mái mộng đẹp...

"..."

Giờ này khắc này, Tư Đồ Lan lại xảy ra khí lại ngọt ngào, cảm giác mình sớm hay muộn muốn phân liệt thành hai người ...

"Người tránh được lúc này đây, tránh không khỏi tiếp theo a." Nàng vừa khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ, "Người về sau là phải làm hoàng đế , tam cung lục viện đều là tầm thường sự, nếu vĩnh viễn chỉ cứng chịu ta một người, chẳng những hậu cung phi tần mất hứng, đại thần trong triều cũng chắc là sẽ không đáp ứng, đến thời điểm khiến Lan Lan lạc một cái yêu phi thiên cổ bêu danh, vậy thì không tốt rồi."

Thẩm Tầm quay lưng lại nàng nằm ở trên giường, cũng không có nói.

"Tuy rằng người làm như vậy ta sẽ thật cao hứng, thế nhưng có một số việc thật sự không thể tùy tình cảm của mình đến, người là nam nhân, cưới người khác, liền có trách nhiệm cùng nghĩa vụ đối với nàng phụ trách tới cùng, ta đây không phải đại từ đại bi lòng dạ rộng rãi, mà là đang lo lắng cho người, người có thể hiểu sao?"

Thẩm Tầm như trước không nói gì, cũng không biết có nghe được hay không.

"Điện hạ, trên thế giới này bất đắc dĩ sự tình có rất nhiều, người cũng không phải không có kinh lịch qua. Có lẽ ta là người nhát gan, chỉ cần có thể an an ổn ổn sống, liền không có cái gì không được tín niệm là tất yếu kiên trì . Người bây giờ quyết định không phải một mình người sợ, còn có khả năng ảnh hưởng đến ta về sau an nguy."

"Lan Lan nếu như bị nhân hại, người làm sao được?" Tư Đồ Lan liền nói tới đây thì thôi, không có tiếp tục nữa, có vài nhân quá mức cố chấp, cứng rắn khuyên cũng không được.

Thẩm Tầm đột nhiên khoác trung y ngồi dậy, kinh ngạc nhìn ánh mắt nàng.

Tư Đồ Lan nhìn lại quá khứ, bỗng nhiên sửng sốt, nàng rất ít khi hẩn trong ánh mắt nhìn đến như vậy phức tạp cảm xúc. Trong nháy mắt đó nàng thậm chí cảm giác người này cũng không ngốc, mà là một cái lại bình thường bất quá nam nhân.

Thẩm Tầm nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên vươn tay tại trên mặt nàng sờ sờ, "Đừng sợ, ta ngày mai đi cầu phụ hoàng đem nàng đưa trở về, ta sẽ không để cho nhân hại của người."

Tuy nói cái này bị đuổi về đi tỷ lệ nhỏ đến đáng sợ, nhưng bây giờ cái này giống như không phải trọng điểm .

Tư Đồ Lan đầu tiên là cảm động, phục mà có chút kinh ngạc, gương miệng không nói chuyện, chỉ thật cẩn thận vươn tay khi hẩn trên trán sờ sờ... Lại nói lên loại này bình thường đến, chẳng lẽ là nóng rần lên?

Thẩm Tầm nhướn mày, vòng qua tay nàng, không được tự nhiên nói: "Lan Lan người làm gì thế đâu..."

Tư Đồ Lan lúc này mới xấu hổ thu tay, lòng nói còn giống như là ngốc , nhưng như thế nào vừa có loại hẩn đột nhiên đổi tính ảo giác đâu? Bất quá

rất là cho nàng hi vọng a, lộ từ từ này Tu Viễn hề, ngô đem thưởng hạ mà cầu tác.

"Không làm nha, cảm giác người thật tốt, sờ sờ người mà thôi." Nàng cho một cái thực gượng ép giải thích.

Thẩm Tâm cũng rất là hưởng thụ, một bộ "Đó là đương nhiên" bộ dáng liếc nàng.

"Kỳ thật ta vẫn luôn như vậy hảo, người chậm rãi sờ đi..."

"Tâm nhi một đời đều cho người sờ."

Tác giả có lời muốn nói: hi vọng đại gia đừng nói Lan Lan thánh mẫu --||| nàng cũng rất bất đắc dĩ nha, không như vậy khuyên chính nàng an toàn liền không có bảo đảm lạp. Huống hồ nàng bây giờ còn không có yêu phải Thái Tử đâu (*-

—

~*)

Lễ tình nhân khiến cho điện hạ biểu cái bạch đi (*-

—

~*) đại gia Nguyên Tiêu lễ tình nhân khoái hoạt ~~

Hôm nay còn có hai canh ~ mã không xong tác giả trực tiếp ăn bàn phím QAQ

Chương 25 thái y từ chương

Tư Đồ Lan vốn tưởng rằng Thẩm Tâm là nói đùa , không nghĩ tới hăn ngày thứ hai thật sự liền đi tìm hoàng đế . Nghe thái giám bẩm báo thời

điểm nằng cả người đều sợ hãi, vội vàng mang theo Châu Dữu triều Hàm Nguyên điện tiến đến.

Dọc theo đường đi đều tìm đập thành thịch , sợ Thái Tử chọc hoàng đế giận dữ, bước chân liền so bình thường phải nhanh rất nhiều, cơ hồ là một đường chạy chậm đi qua, đã đến kiêu biên, Châu Dữu ở phía sau cùng thở hồng hộc, "A Lan tỷ tỷ người chậm một chút, Châu nhi theo không kịp."

Nghe lời này, Tư Đồ Lan một bên chạy chậm một bên quay đầu xem, vừa mới chuẩn bị nói chuyện.

"Phanh -- "

Truyền đến người với người chọt chạm vào nhau tiếng vang, sau đó giống như có cái gì đó rầm rầm rầm rầm trượt xuống .

Tư Đồ Lan một mông ngồi xuống đất, lập tức thất kinh quay người lại, lại phát hiện một cái lão đầu râu bạc ngã xuống trước mặt mình. Vừa thấy kia thân trang điểm, ước chừng là trong cung thái y chế phục, dáng vẻ vô kém, tuổi thoát nhìn như là 50 tả hữu.

Không nói nhiều nói, vội vàng khởi trên người tiến đến nâng hân, lại bị đối phương một tay bỏ ra, Tư Đồ Lan thủ liền có chút xấu hổ đặt ở giữa không trung.

Từ thái y vốn là đi cho vân chiêu nghi xem bệnh , sợ ra cái gì sơ xuất, đi đường lại một hướng khoái, xách cái hòm thuốc chạy chậm qua cầu, cũng không dự đoán được sẽ đột nhiên đánh lên người khác, kết quả là phát sinh như vậy một cái thảm thiết trường hợp...

Châu Dữu sợ hãi, liền vội vàng tiến lên xem xét chủ tử nhà mình có bị thương không, may mắn Tư Đồ Lan không phải cái thân kiêu thể yếu cô nương, nơi nào va chạm đứng dậy vỗ vỗ hôi liền vô sự .

"Ngài không có việc gì đi?" Đối phương không tiếp thụ chính mình nâng, Tư Đồ Lan có chút xin lỗi dò hỏi.

"Lão phu đều một bó tuổi , xương cốt vốn là tùng, lại bị người như vậy va chạm, toàn thân đều sắp rụng rời , người nói cũng không có việc gì?" Từ thái y tức giận hoành nàng liếc mắt nhìn, nể tình nàng thái độ coi như không tệ, quyết định không cùng nàng so đo.

Châu Dữu quan sát hẩn liếc mắt nhìn, một bộ hiểu bộ dáng, lại ngại với người ta liền tại trước mặt không có nói ra, chỉ yên lặng đứng ở một bên.

Tư Đồ Lan đầy mặt xin lỗi: "Muốn hay không ta phái người đỡ ngài trở về đi?"

"Không cần!" Kia từ thái y khoát tay chặn lại, không quá nhiều ngại nói, "Chiêu nghi nương nương vẫn chờ lão phu đi bắt mạch, đó là một khắc cũng chờ không được !"

Nói, cũng không đi đỡ nàng vươn ra đến thủ, chỉ chống đất mặt chậm rãi đứng lên, vừa mới chuẩn bị chậm rãi rời đi, đột nhiên đại kinh thất sắc nói: "Ai, thuốc của ta tương đâu!"

Tư Đồ Lan sửng sốt, nghĩ đến vừa vặn tốt tượng có cái gì đó lăn xuống đi thanh âm, vội vàng đi đến một bên, triều dưới cầu nhìn nhìn, quả nhiên nhìn thấy hẩn hòm thuốc, may mắn không có trượt đến trong nước đi, chỉ khó khăn lắm rơi vào thổ bên bờ duyên. Gì đó lấy ngược lại là có thể lấy, chỉ là cái kia độ dốc quá mức dốc đứng, người bình thường cũng không muốn quá khứ a...

Nàng đi ra ngoài chỉ dẫn theo Châu Dữu một người, cũng không mang theo thái giám, chung quanh hiện tại cũng chỉ có ba người bọn họ.

Kia từ thái y theo ánh mắt của nàng nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy chính mình hòm thuốc, trong lúc nhất thời vô cùng đau đớn: "Ai nha thật sự là lưu niên bất lợi lưu niên bất lợi a!" Nói, liền muốn đi qua lấy, đi đến bên bờ lại lùi bước, một bộ vội vàng xao động đến không được bộ dáng.

Thừa dịp hẩn ở nơi đó bồi hồi không chừng, Châu Dữu vội vàng lại đây cùng Tư Đồ Lan kề tai nói nhỏ: "Người này là trong Thái Y viện từ chương Từ đại nhân, trước kia nhưng là dân gian khẩu khẩu tương truyền diệu thủ thần y. Y thuật cao siêu, tính cách nhưng có chút cổ quái, tính tình lên đây, liên hoàng đế còn không sợ đâu."

Tư Đồ Lan yên lặng đánh giá kia từ thái y bóng dáng liếc mắt nhìn, do dự không chừng mà hướng Châu Dữu hỏi: "Phải không?"

"Còn có thể có giả?"

Chiếm được như vậy trả lời, Tư Đồ Lan đột nhiên làm ra một cái khiến Châu Dữu bất ngờ hành động, đi ra phía trước, từ tương đối bằng phẳng một mặt chậm rãi hạ ngạn... Bước chân thật cẩn thận, cuối cùng không té chính mình.

Đây là khai quốc hoàng đế sai người tạo ra hồ nhân tạo, danh gọi thừa quang hồ, tuy tại cung đình bên trong, phong cảnh lại tươi đẹp vô cùng, có thể thấy được khai quốc hoàng đế là cực biết hưởng thụ nhân, may mắn mặt nước không tính cao, cũng không sợ có yên nguy hiểm.

Tư Đồ Lan đi đến thổ bên bờ đem thuốc kia tương nhật lên, bồi ở trên người bản thân.

Kia từ thái y vốn đứng ở phía trên đầy mặt khuôn mặt u sầu, thấy nàng thế nhưng tự mình đi xuống thay hẩn lấy, ngược lại có chút ngượng ngùng dâng lên. Tuy nói hẩn tuổi đã muốn rất lớn, nhưng dù sao cũng là người đàn ông, đụng nhân sự tình chính hẩn cũng có trách nhiệm, lại quái ở người ta cô nương gia trên người, điều này cũng làm cho tính, lại còn khiến cô

nường tự mình hạ ngạn đi nhặt, thật sự là làm cho hằn nét mặt già nua nhất hồng.

Phía trước hạ ngạn không phải việc khó gì, khó được là đi lên, chung quanh đây trụi lủi ngay cả cái tay vịn đều không có, không biết như thế nào mượn lực.

Tư Đồ Lan hôm nay mặc chính là cái màu tím nhạt tam nhiều khúc cư, triền thủ triền chân, liên chạy bộ cũng có chút không có phương tiện, càng miễn bàn đi lên, Châu Dữu muốn thân thủ kéo nàng lại với không tới, đứng ở trên bờ sốt ruột không được, nhiều tiếng nói: "Tỷ tỷ đừng có gấp, ta đi kêu người đến."

"Không cần không cần." Tư Đồ Lan vội vàng ngăn lại cử chỉ của nàng, lòng nói tỷ tỷ khi còn nhỏ dầu gì cũng là bò qua thụ hầu hải tử, còn sợ điểm ấy tiểu pha sao? Chính là khả năng sẽ bắn quần áo mà thôi.

Bắn liền làm dơ đi, tổng so tại đây phía dưới ngốc một ngày hảo.

"Kéo ta một phen là được, đừng quá dùng lực, miễn cho đem người mang xuống đến ." Tư Đồ Lan sắc mặt lạnh nhạt ghé vào trên bờ đủ trụ tay nàng, nường lực mới chậm rãi bò đi lên, vạt áo trước mặt toàn bộ dính thổ, như trước không lăm để ý bình thường.

Tư Đồ Lan lên bờ, chỉ vỗ nhẹ nhẹ trên người mình thổ, liền đem thuốc kia tương cung kính đưa trở về, "Là vẫn bối có nhiều va chạm, còn vọng đại nhân bao dung."

Kia từ chương trợn mắt há hốc mồm nhìn lần này cảnh tượng, liên một câu cũng không nói ra được.

Gì đó trả trở về, Tư Đồ Lan hướng về phía sau lui một bước, "Đại nhân đi làm việc đi, vẫn bối đi trước một bước."

"Chậm đã!" Đối mặt loại này tiến thối khéo léo thái độ, kia từ thái y nét mặt già nua quả thực đỏ cái để triều thiên, nhưng vẫn là không được tự nhiên hỏi, "Người là cái nào cung cung nữ a?"

Tư Đồ Lan bình tĩnh đáp: "Đông cung Thái Tử lương đệ Tư Đồ Lan."

"..." Từ chương cả người cứng đờ, không lời nào để nói. Hắn cho rằng có thể làm ra lần này hành động nhân địa vị hắn là đều không cao, huống hồ người trước mắt mặc mặc mặc, không giống như là cái chủ tử.

Biết rõ chính mình va chạm quý nhân, từ chương nhưng vẫn là không chịu cúi đầu nhận cái sai, hắn luôn luôn là như vậy biệt nữ tính tình, liên hoàng đế đều lấy hắn không có biện pháp, chỉ giống cái lão ngoan đồng bình thường ấp úng nói: "Nga... Lương đệ."

Muốn quay người rời đi, lại nhin không được quay đầu nói một câu, "Lương đệ về sau nếu là có cái gì đau đầu nhức óc , truyền Thái y viện từ chương tiến đến là được..." Tựa hồ cảm giác mình hôm nay thật sự là có chút dọa người, nói xong câu đó liền lưng hòm thuốc cũng không quay đầu lại đi .

Tư Đồ Lan trong lòng vui vẻ, lại cũng không có ở phía trên biểu hiện ra ngoài, chỉ lẳng lặng nhìn nhìn cái kia tuổi già bóng dáng, sau một lúc lâu, thở dài một hơi.

Sau đó đối Châu Dữu nói: "Đi Hàm Nguyên điện."

Châu Dữu hoàn toàn không rõ ràng cho lắm theo ở phía sau, một bên than thở: "Tỷ tỷ người vì cái gì muốn giúp hắn nhậ? Rõ ràng là hắn chàng của người nha, người xem quần áo người đều làm dơ..."

Tư Đồ Lan: "Bởi vì... Tôn lão yêu ấu là Đại Chu triều truyền thống mỹ đức a."

"..." Châu Dữu ghen một chút, lại cũng không tiếp tục hỏi, nàng biết A Lan tỷ tỷ làm việc luôn luôn có của nàng đạo lý, hỏi cũng là hỏi không...

Trên đường làm trể nãi trong chốc lát, lại cũng không có lãng phí bao nhiêu thời gian, kinh nhân thông truyền sau, Tư Đồ Lan lúc này mới vào nội điện.

Vừa vào cửa, nàng cũng có chút sững sờ.

Nguyên tưởng rằng chỉ có hoàng đế cùng Thái Tử hai người , kết quả phát hiện bên cạnh còn ngồi một cái...

Căn cứ trang điểm, tuổi cùng với tướng mạo, có thể phân tích ra, cô nương này hẳn chính là hôm qua tiến cung thái tử phi Hoắc Thanh Thu .

Sờ dĩ như vậy bình tĩnh, là vì Tư Đồ Lan ở sau lưng nàng nhìn thấy một cái người quen biết, đó chính là mấy ngày trước đây còn ngang ngược Lăng Giang, cũng không biết nàng là như thế nào mua chuộc chương sự .

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ, lại cũng chưa có trở về tị, tiến lên được rồi ba đại lễ liền đứng ở Thái Tử bên cạnh. Nàng vừa lại đây không lâu, cũng không biết nơi này phát sinh chuyện gì, nhưng đại khái vẫn là rõ ràng, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Thẩm Tầm thấy nàng đến rất là cao hứng, nhưng ngại với phụ hoàng liền tại trước mặt, cũng không dám cùng nàng nị oai... Chỉ một cái vẻ hướng trên mặt nàng xem, không biết là tại nháy mắt ra dấu vẫn là làm cái gì.

Hoàng đế lẳng lặng nhìn khắp bốn phía, trong tay bưng một chén trà, đột nhiên nói: "Cũng hảo, nếu nên đến đều đến đông đủ, không ngại rộng mở cửa sổ nói nói nói thẳng, nay cái ngược lại thật sự là ly kỳ."

Người nào đó ngực căng thẳng, quả nhiên nghe hoàng đế điểm danh nói: "Tư Đồ Lan, trăm phía trước là thế nào cùng người nói ?"

Bị điểm danh lòng người trung thấp thỏm vụn phần, lại cũng minh bạch hoàng đế hỏi là câu nói kia, chỉ nói: "Bệ hạ nói tín thần tức là công chính chi nhân, trăm ngàn muốn cùng thái tử phi ở chung hòa thuận..."

"Người lại là thế nào làm đâu?"

Tư Đồ Lan ngẩn người, không lời nào để nói.

Nàng là muốn cùng thái tử phi hảo hảo ở chung a, là Thái Tử điện hạ không cho nàng cơ hội này hảo sao?

Hoắc Thanh Thu nhẹ nhàng quan sát liếc mắt nhìn truyền thuyết này trung Tư Đồ Lan, liền đưa mắt rơi vào nơi khác, trong lòng đã là sờ thấu tám thành, xem ra bất quá là cái hẹp hòi phi tử, không nên chân thành châu báu.

Hoàng đế lại lên tiếng, thanh âm trầm ổn mà hữu lực: "Thái Tử vừa cùng trăm nói, muốn đem Thanh Thu đưa trở về, việc này với người có quan hệ hay không?"

Tư Đồ Lan còn chưa nói nói, Thẩm Tâm liền lập tức cùng nàng phiết thanh quan hệ: "Không có, là tự ta làm quyết định, Lan Lan nàng không biết."

Hoàng đế nhíu nhíu mày, tựa hồ cảm giác mình nhi tử thật sự có chút dùng tình quá thâm , nhất thời trầm mặc không nói.

Hoắc Thanh Thu căn căn môi dưới, đột nhiên đứng dậy quỳ tại hoàng đế trước mặt.

"Thu nhi nhập không được điện hạ mắt, đều là Thu nhi chính mình lỗi, thế nhưng thần tức đã muốn gả cho điện hạ, vậy thì sinh là điện hạ nhân, chết là điện hạ quý, hoàn toàn không có đưa trở về cái này cách nói, còn vọng bộ hạ thương xót... Vì Thu nhi danh tiếng tưởng, khiến thần tức lưu lại điện □ biên đi."

Hoàng đế lại thở dài một hơi, ám đạo cái này thái tử phi nhân tuyến thật là không có có chọn sai, người ta đều đối đãi như vậy nàng, chẳng những không có tâm sinh oán hận, ngược lại thề sống chết đi theo, quả nhiên có mẫu nghi thiên hạ phong phạm.

"Trước đứng lên đi, yên tâm, trầm chắc là sẽ không làm ra bậc này sự tình ." Hoàng đế nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Thái Tử, nửa thật nửa giả nói, "Y của người ý tứ, đó là một sơn không thể Dung nhị hổ. Hôm nay chuyện này, đủ để tương đối ra lương đệ cùng thái tử phi khí độ, y trầm xem, chi bằng đem lương đệ đưa trở về như thế nào?"

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan mồ hôi lạnh thẳng xuống, có một loại phi thường dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, ngay sau đó...

Thẩm Tầm đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng về phía hoàng đế khẩn trương hô: "Không muốn không muốn không cần! Không cần đưa Lan Lan trở về!"

Hoàng đế lẳng lặng liếc hần liếc mắt nhìn, đột nhiên hung hăng đem chén trà từ phía trên ném xuống dưới, mảnh sứ vỡ vụn ra đến, nước trà văng khắp nơi.

"Phanh -- "

Một phòng người đều cứng ở tại chỗ, lặng ngắt như tờ.

Tác giả có lời muốn nói: này thái y là người tốt ~ về sau cũng là tương đối trọng yếu nhân vật ~

Ta trước triệt xong đợi một hồi cuối cùng canh một lại hồi phục nhân lại (*-

—

~*) bên ngoài tại phóng mấy trăm mét yên hoa hảo náo nhiệt a

———

Chương 26 có lời nói thẳng

Hoàng đế cử động này đến quá mức đột nhiên, chẳng những là đem Thẩm Tầm dọa đến , liên Tư Đồ Lan đều cả người run lên, xem trước mắt kia uy nghiêm đế vương nửa ngày nói không ra lời.

Hoặc Thanh Thu phía trên cả kinh, đáy lòng lại là sung sướng khi người gặp họa, ánh mắt hơi hơi quét nàng liếc mắt nhìn liền khôi phục nguyên dạng, giả ý lên tiếng xin xỏ cho: "Điện hạ cũng là cử chỉ vô tâm, bề hạ long thể trọng yếu, ngàn vạn bớt giận a..."

Thẩm Tầm lớn như vậy, luôn luôn đều là bị phủng tại đầu trái tim thượng nuôi , vẫn là lần đầu đối mặt loại tình huống này. Ngốc ngốc nhìn hăn phụ hoàng, hai tay cũng có chút phát run.

Hoàng đế kỳ thật cũng là nhất thời lửa giận công tâm, nhưng cũng biết mình nhi tử tâm trí không toàn, dễ dàng bị người bên ngoài tả hữu, không thể trách cứ. Chỉ lại đem hỏa khí phát hướng về phía Tư Đồ Lan: "Trẫm nguyên tưởng rằng ngươi minh lý lẽ, có chừng mực, mới phóng tâm đem Thái Tử giao đến trên tay ngươi, không nghĩ tới đúng là cái tai họa. Ngươi trăm phương nghìn kế mê hoặc Tầm nhi, đến tột cùng là có ý gì?"

Tư Đồ Lan bị hấn một đoạn này nói quậy đến có chút phát mộng, khê căn môi, nhịn xuống không nói chuyện.

"Đang ở hoàng cung, biết được có cái nên làm có việc không nên làm, xúi giục Thái Tử ngưng thái tử phi? Đại Chu triều khai quốc tới nay liền không có cái này tiền lệ! Đường đường một quốc Thái Tử, há có thể tùy người tùy ý bài bố?" Hoàng đế càng nói càng tức, tay phải đều dương đứng lên, tựa hồ ngay sau đó liền muốn đem nàng hỏi trăm đường như, "Của người đi lưu, bất quá là trăm chuyện một câu nói tình."

Thẩm Tầm thấy hấn câu câu nói nhắm thẳng vào Tư Đồ Lan, trong lòng cũng cấp, lại cũng không dám nói gì nói. Chỉ xoay người chặn trước mặt nàng, chợt vừa thấy, còn rất là có loại gà mái hộ tể tư thế...

Tư Đồ Lan tựa hồ làm ra quyết định gì đó, nâng lên mí mắt, mặt không chút thay đổi nói: "Điện hạ, người tránh ra."

"Không tránh ra." Thẩm Tầm chết sống không chịu dời bước tử, đầy mặt khẩn trương che trước mặt nàng, "... Lan Lan người đừng sợ, có Tầm nhi ở đây."

Tư Đồ Lan trong lòng có chút cảm động, nhiều hơn lại là bất đắc dĩ, nàng tâm tình bây giờ có chút phức tạp, có chút lời cũng không biết có nên hay không nói.

Hấn không để, nàng liền đứng dậy chính mình đi ra, "Thông" một tiếng quỳ tại cái này trung niên hoàng đế trước mặt, hai tay nắm chặt lên, há mồm liền nói: "Nhận được bệ hạ long ân, Tư Đồ Lan mới có hạnh gả cùng Thái Tử làm thiếp." Cái kia thiếp tự phá lệ căn nặng âm, nghe vào tai thật là có chút châm chọc.

"Bệ hạ là thánh minh chi nhân, có chút lời, ta dám nói, không biết bệ hạ có dám hay không nghe."

Hoàng đế không biết nàng trong hồ lô bán là thuốc gì, liệu nàng cũng không thể đem hắc nói thành bạch, liếc nàng liếc mắt nhìn nhân tiện nói: "Có gì không dám?"

"Khiến gia phụ lui nô tỳ hôn sự, gả cùng Thái Tử làm thiếp, là bệ hạ ý của ngài. Hiện tại khiến nô tỳ rời đi Đông cung, trở thành hạ đường thiếp, cũng ý của ngài. Nô tỳ không dám kháng chỉ, nhưng có một số việc vẫn phải là biết rõ ràng."

"Đại Chu là tinh cầu luật pháp quốc gia, lấy việc nói chứng cứ, bệ hạ ngài nói nô tỳ xúi giục Thái Tử ngưng thái tử phi, nhưng có chứng nhân? Nô tỳ tự nhận là không then với lương tâm, nếu là chỉ bằng suy đoán liền đem nhân định tội, còn muốn lớn hơn lí tự làm cái gì?" Trong giọng nói, liền tự xưng đều theo thay đổi, tựa hồ là làm ra quyết định gì đó, lại đem thân phận của bản thân coi thành một cái phổ thông cung nữ.

Hoàng đế sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới nàng sẽ nói ra lời nói này đến.

"Còn có, bệ hạ nói nô tỳ mê hoặc Thái Tử, bài bố Thái Tử, không biết là từ nơi nào tính ra kết luận?" Là câu nghi vấn, lại không để người trả lời, Tư Đồ Lan hai tay cũng có chút phát run, nói ra lời lại không tì không kháng, ngữ khí tràn ngập khí phách, "Trên đời này có loại gì đó gọi là tấm lòng son, đó là một người sở giữ lại tối bản năng hồn nhiên, thứ này, ngài không có, nô tỳ không có, điện hạ lại có! Ai đối hân tốt, hân liền gấp bội đối với người nào hảo, đây là một nhân chân thật nhất thực bản năng. Nô tỳ dùng chân tâm đối đãi hân, hân liền nguyện ý tín nhiệm ta, đơn giản như vậy một việc, như thế nào là được bài bố?"

Tư Đồ Lan thanh âm bắt đầu có chút phát run, nhưng vẫn là muốn đem tự mình nghĩ nói lời nói một hơi nói xong, hít sâu một hơi, nói tiếp: "Đối điện hạ không tốt nhân, ngài không thích, đối điện hạ người tốt, ngài lại càng không thích. Nếu sở hữu chân tâm đãi Thái Tử người đều rơi vào

ta đây sao cái kết cục, kia thiên hạ này, chỉ sợ sẽ không lại có người dám đối hản tốt , bệ hạ ngài nói, có phải hay không như vậy cái đạo lý?"

Hoàng đế á khẩu không trả lời được.

Trong đại điện, Tư Đồ Lan ánh mắt sáng sủa mà trong suốt, không có nửa phần do dự, thậm chí còn có điểm đập nôi chìm thuyên ý tứ, như là yên tĩnh nhiều năm hồ sâu thượng, thối lên từng trận gợn sóng.

"Trong lòng có quỷ nhân, xem ai đều là quỷ, nô tỳ trong lòng không có quỷ, đi trên đường quang minh chính đại đường đường chính chính."

Người khiến ta gả ta liền gả! Người khiến ta đi ta liền đi? Phi, ta còn liền không đi !

Tư Đồ Lan căn môi dưới, thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt của hoàng đế, tựa hồ liệu định hản không dám giết chính mình, càng là tay cầm thiên hạ đại quyền sinh sát, càng phải cẩn thận dùng, một khi thua ở lí thượng, tổn thất khả không chỉ là đế vương thanh danh. Nàng cũng muốn xem xem, làm một cái quyền sinh sát trong tay hoàng đế, còn có nói đạo lý hay không

.

Hoàng đế cứng lại rồi, hơi hơi trốn ra nàng xem qua đến ánh mắt.

Đường đường vua của một nước, thế nhưng bị một cái tiểu cô nương đem quân.

Người chung quanh phản ứng cũng có chút nhất trí, không biết là bị cái này không có gì hậu trường tiểu cô nương phát ra khí thế sở ngớ ra, vẫn là vì nàng như vậy gan lớn bằng trời hành động mà lo lắng. Hoắc Thanh Thu liếc mắt quan sát nàng hồi lâu, trong ánh mắt thế nhưng hơn một tia mạc danh cảm xúc. Tổng cảm giác đây là cái không thể nào người dễ đối phó đâu, xem ra cái nhìn đầu tiên ấn tượng có chút lệch lạc, về sau lại chậm rãi quan sát hảo.

Thăm Tăm lại là ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng, hoàn toàn không rõ ràng cho lắm.

Hoàng đế tâm tình lại là phức tạp nhất ; trước đó nổi giận khi phần nộ đều biến mất hầu như không còn, thay vào đó là kinh ngạc cùng xấu hổ, hẳn đúng là thực dễ dàng xúc động, nhưng thân là vua của một nước, đó cũng không phải cái gì không được vấn đề lớn, nhưng là giờ này khắc này, cái này thoát nhìn không chút nào thu hút tiểu cô nương lại phá giải chính mình trong lời nói tất cả lỗ hổng, hơn nữa không sợ hãi.

Ở trước mặt mọi người mất mặt mũi, điều này làm cho hoàng đế thực cảm tức, nhưng là cũng không đến mức không cần mới ánh mắt đến xem kỹ cô nương này , nói thật, hẳn còn có chút thương thức ý tứ hàm xúc , phóng nhãn trong triều bách quan, cho dù là nạp gián quan, cũng không vài người dám đối với hắn như vậy nói chuyện, huống hồ, bình tĩnh mà xem xét, lúc trước ngày bên trong, nàng đối nhà mình nhi tử hảo, đúng là không có nửa phần giả dối.

Hoàng đế xấu hổ ho một tiếng, cho mình tìm cái dưới bậc thang, "Trẫm bất quá một câu lời nói đùa, như thế nào liền coi như thật?"

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan lúc này mới chậm rãi buông lỏng ra chính mình nắm chặt trụ thủ, thở dài một hơi. Hẳn không có trị chính mình tội, cuối cùng là thành công một phen, nhặt về một cái mạng.

"Mà thôi mà thôi, trẫm cũng mệt mỏi." Hoàng đế xoa xoa ngạch tâm, tựa hồ là có chút mệt mỏi, "Các người đều đi xuống đi, chuyện này, về sau không cần lại đề."

Mọi người phân phân thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngốc Thái Tử hôm nay đột nhiên chịu chủ động đến Hàm Nguyên điện, nguyên tưởng rằng là chuyện tốt, ai biết nháo ra như vậy một hồi việc lạ.

Đệ nhất cáo lui nhân lại là Tư Đồ Lan, hành đại lễ khom người cáo lui, sau đó không chút do dự hướng ngoài cửa đi, cũng không đợi Thái Tử cùng nhau. Hàm Nguyên trong cung sớm mai đã muốn mở, trong không khí truyền đến nhàn nhạt hương khí, nhưng căn bản không có tâm tư đi thưởng thức.

Thẩm Tầm vội vàng đi theo ra ngoài, vừa định tiến lên nói với nàng những gì, Tư Đồ Lan đột nhiên dừng bước, thản nhiên nhìn hắn một cái, nói ra lời cũng có chút hờ hững.

"Ngài cùng thái tử phi cùng nhau trở về đi." Sau đó cũng không quay đầu lại hướng phía trước đi.

Bởi vì Thẩm Tầm kia một phen não không phát triển hành động, nàng mới vừa từ trong quý môn quan đạo qua một vòng trở về, còn chưa khôi phục lại, nói chuyện cũng không thể nào khách khí.

Thẩm Tầm sững sờ ở tại chỗ, một câu cũng không nói lên được, hắn phân không rõ nói dối cùng nói thật phân biệt, đứng ở nơi đó suy nghĩ cực kỳ lâu.

Tư Đồ Lan lại quay đầu đi, nhìn về phía một bên lui ra thái tử phi nương nương, lại nhìn một chút phía sau nàng Lăng Giang, há mồm nói vài chữ, cũng không biết là tại đối với người nào nói.

"Đừng chọc ta."

Thanh âm cũng không phải rất lớn, thậm chí có chút ít, cũng đang trong nháy mắt khí phách khí tràng toàn bộ khai hỏa.

Vừa vậy xem quá nàng cùng hoàng đế một phen đối thoại, Hoắc Thanh Thu nhìn ánh mắt nàng không lên tiếng, thế nhưng cũng có chút tim đập nhanh, chỉ im lặng không lên tiếng mà dẫn dắt thị nữ từ mặt khác một

con đường thượng rời đi, tức giận nữ nhân đáng sợ nhất, trước mắt muốn tận lực tránh cho ngay mặt va chạm.

Tư Đồ Lan quay đầu bước đi, Châu Dữu vẫn ở ngoài cửa cung hậu , thấy nàng đi ra, vội vàng đi theo phía sau của nàng, xem nàng tâm tình rất là không tốt bộ dáng, cũng không dám câu hỏi.

Thẩm Tầm nhắc chân đi theo qua, phía sau thái giám lại vội vàng đuổi theo hẳn, một bước cũng không dám hạ xuống.

Tư Đồ Lan đi vài bước, rất nhanh ý thức được mặt sau có người theo, vì thế lại dừng bước, lướt mắt hơi hơi quét tới.

"Như thế nào? Điện hạ không biết hồi Đông cung lộ sao?" Nhận thức thời gian dài như vậy tới nay, Tư Đồ Lan vẫn là lần đầu đối với hẳn nổi giận, "Nếu người còn không biết chính mình sai ở đâu. Từ hôm nay trở đi, không cần lại bước vào Mật Lan cung một bước."

Nói xong liền hướng phía trước mà đi, cũng không quay đầu lại, cũng không biết là thật sự vượt ngoài phần nộ, vẫn là quyết tâm muốn cho hẳn hấp thủ giáo huấn, không cần lại làm chuyện ngu xuẩn như thế .

Thẩm Tầm quả nhiên không dám lại theo nàng, chỉ lẳng lẳng đứng ở tại chỗ vẫn nhìn bóng lưng nàng, thẳng đến rốt cuộc nhìn không thấy , hẳn mới ủy khuất cúi đầu, vô ý thức chớp mắt, mũi có chút chua xót.

Sau một lúc lâu, mi mắt thượng treo hai giọt trong suốt tiểu thủy châu.

Hẳn giống như làm sai cái gì sự nhạ Lan Lan sinh khí.

Làm sao được, làm sao được nha?

Tác giả có lời muốn nói: hình như là tại 12 điểm phía trước đi QQQ ông trời của ta nột rốt cuộc không cần ăn bàn phím ...

Chương 27 một chữ ôn nhuễn

Tư Đồ Lan nói không chính xác Thái Tử tới gần Mật Lan cung một bước, thật đúng là liền phó chư thực tiễn , phân phó tất cả hạ nhân, nhìn thấy hần liền tự động không nhìn, liền coi như không người này giống nhau.

Nàng kỳ thật cũng không phải nhẫn tâm, chỉ là chỉ có làm như vậy mới có thể làm cho Thái Tử hấp thụ giáo huấn, ngã một lần, không cần lại không đầu óc làm việc. Huống hồ nàng cũng là rõ ràng nhân, có tính tình có tôn nghiêm, bị người khi dễ cũng không phải có thể tùy tiện quên , cho nên từ trước đến nay không cho là mình ở trên chuyện này làm sai cái gì.

Đỗ đáng thương Thẩm Tâm, mỗi ngày dùng cơm xong liền tại Mật Lan cung cửa ngồi canh chừng, tội nghiệp nhìn thủ vệ cung nhân, hi vọng bọn họ có thể phóng chính mình đi vào.

Đối mặt như vậy thâm tâm Thái Tử điện hạ, đám cung nhân đều sinh vài phần lòng trắc ẩn. Khả tuy nói đối phương là Thái Tử, dù sao vẫn là muốn nghe chủ tử nhà mình mà nói, Thái Tử đầu óc không quản sự, lấy bọn họ không có biện pháp, lương đệ liền không giống nhau, có thực quyền có hậu đãi, loại thời điểm này ngược lại là ai cũng không dám đắc tội.

Tư Đồ Lan tựa hồ là quyết tâm không nghĩ đến ý hần, mỗi ngày đại môn không ra nhị môn không bước, đơn giản liền tại chính mình trong tẩm cung tú khởi hoa đến, nàng vốn là tinh thông nữ hồng, tú cái hà bao tự nhiên không nói chơi.

Phía trên tuy rằng không để ý tới Thẩm Tâm, nhưng này hà bao lại là tú cho hần , song mặt thù, chính là một đóa châm pháp xảo diệu bán đóa hoa lan, chưa hoàn công, đã cụt thần vận. Nàng cũng không biết mình là nghĩ như thế nào , vừa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại không có pháp

dứt bỏ, trong lòng lửa chính mình bất quá là giết thời gian mà thôi, nhưng vẫn là nhịn không được tưởng tượng Thái Tử thu được thứ này bộ dáng.

A a a, thật phiền táo a.

Nàng tâm tình bây giờ hết sức phức tạp, ngay cả chính mình cũng có chút xem không hiểu mình, chỉ một bên tú gò một bên miên man suy nghĩ, không cẩn thận liền đem ngón tay cho chọc thủng. Tư Đồ Lan "A" một tiếng nhìn mình thủ, càng xem càng lại giận, đơn giản hướng mặt đất một ném, không tú !

Người không phải có thái tử phi sao? Lại hiền lương thực đức lại mỹ mạo hơn người, trả cho người tú cái quý a.

Lâm Nhu lúc tiến vào, nhìn thấy chính là như vậy một bộ cảnh tượng, có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, phương kêu: "A Lan tỷ tỷ."

Tư Đồ Lan nhìn nàng một cái, vội vàng đổi lại một bộ chẳng phải dọa người biểu tình, "Làm sao nha."

"Thái tử phi phái người gọi ngài qua một chuyến đâu..." Lâm Nhu có chút do dự, cuối cùng vẫn là nói ra, cuối cùng, lại bồi thêm một câu, "Ta cảm giác nàng khẳng định bất an cái gì tốt tâm, hoặc là tỷ tỷ người liền nói bệnh mình thôi?"

Giả bệnh cũng quá vụng về , Tư Đồ Lan không lên tiếng, chỉ trong đầu yên lặng nghĩ nghĩ.

Thái tử phi loại thời điểm này gọi nàng quá khứ, không biết là xuất phát từ mục đích gì. Hai người lần đầu tiên gặp mặt chính là như vậy một bộ gương cung bạt kiếm bộ dáng, hoàn toàn không pháp tưởng tượng một mình ở chung sẽ là như thế nào một bộ cảnh tượng.

Kỳ thật, nàng cũng có chút xem không hiểu cái này thái tử phi. Tính tình bản tính đều sờ không rõ ràng bộ dáng, chỉ trước kia nghe nói là cái ôn nhu lại hiền hoà nhân, hoàng đế chắc cũng là nghe nói như vậy thanh danh, mới đem nàng triệu vào trong cung đến . Mấy ngày hôm trước sự tình, nàng cũng không có làm ra đặc biệt gì hành động, tuy rằng thoát nhìn thực bình thường, nhưng càng là bình thường càng là có chút kỳ quái, Thái Tử như vậy đối đãi nàng, tầm thường cô nương gia phải không khả năng làm được lãnh tĩnh như thế , ngay cả Tư Đồ Lan đều tự nhận là không thể bình tĩnh đối mặt, nàng nhưng chỉ là như vậy một bộ lạnh nhạt mà thuận theo phản ứng, ẩn ẩn để người người được một tia nguy hiểm hương vị.

Nói nàng có khả năng xuất phát từ ghen tị còn đối với chính mình xuống tay đi, cảm giác không quá khả năng, này Đông cung tổng cộng liền các nàng 2 cái phi tử, chính mình muốn là xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thái tử phi khẳng định thoát không khỏi liên quan, đến thời điểm rơi vào cái ghen tị danh hào, hoàng hậu chi vị cũng không bảo hiểm. Huống hồ, nàng căn bản cũng không có tại thái tử phi trong mắt nhìn thấy ghen tị hai chữ, không biết là xuất phát từ khác mục đích, hay là thật đối Thái Tử không có gì cảm tình.

Nàng bên này nghĩ đến quá xa, Lâm Nhu thật lâu đợi không được phản ứng, đành phải lại lên tiếng hỏi một câu: "Tỷ tỷ ngài đi không?"

"Đi, đương nhiên muốn đi." Tư Đồ Lan đứng dậy sửa sang lại quần áo, ánh mắt quét đến địa thượng cái kia không có tú xong hà bao, cuối cùng là thở dài một hơi, đem nhặt lên, nhẹ nhàng các ở trên mặt bàn.

"Nàng là thê ta là thiếp, vốn là kém một bậc, triệu ta đi ta nhất định phải đi, lại biện pháp gì đâu? Chỉ có thể binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn ."

Lâm Nhu há miệng, do dự thật lâu, mới nói: "Cái kia... Điện hạ ở ngoài cửa đâu."

Tư Đồ Lan sửng sốt, nói: "Nga."

"..." Lâm Nhu nhất thời im lặng, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ rầu rĩ đi theo nàng mặt sau, nhỏ giọng nói lầm bầm, "Tỷ tỷ thật ngoan tâm, Nhu Nhu đều nhìn không được ..."

"Người nói cái gì." Tư Đồ Lan quay đầu lại, cố ý hỏi.

"Không có không có không có." Lâm Nhu vội vàng vẫy tay, ấp úng nói, "Ta nói bên ngoài thời tiết thật không sai a..."

Lâm Nhu vừa nói lời nói, Tư Đồ Lan đều nghe được rành mạch, liếc nàng liếc mắt nhìn, tức giận nói: "Hắn chính là bị chiều hư , từ tiểu không chịu quá tội gì, như vậy làm sao có khả năng nhớ kỹ giáo huấn? Ta cũng không có can đảm làm cho hắn chịu tội, tùy tiện lượng một lát liền đủ , nhìn hắn còn hay không dám phạm xuân."

Lâm Nhu một cái, lại nhỏ thanh keo kiệt nói: "Khiến một cái ngốc tử không phạm xuân... Tỷ tỷ ngài thật là có điểm hà khắc rồi..."

"Người có ý kiến?" Tư Đồ Lan bán cười liếc nàng một cái, sau một lúc lâu, chậm rãi nói, "Ta không đem hắn đương ngốc tử."

Vừa mới dứt lời, Lâm Nhu sửng sốt, nhất thời có chút buồn bã.

Tư Đồ Lan cho mình vẫy lên một kiện màu đỏ thắm áo choàng, liền hướng ngoài cửa đi, vừa nói: "Chuyện ngày đó, Châu nhi hắn là đã nói với người. Kỳ thật ta lá gan rất nhỏ, nhưng càng là nhát gan càng là chỉ dám đập nôi chìm thuyền mà thôi, nói thật, nếu lúc ấy bệ hạ thật sự muốn ta cuốn gói rời đi, ta nhất định là không hai lời , bởi vì Thái Tử cũng không phải trách nhiệm của ta, không cần phải vì hắn dừng lại ở nơi này quý quyết trong thâm cung."

"Lưu cũng thế, đi cũng thế, cũng liền chuyện như vậy. Lấy việc đều xem đăm một điểm, sẽ phát hiện rất nhiều chuyện tại tánh mạng của người trung không có trọng yếu như vậy."

Lâm Nhu vẫn lảng lảng đứng ở tại chỗ, sau một lúc lâu mới đi theo qua, kỳ thật nàng nghe được không phải rất hiểu, nhưng đại khái ý tứ là biết đến không sai biệt lắm. Lương đệ loại này tùy tính tâm tính, cũng làm cho nàng nhất thời có chút xem không rõ.

Tư Đồ Lan bước chân có chút do dự, lại không có chậm lại, chỉ tại vượt qua cửa cung thời điểm dừng lại một lát.

Vừa ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Tâm đứng ở thủ vệ bên cạnh, đáng thương triều nơi này nhìn, cũng không biết hẳn đứng ở chỗ này bao lâu.

Thủ vệ đều cẩn tuân chủ tử nhà mình phân phó, liên nói cũng không dám cùng Thái Tử nói một câu, chỉ tại trong lòng cảm thán, thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn a.

Đường đường một quốc Thái Tử, luân lạc tới bị sập cửa vào mặt tình cảnh, ngẫm lại cũng hiểu được rất thâm .

Nhìn thấy Thẩm Tâm như vậy bộ dáng đáng thương, Tư Đồ Lan trên mặt biểu tình có chút cương ngạnh, không thể nói rõ mình bây giờ là cái gì tâm tình, trong lòng đấu tranh một phen, quyết định làm làm cái gì cũng không phát hiện, tiếp tục đi về phía trước.

"Lan Lan..."

Phía sau truyền đến một tiếng hơi yếu nước nỡ, hèn mọn lại thâm, để người nghe được trong lòng run lên.

Tư Đồ Lan lông mi nháy một cái, giả vờ cái gì cũng không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, thái tử phi còn tại ngọc huy cung chờ nàng đâu, đi trễ nói không chừng liền đi cáo ngự trượng, cái gì lương đệ cố ý chậm trễ thái tử phi a, lương đệ không đem thái tử phi để vào mắt a linh tinh.

Nàng cố ý vì chính mình kiểm soát, bước chân lại nhịn không được thả chậm chút.

"Lan Lan người không cần tức giận ... Ta biết sai lầm."

Thanh âm kia còn đang tiếp tục, chỉ là càng ngày càng nhỏ.

Thẩm Tầm mấy ngày nay mỗi ngày đều tại giữ cửa nàng đi ra, nhưng là đều không có đợi đến nhân, nín nhiều ngày như vậy rốt cuộc nhìn thấy hắc hèn khiên mộng nhiều nhân, tâm tình tự nhiên là lại ủ khuất vừa buồn đau.

Ba ngày, còn chưa đủ trưởng.

Tư Đồ Lan khẽ cắn môi, không quay đầu, chỉ cứng lên thanh âm hỏi: "Nơi nào sai lầm?"

Thấy nàng rốt cuộc sửa lại chính mình, Thẩm Tầm hưng phấn ngẩng đầu lên, nhưng là sững sốt sau một lúc lâu, lại cái gì cũng nói không ra đến.

Hắn không biết chính mình nơi nào sai lầm.

Tư Đồ Lan đợi đã lâu, không thể nghe trả lời, có chút thất vọng cùng không cam lòng, lại cũng không thể nề hà.

Vừa định muốn nâng chân rời đi, phát hiện mình giống như bị thứ gì kéo lại, Tư Đồ Lan vừa quay đầu lại, nhìn thấy chính mình tay áo bị hắn nắm chặt ở trong tay.

Thẩm Tầm không dám khiên tay nàng, lại không dám ôm lấy nàng, chỉ dám lặng lẽ sờ sờ kéo lấy của nàng một khúc tay áo, ghen một cổ kinh không để nàng rời đi, cổ miệng liên nói cũng không dám nói một câu.

Tư Đồ Lan cố ý nói: "Của người thái tử phi triệu ta đi đâu, đi về nhưng liên không xong... Buông ra."

Thẩm Tầm không buông tay, cố chấp lôi kéo của nàng tay áo, thanh âm càng ngày càng nhỏ. Bảy phân ủy khuất, ba phần phần nộ, "Lan Lan không cần không để ý tới ta..."

Tư Đồ Lan vừa định nói chút nói dối, đột nhiên phát hiện hắc trong hốc mắt toàn một uông lệ, cúi đầu, một đôi ướm sưng ánh mắt liên như vậy không dám tin đang nhìn mình, trong lòng đột nhiên run lên.

Kia thanh tú thiếu niên đứng ở cửa cung vạn trượng trong nắng chiều, cao to mà cao ngất, mắt bên trong lại mang theo vài phần khẩn trương, thậm chí còn có chút tuyệt vọng, như là đối nào đó trân quý gì đó không thể dứt bỏ.

Tư Đồ Lan đột nhiên cảm thấy lần này là chính mình làm sai lầm, hắc đem một trái tim chân thành phụng ở trước mặt mình, không có lý do gì đi giảm lên. Thẩm Tầm có lẽ thật sự không biết mình phạm sai lầm gì, cũng không nhất định có thể như vậy triệt để sửa lại. Nhưng hắc đối với chính mình quyến luyến cùng cố chấp, lại là chân chân thực thực tồn tại, không có pha tạp bất cứ nào thứ khác, thuần túy mà lại tốt đẹp.

Chẳng sợ hắc cái gì cũng đều không hiểu, tâm trí tựa như ba tuổi hài đồng, chẳng sợ hắc tổng là tại gặp rắc rối còn không biết chính mình sai ở nơi nào, chỉ cần hắc nguyện ý tín nhiệm bản thân, có lòng đi bảo vệ mình cũng đủ rồi.

Tỉ mỉ nghĩ, cả đời này có thể có một người như thế yêu chính mình, kỳ thật rất không sai ...

Tư Đồ Lan chậm rãi hồi lại đây đầu, nhìn hẩn nắm chặt trụ tay áo đôi tay kia, thanh âm có chút nghẹn ngào, lại có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định: "Bên ngoài như thế lạnh, người đứng bao lâu."

Thẩm Tầm không biết nàng cái này phản ứng là là sao thế này, nhưng vẫn là chi tiết nói: "Không biết."

"Nếu ta một đời đều không để ý người, người tính toán tại đây ngoài cửa trạm một đời sao?"

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm rất là sửng sốt, tựa hồ không rõ vấn đề này có ý nghĩa gì, chỉ đương nhiên nói: "Trạm."

Một chữ ôn nhuận, lại kiên định như đá.

Tư Đồ Lan thân mình cứng đờ, nước mắt liền không hề dấu hiệu rơi xuống.

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay khai giảng, một ngày đều là ở trên xe vượt qua ... Thì tốc quá tra, tổng là càng thật sự chậm thực xin lỗi đại gia, v sau sẽ tận lực bảo trì ngày càng .

Cám ơn dụ hiếu du cô nương lưu đạn.

Nhắn lại mãi 25 lời sẽ đưa phân.

Đẩy một chút đầu máy văn < ái thiệp >

Địa chỉ:

Ứng tiểu đàn chưa từng nghĩ tới,

Đọc 10 năm sách thánh hiền,

Cuối cùng toàn dừng ở khuê phòng tình thú thượng.

Nàng thậm chí hoài nghi...

Nghe không được tử viết, nam nhân của nàng liền cứng rắn không đứng dậy.

Chương 28 thái tử phi đối mặt

"Lan Lan người tại sao khóc." Thẩm Tầm có chút không biết làm sao đứng ở tại chỗ, sợ hãi nhìn nàng, "Tầm nhi không bao giờ chọc người tức giận, đừng khóc hảo không hảo."

Lúc này Tư Đồ Lan khó được không có phản bác hẳn, vừa định thân thủ lau, lại có một cái so nàng càng nhanh bàn tay lại đây, thật cẩn thận lau ở khóe mắt nàng thượng, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, một bên sát một bên an ủi: "Không khóc không khóc." Như vậy dễ tiểu hài tử ngữ khí, cũng không biết là học với ai.

Có lẽ là Thái Tử bị như vậy hống hơn, cho nên cho rằng người khác khóc cũng cần như vậy hống. Có lẽ khi hẳn đáy lòng, Lan Lan mới là cái cần bảo hộ tiểu hài tử.

Tư Đồ Lan đáy lòng mềm nhũn, cuối cùng là thở dài một hơi. Nàng vẫn là quá dễ dàng phá công , liên trang mô tác dụng cũng sẽ không, chỉ là đối mặt như vậy một đôi đáng thương ánh mắt, mặc cho ai cũng sẽ cầm giữ không được đi.

Chung quanh còn có hạ nhân nhìn, lại đều ghen cười không dám nói lời nào, chỉ có ý vô tình hướng bên này xem, chuẩn bị chờ bọn hắn đi sau lại lên thảo luận dường như.

Tư Đồ Lan có chút xấu hổ đem hẳn tay cầm xuống dưới, khịt khịt mũi, "Về sau không cần lại làm loại chuyện này , người muốn làm cái gì đều

phải trước đó theo ta thương lượng hảo, tái xuất cái gì ngoài ý muốn, ta nhưng liền thật sự mặc kệ người."

Đây là Thẩm Tầm sinh ra tới nay nghe được đáng sợ nhất uy hiếp, vội vàng đảo tới giống nhau gật đầu, "Tầm nhi tất cả nghe theo người!"

"Khó mà làm được." Tư Đồ Lan lại có chút do dự, "Người về sau là muốn làm hoàng đế , ta lại như thế nào ép buộc, nhiều nhất cũng chính là cái phi tử, một cái hoàng đế cái gì đều nghe phi tử , ta đây chẳng phải là thành họa quốc yêu phi?"

Thẩm Tầm cúi đầu suy tư thật lâu, không thể tiêu hóa đoạn văn này, đành phải hướng nàng đầu đi nghi vấn ánh mắt, sợ hãi hỏi: "Kia hoàng đế nên nghe ai ."

Tư Đồ Lan nhất thời không nói chuyện, suy nghĩ thật lâu, mới nói: "Nghe người chính mình ."

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, người muốn tại đăng cơ phía trước biến hảo, trở nên độc lập mà cường đại."

Thẩm Tầm cái hiểu cái không ồ một tiếng, lẳng lẳng nhìn nàng không nói chuyện.

"Chúng ta không nóng nảy, từ từ đến." Tư Đồ Lan an ủi hần một tiếng, lại nói, "Thái tử phi triệu ta đi đâu, không thể chậm trễ lâu lắm, phải đi trước . Người về chính mình tầm điện đi, đem ta lần trước dạy cho người chức quan lớn nhỏ đều học thuộc lòng, không học thuộc lòng đừng tới gặp ta."

Không đợi hần trả lời, Tư Đồ Lan lại bổ sung một câu: "Còn có, về sau tại cha người hoàng trước mặt, tốt nhất là làm bộ như theo ta không quen bộ dáng. Tại người không có năng lực bảo hộ của ta thời điểm, không cần xuất đầu che chở ta."

Thẩm Tầm vừa nghe, nhất thời rất được thương, đập lạp đầu không nói chuyện, còn dư lại nói liền một câu cũng không có nghe lọt.

Thằng đến Tư Đồ Lan thân ảnh biến mất ở trước mặt, hắn mới đầy mặt ủy khuất ngẩng đầu, đối với không khí hừ hai tiếng.

Lan Lan đây là ghét bỏ hắn không bản lĩnh đâu.

XXXX

Đã muốn vào đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc dù không có tuyết rơi, trong không khí cũng vẫn là ẩm ướt lạnh lẽo ẩm ướt lạnh lẽo , Bắc Phong nhất quyết không tha tước Tư Đồ Lan cổ, không để cho nàng tùy vào rừng mình một cái.

Kỳ thật nàng có chút không dám đi vào.

Ngọc huy cung là thái tử phi tẩm cung, ly Thái Tử gần nhất, phong cảnh cũng tuyệt đẹp. Mới vừa vào môn, liền có thể phát hiện mai hoa chi tràn ngập toàn bộ sân, chỉ là lúc này cũng không phải mùa hạ, trên mặt hồ chỉ có vài miếng lá sen héo rũ bốn phía phiêu linh . Tuy nói bội cảm ân lương, lại cũng để người cảm thán Tứ Quý Vô Thường.

Khai quốc hoàng đế ham thích với hưởng lạc, Đại Chu hoàng cung cùng dĩ vãng cấu tạo cũng không quá quan tâm giống nhau, coi như là đường vòng lối tắt.

Trong lòng bao phủ một cỗ mặc danh áp lực cảm, sắp phải đối mặt nhân, không chỉ có là cùng nàng cùng thị một chồng nữ nhân, càng là có quyền có thể thái tử phi, cho dù là mới vừa tới Đông cung còn không có đứng vững gót chân, nói chuyện cũng là so với chính mình có phân lượng .

Phía trước đánh đối mặt thời điểm, chính mình đang tại nổi nóng, nói chút không nên nói lời nói. Hiện tại tại Đông cung, thái tử phi muốn chinh

mình ngược lại là dễ như trở bàn tay.

Khả lại nghĩ như thế nào cũng cuối cùng là phải đối mặt , Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, tùy cung nhân vào điện, vừa nâng mắt liền nhìn thấy cái kia đoán không chừng thái tử phi.

Hoắc Thanh Thu hơi hơi quét nàng liếc mắt nhìn, nhất thời đổi lại mặt khác một loại biểu tình, trên mặt tiểu ý tràn đầy, quả nhiên là thân thiết động lòng người.

"Muội muội người đến rồi?"

Người là ai muội muội ... Tư Đồ Lan da mặt thoáng trều, ta giống như so người còn đại một tuổi đi.

Nhưng có chút lời là chỉ có thể ở đáy lòng không thể nói ra được , Tư Đồ Lan cương ngạnh nói: "Thái tử phi có cái gì phân phó cứ việc nói thẳng."

"Ai còn có thể phân phó còn người?" Hoắc Thanh Thu đầy mặt tiểu ý, chậm rãi đi xuống, đỡ lên tay nàng, "Này Đông cung nhưng liền hai người chúng ta chủ tử, này về sau nói không chừng còn có thể có nhiều hơn tỷ muội, chúng ta hiện tại tự nhiên là người trên một cái thuyền . Muội muội không cần khẩn trương, ta sẽ không ăn của người."

Này thái độ... Thật là có chút kỳ quái a, thực dễ dàng để người nhớ tới "Nham hiểm" ba chữ.

Tư Đồ Lan có chút đoán không ra ý của nàng, nhưng vẫn là theo nói nói: "Ngài là thê, ta là thiếp, tại sao có thể đánh đồng đâu?"

Vừa mới dứt lời, một cái thanh âm quen thuộc truyền tới, "Yêu, ngài cũng biết mình là thiếp a?"

Nghiêng đầu vừa thấy, chính là nhiều ngày không gặp Lăng Giang, tựa hồ là phàn thưởng cảnh cao, có hậu trường cái gì cũng không sợ đường như, đầy mặt khiêu khích nhìn mình.

Thái tử phi khoe miệng trào phúng cười, nhưng vẫn là trang mô tác dạng quát lớn nói: "Lăng Giang, không được nói lung tung, còn không cho lương đệ bồi tội?"

"Lăng Giang cho lương đệ bồi tội ." Nàng đồ rất là phối hợp, chỉ là phá lệ tăng thêm lương đệ hai chữ này, như là tại cường điệu nàng là thiếp giống nhau.

Tư Đồ Lan lần này đồ khó được không có phản phúng trở về, cúi thấp đầu không nói chuyện, một bộ mặc cho người làm thịt bộ dáng.

Nàng ngược lại không phải thật sự là hảo khi dễ, chỉ là nơi này là người khác địa bàn. Chính cái gọi là ngôn nhiều tất thất, sinh nhất thời miệng lưỡi cực nhanh, chẳng những không có ưu việt, còn có thể bị người bắt lấy thóp, đơn giản ngậm miệng không nói .

Về phần cái kia Lăng Giang, cũng không có cái gì hảo thuyết , tại đây trong cung, ngang ngược nhân từ trước đến giờ đều sống không lâu.

"Muội muội thật sự là hảo tính nết." Thái tử phi ha ha nở nụ cười hai tiếng, lời vừa chuyển, "Khó trách Mộ tướng quân như vậy thích người..."

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ.

Mộ tướng quân?

Họ Mộ nhân nàng chỉ nhận thức một cái, chính là trước kia từng có hôn ước Mộ Tử Xuyên, bọn họ quen biết thời gian rất ngắn, cảm tình kỳ thật không phải rất sâu. Chuyện này kỳ thật cũng không phải bí mật, hoàng

để hoàng hậu đều biết, cũng chưa nói những gì, thái tử phi đột nhiên nhắc lên, rốt cuộc là có ý tứ gì?

Không đúng... Đây giống như không phải trọng điểm, trọng điểm là, hẳn như thế nào lại đột nhiên Thành tướng quân ?

Tư Đồ Lan vẫn không nói chuyện, Hoắc Thanh Thu cũng không dừng lại miệng, "Đáng thương Mộ tướng quân một tấm chân tình, người trong lòng lại thành người khác mới gả nường, thật sự là đáng buồn đáng tiếc nha."

"Không rõ nường nường đang nói cái gì." Nàng cắn môi dưới, tận lực làm cho chính mình mà nói càng khách khí một ít, để tránh hồng đại cục.

"Được rồi, không đùa người." Thái tử phi thanh âm lại mềm nhũn vài phần, như là có một loại độc dao mị lực, tô đến đáy lòng người đi, như trước mắt đứng là người đàn ông, nhất định muốn cầm giữ không trụ, "Hôm nay triệu người tới đúng là có chuyện thương lượng, 7 ngày sau liền là mẫu hậu sinh nhật, bệ hạ cố ý hạ chỉ mệnh lệnh lục cung cùng khánh, ta người đều là thần tức, tự nhiên là muốn trợ hứng một hai ."

"Thanh Thu thưởng nhỏ thiện vũ, ở trên yến hội hiến vũ một khúc đồ cũng không phải việc khó. Khả mọi người liền không giống nhau, cũng không biết có cái gì sở trường trò hay?"

Tư Đồ Lan thản nhiên nói: "Không có."

"Vậy cũng không quan hệ." Hoắc Thanh Thu để sát vào chút, "Tỷ tỷ đều thay người nghĩ xong, ta khiêu vũ, người tới tấu nhạc liền là. Nghe nói Tư Đồ Lương đệ thiện đàn cổ, chúng ta như vậy tổ hợp chẳng lẽ không đúng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh sao?"

"Cầm kỹ vụng về, không xứng cùng thái tử phi cùng đài."

"Cứ như vậy nói định, 7 ngày bên trong, cho bản cung luyện hảo hoài Tống dang khúc < ngọc thượng chiết >, sai lầm một cái điều, ta nhưng là không buông tha của người nga."

Nghe này bán mang uy hiếp bán mang vui đùa mà nói, Tư Đồ Lan cứng cứng chờ, < ngọc thượng chiết > tuy là hoài Tống lưu truyền xuống dang khúc, lại là có rất ít nhân hội đạn, cho dù là khổ luyện mấy thập niên cầm sù, cũng rất khó nắm chắc này thủ khúc thần vận, huống chi Tư Đồ Lan đánh đàn chỉ là cái thường dân, thuộc về mọi thứ đều sẽ mọi thứ đều không tinh loại hình, làm cho nàng tại bảy ngày bên trong học được này thủ khúc, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

"Nường nường có thể đi ngoài cung thỉnh tài nghệ cao siêu cầm sù đến diễn tấu, ta thật sự..."

"Người đây là không đem ta để vào mắt sao?" Hoắc Thanh Thu nheo lại mắt hỏi lại, "Mẫu hậu thích người, điện hạ cũng thích người, những này ta đều biết. Nhưng người chớ quên, này Đông cung vẫn là ta nói tính."

Tư Đồ Lan hiện tại quả thực có khổ nói không nên lời, trước mắt cô nường này thoát nhìn cũng chính là cái không có gì tâm tư tiểu muội muội, như thế nào như vậy đuổi tận giết tuyệt a.

Tỉ mỉ nghĩ, kỳ thật tấu cái nhạc cũng không phải đại sự gì, đến thời điểm nếu xảy ra điều gì sai, người bình thường cũng nghe không hiểu. Liên sợ nàng có mục đích riêng.

Nàng bây giờ là đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, Hoắc Thanh Thu tựa hồ tâm tình rất tốt, lại nói: "Lại nói tiếp, đồ có sự tình quên nói cho người biết."

Nói, nàng đem thân mình khuynh lại đây, hà hơi như lan, "Đại hôn ngày đó buổi tối, điện hạ là ngủ ở ta chỗ này."

Tư Đồ Lan như bị sét đánh.

Ngược lại không phải giật mình những lời này mặt ngoài ý tứ, mà là đang trong nháy mắt cho là mình thấy quý, Thẩm Tầm ngày đó buổi tối rõ ràng liền tại Mật Lan cung đợi, ngày thứ hai liền đi hoàng đế chỗ đó. Thái tử phi loại thời điểm này nói ra những lời này, tổng cảm giác sau lưng có điểm mao mao ...

Lòng nói điện hạ ở đâu ngủ chuyện không liên quan đến ta, thế nhưng ta lá gan rất nhỏ, ngài đừng như vậy làm ta sợ thật sao...

"Người nghe rõ ràng chưa?" Hoắc Thanh Thu lại bỏ thêm một câu, "Thái Tử đại hôn ngày đó buổi tối, người chưa từng thấy qua hân, hiểu sao?"

Tư Đồ Lan lúc này mới phản ứng lại đây, nàng đây cũng là hi vọng chính mình chớ nói ra ngoài ý tứ. Lòng nói chính mình nhất định là bị Thẩm Tầm cho lây bệnh, thế nhưng không có ở trước tiên nội nghe mình bạch người ta ý tứ...

Theo lý thuyết, đêm tân hôn, trượng phu bỏ xuống tự mình đi tìm nữ nhân khác, nàng hân là tức giận trả thù mới đối, lại không tốt cũng phải đi hướng hoàng đế hoàng hậu cáo cái trạng, nhưng này cái thái tử phi lại chủ động không để cho nàng muốn lộ ra ra ngoài, tựa hồ so Tư Đồ Lan lo lắng hơn người khác biết dường như.

Hoắc Thanh Thu lại dặn dò hai câu: "Chuyện này, chỉ cần người không nói ra đi liền không ai sẽ biết. Đối người tốt, đối với ta cũng hảo."

Tư Đồ Lan cau mày, tưởng gật đầu, lại dừng lại.

Nàng tâm tình bây giờ hết sức phức tạp... Hôm nay việc này, tổng cảm giác chỗ nào chỗ nào đều không đối đầu?

Tác giả có lời muốn nói: ta thật không phải là cố ý tha a... Mấy ngày nay khai giảng sự tình thật sự nhiều lắm, thời gian còn không có ổn định lại. Lại muốn thu thập gì đó còn muốn chuẩn bị ngày mai hình ảnh ngôn ngữ ppt bình luận lấy bình thường phân, còn muốn chuẩn bị thưởng quyền sách xuất bản đăng bản thảo sạch, còn muốn chiếu cổ cửa hàng online giao hàng sự tình, đuổi ở nơi này tối bận rộn mẩu chốt thưởng vào v, ta cũng thực bất đắc dĩ a, ai còn không điểm chính mình sự tình đâu kể một đình chỉ có thể nói sẽ mau chóng đem những này loạn thất bát tao sự tình bận rộn xong nha... Đại gia thông cảm một chút. ps: ta châu tượng có nói qua chính mình năm nay năm thứ nhất đại học, vừa mần thập bát không lâu, tâm trí không phải thực kiện toàn... Cho nên có vài nhân thân công kích liền không muốn đối với ta lên hảo sao?

Chương 29 cổ nhân

Thái tử phi nếu thả ra nói, nàng đương nhiên cũng không dám không nghe theo. Ứng là một chuyện, chân chính đi thực tiễn lại là một chuyện, chung quanh đây cũng không có nhân giáo, Tư Đồ Lan đành phải mang theo thị nữ đi tìm cung đình nhạc sĩ, bởi vì là có việc cầu người, chẳng sợ đối phương chức vị so với chính mình muốn thấp, cũng muốn tự mình đi bái phỏng mới tốt.

Này Đại Chu hoàng cung bố cục thật là có chút để người đau đầu, chỉ là muốn đi một chuyến ngự nhạc phường, lại còn muốn theo Hàm Nguyên cung trước mặt trưởng nói xuyên qua, mấy ngày hôm trước ra chuyện như vậy tình, Tư Đồ Lan thật là có chút chột dạ. Tổng cảm giác cùng hoàng đế kết liễu thù đường như, cùng làm tặc giống nhau thấp thỏm vạn phần.

Mới vừa đi hai bước, đột nhiên nghe bên cạnh một loạt có vẻ chỉnh tề tiếng bước chân, rõ ràng cho thấy nghiêm chỉnh huấn luyện trong quân doanh nhân, Tư Đồ Lan có chút tò mò quay đầu vừa thấy, Phi Dương xò xác tiêu điều chi khí liền như vậy đập vào mặt, cũng làm cho nàng hoảng sợ.

Vốn định mang theo Lâm Nhu bước nhanh đi qua, lúc này ngược lại là dừng bước, những người đó ly còn rất xa, nhưng vừa thấy chính là đến yết kiến hoàng đế , tự nhiên muốn thoái nhượng ba phần.

Lâm Nhu có chút người nhát gan đứng ở sau lưng nàng, còn nhịn không được lặng lẽ nhìn mấy lần, ở trong thâm cung này đầu đợi mấy năm, trừ thị vệ Đại ca, nàng thật đúng là rất ít nhìn thấy vài cái hán tử.

Tư Đồ Lan cúi đầu, cũng không nhịn được quan sát vài lần. Đây vừa thấy ngược lại là hoảng sợ, người cầm đầu hai mắt âm vụ, khoát chớp mũi mặt, trên người triều phục vừa thấy chính là thân vương cấp bậc, Đại Chu hoàng tự thừa thốt, duy nhất vương gia chính là Hoa Xương vương Thẩm Kiêm .

Được, lai lịch không nhỏ, càng là muốn thoái nhượng, miễn cho không cẩn thận va chạm đến , chính mình có mấy chục cái mạng cũng không đủ để .

Tư Đồ Lan sắc mặt cung kính đứng ở tại chỗ, chờ bọn họ trước đi qua.

Một hàng kia nhân nhìn không chớp mắt triều Hàm Nguyên điện phương hướng đi, người người quân dung túc chỉnh, vừa thấy chính là kinh nghiệm huấn luyện tướng sĩ, chỉ là đều không có bội đao, lúc này mới không hiện được đáng sợ như vậy.

Bắc Phong hô hô thối lại đây, thối đặc mặt người thượng sinh lãnh sinh lãnh đau, Tư Đồ Lan có chút xin lỗi khịt khịt mũi, ánh mắt thực tùy ý quét tới.

Sau đó, nàng liền cả người cứng ở tại chỗ.

Đi ở Hoa Xương vương bên trái người kia, dáng người cao to, mũi cao thẳng, cứ việc cước bộ như trước hướng phía trước đi lại, một đôi xán Nhược Minh châu con người lại về phía sau ngưng mắt nhìn chính mình.

Mộ Tử Xuyên...

Tư Đồ Lan hô hấp có chút hỗn loạn, như là không dám đối mặt cái gì bình thường, nắm lên Lâm Nhu thủ liên triều đi trở về, không đợi nàng đi hai bước, trước mặt liền bị nhân chặn.

Tùng bách ở bên, trường phong chậm rãi mà qua.

Trước mắt là một đồ rộng lớn lồng ngực, huyền thiết khái giáp, như là phủ đầy bụi nhiều năm lồng giam, đem chính trái tim chặt chẽ bao vây lại, cái gì cũng thấy không rõ, cái gì cũng nhìn không thấy.

Sững sốt rất lâu sau đó, Tư Đồ Lan mới theo bản năng nhìn phía sau mình, lại phát hiện vừa một hàng kia người đều biến mất ở trước mắt. Trừ nơi này ba, liền không có những người khác tồn tại. Bất quá tại giây lát chigian, như là nằm mơ giống nhau.

Mộ Tử Xuyên cau mày, đem mặt nàng ban lại đây.

Tư Đồ Lan bị bắt ngẩng đầu lên nghênh lên ánh mắt hắc, có chút thất kinh, nhiều hơn lại là chột dạ.

Thấy tình cảnh này, Lâm Nhu đứng ở một bên ngược lại là có chút xấu hổ, nàng tuy không phải ngoại nhân, nhưng cũng vẫn còn có chút tâm quý, đành phải xoay lưng qua không nhìn bọn họ, mơ hồ còn có chút canh chừng tư thế.

"Trốn cái gì." Người trước mặt thân nhiên đã mở miệng, thanh âm trước sau như một thanh lãnh mà trầm ổn, "Ta là hồng thủy mãnh thú, vẫn là yêu ma quỷ quái? Làm cho người sợ thành như vậy."

Tư Đồ Lan một câu nghẹn tại trong cổ họng, cái gì cũng không nói lên được, chỉ có chút giãy dụa né tránh tay hắc.

Mộ Tử Xuyên mặt không chút thay đổi nhìn nàng cử động như vậy, đáy lòng sinh vài phần chua xót, từ từ buông lỏng ra tay mình, chỉ thoáng hướng lên trên vừa nhắc, giống như lơ đãng mơn trớn của nàng đuôi lông mày.

"Hồi lâu không thấy, mặt không trưởng biến, tâm như thế nào thay đổi?"

Tư Đồ Lan hô hấp càng ngày càng loạn, không biết là không dám đổi mặt, vẫn là e ngại này trong cung miệng lưỡi hỗn loạn, chỉ hướng về phía sau lui hai bước, cùng hắc phân rõ giới hạn, miệng nói: "Mộ tướng quân thân phận hôm nay tôn quý, tự nhiên tuân thủ nghiêm ngặt lễ nói, nếu là bị hữu tâm nhân nhìn thấy, đối với người ta cũng không tốt."

Mộ Tử Xuyên lạnh lùng cười, khoe miệng vài phần trào phúng, "Không cần sợ."

Tư Đồ Lan không nói chuyện, tựa hồ không rõ hắc đây là ý gì.

"Nơi này không có cái gì hữu tâm nhân, không cần sợ."

Tư Đồ Lan sửng sốt, đột nhiên cảm thấy cả người cũng có chút rét run, Hàm Nguyên cung nhưng mà khi nay hoàng đế địa bàn, hắc nói lời này đến cùng có ý tứ gì?

Không đợi nàng cẩn thận đi cân nhắc ý tứ của những lời này, Mộ Tử Xuyên lại lên tiếng, ánh mắt hơi hơi triều hạ ngưng mắt nhìn nàng, "Lan nhi, ta không có trách quá người, ta hoàn toàn minh bạch người lúc ấy tình cảnh."

Đối mặt với như vậy tình hình xảy ra trạng huống, Tư Đồ Lan vẫn luôn không thể phục hồi tinh thần, nghe những lời này, càng là hoảng hồn.

Đây rốt cuộc tình huống gì nha! Tư Đồ Lan có chút khóc không ra nước mắt, nàng hiện tại sống tốt vô cùng, không nghĩ trên lưng một cái cùng người ngoại thân tư thông thanh danh a...

"Mộ Tử Xuyên..." Tư Đồ Lan hơi hơi sửa sang suy nghĩ của mình, tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng lãnh khốc rất vô tình một điểm, "Người cũng biết ta cấp tốc vu bất đắc dĩ, thế nhưng sự tình trước kia cũng đã qua, ván đã đóng thuyền, ta cũng không nợ người cái gì, chúng ta liền coi như không biết, được không?"

Đối phương hiển nhiên không có đem đoạn văn này đương hồi sự, khóe miệng cười đến khinh miệt, "Vì cái gì muốn xem như không biết, người vốn là phải là của ta."

"Tư Đồ Lan, người nghe kỹ cho ta. Ta Mộ Tử Xuyên chưa bao giờ là triệu chi tức đến huy chi tức đi nhân, càng không phải là cái gì chính nhân quân tử. Ai dám cướp ta gì đó, trừ chết không khác kết cục."

Nói, dùng hai ngón tay đem cằm của nàng kiểm lên, âm lãnh nói: "Cho dù là đương triều Thái Tử."

Tư Đồ Lan triệt để cứng lại rồi.

Trong nháy mắt đó nàng cho rằng người này không phải là mình biết Mộ Tử Xuyên, vàng đỏ nhọ lòng son, tròng mắt tất báo, cùng ban đầu trong lòng bằng phẳng quân tử hình tượng hoàn toàn tưởng như hai người, cho dù thanh âm không có biến, bộ dáng cũng không có biến, lại không như là phía trước người kia.

Tư Đồ Lan đón ánh mắt hắc, thanh âm mơ hồ có chút run đầu: "Nói ra những lời này, người sẽ không sợ chết sao?"

Mộ Tử Xuyên cúi đầu, lẳng lặng nhìn nàng.

"Người bỏ được sao?"

Tư Đồ Lan bị bắt hướng về phía sau lui hai bước, đã muốn một câu cũng không nói ra được.

Vừa thấy hắc là bạn tại Hoa Xương vương bên cạnh , nghiễm nhiên đã muốn thành Thẩm Kiêm tả hữu cánh tay, khả Hoa Xương vương mưu nghịch chi tâm thế nhân đều biết, đi theo loại này thực nhân lang bên người làm việc, hắc đến tột cùng là muốn thế nào? !

Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, đã phân biệt không ra thanh âm của mình , "Tử Xuyên, không cần làm như vậy bí quá hoá liều sự tình, từ xưa đến nay, soán vị người đều là không có gì hảo kết cục , người còn trẻ như vậy, chớ cùng tại..."

"Vương hầu tướng tướng chẳng lẽ cao quý hơn chúng ta sao." Hắc thân nhiên cắt đứt nàng kế tiếp mà nói.

"Nhân cả đời này, sớm đi vẫn đi đều là đi, nếu không tại khi còn sống làm ra một phen sự nghiệp, như thế nào xứng đáng chính mình? Huống chi..." Mộ Tử Xuyên chậm rãi chính thân mình, từng từ nói, "Liên tính ta hiện tại trước mặt kia lão hoàng đế mặt nói muốn tạo phản, hắc cũng một chút không dám làm gì ta."

Tư Đồ Lan bị ghen một câu cũng không nói lên được, liên thân mình cũng có chút vô lực .

Mộ Tử Xuyên lại vẫn nhìn ánh mắt nàng, sắc mặt trầm tĩnh như thủy, kia trong đôi mắt mặt trước sau như một linh động kỳ diệu, lại là lần đầu mang theo vài phần kích động cùng bất an. Bỗng nhiên cũng có chút mềm lòng, ôn nhu an ủi: "Người không phải sợ."

"Ta đây sao làm cũng là vì người."

"Không phải sợ."

Bên tai thanh âm càng là ôn nhu, Tư Đồ Lan càng là cảm giác không rét mà run, đem mặt trệt quá khứ, run tay nói: "Thời gian không còn sớm, ta đi trước... Mộ tướng quân chính người bảo trọng."

Thân ảnh vừa xẹt qua, Mộ Tử Xuyên thò tay bắt lấy của nàng tay áo, vừa định đem người lôi lại đây, lại bị trong nháy mắt trều ra ngoài, kia vải dệt quá mức trắng mịn, làm sao bắt cũng bắt không được.

Như là một hồi hư vô mộng cảnh.

Lâm Nhu thật cẩn thận đi theo phía sau nàng, đối chuyện đã xảy ra hôm nay cảm thấy vừa sợ e ngại lại khó hiểu, bất quá Tư Đồ Lan bây giờ nhìn lại trạng thái thật không tốt, trước hết không hỏi.

Tư Đồ Lan mãi đến khi sắp chạy bộ ra rất xa, mới có hơi do dự quay đầu lại, nhìn thấy người nọ như trước đứng ở tại chỗ, từng bách tượng xứng dưới, nam tử yên lặng quay lưng lại chính mình.

Bắc Phong gào thét mà qua, ánh nắng nhợt nhạt chiếu xuống dưới.

Kia từng là nàng đời này đã gặp tối cao ngất sống lưng, cũng đang lúc này mệt mỏi tựa vào trên thân cây, như là vừa kinh lịch qua một hồi vô thanh chiến dịch, thất bại thảm hại.

XXXX

Ra sự việc này, Tư Đồ Lan cũng không có tâm tình đi cái gì ngự nhạc phường , bước nhanh đi trở về chính mình tắm điện, lục tung tìm ra cái kia có khắc chữ đồng tâm khóa, thuận tay liền ném cho Lâm Nhu: "Cầm chôn."

Vừa nói xong lại chính mình bác bỏ, "Không được, nếu là có nhân đào ra làm sao được?"

Lâm Nhu không biết đó là một gì, lại mơ hồ cũng biết là không thể gặp người gì đó, sau một lúc lâu, nghĩ tới điều gì, nói với nàng: "Như vậy hảo kim tử ném thật sự đáng tiếc, ta nhị cữu cữu là thợ kim hoàn, cầm làm cho hắc cho dung thôi?"

"Cũng hảo." Tư Đồ Lan dùng cái không lắm thu hút chiếc hộp một trang, các ở Lâm Nhu trên tay, "Tốt nhất là không muốn khiến nhân phát hiện, còn có, sự tình hôm nay ai cũng không cho nói, cũng không cho hỏi."

"Ta biết ta biết." Lâm Nhu tính tình luôn luôn đơn thuần, lại thủ khẩu như bình, ngược lại là cái có thể tín nhiệm cô nương.

"Người đi xuống trước đi, ngày mai lại đi cũng không muộn. Ra cung lệnh bài quản Lý công công muốn, liền nói là ta chấp thuận người về nhà thăm người thân, mặt khác lại mang vài người với người cùng đi, miễn cho trên đường không an toàn."

"Là." Lâm Nhu lên tiếng liền lui xuống, trong lòng vụng trộm nhạc, còn có thể trở về gia xem xem gia nhân, bao nhiêu hảo công sự nha.

Tư Đồ Lan quay đầu nhìn thấy cái kia thêu hoa lan hà bao, thở dài một hơi liền sủy ở trong túi, đứng dậy ra Mật Lan cung, gần như hoàng hôn, sắc trời dần dần tối xuống, sự tình hôm nay càng nghĩ càng cảm giác đáng sợ, hoàn toàn không rõ Mộ Tử Xuyên vì cái gì sẽ biến thành như vậy nhân.

Lúc này mới có hơi may mắn, may mắn lúc ấy không có gả cho hắc, không cần thận bị dính vào, đó là cả nhà đều phải rơi đầu sự tình...

Nàng hiện tại tâm tình hơi có chút khó chịu, cứ như vậy câu được câu không tại Đông cung đi dạo, dọc theo đường đi gặp gỡ cung nữ thái giám đều hướng nàng hành lễ, sau đó phần mình rời đi.

Sắc trời càng ngày càng mờ, không trung đeo một loan gầy nguyệt, Thanh Huy thản nhiên đổ xuống ở trên mặt đất, Tư Đồ Lan lại không hoàn

toàn có cái gì tâm tình đi thường thức.

Đi tới bên hồ, nàng mới dừng lại cước bộ. Không để ý cái gì hình tượng ngồi ở trên cầu, cũng mặc kệ có người hay không nhìn thấy.

Nhiều năm như vậy không có gặp mặt, cứ nhiên sẽ lấy phương thức này gặp lại, còn giống như biết những gì ghê gớm bí mật, kỳ thật cũng không tính bí mật, Hoa Xương vương người này coi như là một thể kiêu hùng, liền ý vào chính mình có thực quyền, liền gạt tâm tư của bản thân đều khinh thường dường như.

Hoàng đế cũng rất kỳ quái, biết rất rõ ràng đối phương chứa mưu phản tâm, nhưng ngay cả chèn ép cũng không dám, lại nói tiếp coi như là cái yếu đuối nhân, nếu không phải là bởi vì thân thượng lưu trường tử huyết, căn bản cũng không khả năng ngồi trên cái này ngôi vị hoàng đế đi?

Tư Đồ Lan đột nhiên hơi lớn nghịch không ngờ nghĩ: kỳ thật nếu để cho Hoa Xương vương kế vị, cũng khó không phải một chuyện tốt? Thái Tử thật sự không giống cái có thể chủ chánh nhân, đem thiên hạ này giao khi hãn trong tay, thật sự là có chút không dám tưởng tượng a...

Vừa nghĩ như vậy, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Tầm xách đèn lồng đứng ở cách đó không xa.

Lẳng lẳng nhìn mình.

Tác giả có lời muốn nói: cơ bản giúp xong ta Hồ Hán Tam lại chạy trở về đến

Lẳng ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi tạ sừu phương đàn bà ~, kiện v
đều /?

Chương 30 đưa cái tiểu hà bao

Tư Đồ Lan trong lòng một cái lộp bộp, có chút chột dạ nhìn qua, biết rất rõ ràng đối phương không có khả năng biết mình suy nghĩ cái gì, nhưng vẫn là mặt danh hoảng hốt, giống như mình làm cái gì nhận không ra người chuyện xấu dường như. Bởi vì đối mặt như vậy một đôi tình thuần ánh mắt, thật sự là không đành lòng đi tiết độ. Có vài nhân chính là như vậy, chẳng sợ không có lên tiếng chất vấn, cũng sẽ để người không duyên cớ sinh ra một loại cảm giác tội lỗi.

Thẩm Tầm xách đèn lồng, nhìn nàng cực kỳ lâu, mới đi từ từ lại đây.

Hắn bộ pháp rất nhẹ rất nhẹ, như là đạp một trận thanh đạm phong.

Tư Đồ Lan càng phát ra có chút hoảng thần, tổng cảm giác hắn cùng trước kia có điểm không giống nhau, đặt ở phía trước, Thái Tử hắn là đầy mặt vui sướng chạy tới kêu "Lan Lan", sau đó bắt đầu bô bô quẩn chính mình, mà không phải như vậy an tĩnh nhìn nàng, không nói câu nào.

"Điện hạ?" Nàng có chút thử kêu một tiếng, đối phương lại phá lệ không có phản ứng chính mình, chỉ muộn không ra tiếng hướng phía trước đi tới.

Chẳng lẽ Thẩm Tầm có thể nhìn thấu người khác tâm tư bản lĩnh, biết nàng vừa ở trong lòng nói hắn nói bậy ? Điều này cũng không quá khả năng đi, nhưng cũng không có khác lý do, bằng không thật đúng là không tốt giải thích hắn hiện tại như vậy quái dị hành vi a...

Tư Đồ Lan càng nghĩ càng cảm giác chột dạ, chỉ thật cẩn thận đứng lên, tìm đề tài, ấp úng hỏi: "Đều đã trở thể này, người cũng tới tản bộ a..."

Thẩm Tâm không phản ứng nàg, lại yên lặng đi lại đây, đứng ở bên cạnh nàg.

Biết rất rõ ràng đối phương là cái gì cũng không biết gốc tử, trong lòng vẫn là mặc danh một quý, trong lòng như là bị thứ gì cho đột nhiên đè lại, có chút khó chịu.

Trừ trăng rằm chung quanh có thể mơ hồ nhìn thấy một ít đám mây, chung quanh đều là đen kịt, liên một viên tinh tinh cũng nhìn không thấy. Ngay cả còn sót lại ánh trăng, cũng là lại đậm lại thiển, tái nhợt mà thanh lãnh, như vậy xa xôi mà cô lạnh.

Thẩm Tâm vẫn không để ý tới nàg, Tư Đồ Lan càng phát ra không được tự nhiên, đơn giản cũng không nói gì thêm, yên lặng đứng ở tại chỗ nhìn kia phiến bình tĩnh mặt hồ.

Hai người trầm mặc cực kỳ lâu, Thẩm Tâm cuối cùng là không nén được tức giận, quay đầu đi tiểu tâm dục dục quan sát nàg liếc mắt nhìn, buồn bực nói: "Lan Lan, ta không thích người khác chạm người."

"..."

Chạm vào?

Trong đầu yên lặng đem hôm nay tiếp xúc vài người loại bỏ một phen, sau đó Tư Đồ Lan nháy mắt quay đầu nhìn về phía hã, ánh mắt đột nhiên phóng đại.

"Người theo ta?"

Thẩm Tâm không nói chuyện, chỉ không được tự nhiên nghiêng đầu, như là biểu đạt chính mình bất mãn, hoặc như là một loại vô thanh cam chịu.

Tư Đồ Lan đầu tiên là ngực căng thẳng, tiện đà lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, khó trách hẳn hôm nay thái độ kỳ quái như thế, nguyên lai là bắt gặp mình và Mộ Tử Xuyên gặp mặt sự tình...

Sự tình này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng cuối cùng có thể giải thích hẳn như vậy quái dị thái độ, may mắn không phải là xảy ra điều gì khó lường đại sự, còn có thể chịu đựng được.

Nàng vốn là không thiện với lương tâm, cũng không có cái gì hảo xấu hổ .

Hắn hiện tại trong lòng chỉ là đối với người khác đừng phải chính mình mà cạnh tranh trong lòng, thuyết minh hẳn không có nghe thấy hai người bọn họ đối thoại, sự tình còn chưa tới một phát tình trạng không thể vấn hồi, có thể hồ lô liên hồ lô đi thôi.

Tư Đồ Lan xấu hổ ho khan hai tiếng, cương nghị nói: "Người nhất định là nhìn lầm, không ai chạm vào ta ."

Thẩm Tầm cúi đầu liếc nàng liếc mắt nhìn, ánh mắt hơi có chút khinh thường. Sau đó hẳn vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ của nàng đuôi lông mày.

Tư Đồ Lan sửng sốt, vội vàng hướng sau né tránh, làm gì đâu đây là.

Thấy nàng về phía sau trốn tránh, Thẩm Tầm càng phát ra mất hứng, bước lên một bước liền kèm ở cằm của nàng, lực đạo không tính quá nặng, lại ổn vừa chuẩn, dùng hành động thực tế biểu hiện ra hẳn làm một người đàn ông chiếm hữu dục.

Trong miệng lại một lần nữa cường điệu.

"Hắn chính là như vậy chạm người ."

"..."

Tư Đồ Lan ngẩng đầu, cả người cương ngạnh, ngốc ngốc nghênh lên ánh mắt hằn.

Đây là tình huống gì, còn mang cảnh tượng tái hiện sao? Thẩm Tầm này khí phách hành động chợt đổi mới nằng đối với hằn toàn bộ ấn tượng...

Cho là hằn chỉ là bắt chước một chút động tác, không nghĩ tới hằn niết cảm của mình nửa ngày đều không buông tay, Tư Đồ Lan không khỏi trong lòng vì chính mình cảm yên lặng điểm cái ngọn nến, thật sự là thời vận không tốt, mệnh đồ nhiều suyễn, đã muốn liên tục bị hai người niết.

Cầm hôm nay đi ra ngoài nhất định không có xem hoàng lịch.

Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, nói: "Buông ra."

"Đáp ứng ta lại không để cho người khác chạm, ta liền buông ra." Thẩm Tầm hôm nay tựa hồ là ăn quả cân, muốn cùng nằng mặc cả đến cùng, cũng không biết là học với ai.

"Ai bảo người khác chạm?" Tư Đồ Lan lại là hảo khí lại là buồn cười, "Lời này thực dễ dàng để người hiểu lầm hảo hay không hảo, truyền đến người bên ngoài trong lỗ tai đi, ta chính là mười cái mạng cũng không đủ chết."

Chẳng sợ xuất phát từ một cái đuổi lý trạng thái, Tư Đồ Lan dư uy cũng thượng tại, Thẩm Tầm không dám cùng nằng cứng rắn tranh, chỉ có chút do dự thu tay, miệng còn tại lâu bà lâu bầu nói: "Không cần người khác chạm vào."

"Không cần người khác chạm vào, không cần người khác chạm vào, không cần người khác chạm vào."

"Hảo hảo hảo, dừng một chút đình." Tư Đồ Lan bị hằn nói làm nhảm làm được có chút không nói gì, vội vàng lên tiếng đánh gãy, "Ta lại không

để cho người khác gần người là được."

Vừa nói xong, lại cảm thấy có cái gì không đúng, lại nói: "Nhưng ta cuối cùng là cái cô nương gia, khí lực nào có nam nhân đại? Bị người khi dễ thời điểm lại không biện pháp khác, người cũng không có khả năng vẫn bồi ở bên cạnh ta nha."

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, như là nghe không biết rõ giống nhau. Sau một lúc lâu, tựa hồ nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nói: "Thực xin lỗi..."

Tư Đồ Lan sững sốt, nửa ngày cũng chưa phản ứng kịp, như thế nào đột nhiên cho mình giải thích?

"Như thế nào liền thực xin lỗi ta..."

"Lan Lan thực xin lỗi..." Thẩm Tầm cắn môi dưới, tựa hồ rất là áy náy, chậm rãi đem đầu chuyển qua, thanh âm càng ngày càng nhỏ, áy náy vụn vụn phần nói, "Ta không biết người hôm nay là thụ khi dễ, ta cho rằng... Ta cho rằng..." Giống như có chút nói không nên lời, cúi đầu liền không hề tiếp tục những lời này .

Trầm mặc thật lâu, mới lại nhỏ thanh giao diện.

"Lan Lan thực xin lỗi... Là ta không có bảo vệ tốt người..."

Tư Đồ Lan lẳng lẳng nhìn hắn một cái, trong lòng bỗng nhiên có chút mặc danh cảm xúc, nói không ra là cái gì tâm tình, chỉ cảm thấy như là có trận gió mát chậm rãi thổi qua, cào lòng người trung có chút ngứa.

Ngay từ đầu rõ ràng là chính mình đuối lý chột dạ, hắn ngược lại bắt đầu tỉnh lại khởi chính mình đến , cũng không biết có tính không là một cái hảo biến chuyển, vô luận ý nghĩ của hắn cỡ nào ngây thơ cỡ nào đơn thuần, tâm tóm lại là hảo .

"Với người không quan hệ ..." Tư Đồ Lan cười cười, ôn nhu nói, "Lan Lan về sau sẽ không lại cùng hắc gặp mặt, không cần lo lắng."

Thẩm Tâm cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt ấm áp mà chân thành, lẳng lặng nhìn sau một lúc lâu, hắc bỗng nhiên vươn ra ngón út đặt ở trước mặt nàng, làm cho nàng thề.

"Chỉ cho ta chạm vào..."

"..." Tư Đồ Lan có chút không nói gì, cương ngạnh ho khan hai tiếng, cuối cùng vẫn là vươn ra chính mình tay cùng hắc câu ở cùng một chỗ, nhần nhó nói, "Hảo... Chỉ cho người chạm vào."

Tựa hồ là rất hài lòng của nàng phối hợp trình độ, Thẩm Tâm tâm tình rất tốt bổ sung một câu, "Người đừng quên, ta cũng chỉ cho người chạm vào."

Ai hiếm lạ ...

Tư Đồ Lan tức giận liếc mắt nhìn hắc, nhưng trong lòng một ngọt.

Mặc sau một lúc lâu, nhớ lại phía trước cho hắc thêu cái kia hà bao, Tư Đồ Lan vội vàng từ trong vạt áo đầu móc đi ra, đưa tới trên tay hắc, ngữ khí còn có chút ngượng ngùng dường như.

"Đây là cho người thêu, hảo hảo thu liền là, không cần lúc nào cũng mang."

Thẩm Tâm tiếp nhận vừa thấy, là hình chữ nhật Vân Cẩm hà bao, chính phản hai mặt đều thêu một đám hoa lan tùng, thật nhỏ trên cánh hoa còn mang theo chút dần biến sắc, vừa thấy liền biết mất rất nhiều tâm tư. Tuy nói văn dạng có chút có chút nữ khí, nhưng kia để bố lại là xám bạc sắc du long ám văn, nói là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh cũng lại

không vì quá. Cứ như vậy, cho dù là nam tử đeo, cũng không có như vậy kỳ quái.

Tư Đồ Lan ở mặt ngoài thoát nhìn không câu nệ tiểu tiết, lại là cái tâm tư rất tinh tế cô nương, thâm thuà không nói chơi, cũng có thể tại chi tiết thượng hạ công phu, từ nơi này hà bao thượng liền có thể nhìn ra một hai đến. Nàng người này tuy nói xuất thân bình thường, ngược lại là cái đáng quý cô nương tốt.

Thẩm Tầm cúi đầu nhìn thật lâu, sau đó đem kia hà bao treo tại trên thắt lưng, bộ dáng thành kính mà lại chuyên chú.

"Thích."

"Ta làm cho người thu là đến nơi, không cần mang , để cho người khác nhìn thấy nhiều không tốt." Tư Đồ Lan đời này vẫn là lần đầu đưa nam tử gì đó, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng, thấy hấn hiện tại một bộ muốn mang một đời tư thế, lại sợ người khác nói nhàn thoại, đành phải nhiều lần khuyên can nói, "Người thu tại chính mình trong tâm cung chớ làm mất hảo..."

Thẩm Tầm không có để ý nàng, đeo hà bao rất là thần khí tại trước mặt nàng đi tới đi lui.

Miệng tái diễn hai chữ, "Thích."

"Thích thích thích."

Kỳ thật hấn cũng không nói lên được cái này hà bao có cái gì tốt , ở trong lòng hấn, chỉ cần là Lan Lan đưa gì đó, cho dù là thối cứt chó hấn cũng thích...

Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hấn, trong lòng lại cao hứng lại không được tự nhiên, cúi đầu không nói chuyện.

Đột nhiên cũng có chút hâm mộ hẳn, vĩnh viễn sống ở thế giới của bản thân bên trong, không cần lo lắng người khác cảm thụ, cũng không cần đi bận tâm tiếp theo bữa cơm muốn ăn chút gì, sống được như vậy làm từng bước. Chính mình mặc dù là cái bình thường nhân, lại muốn chiếu cố người khác cảm thụ, còn muốn phòng ám toán phòng âm mưu phòng tiểu nhân, như vậy ngày, có đôi khi thật sự cảm giác thật mệt mỏi.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật gốc tử thế giới thật sự rất đơn thuần , thích gì gì đó liền trực tiếp nói thích, không thích cái gì gì đó liền trực tiếp nói chán ghét, không có người bình thường như vậy cong cong nhiều nhiều, muốn nói cái gì liền nói cái gì, muốn làm cái gì thì làm cái đó, sống được so người bình thường cần phải thoải mái hơn.

Nói hẳn bất hạnh, kỳ thật hẳn lại là trên đời này may mắn nhất nhân.

Đã đến ban đêm, cung khuyết vạn tầng chi gian điểm đầy trường đăng, lại chung quy chỉ có thể chiếu sáng lên trước mắt kia một khối nhỏ địa phương, thương hắc bầu trời đêm bên trong cái gì cũng nhìn không thấy, lại càng hiển thâm trầm cùng mở mang.

Gió đêm có chút lạnh, Tư Đồ Lan hơi mím môi, nhìn phía ánh mắt của hẳn bất đắc dĩ mà lại." Thích hảo..."

Chương 31 hoàng hậu sinh nhật

Tuy nói đương kim hoàng đế không thích xa hoa lãng phí, nhưng hoàng hậu sinh nhật dù sao cũng là trong cung hạng nhất đại sự, nếu hạ lệnh khiến lục cung cùng khánh, vậy cũng tự nhiên là muốn xử lý ra một cái bộ dáng đến. Huống hồ vài năm nay quốc thái dân an, quốc khố sung túc, cung yến quy cách so với bình thường còn muốn lớn hơn chút.

Tư Đồ Lan vốn là trí tuệ, trụ cột cũng không sai, học thủ mới khúc tự nhiên cũng không nói chơi, nhưng dù sao cũng là tại trong vòng vài ngày tốc thành , không có như vậy tinh mà thôi.

Kỳ thật nàng rất kì quái , thái tử phi thể nhưng nói cho nàng đi đến nhạc đệm chính mình khiêu vũ, nhưng là thẳng đến hoàng hậu sinh nhật một ngày này, nàng đều không có tìm đến mình trước tiên diễn luyện một lần, không biết là tính trước kỹ càng, vẫn có khác ý tưởng. Tư Đồ Lan rõ rệt cảm giác được có cái gì không thích hợp, nhưng lại cũng không tài cán vì lực, dù sao mình quyền thế không có người khác đại, bị cho cái ra oai phủ đầu cũng trong dự đoán, chỉ có thể đi một bước là một bước .

Yến hội tại một hồi cung đình ca múa trung kéo ra mở màn, những kia đều là trải qua chuyên gia huấn luyện nhạc sĩ cùng vũ nương, mười mấy thướt tha nhiều vẻ tuổi thanh xuân thiếu nữ mở ra phấn phiến chậm rãi khởi vũ, như là trong hoa viên linh động hồ điệp, vì này trường thọ yến mở cái triệu chứng tốt.

Hoàng đế cùng hoàng hậu tự nhiên là vị cư chỗ cao , trong cung phi tử cùng mệnh phụ đều có các nàng phần mình chỗ ngồi, này thoạt nhìn cứng nhắc mà yên lặng trong hoàng cung, đẳng cấp thứ tự ngược lại là phân rất rõ sở.

Tư Đồ Lan ngồi ở Thẩm Tâm bên trái, thái tử phi khi hấn bên phải, cử chỉ đoan trang, một chút cũng chọn không ra sai đến, nghiêm nhiên một bộ tương lai quốc mẫu phong phạm. Chính mình tuy nói trang điểm khéo léo, như vậy đối lập dưới lại là thấy thế nào như thế nào xấu hổ.

Đại Chu luôn luôn lấy phải vi tôn, như vậy chỗ ngồi xếp thứ tự ngược lại là thực hợp lý, nhưng Tư Đồ Lan tổng cảm giác trong lòng ngạnh một cây gai, như thế nào bặt cũng không nhổ ra được.

Thẩm Tâm người cái này xú tiểu tử, tả ủng hữu bảo rất hưởng thụ nha?

Thái Tử hiển nhiên không biết mình bị người nào đó nguyên rửa thiên biến vạn biến, còn tại ân ân cần cần cho nàng gấp đồ ăn, "Lan Lan, cái này

ăn ngon."

Lúc này, Tư Đồ Lan thì sẽ giả mù sa mưa cười nói: "Thái tử phi nương nương còn không có ăn đâu, ngài cho nàng giáp đi." Sau đó mặt không chút thay đổi xem đồng hồ diễn.

Thẩm Tâm mỗi lần đều đựng tới uyển chuyển từ chối, số lần một nhiều, liền ủy khuất xẹp miệng không nói.

Trời đất chứng giám, trong mắt của hần chỉ nhìn thấy Lan Lan một người, hoàn toàn không biết bên phải còn ngồi nhân...

Ca múa qua liền là xiếc ảo thuật, những thứ kia là từ dân gian số tiền lớn cam kết xiếc ảo thuật nghệ nhân, người người người mang tuyệt kỹ. Lần này lại là tại dương kim thiên tử trước mặt biểu diễn, tự nhiên càng là ra sức, xem nhân kêu sợ hãi liên tục, phân phân trầm trồ khen ngợi.

Nhìn một chút, Tư Đồ Lan không khỏi lại nghĩ tới ra cung lần đó trải qua, may mắn hữu kinh vô hiểm, chỉ là thương tay.

Không đúng...

Còn giống như bởi vì món đó chuyện hư hỏng gả cho người .

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan có chút không nói gì ghen hòng.

Nếu nàng ngay từ đầu không tiến cung, liền sẽ không gặp gỡ Đào Ưu cô cô, nếu nàng không có gặp gỡ Đào Ưu cô cô, nàng liền sẽ không tới đây Đông cung đưa cái gì phá điểm tâm, nếu không đưa cái kia điểm tâm liền sẽ không đồng tình cái này ngu xuẩn Thái Tử, nếu không đồng tình Thái Tử liền sẽ không tự mời qua đến làm bên người cung nữ, nếu không làm bên người cung nữ liền sẽ không bồi hần ra cung xem xiếc ảo thuật còn bị thương, nếu không chịu cái này thương nàng liền sẽ không gả cho hần làm! Quá! Tử! Lương! Đệ!

A... Nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết a!

Tư Đồ Lan có chút ảm đạm ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện Đào Ưu cô cô thân ảnh, tựa hồ cũng là được mặt, hồn rất tốt, có thể ở bên cạnh hoàng hậu bên người hầu hạ . Bất quá bởi vì ly khá xa, nàng còn không có nhìn thấy chính mình. Tư Đồ Lan không khỏi có chút cảm khái, nàng hiện tại biến hoá nhanh chóng thành chủ tử, trước kia cố nhân vẫn như cũ là ban đầu công sự, lúc nào phát đạt nhất định phải đề bạt một chút, không thì là được vô tình vô nghĩa chi người.

Nàng bên này thần du phía chân trời, vừa cúi đầu phát hiện mình trong bát lại đầy...

Đầu sỏ gây nên Thấm Tầm vội vàng đem đầu trật quá khứ, tỏ vẻ không phải hấn giáp .

Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, nhiều hơn lại là cảm động, tuy nói không có hứng thú, lại cũng không tốt phất hấn này phiền tâm, chỉ tượng trưng tính ăn hai cái, nói: "Ân, ăn ngon."

Nghe lời này, Thấm Tầm hai mắt tỏa ánh sáng, giống như câu kia "Ăn ngon" khen ngợi chính là hấn bản nhân giống nhau.

Vì thế khởi thủ lại cho nàng gấp hai đũa, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, kia phó sẵn sóc tỉ mĩ bộ dáng, khiến người chung quanh nhìn cũng có chút kinh ngạc.

Thái Tử giống như thật lâu đều không có cao hứng như vậy qua, dĩ vãng nếu là có cái gì cần xuất trưởng cung yến, bình thường đều là một người ngồi ở chỗ kia lặng lẽ ăn cái gì, hơn nữa cũng ăn rất ít. Trừ phi hoàng đế cùng hoàng hậu chuyên môn câu hỏi, cũng sẽ không chủ động nói cái gì đó, không có gì quá lớn tồn tại cảm, nếu không phải là ngồi ở đó dưới một người trên vạn người vị trí, rất ít sẽ có người nhớ tới trong cung còn có như vậy một cái ngọc Thái Tử.

Luôn luôn được sủng ái vẫn chiêu nghi ngồi ở tương đối dựa vào thượng vị trí, ánh mắt lại vẫn nhìn bên này, nếu là nhìn kỹ một chút, thậm chí còn mang theo chút vui mừng ý tứ.

Tâm nhi trưởng thành, biết đau người, việc nhỏ thương cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ. Nếu là chậm rãi bắt đầu hiểu chuyện đến, nói không chừng về sau còn là cái minh quân đâu.

Thái Tử vẫn dán Tư Đồ Lan, trực lợi vốn là chính thất Hoắc Thanh Thu lượng ở một bên, mà khi sự nhân nhượng thật giống như không có gì quá lớn cảm xúc, cùng Thái Tử dựa vào cũng không phải rất gần, chỉ yên lặng nhìn biểu diễn không nói lời nào.

Hoàng hậu là trận này yến hội nhân vật chính, tự nhiên cũng là rất cao hứng, từ đầu đến giờ, nụ cười trên mặt cũng chưa đình quá. Nàng là một quốc chi mẫu, bình thường muốn cái gì liền có cái gì, lại cũng không thú vị thực, khó được có như vậy một hồi vì nàng mà thiết yến hội, cũng liền không đi nghĩ những kia mất hứng sự tình .

Phần khích biểu diễn tiến hành được một nửa, cuối cùng đến thái tử phi nên xuất trường thời điểm.

Hoắc Thanh Thu ho nhẹ hai tiếng liền hạ chỗ ngồi, sau đó mặt mang tiểu ý nói: "Mẫu hậu ngày sinh, nhi thần cùng lương đệ muội muội riêng dâng lên ca múa một khúc, nguyện mẫu hậu Phúc Thọ An Khang, thọ cùng trời đất."

Nhìn 2 cái như hoa như ngọc con dâu, tựa hồ là nhìn thấy con cháu cả sảnh đường tương lai, hoàng hậu cười rất là vui vẻ, "Làm khó các người có lòng ."

"Những thứ này đều là nhi thần bốn phận." Hoắc Thanh Thu ngại ngùng cười, hướng về phía một bên nói: "Bị cầm."

Nhanh chóng có cung nữ mang ra một phen đàn cổ, Tư Đồ Lan có chút thấp thỏm, lại chỉ có thể kiên trì đi qua, chúc thọ mà nói thái tử phi đã nói qua, không phải do chính mình nói lại lần nữa xem, chỉ có thể làm từng bước làm một cái phối hợp diễn, cam đoan chính mình không ra sai là được. Nàng thân thủ nhẹ nhàng bát một chút huyền, âm sắc đều đều, trầm dày lại không mất lượng thấu, không giống như là vật phàm.

Kia sương thái tử phi lại lên tiếng, lại ần ần có vài phần quý dị được sắc, "Nhi thần cho phụ hoàng cùng mẫu hậu dâng lên một vũ < ngọc lương chiết >, lương đệ muội muội vì luyện này thủ khúc, khả phí mấy ngày công phu đâu."

Hoàng hậu gật đầu cười, một bộ sáng tỏ bộ dáng, này < ngọc lương chiết > chính là triều đại đang khúc một trong, nói là một cái thiện tâm thiếu nữ vũ hóa thành tiên chuyện xưa, lúc này ở nơi này cũng vừa vặn hợp với tình hình.

Tư Đồ Lan nhưng trong lòng nhất thời một cái lộp bộp.

< ngọc lương chiết > ? ? ? Vậy là cái gì ngoạn ý?

Thái tử phi ngày đó tìm chính mình đi qua thời điểm, không phải rõ ràng nói < ngọc thượng chiết > sao? Chính mình ngao vài cái buổi tối luyện khúc, chẳng lẽ luyện sai lầm?

Tư Đồ Lan có chút cương ngạnh quay đầu nhìn nhìn nàng, là vừa mới không cẩn thận nói nhầm một chữ, vẫn là cố ý chỉnh của nàng?

Hoàng hậu cùng hoàng đế vẫn đợi các nàng biểu diễn, Tư Đồ Lan lại đột nhiên không động tác, hai tay các tại cầm huyền thượng, ánh mắt có chút dại ra.

Làm sao được?

Nàng đột nhiên cảm thấy chính mình rơi vào một cái cục, đi cũng không được, phá cũng không phải. Có loại dù có thể nào chỉ có một con đường chết hít thở không thông cảm. Giống như là tại hạ một ván cờ, đi tới đường cùng, vô luận lạc nào một cái tử đều là thua.

Dựa theo nguyên kế hoạch đạn < ngọc thượng chiết >, nếu như là cái âm mưu làm sao được? Đạn nàng nói < ngọc lương chiết >? Nhưng nàng hoàn toàn chưa từng nghe qua nha!

Chung quanh đều an tĩnh xuống dưới, tựa hồ là tại tò mò nàng quái dị này hành động, trong đại điện không có người bên ngoài nói chuyện, chỉ có thái tử phi mặt mang nụ cười hỏi một câu: "Lương đệ muội muội, người vì sao không bắn nha?"

Tư Đồ Lan mím môi nhìn qua, lại gắt gao cắn răng, đánh đánh đạn, ta đạn đại gia người...

Một ta còn tưởng rằng người là thiện lương tiểu muội muội, không nghĩ với người so đo, không cần thận liên nói.

Đối mặt đủ loại quái dị ánh mắt, Tư Đồ Lan tâm bắt đầu kinh hoàng, có loại khổng chế không được phần nộ cùng khó chịu, cuối cùng nàng từ từ xem hướng về phía góc bên phải.

Nhìn thấy Thẩm Tầm một người ngồi ở chỗ kia, mắt bên trong tất cả đều là chính mình, ánh mắt hân ôn nhu mà yên ổn, thậm chí còn mang theo chút cổ vũ, hân cũng không biết chính mình bị vây một loại bốn bề thọ địch hoàn cảnh, còn tưởng rằng mình là luống cuống.

Tư Đồ Lan tâm đột nhiên bình tĩnh lại, kỳ thật, cũng không có cái gì đáng sợ. Liên tính đạn sai lầm, cũng sẽ không như thế nào đi.

Nàng hơi hơi nhắm chặt mắt, sau đó bắt đầu khảy đàn mình luyện bảy ngày < ngọc thượng chiết >, đầu ngón tay có chút run đầu, có một loại biết

rõ là đám cháy cũng không đến mức không hướng hạ nhảy cảm giác.

Quả nhiên, Hoắc Thanh Thu chưa cùng của nàng khúc khởi vũ, chỉ đầy mặt kinh ngạc đứng ở tại chỗ, không biết là đang vờ khuông làm dạng, hay là thật không nghĩ tới nàng đạn sai lầm.

Tư Đồ Lan run tay đánh đàn, lại bởi vì bị bị đè nén hồi lâu, đồ so nàng đạn bình thường tốt hơn, tiếng đàn cao nhã mà bình thản, thật là có chút ngọc nhuận Thanh Phong cảm giác.

Trong đại điện người đều có chút kỳ quái vì sao Hoắc Thanh Thu không khiêu vũ , chỉ có hoàng hậu sắc mặt đột nhiên biến đổi, thẳng tắp nhìn về phía giữa sân đánh đàn Tư Đồ Lan. Hoàng đế cũng là sửng sò, tựa hồ là kêu gọi hẩn cái gì ký ức, hơi có chút kinh ngạc bộ dáng.

Hoắc Thanh Thu không có lên tiếng ngăn cản nàng, chỉ chờ nàng một khúc tấu xong, mới buồn bã nói: "Lương đệ muội muội đây là thế nào, muốn một mình biểu hiện mình có thể có khác phương thức, làm gì trước mặt mọi người phá? Nói hảo < ngọc lương chiết >, vì sao một mình đổi khúc, đem một mình ta lượng ở trong này?"

Tư Đồ Lan vừa định muốn lên tiếng giải thích, hoàng hậu lại lên tiếng cắt đứt, tựa hồ hơi có chút tức giận, sắc mặt ảm ảm mang theo chút xanh mét, "Bản cung mệt mỏi, đi về nghỉ trước ." Một hồi vì hoàng hậu sinh nhật mà thiết yến hội, chủ nhân lại như vậy trước tiên rời sân, khiến tất cả mọi người có chút trở tay không kịp.

Không phải là chúc thọ trong quá trình xảy ra chút tiểu sai sao? Hoàng hậu vì cái gì sẽ tức giận như vậy? Chẳng lẽ là lương đệ đạn cái kia khúc có vấn đề?

Chương 32 bao che khuyết điểm

Hoàng hậu phản ứng thật sự quá mức rõ rệt, Tư Đồ Lan nhất thời than đi xuống, trán đều mạo chút lạnh hãn, trong lòng vẫn niệm hai chữ, xong xong xong.

Nàng quả nhiên vẫn là đồ sai lầm một phen, tại đây quý quyết trong thâm cung, không có cái gì âm mưu phải không khả năng, huống chi là theo chính mình từng có tiết thái tử phi.

Nàng bây giờ còn cũng không biết này khúc có cái gì vấn đề, chỉ nhìn một cách đơn thuần hoàng hậu phản ứng, cũng biết chính mình phạm vào cái gì tối kỵ. Tại hoàng hậu ngày sinh trước mặt mọi người phá, hưởng lớn nói nhưng là tử tội, khả hoàng hậu tựa hồ là xuất phát từ nào đó cổ kỵ, không có muốn đem sự tình nháo đại ý tứ, chỉ một người cảm giận phát tay áo rời đi, tuy nói chính mình điều mệnh xem như bảo vệ, nhưng khẳng định cũng tại Đế hậu trong lòng lưu lại một cái ấn tượng xấu.

Thấp thỏm bất an rất nhiều, càng là tò mò kia khúc đến cùng có cái gì không thích hợp, theo lý thuyết đây là tiền triều hoài Tống dang khúc, có thể bắn ra người tới ít lại càng ít, như thế nào liền chọc hoàng hậu như vậy mất hứng đâu?

Hoàng hậu tuy rằng đi, hoàng đế vẫn còn lưu lại tại chỗ, nhưng xem ánh mắt của nàng rõ rệt mang theo vài phần không khoái, tựa hồ còn có mấy phần bất đắc dĩ.

"Mà thôi mà thôi, này thọ tinh đều rời sân, cũng không có tất yếu tiếp tục nữa. Trẫm cũng có chút mệt mỏi, phần mình ăn xong phần mình tan cuộc đi."

Hoàng đế nói xong, cũng đứng dậy rời đi, tùy thân hầu hạ cung nữ thái giám nối đuôi nhau mà ra, một người tiếp một người đi theo phía sau hẳn.

Mọi người bị biến cố bất thành linh làm được có chút phát mộng, đều mang theo ánh mắt nghi hoặc đánh giá trong sân hai nữ tử.

Một là tân tiến cung chạm tay có thể bồng thái tử phi Hoắc Thanh Thu, một là vừa gặp hoàng hậu bạch nhãn lương đệ Tư Đồ Lan, cao thấp lập phán. Nên nịnh bợ ai nên văng vể ai, mọi người trong lòng đều có một phen so đo.

Này lương đệ là lần đầu tại lục cung trước mặt lộ diện, lại vừa ra trường liên thất thế, không biết là nên thán nài mệnh khổ, hay là nên thán một tiếng thái tử phi thực sự có thủ đoạn, không hổ là tương lai quốc mẫu, sửa trị thủ hạ ngược lại là có một bộ.

Tư Đồ Lan mình cũng biết, ra chuyện như vậy, phải không muốn trông cậy vào về sau có thể có ngày lành qua, này giữa hậu cung nhân nịnh nọt, thái thấp leo cao sự tình thấy được nhiều lắm, chỉ có thể trách chính mình đại ý, không phòng trụ. Nhưng cho dù phòng được có năng lực như thế nào đây, nài quá một cái thấp phần vị lương đệ, thật dám cùng chính thất ngạnh kháng sao? Đối phương muốn nài chết, muốn nài sinh, còn không phải chuyện một câu nói tình.

Trong đại điện an tĩnh có thể nghe mọi người hô hấp thanh âm, Tư Đồ Lan như trước ngồi ở cầm trên ghế, ánh mắt thậm chí có chút đại ra, tựa hồ còn không có từ nơi này trường hỗn loạn trung phục hồi tinh thần.

Này đem đàn cổ chủ nhân chính là xuất thân danh môn vọng tộc phương tiếp dư, thuở nhỏ thông hiểu âm luật, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh tu, lúc trước cũng là điển thành có danh tài nữ một trong. Mà khi nay hoàng đế tựa hồ không quá thích loại hình này, một bộ xa cách bộ dáng, cho nên nài đến nay cũng không phải rất được sủng, tiến cung mười mấy năm, cũng còn là cái tiếp dư vị trí. Trên có hoàng hậu cản đường, sau có mới sủng tác kiều, Phương Tiếp dư tưởng tại đây giữa hậu cung đứng vững chân, tự nhiên cũng muốn học sẽ xem người sắc mặt làm việc.

Này thái tử phi tuy nói là của nài văn bối, khả thực quyền so với nài muốn lớn rất nhiều, lúc này không thừa cơ biểu hiện một phen, còn

đợi đến khi nào?

Thái tử phi nhất định là không thích cái này lương đệ , bằng không cũng không có khả năng làm cho nàng trước mặt mọi người xấu mặt, chính mình biết thời biết thế một phen, nói không chừng có thể cùng thái tử phi đặt lên quan hệ thế nào đâu? Về phần kia ngốc Thái Tử, hoàn toàn không ở của nàng suy xét phạm vi bên trong, đều biết là ngốc tử , liên lời nhận không toàn, có thể ảnh hưởng cái gì đại cục? Mấy thập niên cũng không phát hiện hãn quân quá chuyện gì, cũng sẽ không ở phía sau đột nhiên quân nhân sự đi?

Nghĩ đến đây, Phương Tiệp dư cho mình tâm phúc cung nữ nháy mắt, ý bảo nàng lại đây, sau đó tại bên tai nàng nhỏ giọng dặn dò một câu.

Thái Tử vốn vẫn im lặng ăn đồ đặc của mình, quay đầu vừa thấy, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều ly tịch, lại nhìn xuống dưới xem, Lan Lan một người ngồi ở đàn cổ trước mặt, tựa hồ có chút thần du phía chân trời.

Hãn có chút mờ mịt, niết đôi đũa trong tay nhìn nàng thật lâu, tựa hồ rất ngạc nhiên nàng đây là thế nào.

Tư Đồ Lan chính không biết làm sao ngồi ở tại chỗ, trước mặt cầm đột nhiên bị người mang đi, cùng này nói là dọn, chi bằng nói là thưởng, rõ ràng là vài cái thoát nhìn thực nhu nhược cung nữ, lại lại cứ sử ra một cỗ man lực. Kia bay nhanh tốc độ, như là sợ nàng làm bản này trương đàn cổ bình thường.

Tư Đồ Lan hoảng sợ, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, thân mình lại đột nhiên không còn. Nàng theo bản năng kinh hô một tiếng, hai tay hướng không trung lung tung gãi gãi, cuối cùng là cái gì cũng bắt không được, lập tức "Phanh" vừa vang lên ngồi xuống đất.

Mông nhất thời suất nở hoa, mặc dù nói không hơn nhiều đau, lại làm cho nàng ở trước mặt mọi người ra hảo năm thứ nhất đại học cái xấu. Nàng

có chút kinh ngạc ngồi dưới đất, tựa hồ vẫn chưa có hoàn toàn phản ứng kịp.

Trong đại điện có vài nhân ly tịch, có vài nhân còn lưu lại tại chỗ xem náo nhiệt, tựa hồ cũng rất ngạc nhiên này lương đệ nên như thế nào kết cục, lúc này thấy đến loại này cảnh tượng, có vài nhân còn lộ ra sung sướng khi người gặp họa tư thái, tựa hồ liệu định nàng vận số đã hết, phiên không được thiên, số ít vài người còn vụng trộm cười. Đây hậu cung ngày quá mức chán nản, khó được có trường trò hay có thể xem, tự nhiên không muốn bỏ qua.

Thái tử phi tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ có như vậy vừa ra, nhưng là không có cái gì quá lớn phản ứng, hoàng đế cùng hoàng hậu đều không ở bên cạnh, nàng cũng không có cái gì tâm tình đi làm diễn , chỉ cúi đầu tà tà liếc nàng, một bộ cùng ta không quan hệ bộ dáng.

Tư Đồ Lan ánh mắt có chút phiếm hồng, đột nhiên tức giận quay đầu lại, nhìn thấy là vừa mới dọn cầm cung nữ rút ra chính mình ghế, động tác không chút hoang mang, lại mang theo một bộ thất kinh bộ dáng cầu xin tha thứ: "Nô tỳ không phải cố ý, cầu lương đệ thứ tội a..."

Không phải cố ý? Nói ra liên ngốc tử cũng không tin đi? Nàng vốn êm đẹp ngồi ở trên ghế, là trường ánh mắt cũng không thể làm ra loại chuyện này!

Trong hậu cung này, hám lợi thải thấp leo cao thật sự là biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, mọi người trong lòng tựa hồ chỉ còn lại có quyền lực, không có tình cảm gì, Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, đột nhiên cảm giác được một chết đi một chết đi, vì cái gì muốn kéo vào loại này dơ bẩn địa phương, buộc chính mình không thể không đi tranh đoạt, đi cầu một cái sinh tồn chi địa.

Nàng cắn chặt răng, hai tay có chút chặt vật chống tại địa thượng, vừa mới chuẩn bị yên lặng đứng lên, đột nhiên phát hiện mình thân mình lơ lửng mà lên. Có chút kinh ngạc, đành phải theo bản năng đặt lên cổ của đối phương, nhưng trong nháy mắt rơi vào một cái ấm áp mà kiên cố trong ngực.

Tập trung nhìn vào, đúng là Thẩm Tầm đem nàng ôm ngang lên, hai tay gắt gao cô tại trên thân thể của nàng, một tia một hào cũng không có lơ lửng.

Tư Đồ Lan trong nháy mắt cho là mình đang nằm mơ, ngay sau đó chợt cúi đầu, có chút không dám đi đối mặt ánh mắt hắn.

Đúng vậy, nàng như thế nào quên đâu, nàng còn có cái Tầm nhi a...

Nàng này sương bị cảm động lệ nóng doanh tròng, trong lòng ôm bị khinh bỉ tiểu tức phụ Thái Tử điện hạ lại vượt ngoài phần nô rồi...

Mẹ nó !!!

Thẩm Tầm ôm ngang Tư Đồ Lan, bước lên một bước liền đem cái bọc kia khang làm bộ cung nữ đập ngã xuống đất, tựa hồ là tức không chịu được, đánh tới khí lực đã hoàn toàn không chịu khống chế của hắn, một chút cũng không thương hương tiếc ngọc.

Tư Đồ Lan bị hắn này kinh sợ hành động sợ tới mức một câu cũng không nói ra được, bên tai đột nhiên lại rõ ràng xuất hiện hai chữ.

"Trượng tử!"

"..." Tư Đồ Lan bỗng nhiên cả người cũng không tốt, lẳng lẳng nhìn hắn, lại quay đầu nhìn nhìn kia đầy đất lăn cung nữ.

Này hung tàn từ ngữ học với ai?

Kia cung nữ bị hấn đập cả người phát run, nghe lời này, càng là sợ tới mức không được, vội vàng bò qua đến liên tiếp dập đầu: "Thái Tử gia tha mạng a... Nô tỳ không phải cố ý!"

Tất cả mọi người bị Thái Tử bất thành lình hành động sợ tới mức kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, chỉ có kia cung nữ chủ nhân Phương Tiệp đứng dậy, tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ có Thái Tử hội diện thượng như vậy vừa ra, thanh âm cũng có chút phát run, "Điện hạ, như phương nhưng là ta trong cung nhân, nói trượng tử liền trượng tử, sợ là không tốt sao?"

Kia cung nữ làm sự tình đều là nàng phân phó xuống, lúc này cầu tình ngược lại là có chút chột dạ, nhưng dù sao là của nàng tâm phúc cung nữ, bình thường coi như là trung thành và tận tâm, tự nhiên không thể ra cái gì sai lầm.

Vốn rất nhỏ một sự kiện, ai biết hội nửa đường giết ra cái gốc Thái Tử a!

Thẩm Tầm không lại tiếp tục đập đi xuống, lại cũng không nhìn nàng, chỉ cắn răng nói: "Phụ hoàng nói ta có quyền lực để cho người khác chết."

Tuy rằng vừa bị nàng làm nhục một phen, nhưng này cung nữ có lẽ là thụ người khác phân phó, bất đắc dĩ mới làm ra loại này đòi mạng sự tình, chính mình đương quá cung nữ, biết không nghe chủ tử phân phó kết cục có lẽ thảm hại hơn. Tư Đồ Lan cảm giác lại không mở miệng cầu tình cũng có chút máu lạnh, có chút không đành lòng nói: "Trượng trách mấy chục là được, tội không đáng chết..."

Thẩm Tầm yên lặng liếc nàng liếc mắt nhìn, không nói chuyện.

Tư Đồ Lan càng phát ra chột dạ, cảm giác mình thật sự là càng sống càng uất ức, chỉ vui ở trong lòng hẩn nhỏ giọng nói: "Ta không nghĩ than thượng mệnh nợ..."

Thẩm Tầm hôm nay lần này hành động thật sự là có chút ra ngoài ý của nàng liêu, không để cho nàng tùy vào nhớ tới "Bao che khuyết điểm" cái từ này, tuy rằng hẳn không có thực quyền gì, nhưng cũng xem như một cái đại hậu thuẫn, làm cho nàng nhất thời sinh một loại có dựa vào cảm giác.

Nhưng là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nếu bởi vì chuyện này đắc tội này cung nữ chủ tử, cuộc sống sau này càng là cất bước khó khăn.

Thẩm Tầm vẫn luôn thực nghe Tư Đồ Lan mà nói, vì thế rất không cao hứng phân phó nói: "Kia trượng trách 30 đi."

30 kỳ thật hoàn hảo, nhiều lắm vài ngày đều không xuống giường được. Kia Phương Tiệp dư tựa hồ hoàn toàn không ngờ rằng sẽ ra loại này ngoài ý muốn, nhất thời sững sờ ở tại chỗ, qua thật lâu mới vội la lên: "Tầm nhi, bản cung tốt xấu là của người trưởng bối, ta mà nói người cũng không nghe sao? Như phương bất quá là cử chỉ vô tâm, người thật muốn như vậy đuổi tận giết tuyệt sao?"

Phương Tiệp dư đau lòng nhà mình cung nữ, không hi vọng nàng thụ một điểm tội, huống chi vốn chính là chính mình ra lệnh, nếu không phải cầu tình, chỉ sợ hội bỏ lỡ tâm phúc trung tâm.

Thẩm Tầm rất ít hạ cái gì mệnh lệnh, nghe nàng nói như vậy ngược lại là có chút do dự. Nhưng hẳn chung quy cũng là nuốt không trôi khẩu khí này, quay đầu nhìn chằm chằm nàng xem sau một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Ta đây đi hỏi hỏi phụ hoàng nên như thế nào giải quyết."

Phương Tiệp dư bỗng nhiên cả người run lên, sững sờ ở tại chỗ không có nói tiếp bảo.

Thẩm Tầm không tiếp tục nói nữa, trong lòng ôm Tư Đồ Lan, từ trong đại điện ương chậm rãi đi ra ngoài, rơi vào thái tử phi bên cạnh thì

hắn bỗng nhiên nhanh chóng nhìn nàng một cái, không có cái gì quá lớn cảm xúc, lại làm cho Hoắc Thanh Thu trong lòng đột nhiên một quý.

Bởi vì là tiệc tối, lúc này đã là ban đêm, mặt trời chậm rãi hạ xuống. Ánh sáng nhu hòa mà lại an dật, Huyền Y thiếu niên trong lòng ôm cung trang thiếu nữ, nhìn từ đằng xa đi, ngược lại là một bộ tuyệt mỹ cảnh tượng.

Tư Đồ Lan vẫn bị hắn cô vào trong ngực, ngực có chút khó chịu, liên một câu cũng không nói lên được .

Thẩm Tầm đi đến một thân cây hạ, bỗng nhiên dừng bước, kinh ngạc đứng ở tại chỗ. Tư Đồ Lan quay đầu vừa thấy, lại là bọn họ lần đầu tiên gặp nhau địa phương, khi đó nàng vẫn là Hợp Dương cung bên trong tiểu cung nữ, âm kém dương sai đưa tới một hộp điểm tâm, lại đem mình cả người đều thường tiến vào.

Không thể nói rõ hảo, cũng nói không hơn hư, chỉ có thể nói đều là mạng của mình.

Thẩm Tầm nhìn nhìn cái cây đó, chợt rất nghiêm túc hỏi: "Lan Lan, người đạn được tốt như vậy nghe, vì sao mẫu hậu sẽ không cao hứng?"

Tư Đồ Lan tựa vào lồng ngực của hắn thương, bỗng nhiên sửng sốt, nàng nguyên bản không muốn quá đạn thật tốt không dễ nghe vấn đề này, chỉ vẫn lo lắng những kia khó lòng phòng bị âm mưu quỷ kế. Nhưng hiện tại mới biết được hắn vẫn ở nghe, trong đại điện nhiều người như vậy, chỉ có một mình hắn tại dùng tâm nghe.

Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, nói: "Ta cũng không biết..."

Thẩm Tầm vẫn ôm nàng, tựa hồ vĩnh viễn cũng không cảm thấy mệt giống nhau. Yên lặng xem trước mắt thụ, dùng sức se lời nói an ủi nàng, "Người đừng thương tâm, mẫu hậu không thích nghe, Tầm nhi thích."

Cái này thì không phải là có thích hay không vấn đề.

Tư Đồ Lan cắn cắn môi dưới, lại là buồn cười lại là xót xa, "Ân, Lan Lan không thương tâm, người trước phóng ta xuống đây đi."

" không buông."Thẩm Tầm kiên định lắc lắc đầu, ánh mắt rất là nghiêm túc." Ta không cần lại làm cho người té."

Chương 33 Hoắc Thanh Thu mục đích

"Ta không cần lại làm cho người té."

Tư Đồ Lan bị hãn lơ lửng ôm lấy, ngẩng đầu nhìn về phía hãn thời điểm, nhất thời có chút giật mình.

Nếu trước mắt hãn là tâm trí kiện toàn nhân, nàng khẳng định chỉ là nửa tin nửa ngờ. Nhưng hãn cũng không phải cái bình thường nhân, là mọi người trong mắt ngốc tử, liên lời nhận không toàn, lại càng sẽ không đi phân biệt người nào thiện tâm ác. Cho nên câu nói kia có vẻ như vậy chân thành mà trân quý, đó là hãn cho nàng hứa hẹn, chỉ cho nàng một người hứa hẹn.

Thời tiết có chút ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng trong lòng ấm áp như vậy. Mới gặp khi cái cây đó dĩ nhiên thành trụ lủi một mảnh, địa thượng bào trôi qua hồ cũng nhìn không thấy dấu vết , mà lúc trước gặp nhau hai người lại như cũ lưu lại tại chỗ, chỉ là đối bất đồng nhân vật cùng tâm cảnh.

Tư Đồ Lan bị hãn vững vàng ôm vào trong ngực, có chút khó chịu đem đầu chôn đi vào, khởi điểm chỉ là cắn môi dưới khốc thút thít hai tiếng, cuối cùng lại nhịn không được ô ô khốc ra, thanh âm càng khốc càng lớn, vừa tại trong đại điện ủy khuất trong nháy mắt này như hồng lưu trút xuống. Nàng từ lúc sinh ra liền không có như vậy chật vật quá, nhưng cũng chưa từng có bị người ấm áp như vậy đối đãi quá. Có lẽ là vì chính mình về

sau vận mệnh mà khổ sở bị thương, có lẽ là đối lập dưới bị phần này ấm áp cảm động tốt đỉnh.

Nhưng dù có thế nào, nàng cuối cùng là cảm nhận được phần này chân thật nhất chí tâm ý, mà viên kia tâm chủ nhân, liền tại bên người nàng, gần như vậy, ấm áp như vậy.

Nàng rất ít như vậy mở rộng cửa lòng đã khóc một lần . Từ nhỏ đến lớn, nàng đều là trong nhà tối đưa bé hiểu chuyện, muốn chiều cổ muội muội, còn phải giúp cha mẹ làm việc, ngày quá thật sự bình tĩnh, không có gì quá lớn khúc chiết, nhớ mang máng chỉ có tại mẫu thân qua đời ngày đó như vậy đã khóc , kia một đầu cảnh tượng như trước ký ức hãy còn mới mẻ, muội muội còn nhỏ, như cũ ở bên cạnh chơi tiểu khăn tay, chính mình lại khóc choáng tại mẫu thân linh cữu trước.

Vốn là muốn , đi một bước tính một bước đi, nhân không phạm ta ta cũng không phạm nhân, an tâm quá cuộc sống của mình hảo, ai biết nàng không nhạ người khác, người khác lại không tính toán bỏ qua nàng.

Nếu các nàng cho là mình sẽ như vậy chưa gượng dậy nổi, các nàng đó có thể to lắm đặc biệt sai . Nàng Tư Đồ Lan tuy rằng có thể nhẫn, nhưng cũng không phải là tưởng khi dễ liền có thể khi dễ nhân.

Chẳng sợ đối phương quyền thế ngập trời, chẳng sợ người nọ giỏi về mưu lo hoặc là chưởng khống lòng người, nàng cũng không thể nhận thua. Huống chi, nàng hiện tại trong lòng có một cái nặng trĩu ký thác, liền tính không phải là vì chính mình, cũng phải vì Thái Tử sống sót.

Thẩm Tâm vốn vẫn nhìn cái cây đó, cúi đầu nhìn thấy khóc không thành tiếng Tư Đồ Lan, sắc mặt nhất thời có chút sững sờ.

"Người tại sao lại khóc."

Tư Đồ Lan thấy hẳn nói ra như thế bình tĩnh lời nói, nhất thời có chút tức giận, một bên nức nở một bên oán giận: "Ta sẽ khóc , người dám ghét bỏ ta?"

Nàng khóc đến chính hăng hái, thanh âm cũng có chút không phát ra được, nửa là khàn khàn nửa là nghẹn ngào, cuối cùng cũng là đem lời nói hiểu.

Đặt ở trước kia, đứa nhỏ này liền tính không thân thủ giúp nàng lau nước mắt, ít nhất cũng là muốn lên tiếng an ủi hai câu , xem hiện tại tình huống này, thật sự là càng ngày càng không ngoan.

Thẩm Tầm tiểu tâm dục dục dò xét nàng liếc mắt nhìn, sau đó nhỏ giọng nói: "Ân..."

Ân? ? ?

Tư Đồ Lan bị nghẹn sừng sốt, cả kinh nước mắt đều nín trở về, đáp ứng như vậy làm thúy, thật ghét bỏ nàng?

Thẩm Tầm lập tức phối hợp mang lên một bộ ghét bỏ sắc mặt, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt nhìn, quyết đoán nói: "Lan Lan người khóc lên thật sự là xấu chết ."

"..."

Đổi mặt như thế lộ cốt nghiêm túc phê bình, Tư Đồ Lan nhất thời nghẹn họng, sau một lúc lâu, có chút xin lỗi sờ sờ mặt mình.

"A... Thật sao?"

Thẩm Tầm ngẩng đầu không nhìn nàng, lại lặng lẽ lộ ra một bộ cùng loại quỷ kế đạt được biểu tình, không để ý nàng, một người lén lút cười đến phá lệ cao hứng.

Tư Đồ Lan một bên nức nở một bên chôn ở trong lòng hăn, tựa hồ cũng không lo lắng làm dơ quần áo của hăn, chỉ rầu rĩ nói: "Thật xấu mà nói, ta về sau không khóc là được..."

Thẩm Tầm bay nhanh cúi đầu nhìn nàng một cái, sau đó ngậy ngốc cười cười, nói một câu: "Lan Lan thật ngoan."

"..." Tư Đồ Lan nhất thời bị lòi ngoài khét trong sống chết đi sống lại, Thái Tử hôm nay là làm sao, tưởng thể nghiệm một phen hồng hài tử cảm giác sao? Nói thật ra, bắt chước còn rất giống, xứng với hai người động tác này, ngược lại là thực sự có một bộ đồ nhà mình tức phụ quý dị cảm, tuy rằng đây tựa hồ là sự thực không cần bàn cãi.

Tư Đồ Lan khả năng thật sự cho là mình khóc lên đặc biệt xấu, thân thủ nhanh chóng lau lệ trên mặt, quyết định không đi rồi rẫm những kia có hay không đều được, chỉ tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, "Trận tử này tử, học với ai?"

Thẩm Tầm thấy nàng hỏi cái này, rất là tự nhiên nói: "Trước kia tại Hợp Dương cung bên trong thời điểm, mẫu hậu thường xuyên nói cái tử này , người khác nghe được, sẽ sợ hãi."

Thập phần lời ít mà ý nhiều biểu đạt hăn muốn biểu đạt ý tứ.

Ta lấy đến hù dọa nhân dùng .

Tư Đồ Lan nhin không được trầm tư, Thái Tử trụ Hợp Dương cung thời điểm? Vậy hăn là là mười mấy năm trước sự tình , khi đó mình cũng còn nhỏ, cùng này hoàng cung cực kỳ xa quan hệ, nghĩ đến hoàng hậu lúc còn trẻ ngược lại là cái ngang ngược tính tình, xem ai khó chịu liền trực tiếp trận tử, thật sự là may mắn mình là sau này mới tiến cung , bất quá khi khi Thái Tử còn như vậy tiểu, nàng liền cho hăn như vậy hung tàn vỡ lòng giáo dục thật sự thích hợp?

Cẩn thận ngấm lại, kỳ thật tại đây trong hoàng cung, hạ nhân mệnh đều tiện như con kiến, chủ tử lúc nào muốn liền cái gì thời điểm lấy đi, không phải do người khác giãy dụa, tuy nói nàng hiện tại cũng coi như cái chủ tử, chung quy cũng là tích mệnh nhân, chắc chắn sẽ không tùy tiện lấy người khác tính mạng nói đùa .

Thẩm Tầm hôm nay mặc dù là cấp nàng ra nhất khẩu ác khí, điểm xuất phát là hảo , nhưng là vẫn là muốn thích hợp sửa chữa một chút, miễn cho về sau không cẩn thận thành cái không đầu óc bạo quân sẽ không tốt.

Tư Đồ Lan bị thương tới cũng nhanh đi cũng nhanh, nếu không phải hốc mắt có điểm hồng, thật đúng là nhìn không ra nàng đã mới vừa khóc.

Nàng thoáng sửa sang lại một chút ý nghĩ, bắt đầu đối với hần tiến hành nghiêm túc giáo dục: "Tầm nhi, mạng người là rất quý báu, nếu sự tình không có nghiêm trọng đến một phát tình trạng không thể vãn hồi, không cần dễ dàng để cho người khác chết. Trên tay người là năm thiên hạ này đại quyền sinh sát, nhưng nguyên nhân vì như thế, càng muốn Cẩn Ngôn cẩn vì, không cần lạm dụng chính mình quyền lợi, nếu người muốn trở thành một thể hệ minh quân, đầu tiên liền muốn làm được không lạm sát kẻ vô tội, tận lực dùng một viên nhân tâm đi đối đãi người khác, đương nhiên, ý của ta cũng không phải làm cho người vẫn nén giận, người muốn tận lực học được xem trường hợp xem đối tượng làm việc, hiểu sao?"

Thẩm Tầm tựa hồ tại tiêu hóa nàng vừa nói lời nói, một người đứng suy nghĩ cực kỳ lâu, sau đó lại ồ một tiếng. Mỗi lần đều là cái này trả lời, Tư Đồ Lan cũng không biết hần đến cùng có hay không có minh bạch, hỏi cũng không biết nên như thế nào hỏi, nàng giống như thật lâu không có nói quá dài như vậy thiên đại luận mà nói , thấy hần như cũ một bộ nửa hiểu nửa không bộ dáng, đành phải hết than lại thở.

Tính, một ngụm ăn bất thành mập mạp, từ từ đến.

Tư Đồ Lan còn tại ừ sâu cuộc sống sau này nên làm thế nào cho phải, đột nhiên phát hiện có chỗ nào không thích hợp...

Nàng lại còn bị Thẩm Tầm ôm! ! !

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ, đột nhiên bắt đầu chủ động hướng mặt đất lừ.

Điện hạ, ngài này tiểu thân thể, ôm một cái khỏe mạnh cô nương ôm lâu như vậy, đều không mệt sao?

Rõ rệt cảm nhận được trong lòng người giãy dụa, Thẩm Tầm có chút kinh ngạc nhìn qua, theo bản năng ôm chặt, lại không cẩn thận bị nàng cho tránh thoát rơi.

Tư Đồ Lan động tác nhẹ nhàng hạ , suýt nữa liền muốn ngã sấp xuống, sau đó có chút xin lỗi vỗ vỗ y phục của mình, "Ta cũng không phải chưa biết đi lộ, người như vậy vẫn ôm, sẽ khiến nhân chê cười ."

"Không..." Thẩm Tầm lắc đầu, rất là nghiêm túc giải thích, "Ta vẫn ôm người, các nàng liền sẽ không khi dễ người."

Tư Đồ Lan vỗ vỗ trán, rốt cuộc đứng vững gót chân, tuy rằng không biết hẳn ý tứ là "Bởi vì bị ôm cho nên người khác không có biện pháp cố ý suất chính mình", vẫn là "Bởi vì có bản Thái Tử chỗ dựa cho nên không ai dám khi dễ người", nhưng vô luận là loại nào, cũng làm cho nàng cảm động vô cùng.

"Không có chuyện gì, Lan Lan sẽ không lại để người khi dễ." Tư Đồ Lan tận lực sử lời của mình nghe vào tai càng có tin phục lực, vươn ra ngón tay nhỏ ở trước mặt hẩn khoa tay múa chân một chút, "Người muốn phải không tin nói, chúng ta ngoéo tay, về sau ta muốn là lại cho ai khi dễ , ta chính là lợn."

Thẩm Tầm rất là khinh thường liếc nàng liếc mắt nhìn, một bộ "Người vốn chính là lợn còn cần đi ngoéo tay loại hình thức này sao" khinh bỉ cảm.

Tư Đồ Lan ngượng ngùng cười cười, cảm giác mình có tất yếu đem hân xúi đi, tùy tiện nghĩ đến cái lấy cớ, lại một bản nghiêm trang nói: "Hôm nay là mẹ người sau sinh nhật, người nên đi Hợp Dương cung cùng nàng đón giao thừa . Người tưởng a, Lan Lan hôm nay chọc nàng mất hứng, người liền nên đi đem nàng hồng vui vẻ, như vậy Lan Lan liền sẽ không bị phạt , đúng hay không?"

Lý do này thật sự là thiên y vô phùng, không hề sơ hở.

Thẩm Tầm nhất định dễ gạt, lần này lại nửa tin nửa ngờ quan sát nàng liếc mắt nhìn, cuối cùng đáp ứng nói: "Ta đây trước đưa người trở về."

"Không cần không cần." Tư Đồ Lan vội vàng vẫy tay, "Cứ như vậy gần lộ, còn có thể ra cái gì không sai thành? Tự ta đi trở về là được rồi."

Thẩm Tầm hừ một tiếng, có chút không được tự nhiên xoay người, quay đầu lại nhìn nàng liếc mắt nhìn, liền triệu Hợp Dương cung phương hướng đi.

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đưa mắt nhìn bóng lưng hân biến mất ở trước mặt, sau đó xoay người liền đi ngọc huy cung. Đó là thái tử phi tẩm cung, nàng lần đầu tiên đi thời điểm bị tính kế một đạo, lúc này đây, lại là đi thảo ý kiến .

Hoắc Thanh Thu so nàng trở về khá sớm hơn, hạ nhân tầng tầng sau khi thông báo, Tư Đồ Lan rốt cuộc lại gặp được cái cô gái này.

Đúng là tư sắc Vô Song, điểm này khiến Tư Đồ Lan đều cảm giác tự biết xấu hổ, nhưng nàng hôm nay sở tác sở vi để người không thể không tin tưởng một cái kết luận: trong ngoài phải không tương phù hợp , bộ dạng xinh đẹp không nhất định đều là cô nương tốt, còn có thể là mỹ nữ xà.

Hoắc Thanh Thu tựa hồ đã sớm liệu đến nàng sẽ đến, đã muốn chuẩn bị tốt trà xanh, ngồi ở trên quý phi tháp nhìn Tư Đồ Lan hướng bên này đi tới.

"Người tới rồi?"

Giọng nói kia quen thuộc như là nhiều năm lão bằng hữu, một điểm không thích hợp cảm đều không có.

Tư Đồ Lan trong lòng cười lạnh hai tiếng, ở mặt ngoài vẫn là tận lực khách khí, nói ngay vào điểm chính: "Người khôn không nói chuyện mập mờ, nương nương ngài cũng là thẳng tính nhân, có mục đích gì cứ việc nói thẳng, làm gì ở sau lưng hạ ngáng chân?"

"Muội muội lời này liền nói nở nụ cười, ta nơi nào cho người hạ ngáng chân?" Hoắc Thanh Thu đầy mặt ủy khuất nhìn lại, thoát nhìn vô hại lại thiện lương, "Ta bất quá là muốn cho người chỉ điều minh lộ, chính là dùng phương pháp có chút trực tiếp mà thôi."

Tư Đồ Lan trong lòng lộp bộp một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về phía ánh mắt nàng.

Đã thấy Hoắc Thanh Thu khởi thủ cho mình châm một ly trà, miệng không chút hoang mang nói: "Trong hậu cung này quyền lực lớn nhất nữ nhân là hoàng hậu, trừ hoàng hậu, tựa hồ liền thặng ta."

"Nếu người đã muốn ôm không hơn hoàng hậu cây to này, sao không thượng xoay người ngồi trên bần cung chiếc thuyền này đâu?"

Chương 34 vu oan giá họa

Nghe này gọn gàng dứt khoát mà nói, Tư Đồ Lan rất là sửng sốt trong chốc lát, hợp nàng như vậy âm chính mình một phen vì nói những lời này?

Muội tử người sao nhiệt tình thật khiến ta có chút trở tay không kịp a...

Nghĩ nghĩ, vẫn là đáp: "Tư Đồ Lan cả đời này không có gì mục đích, không cần đầu nhập vào người khác, nương nương vẫn là khác tìm người khác đi."

"Này nhưng liên không phải do người lạ." Hoắc Thanh Thu ôn nhu nở nụ cười, từ từ vuốt ve cổ tay của mình, "Hôm nay chuyện này, chẳng qua là nho nhỏ cảnh báo mà thôi, người muốn là tưởng nếm thử canh bất hảo thụ tử vị, đại khả thử một lần a."

Trong giọng nói uy hiếp cảm giác tấn hiển không thể nghi ngờ.

Tư Đồ Lan chăm chú nhìn động tác của nàng, thấy nàng sờ cổ tay của mình, không khỏi nhớ tới "Hảo thủ đoạn" ba chữ.

Người là đang nhắc nhở ta chỉ số thông minh không người cao thủ cổ tay không người cứng rắn sao...

Ta nói cô nương, đại gia ai đi đường này cầu độc mộc còn không được sao? Cả ngày đấu đến đấu đi có phải hay không nhưng có ý tứ?

Cho tới bây giờ, Tư Đồ Lan cuối cùng là xem hiểu một việc, muốn làm người thượng chi nhân, chẳng những muốn bảo trì chính mình không bị tính kế, còn muốn chủ động đi tính kế người khác, điển hình ví dụ mời xem đối diện thái tử phi.

Tư Đồ Lan hắng giọng một cái, tận lực làm cho chính mình tươi cười thoát nhìn thật hơn thực một ít, "Nương nương ngài dựa vào cái gì cho rằng ta có thể thay người làm việc? Sẽ không sợ ta ở sau lưng thống người một đao? Trong cung này luôn luôn lòng người mạc biện, ta cho rằng ngài là nhìn xem hiểu."

Hoắc Thanh Thu liếc nàng liếc mắt nhìn, đột nhiên lại nở nụ cười. Sóng mắt lưu chuyển chi gian, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một thứ, bắt đầu trang mô tác dụng thường thức.

"Có một số việc khả khó nói, ta dám trực tiếp như vậy hỏi người, tự nhiên cũng có đạo lý của ta."

Kia chói lọi gì đó thật sự quá mức chói mắt, cũng quá quen thuộc, Tư Đồ Lan thấp thỏm bất an ngẩng đầu lên, tập trung nhìn vào, sau đó ngực liền lộ bộp nhảy dựng, phảng phất là bị đao nhọn hung hăng đâm đi xuống.

Đồng tâm khóa...

Không cần nghĩ cũng biết là cái kia khắc chữ đồng tâm khóa...

Phản ứng đầu tiên là, Nhu Nhu người đem ta bán đi a! ! Ta đối đãi người không tệ hảo sao?

Thứ hai phản ứng là, đồ chơi này kỳ thật hoàn toàn thì không phải là Mộ Tử Xuyên đưa cho nàng đi? Nói không chừng chính là thái tử phi trước tiên tính kế hảo , còn một hơi để người giả tạo bảy tám đương dự bị đâu.

Tư Đồ Lan luôn luôn không thích oan uổng nhân, huống hồ nàng phải đi đi theo Lâm Nhu phía sau thân tín cũng đều hồi bẩm nàng, nói chính mắt nhìn thấy thứ đó bị nóng chảy , Lâm Nhu không có bán của nàng khả năng, chỉ có thể là mình ở bất tri bất giác lại bị thái tử phi chơi xỏ. Nhưng là kia thời gian cũng đúng không hơn hào a, nàng thu được thứ này thời điểm, Hoắc Thanh Thu còn giống như không tiến cung đi?

Đây rốt cuộc tình huống gì a... Tư Đồ Lan càng nghĩ càng hỗn loạn, đơn giản nói: "Nương nương ngài đến tột cùng là có ý tứ gì?"

Chung quanh cung nữ đều bị nàng phân phát ra ngoài, trong điện chỉ còn lại có hai người các nàng, trong không khí tựa hồ tản ra một cỗ nguy hiểm khí tức, để người khẩn trương đến hít thở không thông.

"Bản cung là có ý gì, người còn chưa đủ rõ ràng sao?" Hoắc Thanh Thu chậm rãi thưởng thức đồng tâm khóa, buồn bã nói, "Lương đệ cùng ngoại thần tư thông cũng không phải một ngày hai ngày, này đính ước tín vật khả không phải là tốt nhất tội chứng? Huống chi... Ngày ấy cùng Mộ tướng quân tại Hàm Nguyên điện phụ cận hẹn hò sự tình, người thật cho là không ai biết? Giấy trắng cuối cùng là bao không trụ liệt hỏa, người là người thông minh, nếu là biết đại thể, bản cung có lẽ có thể thay người bảo thủ bí mật."

"..."

Tư Đồ Lan quả thực một ngụm lão huyết phun ra, thật sự là định một tay hảo tội a.

Tư thông? Đính ước tín vật? Hẹn hò?

Liên phản bác đường sống đều bắt lưu cho nàng, trực tiếp đương trước sự thật nói ra, không phải không thừa nhận này thái tử phi tâm cơ sâu trầm trên đời không người theo kịp...

Kỳ thật kia đem khóa cũng nói không là cái gì, hoàng đế biết nàng chuyện lúc trước, liền tính thống xuất khứ, liền nói đây là gả cho Thái Tử phía trước gì đó cho giỏi. Cho nên nàng lúc ấy yên tâm lớn mật khiến Lâm Nhu đem ra ngoài nóng chảy, cho dù không có hoàn toàn tiêu hủy, cũng sẽ không như thế nào.

Nhưng bây giờ trọng điểm là hẹn hò sự tình a... Không phải bị người ngăn chặn nói hai câu sao, liền bị Thái Tử cùng với thái tử phi thủ hạ phát hiện? Không thể không để người hoài nghi ngày đó tính ngẫu nhiên a...

Mộ Tử Xuyên, người cũng theo tính kế ta sao?

"Như thế nào? Trừ vì ta sử dụng, người nhưng còn có lựa chọn khác?"

Tựa hồ liệu đến nàng không có đường khác có thể tuyển, Hoắc Thanh Thu rất là hài lòng để đồ trong tay xuống, nhẹ nhàng nở nụ cười, Mộ Tử Xuyên là vương gia thủ hạ, làm cho hắn hướng đông tuyệt không dám hướng tây, vô tình hay cố ý lợi dụng vài lần, cũng là không phải chuyện gì xấu.

Tư Đồ Lan dưới đáy lòng ha ha nở nụ cười hai tiếng, nường nường ngài quên ta còn có Thái Tử sao? Tuy rằng... Có điểm không đáng tin, nhưng vẫn là tính một cái rất có tiềm lực khát sơn...

Lúc này vạch trần đó chính là muốn chết, tư thông này tội danh, chẳng sợ không chứng cứ định tội, truyền đi mình cũng là muốn mặt mũi quét rác. Huống hồ hiện tại lại như thế nào bác bỏ cũng đều là vô dụng công, bởi vì Hoắc Thanh Thu khẳng định hội một mực chắc chắn cái này tội danh, không cho nàng lưu một tia đường sống.

Tư Đồ Lan cẩn thận nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy có điểm kỳ quái, Hoắc Thanh Thu làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Nàng nếu đã là thái tử phi, càng là tương lai chuẩn hoàng hậu, đến tội cùng là có như thế nào thâm trầm mục đích mới sẽ nghĩ muốn mượn sức chính mình này tình địch? Nàng nhân sinh như vậy hoàn mỹ vô khuyết, đến tội cùng còn có cái gì không hài lòng?

Kỳ thật tương kế tựu kế cũng không có cái gì không tốt, còn có thể thừa cơ xem xét một chút âm mưu. Bằng vào một cỗ cường hữu lực lòng hiếu kỳ, Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Nếu ngài đều nói như vậy, ta còn có thể có biện pháp gì đâu? Dù sao ta đây một đời cũng không có cái gì khả cầu, có cái gì yêu cầu xin cứ việc phân phó là được."

Một bộ mặc cho số phận bi tráng cảm.

Hoắc Thanh Thu thấy nàng phối hợp như vậy, nhất thời ngược lại có chút do dự, cũng là không nói với nàng quá nhiều, chỉ nói: "Thái Tử là không dùng được, người đi theo bên người hắc cũng không có cái gì ưu việt, nếu là ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn vì ta làm việc, ta nhất định là sẽ không bạc đãi người."

Tư Đồ Lan nhất thời ghen, cảm giác phát hiện cái gì ghê gớm sự tình đâu... Nương nương người thật sự không sợ chiêu thất lang tiến vào?

Sau đó cung kính khom người, đầy mặt chân chó nói: "Vì nương nương làm việc, tự nhiên là vượt lửa qua sông, không chối từ."

Nàng tựa hồ cứ như vậy dễ dàng trà trộn vào đối địch trận doanh.

"..."

XXXX

Thẩm Tầm tựa hồ thật lâu không hồi quá Hợp Dương cung, lúc này cũng thật là nhàm chán phá các loại chiếc hộp, bàn kia tử thượng chất đầy mọi người hiến cho hoàng hậu hạ lễ, tùy tiện mở ra một kiện, kia đều là cực phẩm trung cực phẩm. Thẩm Tầm tuy rằng đầu óc không rõ ràng, nhưng hắc người bên cạnh đều là rõ ràng nhân, sớm ở bảy ngày phía trước, Tư Đồ Lan liền thay hắc chuẩn bị tốt lưỡng phần thọ lễ, thỏa đáng lại không mất trân quý.

Hoàng hậu ngồi ở bàn một đầu khác, cũng không ngăn cản nhà mình nhi tử này đại nghịch bất đạo hành vi, chỉ sắc mặt thản nhiên nhìn hắc, mơ hồ còn lộ ra một cổ ưu sầu khí tức.

Ai...

Thẩm Tầm lại mở ra một cái hộp, hoàng hậu ánh mắt hơi hơi quét tới, lại là một cây danh gọi Khổng Tước Linh cây trâm, tài liệu không thể nói

rõ có bao nhiêu hoa lệ, nhan sắc ngược lại là lưu quang dật đãi, hết sức đoạt nhãn ánh mắt. Hẳn là phía dưới nào đó thấp vị phần tần phi đưa lên. Hảo xem là hảo xem, lại không phù hợp nàng ôn trọng phong cách.

Thẩm Tầm càng xem càng thích, có chút cao hứng đứng lên, chuẩn bị tự tay cho mẫu thân đội đi.

Hoàng hậu vội vàng dừng lại tay hẳn, có chút bất đắc dĩ nói: "Quá biến hóa đa dạng, không thích hợp ta."

Thẩm Tầm có chút thất vọng, đành phải rầu rĩ không vui ngồi trở về, quay đầu không nói lời nào.

Hoàng hậu bất đắc dĩ nhìn nhìn hẳn, nói: "Hoàng nhi nếu là thích, cứ việc cầm đi, đưa cho cái nào phi tử đều được, mẫu hậu cũng không thiếu điểm ấy gì đó."

Thẩm Tầm vừa nghe, vui vẻ, lập tức thoải mái nhận.

Lan Lan mang nhất định hảo xem!

Tựa hồ là liền nghĩ tới cái gì, Thẩm Tầm đột nhiên nghiêm mặt, rất là mất hứng hỏi: "Mẫu hậu vì sao không thích Lan Lan đàn khúc?"

Hoàn toàn không dự đoán được hẳn sẽ nhắc tới cái này, hoàng hậu rất là bối rối một mòng, lại không tốt cùng hẳn giải thích Trung Nguyên bởi, chỉ nói: "Lương đệ không thậm ánh mắt, bản không nên đàn khúc, mẫu hậu không phạt nàng đã là nhân từ."

Nói xong, lại thở dài một hơi, "Người thực thích lương đệ sao?"

Thẩm Tầm rất là dứt khoát gật gật đầu, lời ít mà ý nhiều, "Nàng hảo."

Hoàng hậu nhìn ánh mắt hẳn, tựa hồ muốn từ bên trong nhìn ra chút càng sâu ý tứ, nhưng lại cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có một mảnh

thăng thần thành khẩn cùng mờ mịt.

"Hoàng nhi người cũng thật sự là hồ đồ, phụ hoàng cùng mẫu hậu tự mình làm người chọn lựa thái tử phi người không cần, cố tình bị một cái trắc thất mê hoặc tâm hồn, Thanh Thu bao nhiêu hảo cô nương a, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại là tiểu thư khuê các. Tư Đồ Lương đệ nơi nào hảo? Làm việc không cái đúng mực, không chừng mực nữ nhân mà thôi, đan từ hôm nay trên chuyện này liền có thể nhìn ra cái đại khái đến."

Nghe xong, Thẩm Tâm vẫn nhìn mẫu thân, muốn nói gì, trong mắt lại vẫn do dự không chừng.

Qua cực kỳ lâu, tựa hồ là trong lòng làm ra nào đó quyết định, Thẩm Tâm đột nhiên mở miệng nói: "Là ta khiến Lan Lan đàn cái kia khúc."

Vô luận nàng làm sai cái gì, đều do tại trên đầu ta đi.

Hoàng hậu rất là sửng sốt, đầy mặt không dám tin nhìn nhìn ánh mắt hẩn, cố nhịn xuống muốn đi sờ hẩn trán xúc động, biết rất rõ ràng hẩn đây là thủ pháp vụng về giải vây, nhưng vẫn là có chút cương ngạnh hỏi: "Hoàng nhi còn hiểu nhạc khúc? Ai dạy của người?"

Câu nói kia nghe không hiểu là vui mừng vẫn là bất đắc dĩ, mừng đến là nhi tử rốt cuộc có điểm người bình thường bộ dáng, còn biết gạt người, thương tâm là nhi tử lại vì một nữ nhân cùng bản thân nói láo... Có tức phụ quên nương những lời này thật sự là một chút cũng không sai, chẳng sợ đặt ở ngốc tử trên người cũng là rất chính xác.

Vừa mới nói dối, Thẩm Tâm có chút bối rối trốn ra mẫu thân nhìn chăm chú ánh mắt, trên mặt mơ hồ còn có chút đỏ lên. Chính cái gọi là nói một cái dối, liền muốn dùng không ngừng nghỉ nói dối đến viên này để nhất dối, hẩn do dự sau một lúc lâu, lại ấp úng nói: "Người khác nói với ta... Mẫu hậu thích nhất nghe cái này khúc, ta nghĩ khiến mẫu hậu thích Lan Lan, cho nên mới làm cho nàng đàn cái này..."

Lần này nói đối ngược lại có chút tượng mô tượng dạng , hoàng hậu nửa tin nửa ngờ quan sát hẩn liếc mắt nhìn, có chút thấy không rõ chân giả , nếu quả như thật có một người như thế sử kế ly gián, kia tâm cơ cũng thật sự quá sâu hiểm.

Bạn rộn hỏi tới: "Trong miệng người 'Người khác', là ai?"

Đã muốn tát 2 cái đấm, lại nói đấm tựa hồ đã muốn không có gì trong lòng chướng ngại , Thấm Tầm khẩn trương ngoáy ngoáy ngón tay, sau đó không cần nghĩ ngợi nói: "Cái kia thái tử phi..."

Thế gian này có một số việc chính là kỳ quái như thế, ý định ban đầu là vu oan, lại không nghĩ rằng đó chính là trước sự thực, quanh co lòng vòng về tới tại chỗ, nhưng hết thấy đều cuối cùng vẫn là bí mật.

Bên tai rõ ràng nghe được kia năm chữ, hoàng hậu rất là sửng sốt.

Tác giả có lời muốn nói: điện hạ người là học của ai vụ oan I:3" Ất _?
Ta là _ khẩu Cáp Nhĩ Tân lấp bắp. Đến từ ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha
ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha "

Chương 35 giấy không thể gói được lửa

"Hoặc Thanh Thu?"

Thái tử phi ba chữ này thật sự quá có trùng kích lực, thế cho nên nàng cho là mình vừa nghe lầm, nhìn không được hồi ngược lại một tiếng.

Không quá khả năng đi, đứa bé kia thoát nhìn còn rất không sai, dứt bỏ âm dung tướng mạo, gia thế bối cảnh không nói chuyện, cầm kỳ thư họa đều là mọi thứ tinh thông. Dĩ vãng ở kinh thành thanh danh cũng rất tốt, không phải nói là Quảng Lăng thành đệ nhất mỹ nhân sao, chính mình dùng vài nguyệt, ở kinh thành quý nữ trung chọn lựa lâu như vậy, chẳng lẽ

cuối cùng vẫn còn tuyến cái tâm tư bất thiện nhân? Nghĩ đến đây, nàng còn sinh chút ảo não cảm xúc.

Hoàng hậu vốn có chút không tin, khả đem chuyện này phía trước phía sau suy nghĩ một phen, lại cũng cảm giác có cái gì không đúng . Nói thật, Tư Đồ Lan đạn này thủ kiêng kị khúc có lẽ thực sự có có thể là bị người hồ lộng , bởi vì nàng hoàn toàn không có đạo lý cố ý đi đắc tội chính mình, như vậy chẳng những không có ưu việt, còn có thể làm cho chính mình về sau lộ cật bước khó khăn, là người bình thường cũng sẽ không làm như vậy .

Liên tưởng đến Hoắc Thanh Thu hôm nay hơi có chút quái dị sở tác sở vi, lại lặp lại đem Thẩm Tầm mà nói nghĩ nghĩ, càng ngày càng cảm thấy rất dễ dàng xuyên đứng lên, Thẩm Tầm luôn luôn đơn thuần sẽ không gạt người, lời của hắn tự nhiên là tối có thể tin .

Huống hồ, khiến Tư Đồ Lan mất đi chính mình tín nhiệm, chuyện này chỉ đối thái tử phi có lợi. Trừ bỏ lương đệ thế lực, nàng cái này thái tử phi chi vị cũng làm được vững hơn.

Nghĩ đến đây, hoàng hậu trong lòng nhất thời phát lạnh.

Nếu không phải là nhi tử chịu lại đây bồi chính mình nói một lát nói, chính mình lại còn thật sự trúng bẫy, cho rằng Tư Đồ Lan là cố ý chọc tức chính mình, châm ngòi nàng cùng hoàng đế quan hệ.

Kia khúc có một đoạn thực xấu hổ qua lại, nàng hiện tại nhớ tới chuyện kia vẫn cảm thấy trong lòng có chút mao mao , thật sự là bởi vì cái dạng này, mới không có cẩn thận đi tự hỏi chuyện này tiền căn hậu quả, dẫn đến suy xét vấn đề không quá chu toàn.

Cẩn thận ngẫm lại, này Hoắc Thanh Thu thật đúng là không quá cao minh.

Chưa đủ lông đủ cánh tiểu bối, dám tính kể đến nàng cái này lão hồ ly trên đầu? Cũng không ở trong cung hỏi thăm một chút, nàng Phó Tương Vân bỏ đến cái này vị trí đến cùng bỏ ra bao nhiêu đại giới, tại trong cung ma thành nhân tinh cung phi nhóm còn đấu không thắng nàng, một cái vừa mới tiến cung còn chưa đứng vững gót chân tiểu cô nương vừa muốn đem chính mình xem như thương sử?

A a a a cười chết người .

Ánh mắt của nàng đã đủ vừa lòng thuyết minh một sự thật: thái tử phi Hoắc Thanh Thu, ăn hành!

Cái này thái tử phi thoát nhìn quả nhiên không phải thập yêu tinh du đích đẳng, nếu là chỉ bằng bản thân tư lợi cùng cung phi lục đục đấu tranh còn chưa tính, liền sợ nàng còn có cái gì khác ý đồ. Thẩm Tầm nhưng là chính mình thân nhi tử, ở bên cạnh hãn phóng như vậy một cái u ác tính, thật sự là có chút không dám tưởng tượng.

Mà cái kia Tư Đồ Lan, đãi Thẩm Tầm có chút chân thành, lại không lừa gạt, tuy nói lần này đại ý trung người khác chiêu, ngược lại là cái khả tạo chi tài. Nếu không phải là nhi tử hữu ý vô ý đề chuyện này, chính mình thật đúng là muốn bị chẳng hay biết gì .

Phía ngoài gió càng thổi càng lạnh, trong đại điện lại đốt vài bồn ấm áp tán hỏa, nếu không phải là đều mặc thật dày cẩm bào, còn tưởng rằng lúc này chính là tháng 6 phục thiên. Tứ phía cửa sổ gặt gao mấp máy, Hợp Dương cung bố trí cùng bài trí trước sau như một xa hoa lãng phí hoa quý, vừa đúng chương hiển một quốc chi mẫu tôn quý.

Trong đại điện ngồi toàn bộ Đại Chu nhất tôn quý mẹ con, ở chung phương thức lại cùng bình thường nhân bình thường, không có gì quá lớn phân biệt.

Hoàng hậu kiềm lại tức giận trong lòng, quay đầu đi nhìn nhìn chính mình này không cố gắng nhĩ tử. Suy tư sau một lúc lâu, bỗng nhiên rất tưởng hỏi hãn một vài vấn đề, thế nhưng trực tiếp hỏi mà nói lại có vẻ quá mức xấu hổ, tuy nói là mẹ con quan hệ, có chút lời còn chưa phải không biết xấu hổ hỏi ...

Suy nghĩ kỹ vài cái phiên bản, cuối cùng đều áp trở về đáy lòng.

Hoàng nhi, người rốt cuộc có từng cùng các nàng đi quá phòng?

Hoàng nhi, người đến cùng có hay không có ngủ quá các nàng 2 cái?

Hoàng nhi, các nàng 2 cái vẫn là xử sao?

Quan hệ này hoàng tộc tử tử kéo dài vấn đề, ta thật sự là không thể không lo lắng a. Hoàng hậu nhịn không được ưu thương vuốt ve trán của bản thân, hoàng nhi, vì sao người chính là cái gì cũng đều không hiểu ngốc tử đâu? Phàm là người có một chút chủ kiến, mẫu hậu cũng không đến mức như vậy củ kết liễu.

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng kia mặc danh kỳ diệu động tác, thật là tri kỷ hỏi: "Mẫu hậu người làm sao rồi."

Phó Tương Vân tức giận nhìn nhìn hãn, hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ý tứ hàm xúc, cân nhắc một lát, quyết định đổi một loại tương đối uyển chuyển phương thức tới hỏi nói.

"Hoàng nhi a..."

"A?"

"Người cảm giác lương đệ cùng thái tử phi cái nào đáng người càng tốt đâu?"

Vừa hỏi xong nói, hoàng hậu nhất thời cực kỳ hối hận, đường đường một quốc chi mẫu, hỏi ra nhẹ như vậy điều vấn đề, may mắn chung quanh không có người ngoài, nếu không mình một thể anh danh liền hủy hết như thế .

Dáng người là cái gì? Cao thấp mập ốm sao...

Thẩm Tầm hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ hỏi loại vấn đề này, liên tưởng đều không có tưởng đáp: "Lan Lan a."

Cái này trả lời mặc dù ở dự kiến bên trong, nhưng trực giác nói cho nàng biết có thể hỏi ra nhiều thứ hơn, Tư Đồ Lan đối Thái Tử không có dị tâm, viên quá phòng đã là trước sự thật, hoàng hậu trong lòng nghĩ như vậy, lại hăng giọng một cái, hỏi tới: "Kia thái tử phi đâu?"

Thẩm Tầm bị hỏi được sửng sốt , tựa hồ cảm giác loại chuyện này không có nói dối giá trị, chỉ nhất nhất dựa theo sự thật trả lời, trong mắt đơn thuần chỉ có kinh ngạc cùng mê mang.

"Ta chưa thấy qua a..."

Tuy rằng bản tâm cho là mình vẫn là thực thuần khiết , thế nhưng câu này trả lời đã muốn bại lộ hãn làm một cái tiểu lưu manh bản tính, chỉ là bản thân của hãn còn không có phát giác...

Nghe xong lời ấy, hoàng hậu nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Rất tốt, gặp cũng chưa gặp qua.

Nói hảo đêm tân hôn viên quá phòng đâu? Nói hảo không ra tháng 3 có thể hoài thượng long tự đâu? Con ta gặp cũng chưa gặp qua người hảo sao!

Hoắc Thanh Thu người thật cho rằng này hậu cung không người sao?

Càng nghĩ càng cảm giác đáng giận, ngẫm lại, cảm giác mình vừa hỏi mà nói quá mức uyển chuyển, sợ là sẽ sinh ra cái gì hiểu lầm. Nếu đã có như vậy cái hoài nghi, vậy thì không ngại gọn gàng dứt khoát hỏi một lần, để tránh oan uổng nhân.

Hoàng hậu thanh ho khan hai tiếng, tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai chẳng phải nghiêm túc, để tránh dọa đến nhà mình thuần khiết nhi tử.

"Hoàng nhi, Tư Đồ Lương đệ trên giường nhưng có hảo hảo hầu hạ quá người?" Nàng vẫn là tận lực uyển chuyển như vậy từng chút một.

"..." Thẩm Tâm mộc một mộc.

Thấy hần như vậy cái mờ mịt phản ứng, hoàng hậu lông mi giương lên, ân? Tư Đồ Lan cũng không có cùng hần viên quá phòng? Liên nàng đều như vậy ghét bỏ con trai mình sao, hoàng hậu trong lòng càng nghĩ càng lại giận, cả giận nói: "Mỗi một người đều gan lớn bằng trời thành như vậy sao? Đều an được cái gì tâm!"

Gặp mẫu hậu như vậy sinh khí, Thẩm Tâm mới phản ứng lại đây, vội vàng thay Tư Đồ Lan giải thích: "Không không không, nàng hầu hạ trôi qua!"

Hoàng hậu nheo mắt, "Ngàn vạn đừng nói nói dối, mẫu hậu dám hỏi như vậy người, đều là vì người hảo."

"Thật sự thật sự, Lan Lan hầu hạ rất tốt, Lan Lan cái kia rất lợi hại ."

"..."

Lúc này đối hoàng hậu cứng cứng chờ, tuy rằng người là con ta, nhưng có chút lời còn chưa phải muốn nói quá rõ ràng hảo sao? Bất quá không

phải không thừa nhận, ngay từ đầu hình như là chính mình nhắc tới như vậy xấu hổ đề tài...

"Được rồi được rồi." Hoàng hậu trong lòng yên lặng cho Tư Đồ Lan bỏ thêm một phần, sau đó tiếp tục hỏi, "Kia thái tử phi đâu? Thái tử phi nhưng có hầu hạ quá người?"

Thẩm Tầm yên lặng hồi tưởng một phen, trầm đĩnh tiết thiết nói: "Không có!"

Tất cả nói đời này chỉ cho Lan Lan một người sờ, khẳng định không thể khiến người khác sờ loạn, hãn cũng không phải là tùy tiện tiện nam nhân!

Hừ.

Hoàng hậu nhất thời cắn chặt răng, một bộ sáng tỏ thần tình, sau đó đột nhiên đứng lên, áp chế không được thở gấp nộ khí, ngực phập phồng không ngừng, tựa hồ rất là có vẻ tức giận.

Thẩm Tầm đầy mặt mờ mịt nhìn mẫu hậu quái dị này hành động, có chút không biết làm sao ngồi ở tại chỗ.

Hãn nói là sai nói cái gì sao?

Không, người cũng không có làm gì sai, chỉ là nhóm người nào đó vừa nói lời nói ứng nghiệm tại trên người bản thân: giấy là không gói được lửa.

Hoắc Thanh Thu, kỳ thật người cũng không có cao minh đi nơi nào, lịch duyệt thứ này thật là ngạnh thương.

Hoàng hậu khoát tay chặn lại, "Mà thôi, có một số việc người cũng không cần sốt ruột, mẫu hậu sẽ thay người quản! Thật coi ta hoàng nhi dễ khi dễ sao, cũng không nhìn một chút sau lưng của hãn là ai!"

Thẩm Tầm sửng sốt, theo bản năng quay đầu xem xem bản thân sau lưng là có người hay không.

Thấy tình cảnh này, Phó Tương Vân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn hăn một cái, "Ngốc nhĩ tử!"

Lần đầu bị mẫu hậu nói như vậy, Thẩm Tầm ngơ ngác nhìn nàng một cái, sau đó rất là ủy khuất cúi đầu, Lan Lan đều nói hăn không ngốc, mẫu hậu vì sao còn nói hăn là ngốc nhĩ tử đâu...

Hoàng hậu quay đầu đi nhìn hăn một cái, thấy hăn ủy khuất như vậy bộ dáng, trong mắt cũng lộ ra chút bi thương mà thần sắc bất đắc dĩ.

Hôm nay là của nàng sinh nhật, lục cung cùng khánh, đại xá thiên hạ. Vốn nên là vô cùng cao hứng ngày, lại không duyên cớ sinh rất nhiều cảm khái.

Đại Chu Kiến Quốc hơn hai trăm năm, lãnh thổ mở mang, ngang qua vạn dặm, nam khởi man hoang trường tuyết bình nguyên, bắc tới Liêu Đông tứ quận phong ngữ dãy núi, đây hết thảy hết thảy đều xuất xứ từ khai quốc hoàng đế tận lực tích lũy, kia kiêu hùng tuy rằng lúc tuổi già trầm mê với thanh sắc, cũng không đến mức không thừa nhận hăn Thịnh Niên thời kì là một thể hệ minh quân, sáng lập cương thổ, cải cách tiền chế độ, dự trữ đại lượng tài lực, chính là bởi vì hăn cần chính trị quốc, mới đánh hạ như vậy tốt trụ cột.

Nay Đại Chu tuy rằng như trước giàu có sung túc có thừa, đế vị cũng đã nhưng bị vây bấp bên trong, trách thì chỉ trách Thẩm thị hoàng tộc ra cái Hoa Xương vương Thẩm Kiêm, thế lực như mặt trời ban trưa, đại hữu tùy thời thay vào đó tư thế.

Ngôi vị hoàng đế thứ này, ai cũng muốn, hưởng chi là vốn là ly nó không xa Quyền vương. Nam nhân đều tưởng kiến công lập nghiệp, càng

muốn tọa người nọ thương chi nhân, vì đạt tới mục đích của chính mình có thể không từ thủ đoạn.

Thẩm Tầm này Thái Tử chi vị, thật sự là ngồi không đủ ổn, nàng cái này làm mẫu thân cũng không có biện pháp đi xoay chuyển Càn Khôn, bởi vì tuy nói là một quốc chi mẫu, chung quy cũng là một cái nữ nhân đáng thương, không có thực quyền gì.

Nếu Hoa Xương vương thật sự khởi binh tạo phản, dựa vào hãn nhiều năm như vậy tại điểm mấu chốt tích lũy binh lực hòa danh vọng, vạn ngã đương kim hoàng đế cũng không phải việc khó.

Huống chi... Trong triều nhiều lần có tiếng hô nói muốn phế Thái Tử, nói như vậy tâm trí không toàn chi nhân không đủ để đảm nhiệm quốc quân chi vị, mỗi lần đều dựa vào hoàng đế cường chế mới dừng lại như vậy nghiêng về một phía xu thế.

Trên thế giới này tối bi ai sự tình, chính là rõ ràng có thể dự cảm đến sự tình phát sinh, lại vô lực đi ngăn cản.

Vốn đã có chút bi quan , hiện tại lại biết thái tử phi có lẽ là cái tai họa sự tình, Phó Tương Vân cảm giác mình thật sự là càng sống càng mệt mỏi, đề phòng ngoại nhân, càng muốn đề phòng chính mình nhân, vĩnh viễn cũng đoán không ra này quỷ quyết mạc biện lòng người.

Nàng từng cũng là tuổi trẻ khí thịnh nhân, cũng đang lúc này có chút mệt mỏi , lực đực đấu tranh cả đời, cho rằng có thể an tâm hưởng phúc, nhưng vẫn là nên vì nhi tử bận tâm.

Nếu Thẩm Tầm không phải cái ngốc tử, nếu hãn bốn tuổi năm ấy không có sinh kia cơn bệnh nặng, có lẽ hiện tại chính là một khác phiên hoàn cảnh , ít nhất người khác hội cố kỵ ba phần, tạo phản cũng không có như vậy danh chính ngôn thuận lý do.

Hoàng hậu ngơ ngác nhìn ánh mắt hần, thật sâu thở dài một hơi, trong lòng chua xót vô cùng.

Thẩm Tầm vẫn không nói gì, liền như vậy im lặng nhìn nàng.

Hần tướng mạo so bạn cùng lứa tuổi muốn ra chọn hơn, không nói lời nào thời điểm, cả người tĩnh như Ngưng Uyên, thật đúng là nhìn không ra nơi đó có vấn đề, ngược lại có loại làm người ta hít thở không thông khí tràng.

Thẩm Tầm hiển nhiên ý thức không đến chính mình ưu điểm, lên tiếng liền phá vỡ trận này yên lặng.

"Mẫu hậu vì sao thở dài."

"Không có, mẫu hậu không có thở dài." Hoàng hậu đưa tay sờ sờ đầu của hần, "Mẫu hậu chỉ là hi vọng, người có thể về sau có thể càng không chịu thua kém chút, chẳng sợ không phải là vì ta, cũng là vì chính người."

Tâm nhi... Người có thể hay không nhanh lên tốt lên? Mẫu hậu hiện tại hy vọng duy nhất, chỉ còn lại có người...

Trán xúc cảm trước sau như một ấm áp, Thẩm Tầm thoáng thấp cúi đầu, có chút thấp thỏm bất an ân một tiếng.

Không chịu thua kém.

Tác giả có lời muốn nói:

Hồng chanh 0. 0 ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Bát quái trưởng đài ném một viên địa lôi

Linh ném một viên địa lôi

love- cục cứng ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Cám ơn đại gia ~? ? ~ ngưỡng chừng mặt ai cái cọ ~? ?

Chương 36 nghiệm thân

Thái Tử bị người đuổi về cung , hoàng hậu lại một đêm đều không có ngủ, chẳng sợ tấm điện bên trong không khí ẩm áp vô cùng, nhiên hương thoi nhân ngủ, cũng bị sự tình hôm nay quấy đến không thể đi vào giấc ngủ. Bên ngoài sắc trời đen kịt , Phó Tương Vân vẫn mở mắt, một người nằm suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Nàng là danh môn quý nữ xuất thân, từ Tiểu Cẩm y ngọc thực, tự nhiên có chút thanh cao kiêu ngạo. Lúc còn trẻ còn có chút ghen tị, khi điểm kiêu ngạo, thậm chí còn dám ý vào sủng ái cùng hoàng đế tranh luận. Tuy nói lúc ấy tính tình vọt chút, nhưng cũng chưa làm qua cái gì táng tận thiên lương chuyện xấu, duy nhất làm cho nàng cảm giác nhân sinh nhuộm chỗ bẩn sự, chỉ sợ cũng chỉ có như vậy một kiện .

Lúc ấy hoàng đế vừa đăng cơ không lâu, mình ở trong cung căn cơ cũng không tính ổn, nhưng chính là bởi vì như thế, càng là muốn củng cố chính mình hậu vị, trong mắt không chấp nhận được một điểm hạt cát.

Hoàng đế cũng đang tuổi trẻ, trong hậu cung oanh oanh yến yến thật sự quá nhiều, ngẫu nhiên gặp gỡ có chút mới mẻ gương mặt, thật đúng là liền có nhập hấn mắt mỹ nhân. Có cái khí chất xuất sắc cầm sư danh gọi Tần đầu thương, nghe nói còn là Nam Thành đệ nhất nhạc sĩ chi nữ, chẳng những vóc người xinh đẹp, còn đạn được một thủ hảo cầm, luôn miệng nói thị phi tri âm không bán, phi không hiểu cầm sắt chi nhân không tấu.

Phó Tương Vân như trước nhớ rõ lần đầu tiên thấy nàng cảnh tượng.

Lúc ấy chính là Thái Hậu 60 đại thọ, mời tới rất nhiều gánh hát vì nàng chúc mừng. Mọi người thấy vài cái canh giờ, rốt cuộc đã tới áp trực biểu diễn, có cung nhân tại trong đại điện ương điểm mấy nén nhang trụ, tắm rửa thay quần áo sau, Tần đầu thương hai chân khoanh lại mà ngồi, đem kia thất huyền cầm đặt ở trên đùi, gò má tú khí không giống phàm trần chi nhân.

Thủ một tốp, liền là mượn mà mà thanh thúy ngọc châu rơi xuống đất tiếng động, lưu sướng vô cùng.

Cô nương kia xuất tướng thật sự quá mức kinh diễm, không để cho nàng được không ký ức khắc sâu, cho tới bây giờ còn rõ ràng nhớ rõ của nàng mỗi một cái động tác cùng ánh mắt.

Tần đầu thương tối am hiểu khúc, liền là tiền triều dang khúc -- < ngọc thượng chiết >.

Nếu chỉ là như vậy, cũng liền không có gì, cố tình hoàng đế thật đúng là coi trọng nàng. Không nói lời gì đem kia Tần đầu thương lưu tại trong cung, cũng đối với nàng ân sủng có gia, một cái gia thế không tính quá tốt cô nương, gần gũi ba tháng bên trong từ bảo lâm tấn chức đến phi vị, thật sự không thể không làm người ta ghé mắt.

Có lẽ là thích xem nàng đánh đàn bộ dáng, có lẽ là bị nàng như gần như xa thanh lãnh khí chất hấp dẫn, hoàng đế như là bị người mê tâm hồn, không để ý mọi người ngăn trở, ban thưởng phong hào phong nàng vì cầm phi, không chỉ như thế, còn mỗi ngày túc tại của nàng trong cung, liền mỗi tháng thập ngũ nên đi hoàng hậu trong cung ngày đó cũng không ngoại lệ. Cái gọi là tập ngàn vạn sủng ái vào một thân, cũng tập ngàn vạn oán hận vào một thân, tại một ngày nào đó vân chiêu nghi hữu ý vô ý oán giận trung, Phó Tương Vân rốt cuộc vượt ngoài phần nộ rồi.

Nàng cũng muốn xem xem, rốt cuộc là như thế nào một cái hồ mị tử! Dem hoàng đế mê thành như vậy!

Phó Tương Vân nghĩ ngang, lúc này phải người đem kia Tần đau thương triệu vào Hợp Dương cung, không nói lời gì tại trước mặt nàng thả một đồng bông.

Đi a, người không phải thực thanh cao sao? Người không phải thực hội đàn sao?

Người cho ta đàn!

Nào biết kia Tần đau thương mặt không chút thay đổi lờm một cái kia đôi bông, sau đó đột nhiên xoay người chạy gấp quá khứ, một đầu đụng chết tại đại điện trên cây cột.

Đúng vậy; không có nhìn lầm, một đầu đụng chết tại trên cây cột

"..."

Máu tươi văng khắp nơi, Phó Tương Vân ghen hòng nhìn trần trời.

Bản ý chỉ là muốn làm khó dễ nhục nhã một chút, làm cho nàng biết khó mà lui, không cần không hiểu đúng mực, ai biết cô nương này thế nhưng thanh cao thành như vậy, không tiếc lấy cái chết mình chí.

Ngày đó sự tình thật sự quá mức kinh sợ, khiến Phó Tương Vân đến bây giờ như cũ ký ức hầy còn mới mẻ, sau này mới biết được, thẳng đến Tần đau thương chết một khắc kia, hoàng đế đều không có chạm qua thân mình của nàng.

Sau này nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm giác nam nhân vĩnh viễn đều là như vậy, những thứ không đạt được lại càng là cảm giác quý giá, càng là

muốn đi chinh phục, có lẽ Tần đầu thương chính là bởi vì sờ thấu đạo lý này, mới biết được như thế nào ôm lấy hoàng đế tâm.

Càng có lẽ, nàng là thật sự thanh cao cao ngạo đến nơi này chừng bước, kinh không được một điểm nhục nhã cùng làm khó dễ. Cẩn thận ngẫm lại, ngay từ đầu cũng là hoàng đế mạnh mẽ đem nàng lưu lại, nếu như không có kia trường kinh thể diễn xuất, có lẽ nàng vẫn là một người bình thường, nói đến cùng, cũng là một cái nữ nhân đáng thương.

Tần đầu thương vừa chết, nàng cùng hoàng đế cũng bởi vì chuyện này sinh ra vĩnh cửu ngăn cách, hơn nữa chiến tranh lạnh thật dài một đoạn thời gian, cho dù sự tình cũng không phải nàng mong muốn, cũng cuối cùng là một cái trước sự thực, không chấp nhận được sửa đổi.

Sự tình đã qua nhiều năm như vậy, vốn cũng đã dần dần quên đi, Tư Đồ Lan cũng đang của nàng thọ bữa tiệc đột nhiên bắn lên này thủ đủ để châm ngòi Đế hậu quan hệ khúc, Phó Tương Vân vốn là khí Tư Đồ Lương đệ bụng dạ khó lường, biết có thể là thái tử phi mưu hoa sau, đáy lòng lại càng phát ra bất an .

Hoắc Thanh Thu, rốt cuộc là cái gì dạng nữ nhân, hãm hại lương đệ cũng liền mà thôi, đối với chính mình trượng phu cũng không đủ trung tâm, gả lại đây đến nay đều không có viên quá phòng. Càng sâu một tầng thứ suy nghĩ, thái tử phi một cái tiểu bối, thế nhưng sẽ rõ ràng như thế thượng một thế hệ sự tình, còn lợi dụng được như vậy hảo. Như vậy tâm cơ, gọi nàng thật sự không thể không đi phòng bị.

Hoàng hậu một đêm đều không có ngủ, không chỉ có là bởi vì bị chuyện này làm được sứt đầu mẻ trán, còn có chôn giấu dưới đáy lòng khủng hoảng, bởi vì chỉ cần nàng vừa nhắm mắt, liền tưởng khởi nữ nhân kia đứng chết ở trước mặt mình cảnh tượng.

Vô tri vô giác củ kết liễu một buổi tối, rốt cuộc chờ đến sáng sớm ngày thứ hai hàng lâm.

Thời tiết càng ngày càng lạnh , đại khái qua không được vài ngày liền muốn tuyết rơi, Đại Chu tuyết tổng là tới thực trì, năm nay cũng không ngoại lệ.

Phó Tương Vân rửa mặt hoàn tất, sau đó quyết đoán phái người truyền lệnh xuống, khiến thái tử phi đến Hợp Dương cung thấy nàng.

Chờ Hoắc Thanh Thu tiến đến trong quá trình, hoàng hậu lại cùng thân tín mật ngữ vài tiếng, làm cho các nàng đi tìm vài cái đặc thù ma ma tiến đến, ở nội điện đợi mệnh.

Về phần nàng muốn làm cái gì, cũng không ai biết.

Đào Ưu cô cô lĩnh thái tử phi sau khi vào cửa, trên mặt không có gì đặc biệt rõ ràng biểu tình, nàng cùng Tư Đồ Lan luôn luôn giao hảo, đối với này cái mục đích không rõ thái tử phi cũng không cái gì tốt cảm, đem nàng lĩnh vào điện, cũng liền lui xuống.

Hoắc Thanh Thu có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng nàng tự nhận là hành vi của mình thiên y vô phùng, sẽ không lộ ra cái gì thóp hoặc là sơ hở, trong lòng suy nghĩ có lẽ hoàng hậu triệu kiến chính mình, là vì nàng đưa hạ lễ tương đối thảo nàng thích đâu? Vì thế Doanh Doanh quý gối tại địa, miệng nói gặp may nói.

"Thần tức tham kiến mẫu hậu, nguyện mẫu hậu trường mệnh thiên tuế, vạn phúc kim an."

Hoàng hậu thân nhiên liếc nàng liếc mắt nhìn, cũng nhìn không ra có cái gì đặc biệt cảm xúc, ánh mắt nhìn nàng, trong miệng lại không phải nói với nàng .

"Nội diện thán hỏa thiêu còn vượng?"

"A?" Hoắc Thanh Thu rất là sửng sốt một chút, tựa hồ hoàn toàn không rõ nàng đây là ý gì.

Đào Ưu cô cô rất nhanh tiếp lời nói: "Hồi nương nương mà nói, thực vượng."

Hoàng hậu có chút mệt mỏi vuốt ve trán của bản thân, không nghĩ cùng nàng tốn nhiều khẩu hợp, ngữ khí rất nhẹ nói, "Vậy thì mang nàng vào đi thôi, sớm chút xong việc, miễn cho đông lạnh."

Hoắc Thanh Thu mở to hai mắt nhìn, đầy mặt mờ mịt nhìn nàng, đến cùng cái gì cái gì cái gì a...

Không đợi nàng câu hỏi, Đào Ưu chậm rãi đứng ở trước mặt nàng, trong miệng tất cung tất kính: "Thái tử phi nương nương mời theo nô tỳ đến."

Hoắc Thanh Thu không có biện pháp, đành phải theo nàng triều nội diện đi, trong lòng hơi có chút thấp thỏm bất an, hoàn toàn không biết sắp muốn gặp phải cái gì. Nàng tuy nói là cái có lòng kế nhân, khả gặp gỡ so nàng càng có tâm kế nhân, cũng chỉ có thể là thất bại thảm hại. Cái gọi là gừng vẫn là càng già càng cay, người đời trước đi qua kiêu so nàng đi qua lộ còn nhiều hơn, hai câu này là một chút cũng không sai, tu luyện còn chưa đủ đúng chỗ, chỉ có thể là thua thiệt phần.

Vừa vào cửa, nhìn thấy trước mắt cảnh tượng, Hoắc Thanh Thu đột nhiên mở to hai mắt nhìn!

Không sai... Những người này là đến cho nàng nghiệm thân.

Thâm cung lão ma, nghiệm thân lợi khí.

...

Trong nội điện đầu đã muốn ẩm ỉ lặt trời, hoàng hậu lại lẳng lẳng ngồi ở tại chỗ, cũng không nhìn nội điện phương hướng, chỉ cúi đầu nhìn chăm chú vào trong tay mình chén trà, nói thật nàng hiện tại trong lòng cũng vẫn còn có chút thấp thỏm , vô luận kết quả như thế nào, đều không phải là nàng muốn nhìn đến .

Ước chừng qua một chén trà thời gian, Đào Ưu trước đi ra, bước nhanh đi đến hoàng hậu trước mặt, đối với nàng rí tai vài câu.

Hoàng hậu đầu tiên là sửng sốt, tiện đà nhăn mày lại.

Không phải xong bích chi thân?

Nhưng Thẩm Tầm không phải nói không chạm qua nàng sao? Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra...

Hoắc Thanh Thu theo sau bị người nâng , có chút nghiêng ngả lão đảo đi ra, mặt xám như tro tàn.

Nàng quả thật đã sớm không phải xong bích , của nàng lần đầu tiên là tại Quảng Lăng Nam Thành trong ngôi miếu đồ nát cho Hoa Xương vương Thẩm Kiêm, từ nay về sau nửa là hiếp bức nửa là tự nguyện... Vì hấn sở dụng, không dám có nhị tâm.

Hoắc Thanh Thu ngẩng đầu có chút thấp thỏm nhìn hoàng hậu, gặp đối phương một bộ mờ mịt không hiểu bộ dáng, nhưng trong lòng đột nhiên lại dấy lên hi vọng.

Nói thật, nàng không biết hoàng hậu vì sao đột nhiên muốn nghiệm chính mình thân, Thái Tử ngày hôm qua chạng vạng là cùng hoàng hậu cùng một chỗ , có lẽ là nói gì đó nói, khiến hoàng hậu hoài nghi mình không có cùng Thái Tử viên phòng.

Hoắc Thanh Thu gặt gao cần môi dưới, ám đạo chỉ cần gặt gao giáo định Thái Tử chạm qua chính mình, cũng sẽ không như thế nào.

Hoàng hậu quay đầu nhìn nàng một cái, nói: "Người khôn không nói chuyện mập mờ, người tốt nhất giải thích cho ta rõ ràng, Tầm nhi nói không có chạm qua người, nhưng người vì sao không phải xử tử chi thân."

Hoắc Thanh Thu yết hầu căng thẳng, ra vẻ kinh hoàng nói: "Mẫu hậu, thần tức oan uổng a! Thần tức đã sớm là điện hạ người, hãn vì sao không muốn thừa nhận?"

Không đợi hoàng hậu mở miệng, nàng lại tự quyết định nói: "Ta biết... Điện hạ yêu thích lương đệ, nhất tâm muốn thần tức đi, cho nên mới cố ý nói ra những lời này đến nhục thần tức trong sạch !"

Hoàng hậu một bên uống trà, một bên xem nàng diễn trò.

"Mẫu hậu... Ngài muốn vi thần tức làm chủ a!" Hoắc Thanh Thu nói nói, thật đúng là sẽ khóc đi ra, "Điện hạ không thích ta, muốn đuổi ta đi, đều nhận... Nhưng là thân thể của ta cũng đã hiến tặng cho điện hạ, hãn vì sao còn muốn như vậy đuổi tận giết tuyệt, điên đảo sự thật đâu?"

Hoàng hậu dừng một chút, nhìn nhìn khoeo mắt nàng kia vài phần thương tính rõ ràng nước mắt, pha sinh vài phần đồng tình. Nhất thời cũng liền có chút do dự, có lẽ... Có lẽ Tầm nhi thật là bởi vì muốn đỡ chính Tư Đồ Lan mới nói dối đâu?

Bất quá hãn chỉ số thông minh giống như cũng không cao đến loại tình trạng này đi, lời viết không toàn đâu.

Tư Đồ Lan giáo ? Có như vậy một điểm khả năng...

Hoàng hậu vỗ vỗ trán, càng nghĩ càng cảm giác khó chịu, này tiểu đồng lừa sự tình như thế nào cứ như vậy phức tạp.

"Người yên tâm, sự tình còn không có biết rõ ràng phía trước, bản cung tạm thời là sẽ không bắt người như thế nào. Nhưng nếu là hoàng nhi thật sự nói dối, ta cũng tuyệt sẽ không khinh tha. Việc này chưa xong, người tốt nhất là cho ta phóng an phận một điểm." Hoàng hậu buông xuống tay trung trà, ánh mắt trong trẻo, ngữ khí tràn ngập khí phách, "Còn có, về sau không cần tại bản cung trước mặt đùa giỡn đa dạng, không cần cảm giác chỉ có một mình người thông minh tuyệt đỉnh, có một số việc, đại gia trong lòng biết rõ ràng."

Vừa mới dứt lời, Hoắc Thanh Thu cả người cứng đờ, ngực phảng phất là bị thứ gì tăng tăng một kích, quỳ trên mặt đất không nói gì,

"Bản cung mệt mỏi, người đi về trước đi."

Hoàng hậu phất phất tay, như là đánh một hồi không có khói thuốc súng chiến dịch, mỗi một mà lại không có lực. Không phải thoải mái, mà là càng ngày càng bất an.

Hoắc Thanh Thu run tay, chậm rãi đứng dậy cáo lui, liên nói cũng không dám nhiều lời một câu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Vừa đi ra ngoài, nhìn thấy bên người cung nữ Lăng Giang đầy mặt khẩn trương đón, "Nương nương này ngài làm sao..."

Vốn là thân thiết lời nói, khả càng nghe càng cảm giác khó chịu, cho là mình định lực đã muốn vượt qua thường nhân, cũng đang giờ khắc này sụp đổ.

"Lăn!"

Tác giả có lời muốn nói: Lạc tử phi ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

-- cảm ơn hai vị cô nương

∪

Đột nhiên rất tưởng kịch cái thẩu làm sao được QAQ nhưng là kịch thẩu liền không có ý tứ

TT~TT

rối rắm a rối rắm, oa chỉ có thể uyển chuyển nói, mặt sau sẽ phát sinh thực nhiều thần biến chuyển _

∠

)_233333

Là tại đêm khuya đối mới, đại gia bình thường sớm tới tìm xem hảo "Một ~ một ") bởi vì ban ngày tương đối bận rộn cho nên tổng ps: nhấn lại vượt qua 25 lời sẽ đưa tích phân một mỗi điều nhấn lại ta đều sẽ hồi phục, chính là thời gian trước sau vấn đề một yêu yêu đại gia

Chương 37 người còn không đi sao

Hoắc Thanh Thu sinh khí kết quả chính là tất cả mọi người không dám đến gần, đặc biệt Lăng Giang, vốn là hảo ý đi lên quan tâm quan tâm, lại bị hung hăng quát một đống, lại mặc danh kỳ diệu lại ủy khuất. Một người ở trong phòng chính chính đợi một buổi chiều.

Hoắc Thanh Thu cũng không phải là cái gì thân hòa nhân, chính mình bị tức thực dễ dàng liền rắc tại trên người người khác, không có gì cố kỵ. Trong lòng hắc, những người này bất quá là không có gì khả cố kỵ hạ nhân, muốn thế nào xì liền cái đó xì.

Nàng hiện tại cũng không cái gì tâm tình lo lắng những này, mãi đầu óc đều là vừa phát sinh sự tình, hoàng hậu này đột nhiên hành động thật sự

làm rối loạn của nàng toàn bộ kế hoạch, vì cái gì sẽ đột nhiên hoài nghi đến nàng trên đầu? Chẳng lẽ là Tư Đồ Lan làm cái gì tay chân, nhưng hiện tại những này đã không phải là lo lắng trọng điểm , trọng điểm là hoàng hậu hoài nghi nàng không có cùng Thái Tử viên phòng!

Nguyên tưởng rằng vạn vô nhất thất sự tình, nhưng vào lúc này ra cái khe, điều này làm cho nàng thật sự có chút trở tay không kịp.

Vương gia đại sự chưa thành, công đạo cho nàng sự tình còn không có làm, cho nên chính mình nơi này tuyệt đối không thể ra cái gì đường rẽ, chẳng sợ hi sinh một ít gì đó, cũng không thể khiến hoàng hậu nhìn ra đầu mối gì đến. Huống chi, Thái Tử tuy rằng đầu óc choáng váng chút, khả tướng mạo tuần tú, dáng người cao ngất, lại nói tiếp nàng cũng phải không mệt .

Nàng từng một độ xem không rõ tim của mình, khởi điểm là tình thế bức bách, rồi sau đó lại động chân tình. Hoa Xương vương đãi nàng không sai, thật có chút sự tình giống như là đang đánh cuộc, thua là hai bàn tay trắng, thắng, lại là toàn bộ thiên hạ.

Cho dù biết mình chỉ là bị người lợi dụng, cũng không có một tia hối hận.

Tư định, Hoắc Thanh Thu đứng dậy đi nội điện đổi một bộ quần áo, sau đó thở dài một hơi đi ra đại môn, triều một cái hương khác mà đi, liên một cái tùy thị nhân cũng không có mang.

Sắc trời đã muốn không muện , trong hành lang đèn lồng bị đám cung nhân treo lên, mơ hồ còn có thể thấy rõ ràng trước mắt sự vật, không khí có chút rét lạnh, mơ hồ còn có chút tiểu Tuyết bay xuống, có lẽ lập tức liền muốn lần tiếp theo đại tuyết .

Nàng kỳ thật rất ít đến nơi đây, liên lộ đều không phải là rất quen thuộc, Thái Tử cửa tấm điện vẫn là kia vài cái trực đêm nhân, dĩ vãng còn

có thể ỷ vào chủ tử ngốc mà nhàn hạ, nhưng trước mắt là không cơ hội này, trong Đông Cung đến 2 cái nữ chủ nhân, người người đều không phải là dễ gạt gẫm chủ, muốn trộm một lát lưỡi, còn phải lo lắng cái mạng nhỏ của mình.

Thật sự là hận không thể chủ tử nhà mình độc thân một đời!

Hoắc Thanh Thu xách làn váy đi lên bậc thang, đối mấy người kia thở dài một tiếng, các nàng liền thực biết điều lui xuống, còn không quên điểm mũi chân đi đường, miễn cho để người nghe động tĩnh.

Nhìn cửa rồi cuộc không có nhân, Hoắc Thanh Thu hít sâu một hơi, bước lên một bước đẩy cửa ra.

Kỳ thật nguyên lai chính là như vậy cái tính toán, chẳng qua không có thi triển cơ hội mà thôi. Nói thật, nàng cái này Quảng Lăng thành đệ nhất danh hiệu mỹ nhân cũng không phải là đến không , vô luận là tư sắc, vẫn là dáng người, đều không phải là trung thượng chi tư có thể đơn giản khái quát , chẳng sợ đối phương là Liễu Hạ Huệ tái thế, cũng không có khả năng ngăn cản được chính mình thế này một cái đại mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ.

Huống chi là cái ngốc tử?

Hoắc Thanh Thu đẩy cửa ra, tình cảnh trước mắt cũng làm cho nàng có chút trở tay không kịp.

Theo lý mà nói, cái này châm lên Thái Tử hắc là đã muốn ngủ, hơn nữa ngủ được còn rất quen, nhưng nàng đẩy cửa ra vừa thấy, Thái Tử đang ngồi ở bàn trước mặt, cũng không biết là đang làm những gì, ánh nến chói lọi , có chút chói mắt.

Thẩm Tầm không có ngủ, tự nhiên cũng có thể nghe bên cạnh động tĩnh, vội vàng quay đầu vừa thấy, lại nhìn thấy chính mình trên danh nghĩa

thái tử phi đứng ở cửa, không khỏi có chút kinh ngạc, tựa hồ lại là vì bị người đánh gãy mà cảm thấy mất hứng.

Sau đó hỏi hần: "Người tìm ai?"

"..."

Hoắc Thanh Thu rất là bị ghen một chút, lòng nói ngốc tử chính là ngốc tử, liên loại này đơn giản vấn đề đều không làm rõ được, không biết người ta kỳ thật chính là cố ý hỏi như vậy ...

Nàng không đáp lại hần, chỉ xoay người đóng cửa lại. Tiến lên hai bước đi tới trước mặt hần, vô tình hay cố ý nhìn nhìn trước mặt hần gì đó.

Đó là một bản cung nhân vẽ bằng chữ mẫu, Thẩm Tầm trong tay còn niết chữ viết chưa khô bút lông, đầy mặt mờ mịt nhìn của nàng hành động, lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Đối phương vẫn là không nói chuyện, theo dõi hần nhìn cực kỳ lâu, trong lòng tựa hồ có cái gì đó quấy đến nghiêng trời lệch đất, suy nghĩ thật lâu, nàng mới quyết định bất cứ giá nào, chẳng sợ không phải là vì chính mình, cũng là vì toàn bộ đại nghiệp.

Hoắc Thanh Thu hít sâu một hơi, đột nhiên cúi đầu đi giải chính mình vạt áo, động tác mau để người có chút không đành lòng nhìn thẳng, mới cởi vài cái dây lưng cũng đã cởi bỏ tầng ngoài khúc cư.

"..."

Thẩm Tầm ngu xuẩn nhìn nàng kia thành linh xảy ra hành động, sững sờ ở tại chỗ.

Hoắc Thanh Thu cũng không suy nghĩ nhiều như vậy có hay không đều được, trực tiếp lại đi giải chính mình trung y vạt áo, rất là có điểm

khinh xa thực lộ ý tứ, thủ vừa phóng tới chính mình phải trên thắt lưng, lại phát hiện trước mặt người thiếu niên kia rất là dứt khoát nhắm hai mắt lại, trên mặt còn khởi một tầng vi bạc hồng.

Hoắc Thanh Thu có chút kinh ngạc, cố ý hỏi một tiếng: "Điện hạ... Ngài làm sao."

Thẩm Tầm không để ý nàng, như trước gắt gao nhắm hai mắt của mình, giống như trước mắt là cái gì hồng thủy mãnh thú, mở to mắt cũng sẽ bị ăn luôn bình thường.

Hoắc Thanh Thu cho là hắn chỉ là then thùng, thở dài một hơi liền đi đụng hắn ánh mắt, an ủi: "Không có quan hệ, không cần sợ, ta có thể dạy người a."

Quảng Lăng đệ nhất mỹ nhân dạy người thứ này, người muốn cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Thẩm Tầm cùng ăn ruồi bọ giống nhau trốn ra tay nàng, đứng dậy liền triều bên cạnh đi, bởi vì hắn vẫn nhắm mắt lại, đi khởi lộ đến còn có chút lảo đảo.

Đi tới đi lui liền đi tới sát tường, Thẩm Tầm không mở mắt, đụng đầu vào trên tường.

"Ai u..."

Hoắc Thanh Thu bị hắn phản ứng này biến thành thật là có chút sinh khí, không rõ tại sao mình sẽ bị thụ đãi ngộ như vậy, nửa là tò mò nửa là tức giận hỏi: "Điện hạ người đây là đang làm cái gì? Sợ ta sẽ ăn người sao?"

Thẩm Tầm một bên đáng thương xoa mình bị chàng đau trán, một bên nghiêm túc mà lại nghiêm túc hồi đáp: "Thái Phó nói, phi lễ chớ thị, phi lễ

chớ nghe, phi lễ chớ ngôn, phi lễ chớ động."

Hoắc Thanh Thu một mộng, cứng ở tại chỗ, ngược lại không phải bị những lời này biến thành có chút giật mình, mà là bởi vì... Thái Phó, là cha nàng...

Đây là mang ra phụ thân của nàng đến áp nàng? Nhắc nhở nàng có chút xấu hổ chi tâm?

Sắc mặt nàng có chút trắng bệch, lại không như thế nào đặc biệt khi hồi sự, bởi vì này câu thật sự là quá bình thường. Phụ thân là cái cương trực công chính nhân, dạy hăn những này cũng không có gì phủ nhận. Vương gia từng hứa hẹn quá nàng, sau khi xong chuyện sẽ cho phụ thân một cái tước vị, công Hầu bá tử nam, đây chính là thừa kế, so với quan chức tốt được rất nhiều.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi hít sâu một hơi, cho dù là vì phụ thân tước vị, cũng không thể có một tia một hào thoái nhượng.

Hoắc Thanh Thu nhìn hăn một cái liền dán đi lên, cửa ra thanh âm kiều như vô cốt, suýt nữa muốn tô vào xương cốt, cùng nàng cả người giống nhau: "Điện hạ người lời này liền không đúng rồi, người đều là muốn ăn cơm, người tổng là nên ăn luôn của ta... Chỉ cần người hưởng qua tư vị, rồi sẽ biết ta so người vị kia Lan Lan càng tốt."

Vừa nói chuyện một bên thoát quần áo của hăn, Hoắc Thanh Thu động tác rất là thuần thực, như là tự cấp một cái vòng tròn cuộn cuộn quýt lột da...

Thẩm Tầm luôn luôn chưa thấy qua đáng sợ như vậy tư thế, nhất thời bị kinh hách. Muốn sau này trốn, lại bất đắc dĩ mặt sau chính là tường, trong lúc nhất thời cứng ở tại chỗ, nghẹn họng nhìn trân trối.

Thấy hần như vậy cái ngây ngô phản ứng, Hoắc Thanh Thu ngược lại nở nụ cười, của nàng tiếng cười nói chuyện với nàng thanh âm giống nhau, lại dễ nghe lại mê người. Quả nhiên là gốc tử, cùng cái nhà bên tiểu đệ đệ giống nhau, lại nghe lời lại dễ khi dễ, so với bên ngoài những kia lưu luyến tại yên hoa hạng mạch bên trong hoàn khổ đệ tử tốt được rất nhiều.

"Điện hạ không phải sợ..." Nàng ghé qua, ghé vào lỗ tai hần trầm thấp nói, "Người không phải cùng mẫu hậu nói không ngủ quá ta sao, ta làm cho người ngủ, còn bất mãn ý sao..."

Thẩm Tầm vẫn yên lặng nhìn về phía trước, tựa hồ không cảm giác được người này tồn tại, qua thật lâu, hần mới thò tay đem nàng đẩy ra, sau đó cúi đầu nhìn nàng một cái.

Ánh mắt kia cùng phía trước tại đại điện lần đó giống nhau, lại đậm lại thiển, như là cái gì cũng không biết, hoặc như là xem thấu hết thấy, rõ ràng cái gì cũng không có, lại bao hàm rất nhiều ý tứ, để người càng ngày càng đoán không chừng.

Thẩm Tầm chưa từng có tượng hôm nay như vậy khó chịu.

Người này mỗi lần cho hần cảm giác đều là không tốt , giống như toàn thân trên dưới không có một chút đáng giá hần thích địa phương. Hần tựa hồ có một loại năng lực đặc biệt, có thể từ trong ánh mắt nhìn ra người khác chân tâm.

Cũng không biết vì sao, Thẩm Tầm trong lòng đột nhiên có một cái ý nghĩ, nếu trước mắt người này là Tư Đồ Lan, hần nhất định sẽ vui vẻ nhận hơn nữa chủ động đẩy ngã chi.

Thế nhưng nàng không phải.

Cho nên Thẩm Tầm hiện tại trong lòng chỉ có hai chữ.

"Ghê tởm."

Đúng vậy... Hẳn là trong lòng có lời gì liền sẽ nói ra được nhân, vì thế hẳn cứ như vậy nói ra...

Nghe được như vậy trắng ra hai chữ, Hoắc Thanh Thu sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, đột nhiên đè xuống chính mình vạt áo khẩu, bắt đầu hung hăng liếc trước mắt cái kia thoạt nhìn không có gì lực sát thương nam nhân.

Đây là Hoắc Thanh Thu đời này lần đầu tiên tại trên thân nam nhân gặp cản trở, buổi sáng cũng là nàng đời này lần đầu tiên tại trên tay nữ nhân tổn binh hao tướng, nàng nộ từ tâm đến, lại bất lực.

Tuy nói ánh mắt là tức giận, đáy lòng nhưng có chút lo sợ không yên, khắp thiên hạ đều biết đây là cái gốc tử, cho nên không ai sẽ đối với hẳn tồn cái gì phòng bị chi tâm, nhưng chính là bởi vì hẳn thoạt nhìn không có uy hiếp, mới để cho nhân cảm thấy đáng sợ. Từ xưa đến nay, giả heo ăn lỗ hổ sự tình khả nhiều lắm, không kém hẳn như vậy một cái.

Thẩm Tầm liếc nàng liếc mắt nhìn, như là đang nhìn mới vừa quen người xa lạ, hoặc như là vừa sự tình gì đều không có phát sinh, chỉ là thật bình tĩnh nói với nàng: "Ta muốn luyện chữ."

Người còn không đi sao?

Nghe được này câu tương đương với lệnh đuổi khách mà nói, Hoắc Thanh Thu yết hầu căng thẳng, sau đó u oán nhìn hẳn một cái, xoay người liền đi xuyên môn đó cời khúc cư .

Cái này chuyện xưa nói cho chúng ta biết, đối mặt xinh đẹp cô nương yêu thương nhưng nhớ, lại có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn nhân, không phải quân tử chính là gốc tử... Kỳ thật Thẩm Tầm không phải là

không có thẩm mỹ , chẳng sợ người ngu đi nữa, cũng có mỹ xấu chi phân, chẳng qua ở trong lòng của hân, không có so Lan Lan càng xinh đẹp người.

Chương 38 chán ghét nhất thủ tiêu đề tên

Hoắc Thanh Thu cơ hồ xem như chạy trời chết , đè nặng tràn ngập lửa giận ra cửa phòng, nàng bình sinh liền không chịu quá lớn như vậy khí, phỏng chừng một chốc là hoãn không lại đây .

Nói thật, nàng trong lòng thật sự là nuốt không trôi khẩu khí này, chính mình rõ ràng là hân trên danh nghĩa thái tử phi, có một số việc đó chính là thiên kinh địa nghĩa, dựa vào cái gì muốn thụ như vậy vũ nhục? Chẳng sợ mình cũng chỉ là vì tình thế bức bách, loại kết quả này cũng làm cho nàng vô cùng xấu hổ. Chính mình thế này một cái rõ ràng đại mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, có thể xem như bánh rớt từ trên trời xuống sự tình tốt, kia gốc tử chẳng những xem cũng không nhìn liếc mắt nhìn, còn nói nàng ghê tởm?

Ghê tởm? !

Hoắc Thanh Thu tức giận đến trừng mắt đều phải trừng đi ra, Thẩm Tâm, của người thẩm mỹ là bị cầu ăn đi? Ta Hoắc Thanh Thu muốn tướng mạo có tướng mạo muốn dáng người có thân hình, bao nhiêu người cầu đều cầu không được, người còn không hiềm lạ ? Rất tốt, nếu người như vậy cho mặt mũi mà lên mặt, vậy thì chớ có trách ta không khách khí!

Ra chuyện như vậy, nàng càng phát ra kiên định ý nghĩ của mình, đi theo như vậy một cái bán tàn phế bên người là không có gì hảo kết quả , chỉ có vương gia có thể hứa hẹn nàng một cái quang minh tương lai, hai người bên nào nặng, bên nào nhẹ, nàng đã chia tay thật sự rõ ràng.

Nếu người như thế chướng mắt ta, vậy cũng đừng có trách ta về sau hạ thủ không lưu tình .

Ánh nền thông minh, trong phòng trống trơn , chỉ còn lại có Thẩm Tâm một người. Hắn như trước đứng ở sát tường vị trí, có chút giật mình nhìn Hoắc Thanh Thu rời đi phương hướng, trong phòng bài trí không có gì thay đổi, giống như là sự tình gì cũng không có từng xảy ra giống nhau, chỉ là hắn không biết đối phương đã muốn thẹn quá thành giận hơn nữa hận hắn tận xương.

Thẩm Tâm cúi đầu lườm một cái y phục của mình, sau đó rất nghiêm túc sửa sang lại một lần, thẳng đến toàn thân trên dưới một điểm nếp uốn cũng nhìn không thấy, mới đi từ từ ra ngoài.

Nhẹ giọng đối với cửa đãi thị cung nữ nói: "Ta muốn tắm rửa."

"..." Cung nữ một mòng.

Thẩm Tâm cúi đầu lặp lại: "Ta muốn tắm rửa."

Kia cung nữ càng phát ra lo sợ không yên , không hiểu nói: "Điện hạ ngài không phải... Vừa mới tắm sao?"

Thẩm Tâm nhìn nàng một cái, thanh âm thanh lãnh lại cứng nhắc, tiếp tục lặp lại, "Muốn tắm rửa."

"... Là là là." Kia cung nữ bị hắn làm được có chút không ở trạng thái, vội vàng ứng thanh, kêu lên một bên đãi thị cung nữ liền đi xuống chuẩn bị.

Thẩm Tâm cúi đầu xem chân của mình mặt, như là cảm giác mình làm sai cái gì sự bình thường, có chút mất hồn mất vía, các cung nữ đều đi xuống chuẩn bị, hắn lại chậm rì rì đi trở về sách của mình trước bàn, có chút ngây ngốc nhìn mình viết kia một đồng gì đó.

Nhìn rất lâu sau đó, Thẩm Tâm đột nhiên vươn tay, chỉ vào mặt trên tự bắt đầu đếm số.

Một cái tiếp một vài, thoát nhìn lại ngốc lại ngốc, lại vô cùng cố chấp.

"Một cái, hai, ba, bốn, năm cái..." Tay hắn theo thanh âm của mình mà chậm rãi di động, bay qua một tờ có một tờ, như là sợ mình đếm sai lầm, liên cung nữ lên tiếng gọi hắn đều mặc kệ.

"71, 72, 73..." Thẩm Tầm nhẹ nhàng đánh một cái ngáp.

"98, 99... 100."

Đếm tới 100 thời điểm, hắn đột nhiên mở to hai mắt nhìn, có chút vui mừng nhìn chữ kia, nhìn thật lâu, sau đó nhếch môi nở nụ cười.

100 !!!

100 a!!!

Thẩm Tầm nhanh chóng đem kia một đồng xếp giấy lên, trân chi lại trọng đặt ở cái chặn giấy dưới, sau đó liền đi tắm.

Rửa xong trở về lại đem kia đôi giấy đem ra, mang ở trên người, hưng trí dạt dào ra cửa, bộ pháp có vẻ nhẹ nhàng, như là đụng phải cái gì thiên đại hảo sự.

Cửa cung nữ đều sợ ngây người.

Điện hạ này hơn nửa đêm phát cái gì xuân nha, đi cái lộ còn mang bánh .

Thẩm Tầm đi địa phương căn bản cũng không có khả đoán tính, Mật Lan cung trực đêm cung nhân đã sớm theo thói quen, cho hắn hành lễ cứ tiếp tục gác .

Thế giới này có đôi khi chính là như thế kỳ diệu mà hoang đường, nhóm người nào đó vừa thiếu chút nữa bị người khác bỏ giường, hiện tại

liền tâm tâm niệm niệm đến cân nhắc như thế nào bỏ một người khác giường...

Thật sự là nam nhân tâm... Kim dưới đáy biển...

Bên ngoài tựa hồ rơi xuống tiểu Tuyết, trên đầu rơi xuống mấy viên nho nhỏ băng tinh, một hồi đến muộn tuyết rồi cuộc ở nơi này ban đêm lạnh lẽ hàng lâm. May mắn đoạn này lộ cũng không phải rất dài, cho nên cũng không có cái gì vấn đề quá lớn.

Thẩm Tầm cầm kia một chồng giấy, tiểu tâm dục dục đẩy ra Tư Đồ Lan tấm điện môn, từ bên ngoài xem thời điểm bên trong đã muốn thối đăng, có thể thấy được nàng là đã sớm ngủ. Hẳn khả không sợ quấy rầy đến nàng, trong cung ngày rảnh rồi như vậy, một ngày có nhiều như vậy thời gian có thể làm cho nàng ngủ .

Thẩm Tầm đẩy cửa ra hướng của nàng bên giường đi, mang theo vài phần hưng phấn cùng thấp thỏm, mới vừa đi hai bước, lại nghe được Tư Đồ Lan ho khan vài tiếng, không giống như là cố ý phát ra đến thanh âm, mà như là thụ phong hàn.

Trong lòng hẳn hoảng hốt, vội vàng bước nhanh tới, đầy mặt khẩn trương hỏi: "Lan Lan ngã bệnh?"

Đối mặt cái này khách không mời mà đến đến, Tư Đồ Lan không có cảm thấy đặc biệt ngoài ý muốn, chỉ là chậm rãi quay đầu, nâng lên mí mắt liếc mắt nhìn hẳn, nói: "Không có a..."

Nàng thiếu chút nữa liền muốn ngủ, lại bị mở cửa động tĩnh cho thức tỉnh.

"Người đều ho khan!" Hẳn rất nghiêm túc trần thuật sự thật này, ý đồ đem của nàng quan niệm sửa đúng lại đây, "Ho khan chính là ngã bệnh! Phải gọi thái y đến !"

"..."

Không phải ho khan hai tiếng, Thái Tử người đến mức này sao?

Mấy ngày nay bị thái tử phi biến thành có chút phiền lòng, thêm đầu lại có chút choáng váng, toàn thân trên dưới đều không thoải mái, cho nên Tư Đồ Lan lúc này tâm tình không phải rất tốt, vì thế lật người có lệ nói: "Không sinh bệnh chính là không sinh bệnh, ta muốn ngủ, chính mình ở đâu ra về chỗ nào."

Nghe lời này, Thẩm Tâm nhất thời thụ thiên đại ủy khuất dường như, tất cả thương tâm xẹp khởi miệng.

"Đuổi ta đi."

Tư Đồ Lan hoàn toàn không có nại cũng có chút mềm lòng, cũng liền thỏa hiệp nói: "Đi đi, vậy người liền ở chỗ này ngủ đi. Ta bây giờ không phải là thực thoải mái, không cần sảo ta."

Thẩm Tâm nhận định nàng ngã bệnh sau, đã đem chính mình kia điệp giấy lạng lẽ giấu đi. Lan Lan đều ngã bệnh, không thể để cho nàng nhìn thấy thứ này, không thì nhất định là muốn hung hấn.

Không có quan hệ, về sau hảo tái thảo luận chuyện này cũng không muộn.

Hắn phủ □ tử, rất là nghiêm túc sờ sờ cái trán của nàng, tựa như trước kia mẫu hậu tổng như vậy sờ hắn, sờ xong lại đi sờ đầu của mình.

So với hắn nóng...

Vì thế Thẩm Tâm tính ra một cái đáng sợ kết luận: Lan Lan thật sự ngã bệnh!

Thẩm Tầm khẩn trương tại bên tai nàng an ủi: "Lan Lan không phải sợ, ta đi cho người gọi thái y đến." Nói muốn đi, một chút cũng không dấy dưng lẳng nhăng.

"Đừng đừng đừng." Tư Đồ Lan vội vàng kéo lại tay áo của hắn, có chút bất đắc dĩ. Ngày trời nhiễm lên phong hàn kỳ thật lại bình thường bất quá, nàng biết rất rõ ràng chính mình không thoải mái, nhưng không nghĩ tìm thái y ý tứ, thứ nhất là thật sự mỗi một rã rời, nhịn một chút cũng liền qua, mà đến, cũng là muốn trốn tránh một vài sự tình.

Có một số việc không nghĩ xen vào đi vào, vậy thì không có so giả bệnh lý do tốt hơn, thật bị bệnh, ngược lại dễ dàng hơn làm việc, huống chi chỉ là nhỏ nhỏ phong hàn mà thôi, trước kia khả liên được cũng chưa từng ăn, cũng không quý giá đến nước này. Trong khung vẫn là nha hoàn mệnh, cảm giác hơn nửa đêm làm phiền thái y đến cho chính mình trị tiểu bệnh thật sự có chút ngượng ngùng.

Kỳ thật nàng cũng hiểu được chính mình có điểm cần nhẫn... Nhưng liền sinh như vậy cá tính cách, không có biện pháp thay đổi, được chăng hay chớ nhân, thường thường cũng không quá quan tâm so đo chi tiết.

Nàng bên này không chút hoang mang nhắm mắt lại buồn ngủ, bên kia Thẩm Tầm lại bối rối xoay quanh, một cái vẻ cường điệu nói: "Không được không được, người sinh bệnh lạ, muốn uống được ..."

"Không có việc gì lạ... Tiểu bệnh mà thôi, ta cũng không vội người gấp cái gì." Tư Đồ Lan khởi điểm có chút phiền, bên tai câu kia lại nhai nhắc nghe hơn, lại sinh vài phần cảm động, "Chính mình trở về ngủ đi, nếu canh chừng hàn truyền nhiễm cho người sẽ không tốt, thân thể của người có thể so với ta quý giá hơn."

"Ta không sợ ." Thẩm Tầm hừ một tiếng, tựa hồ muốn chứng minh hắn những lời này chân thật tính, xoay người thoát giày liền lên giường,

động tác khoái đến mức ngay cả Tư Đồ Lan đều theo không kịp.

Sau đó có chút thuận thực bỏ đi chính mình áo khoác, chui vào của nàng ổ chăn, đầy mặt chính trực nói: "Nhanh lên truyền cho ta, như vậy Lan Lan liền không bị bệnh."

"Người này cái gì logic..." Tư Đồ Lan nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, theo bản năng triều bên cạnh né tránh.

Thẩm Tầm vừa mới chui vào chăn, thực rõ ràng cảm giác được đối phương hướng về phía sau lui lui, như là tại kháng cự, hoặc như là đang ghét bỏ, không khỏi xẹp khởi miệng, giấu đầu lòi đuôi giải thích: "Tầm nhi tắm rửa qua , rất sạch sẽ ." Người đừng trốn nữa hảo sao...

Tư Đồ Lan khinh bỉ nhìn hắn một cái, chê cười, cho dù là cái không có gì chỉ số thông minh tiểu lang, đó cũng là lang! Thích hợp làm điểm phòng bị thi thố vẫn rất có tất yếu ...

Nàng đem đầu trật quá khứ, tận lực không đối hắn phương hướng, có chút áp lực ho khan hai tiếng mới đem thân mình hoàn toàn đưa lưng về quá khứ.

"Ngủ đi ngủ đi."

Thẩm Tầm lập tức dán lại đây, bản năng ôm hông của nàng, rất là chính trực hồi đáp: "Hảo a."

"..." Vài ngày không thấy, ăn đậu hủ kỹ thuật sở trường a người xú tiểu tử, Tư Đồ Lan lúc này ngược lại là không như thế nào kháng cự, bởi vì nàng thật sự là khốn không nên không nên , choáng váng đầu óc , nói đều nói không hết chỉnh.

Cái trán của nàng có chút nóng lên, thân mình nhưng có chút lạnh lẽo, Thẩm Tầm tựa như một cái toàn phương vị khả di động chậu than, đem

nàng che được nghiêm kín, gặp đối phương không có lại trốn, người nào đó rất là hài lòng lại ôm sát chút, bắt đầu nhìn chăm chăm của nàng cái ót không nói lời nào.

Tư Đồ Lan cũng không biết chính mình đang tại bị quỷ dị nhìn chăm chú vào, thật sự là mệt không chịu nổi, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền thiếp đi.

Thẩm Tầm nhìn chòng chọc thật lâu, lâu đến phía ngoài tuyết đã muốn đầy lường tấc, xem nàng vẫn không có cái gì động tác, trong lòng vui vẻ, vì thế thử kêu một tiếng: "Lan Lan..."

"Lan Lan..."

Đau đầu gia mệt nhọc, Tư Đồ Lan ngủ phải cùng heo chết giống nhau.

Thẩm Tầm tiểu tâm dục dục đem nàng chuyển lại đây, động tác hơi có chút đáng khinh làm cho nàng ngay mặt đối với mình, sau đó bắt đầu lẳng lẳng nhìn chăm chú bên mặt nàng.

Trong không khí tựa hồ im lặng có thể nghe được bên ngoài tuyết hoa rơi xuống đất thanh âm, như vậy kỳ diệu mà lại yên lặng, tuyết vừa mới hạ không lâu, bên ngoài đã là một mảnh ngân trang tố khóa, cả thế giới băng thanh như thủy.

Tựa hồ thấy thế nào cũng xem không đủ, Thẩm Tầm kia lại trường lại mặt lông mi chớp hai lần, lập tức lẳng lẽ đem mặt bu lại, cùng nàng thần đụng vào nhau.

"Ba -- "

Thái Tử dùng hành động thực tế nói cho ta biết nhóm, trộm hương loại chuyện này, là có thể tự học thành tài .

Ép buộc hoàn tất, hắn đem chăn hướng lên trên lôi kéo, sau đó đem Tư Đồ Lan gặt gao ôm vào trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Yuna thiên ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

Tạ trường lưu. Ném một viên địa lôi

Cái ~? ? Tạ sư hân lạnh nhóm! ! ! Cọ một a a a bận rộn đến mức hồi nhẫn lại thời gian cũng không có rất nghĩ tẩu mình tại sao phá... QAQ ta muốn tìm cái thời gian cùng nhau hồi lý lý lý

Chương 39 đêm khuya chương

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một lá _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha ∑ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha $\sum$ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lập, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lập

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha $\sum$ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô

cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lạ

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha ∑ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lạ

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lập, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhắc lại lập

∩

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lập, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lập, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ

dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhả lại lạp

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạp, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạp, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhả lại lạp

⌒

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

⌒

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⤿

ta yêu các người!

Sẽ ở nửa đêm viết xong thời điểm thay đổi thành chính văn, số lượng từ chỉ nhiều không thiếu, vì phòng trộm văn ta đã muốn sắp một là _

∠

)_ đại gia ngàn vạn không cần chờ lạ, không cần theo ta cùng nhau thức đêm nha sớm điểm bò vào ổ chăn ngủ cái thư thư phục phục thấy coi ta như cố định thời gian đổi mới là mỗi sáng sớm thượng đi bởi vì mỗi sáng sớm đứng lên liền có thể nhìn nha Σ ttsu được rồi ta đây sao đáng khinh hành vi đã không phải là lần đầu tiên, đại gia thói quen liền hảo, vô cùng vô cùng xin lỗi. Ta đây chúng củi mục có thể bảo trì ngày càng đã là cái kỳ tích cho nên liền không muốn thổ tào ta đây kỳ ba thời gian đổi mới lạ, ta mỗi ngày đều trừu nửa đêm thời gian thức đêm viết văn cũng rất không dễ dàng , đại gia thông cảm một chút yêu yêu đất, không có thay đổi thành chính văn phía trước đại gia không cần nhẫn lại lạ

⤿

ta yêu các người!

}0 "" vô i điển "Trang tối khả năng nguyên nhân là: · chưa liên tiếp đến Internet. · nên vòng cứu bản mặt đến vấn đề. . Tại địa chỉ trung khả năng tồn tại kiện nhập sai lầm. Ngài có thể ném thử trở xuống thao tác: . Quế đài đến nộ 1Internet nối tiếp. Thường phi tô câu tư mặt khác trang web Giáp bảo đảm đã liên Lãng đến Internet. . Một lần nữa kiện nhập. Địa chỉ

Chương 40 âm mưu dương mưu

Chương 41 âm mưu dương mưu

Thẩm Tầm mờ mịt nhìn hẩn một cái, theo bản năng hỏi: "Thanh Thu là ai..."

Thái Phó đại nhân bị đối phương này có chút chính trực ngữ khí làm được có chút phát mộng, đầy mặt cương ngạnh nhìn hẩn cực kỳ lâu, ghen hờn lâu mới nói: "Điện hạ lời này là có ý gì, vi thần êm đẹp khuê nữ gả cho người làm thái tử phi, thế nhưng không nhìn được được của nàng khuê danh?"

Thẩm Tầm lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, nga... Nguyên lai nữ nhi của hẩn, chính là cái kia thái tử phi a.

Đối với này cá nhân không có gì hảo cảm, sau đó hẩn liền trầm mặc, như là đối bình thường không chịu nói bảo.

Hoặc Thái Phó bị quỷ dị này bầu không khí triệt để làm bối rối, tiến cũng không được, thối cũng không xong, liên quan câu hỏi cũng có chút không tốt cửa ra, rốt cuộc là tình huống gì. Này tiểu thái tử đã muốn ngốc đến ngay cả chính mình tức phụ cũng không biết nông nổi?

Thật sự là gỗ mục không thể điêu dã!

Tuy nói tình hữu khả nguyên, nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy lại giận, Hoắc Thái Phó tức giận liếc mắt nhìn hắn, nói chuyện cũng có chút không tính nết, "Ai, mà thôi mà thôi, dù có thế nào, cũng đều là mạng của nàng."

Dứt lời, giương mắt nhìn nhìn trước mắt hắn kia một chồng sách thật dày, khởi thủ phiên liễu phiên, thật là có chút kinh ngạc, lúc này mới mấy ngày công phu, tiến độ lại nhanh như vậy ... Rốt cuộc là bị cái gì kích thích mới đột nhiên khai khiếu?

Thái Phó đại nhân như cũ hăm đang trầm tư trung thật lâu không thể tự thoát ra được, Thẩm Tầm cảm giác có chút nhàm chán, đánh một cái ngáp liền bắt đầu chơi chính mình đầu ngón tay.

A, thật dài đầu.

Thái Phó cũng không biết hắn trong lòng tại phạm cái gì nói thầm, đột nhiên nói: "Quả thật đều là vài cái hảo thư, một khi đã như vậy, điện hạ người liền hảo hảo xem xem, tận lực đều ghi tạc trong lòng, tinh tế nghiền ngẫm. Lần sau ta sẽ đến kiểm tra thí điểm thời điểm, tốt nhất không cần ra cái gì sai."

Nghe xong, Thẩm Tầm trầm tư một phen.

Sau đó cũng có chút mất hứng, đương nhiên hỏi: "Không có phần thưởng sao?"

Ánh mắt phiến diện, hơi hơi ngẩng đầu, như là cái thảo không đến đường quả mà giận dữ tiểu hài tử, lại cố tình làm cho nhân sinh không nổi khí đến.

Đương nhiên, đây hết thảy đều là bị người nào đó chiều hư kết quả.

Phần thưởng? Thái Phó sững sốt.

Người đường đường một quốc Thái Tử muốn cái gì có cái đó, bởi cái thư còn theo ta muốn thưởng? Những này loạn thất bát tao sự tình đều ai dạy của người a...

"Vi thần không biết rõ điện hạ ý tứ..." Hãn tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, "Hoặc là nói, điện hạ ngài là muốn cái gì phần thưởng?"

Thẩm Tầm vô cùng hưng phấn mà hướng hãn cười, như là được cái gì thiên đại chỗ tốt, không cần nghĩ ngợi nói: "Nếu ta gáy sách hảo, người liền đem nhà người Thanh Thu mang về đi!"

"... .."

Hoắc Thái Phó như bị sét đánh.

Qua thật lâu, hãn mới quyết định bình phục tâm tình, hít sâu một hơi, sắc mặt có chút rối rắm lại có chút thống khổ nhìn Thẩm Tầm liếc mắt nhìn, gặp đối phương vẫn là đầy mặt thiên chân hồn nhiên tươi cười, hãn đột nhiên cảm thấy có tất yếu cùng nhà mình nữ nhi hảo hảo nói chuyện một chút...

XXXX

Đại Chu mùa đông tổng là phá lệ rét lạnh, đêm qua hạ một đêm tuyết, tuyết đọng đều chồng lên thật dày một tầng, xa xa nhìn lại, trừ phố phường phòng ốc, trên ngã tư đường phủ kín một mảnh ngân bạch Thanh Huy, mơ hồ còn có thể thấy được một ít thật nhỏ tuyết lấp ở trên trời chi gian phân phi.

Hoàng thành đại môn thủ vệ như cũ thủ vững tại cương vị của mình thượng, không dám có một tia một hào lơ lửng, không biết là xuất phát từ đối hoàng quyền kiêng kị, vẫn là xuất phát từ đối với chính mình phần này công sự trách nhiệm.

Một chiếc xe ngựa từ bên trong chậm rãi lái tới, bên trong người cũng không có hiện thân, chỉ có phía trước lái xe tiểu thái giám đưa ra một cái yêu bài, ánh mắt có chút khinh miệt cùng khinh thường.

Thủ vệ tiểu quan tiếp nhận yêu bài tập trung nhìn vào, nhất thời hướng về phía sau lui hai bước, cung kính nhìn theo bọn họ rời đi, cũng không dám ngăn trở, chỉ là tại kia chiếc xe ngựa biến mất ở trước mắt thời điểm mới nhỏ giọng nói vài câu.

"Chọn mua tư Đồ đại nhân không phải hôm qua mới ra quá cung sao? Tại sao lại..."

Nghi ngờ của hắn lại không thể ngăn cản nào đó sự tình phát sinh, có một số việc chính là như vậy, âm kém dương sai mà lại vận mệnh nhất định.

Xe ngựa chậm rãi triều phố xá sầm uất mà đi, dừng ở một cái đường tắt khúc quanh, vài cái hành tung quý quýệt nhân bay nhanh xuống xe ngựa, ngồi trên mặt khác đỉnh đầu cổ kiệu, hướng tới Hoa Xương vương phủ phương hướng mà đi.

Lấy ra một cái có chút kỳ lạ yêu bài, hai người đi đường vị trí liền đổi một phen, nguyên là nam tử đi ở phía trước đầu, hiện tại lại là một cái mang theo cái khăn che mặt nữ tử đi ở phía trước, mặc đều có chút mộc mạc, nhìn không ra cái gì Nghê Đoan đến, nhưng bọn hắn lại quen một điểm, thường thường càng là phổ thông càng là làm cho người hoài nghi, này tráng lệ vương phủ, do mấy cái này mặc người bình thường tùy ý tiến vào, chỉ là ngấm lại đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Thẩm Kiêm ngồi ở đại đường một bên, tựa hồ là chờ đã lâu, có chút không kiên nhẫn uống trong tay mình kia chén trà nhỏ.

Mộ Tử Xuyên cầm kiếm đứng ở một bên, tựa hồ là vừa thương lượng quá sự tình gì, sắc mặt của hắn ngược lại có chút trầm mặc cùng áp lực.

Rất nhanh, vừa hai người kia đến đại đường, vừa vào cửa liền quỳ rạp xuống đất, trong miệng cung kính nói: "Vương gia vạn phúc kim an."

Thân ảnh của bọn họ vừa xuất hiện tại trong tầm mắt, Thẩm Kiêm rất nhanh dọn lên một bộ khuôn mặt tươi cười, ôn nhu nhìn phía trước nhất nữ tử, cùng ngày thường bên trong uy nghiêm bộ dáng tưởng như hai người.

"Thu nhi, người đến rồi."

Quả nhiên. Người nọ chính là trong cung chạm tay có thể bồng thái tử phi Hoắc Thanh Thu, nàng ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn Hoa Xương vương, thấy hân đối với chính mình vẫn là trước sau như một dung túng mà đặc biệt, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra hân không có để ý chính mình sự tình, cũng tự nhiên, nàng làm như vậy còn không cũng là vì hân đại nghiệp.

Cái khăn che mặt hạ Hoắc Thanh Thu mỉm cười, đứng dậy liền đi tới bên cạnh hân, cũng mặc kệ bên cạnh còn có 2 cái ngoại nhân, cùng đi Thường giống nhau bắt đầu đấm lưng cho hân.

"Vương gia có nghĩ đến ta?"

Thẩm Kiêm nghiêng thân mình, không coi ai ra gì án tay nàng, nửa là ôn nhu nửa là có lệ nói: "Tự nhiên tưởng."

Từ lúc Hoắc Thanh Thu đi tới Hoa Xương vương phía sau, Mộ Tử Xuyên liền tự giác hướng về phía sau lui hai bước, không biết là xuất phát từ xa cách, vẫn là chán ghét, chỉ tận lực cùng bọn hân ly được càng xa một ít, sau đó đem đầu trật quá khứ, nhìn chăm chăm quỳ trên mặt đất người nọ.

Vương gia đang bận rộn cùng người khác người nông ta nông, tự nhiên không rảnh đi quản chính sự, Mộ Tử Xuyên làm bên người hân đặc lực nhất tả hữu cánh tay, tự nhiên là có tư cách hỏi đến.

"Sự tình làm xong?"

Địa thượng người nọ nghe câu hỏi, vội vàng nói: "Đều làm xong..." Trong giọng nói nghe vào tai còn có như vậy một tia bất đắc dĩ cùng bối rối.

Người nọ chính là hoàng đế trước mặt tối hống đại thái giám Thường công công, vốn là không có gì cơ hội ra cung, nhưng hoàng đế vừa vặn phân phó hắn ra cung làm một việc, vừa vặn làm thỏa mãn ý của hắn, vì thế phái tâm phúc của mình con nuôi thay mình làm việc, chính mình giả tá chọn mua tư danh nghĩa ra cung thẳng đến Hoa Xương vương phủ.

Hoa Xương vương lúc này mới mượn nói chuyện đầu.

"Người cũng không cần quá mức khẩn trương, thuốc kia kinh không lớn, thoát nhìn bất quá phổ thông phong hàn, chỉ là thời gian lâu dài mới có thể chậm rãi thẩm thấu tận xương. Thái Y viện nhân đối nghiêu cốc kia vô cùng kì diệu y thuật cũng không cái gì quá lớn nghiên cứu, hoàng đế lại một hướng thể nhược, căn bản không sẽ hoài nghi đến người trên đầu đi."

"Là là là." Thường công công hữu khí vô lực nói, "Hoặc cô nương sợ làm cho người hoài nghi, vì lão nô suy nghĩ, cho trong cung vài cái tàn phi cùng kia Tư Đồ Lương đệ cũng dùng chút, phân lượng không nhiều, thể nhưng cũng có thể tạo thành thụ gió rét giả tượng. Cứ như vậy, bộ hạ đột nhiên sinh bệnh cũng liền không hiện được như vậy kỳ quái, này khí trời, thụ điểm phong hàn cũng không phải cái gì chuyện kỳ quái."

Mộ Tử Xuyên biểu tình vốn vẫn luôn thật bình tĩnh, thẳng đến nghe cái tên đó thời điểm mới đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cau mày chất vấn nói: "Các người cho nàng dùng được?"

Hoặc Thanh Thu biết hắn sẽ là như vậy cái phản ứng, vội vàng giải thích: "Mộ tướng quân nhưng đừng trước vội vàng sinh khí, ai chẳng biết Tư Đồ cô nương là người trong lòng bảo a, nào dám động nàng một sợi

lông? Chẳng qua lấy nàng làm một chút nguy trang mà thôi, hơn nữa nha... Ta còn chuẩn bị cho mình cũng dùng một ít đâu, như vậy vừa không có quá lớn thương tổn, còn có thể hái xuống chính mình can hệ, cứ sao mà không làm?"

Mộ Tử Xuyên sắc mặt lúc này mới hòa hoãn chút, cũng không bởi vì nàng thân phận mà phản ứng nàng, chỉ cúi đầu trầm mặc không nói, vóc người của hắn thon dài mà thẳng tắp, nhợt nhạt ánh nắng dừng ở trên mặt, như là một tôn tự huyền quang trung đứng yên pho tượng.

Thường công công như trước quỳ trên mặt đất, như như thao thao nói: "Vương gia nếu là có thể cam đoan này được vạn vô nhất thất cũng liền mà thôi, nếu là dạy người tra xét đi ra, lão nô chính là mấy chục cái mạng cũng không đủ khảm . Nói thật, vua nào triều thần nấy, nếu là vương gia đại nghiệp có thành, lão nô cũng không trông cậy vào có thể có cái gì thiện chung , nhưng cầu vương gia lưu cái toàn thân..."

Vừa mới dứt lời, Hoắc Thanh Thu trong lòng đột nhiên nhảy dựng, không biết là bị đoạn văn này kinh đến , vẫn là vì chính mình sinh những gì dự cảm bất hảo.

Thiện chung...

Thẩm Kiêm liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt nguy hiểm híp đứng lên, lại cũng không trách cứ cái gì, chỉ nói: "Thường công công đây là nói cái gì nói, người đối bản vương trung tâm nhật nguyệt chứng giám, trọng thưởng còn không kịp đâu, như thế nào sẽ làm khó dễ người?"

"Đa tạ vương gia ân không giết." Kia Thường công công phủ phục trên mặt đất, đông lạnh được môi cũng có chút phạm run run, nhưng vẫn là cầu đạo, "Vương gia phân phó cho lão nô sự tình đều làm xong, bây giờ có thể đi xem... A Hỉ sao?"

Hoa Xương vương thở dài một hơi, vung tay lên, phân phó nói: "Dẫn hần đi thôi."

Thường công công cảm kích đập đầu vài cái đầu, theo Mộ Tử Xuyên ra cửa, chẳng sợ chỉ có ngăn ngủi nửa canh giờ gặp lại, hần cũng cam tâm tình nguyện.

A Hỉ là hần đối thực, ban đầu vốn là một cái không được sủng phi tần cung nữ, sau này lại thành Thái Tử nữ mẫu, bởi vì trong cung nâng đỡ lẫn nhau hơn hai mươi năm, những kia năm làm bạn làm cho hần cảm nhận được thế giới này ấm áp, cho nên cảm tình so tầm thường dân chúng gia phụ thê còn muốn trân quý. Chẳng sợ hiện tại đều già đi, chẳng sợ đối phương đã muốn lại bị vận mệnh hành hạ đến không thành nhân hình, cũng chưa từng có một tia một hào giảm đạm.

Mộ Tử Xuyên nguyên bản cũng không biết việc này, đều là chậm rãi biết đến, hần mang theo Thường công công chậm rãi Hướng mỗi cái hoang vu sâu đi, cước bộ lại ổn vừa nhanh, khinh Cẩm Vân đầu giày ở trong tuyết thái ra lác chi lác chi thanh âm, khiến nhân tâm trung có chút mặc danh phát sợ.

Dọc theo đường đi gặp phải hộ vệ cùng thị nữ đều sẽ chủ động hướng hần hành lễ, hần đều nhất nhất gật đầu lược qua.

Đi hồi lâu, cuối cùng đã tới một cái cũ nát tiểu viện trước mặt, Mộ Tử Xuyên sai người mở ra cửa chính của sân. Khiến lui người giữ cửa, sau đó một tay cầm kiếm, rất là thức thời đứng ở ngoài cửa không có đi vào, hần chẳng qua là một cái phụ trách dẫn đường nhân, cũng liền không cần thiết quản quá nhiều nhân sự .

Thường công công cất bước đi vào thời điểm, hai chân cũng có chút run rẩy, như là không dám đối mặt một ít gì đó, lại không thể không đi đối

mặt, hấn đi về phía trước hai bước, có chút lão đảo. Vốn đã là hoàng đế trước mặt đầu một phen giao y đại thái giám, cũng đang lúc này hoảng hồn.

Hít sâu một hơi, rốt cuộc hướng kia cũ nát phòng đi.

A Hỉ... Ta tới thăm người.

Tác giả có lời muốn nói: Thường công công đi vấn an người chính là Thái Tử tâm tâm niệm niệm lạt cái bà vú 0. 0

Rốt cục muốn giải thích Thái Tử vì sao ngốc điệu nguyên nhân, ta khít quá táng.

Hôm nay đối muộn như vậy là vì... Ta ngày hôm qua định đồng hồ báo thức chuẩn bị rạng sáng đứng lên tại lên lớp phía trước đem một chương này mã xong, kết quả ngủ quên _0.

Chương 41 bà vú

Chương 41

Thường công công rảo bước tiến lên cửa phòng thời điểm, thân mình cũng có chút run rẩy, hấn đã không phải là lần đầu tiên tới nơi này, so với dĩ vãng càng nhiều thời điểm đều phải bối rối, bởi vì hấn xuất hiện ở cung thời điểm liền làm ra một cái quyết định, quyết định này sẽ để hấn hối hận cả đời, cũng không đến mức không đi làm.

Trong gian phòng đó bởi vì thường niên không thấy thiên nhật mà tản mát ra mùi mốc, không chỉ như vậy, còn có càng nhiều kỳ quái bốc mùi hương vị, phóng nhãn lọt vào trong tầm mắt là một cái giường, cũng không biết là bao nhiêu năm không có thay giặt, nhan sắc cũng có chút hôi phác phác.

Thường công công cúi đầu, nhìn trên giường kia bồn cầu thực giống nhau gì đó, mới đem tầm mắt chuyển hướng về phía trên giường người nọ, chần chè ở thân mình của nàng, nhìn không ra đầu mối gì, chỉ cảm thấy trống rỗng hơi có chút kỳ quái.

Cùng này nói là nhân, chi bằng nói đó là một cái quái vật.

Người kia cũng từng xinh đẹp như hoa, phong vận đoan trang, hiện tại lại mất đi ánh mắt cùng đầu lười, thậm chí tứ chi...

Kia cảnh tượng thật sự quá nhiều quý dị, Thường công công lại một khắc cũng không có chuyển mắt qua tình, thẳng tắp ngưng mắt nhìn kia không thành nhân hình nữ tử, sau một lúc lâu, mũi đau xót, mắt bên trong thế nhưng hơi hơi có chút ướt át.

Hắn sống sắp năm mươi hơn tuổi , còn chưa hề chảy qua nước mắt, hiện tại lại hướng vận mệnh cúi đầu, trên trán nếp nhăn tựa hồ so trước kia càng nhiều.

"A Hỉ a..."

Hắn nhẹ nhàng kêu.

Nhưng là không có bất cứ nào đáp lại thanh âm của hắn, trên giường người nọ vẫn im lặng nằm, tựa hồ chỉ có tại đói bụng thời điểm mới có thể hãy ngó qua chỗ khác liếm một chút hộp đồ ăn.

Thường công công nhìn chăm chăm nàng bộ dáng như vậy nhìn cực kỳ lâu, rốt cuộc xoay lưng đi, lệ rơi đầy mặt.

Chuyện cũ giống như trong chùa miếu gõ vang hồng chung, phá vỡ mười mấy năm tuế nguyệt ký ức, ùn ùn kéo đến.

...

"Trời lạnh, ta làm cho người một kiện miên giáp áo, xuyên tại trong quần áo đầu là nhìn không ra ." Mắt ngọc mày ngài nữ tử có chút ngượng ngùng đem trong tay gì đó đưa qua, xoay người liền tưởng chạy, lại bị nhân kéo tay.

Tuổi trẻ Thường Chi Thừa có chút khấn trương lôi kéo tay nàng, vẻ mặt hơi có chút xấu hổ, do dự thật lâu mới nói: "A Hỉ, ta bất quá là cái hoạn quan, người đối với ta như vậy hảo, liền thật sự tuyệt không hối hận sao?"

Nữ tử có chút ngượng ngùng cười cười, "Nếu đều theo người, lại có cái gì hối hận vừa nói, người tuy là cái hoạn quan, khả loại nào đều so người ta cường."

Lúc ấy nam tử tướng mạo có chút thanh tú, nếu là đổi lại bình thường dân chúng trang điểm, đồ nhìn không ra là thái giám. Nữ tử tuy rằng niên du 30, dáng người lại bảo dưỡng vô cùng tốt, hai người đứng chung một chỗ kỳ thật còn rất xứng.

Lúc ấy trong cung lưu hành đồ ăn hộ vừa nói, rất nhiều có quyền thế đại thái giám cũng sẽ ở trong cung tìm kiếm mình chợ mắt cung nữ kết làm đối thực, Thường Chi Thừa cũng không ngoại lệ, gặp được Khương Hỉ nhi, lại là hẳn cả đời hạnh phúc mà thống khổ bắt đầu.

Bọn họ ở chung bình tĩnh mà lại ấm áp, mấy thập niên cũng không có cãi nhau cái gì giá, tại đây như đi trên băng mỏng trong cung gần bó làm bạn, giúp đỡ lẫn nhau, thật sự là một phần đáng quý cảm tình. Nhưng có chút vận mệnh cũng không phải mình có thể tả hữu , một khi lâm vào quyền lực chi tranh, sở hữu tốt đẹp hiện trạng đều sẽ hóa thành một phiến mảnh vỡ.

...

"Điện hạ, nô tỳ vừa với người nói được đều nghe rõ?" Thân thể đầy đà nữ tử gập eo, đầy mặt mang cười xem trước mắt bốn tuổi tiểu hài tử, "Đừng chọc lại phụ hoàng cùng mẫu hậu sinh khí, càng không thể lại ham chơi. Người là Đại Chu hi vọng, là cả quốc gia tương lai. Người xấu cho gì đó không nên tùy tiện ăn, muốn hảo hảo bảo vệ mình, không nên bị người ám toán."

"Bà vú..." Bốn tuổi Thẩm Tầm ngẩng đầu ngưng mắt nhìn ánh mắt nàng, tựa hồ không rõ nàng vì sao đột nhiên muốn nói những này không tìm biên tế, "Tầm nhi vẫn luôn thật biết điều a."

"Đúng a, Tầm nhi ngoan nhất." Khương Hỉ nhi có chút run đầu sờ sờ mặt hắn, lại không có vẫn như trước kia đem hắn ôm dậy, chỉ là có chút che giấu nói, "Ta chỉ là... Có chút yên lòng không dưới người."

Vừa mới dứt lời, trong mắt mơ hồ có ít thứ tại thiếu quang, nàng có chút xấu hổ thân thủ đi lau, lại bị miễn cảm Tiểu Thẩm tìm kéo tay, ngữ khí khẩn trương mà lại cuống quýt: "Bà vú vì cái gì muốn khóc?"

"Ta... Ta không khóc." Khương Hỉ nhi tránh khỏi tay hắn, bối rối lau khóe mắt lệ, ôn nhu nói, "Hoán y cục Trần cô cô gọi ta có việc đâu, bà vú đi đi liền hồi, người an tâm tại tấm điện ngây ngô, không nên chạy loạn biết sao?"

Tiểu Thẩm tìm vẫn nhìn ánh mắt nàng, tựa hồ muốn từ bên trong phát hiện cái gì, cuối cùng là vô công chi lao, vì thế giả bộ thất vọng cúi đầu, ngoan ngoãn nói: "Ân, ta bất loạn chạy."

Khương Hỉ nhi lại sờ sờ mặt hắn, từ trán vẫn phủ đến hai má, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, như là sợ đụng hỏng cái gì trân quý nhất gì đó. Tay nàng vẫn dừng lại ở nơi đó, tựa hồ đây chính là vĩnh viễn xa nhau, như thế nào cũng không muốn buông ra.

Qua cực kỳ lâu, nàng mới chậm rãi đứng lên, xoay người một khắc kia, vẫn là quay đầu hướng Thẩm Tâm cười cười, nụ cười kia quá mức trắng bệch vô lực, thẳng đến mười sáu năm sau, hắc như trước sẽ mơ thấy cái kia gấp gáp ban ngày, chỉ là từ nay về sau mất đi mặt sau ký ức.

Khương Hi nhi đứng dậy liền hướng ngoài cửa đi, hít một hơi thật sâu, không biết là thoải mái, vẫn là rốt cuộc dám đối mặt hết thảy.

Từ nàng nhận được cái này lệnh bài một khắc kia, liền biết mình phải đối mặt sẽ là cái gì.

Thẩm Tâm không có tượng hắc theo như lời như vậy ngoan ngoãn đứng ở tấm điện bên trong, mà là lặng lẽ đi theo ra ngoài, bà vú hôm nay hành động quá mức kỳ quái, làm cho hắc không thể không tò mò.

Quả nhiên, vừa cùng ra ngoài liền phát hiện nàng cũng không phải đi hoán y cục phương hướng, mà là hướng một cái hoang vu phương hướng đi, Thẩm Tâm còn là cái bốn tuổi hài tử, thân mình xương cốt còn nhỏ, đi đường lại yên tĩnh, trên đường tùy tiện trốn một phen cũng liền theo qua, bốn tuổi tiểu hài tử chân đặc biệt ngắn, cho nên cùng đứng lên đặc biệt cố hết sức, may mắn cũng không ai phát hiện.

Gió lạnh sù sù thổi, trên bầu trời còn phiêu một ít tiểu Tuyết, may mắn cũng không phải rất lớn, hắc xuyên lại dày, cho nên còn có thể thừa nhận.

Đi tới đi lui, bà vú liền dừng bước, đó là một chỗ hoang phế sân, trên tấm biển vài chữ đã có chút mờ hồ không rõ, lại có thể nhìn thấy là "Ngọc thường cung" ba chữ, Thẩm Tâm nhớ mang máng có người từng nói với bản thân, nơi này từng là một cái không được sủng phi tử nơi ở, bởi vì thường xuyên nháo quỷ cho nên chuyển ra ngoài, là so lãnh cung còn lạnh hơn tồn tại, bình thường cơ bản không có người đến nơi này.

Bà vú vì cái gì sẽ đến nơi đây?

Thấy nàng triều trong viện đi vào, Thẩm Tầm hướng phía trước đi hai bước liền ngừng lại, càng đi về phía trước mà nói cũng sẽ bị phát hiện , thẳng đến thân mình của nàng hoàn toàn quay lưng lại chính mình, Thẩm Tầm mới lách mình lướt đi vào, núp ở sân trong bụi cỏ.

Kia cỏ hoang từng có thành nhân một nửa cao, cho nên chỉ cần hắt ngòi xồm chỗ đó, là có thể hoàn toàn che dấu trụ sự tồn tại của mình.

Cửa điện là khóa lại , cho nên Khương Hỉ nhi cũng không có biện pháp đi vào, bất quá nàng cũng không có muốn đi vào ý tứ, chỉ vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, tựa hồ đang chờ người nào đến.

Nàng bất động, Thẩm Tầm cũng bất động, thẳng đến chân đều ngòi đã tê rần, mới mơ hồ nghe thấy được cửa có chút động tĩnh.

Người nọ thân ảnh vừa xuất hiện tại trước mặt, Thẩm Tầm thiếu chút nữa liền muốn kêu lên , nhưng chỉ là mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm người nọ chậm rãi hướng bên này đi tới.

Tại sao là hoàng thúc...

Thẩm Kiêm mang theo bốn năm cái tùy tùng chậm rãi đi đến, còn không quên triều bốn phía nhìn nhìn, sau một lúc lâu, mới đi tới Khương Hỉ nhi trước mặt.

Cười lạnh một tiếng: "Hừ, bản vương còn tưởng rằng người sẽ vĩnh viễn trốn ở Đông cung không ra đến."

"A Hỉ không dám..." Nàng dẫu môi quỳ rạp xuống đất, biết mình không có cái gì tốt kết quả, lại cũng không có hối hận ý tứ, "Cô phụ vương gia tài bồi, A Hỉ nguyện ý lấy cái chết tạ tội."

Thẩm Kiêm thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, cũng không mang theo tình cảm gì, chỉ cười lạnh nói: "Bản vương nhân đem nửa chết nửa

sống người từ bãi tha ma nhặt về thời điểm, người hảo tượng không phải nói như vậy . Tại vương phủ làm ba năm tỳ nữ, còn sờ không hiểu bản vương tính tình sao? Thủ hạ ta tân tân khổ khổ nuôi dưỡng người lâu như vậy, làm không được nhiệm vụ liền tưởng cái chết chi? Bản vương hiện tại nói cho người biết, muốn chết, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy."

Khương Hỉ nhi cả người run lên, không biết là đang vì chính mình giải thích, hay là đang khuyên hãn, "Hãn vẫn còn con nít, nô tỳ... Nô tỳ thật sự không hạ thủ."

Thẩm Tầm vẫn trốn ở trong bụi cỏ, nghe đến câu này thời điểm, cả người đều cả kinh không được. May mà hãn còn tuổi nhỏ lại định lực hơn người, cho nên không có phát ra động tĩnh gì đến.

"Hoàng huynh tù cầm ta mẫu phi toàn tộc thời điểm, cũng không nghĩ tới ta còn là một đứa trẻ." Thẩm Kiêm ngang nàng liếc mắt nhìn, mắt lạnh như ưng, hơn hai mươi tuổi chính là như lang như hổ tuổi, mở miệng nói đến cũng khí thế bức người, "Ta chỉ là muốn đem mình gì đó cầm về, có cái gì không được? Người bắt quá một con cờ, có tư cách gì cò kè mặc cả."

Khương Hỉ nhi như cũ không có buông tay, đau khổ cầu khẩn nói: "A Hỉ nguyện lấy cái chết tạ tội, nhưng cầu vương gia phóng điện hạ một mạng..."

"Người mệnh không đáng giá tiền." Thẩm Kiêm thật rõ ràng phủ quyết thỉnh cầu của nàng, cuối cùng, lại không có tình đạo, "Người tuy rằng đã không có giá trị lợi dụng , bắt quá đâu... Cũng vẫn có cái tác dụng ."

Khương Hỉ nhi sửng sốt, không rõ hãn những lời này là có ý tứ gì.

Chỉ thấy Thẩm Kiêm vỗ vỗ tay, rất nhanh có người mang theo một cái thái giám trang điểm nhân đi đến, lại là hoàng đế trước mắt chính đương hồng đại thái giám Thường Chi Thừa.

Thường Chi Thừa nhìn đến Khương Hỉ nhi, đầu tiên là sửng sốt, bỗng nhiên triều bốn phía nhìn nhìn, vì thế liền kinh ngạc nhìn thấy Hoa Xương vương.

Hắn nửa là kinh hoảng nửa là nghi ngờ triều nàng hỏi: "A Hỉ, người tại sao lại ở chỗ này?"

Khương Hỉ nhi nhìn đến hắn một khắc kia liền biết sự tình không ổn, vẫn như cũ cương quyết trên mặt đất, trong hốc mắt tất cả đều là lệ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Thẩm Kiêm cũng không rồi rãnh thường thức bọn họ như vậy gặp lại quá trình, thẳng vào đề tài: "Thường công công, bản vương phái nhân mời người tới, là muốn cùng người đàm một bút giao dịch."

Mắt thấy A Hỉ tình cảnh hiện tại có chút kỳ quái, Thường Chi Thừa tận lực sử dụng chính mình trạm càng thẳng tắp một ít, có chút khách khí hỏi: "Vương gia có cái gì phân phó cứ việc nói thẳng, chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại lý, chúng ta cũng sẽ không ngồi yên."

Thẩm Kiêm cười lạnh một tiếng: "Như vừa vặn chính là chuyện thương thiên hại lý đâu?"

Thường công công sửng sốt, lại cũng không có thất thố, "Chúng ta không hiểu vương gia ý tứ..."

Thẩm Kiêm chậm rãi ngồi đi xuống, làm cho chính mình cùng địa thượng quỳ Khương Hỉ nhi bị vây một loại nhìn thẳng trạng thái, nhẹ nhàng cười lạnh hai tiếng, thanh âm lại thấp lại âm trầm, "Nghe nói, người cùng tên phản đồ này thực ân ái... Cũng không biết, các người loại này tàn tật cảm tình, kinh không dùng được rất tốt nào đó khảo nghiệm?"

Tác giả có lời muốn nói: nín hai ngày, Tạp Văn tạp thành xà tinh bị bệnh. Ta quả nhiên không thích hợp viết loại này âm u gì đó, rất nghĩ nhanh

lên nhanh lên nhanh lên nhanh lên nhảy qua đi a. Chương sau khả năng có chiếm nhị nhị nhị nhị có điểm hung tàn cùng âm u, tự ta có điểm không thể nhận, cho nên đại gia có thể nhảy qua không mua _(:3" Ất _...

Chương 42 lược hung tàn khả nhảy qua

Thẩm Kiêm thanh âm ở trong gió lạnh có vẻ phá lệ lãnh liệt, như là tới từ địa ngục bình thường, chói tai vừa sợ tâm, "Bản vương tự nhận là đối đãi người không tệ, không thể bảo trụ của người hài nhi, đó cũng là đều là hãn vận mệnh, nhưng người tóm lại vẫn là thiếu ta một cái mạng , một khi đã như vậy, bản vương bây giờ đối với người làm cái gì đều là thiên kinh địa nghĩa."

Hắn quay đầu nhìn Thường Chi Thừa liếc mắt nhìn, chậm rãi nói: "Thường công công tọa ủng như thế mỹ quyến, cũng là thời điểm vì nàng làm những thứ gì, người nói đúng hay không?"

Thường Chi Thừa vẫn bị vây một loại không rõ ràng cho lắm trạng thái, có chút sững sờ nhìn ánh mắt hắn, không trả lời.

"Chỉ cần Thường công công nguyện ý tại Hoàng Thượng thiện thực trung gia điểm liêu, bản vương có lẽ còn có thể cho nàng lưu cái toàn thân."

Gia điểm liêu, tự nhiên không phải gia điểm đồ gia vị đơn giản như vậy, từ hắn trong miệng cửa ra nói vậy thì không thể dùng bình thường ý tưởng đi nghiền ngẫm.

Lời của hắn thật sự quá mức trắng ra, ở đây sở hữu tùy tùng cũng có chút vì hắn mướt mồ hôi, Thường Chi Thừa càng là cứng ở tại chỗ, liên nữa tự cũng bính không ra ngoài.

Thẩm Kiêm tựa hồ không sợ hãi, cũng tựa hồ rất là tin tưởng mình thủ hạ canh chừng năng lực, thi thi nhiên nói: "Chỉ cần người nguyện ý làm gốc

vương làm việc, bản vương cho người quan to lộc hậu, hoàng kim vạn lượng, như thế nào?"

Mưu sát đương kim thiên tử, kết cục có thể nghĩ, không phải cái gì quan to lộc hậu hứa hẹn liền có thể đánh động. Huống hồ hãn làm người luôn luôn chính trực, sẽ không đi làm những này chuyện thương thiên hại lý. Bất quá hãn là vào lúc này giờ phút này mới nhìn đã hiểu Hoa Xương vương dã tâm, có chút kinh ngạc, lại tại tình lý bên trong.

Thường Chi Thừa thái dương hãn từ từ giọt xuống dưới, đầy mặt khẩn trương nhìn Khương Hỉ nhi, lại từ từ quay đầu nhìn về phía Hoa Xương vương, tiểu tâm dục dục hỏi: "Nếu là... Làm không được."

Thẩm Kiêm âm trầm cười, liên một câu đều không có hồi, giơ tay chém xuống.

"A --!"

Kèm theo một tiếng thê lương kêu thảm thiết, một cái tàn huyết cánh tay rớt xuống đất, còn đánh 2 cái lảo.

Kia cảnh tượng thật sự quá mức kinh sợ, tất cả mọi người cứng ở tại chỗ.

Khương Hỉ nhi ăn đau không thôi, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, cả người nhất thời ngồi phịch xuống đất, đồng tử phóng đại nhìn trên mặt đất cái kia còn tại thẳng huyết cánh tay.

Đó là tay nàng... Là thân thể nàng một bộ phận, cũng đang giờ này khắc này bị người bổ xuống, không mang theo một chút do dự.

"A Hỉ!"

Thường Chi Thừa bị bất thành linh một màn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run tay hướng phía trước đi hai bước, lại ngừng lại. Hắn bắt buộc chính mình không đi xem địa thượng đáng sợ kia vật gì, lại nhìn không được mở mắt nhìn, cái kia cánh tay còn bị cung trang ống tay áo bao vây lấy, mà hắn A Hỉ cả người đều ngồi phịch ở một bên, bị chém rớt địa phương đã là huyết nhục mơ hồ.

Bà vú... Bà vú...

Trốn ở trong bụi cỏ Tiểu Thẩm tìm bị một màn này cả kinh một mộng ngồi xuống đất, bụi cỏ nhất thời phát ra rất nhỏ tiếng vang, liên ngồi đều ngồi không được, tiếp toàn thân cũng bắt đầu phát run. Dày đặc bụi cỏ đem hắn tầm mắt phân cách có chút mơ hồ, nhưng vẫn là có thể thấy rõ ràng đại khái. Hắn rất tưởng xông ra đem hoàng thúc một bàn tay trừu ngã xuống đất, sau đó đi nói cho phụ hoàng chuyện này, lại vô lực đem này ý tưởng đưa vào thực tiễn. Bởi vì hắn biết, chỉ cần mình ra ngoài, khẳng định cũng khó thoát khỏi cái chết.

Hoàng thúc vì cái gì muốn như vậy đối với hắn bà vú... Thẩm Tầm nhìn chăm chăm vào bên ngoài, ánh mắt hoảng sợ không thôi.

Không may, hắn vừa phát ra về điểm này hơi nhỏ động tĩnh bị Hoa Xương vương cho nghe được.

Thẩm Kiêm nhíu nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn về phía phát ra âm thanh phương hướng, chỗ đó không có lại phát ra thanh âm gì, nhưng là nhìn kỹ, lại có thể từ khe hở nhìn thấy một ít minh hoàng sắc vật liệu may mắn, cho dù vẫn không nhúc nhích, cũng vô pháp che dấu trụ về điểm này đặc biệt nhan sắc.

Ý thức được không đối sau, Hoa Xương vương bỗng nhiên đứng lên, chậm rãi triều bụi cỏ đi qua, hắn bước chân đi rất chậm, như là muốn bắt giữ một mồi hoang tiểu lang, cẩn thận lại nắm chắc phần thắng.

Khương Hỉ nghi căn rằng che vết thương của mình, toàn thân đều ở đây phát run, lại không có kêu một câu đau. Như trước gắt gao nhìn hẩn nhất cử nhất động, giờ này khắc này thấy hẩn hướng kia phương hướng đi, đột nhiên sinh một loại đặc biệt dự cảm bất hảo, trước mắt chợt thoáng qua Thấm Tầm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Con trai của nàng mới xuất sinh liền chết non , cho nên nàng vẫn đem Thái Tử xem như chính mình thân nhi tử, đó là trừ huyết thống chi ngoại tối thân cảm tình, cho nên cũng có một loại ràng buộc bàn dự cảm.

Có phải hay không là Tầm nhi!

Nghĩ đến đây, nàng không để ý chính mình vừa mất đi một cánh tay, chợt nhào vào Hoa Xương vương dưới chân, dùng còn sót lại một bàn tay kéo hẩn lại vạt áo, hô to: "Vương gia!"

Trên đời này, tổng có chút cố gắng cho dù làm cũng là không làm nên chuyện gì

Thấm Kiêm một cước đem nàng đá văng ra, tiếp tục đi về phía trước, sau đó một tay đem trong bụi cỏ kia quần áo hoa quý tiểu hài tử xách ra.

Vừa xúc thượng kia lo lắng hải hùng ánh mắt, Thấm Kiêm liền phát ra một tiếng cười lạnh, "Thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử, được đến không hề phí công phu, ta không đi tìm người, người đồ chính mình đã tìm tới cửa."

Sau cổ bị người ôm đứng lên, hai chân đều treo cái không, Thấm Tầm đầy mặt hoảng sợ nhìn ánh mắt hẩn, biết mình bị người bắt tại trận, đã không có lui về phía sau đường, trực tiếp cả giận nói: "Hoàng thúc! Người cái này phát rõ cấu tặc!"

Tiểu hài tử thanh âm tổng là lại tiêm lại lượng, Thấm Kiêm nghe vào tai bên trong ghi tặc trong lòng, trước mặt nhưng vẫn là một bộ cười lạnh,

"Nếu đều nói bản vương là cầu tặc , làm gì còn gọi một tiếng hoàng thúc đâu? Bất quá, người yên tâm, không cần bao lâu, người liền không có tư cách kêu cái từ này ."

Thẩm Tầm vẫn bị người mang theo, không có cách nào phản kháng, đành phải bắt đầu đá đánh hấn, "Vì cái gì muốn chém ta bà vú thủ! Vì sao!"

Thẩm Kiêm bị đá có chút không kiên nhẫn, chỉ đem hấn nhẹ nhàng để xuống, chậm rãi rút ra vừa khám qua tay thanh kiếm kia, mặt trên còn dính vài phần vết máu, có vẻ phá lệ đáng sợ. Hấn một tay xách kiếm, một bên chậm rãi nói: "Bởi vì nàng không có hoàn phí tổn vương gia phó nhiệm vụ, mà nhiệm vụ này... Bản vương hiện tại đành phải tự mình động thủ."

"Không cần a!" Khương Hỉ nhi vẫn ở mặt sau nhìn chăm chăm bên này nhất cử nhất động, giờ này khắc này thấy hấn rút kiếm chỉ hướng Thái Tử, chỉ cảm thấy chính mình cả người cũng không thể hít thở, "Vương gia không cần a..."

Không chỉ là Khương Hỉ nhi tại phản đối, ngay cả Thẩm Kiêm tùy tùng cũng bước lên một bước nói: "Vương gia cân nhắc!"

"Ân?" Thẩm Kiêm có chút kinh ngạc nhìn cái này theo chính mình mấy năm bộ hạ, "Vì sao."

Kia tùy tùng nuốt một ngụm nước bọt, tận lực làm cho chính mình mà nói càng thêm lưu loát một ít: "Vương gia, nơi này không phải chúng ta địa bàn, ở đây làm việc chỉ sợ có chút không ổn..."

"Có gì không ổn."

"Người của chúng ta lúc tiến vào là báo Tuyên Uy tướng quân danh hào, Lý tướng quân là ngài thủ hạ, nếu là ở cái này lúc đó thượng xảy ra chuyện. Hoàng Thượng chỉ cần xem xét cửa ra vào ghi lại phó bản, tất nhiên sẽ có điều phát hiện, huống chi, nếu là vương gia vừa hồi kinh liền

truyền ra Thái Tử chết bất đắc kỳ tử tử tẩn, phố phường góc đường nhất định là có người nói huyền thuyên ..."

Đoạn văn này hợp tình lại hợp lý, hoàn toàn chọn không ra sai đến, Thẩm Kiêm cũng không phải cái muộn đầu óc không nghe khuyên bảo nhân, tự định giá một phen liền nhận đồng đề nghị này, đương nhiên, này không có nghĩa là hắn sẽ như vậy bỏ qua Thẩm Tầm.

Thái Tử nhiều năm bị dưỡng ở trong cung, hắn bình thường ngay cả gặp hắn một lần đều rất ít, giờ này khắc này rốt cuộc dài đến cơ hội, nhất định là sẽ không bỏ qua .

Tiểu hài tử tâm trí đều không phải là thực kiện toàn, chỉ cần hơi gia đà kích, để lại cho hắn điểm bóng ma cũng là tính ra. Đều nói nhân bị kích thích sẽ trở nên tâm trí không toàn, như thế ngược lại là cái tuyệt hảo thời cơ. Huống hồ nếu đã muốn bị hắn thấy được, tưởng che lấp cũng che lấp không xong.

Vì thế Thẩm Kiêm hơi hơi cúi đầu, giống như hữu hảo triều Tiểu Thẩm tìm cười cười: "Điện hạ, người không phải thích nhìn lên sao, hoàng thúc khiến cho người xem, bảo quản làm cho người một lần xem cái đủ."

Thẩm Tầm bước tiểu ngắn chân hướng về phía sau lui hai bước, có chút không rét mà run.

Vừa nói xong, lập tức có tùy tùng bước lên một bước đem Thẩm Tầm cô tại chỗ, một mặt khác nhân tắc áp trụ Thường Chi Thừa, không để hắn có bất kỳ động tác.

"Thường công công, có một số việc, người tốt nhất là suy nghĩ thật kỹ suy xét, của người A Hỉ đã muốn mất đi một bàn tay, còn nhân tâm làm cho nàng mất đi cái tay còn lại sao?"

Thường Chi Thừa gấp đến độ nước mắt đều nhanh đi ra, lại chỉ nghe thấy Khương Hỉ nhi gặt gao nhìn chăm chăm ánh mắt hắc, ở sau người cuồng loạn khuyên can nói: "Không cần đáp ứng! Chỉ cần rơi vào người liền sẽ mất mạng, khiến cho ta chết đi... Ngàn vạn không cần đáp ứng..."

Đối với của nàng khuyên can, Thẩm Kiêm không có cái gì quá lớn phản ứng, chỉ thẳng tắp nhìn Thường Chi Thừa ánh mắt, "Kỳ thật cũng không phải chỉ có người con đường này, bản vương nếu là nguyện ý, đại khả lấy trực tiếp khởi binh tạo phản, chỉ là như vậy hội hi sinh rất nhiều vô tội sinh mệnh, ta luôn luôn là cái nhân đức chi nhân, không muốn nhìn thấy loại chuyện như vậy phát sinh, chỉ cần người nguyện ý động thủ, bản vương là có thể bằng tiểu tổn thất đạt được lớn nhất ích lợi, còn có thể cứu thương sinh ở thủy hỏa bên trong, như vậy nhất cử lưỡng tiện sự tình, có sao mà không làm đâu?"

Thường Chi Thừa vẫn ở phát run, hắc cũng không minh bạch tại sao mình sẽ đột nhiên cuốn vào trận này sự tình bên trong, trước mắt gặp phải hai lựa chọn, một là hi sinh chính mình nguyên tắc đổi được A Hỉ bình an, hai là trung tâm mà chủ, bất vi sở động. Hai loại lựa chọn này đều quá mức gian nan, hắc cảm giác mình tựa hồ đứng ở băng cùng hỏa trung ương, dù có thể nào cũng không có cách nào lưỡng toàn.

"Ta..."

Sự do dự trong mắt của hắc càng thịnh, Thẩm Kiêm lại không cái gì quá lớn kiên nhẫn, đi đến Khương Hỉ nhi trước mặt trực tiếp đem nàng cái tay còn lại bổ xuống!

"A --!" Một tiếng kia kêu thảm thiết so lần đầu tiên càng thêm thê lương, Khương Hỉ nhi toàn thân không bị khống chế ngã xuống, đầy mặt không dám tin nhìn Thẩm Kiêm ánh mắt, là có cỡ nào ngoan tâm, tài năng như vậy làm thúy chém rớt người khác lại lấy sinh tồn hai tay.

"Bà vú!" Tiểu Thầm tìm cuồng loạn hô một tiếng, muốn triều nàng chạy tới, lại bị nhân gắt gao kéo lại, trong thanh âm còn mang theo vài phần khóc nức nở, "Bà vú! ! !"

"A Hi..." Câu kia kêu gọi càng ngày càng yếu, Thường Chi Thừa bị người trói buộc tại chỗ, thẳng tắp nhìn Khương Hỉ nhi, có chút tuyệt vọng quỳ gối xuống đất, là chính hãn quá yếu đuối, không có cách nào đi bảo hộ nàng, thậm chí ngay cả tới gần một chút đều là một loại hy vọng xa vời.

Thầm Kiêm ngồi đi xuống, nhìn Khương Hỉ nhi mặt, lại không phải tại nói với nàng nói, "Thường công công còn không có suy xét hảo sao?"

Phía sau cũng không có người trả lời, Thầm Kiêm thân thủ nâng lên cằm của nàng, ngữ khí âm trầm: "Đây chính là phản bội của ta kết cục, không có đường khác có thể đi."

Khương Hỉ nhi ý thức càng ngày càng mơ hồ, lại thẳng tắp nhìn ánh mắt hãn, tựa hồ muốn đem hãn này phó xấu xí gương mặt ánh vào đáy lòng, mỗi thời mỗi khắc đều có thể nguyện rửa hãn.

Ánh mắt của nàng quá mức âm ngoan, cùng thường lui tới ôn nhuận bộ dáng tưởng như hai người, Thầm Kiêm nhìn xem có chút phiền lòng, hung ác nói: "Người có hay không là thực hi vọng đem bản vương đem tròn mắt người móc xuống đến."

Đã muốn đau đến không cảm giác nông nổi, Khương Hỉ nhi cười lạnh một tiếng: "Người đào! Người đào a! Ta Khương Hỉ nhi cả đời này hối hận nhất sự tình, chính là nợ người loại này súc sinh một cái mạng, ta tình nguyện từ sớm liền chết ở cái kia bãi tha ma bên trong! Như vậy liền sẽ không bị người đập hư! Hài tử của ta cũng sẽ không vừa xuất thế liền bị nhân bóp chết!"

Thầm Kiêm ánh mắt rung mình, lông mi hung hăng nhú lại, đột nhiên đứng lên nói: "Đem nàng tròn mắt móc xuống, đầu lưỡi cho bản vương

cắt!"

Rất nhanh có người cầm kiếm đi qua, bắt lưu một tia phản kháng, Khương Hỉ nhi một bên giãy dụa thương thân một bên đem đầu chuyển hướng về phía Thẩm Tâm, như là muốn tại đầu lưỡi bị cắt phía trước đem đời này mà nói đều nói xong, "Điện hạ... Người nhất định phải hảo hảo sống, cho bà vú báo thù! Về sau gặp được sự tình gì không phải sợ, bà vú sẽ ở thiên thượng phù hộ của người!"

Nghe này tương đương với công đạo hậu sự mà nói, Thẩm Tâm cả người khí huyết dâng lên, liều mạng triều nàng chen qua, lại bị vài cái tùy tùng gắt gao khẫu tại chỗ, hăn hoàn toàn mất hết biện pháp, chỉ có thể nức nở khóc lên.

"Bà vú..."

Kia vài cái tùy tùng thấy tình cảnh này, cũng có chút lộ vẻ do dự, không có man lực đi chế nàng. Khương Hỉ nhi quay đầu nhìn về phía Thường Chi Thừa phương hướng, dừng sau một lúc lâu, ngữ khí nức nở nói: "Chi Thừa... Liên lụy người."

Nàng chỉ đối với hăn nói ngắn ngủi sáu chữ, lại là nàng cả đời này nói qua cuối cùng vài chữ, từ nay về sau không còn có cơ hội nói chuyện.

Các tùy tùng luôn luôn cẩn tuân chủ lệnh, bước lên một bước, sạch sẽ lưu loát móc xuống tròng mắt nàng, sau đó đem của nàng đầu lưỡi cắt xuống dưới.

Cũng tùy ý 1 dung kia hai loại máu tươi lâm li vật gì nhét vào bốn tuổi Thẩm Tâm trước mặt. Tác giả có lời muốn nói: thượng chương sửa lại vài cái bug. ...

Chương 43 chuyện cũ

43 chương

Địa thượng huyết cùng tuyết thủy dung hợp ở cùng một chỗ, nổi lên nhàn nhạt màu hồng, từ miệng vết thương ngọn nguồn vẫn hướng hẳn dưới chân lưu lại đây, không có một tia tạm dừng.

Đã muốn phân biệt không ra nguyên hình tròn mắt cùng đầu lưỡi liền như vậy tùy ý các ở dưới chân của hắn, như vậy dứt khoát mà lại không có chỗ cố kỵ, không ai tưởng quá đây là cái niên cận bốn tuổi hài tử.

Cái kia mùa đông so dĩ vãng bất cứ nào một năm đều phải rét lạnh, vô luận mặc cỡ nào dày quần áo mùa đông, cũng vô pháp chống đỡ trong lòng kia phiến thấu xương lạnh lẽo.

Thấm Thấm dọa đến hôn mê một khắc kia, tuyết tựa hồ hạ được càng lớn, trong lòng như là bị cái gì oan rơi một khối, đến tận đây không trọn vẹn không toàn. Hoa Xương vương các tùy tòng đều tùy ý hắn ngã xuống đất, cũng không tiến lên đi đỡ. Ngân Hoa từng mãnh dừng ở hắn bàn tay đại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chậm rãi hòa tan thành thủy.

Những kia thủy chậm rãi chảy vào vạt áo của hắn trung, toàn thân trên dưới tản ra thấu xương băng lãnh.

Về phần sự tình phía sau, hắn đã hoàn toàn không nhớ rõ, liên một điểm vụn vặt đoạn ngắn cũng quên sạch sẽ.

Rồi sau đó chinh chinh 3 ngày sốt cao không lùi, Thái Y viện đều nói Thái Tử là bị nghiêm trọng phong hàn, lại tra không ra nguyên nhân căn bản, Thái Tử lúc này đây nhận đến kinh hách thật sự quá mức nghiêm trọng, chung quy từ lúc sinh ra liền bị toàn bộ hoàng cung phụng tại đầu trái tim thượng, liên một điểm nhỏ miệng vết thương cũng chưa từng gặp qua, càng miễn bàn như vậy huyết tinh hình ảnh . Mà khi sự nhân vẫn là cùng hắn thân mật khăng khít bà vú, hoàng đế cùng hoàng hậu không biết

nguyên nhân, hạ lệnh tra rõ cũng không có nguyên cớ đến, sắp sẽ lo lắng thân mình, rốt cuộc đợi đến hẵn tỉnh dậy một ngày.

Thẩm Tầm hạ sốt sau khi tỉnh lại, đã hoàn toàn thay đổi một người.

Hoàng hậu ngồi ở đầu giường, đầy mặt khẩn trương hỏi hoàng nhi khá hơn chút nào không.

Dĩ vãng cái kia ba tuổi xem thư, lanh lợi mà trí tuệ thần đồng há miệng thở dốc, chợt cười ngây ngô đứng lên, ánh mắt có chút hơi đại ra.

"Mẫu hậu... Muốn uống nước thủy."

Có người nói, vận mệnh tựa như một chiếc thuyền, tại rộng lớn sông ngòi trung phiêu bạt không chỗ nương tựa, nhưng vô luận đi thông phương hướng nào, cũng tất yếu phải trải qua sóng gió cùng chướng ngại.

Chỉ là hẵn lúc này đây sóng gió quá lớn, không cần thận lật thuyền, từ nay về sau liền rơi vào tuế nguyệt trường hà. Một người tại cô độc thâm uyên yên lặng mười mấy năm, không người có thể mở ra nội tâm hẵn thế giới, nhìn không thấy thế giới bên ngoài có bao nhiêu sáng rọi.

Càng nhìn không thấy thế gian này bách thái, lòng người hiểm ác.

XXXX

Thật vất vả bình phục tâm tình, Thường Chi Thừa lau đi khóe mắt về điểm này ướt át, sau đó hướng phía trước đi hai bước, chậm rãi đi tới Khương Hỉ nhi trước mặt, lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu.

Lại nhẹ nhàng kêu một tiếng: "A Hỉ."

Kia thanh kêu gọi so dĩ vãng càng thêm yếu ớt, Khương Hỉ nhi lại không phải không có phản ứng, nhẹ nhàng giật giật, đầu triều bên cạnh trệt

phiến diện, đối với thanh âm phương hướng, nàng không có ánh mắt, lại như là tại dùng lỗ tai nghiêm túc phân biệt.

Nàng quay đầu tư thế quá mức gian nan, Thường Chi Thừa hơi hơi cúi đầu, thậm chí còn có thể nhìn đến nàng sau tai bởi vì thường niên không thể gọi đầu mà kết xuất hắc cấu, có thể thấy được nàng mấy năm nay trôi qua là như thế nào một loại ngày, Thường Chi Thừa càng là tới gần càng là cảm giác nói không ra lời, chỉ lặng lẽ vươn ra tay áo, run tay vì nàng chà lau những kia dơ bẩn, động tác cẩn thận mà lại ôn nhu, như là tại chà lau một kiện tinh mỹ tác phẩm nghệ thuật.

Không cảm thấy ghê tởm, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy đều là áy náy, đều là bởi vì hãn yếu đuối nhiều năm như vậy, không quả quyết, mới để cho nàng kéo một cái hồng không toàn thân mình kéo dài hơi tàn lâu như vậy, hết thấy tất cả, tất cả đều là lỗi của hãn...

Tựa hồ thật nhiều năm cũng không bị nhân định vào qua, Khương Hỉ nhi toàn thân đều run lên một cái, đối với hãn phương hướng, miệng phát ra ngô ngô thanh âm, những kia không trọn vẹn âm tiết mơ hồ không rõ, căn bản nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, không giống như là đang nói chuyện, mà như là tại đứt quãng khóc.

"Ô ô... Ô ô ô ô."

Chi Thừa, có phải hay không người...

Thường Chi Thừa nhẹ nhàng đưa tay các ở nàng kia đã muốn khó coi trên mặt, như là nghe hiểu được nàng nói chuyện bình thường, thanh âm càng ngày càng nghẹn ngào: "Ta đến ..."

Khương Hỉ nhi nhắm mắt lại, như trước phát ra một ít ngô ngô thanh âm, toàn thân trên dưới run đến mức càng ngày càng lợi hại, tưởng nói cho hãn biết chính mình thế này nhiều năm bị bao nhiêu tội, nhưng là nàng đã

muốn mất đi đầu lưỡi, sở hữu cửa ra nói đều biến thành phá thành mảnh nhỏ nứt vỡ thanh.

Cứu cứu ta, cứu cứu ta...

"Thực xin lỗi... Đầu là ta thật không có có đảm đương, làm cho người thụ nhiều năm như vậy tội..." Thường Chi Thừa thanh âm yếu ớt mà nghẹn ngào, hắn đã muốn không hề trẻ tuổi, nước mắt nhưng vẫn là nhịn không được rớt xuống, thẳng tắp đập vào nàng ngực thượng, một giọt tiếp một giọt.

Từ ra cung một khắc kia khởi, hắn liền làm hảo quyết định sau cùng, không có một chút hối hận đường sống, cả đời này, cũng liền như vậy. Kỳ thật nhân sinh cũng đều là như thế, sớm đi vẫn đi đều là đi, chỉ là xem quá trình sau không hối hận mà thôi.

"A Hi không phải sợ, từ nơi này một khắc bắt đầu, không cần tiếp qua loại này cái xác không hồn cuộc sống. Ta sẽ cùng người cùng đi, như vậy là có thể cùng nhau đầu thai, cùng nhau lớn lên, chúng ta vượt qua phổ thông nhân gia, làm một đôi bình phàm phu thê. Ta không đi đường thái giám, người cũng đừng lại thụ những này tội... Chúng ta cùng đi, cùng đi..."

Tuổi già lão thái giám đứng ở đầu giường, thân hình dĩ nhiên có chút gù, miệng lại nói thực ôn nhu nói, trong mắt tựa hồ có một tia quyến luyến xẹt qua, như là về tới lúc còn trẻ, như vậy đầy cõi lòng hi vọng cùng hạnh phúc.

Hắn từ trong vạt áo lấy ra lưỡng lạp hoàn tử, một cái bỏ vào Khương Hỉ nhi miệng, một cái chính mình nuốt xuống. Đó là hắn lao lực thiên tân vạn khổ từ bên ngoài lấy được độc dược, không có thống khổ, cũng sẽ không lưu lại dấu vết.

Làm xong đây hết thấy sau, hắn chậm rãi trèo lên kia trương phá giường, cùng nàng nằm ở cùng nhau. Chẳng sợ người kia mười mấy năm

đều không có tắm rửa qua, chẳng sợ người kia mất đi hai cái cánh tay, không có ánh mắt cùng đầu lưỡi, như trước nguyện ý mở ra hai tay đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng.

Trừ sáu hồi chi ngoại, còn có nhiều năm như vậy bảo lưu lại đến yêu.

Trên người bỗng nhiên truyền đến như vậy chân thật độ ấm, Khương Hỉ nhi nhắm mắt lại nghiêng đầu, đối với mặt hắn, bỗng nhiên thản nhiên nở nụ cười, như phù dung sớm nở tối tàn, một khắc kia nàng giống như bỗng nhiên về tới 30 tuổi lần đầu gặp lại, giống như lại nhìn thấy cái kia trùng hợp đi ngang qua, lại nguyện ý giúp nàng xách nước thanh tú thái giám.

Nàng đôi môi giật giật, chậm rãi nói ba chữ, lại không có thể phát ra âm thanh đến.

"Cùng đi..."

Hắn rốt cuộc không nghe được .

xxxx

"Lạch cạch -- "

Tư Đồ Lan bị thanh âm này cả kinh nheo mắt, liền vội vàng hỏi: "Làm sao..."

Thẩm Tầm chậm rãi cúi đầu, nhìn chăm chăm cặp kia rơi trên mặt đất chiếc đĩa, ánh mắt có chút đại ra.

Bên cạnh lập thị cung nữ vội vàng ngồi chồm hổm xuống chuẩn bị nhặt, lại bị Tư Đồ Lan nháy mắt một cái, lại đứng trở về.

"Lấy song sạch sẽ chiếc đĩa đến liền là." Tư Đồ Lan phân phó một tiếng, sau đó đứng dậy đi tới hắn một bên kia.

Nàng mấy ngày trước đây thụ phong hàn, tuy rằng dùng chút dược thiện điều trị, khả bệnh vẫn chưa có hoàn toàn hảo, vốn không muốn cùng hãn cùng nhau dùng bữa, lại chịu không nổi hãn nháo.

Thẩm Tâm nhưng thật giống như mê muội đường như, nhìn chăm chăm vào địa thượng chiếc đĩa, giống như cùng nó có cái gì thâm cừ đại hận đường như, không nói câu nào.

Nam tử cao quan đứng thẳng, mũi anh tuần mà trơn bóng, trong mắt hình dáng, mơ hồ lưu lại trước đây trong treo.

Tư Đồ Lan đi đến bên cạnh hãn, quay mặt đi ho khan hai tiếng, mới vỗ nhẹ nhẹ hãn bối: "Như thế nào đột nhiên mất hứng, ăn cơm thật ngon, đồ ăn lạnh liền không ăn ngon."

Thẩm Tâm phá thiên hoang địa không để ý nàng, chỉ cúi đầu nhìn cặp kia chiếc đĩa.

Hãn lần này phản ứng quá mức kỳ quái, Tư Đồ Lan cũng có chút nghi ngờ, lại cũng không lại hỏi tới, mỗi người đều có thuộc về mình không gian, không cần bào căn vấn đề, huống chi là hãn. Nàng chỉ là lạnh lẽo vỗ về lưng hãn, tận lực đi bình phục tâm tình của hãn.

Thẩm Tâm đột nhiên quay đầu qua, nhìn về phía nội điện phương hướng, liếc mắt liền thấy được cái kia oa nhi.

Hãn đem trước kia mỗi ngày đều muốn dẫn ở bên cạnh búp bê vải đặt ở chỗ dễ thấy nhất, cho nên hãn hiện tại quay đầu đi liền có thể nhìn thấy cái kia bình phàm không có gì lạ lại vô cùng vật trân quý, oa nhi mặc bạch sắc quần áo, im lặng ngồi ở chỗ kia, Thẩm Tâm nhìn nàng, lại cũng như là nàng đang nhìn chăm chú vào hãn.

Hình như là tại đối với hãn nói.

Tầm nhi, nhất định phải hảo hảo sống, bà vú sẽ ở thiên thượng bảo vệ người.

Tuyết càng rơi càng lớn, giống như chỉ có thành nghiêu tám năm mùa đông mới xuống lớn như vậy tuyết, không biết là kia mơ hồ hồi ức quá mức trầm trọng, vẫn là sự thật chính là như thế, ý thức trung tựa hồ so một năm nay càng thêm rét lạnh. Đại địa một mảnh ngân trang tố khóa, ánh nắng nhợt nhạt chiếu xuống dưới, như là bị thoa một tầng thật dày bơ, khả chỉ cần một cước đạp xuống, mới có thể giật mình nhớ lại kia đều là thủy làm.

Phía ngoài Bắc Phong thổi đặc rất lớn, trong phòng lại rất im lặng, tĩnh chỉ nghe thấy mọi người tiếng hít thở, một đạo tường liền cách đi tất cả thanh âm, càng không có nhân lên tiếng đánh vỡ này một phần khó được yên tĩnh.

Cũng không biết vì sao, ăn ăn, trong lòng đột nhiên liền vô ích một khối.

Rõ ràng sự tình gì cũng không có phát sinh, rõ ràng còn đang cùng thích nhất Lan Lan cùng nhau ăn cơm, rõ ràng đã sớm bồi hảo Thái Phó muốn kiểm tra đoạn ngắn, rõ ràng đã muốn nhớ kỹ cười ngựa yếu lĩnh.

Rõ ràng hẳn vẫn là ngu như vậy.

Trong lòng chợt hoảng thành một mảnh, như là chợt mất đi cái gì vật trân quý, rốt cuộc không tìm về được .

Tư Đồ Lan thấy hẳn vẫn nhìn cái hướng kia, tuy rằng không biết là nguyên nhân gì, cũng không dám lên tiếng quấy rầy hẳn, chỉ yên lặng vỗ về lưng hẳn, một chút lại một hạ, cho phía sau hẳn kiên cố nhất yên ổn.

Thẩm Tầm lặng lặng nhìn cực kỳ lâu, lâu đến trên bàn đồ ăn đều nguội, mới chậm rãi xoay đầu lại, nhìn về phía cái kia dịu dàng mà độc lập nữ tử.

"Lan Lan." Hần nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Làm sao rồi." Tư Đồ Lan tận lực làm cho chính mình biểu tình càng nhu hòa một ít, miễn cho hần nhìn mất hứng, "Có cái gì không thoải mái đã nói ra đến, ta đều nghe đâu."

Thẩm Tầm lẳng lẳng nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Người cũng sẽ đi sao?"

Tư Đồ Lan bị hần này mạc danh kỳ diệu câu hỏi biến thành có chút sửng sồ, lại rất khoái bảo chứng nói: "Không đi, Lan Lan tuyệt đối không đi! Người ngốc a... Ta muốn là đi, ai tới chiều cổ ngốc như vậy người?"

Rõ ràng là bị người ghét bỏ, Thẩm Tầm cũng rất là cao hứng cười đứng lên, cúi lưng nắm chặt trụ tay nàng, một lần lại một biến lặp lại: "Lan Lan không đi, Lan Lan không đi."

Thanh âm của hần xa xăm quanh quẩn tại đại điện trong không khí, như vậy trong sáng dễ nghe, mà lại không có so chân thật.

...

Lan Lan, kỳ thật ta rất sợ hãi có một ngày ngay cả người cũng sẽ rời đi ta.

Rất sợ rất sợ. Tác giả có lời muốn nói: ký túc xá đoạn vồng. . . Dừng điện thoại phát. . Hảo ưu tang

Chương 44 Thái Tử vào triều

Thành nghiêu 24 năm mùa đông, bồi bạn hoàng đế mấy thập niên lão thái giám Thường Chi Thừa tại ngoài cung đột nhiên mất tích, sinh tử chưa biết, tung tích không rõ.

Cùng lúc đó, Thiên Diệù hoàng đế đột nhiên phong hàn, toàn thân mệt mỏi, bị bệnh liệt giường 3 ngày không nổi.

Thái y cẩn thận nghiên cứu sau nói, trong cung rất nhiều phi tử đều bị hàn, Đông cung vị kia lương đệ còn lại là đệ nhất nghiêm ra gió rét nhân, có lẽ chính là lần này truyền nhiễm ngọn nguồn.

Hoàng hậu dưới cơn thịnh nộ, phạt Thái Tử lương đệ Tư Đồ Lan cấm túc mười ngày, không cho bất luận kẻ nào thăm hỏi. Vô luận nàng là cố ý vẫn là vô tình, vô luận nàng là bị hãm hại hay là thật gây họa.

Hoàng đế tuy rằng thoát nhìn không có gì đáng ngại, lại cũng phát ra sốt cao, liên tục ba ngày không có vào triều sớm, này tại dĩ vãng là luôn luôn đều không có trôi qua sự tình, bởi vậy trong triều thượng hạ tất cả đều nỗ oanh, ngoài cung thậm chí còn truyền ra hoàng đế trầm mê với mỹ sắc, thân thể bị tổn thương lời đồn đãi, cũng không biết là không phải có người cố ý tẩn , nhưng tóm lại đối với hãn phải không lợi .

Hoàng hậu vốn là người nữ tặc, không hiểu chính sự, Thái Tử lại là cái gì cũng không biết gốc tử. Cần cù chăm chỉ thừa tướng cao hoành đem một đồng cục diện rối rắm đều lằm xuống dưới, nhưng hãn tuổi tác đã cao, cũng không có quá nhiều tâm lực đi xử lý sự tình, liên tại đây xấu hổ thời điểm, Đại Chu Lĩnh Nam quận tưng quân .

Khó khăn tại các đời lịch đại đều là dao động quốc bản chuyện lớn, một cái xử lý không tốt, những kia bị vây xã hội tầng chót dân chúng liền sẽ khởi nghĩa vũ trang, đánh thiên hạ Đại Nghĩa danh hào công nhiên tạo phản.

Ngắn ngủi mấy ngày công phu, trong triều thượng hạ quả thực âm ỉ lật trời, không biết là có người có ý định mưu hoa, vẫn là chuyện xấu thật sự như vậy không đúng dịp, tại hoàng đế bệnh nặng thời điểm nhất quyết không tha vọt tới.

"Bệ hạ long thể luôn luôn khỏe mạnh, thế nhưng vào thời điểm này ngã bệnh, thật sự là có chút để người khó hiểu. Mà Lĩnh Nam tuy rằng tới gần Bắc Mực, lại luôn luôn yên ổn, lương thảo sung túc, như thế nào liền tại đây vài ngày báo lên túng quẫn ?"

Thượng đầu không có động tĩnh, trong triều hoàn toàn loạn thành một mảnh, Công bộ liên tiếp hướng lên trên mặt đệ số con, cũng mặc kệ hoàng đế là nghe thấy vẫn là nghe không thấy, nói xấu Hộ bộ dùng môi lương giả mạo mới lương đưa đi Lĩnh Nam tai khu, thậm chí cố ý trì hoãn Lĩnh Nam cứu tư phân phát, yêu cầu hoàng đế nghiêm trị không thái, mỗi câu nói đều nói có lý có theo, giống như tận mắt nhìn thấy bình thường.

Nhưng Hộ bộ nhân cũng không phải đèn cạn dầu, ở nơi này quý quyết trên triều đình lão đảo bỏ lết nhiều năm như vậy, người người đều là nhân tinh trung nhân tinh, lập tức thượng số con bẩm báo nói đều là bởi vì Công bộ phía trước thủy vận công trình không có làm tốt, mỗi một nơi đều là mặt ngoài công trình, lần này hướng tai khu vận chuyển lương tiền thuế ngân quan thuyền hoàn toàn liền không có biện pháp thông qua, căn bản cũng không phải là bọn họ cố ý trì hoãn .

Bên này làm cho túi bụi, lời của bọn họ nhưng căn bản vào không được hoàng đế lỗ tai, cái kia năm giữ thiên hạ quân cơ quyết đoán nhân, đang nằm trên giường phát sốt, ý thức một mảnh mơ hồ.

Đáng giá nhắc tới là, Công bộ Thượng thư từng nhiều lần xuất nhập Hoa Xương vương phủ, dĩ nhiên thành Hoa Xương vương nhập mạc chi tân. Mà Hộ bộ Thượng thư Lưu Tuyết nhưng lại luôn luôn thanh chánh liêm minh, cương trực công chính, hoàng đế chính là nhìn trúng hãn phẩm cách, mới đưa hãn đề bạt đến cái này địa vị cao thượng.

Sự tình đều đến trình độ này, đã muốn biểu hiện thật sự rõ ràng, lần này khó khăn, hoàng đế bệnh nặng, cùng với trong triều hỗn loạn thế cục, cùng kia lòng muông dạ thú Hoa Xương vương Thẩm Kiêm thoát không

khỏi liên quan, cũng không biết hãn kế hoạch bao nhiêu năm, rốt cuộc tại đây một ngày trọng quyền phóng ra.

Hoàng đế tuy rằng bị bệnh liệt giường, nhưng tóm lại là muốn cho một câu trả lời hợp lý .

Loại thời điểm này, Đại Chu trừ quân liền có tất yếu ra mặt chống đỡ đại cục .

Trên đời này tổng là rất nhiều không thể đoán trước sự tình, cũng có rất nhiều biết rất rõ ràng kết quả lại không thể không nghênh diện mà lên sự tình.

Thái Tử là gốc tử, toàn bộ Đại Chu đều biết.

Đương một cái gốc tử muốn thượng triều quyết đoán thiên hạ này nhất phức tạp sự tình thì dưới đáy đại thần đều là một bộ vô cùng thâm hiểm, có nhân thở dài một hơi, đem đầu chớ quá khứ, có nhân lại âm thầm nở nụ cười, không biết là chờ nhìn hãn chê cười, vẫn là trong lòng đối Hoa Xương vương duy trì độ cao hơn một ít.

Thẩm Tầm bị người nâng đi lên đài cao thời điểm, bước chân cũng không phải thực ổn, vừa vặn lại thon dài mà phẳng phiu, như là ngoài điện cây kia ngày đông như cũ đứng lặng Thanh Tùng, hãn hiếm có mặc Thái Tử lễ phục thời điểm, cũng hiếm có nhìn thấy nhiều như vậy ngoại nhân thời điểm, cứ việc trong đầu một mảnh hỗn loạn, lại có một loại mạc danh tín niệm chống đỡ hãn hướng phía trước đi.

Hoàng hậu đã muốn ngồi ở sau tấm bình phong mặt, Thái Tử lần đầu tiên vào triều, nàng tất yếu phải cùng hãn cùng nhau, trừ cho hãn dừng khí chi ngoại, vẫn là muốn phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn , chung quy nàng vẫn là một quốc chi hậu, không ai dám có điều bất kính.

Nói là đến vào triều, kỳ thật cũng không cần hấn làm những gì, chỉ là ra cái mặt ổn định lòng người mà thôi, chung quy cũng không thật sự trông cậy vào một cái ngốc tử có thể nghĩ ra cái gì tốt kế sách để giải quyết vấn đề.

Dù cho cấp trên nhân đôi, thái giám vẫn là dựa theo dĩ vãng lưu trình máy móc: "Có chuyện khai tấu, vô sự bãi triều." Tư thái cùng ngôn ngữ đều bình tĩnh vô cùng, vừa thấy chính là thấy vô số trường hợp nhân, kỳ thật đây chính là hấn công việc hàng ngày, tái diễn một lần lại một biến, tự nhiên không có gì đặc biệt đáng nói.

"Thần có chuyện muốn tấu."

Thẩm Tầm ngồi ở trên vị trí, có chút bất an dầm trạc tay mình, sau đó nhìn về phía nói chuyện người.

Thái Tử không nói chuyện, thái giám đành phải vì hấn đại ngôn: "Chuẩn."

"Lĩnh Nam khó khăn một chuyện, điện hạ nhưng có quyết đoán? Hộ bộ đã muốn kéo hồi lâu, Lĩnh Nam tại khu thật sự là không thể đợi !"

"Giang đại nhân nói chuyện vì sao như thế chẳng phân rõ phải trái, ta Hộ bộ lúc nào cố ý sau này kéo? Rõ ràng là kia thủy vận công trình không thích hợp, dẫn đến vận chuyển lương thảo quan thuyền không thể thông qua, người Công bộ có sai trước đây, bằng hà cáo trạng trước?"

Ban đầu là tại hạ mặt ám sảo, hiện tại liên tục tiếp ở trên triều đường đánh nhau đến , kia Giang đại nhân cũng không trông cậy vào Thái Tử có thể giải quyết cái gì vấn đề, chỉ là cố ý ở trên triều như vậy nhắc tới, để người đối Hộ bộ Thượng thư thất tín mà thôi.

Bên kia làm cho khí thế ngất trời, Thẩm Tầm có chút chấn kinh dường như triều sau xô dịch, khả như thế nào na cũng vô pháp chạy ra người này

tâm khó lường địa phương, trong nháy mắt đó, đồ tượng cái lo lắng hãi hùng tiểu thổ tử.

Hắn nghe không hiểu...

Một câu cũng nghe không hiểu.

"Điện hạ..." Thái giám ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở một câu, thấy hắn vẫn là không có gì phản ứng, đành phải tiếp tục vì hắn đại ngôn, "Yên lặng!"

Hai chữ vừa ra, đại điện rất nhanh yên tĩnh lại, trong nháy mắt đó cũng làm cho nhân có loại cái kia truyền lời thái giám mới là chủ tử ảo giác.

Sơn son Kim Chuyên, là cả đại điện chủ yếu sắc điệu, cũng không biết khai quốc hoàng đế hạ lệnh tu kiến thời điểm đến cùng vận dụng bao nhiêu vật tư, tuy nói thoát nhìn hoa quý vô cùng, nhưng đã thấy nhiều tóm lại sẽ có chút mệt mỏi, thế gian này có chút xa xỉ gì đó chính là như vậy, lấy không được thời điểm cả ngày lẫn đêm niệm, tới tay mới phát hiện cũng bất quá như vậy.

Quyền lực cũng như thế.

Hoàng hậu vẫn ngồi ở sau tấm bình phong mặt, thẳng đến lúc này mới thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Hoàng nhi, mẫu hậu vừa dạy ngươi từ, bồi một lần là được."

Nghe bên tai kia thanh âm quen thuộc, Thẩm Tâm mới lập thẳng lưng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chuẩn bị tinh thần, bắt đầu có nề nếp bị kia trước tiên an bày xong lời kịch.

"Phụ hoàng ngẫu nhiên phong hàn, ít ngày nữa là được khôi phục. Thuỷ vận chi sự tạm gác lại không đề cập tới, khả do hồ, trạch nhị quận

quan phủ ra lương bỏ tiền, để giải Lĩnh Nam khẩn cấp, sự hậu cho trợ cấp. Địa phương quan viên như có bất mãn, lúc này cách chức luận xử."

"Bởi bản cung chưa có đủ đại sự quyết đoán khả năng, Lĩnh Nam khó khăn một chuyện toàn quyền giao do thừa tướng cao hoành xử lý, các vị ái khanh lúc này lấy đại cục làm trọng, nghe theo thừa tướng an bài, chớ nên lẫn nhau phi báng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Thanh âm của hắc quan quân ở trên không vắng vẻ trong đại điện, có như vậy trong nháy mắt, những đại thần kia nhóm lại cho rằng đây là cái sát phạt quyết đoán, quyết sách ngoài ngàn dặm, tuổi trẻ tài cao anh chủ. Sau đó khi hắc đem lời toàn bộ sau khi nói xong, mới bừng tỉnh đại ngộ đây bất quá là cái khôi lỗi ngốc Thái Tử, vô luận từ hắc trong miệng nói những gì, cũng đều chỉ là nghe theo hoàng hậu phân phó mà thôi.

Vừa mới dứt lời, các đại thần phân phân quỳ xuống đất tiếp chỉ, không dám có một tia một hào giải đãi.

Thẩm Tầm thuộc lòng xong đoạn thoại kia, sau đó yên lặng quay đầu đi nhìn về phía bình phong, tuy rằng hắc cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cũng biết mẫu hậu chính ôn nhu nhìn chăm chú vào hắc, đó là hắc giờ phút này tối yên ổn lực lượng.

Mẫu hậu, ta một chữ đều không có bối sai đi.

Kỳ thật hắc trong lòng càng muốn nói, hắc không nghĩ vào triều, không muốn làm cái gì Thái Tử, khiêng kia so thiên còn muốn lớn hơn trách nhiệm, thật sự quá mệt mỏi quá mệt mỏi.

Truyền lời thái giám thừa dịp nhân không chú ý thời điểm ngáp một cái, sau đó lại lặp lại một lần: "Có chuyện khẩn tấu, vô sự -- "

Lời của hắc vẫn chưa nói hết, ngoài điện một cái hùng hồn dày lượng thanh âm chợt truyền đến: "Thần, có chuyện muốn tấu!"

Thẩm Tầm không thấy rõ người đến là ai, đang tại trong lòng lặng lẽ nghĩ: cái này gọi "Sự" nhân thật đáng thương, luôn bị người tấu. Đã nhìn thấy Hoa Xương vương Thẩm Kiêm mặc thân vương măng bào, có khắc đầy mặt đao luyện phong sương, đằng đằng sát khí đi đến.

Tất cả mọi người sững sốt rất nhiều thì mới tiếp nhận cái này chuyện quỷ dị thực, Hoa Xương vương đến vào triều sớm, thật sự là phá lệ lần đầu. Mỗi người đều biết hãn người này nhớ tới vừa ra là vừa ra, ý vào trên tay mình có binh quyền, đó là trời không sợ cũng không sợ, trừ phi hoàng đế tự mình triệu kiến, bình thường là không thấy được bản thân của hãn.

Đại Chu quy củ phải không chuẩn mang theo binh khí vào triều, hãn lại quang minh chánh đại đem trường đao treo ở bên hông, không biết là bọn thị vệ không dám ngăn đón, còn là hãn khí thế thật sự quá mức bức người.

Thẩm Tầm nhìn chăm chăm người tới nhìn hồi lâu, sau đó thực không tiền đồ dừng ánh mắt, ngược lại không phải bị hãn kia không phải bình thường khí thế bức bách, mà là hết sức cảm giác người này bộ dạng quá xấu, liền nhìn liếc mắt nhìn đều cảm giác khó chịu.

Hãn bên này một người ở trong lòng lặng lẽ ghét bỏ người khác, cái kia người khác lại không tính toán bỏ qua cho hãn, không nhiều bất cứ nào phần cong, trực tiếp mở miệng nói: "Thái Tử chỉ số thông minh có vấn đề sự tình đã là thiên hạ đều biết, năng lực như vậy không trọn vẹn chi nhân, như thế nào có thể ở bệ hạ ốm đau chi tế gánh lên thiên hạ đại nhậm? Như thế nguy cấp chi tế, không bằng do bản vương tạm nhậm nhiếp chính vương chi vị, điện hạ ngài ý như thế nào?"

"..."

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tác giả có lời muốn nói: ký túc xá cúp điện năm ngày... Dùng điện thoại từng chữ từng chữ gõ đi ra... Cho mình điểm một xe ngon nể

Chương 45 nhiếp chính vương

Thẩm Tầm bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía trước mắt kia khí thế bức nhân nam tử.

Hắn không có lên tiếng phản bác, thậm chí ngay cả một câu cũng không có nói, chỉ là như vậy lẳng lặng nhìn hắn, trong ánh mắt mơ hồ mang theo vài phần ủy khuất cùng không cam tâm. Trong đại điện sáng sủa ánh nắng đánh vào trên vai hắn, quanh thân nổi lên thật nhỏ quang quyển, mà như là một tôn tự huyền quang trung chậm rãi dâng lên thần chi.

Hắn không nói lời nào, Hoa Xương vương lại là cái vội vàng xao động chi nhân, chuyện không có nắm chắc luôn luôn cũng sẽ không làm, bước lên một bước liền giả mù sa mưa nói: "Thần nguyện lĩnh nhiếp chính vương chi vị, cứu Đại Chu vu nguy nan bên trong."

Rất nhanh, phía sau hắn có mấy cái thanh âm liên tiếp vang lên, không biết là trước tiên thông đồng hảo , hay là thật là như vậy nghĩ đến.

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

Đương nhiên, cũng có người đại kinh thất sắc, không có biện pháp nhận sự thật này. Chính mình vươn tay muốn quyền, này tại Đại Chu lịch đại nhưng là luôn luôn đều không có sự tình, nhưng đặt ở trên người hắn, hết thảy đều trở nên như vậy hợp tình hợp lý , Hoa Xương vương nha, hắn còn có chuyện gì là làm không ra đến , có lẽ kia ngày nào đó vừa cao hứng, thuận tay khởi binh tạo cái phản chính mình xưng đế, cũng trong dự đoán.

Rất nhanh, sau tấm bình phong mặt phát ra một tiếng vang nhỏ, hoàng hậu đề nặng hỏa khí từ bên trong đi ra.

Nhân còn chưa tới, thanh âm đã muốn truyền ra: "Thẩm Kiêm!"

"Bệ hạ chỉ là thụ chút phong hàn, tạm thời không thể vào triều mà thôi. Người như vậy trắng trợn không kiêng nể chửi bới đương triều Thái Tử, đến tột cùng là có ý gì? ! Thật coi ta Đại Chu không người sao!"

Nếu là người bình thường, khẳng định liền tin lời này, khả Hoa Xương vương không phải người bình thường, vẫn là hoàng đế lần này bệnh nặng phía sau màn kế hoạch nhân.

Vì thế hần cười khẽ một tiếng, chậm rãi nói: "Vài năm không thấy, hoàng tẩu hỏa khí vẫn là như vậy đại, khó trách hoàng huynh như thế chẳng thấy đủ... Xem ra, dân gian những kia đồn đãi, ngược lại là thật sự."

Phó Tương Vân giận đến nghiến răng, lại cũng không biết từ đâu phản bác, vừa định muốn nói những gì, lại bị hần cắt đứt.

"Bắc dực quân liền tại ngoài cung đợi mệnh, có một số việc, hoàng tẩu vẫn là nên cẩn thận suy xét mới tốt. Chung quy có thể cùng khí giải quyết, chúng ta liền tận lực không vận dụng vũ lực, ngài cảm thấy thế nào?"

Hần thiên tân vạn khổ tìm thấy độc dược không người có thể giải, trong cung vị kia sợ là sống không lâu . Khi dễ một chút lạc đàn cô nhi quả phụ, luôn luôn là hần sở trường trò hay.

"Điện hạ, ngài chỉ cần điểm cái đầu cũng là, ta sẽ không làm khó của người."

Thẩm Tầm hai mắt trống rỗng nhìn hần hồi lâu, sau đó lại quay đầu đi nhìn thoáng qua Phó Tương Vân, tựa hồ là tại hỏi ý kiến của nàng.

Hắn cũng không biết chính mình gặp phải là một cái như thế nào tình cảnh, tựa như lợn nhà vĩnh viễn không biết chính mình từ nhỏ liền là vì bị người ăn luôn giống nhau.

Hoàng hậu hai tay có chút phát run, địa vị của nàng lại như thế nào cao, tính tình lại như thế nào đại, cuối cùng vẫn là một cái khuê phòng trung người nữ tặc, phổ thông chính sự còn không biết, làm sao đấu hơn được loại này đa mưu trí chính khách. Chỉ sợ cũng tính hoàng đế đứng ở chỗ này, cũng muốn thoái nhượng ba phần đi.

Bắc dực quân... Vừa nghĩ đến hắn lén huấn luyện cái kia quân đội, Phó Tương Vân cũng có chút không rét mà run, cuối cùng vẫn là triều Thẩm Tầm gật gật đầu, ý bảo hắn nghe theo. Coi như là kế hoãn binh đi, chờ hoàng đế hảo chuyển qua đến, hết thủy đều tốt làm.

Thẩm Tầm luôn luôn nghe hoàng hậu mà nói, chỉ khôi lỗi gật gật đầu, không có bất kỳ dị nghị gì. Kỳ thật hắn cũng không biết cái này gật đầu ý vị như thế nào, cũng không biết cái này gật đầu sẽ dẫn phát mặt sau hơn thiếu sự tình.

Ngoài điện đại tuyết phân phi, đã nhiều ngày đứt quãng địa hạ đã lâu, địa thượng tuyết đã sớm đành dậm được thật dày một tầng, Thẩm Tầm đi ra thời điểm, theo bản năng không có đi xem địa thượng tuyết, chỉ đứng dậy trực tiếp vào cổ kiệu, trong lòng hắn có chút mặc danh kỳ diệu bóng ma, tổng cảm giác những kia tuyết động là rất đáng sợ gì đó.

Bãi triều mà đi bọn quan viên cũng đang thảo luận chuyện đã xảy ra hôm nay, có vài nhân lo lắng, có vài nhân quả thật nắm chắc phần thắng, chỉ có số ít vài người tại nhàn nhã thảo luận hôm nay thời tiết.

"Mùa đông rất nhanh liền muốn kết thúc, hạ nhiều như vậy thời gian tuyết, có lẽ là muốn biến ngày."

Đúng a, Đại Chu, muốn biến ngày.

XXXX

"Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường, mạch tượng như bàn đi châu, là vui mạch không thể nghi ngờ."

Thái Y viện phụ khoa thiên kim Triệu đại nhân đầy mặt nịnh nọt hướng nàng chúc mừng, tựa hồ là vì thảo cái hảo ban thưởng.

Hoắc Thanh Thu nhưng thật giống như không như thế nào kinh ngạc, ồ một tiếng lại nói: "Ngài có thể nhìn ra, là mấy tháng sao..."

"Lão phu y thuật mặc dù nói không hơn cao siêu, điểm ấy kỹ thuật vẫn phải có, nường nường mang thai đã có tháng 3, tính lên chính là tiến cung kia... ."

"Không, hai tháng." Hoắc Thanh Thu trực tiếp ngắt lời hẳn, "Người hiểu chưa?"

Kia Triệu thái y sừng sốt , qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, vội vàng đáp: "Thần minh bạch..."

Đứng ở một bên Lăng Giang hơi có chút trong lòng run sợ nghe tất cả nói, tổng cảm giác thái tử phi như vậy không cố kỵ gì, liên kiên dè dề giảm đi, là vì không lo lắng có người sẽ nói ra, mà phòng ngừa người khác nói ra đi biện pháp tốt nhất, chính là vừa chết. Lòng của nàng nhất thời thật nhanh nhẩy dựng lên, một người ở nơi đó miên man suy nghĩ.

Có một số việc, tổng là vạn vô nhất thất mới tốt, đập lên điểm sự tình luôn là sẽ làm cho người hoài nghi. Hoắc Thanh Thu thở dài một hơi, giương lên đầu, rất nhanh có cung nữ tiến lên, đem một cái trang sức tinh mỹ chiếc hộp đưa tới kia Triệu thái y trong tay.

"Thưởng người."

Triệu thái y vội vàng thu lên, không biết bên trong là thứ gì, nhưng tóm lại là kim tử bạc linh tinh đáng giá đồ, hẳn làm người luôn luôn nhiều một chuyện không bằng một chuyện, dù sao cũng không phải cái gì nguyên tắc tính gì đó, mở một con mắt nhắm một con mắt cũng liền qua.

"Chuyện này trước không cần truyền đi, bản cung dùng được đến của người thời điểm, tự nhiên sẽ nói cho người biết." Hoắc Thanh Thu liếc xéo hẳn liếc mắt nhìn, quả nhiên là điểm lệ Vô Song.

"Là là là."

Triệu thái y vội vàng lên tiếng, sau đó khom người lui ra ngoài.

Đợi đến nhân đi ra ngoài, Hoắc Thanh Thu hai tay nhẹ nhàng đặt ở bụng của mình thượng, từ trên xuống dưới vuốt ve.

Nàng ở phía trước mấy ngày liền ý thức được không thích hợp, quả nhiên không ngoài sở liệu. Vốn cho là mình là lẻ loi một mình tại chiến đấu, không nghĩ tới còn có một đứa trẻ cùng nàng.

Phía trước Thường công công chết làm cho nàng bao nhiêu có chút không để, hiện tại lại hoàn toàn yên tâm, nàng mang thai vương gia hài tử, hẳn còn như thế nào nhẫn tâm không lập chính mình làm hậu đậu, nhất định là chính mình suy nghĩ nhiều.

Đại sự đem thành, chỉ cần mình nơi này không ra cái gì sai lầm, hết thảy đều tốt nói.

Thái Tử lương đệ bị cấm túc mười ngày, liên nàng cũng không thể đi thăm, chỉ có thể khác đi một con đường. Vốn chỉ là tưởng dời đi một chút lực chú ý, không nghĩ tới còn là cái nhất cử lưỡng tiện sự tình.

Nghĩ đến đây, nàng ho nhẹ một tiếng, chậm rãi đứng lên: "Người tới, bái giá Hợp Dương cung."

Chương 46 thông minh quá sẽ bị thông minh hại

Hợp Dương cung là lịch đại hoàng hậu chỗ ở, ngoại trừ nội điện tráng lệ, phong cảnh phía ngoài cũng là có một phong cách riêng.

Hoắc Thanh Thu đứng dậy đi vào thời điểm, thật sâu hít một hơi. Có đôi khi cảm giác nhân sinh thật sự như là một màn diễn, âm mưu dương mưu, hư tình giả ý, nhưng vô luận trả giá như thế nào đại giới, cũng đều là vì bản thân tư dục mà thôi.

Lúc này hoàng hậu ở nội điện nghỉ ngơi, nàng bị sáng hôm nay phát sinh sự tình biến thành có chút phiền lòng, đi Hàm Nguyên điện xem quá hoàng đế sau liền hồi tâm điện nghỉ ngơi, một câu cũng không muốn nói, phân phát chung quanh cung nữ, lưu chính nàng một người ngủ.

Hoắc Thanh Thu đi ra ngoài phía trước đã phân phó thủ hạ, làm cho các nàng hành sự tùy theo hoàn cảnh, nói vậy các nàng cũng biết kế tiếp nên làm như thế nào, đều là người trên một cái thuyền, cũng không sợ sẽ ra cái gì đường rẽ.

Trải qua tầng tầng thông báo, Hoắc Thanh Thu rốt cuộc vào nội điện, vừa nhìn đến hoàng hậu liền Doanh Doanh quỳ gối tại địa: "Mẫu hậu An Khang."

Phó Tương Vân mơ mơ màng màng mở mắt, nàng nguyên bản không có ngủ, lúc này cũng là không nói thêm gì, chỉ chậm rãi đem thân mình chuyển lại đây, thấy rõ ràng người trước mặt, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, phương mới mở miệng nói: "Tìm bản cung có chuyện gì không..."

Hoắc Thanh Thu nhất thời đồ không biết nói cái gì cho phải, nàng không nghĩ tới thứ nhất là gặp gỡ hoàng hậu tại nghỉ ngơi, giờ này khắc này không thể không đối một loại biện pháp.

Vì thế đầy mặt khuôn mặt u sầu nói: "Sáng nay sự tình thần tức cũng đã nghe nói qua, mẫu hậu ngàn vạn không cần quá mức thương tâm, những này không biết trời cao đất rộng loạn thần tặc tử, mẫu hậu cũng không thể bị bọn hăn tác phong hồng thân mình."

Lời của nàng thật sự quá mức thành khẩn, Phó Tương Vân có chút do dự không chừng nhìn nàng một cái, sau đó lại ho khan vài tiếng, "Vô phương, bản cung cũng không phải dễ dàng như vậy liền khí đổ nhân."

Hoắc Thanh Thu hướng phía trước thấu thấu, hơi có chút khẩn trương nhìn nhìn sắc mặt của nàng, sau đó nói: "Mẫu hậu vừa vẫn ở ho khan, Thu nhi không thể không làm ngài lo lắng. Đều nói bệ hạ lúc này bị bệnh là sẽ truyền nhiễm, ngài nhưng trăm ngàn phải bảo trọng phượng thể, không thể có cái gì sơ xuất a... Thần tức hiện tại liền cho ngài truyền Thái y đến, khả vạn vạn không thể ra cái gì sai lầm."

Nói, quay đầu đối bên người cung nữ Lăng Giang nói: "Nhanh đi Thái Y viện truyện cái tối ổn trọng thái y đến."

Lăng Giang nhớ lại vừa tại tắm điện sự tình, lập tức liền biết nàng chỉ là ai, vội vàng lĩnh mệnh đi xuống.

Hoàng hậu hơi hơi quay đầu sang, có chút hồ nghi nhìn nàng một cái, lại không nói thêm cái gì, chỉ nửa thật nửa giả nói: "Làm khó người một mảnh hiếu tâm..."

Hoắc Thanh Thu vội vàng biểu trung tâm: "Từ gả vào cung một khắc kia khởi, thần tức đã muốn thị ngài vì thân sinh mẫu thân, mẫu thân an nguy, nữ nhi tại sao có thể không lo lắng đâu."

"Để nghe nói ai cũng hội nói, cũng đừng quên người làm qua sự tình." Hoàng hậu hơi hơi nhắm chặt mắt, gợn sóng không sợ hãi nói, "Có chút tiểu tâm tư dùng một chút cũng liền mà thôi, nhưng nếu là tính kế đến bản

cung trên đầu đến, ta cũng không phải dễ dàng như vậy liền có thể quên điếu."

Hoắc Thanh Thu vừa nghe liền biết nàng nói là phía trước kia thủ < ngọc thượng chiết > sự tình, lúc này cũng có chút chột dạ, nàng không có nghĩ đến chính mình hội thua ở như vậy một chuyện nhỏ thượng, bởi vì phía trước làm xong tất cả chuẩn bị, nhưng vẫn là bị nàng xem cái thấu triệt.

Loại thời điểm này lại che giấu đã muốn không có tác dụng gì, đơn giản thoải mái thừa nhận, có lẽ còn có thể cho chính mình lưu một cái đường lui.

"Mẫu hậu... Thần tức lúc ấy cũng là bị mờ heo mộng tâm, điện hạ không yêu ta, cả ngày chỉ nghĩ đến vị kia lương đệ, trong lòng ta cũng khó thụ a... Bị bắt đắc dĩ, đành phải ra hạ sách này. Thần tức hiện tại đã biết đến rồi sai lầm, cam đoan tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa chuyện như vậy, chẳng sợ điện hạ xem cũng không nhìn ta liếc mắt nhìn, cũng đều nhận..."

Nàng nâng lên tay áo xoa xoa ánh mắt, than thở khóc lóc.

Hoàng hậu nghe được có chút phiền lòng, cũng không nhiều tưởng, nàng hiện tại mãi đầu óc đều là chuyện hồi sáng này nên như thế nào giải quyết, căn bản không tưởng bị chút chuyện nhỏ này chùng tâm tự.

Không bao lâu, Thái Y viện người đến, không xảy ra ngoài ý muốn, chính là buổi sáng vị kia Triệu thái y.

Hoắc Thanh Thu lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó mở miệng phân phó nói: "Mẫu hậu có chút không thoải mái, vị này thái y ngài cho cần thận nhìn một cái, ngàn vạn đừng xảy ra cái gì sai lầm."

Triệu thái y xem xét nàng liếc mắt nhìn, nhớ lại trên đường Lăng Giang cô nương cho mình nói lời nói, cũng không dám nói cái gì, chỉ liền

vội vàng tiến lên vì hoàng hậu bắt mạch.

Sau một lúc lâu, nói: "Hoàng hậu nương nương thân mình cũng không lo ngại. Thế nhưng bởi vì vài ngày nay quá mức mỗi mệt, thời gian nghỉ ngơi không quá đầy đủ, cho nên thể chất có chút hạ xuống, nên khai chút thuốc bổ phương dưỡng dưỡng thân mình."

"Phải không?" Hoàng hậu thở dài một hơi, "Bản cung ngày gần đây lại là không như thế nào nghỉ ngơi tốt..."

Hoắc Thanh Thu sắc mặt thân thiết nhìn nàng, không cẩn thận quay đầu hắt hơi một cái, vội vàng nói xin lỗi: "Thần tức thất nghi ..."

Hoàng hậu không có ngồi dậy, chỉ là đem đầu trật lại đây, đối với thái y giải quyết việc chung nói: "Cũng cho thái tử phi nhìn một cái đi."

Thật sự là dễ gạt.

Hoắc Thanh Thu trong lòng mừng thầm, lại giả vờ từ chối nói: "Không cần... Chỉ là mấy ngày hôm trước phong hàn còn không có hảo, không có gì đáng ngại."

Hoàng hậu hơi có chút không kiên nhẫn phát phát tay: "Cho nàng xem xem."

Triệu thái y nuốt một ngụm nước bọt, đem thân mình chuyển lại đây, tổng cảm giác tim đập càng ngày càng hoảng dường như. Hắn run tay đáp lên của nàng mạch, dựa theo Lăng Giang phân phó bắt đầu diễn trò.

Khởi điểm là nghiêm túc vì nàng đáp đáp mạch, sau đó lộ ra một bộ hồ nghi biểu tình: "Nương nương... Ngài... Ngài..."

"Ta làm sao? Triệu thái y ngài sắc mặt vì sao như thế khó coi?" Hoắc Thanh Thu đầy mặt sợ hãi nhìn hắn, "Chẳng lẽ ta sinh cái gì bệnh nặng?"

"Nường nường mạch tượng... Tựa hồ là hỉ mạch a."

"Hỉ mạch..." Hoắc Thanh Thu nhất thời hướng về phía sau lui hai bước, đầy mặt không dám tin bộ dáng, đầu môi hỏi: "Bao lâu..."

"Nếu như không có suy tính sai, hẳn là sắp có hai tháng ..." Triệu thái y đem thân mình chuyển trở về, sau đó quỳ tại hoàng hậu trước mặt nói, "Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường, thái tử phi có thai !"

Nghe được này cái tin tức, Phó Tương Vân đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, cũng không để ý chính mình còn mặc một tầng mình hoàng sắc đan y, đầy mặt kinh ngạc nhìn về phía bên cạnh hai người.

Có thai?

Hoắc Thanh Thu vẫn như cũ là một bộ không dám tin bộ dáng, gặp hoàng hậu bộ dáng như vậy, liền vội vàng tiến lên một bước nức nở nói: "Mẫu hậu... Ta... Ta có phải hay không muốn có hài tử..."

Phó Tương Vân cũng không phải lập tức bị vui sướng xung hôn mê đầu não, nàng chỉ là ngồi ở chỗ kia không nói gì, lẳng lặng quan sát nàng một phen.

Nàng chợt nhớ tới phía trước Thái Tử từng nói lời, lại nghĩ tới lần trước nghiệm thân kết quả, sự tình liền đặt ở trước mắt, thật có chút gì đó vẫn không thể không đề phòng, chỉ bằng nàng nhất gia chi ngôn, cũng không thể xác định cái gì.

"... Mẫu hậu? Mẫu hậu vì sao không thích..." Hoắc Thanh Thu không nghĩ tới hoàng hậu thế nhưng sẽ là như vậy một cái phản ứng, thật làm cho nàng có chút trở tay không kịp.

"Có phải hay không Tâm nhi chúng, bản cung còn không quá rõ ràng, có cái gì khả hoan hỉ ."

Lời của nàng nói thực trắng ra, thậm chí có chút thấu xương.

Hoắc Thanh Thu bị cả kinh cả người run lên, vội vàng giải thích: "Mẫu hậu lời này là có ý gì? Thần tức trong sạch nhật nguyệt chứng giám. Mẫu hậu nếu không phải tín, đại khả lấy đờn hài tử sinh ra sau đến cái tích huyết nhận thân! Chẳng sợ cho hài tử thân thể lưu lại chỗ bẩn, thần tức cũng đều nhận!"

Hoắc Thanh Thu sở dĩ dám nói ra tích huyết nhận thân loại lời này, là vì nàng biết hoàng hậu sống không đến ngày đó.

"Bản cung có chút mệt mỏi, người đi xuống trước đi. Có một số việc bản cung tự nhiên sẽ đi thăm dò, người chỉ cần an tâm dưỡng thai là được." Hoàng hậu chỉ là cho nàng như vậy bình thản không có gì lạ một câu, sau đó dịch dịch chân, lại nằm trở về.

Hoắc Thanh Thu lúc này là thật bị đánh đòn cảnh cáo, theo bản năng sờ sờ bụng của mình, đứng ở tại chỗ sững sốt thật lâu, mới im lặng không lên tiếng lui ra ngoài, âm thầm nhéo nhéo ngọn nguồn.

Kia đây mặt mờ mịt Triệu thái y nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn còn xách chính mình tiểu hòm thuốc chậm rãi đi ra ngoài, hẳn không biết chính mình lâm vào một cái như thế nào cục, cũng không biết bởi vì tham một điểm nhỏ tiện nghi, chờ đợi chính mình sẽ là cái gì.

Tiếng bước chân chậm rãi đi xa, Phó Tương Vân ánh mắt lạnh lùng, sau đó mặt không thay đổi cười cười.

Có chút núp trong bóng tối sự tình, rất khó bị người phát hiện, nhưng nàng cũng không phải tùy tiện tiện tiện liền có thể hồ lộng đi qua chủ.

Hoắc Thanh Thu lần đầu tiên xưng hô hẳn vì "Vị này thái y", lần thứ hai liền xưng hẳn vì "Triệu thái y", phía trước phía sau bất quá vài câu công phu, trong lúc cũng không có nhắc tới dòng họ vấn đề, nàng là làm sao biết

nói người này họ Triệu ? Chỉ có một khả năng, nói cách khác bọn họ phía trước liền biết.

Nhận thức cũng liền mà thôi, cũng không phải cái gì không được đại sự, nhưng nàng vì sao tại ngay từ đầu thời điểm muốn làm bộ như không biết? Nhìn như vậy đến, nàng mang thai sự tình đúng là có chút mờ ám...

Nếu Hoắc Thanh Thu trong bụng thật là của nàng thân tôn tử, nàng nhất định sẽ đem hết toàn lực đi che chở, nếu không phải...

Vậy thì không nên trách nàng lòng dạ ác độc.

XXXX

Thái Tử đã không phải là lần đầu tiên bị sập cửa vào mặt , đương hấn lại một lần nữa bị người giữ cửa khuyên đi sau, rốt cuộc nhin không được nổi dóa.

"Dựa vào cái gì không cho ta vào đi!"

Người giữ cửa đẩy mặt bất đắc dĩ, tận tình khuyên bảo giải thích: "Hoàng hậu nương nương đã phân phó , không cho bất luận kẻ nào đến thăm hỏi lương đệ, cho dù là ngài cũng không thể ngoại lệ."

Thẩm Tầm càng nghe càng khó chịu, chỉ càng không ngừng hỏi: "Vì cái gì muốn đem Lan Lan giam lại."

"Cái này, nô tài cũng không rõ ràng..."

Kỳ thật đại gia trong lòng biết rõ ràng, Tư Đồ Lương đệ không có làm chuyện gì xấu, chỉ là không đúng dịp đuổi tại hoàng đế phía trước sinh bệnh, hoàng hậu bởi vì nàng là cái bệnh này ngọn nguồn, tự nhiên muốn lấy nàng xỉ , nhưng hoàng hậu cũng vẫn rất có đúng mực, chỉ là cấm túc mười ngày mà thôi, cũng không tính cái gì quá thái quá khiển trách.

"Lan Lan đói bụng muốn ăn cái gì, khát muốn uống nước." Thẩm Tầm như trước đứng ở cửa, thì thào tự nói.

Người giữ cửa hơi có chút bất đắc dĩ: "Điện hạ không cần quá lo lắng, mấy thứ này tự nhiên có người sẽ chuẩn bị. Ngài vẫn là trở về nghỉ ngơi đi, khiến hoàng hậu biết, lại muốn nói ngài không phải."

"Bị bệnh muốn uống thuốc, mệt nhọc buồn ngủ..." Thẩm Tầm như trước nói lảm nhảm, hoàn toàn nghe không vào người bên ngoài nói gì đó.

"..." Người giữ cửa cũng không có lời có thể nói, chỉ đầy mặt lúng túng nghe hẩn ở nơi đó lải nhải nhắc, cũng nghiêm chỉnh đuổi hẩn đi.

Bên này nháo ra tới thanh âm hơi lớn, để người tưởng không nghe gặp cũng khó, sau một lúc lâu, đại môn lạc chỉ một tiếng từ bên trong mở ra.

Tư Đồ Lan đứng ở cửa mặt sau, cách một đồng hộ vệ, lẳng lặng nhìn hẩn.

Tác giả có lời muốn nói: quá độ chương muốn kết thúc...

Kịch thẩu một chút, nam chủ hẩn là sẽ tại bốn năm chương bên trong biến bình thường, nhưng là không phải cái đặc biệt tinh chuẩn con số, nói không chừng sẽ có ngoài ý muốn cấp...

--

Đây một chút cơ hữu A Sinh hổ mới < đoạt sủng >, cung đấu thăng cấp báo thù sương văn, ổn định ngày càng, hổ phẩm tốt hơn ta hơn...

Chương 47 Thiên Diệu đế

Phụng mệnh canh giữ ở cửa hộ vệ đều bị nàng bất thành linh hành động hoảng sợ, vội vàng chặn trước mặt nàng: "Hoàng hậu nương nương

có lệnh, trong vòng mười ngày Tư Đồ Lương đệ không thể rời đi Mật Lan cung một bước, thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc, nhiều có đặc tội."

"Không có việc gì." Tư Đồ Lan thật bình tĩnh trả lời một tiếng, "Ta chính là muốn cùng điện hạ nói vài câu, sẽ không để cho các người khó xử."

Giọng nói của nàng thực khách khí, bọn hộ vệ cũng không tốt nhiều hơn ngăn trở, chỉ yên lặng lui ở một bên, vì nàng nhường ra một con đường.

Tư Đồ Lan bước lên một bước, ánh mắt hơi hơi thiên tiếp theo xem, đã nhìn thấy bên hông hắc đeo cái kia thêu hoa lan hà bao, chất liệu vẫn cùng nàng đưa cho hắc thời điểm giống nhau sạch sẽ, đủ để nhìn ra hắc có bao nhiêu trân trọng món lễ vật này, vì thế nàng bắt đầu hoài nghi một ít chuyện.

"Tâm nhi..." Nàng trầm thấp kêu một tiếng.

Thẩm Tâm thấy nàng đi ra rất là cao hứng, vội vàng đem cả người đến gần bên cạnh nàng, ngữ khí không biết là tại cáo trạng hay là đang oán giận: "Bọn họ đều là người xấu, bọn họ không cần ta thấy người..."

Tư Đồ Lan cả người có chút rét run, lúng túng ho khan một tiếng: "Điều này cũng không có thể trách bọn họ ..."

Thấy nàng thụ đông lạnh, Thẩm Tâm vội vàng đem tay nàng cất vào trong ngực che, vừa nói: "Phụ hoàng cũng bị bệnh, các người đều bị bệnh... Nhưng là mẫu hậu không chuẩn ta đi xem phụ hoàng, cũng không chuẩn ta tới thăm người... Tâm nhi thật biết điều, sẽ không sảo các người, vì sao không cần ta thấy các người."

Nghe hắc nói những lời này, Tư Đồ Lan mới cuống quýt hướng về phía sau lui hai bước: "Thiếu chút nữa đã quên rồi, bệnh này có khả năng sẽ

truyền nhiễm, người vẫn là ly ta xa một chút hảo."

Trong lòng không còn, Thẩm Tầm có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình vắng vẻ thủ, ý thức được Tư Đồ Lan là tại cổ ý cùng hân giữ một khoảng cách sau, ủy khuất xẹp khởi miệng.

"Lan Lan lại ghét bỏ ta."

"Ta không có ghét bỏ người." Tư Đồ Lan rất là bình tĩnh trả lời hân một tiếng, ngữ khí tương đối chi dĩ vắng đố thật là có chút bất đồng, "Ta nguyên tưởng rằng... Người đái ta phải không giống nhau..."

Còn dư lại một nửa nói lại nuốt trở vào, không có nói tiếp, chỉ đổi câu nói: "Hợp Dương cung bên trong Đào Ưu cô cô cùng ta quen biết nhiều năm, có một số việc ta biết đến khả năng so người còn sớm chút. Nhiều thế này ngày tới nay, có lẽ chỉ là ta một người tự mình đa tình, người dù sao cũng là Thái Tử, sau này tam cung lục viện cũng thì không cách nào tránh cho. Thái tử phi là của người chính thể, hiện tại lại có hài tử của người, ta đây cái trên danh nghĩa Thái Tử lương đệ cũng thật sự dư thừa, người cũng không cần thiết quá để bụng."

"Ta còn vẫn cho là người cái gì cũng đều không hiểu, nếu không phải Đào Ưu cô cô nói cho ta biết thái tử phi có bầu, ta còn không biết chính mình chỉ là một hồi chê cười, điện hạ, gạt người không hảo ngoạn, bởi vì người có thể lừa đều là tin người nhân."

Thẩm Tầm giương miệng, đầy mặt mờ mịt đứng ở tại chỗ, tựa hồ hoàn toàn không rõ nàng đang nói cái gì, càng không thể nào giải thích, chỉ có thể mê mang trừng mắt nhìn, một bộ không biết làm sao bộ dáng.

"Nam nhân nha, luôn là sẽ có chút bản năng, thái tử phi tuổi trẻ mạo mỹ, điện hạ đại khái là cầm giữ không được, thực có thể hiểu được..." Tư Đồ Lan nâng lên ánh mắt nhìn nhìn hân, sắc mặt có chút không phải tầm thường lạnh lùng, "Ta nói những lời này không khác ý tứ, ta cũng không có

sinh khí... Điện hạ cũng không phải ta một người , ta không tư cách sinh khí."

"Ta chỉ là tại tướng, lúc trước, vì cái gì muốn gả cho người đâu..." Câu nói sau cùng rất nhẹ, khinh đến vì không thể nghe thấy, Tư Đồ Lan thanh âm cơ hồ có chút ghen ngào, nhìn hẩn một cái liền xoay người lại.

Làm một cái thiếp thân phận, nàng cảm giác mình phản ứng cũng không phải thực quá phận, chung quy thời đại này chính là như vậy, tam thê tứ thiếp đều là tầm thường sự. Nhất là quân chủ, càng không có khả năng từ mà một chung.

Nàng đã sớm biết sẽ có kết quả như thế, cố tình muốn khư khư cố chấp. Đều là chính nàng chủng hạ bởi, trừ nhận mệnh, không có biện pháp nào khác.

Thẩm Tầm nhìn chăm chăm bóng lưng nàng, cả người lảng không nên không nên , chỉ nhỏ giọng hô hai câu: "Lan Lan... Lan Lan người ở đây nói cái gì."

Tự nhiên là nghe không được có cái gì đáp lại .

Thẩm Tầm lập tức hoảng hồn, tiến lên hai bước liền muốn đi nắm lấy tay nàng, lại bị cửa hộ vệ một phen ngăn cản, giải quyết việc chung nói: "Điện hạ, Hoàng hậu nương nương có lệnh, không cho người bên ngoài bước vào một bước, ngài nhiều chịu trách nhiệm."

Thẩm Tầm mới không để ý tới hẩn, cau mày muốn vặn bung ra kia ngăn lại tay mình, một cái vẻ muốn hướng phía trước chạy, làm thế nào cũng tránh thoát không ra, cấp miệng hô to: "Lan Lan! Người nói cái gì ta nghe không hiểu... Ta một câu đều nghe không hiểu nha!"

Tư Đồ Lan chậm rãi dừng bước, lại không có quay đầu, lạnh như băng nói: "Hài tử đều có , nói cho ta biết người nghe không hiểu?"

"Ta không biết... Ta không biết..." Sợ nàng thật vất vả dừng bước lại liền lại muốn đi, Thấm Tầm khẩn trương chỉ biết nói thêm một câu , "Ta thật sự không biết..." Hẳn muốn đi trước đi cũng không đi được, gấp đến độ đều nhanh khóc, hai tay có chút không biết làm sao dán tại ngang hông mình, ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng trước mặt cái kia bóng dáng, sắc mặt cố chấp mà vừa khẩn trương.

Hẳn không rõ Tư Đồ Lan hôm nay là làm sao, chính mình rõ ràng không có làm gì sai sự tình, nàng lại đối với hẳn phát lớn như vậy hỏa, trong lòng lại ủy khuất lại khó chịu, cùng bị người thu một phen dưởng như.

Tư Đồ Lan vẫn mím môi, liên đầu cũng không có hồi. Trong nháy mắt đó nàng tựa hồ thật sự liên tin, nhưng là sự thật liền đặt ở trước mắt, Đào Ưu cô cô hôm nay cố ý tới thăm nàng, mặc dù không có biện pháp tiến vào, cửa cách một đạo vô hình tường, có thể nói mà nói tựa như châm giống nhau đâm vào nàng trong lòng.

Thái tử phi mang thai hài tử, nàng cái này vốn chính là bị hoàng đế tuyển đến nối dõi tông đường lương đệ, cũng liền không có tác dụng gì . Về phần Thái Tử đối với nàng có phải là thật hay không tâm , cũng không có trọng yếu như vậy.

Nếu đã sớm thông hiểu nhân sự, làm gì tại trước mặt nàng giả ngu sung lãng lâu như vậy đâu.

Tư Đồ Lan hơi cúi đầu, thở dài một hơi liền vào nội điện, không lại quản phía sau sự tình .

Lâm Nhu thấy nàng vào cửa, vội vàng vì nàng phủ thêm một kiện đại cừu, "Bên ngoài lạnh như vậy, lương đệ vốn là bị lạnh, càng là muốn coi chừng thân mình."

Tư Đồ Lan nhìn nàng một cái, ân một tiếng, nhớ lại cái kia đồng tâm khóa sự tình, cũng không có như thế nào hoài nghi đến trên tay nàng, thái tử phi không giống như là cái thiện tra, vu oan giá họa sự tình cũng không thiếu làm.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Thái tử phi là như vậy đoán không ra nhân, có lẽ... Có lẽ chuyện này lại là của nàng âm mưu?

XXXX

Thái Tử trở mắt nhìn thân ảnh của nàng biến mất ở trước mắt, cả người đều tiết khí, tưởng kêu tên của nàng cũng kêu không ra đến, chỉ muộn không ra tiếng xoay người.

Lan Lan vừa nhắc tới thái tử phi, nhất định cùng nàng có quan hệ gì, nhưng là hẳn thật sự không muốn gặp lại người kia, cùng miễn bàn đi hỏi nàng, chỉ có thể đợi Lan Lan hết giận lại đi hỏi.

Trầm tư một lát, hẳn quyết định đi một chuyến Hàm Nguyên cung.

Phía trước đi thăm phụ hoàng thời điểm bị mẫu hậu ngăn cản , nói sợ hẳn thân mình ra cũng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng hẳn trong lòng dù sao vẫn là lo lắng phụ hoàng , không đi xem xem thật sự không yên lòng.

Nghĩ đến đây, hẳn xoay người liền triều Hàm Nguyên cung phương hướng đi, phía sau thái giám Đức Phúc vội vàng đuổi theo cước bộ của hẳn, một chút cũng không dám có sơ sẩy.

Dĩ vãng mỗi lần đi Hàm Nguyên điện đều sẽ nhìn thấy đầy mặt nụ cười Thường công công hướng mình cung kính hành lễ, hiện tại làm thế nào cũng không thấy được hẳn, Thẩm Tầm nhìn cửa chỗ đó không khí, nhất

thời còn có chút không có thói quen, song này cá nhân khi hẳn trong sinh mệnh cuối cùng vẫn là một cái không trọng yếu nhân, đi cũng liền đi.

Hoàng đế bệnh nặng tại giường, cửa trông coi so dĩ vãng càng nghiêm, thấy là Thái Tử, tất cả mọi người vì hẳn nhường ra một con đường.

Thẩm Tầm dọc theo đường đi cũng chưa nói lời gì, chỉ tại tiến nội điện thời điểm triều bốn phía quan sát liếc mắt nhìn, thêu Kim Long lụa mỏng mạc liêm lại trường lại khoan, đem toàn bộ long sàng đều che ở bên trong, cung nữ đều ở đây cách đó không xa phụng dưỡng , nhưng không có nhân tới gần kia trương tráng lệ giường lớn.

Bởi vì biết hoàng đế bệnh này có khả năng sẽ truyền nhiễm, mà khi sự nhân lại mê man quá khứ, cho nên tại hoàng hậu cùng thái y không ở thời điểm, các nàng sẽ tận lực đứng xa xa , để tránh mình cũng nhiễm lên loại này đáng sợ bệnh, tại trong lòng các nàng, chủ tử thoải mái hay không đều là tiếp theo, mạng của mình vĩnh viễn là tối trọng yếu .

Nhìn thấy Thái Tử vào nội điện, những kia cung nữ đều hướng hẳn hành lễ, sau đó liền không có cái gì khác bày tỏ.

Thẩm Tầm hướng phía trước đi hai bước, đi tới hoàng đế bên giường, lẳng lặng nhìn hẳn trong chốc lát.

Đó là hẳn phụ hoàng, năm số đã cao, phát cũng suy bạch. Trên trán đã dậy rồi một tầng nếp nhăn, như là tuế nguyệt khe rãnh, ghi chép những kia tang thương hoặc là hạnh phúc hồi ức.

Hắn ngồi ở trước giường, sờ sờ Thiên Diêu để trán, cũng không như thế nào nóng lên, ngược lại có chút lạnh.

"Phụ hoàng." Hẳn nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhưng không ai để ý đến hẳn.

Hắn tưởng hắn nhất định là ngủ, bằng không bình thường như vậy đau chính mình phụ hoàng phải không khả năng không để ý tới hắn , Thầm Tầm đem tay thu trở về, sau đó chu miệng.

"Phụ hoàng, ta không thích vào triều, một chút cũng không hảo chơi."

"Hoàng thúc lại khi dễ ta đâu, hắn nói ta là ngốc tử, cho rằng ta nghe không hiểu đâu. Phụ hoàng người nhất định phải nhanh lên tốt lên, đem hắn đánh chạy, đuổi được xa xa , vĩnh viễn không cần lại trở lại."

"Phụ hoàng, Lan Lan không để ý tới ta, người không để ý ta sao..."

Thiên Diêu để như trước im lặng nằm ở trên giường, hoa râu tóc có chút nói lỏng tán, nhưng ngay cả tiếng ho khan cũng không có, trong không khí không duyên cớ sinh vài phần quý dị.

Các cung nữ đều xa xa lánh mở ra, tựa hồ là không nghĩ quấy rầy đây đối với tôn quý phụ tử gặp nhau.

Hôm nay thật sự là quá kỳ quái, tất cả mọi người không để ý tới hắn, có phải hay không chính mình bất tri bất giác làm chuyện gì xấu? Sẽ không có có đi, nhưng là vì sao phụ hoàng không để ý đến hắn đâu.

Thầm Tầm hơi có chút ủy khuất giật giật hắn râu, nói lầm bầm: "Phụ hoàng, người cùng Tầm nhi nói thêm một câu ngủ tiếp."

Thiên Diêu để như cũ không có để ý hắn, hai mắt lẳng lẳng mấp máy, như là đang làm một hồi không đành lòng tỉnh lại mộng đẹp.

"Phụ hoàng..."

Gặp đối phương chết sống không để ý tới chính mình, Thầm Tầm hừ một tiếng liền ghé vào ngực của hắn thượng, tựa như khi còn nhỏ như vậy,

quần hăn không buông. Mỗi khi lúc này, hoàng đế luôn là sẽ cười cào nhì tử ngửa, sau đó đem hăn từ trên người lôi xuống đến.

Nhưng là hăn đã muốn trưởng thành, không có khi còn nhỏ tốt như vậy thôi.

Thẩm Tầm im lặng ghé vào ngực của hăn thượng, trong lòng suy nghĩ, lại khiến phụ hoàng duệ một lần đi, cho hăn nhặt cái đại tiện nghi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Tầm hắc hắc cười ngậy ngô đứng lên.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ tà tà chiếu tiến vào, lỗ tai của hăn dán tại phụ thân trên ngực, lại không có nghe kia quen thuộc tiếng tim đập.

Thẩm Tầm tươi cười cứng ở trên mặt.

Chương 48 Thiên Tử băng hà

Một khắc kia tựa hồ rất dài, dài đến hô hấp đều dừng lại. Cũng tựa hồ rất ngắn, chỉ tại trong nháy mắt, hết thảy tất cả đều sụp đổ.

Thẩm Tầm im lặng ghé vào phụ thân trên người, vẫn mở mắt, trống rỗng nhìn về phía trước một mảnh kia chói mắt kim hoàng sắc, hăn kỳ thật cái gì cũng nhìn không thấy, trong đầu tất cả đều là hỗn loạn mảnh nhỏ.

Kỳ thật hăn cũng không minh bạch tim đập đình chỉ ý vị như thế nào, khả cả người chính là không nhìn được run rẩy, như là phát giác có cái gì đó biến mất tại tánh mạng của mình bên trong, trong lòng chợt không còn, hãy cùng mấy ngày hôm trước cảm giác giống nhau, cũng là như vậy đột nhiên không còn, sau đó liền cái gì cũng không có.

Trong nháy mắt đó, hăn lại vẫn sinh ra một chút ảo giác, giống như trước mắt lại là mờ mịt tuyết , có rất nhiều hơn người đang trước mắt hăn qua lại đi qua, sau đó có người ngừng lại, ở trước mặt hăn tùy ý bỏ lại 2 cái

hồng sắc gì đó. Hãn muốn lại gần cẩn thận xem, làm thế nào cũng thấy không rõ lắm là thứ gì.

"Phụ hoàng... Người nói câu." Thẩm Tầm như trước không có buông tha gọi, thanh âm càng ngày càng nhỏ. Khả từ nay về sau, sẽ không bao giờ có người trả lời hãn.

Ngọc tỷ thượng còn có khắc "Vâng theo mệnh trời, vừa thọ Vĩnh Xương", ngoài cung dân chúng còn cao hô Thiên Diệu hoàng đế, thọ cùng trời đất, chung quy cũng chỉ là sống không đến 50 năm, chết vào tín nhiệm nhất đại thái giám đầu độc, chết vào thân huynh đệ phía sau màn sách, chết vào Thái Y viện đem trúng độc trở thành phong hàn trị ngu ngốc vô năng.

Cũng chết với hãn ý niệm.

Nơi xa cung nữ tựa hồ ý thức được không đúng, vội vàng có người ra ngoài gọi thái y cùng hoàng hậu lại đây, nhưng trung có một vị phẩm chất rất cao nhân nhưng chỉ là hướng bên này lờm một cái, sau đó buông xuống đôi mắt, nhỏ giọng đối người bên cạnh nói: "Nhanh đi thông bẩm thái tử phi, cần phải cẩn thận."

Rất nhanh có Thái Y viện nhân chạy tới, đứng mũi chịu sào liền là lão thái y từ chương, tiếp theo còn lại là Triệu thái y cùng liên can mọi người, cước bộ hỗn độn mà nhỏ vun, đạp ở trên không động trong đại điện để người tâm càng phát ra kích động.

Từ chương vừa nghe được tin tức, liền hòm thuốc đều cố không hơn bồi liền hướng bên này chạy vội tới, tốc độ có thể so với lúc trước cùng Tư Đồ Lan chạm vào nhau thời điểm. Hãn đối với này cái càng như là bằng hữu chủ tử nhưng thật ra là có cảm tình, chẳng sợ thân phận địa vị không ngang hàng, ít nhất tư tưởng hay là đối với chờ. Đều do chính mình không có tiếp nhận hãn bệnh, cho rằng bất quá là hãn nhân khẩu trung phong hàn, mặt khác thái y liền có thể giải quyết.

Nhưng điều này cũng không ngăn cản được một ít trước sự thực, đương hấn bổ nhào vào hoàng đế trước giường, run tay đi đáp hấn mạch sau, đột nhiên đôi ngời xuống đất.

"Thiên Diệu hoàng đế, đại đi -- "

Một tiếng kia rất ngắn, lại giống như xa xôi hồng chung, từ đại điện vẫn truyền đến ngoài cung, truyền đến Đại Chu mỗi một phiên trên thổ địa, tuyên cáo một cái đế vương sinh mạng chung kết, không có bất cứ nào quay về đường sống.

Thẩm Tầm như trước im lặng ghé vào phụ thân trên người, liên nâng lên mí mắt xem xem nói chuyện người đều giảm đi, ngữ khí cố chấp mà kiên trì: "Phụ hoàng, người đứng lên."

"Tâm nhi nhất định nghiêm túc viết chữ, không bao giờ cùng Thái Phó đánh chủ, đem phụ hoàng công đạo xuống nhiệm vụ toàn bộ làm tốt."

"Tâm nhi còn nguyện ý đi vào triều, liên tính bị hoàng thúc nói là ngốc tử, cũng không có quan hệ."

"Tâm nhi cũng không mỗi ngày nghĩ như thế nào đuổi thái tử phi đi, chỉ cần phụ hoàng đứng lên, ta cái gì tất cả nghe theo người."

"Phụ hoàng, người đứng lên, không cần lại sinh Tâm nhi tức giận."

Địa thượng quý nhân nhìn hấn này phó bộ dáng, đều có sở động dung, cũng không đến mức không đi khuyên can hấn. Từ chương râu đã muốn hoa râu, nhất là gặp phải như vậy một sự thật, nói ra lời cũng có chút không thông , "Điện hạ, Hoàng Thượng đã muốn đi, ngài vẫn là nén bi thương thuận biến đi."

"Phụ hoàng, người đứng lên."

"Điện hạ, ngài lại như thế nào kêu cũng là không làm nên chuyện gì, không bằng cẩn thận ngẫm lại sau này tính toán, Hoa Xương Vương Hùng cứ một phương, đã tâm bừa bừa, điện hạ cùng hoàng hậu cô nhi quả phụ phải như thế nào dựng thân? Huống hồ bề hạ qua đời thật sự quá mức đột nhiên, việc này tất có kỳ quái a!"

Thẩm Tầm ngón tay giật giật, ôm lấy tay phụ thân, động tác lại khinh lại chậm. Cũng không biết hẳn có hay không có đem lời của người khác nghe lọt, chỉ là một lần lại một biến kêu: "Phụ hoàng, người đứng lên."

Tất cả mọi người không dám lại xen miệng, chỉ nhắm mắt lại quỳ trên mặt đất, tựa hồ là không đành lòng nhìn như vậy tàn nhẫn hình ảnh.

Hoàng hậu nghe được tin tức thời kém điểm hôn mê bất tỉnh, khi nàng chống một hơi chạy vào Hàm Nguyên trong cung điện thời điểm, lại nhìn thấy hình ảnh như vậy, hai chân nhất thời mềm nhũn, vô lực quỳ gối xuống đất, tựa hồ liên tới gần một bước đều là vọng tưởng. Nàng không dám đi chứng thực, lại càng không nhẫn tâm đi hỏi Thẩm Tầm, chỉ là hai mắt trống rỗng quỳ ở nơi đó, nước mắt vô chừng mực chảy xuống.

Như thế nào sẽ... Như thế nào sẽ...

Thẩm Tầm như trước tái diễn câu nói kia, giống như hẳn thật có thể đem nhân từ trong quỹ môn quan kêu trở về đường như, chỉ là kêu lâu, hẳn tự nhiên cũng ý thức được không thích hợp, từ từ ngồi dậy.

Thiên Diêu đế hoa râm râm còn tại rất nhỏ động , chẳng qua là phía ngoài gió thổi lên mà thôi, trên trán nếp nhăn so dĩ vãng càng sâu, lắt léo, đều là tuế nguyệt chứng minh.

Thẩm Tầm vươn tay sờ sờ hẳn kia trương thô ráp vô cùng nét mặt già nua.

Sau một lúc lâu, lạch cạch rơi một giọt lệ.

XXXX

Thiên Tử băng hà, cả nước đồ trắng để tang.

Từ Quảng Lăng thành vương hầu tướng tướng, cho tới các quận huyện bình dân dân chúng, giống nhau không chuẩn mặc đồ đỏ mang lục, thậm chí một ít cung nhân vui đùa trường hợp, cũng đều tạm thời thu liễm chút, dùng cái này đến tỏ vẻ chính mình ai điều.

"Người nói cái gì? ! Hoàng đế chết ? !" Tư Đồ Mai trừng một đôi mắt to, đầy mặt không dám tin hỏi.

"Ai nha tiểu thư của ta!" Nha hoàn tiểu viện theo bản năng triều bốn phía nhìn thoáng qua, vội vàng bùm miệng nàng lại, "Này chữ chết cũng không thể nói lung tung nha, truyền đi nhưng là chém đầu tội lớn nha!"

Tư Đồ Mai hạnh mâu dựng lên, pha không cho là đúng liếc nàng liếc mắt nhìn, khinh thường nói: "Người biết cái gì, hoàng đế chết , Thái Tử liền muốn đăng cơ , đến thời điểm đó ta chính là hoàng phi thân muội muội, ai dám chém ta đầu? Ai dám?"

"Là là là, tiểu thư nói là." Tiểu viện hơi có chút lấy nàng cái này ái mộ hư vinh chủ tử không có cách nào, luôn luôn liền nàng, loại thời điểm này cũng không dám nói cái gì hai lời.

"Tỷ tỷ liền muốn đương hoàng phi , người biết này ý tứ hàm xúc này cái gì sao? Ý nghĩa ta từ nay về sau chính là hoàng thân quốc thích ! Xuyên kim mang ngân, muốn cái gì liền có cái gì . Đây chính là đại hỉ sự, chúng ta lạng lẽ ra ngoài ăn mừng một trận, cũng đừng làm cho phụ thân biết."

Thiếu nữ sắc mặt giả hảo, dung mạo phát triển, tiêu chuẩn liễu mục hạnh mi, mặc dù nói không hơn chim sa cá lặn, cũng coi là là một vị tiểu giai nhân, cùng nàng tỷ tỷ Tư Đồ Lan còn có một chút giống nhau.

Tiểu viện vội vàng khuyên can nói: "Đại hành hoàng đế vừa qua, cả nước đồ trắng để tang, tiểu thư ngài xuyên như vậy vui vẻ, sợ là không tốt sao."

"Tùy tiện tìm cái bạch sắc áo choàng cho ta phủ thêm đi." Tư Đồ Mai ngữ khí thực tùy ý, rất là không đem chuyện này đương hồi sự, cũng quá thật như thế, nàng sinh ra đến nay cũng không có gặp qua cái gọi là đại hành hoàng đế, cũng chính là cái cả nước đều biết người xa lạ mà thôi, chết sống cùng nàng có quan hệ gì đâu? Nàng để ý, chỉ có chính mình quá thật tốt không tốt.

Mang theo nha hoàn tiểu viện một đường đi An Nam phố, lại phát hiện tương đối chi bình thường thật là có chút lạnh lùng, trên đường người đi đường cũng đều mặc thiên sắc quần áo, trong mắt không có dĩ vãng như vậy thần thái, Tư Đồ Mai hơi có chút khinh thường hừ một tiếng, lòng nói thật sự là khác người, hoàng đế chết có cái gì tốt khổ sở, cấp trên nhân lại đối, cũng đều theo các người những này hạ tầng dân chúng không có quan hệ.

An Nam phố trước kia là Quảng Lăng thành phần hoa nhất địa phương, không chỉ có khách sạn tửu quán, còn có thật nhiều kỹ quán rạp hát, hiện tại một đường đi tới, cũng rất ít nhìn thấy có mấy nhà mở cửa, có lẽ là tưởng thừa dịp nổi bật thu liễm một trận, có lẽ là thật sự tại tưởng nhớ cái kia coi như nhân đức hoàng đế.

Tha hơn nửa ngày, chân đều đi đau, lăng là không tìm được một cái có thể chỗ đặt chân, chỗ kia coi như sạch sẽ, chỉ là có chút hoang vu cùng đơn sơ, ấn nấp hiệu quả ngược lại là rất tốt, bình thường phú quý người ta cũng sẽ không tới chỗ như thế uống trà đi.

Vừa vào cửa, bị tiểu nhị ngăn cản .

"Cô nương, nơi này bị người đặt bao hết nói chuyện làm ăn , ngài vẫn là mời trở về đi."

"..."

Một cái phá quán trà đều có nhân đặt bao hết? Thế đạo này còn muốn hay không nhân sống! Tư Đồ Mai vừa lúc nín nổi giận trong bụng không địa phương phát, một cước liền hướng hắt trên người đập qua, bộ dáng thật là hiêu trương bạt hỗ.

"Người tính thứ gì? Cũng dám chặn cô nãi nãi nói?"

Tiểu nhị bị đập một mộng, sừng sốt hơn nửa ngày mới phản ứng được, lại cũng không dám cùng nàng tranh luận, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, người làm ăn buôn bán luôn luôn sợ gây chuyện, đành phải cười làm lành nói: "Cô nương bớt giận, thật sự là người ta trước bực, chúng ta cũng không tốt..."

"Cô nãi nãi hiện tại cũng muốn đặt bao hết, cho người gấp hai giá, khiến người ở bên trong ra ngoài, lập tức, lập tức." Tư Đồ Mai ngẩng đầu lên, hơi có chút vênh váo tự đắc bộ dáng, nàng vốn là cái kiêu căng quán Đại tiểu thư, hiện tại ngược lại là càng phát ra tác uy tác phúc .

"Này, cái này không quá được rồi... Chúng ta cũng thật sự không tốt làm người."

"Yêu, như vậy không nghe lời, người biết ta là ai không?" Tư Đồ Mai như trước ngẩng đầu, ánh mắt so dĩ vãng sáng hơn, như là sẽ chờ khoe ra những lời này một khắc, "Ta nhưng là tương lai hoàng phi muội muội, còn không mau khiến người ở bên trong thu dọn đồ đạc rời đi!"

Màn nhẹ nhàng vừa động, có người từ bên trong đi tới, tiếng bước chân trầm ổn mà bình tĩnh.

Liếc mắt nhìn xem qua, tuổi đã qua 30, một đôi Ưng Nhân chói mắt mà lại bức người, như vậy diện mạo thoát nhìn thật sự quá mức hung hãn, cùng này thanh đậm quán trà có vẻ có chút không hợp nhau, thậm chí có một loại... Vương bá khí.

Như vậy nhân xuất hiện tại loại địa phương này, thật là có chút kỳ quái, Tư Đồ Mai theo bản năng nhìn nhìn hẩn mặc, cũng là một thân đồ trắng để tang, thoát nhìn rất là phổ thông, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Người nọ thượng hạ quan sát nàng một phen, khóe miệng cầu một tia cười, cũng không biết là tại khen nhân hay là đang châm chọc nhân: "Thế đạo này, giống như người vậy mạnh mẽ cô nương cũng không thấy nhiều, mai một tại dân gian thật sự đáng tiếc."

Phủ thêm bạch sắc áo choàng, Tư Đồ Mai sắc mặt bị phụ trợ càng phát ra hồng nhuận, như là mới từ trên cây hái xuống táo, thoát nhìn thập phần ngon miệng.

Nhưng là nàng thật sự không rõ hẩn lời này là có ý gì, không nhận được hướng về phía sau lui hai bước, cường chống một hơi nói: "Người muốn nói cái gì!"

Thẩm Kiêm theo cước bộ của nàng hướng phía trước xê dịch, lông mi khẽ chớp, nửa thật nửa giả nói: "Không biết, vị này tương lai hoàng phi muội muội, có nguyện ý hay không làm bản vương hoàng phi đâu."

Tác giả có lời muốn nói: từ nay về sau, Tầm nhi sẽ không lại bán manh (*-

—

-*)

Chương 49 tạo phản

"Lời này quả thật? !" Tư Đồ Lan nghe xong cả kinh cảm đều phải rớt xuống.

"Nô tỳ là nghe thượng thực cục cô cô nói... Hiện tại ngoài cung đều nói là Thái Tử vì sớm ngày đăng cơ mà thí phụ, chứng cứ gì suy đoán nói đều cùng thật sự dường như! Cũng không biết là cái nào không có mắt thái y thả ra tin tức, nói tiên đế vốn vẫn hảo hảo không có gì đáng ngại, Thái Tử vừa đi hẳn liền..."

"Hẳn sẽ thí phụ?" Tư Đồ Lan cười lạnh một tiếng, "Thẩm Tâm là tình nguyện chính mình chết cũng không sẽ để hẳn phụ hoàng chết, dân gian có thể biên ra loại này lời đồn đãi, chỉ đối Hoa Xương vương có lợi, phía sau màn sai sử nhân vừa thấy cũng biết là người nào, nói không chừng tiên đế bệnh còn là hẳn cho làm ra đến, hẳn muốn làm những gì, người khác còn không nhìn ra được sao?"

Nàng mặc một thân thuần trắng áo váy, còn mang theo hiếu, nói thật, nàng đối tiên đế không có cái gì quá lớn cảm tình, song này cuối cùng là Thẩm Tâm nhất mạch tướng thừa phụ thân, khẳng định cũng không phải không khó chịu.

Lâm Nhu chán nản cúi đầu, tiếp tục nói: "Hoàng hậu bây giờ trạng huống thực không thích hợp, điện hạ cũng đã mấy ngày không ra quá môn, ta cuối cùng cảm giác có chút kinh hoảng."

"Hoa Xương vương lòng muông dạ thú đã muốn bại lộ không thể nghi ngờ, tại điện hạ không có đăng cơ phía trước, hết thảy đều là không biết." Tư Đồ Lan quay đầu đi nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nhỏ giọng nói, "Kỳ thật, ta cũng kinh hoảng..."

Vừa mới dứt lời, nàng hít sâu một hơi liền đứng lên: "Ta đi xem xem Thái Tử, người trước ở lại chỗ này."

Lâm Nhu lên tiếng nàng liền đứng dậy ra ngoài, nhưng vừa đi tới cửa liền bị bọn hộ vệ ngăn cản.

"Lương đệ đây là muốn đi nơi nào?"

Tư Đồ Lan liếc nói chuyện người liếc mắt nhìn, "Ta ra ngoài giải sầu, không được sao?"

"Hoàng hậu có lệnh, không cho lương đệ đạp ra môn một bước."

"Các người ở trong này giữ ta đây sao nhiều ngày khăng định cũng mệt mỏi, không bằng trở về nghỉ ngơi như thế nào?"

"Thuộc hạ không mệt."

Tư Đồ Lan hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: "Các người có hay không để khai!"

"Thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc, lương đệ ngài cần phải nhiều nhiều chịu trách nhiệm, ngài như vậy khiến chúng ta tại hoàng hậu trước mặt như thế nào công đạo?"

Tư Đồ Lan một thân thuần trắng, hít sâu một hơi liền nhìn về phía cửa hộ vệ: "Ta cũng mặc kệ cái gì hoàng hậu không hoàng hậu, Thái Tử bây giờ trạng huống không đúng, nếu là không có người đang bên người hần cùng, khăng định hội gặp chuyện không may ..."

"Lương đệ... Ngài thật sự là làm khó chúng ta."

Tư Đồ Lan nhin không được trợn trắng mắt, lần đầu tiên biết khóc không ra nước mắt là cảm giác gì, chỉ có thể tận lực làm cho chính mình mà nói càng có thuyết phục lực một điểm, "Đại hành hoàng đế vừa đi, hoàng hậu hiện tại tinh thần trạng huống thực không thích hợp, trong cung có thể chủ trì đại cục nhân quá ít, hiện tại ngoài cung lại truyền ra một ít

loạn thất bát tao lời đồn đãi, nói Thái Tử thí phự, là thật là giả đại gia trong lòng biết rõ ràng, Hoa Xương vương âm mưu đã muốn bại lộ không thể nghi ngờ, trễ hơn một chút nhưng liền hồi thiên thiếu phương pháp , các người coi như là tình huống khẩn cấp châm chước một chút được hay không?"

Bọn hộ vệ do dự một chút, vừa định muốn nói những gì, Tư Đồ Lan không để ý mọi người ngăn trở, đột nhiên bước dài ra ngoài, lưu lại một câu: "Các người không cần lo lắng, hoàng hậu nếu muốn xử trí các người, liền đem sở hữu trách nhiệm đều giao cho ta, sống hay chết, đều tùy tiện nàng."

Những lời này thật sự quá mức khiếp sợ, bọn hộ vệ đều瑟瑟 ở tại chỗ, trong lúc nhất thời thế nhưng quên đi ngăn trở cước bộ của nàng.

Đại Chu Kiến Quốc tới nay, liền không có cái nào chủ tử nói ra quá loại lời này.

Tư Đồ Lan mới ra Mật Lan cung môn liền thẳng đến Thái Tử tẩm điện, dọc theo đường đi cũng không ai cùng, nàng đi có chút nghiêng ngả lão đảo, trong lòng tổng là mơ hồ có loại cao ốc đem khuynh quý dị cảm.

Vừa vọt vào Thái Tử tẩm điện, nhìn thấy Thẩm Tầm một thân thuần trắng ngồi ở bàn trước mặt, Tư Đồ Lan mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa từng xong khí, tâm lại nhắc lên, tổng cảm giác có chỗ nào không thích hợp, đành phải trước cất bước đi qua.

Thẩm Tầm phủng kia mấy quyển giảng quân nói thư, cũng không biết xem không xem đi vào.

Tư Đồ Lan hơi hơi lờm một cái, phát hiện là tiên đế phía trước ném cho nàng, làm cho nàng dạy cho Thái Tử thư, trong lúc nhất thời ngược lại có chút giật mình.

Cái kia nhân đức vua của một nước, nguyên bản hẳn là thọ cùng trời đất, lưu vạn thế công danh, nhưng ngay cả nguyên nhân tử vong đều được không biết.

"Tâm nhi." Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhưng không ai phản ứng nàng.

Thẩm Tầm ánh mắt thẳng tắp nhìn quyển sách trên tay, phảng phất lại trở về ngay từ đầu trạng thái, ai cũng không biết, ai cũng không để ý tới, ai cũng không tin.

Tư Đồ Lan thủ có chút phát run, nhưng vẫn là nhịn không được bước lên một bước ôm lấy phía sau lưng của hắn, "Tâm nhi, người đừng như vậy." Nàng rất ít chủ động đi đón xúc hắn, lần này lại ngoại lệ.

Kỳ thật nàng vẫn luôn xem không hiểu tim của mình, là đem Thẩm Tầm trở thành một loại trách nhiệm, hay là thật đối với hắn có cảm tình, cho dù là biết có cảm tình, cũng không biết vậy có phải hay không yêu.

Thẩm Tầm quay đầu đi nhìn nàng một cái, hỏi ngược lại: "Làm sao."

Tư Đồ Lan lúc này mới lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn là không có buông tay của mình ra, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Không như thế nào, ta sợ người luẩn quẩn trong lòng."

Thẩm Tầm vừa nhìn về phía trong tay mình thư, bình tĩnh nói: "Lan Lan người trở về đi, phụ hoàng khiến ta xem thư, ta muốn nhìn một chút thư không thể lười biếng."

Tư Đồ Lan sửng sốt.

"Phụ hoàng qua vài ngày sẽ đến kiểm tra, Tâm nhi nếu là không có bối hạo, hẳn sẽ sinh khí."

"..." Tư Đồ Lan triệt để cứng lại rồi, ngay cả ngón tay tiêm cũng có chút cương ngạnh, tuy rằng không đành lòng nói cho hẳn sự thực, nhưng vẫn là không thể không đánh tỉnh hẳn, "Tâm nhi, cha người hoàng đã đi rồi, hẳn sẽ không lại trở về."

Thẩm Tầm "Phanh --" một tiếng liền đem thư ngã xuống đất, không hề dấu hiệu gỡ ra tay nàng đứng lên, cả người trên cao nhìn xuống, phần nộ đối với nàng quát: "Hắn không đi không đi không đi không đi!"

Tư Đồ Lan bị kia khí thế sợ tới mức triều sau vừa trốn, cả người đều cứng ở tại chỗ, đây là hẳn nhận thức nàng tới nay lần đầu đối với nàng nổi giận.

Thẩm Tầm vừa rống xong liền ý thức được sai lầm của mình, nhìn Tư Đồ Lan kia không thể tin được bộ dáng, trong lúc nhất thời cũng có chút kích động, bước lên một bước liền đem nàng ôm vào trong lòng, như là sợ chạm vào nát cái gì tinh mỹ đồ sứ, nhưng vẫn là không chịu sửa miệng, lặp lại hai câu, thanh âm trở nên có chút nức nở.

"Hắn không đi, Lan Lan người nói là không phải..."

Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, không có tượng dĩ vãng như vậy theo hẳn nói là, mà là phản thủ ôm chặt hẳn bối, đối với hẳn nói: "Tâm nhi không phải sợ, còn Hữu Lan lan cùng còn người, Lan Lan vĩnh viễn cùng của người."

Thẩm Tầm không nói gì thêm , ôm tay nàng lại càng ngày càng gấp.

XXXX

Một năm nay nhất định là không yên ổn một năm, cái gọi là binh quý thần tốc, Hoa Xương vương thật đúng là một khắc cũng không muốn chờ, tại hoàng đế băng hà ngày thứ ba liền triển khai tất cả kế hoạch.

Ban đầu ở trong cung mai phục sở hữu mật tuyến đều ở đây một khắc lại thấy ánh mặt trời, từ nội vụ phủ lục thượng thực quyền chi nhân, đại nội thị vệ, Ngự Lâm quân chủ soái, cho tới các cung mấy thái giám cung nữ, số lượng mặc dù nói không hơn nhiều, phân bố lại nghiêm chi lại cuống, giống như nơi nào đều có hắc người giống nhau.

Tiên đế vốn cũng không phải là cái tâm tư kín đáo nhân, bằng không cũng không sẽ chết như vậy không minh bạch , nơi nào còn biết cái này đệ đệ khi hắc trong cung chôn bao nhiêu u ác tính?

Hoa Xương vương phái người đang dân gian tán lời đồn đãi, nói nói Thái Tử lòng muông dạ thú, làm hai mươi mấy năm Thái Tử thật sự nhẹn không nổi nữa, liền muốn ra thí phụ một chiêu. Đương kim Thái Tử giả ngu sung lãng, liền vì đợi đến thí phụ một ngày này, làm tốt tự mình rửa thanh tội danh.

Tuy rằng này lời đồn đãi có rất nhiều không hợp lý địa phương, nhưng nó dù sao vẫn là một cái lời đồn đãi, có người tin, cũng có người không tin, khả một truyền mười mười truyền một trăm hơn, lời đồn đãi cũng đã thành sự thật.

Hoa Xương vương ra lệnh một tiếng, những kia vốn nên núp trong bóng tối nhân liền phi thân mà lên, không chế được những kia thoát nhìn không chút nào thu hút, cũng rất là người trọng yếu, tỷ như phân công quản lý kinh thành nội thành cửu môn, ngoại thành thất môn thành hôn khái bế kia vài cái tiểu quan, tỷ như phủ Thừa Tướng trung vị kia pha thụ trọng dụng phụ tá, lại tỷ như Cửu Môn Đề Đốc giấu ở nam phố vị kia tiểu tình nhân.

Cổ hòng, không phải là người trong thân thể trọng yếu nhất bộ vị, lại là có thể một chiêu dẫn đến tử vong địa phương. Đạo lý này rất cặn hiến, cũng rất ít có người biết, cũng lợi dụng đi xuống.

Hắn sở khống chế những người đó, chính là toàn bộ Đại Chu cổ hòng.

Mai phục nhiều năm như vậy, nên có mưu lược, cũng không phải không có.

Trái lại muốn tạo , nên suy tính cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Vì thế Hoa Xương vương đánh ra thảo phạt nghịch tử danh hào, tại một cái trời trong nắng ấm ban ngày công nhiên khởi binh tạo phản, đầu mâu nhắm thẳng vào trong cung vậy đối với cô nhi quả phụ, ý mạnh hiếp yếu, hẳn không có một chút xấu hổ ý.

Hoa Xương vương hành vi thật sự là tại nhân ý liêu bên trong, lại giết được nhân trở tay không kịp.

Trong lúc nhất thời cả nước khiếp sợ, hoàng hậu tuy rằng còn không có từ trong bi thương khôi phục lại, tái sinh làm hậu cung duy nhất có thể chủ sự nhân, chỉ có thể nhanh chóng điều lệnh Ngự Lâm quân tử thủ cửa cung, sau đó phái người ra cung hướng thân chúc vị cao phụ huynh xin giúp đỡ.

Nhưng mà nàng đi tới lui hai bước, rốt cuộc phát hiện không thích hợp, từ trước đến giờ thanh danh kỳ hảo Ngự Lâm quân không có cùng dĩ vãng giống nhau phụng mệnh làm việc, mà là, không hề động tác.

Đúng vậy; không hề động tác.

Không khí tựa hồ trầm tĩnh có chút đáng sợ, hoàng hậu giống như bàn tán sa bàn ngồi bệt xuống đất, toàn thân đều mất đi chống đỡ, nàng vốn là người nữ tặc, cái gì cũng đều không hiểu, cùng đừng nói đi chỉ huy cái gì chiến dịch .

Từ lúc mới bắt đầu không có phòng bị, liền quyết định bây giờ bàn bàn đều thua, nàng thừa nhận chính mình đấu không lại nam nhân, cũng đấu không lại những kia bỗng bột dã tâm.

Từ xuất binh tạo phản, đến chiếm lĩnh hoàng cung các muốn xử, chỉ dùng nửa ngày công phu, hơn nữa ít có tử thương, này tại toàn bộ trong lịch sử là tuyệt đối chỉ có một, trừ nhiều năm phía trước dày tích bạc phát mai phục dự kiến trước, cũng bởi vì chủ sự ít người có phản kháng, trong cung quyền lực lớn nhất hai người, một cái gốc, một cái vô năng.

Trận này tựa hồ cũng không tính là khởi binh tạo phản thay đổi, sử xưng Quảng Lăng chi biến, đời sau sử gia nghiên cứu thật lâu, cũng đều tìm không ra nguyên nhân chủ yếu đến, cuối cùng nhất trí nhận định là thiên thời địa lợi nhân hoà tiến tới một khối, mới để cho Hoa Xương vương tạo phản tạo như thế thuận lợi.

Ngự Lâm quân chủ soái đã sớm vì hấn sử dụng, loại thời điểm này niệm cùng tiên đế ân đức, cũng chỉ là án binh bất động, trong cung này đại đa số đều là nữ tử, hoặc là nửa nữ tử, tính tình đều thiên về yếu đuối, không dám có cái gì câu oán hận, thêm hoàng hậu cũng không có cái gì động tác, đều đành phải khoanh tay chịu chết.

Hoa Xương vương ngồi ở trên ngựa, ngẩng đầu nhìn hướng trước mắt kia phiến nguy nga tường thành, khóe miệng chậm rãi gợi lên một tia cười lạnh, những kia chưa từng thay đổi dã tâm, vô thượng tôn vinh cùng quyền lực, những kia năm qua trốn ở trong bóng đêm dự mưu hoàng đồ đại nghiệp, đều ở đây một khắc, trở thành hiện thực.

"Mộ Tử Xuyên, người phụ trách đi Đông cung nhật xác, bản vương tự mình đi Hợp Dương cung đi một chuyến."

Tác giả có lời muốn nói: thực xin lỗi! ! ! ! ! Ta mấy ngày hôm trước có chuyện quên xin nghỉ o(

ノ

□

)o

Chương 50 lung tung

Tại tuyệt đối cường thế quân đội trước mặt, sở hữu địa vị cũng bất quá là tên tuổi mà thôi.

Những kia tản ra hàn thiết chi khí huyết nghiêu Vệ, đem toàn bộ Đông cung đoàn đoàn vây quanh, đem bên trong những kia hoặc là hưởng phúc hoặc là chịu vất vả nhân toàn bộ xua đuổi đi ra, vô luận cao thấp quý tiện, bất kể sinh tử, toàn bộ quyền đến một cái có vẻ rộng mở đại viện bên trong, có người từ bên ngoài rơi xuống một cái đại khóa, ở bên ngoài đoàn đoàn vây quanh, bên trong cũng còn lưu rất nhiều trông coi nhân.

Lung tung đến quá mức đột nhiên, Tư Đồ Lan thậm chí không kịp đi phản ứng, chỉ có thể một bên bị xua đuổi một bên bốn phía tìm kiếm Thái Tử thân ảnh, rất nhanh, nàng tại một mảnh hỗn loạn trong đám người nhìn thấy cái kia sáng rõ nhan sắc, hoàn toàn không để ý nguy hiểm vọt qua.

"Tâm nhi!" Thanh âm của nàng rất vội vàng, lại bao phủ ở ồn ào tiếng người trung, có người tại hét chói tai, có người tại mắng, thậm chí còn có người tại trầm thấp khóc thút thít, ở loại này thời khắc sinh tử, không có nhân để ý nàng đến tột cùng là chủ tử vẫn là hạ nhân, để ý đều là tánh mạng của mình mà thôi.

Tư Đồ Lan muốn chen qua, lại bị bức tường người chen lấn như thế nào cũng không thể động đây, ngược lại là Lâm Nhu vẫn ở bên cạnh bản thân không có không chen tán.

Làm một quốc Thái Tử, Thẩm Tầm tự nhiên là trọng điểm trông coi đối tượng, bị sáu huyết nghiêu Vệ trước sau vây quanh, không để hãn có một tia đào tẩu khe hở. Thẩm Tầm không rõ là trạng huống gì, chỉ có thể

bối rối triều bốn phía nhìn quanh, đi tìm cái kia có thể làm cho hần an tâm bóng dáng, nhưng là nơi này dùng người chen người đến nói cũng lại không vì quá, liên trước mắt vài người đều thấy không rõ lắm, càng miễn bàn đi tìm những người khác , hần có chút mê mang chớp mắt, cảm giác chung quanh thật sự rất ồn , làm cho trong lòng hần có chút hốt hoảng.

Hoa Xương vương tạo phản, nhưng vì cái gì muốn đem nhiều người như vậy đều giam chung một chỗ? Tư Đồ Lan trong lòng nhất thời có một loại đáng sợ ý tưởng, chẳng lẽ là muốn cùng nhau giải quyết sao?

Nghĩ đến đây, nàng ngực đột nhiên căng thẳng, giống như không dám nhận thụ cái này suy đoán dường như, lại triều vừa phương hướng nhìn qua, sau đó nàng phát hiện không thích hợp, giống như từ vừa mới bắt đầu, liền không có tái kiến quá cái kia thái tử phi .

"Lương đệ..." Lâm Nhu bị chen lấn triều trên người nàng vừa dựa vào, trừng một đôi ánh mắt hoảng sợ, nước nỡ nói, "Chúng ta là không phải muốn chết tại đây ..."

"Sẽ không ... Chúng ta có thể còn sống ra ngoài ." Tư Đồ Lan ra vẻ trấn định an ủi nàng, kỳ thật trong lòng chính nàng cũng không có để, thậm chí có thể nói so nàng càng thêm thấp thỏm, đem nhiều người như vậy tụ cùng một chỗ, trừ phương tiện cùng nhau giải quyết, không có khác khả năng tính , nàng không biết tại sao mình như vậy mệnh khổ, muốn tao ngộ nhiều sự tình như vậy, còn muốn tại Đông cung một cái bại trong tiểu viện được giải quyết điếu.

"A --!"

Đúng vào lúc này, mọi người bị một tiếng có chút kinh sợ kêu to cho dọa đến , phân phân thu lại thanh âm của mình, triều kia thanh kêu to nơi phát ra nhìn qua.

Lại là Thái Tử Thẩm Tâm một tay che chính mình trên thắt lưng hà bao, đầy mặt phần nô tròng kia vài cái lôi kéo máu của hãn nghiêu Vệ.

Người sau còn lại là khinh miệt cười nhạo một tiếng, châm chọc nói: "Ta cho là vật gì tốt, nhưng cũng là không đáng giá vài cái tiền, giành được đem ra ngoài bán đều bán không bao nhiêu tiền. Người nói người đường đường một quốc Thái Tử, tuy nói hiện tại đã muốn trở thành tù nhân, nhưng cũng không thể tượng cái đàn bà đường như đi, sờ người một chút làm sao, còn có thể ăn người phải không?"

"Cái gì đều có thể chạm vào! Lan Lan hà bao không thể đụng vào!"

Thẩm Tâm nghĩa chánh ngôn từ bảo vệ hãn tiểu hà bao, đầy mặt che chở lang tế tử khí thế, bộ dáng kia muốn nhiều không được tự nhiên có bao nhiêu không được tự nhiên, lại người xem đầy mắt có chút phát toan.

Tư Đồ Lan sừng sốt thật lâu mới phản ứng được, thừa dịp bây giờ còn tính im lặng, vội vàng hướng hãn hô: "Tâm nhi! Ta tại đây!"

Thẩm Tâm nghe thấy được kia thanh âm quen thuộc, nhất thời mắt sáng lên, gỡ ra đám người liền muốn hướng nàng chen qua, lại bị mặt sau huyết nghiêu Vệ Nhất đem bắt được, mang theo chút đồ tiểu hài tử ngữ khí: "Điện hạ muốn đi nào? Như thế nào cũng không cùng thuộc hạ nói một tiếng?"

"Lan Lan..." Thẩm Tâm không để ý đến hãn, sử xuất ăn sữa khí lực, tử mệnh hướng kia phương hướng chen, nhưng vô luận hãn thế nào vội vàng, bức tường người đều không chút sụt mẻ.

Tư Đồ Lan trong lòng cũng rất là nôn nóng, bất đắc dĩ chính mình cũng sẽ không khinh công, lại càng sẽ không độn địa. Hai người chỉ cách một đoạn rất gần cự ly, làm thế nào cũng không gặp được cùng nhau, có lẽ đây chính là người bên ngoài theo như lời chỉ xích thiên nhai.

Bởi vì đám người xao động, Khô Diệp ở không trung đánh cái toàn nhi, đều lần lượt bay xuống xuống dưới, lúc này đã muốn xem như vẫn đông , thời tiết lại không phải không lạnh , khả so với đến xem, nàng cảm giác mình tâm có lẽ lạnh hơn.

Tư Đồ Lan ngoan hạ tâm lai căn chặt rằng, ra sức gạt ra trước mặt bả vai, nhưng mà thủ đã tới, thân mình lại quá không đến, Tư Đồ Lan hít sâu một hơi, cách rất nhiều nhân, chuẩn xác không có lầm dỗi tay hấn.

Thẩm Tầm kinh ngạc cúi đầu nhìn thoáng qua, sau một lúc lâu, đối với nàng lộ ra một cái nụ cười thỏa mãn.

Sân môn lại đột nhiên bị đá văng.

Kia phanh một tiếng thật sự quá mức đột nhiên, tất cả mọi người nhìn qua.

...

Tư Đồ Lan chưa từng nghĩ tới lại gặp mặt lại là loại này cảnh tượng, tại một cái chờ chết địa phương, lấy người thất bại tư thái đi nhìn lên hấn.

Mộ Tử Xuyên, người thật sự là lợi hại.

Nàng hơi hơi trật thiên ánh mắt, vừa nhìn về phía Mộ Tử Xuyên bên người nữ nhân kia, Hoắc Thanh Thu, đầy mặt cao quý tư thái, mặc như trước như vậy sạch sẽ, không dính một hạt bụi.

Cái kia từng ý đồ đưa mình vào tử địa lại tưởng mượn sức nữ nhân của mình, cái kia mang thai chồng của nàng hài tử nữ nhân, cao gầy lông mi, trên cao nhìn xuống nhìn mảnh đất này phương.

Trong đám người đột nhiên có người thê lương hô lên: "Nương nương, nương nương cứu ta!"

Lại là thái tử phi ban đầu bên người cung nữ Lăng Giang, kinh nàng như vậy vừa kêu, phảng phất nhìn thấy sinh hi vọng, rất nhiều ban đầu là nàng trong cung người đều sôi trào lên, "Nương nương! Nương nương cứu cứu nô tỳ đi..."

Hoắc Thanh Thu chán ghét nhìn các nàng liếc mắt nhìn, đem thân mình chớ quá khứ, đối với Mộ Tử Xuyên ngữ khí rõ ràng nói: "Vương gia đem chuyện nơi đây giao cho người, bản cung trước hết đi, nhưng đừng ra cái gì đường rẽ. Bản cung biết Mộ tướng quân luôn luôn là cá tính tình người trong, nhưng không muốn bởi vì nhất thời mềm lòng, để lại đi không nên phóng nhân..."

Mộ Tử Xuyên nghiêng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt thực bình thường, ngữ khí rất nhạt: "Chuyện nơi đây, còn chưa tới phiên người quản."

"Bản cung như thế nào thì không thể quản!" Hoắc Thanh Thu lập tức lườm hắt một cái, "Đừng quên, ta nhưng là tương lai hoàng hậu, các người về sau cũng phải nghe lời của ta!"

Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, hỏi ngược lại một tiếng: "Phải không?"

Tựa hồ là cảm giác không có cùng nàng nói chuyện tất yếu, sau đó hắt liếc không nói gì thêm, chỉ là thản nhiên nhìn về phía trước, cũng không biết là suy nghĩ cái gì.

"Người!" Hoắc Thanh Thu bị hắt ghen á khẩu không trả lời được, quay đầu trừng mắt nhìn Lăng Giang mọi người liếc mắt nhìn, nộ mà phất tay áo rời đi, nàng hiện tại cần đi tìm vương gia, hảo hảo mà cáo một trạng!

Rất nhanh, thái tử phi thân ảnh liền biến mất ở phía sau, Mộ Tử Xuyên có chút do dự hướng phía trước đi một bước, nhìn về phía trong viện nhân.

Cái kia sân vốn là Đông cung dùng đến chất đồng tạc vật địa phương, hiện tại lại dùng đến đôi nhân.

Huyết nghiêu Vệ bước lên một bước, hướng hắc báo cáo một vài sự tình, hắc nhưng thật giống như không có như thế nào nghe lọt, chỉ là tại trong đám người tìm kiếm một cái quen thuộc bóng dáng.

Tư Đồ Lan nhanh chóng cúi đầu, không muốn khiến hắc phát hiện mình, bất đắc dĩ trạm địa phương quá mức dựa vào phía trước, chính mình một thân quần áo cũng rất là rõ rệt, rất nhanh nàng tiện ý thức đến người nọ hướng bên này đi tới.

Tại nàng phía trước người đều cảm nhận được một loại lực áp bách, phân phân triều bên cạnh trốn, sợ hắc gần thêm bước nữa chính mình liền sẽ tang mệnh dường như, nhân trốn hơn , Tư Đồ Lan cả người liền bại lộ ở trong không khí, bao gồm nàng con kia thân rất dài thủ.

Tựa hồ đã sớm liệu định hết thảy, Mộ Tử Xuyên chậm rãi đi qua, ánh mắt thản nhiên dừng ở hai người nắm tay nhau thương, phía trên nhìn không ra có cái gì biểu tình, nhưng người bình thường đều biết hắc tại cố nén nộ khí.

Tăng một tiếng kiếm ra khỏi vỏ --

Nhìn hắc đột nhiên rút kiếm, Tư Đồ Lan cả người run lên, có chút không dám tin nhìn hắc.

Mộ Tử Xuyên trong tay cầm kiếm, mũi đao chậm rãi, chậm rãi dời đến Thâm Tâm nắm của nàng tay kia thương, không có đụng tới, thoát nhìn cũng rất là có chút dọa người, người chung quanh cũng có chút không rõ ràng cho lắm kinh hoảng.

Trong nháy mắt đó Tư Đồ Lan rất tưởng rút tay về được, lại phát hiện Thâm Tâm niết tay nàng niết thật chặt, tại như vậy uy hiếp hạ cũng không

chịu buông ra mảy may, hình như là ăn thuốc an thần giống nhau, không muốn thoái nhượng.

Mộ Tử Xuyên lại hướng xuống rơi xuống, Thẩm Tầm cắn răng, như trước bất vi sở động.

Tư Đồ Lan thật là có chút ngẩn người, tổng cảm giác hẫng không giống như là chính mình biết cái kia Thẩm Tầm, nhưng hiện tại lại thật sự không phải muốn những thứ này sự tình thời điểm, nàng nhắm chặt mắt, chầm chọc nói: "Ý mạnh hiếp yếu, Mộ Tử Xuyên, người quả nhiên cùng người chủ tử một cái đức hạnh."

Bị điểm danh nhân nghiêng đầu nhìn nàng, cười nhạo một tiếng, "Không cần cùng ta nói cái gì quân tử đạo nghĩa, nhược nhục cường thực, vốn là thế giới này cách sinh tồn, người nhận cũng phải nhận, không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận."

"Phải không?" Tư Đồ Lan cũng không thèm nhìn hẫng một cái, "Trong viện này tất cả mọi người hận người, người cảm thấy cao hứng sao?"

Đối phương ngẩn ra, không trả lời.

"Ta cũng hận người, người cao hứng sao?"

Mộ Tử Xuyên mi phong rung mình, thật nhanh nhìn nàng một cái, sau đó khởi thủ liền đem nàng khiêng ở trên vai, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, như là nâng lên một bao tải đại mẽ như vậy tùy ý.

Thiên toàn địa chuyển chỉ gian, Tư Đồ Lan thất kinh mở mắt, đột nhiên phát hiện mình thủ còn bị Thái Tử niết ở trong tay, như vậy vững chắc mà không khả tách ra.

Thẩm Tầm đầy mặt hoảng sợ nhìn hẫng Lan Lan bị người khác khiêng lên, chính mình lại bị nhân trói chặt mà không có thể động, chỉ có thể sử

dụng hai tay đi kéo nàng, miệng khấn trương hô: "Lan Lan người đi đâu..."

Mộ Tử Xuyên khiêng nàng hướng phía trước đi hai bước, lại cảm nhận được một cổ không nhỏ lực cản, nhìn lại, Thẩm Tầm cả người đều nhanh bị bắt lại đây, chỉ vì bắt lấy Tư Đồ Lan tay kia, trong nháy mắt đó, Mộ Tử Xuyên thậm chí còn cảm giác có chút buồn cười.

Vì thế hắn liền thật sự nở nụ cười, quay đầu đi, dán tại bên tai nàng nhẹ nhàng mà nói một câu.

"Lan nhi, người như thế nào sẽ yêu phải loại này rác rưởi đâu."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan đột nhiên phần nộ trướng lớn mắt, hướng hắn quát: "Mộ Tử Xuyên! Người có bản lĩnh nói lại lần nữa xem!"

Tác giả có lời muốn nói: yên tâm Đông cung sẽ không chết người. . . .
A men

Mấy ngày nay chủ yếu là thi bằng lái khoa 1QAQ tại dạy điều khiển cùng trường học trung bốn ba, làm trẻ nãi càng văn, kết quả... Kết quả ta còn chưa khảo quá! ! ! !

Chương 51 thái tử phi rơi đài

Nghe được rác rưởi hai chữ thời điểm, Thẩm Tầm liền cúi đầu, hắn hoàn toàn không biết nên như thế nào đi phản bác, vừa ý để lại mặc danh ghen đến mức hốt hoảng, nhưng hắn lại là cảm giác mình cho Lan Lan mất mặt, mà không phải bởi vì bị nhục mạ mà phần nộ. Lại nghe thấy Lan Lan như vậy che chở hắn, đáy lòng lại mặc danh dễ chịu một ít.

Thẩm Tầm cảm giác mình thực uất ức, lại cũng không có cách nào đi thay đổi sự thật này. Môi mỏng giật giật, cuối cùng là cũng không nói gì xuất khẩu.

Người chung quanh tất cả đều câm như hến, không dám phát ra một điểm thanh âm, sợ mình vừa nói, trước mắt cái này nam nhân đáng sợ liền muốn lấy tính mệnh của bọn hắn. Bất quá hôm nay thật là có chút kỳ quái, đầu tiên là thái tử phi, vừa thấy chính là đã sớm đầu phục Hoa Xương vương, nhưng Thái Tử lương đệ lại là thế nào một hồi sự? Như thế nào sẽ cùng loại này loạn thần tặc tử khúc mắc cùng một chỗ đâu... Xem ra Thái Tử thật sự là mang theo hảo năm thứ nhất đại học đỉnh nón xanh.

Bát quái chi tâm xưa nay có chi, chẳng sợ bọn họ sắp sửa đổi mặt với không biết vận mệnh, vào thời khắc này cũng không nhin được có chút xem nào nhiệt tâm lý.

Bắc Phong sừ sừ từ bên cạnh thổi qua, nhất quyết không tha tuổi trên cổ, rất nhiều người cũng không nhin được run run.

Mộ Tử Xuyên ánh mắt nguy hiểm híp đứng lên, có chút khinh miệt nhìn nàng một cái, "Nói lại lần nữa xem, người thì có thể thế nào?"

Tư Đồ Lan bị Mộ Tử Xuyên khiêng lên, thủ lại bị Thẩm Tâm gắt gao nắm , cả người trình một bộ quái dị tư thái, hai tay ức chế không được run rẩy, liên một câu cũng nói không ra đến, cẩn thận ngấm lại, nàng cũng quá thật... Không thể lấy hắn thế nào.

Hắn là người thẳng, nàng là tù nhân, này đã muốn không thuộc về có thể cò kè mặc cả phạm vi.

Mộ Tử Xuyên không lắm để ý quay đầu, nhìn về phía Thẩm Tâm, lần này lại không có nói châm chọc, chỉ là thượng hạ quan sát hắn một phen, cuối cùng, trong lòng còn có chút phát lạnh.

Nàng như vậy để ý hắn, mình còn có vấn đề đời sống sao.

Mộ Tử Xuyên trong lòng làm một phen so đo, lại quay đầu qua, tại Tư Đồ Lan bên tai nhẹ giọng nói: "Làm cho hắn buông tay, ta liền bảo hắn

không chết."

Như vậy điều kiện trao đổi thật sự quá mức kỳ quái, Tư Đồ Lan nhất thời ngây ngẩn cả người, bá ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Tầm, ánh mắt hần vẫn là như vậy chân thành mà sáng sủa, mang theo hóa đều không thể tan biến thâm thâm quyến luyến, có tín nhiệm, còn hữu ái.

Bị nắm chặt tay thượng trước sau như một ấm áp, đáy lòng lại hàn như băng diều, nàng là lần đầu tiên gặp phải như vậy gian nan lựa chọn, cho dù biết tiền phương chờ đợi chính mình là cái gì, cũng tất yếu làm ra lựa chọn.

Buông tay, hần sẽ không chết.

Đó là nàng đời này yêu nhất Tầm nhi, liền tính nàng chết , hần cũng không thể chết.

Tư Đồ Lan bị người khiêng trên vai không thể động đậy, đầu chậm chậm rũ xuống, như là qua nhiều năm như vậy mỗi một không chịu nổi kết quả, cũng như là đối với vận mệnh thỏa hiệp, nàng không có quyền lực, càng không phải là cái gì đỉnh thiên lập địa nữ trung hào kiệt, không có biện pháp nào khác, cũng không có đường khác có thể đi, chỉ có thể lựa chọn bảo toàn hần một con đường.

"Tầm nhi, buông tay." Thanh âm của nàng trước sau như một thanh lãnh, mang theo vài phần không tha kháng cự ngữ điệu.

Không biết đây là không phải nàng một lần cuối cùng yêu cầu hần, tại vận mệnh chung kết phía trước, hết thảy tất cả đều là không biết, giống như là khắp thiên hạ cũng không biết Hoa Xương vương vì cái gì sẽ ở phía sau bức cung giống nhau.

Thẩm Tầm kinh ngạc nhìn nàng, môi mỏng vừa động, theo bản năng hỏi: "Vì sao..."

Tư Đồ Lan bị hỏi trụ, nàng không biết nên như thế nào trả lời hẳn, sợ hẳn biết chân tướng sau sẽ không chịu nổi lòng tay, chỉ có thể tùy tiện tìm cái lý có nói: "Thủ đau."

Thẩm Tầm triệt để gây ngăn cả người, theo bản năng thả lỏng tay mình, hẳn vừa thả lỏng, Tư Đồ Lan liền đem chính mình tay trườ trở về, động tác mau làm cho hẳn nhất thời không có phản ứng kịp.

Thẩm Tầm lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, hai tay chậm rãi rủ xuống, xem ánh mắt của nàng như là đang nhìn một người cho tới bây giờ cũng không có đã gặp người xa lạ, như vậy mê vọng mà lại ai lạnh.

Sau đó trở mắt nhìn cái kia một thân nhung trang nam nhân mang theo nàng chậm rãi đi xa, cho đến biến mất tại ngoài cửa viện, cũng không gặp lại.

Lâm Nhu cùng Châu Dữu khóc hô hai tiếng lương đệ, liền bị ngập không có ở tiếng người trung, như thế nào cũng không nghe được .

Vừa tránh khỏi ánh mắt hẳn, lại mơ hồ nghe có người đang kêu chính mình, Tư Đồ Lan trong lòng quặn đau vô cùng, nhìn xuống mãnh liệt mà ra nước mắt, một bàn tay kháp tại Mộ Tử Xuyên trên vai, lại một câu cũng nói không ra đến.

Mộ Tử Xuyên không có đình chỉ đi tới bộ pháp, chỉ là quay đầu đi liếc nàng liếc mắt nhìn, cười lạnh nói: "Trút cảm phiền sao? Khí lực còn chưa đủ ác đâu."

Nghe như vậy khiêu khích, Tư Đồ Lan hung hăng tăng thêm trên tay mình lực đạo, đem hẳn tưởng tượng thành một cái thông du bánh lớn, tuyệt không mềm lòng, tốt nhất là có thể cắt đứt hoặc là kháp ra du đến, như vậy tài năng một hiểu biết nàng mỗi hận trong lòng.

Cước bộ như trước vững vàng như thoi đưa, Mộ Tử Xuyên lông mi lại nhẹ nhàng nhú lại, ngữ khí thậm chí mang theo chút bất đắc dĩ: "Lúc trước rõ ràng là người trước phản bội ta, ta cũng còn không chuẩn bị tìm người tính sổ, người đồ tiên phát chế nhân. Tư Đồ Lan, người thật đúng là đủ khả năng."

Tư Đồ Lan nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, lúc này cũng bị hắn những lời này làm có chút phát mộng, không khỏi chậm rãi buông lỏng ra tay mình, hắn những lời này nói không sai, đúng là chính mình trước thực xin lỗi hắn, cứ việc không phải là của nàng bản ý, nhưng trước sai thật là nàng.

Nhưng kia đều là sự tình trước kia, mọi người đều là rộng rãi nhân, hảo tự hảo tán cũng liền mà thôi, làm gì dây dưa đến bây giờ đâu.

"Người muốn mang ta đi nơi nào."

Mộ Tử Xuyên không để ý nàng, đi tới địa phương mới dừng lại cước bộ, đem trên người nhân chậm rãi để xuống, chung quanh huyết nghiêu Vệ đều là một thân nhung trang, trạm như cọc tiêu, kỷ luật nghiêm minh, so với bên trong kia vài cái thoát nhìn tốt hơn nhiều, rõ rệt không phải một người dạy dỗ quân kỷ.

"Xem hảo nàng."

"Là."

Chung quanh tất cả đều là nam nhân, đối mặt như vậy ác liệt hoàn cảnh, Tư Đồ Lan ngồi dưới đất cả người run lên, không tự chủ triều sau rút một cái, tại trong cung thời điểm, bên người phần lớn đều là nữ tử, bình thường đều là âm khí tương đối trọng, như bây giờ tình huống, thật sự là làm cho nàng có chút kinh hoảng.

Cũng không biết Thẩm Tầm hiện tại thế nào, càng không biết nghênh đón chính mình sẽ là cái gì.

Mộ Tử Xuyên vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, thủ lại đột nhiên bị người kéo lại.

Cái kia độ cao rõ rệt chỉ có ngôi Tư Đồ Lan mới có thể đến, trong tay ấm áp như vậy, cùng dĩ vãng giống nhau nhẵn nhụi, lại nhỏ lại nhuyễn, cùng hân thô ráp bàn tay to tạo thành tiên minh đối lập. Không khỏi để người nhớ tới qua lại những kia tốt đẹp hồi ức, từng giọt từng giọt, nhất ngôn nhất ngữ.

Mộ Tử Xuyên trong lòng vui vẻ, có chút khẩn trương quay đầu lại, nửa là châm chọc nửa là chờ mong hỏi: "Như thế nào, Lan nhi luyện tiệc ta?"

Tư Đồ Lan vừa nghe những lời này, theo bản năng muốn buông tay ra, lại nhịn được, chỉ có thể ghen ngào nói ra chính mình thỉnh cầu, miệng lẩm bẩm nói: "Có thể hay không đừng giết bọn họ..."

"Van cầu người, đừng giết bọn họ..." Cửa nàng khẩn cầu có chút hèn mọn, lại không từng lùi bước.

Đáy lòng không còn, Mộ Tử Xuyên rất nhanh khôi phục dĩ vãng biểu tình, bình tĩnh lại bình tĩnh, sắc mặt của hắn chuyển biến quá nhanh, mau để người cho rằng vừa kia ngăn ngại tươi cười chỉ là một ảo giác.

"Làm một cái chiến lợi phẩm, yêu cầu của người tựa hồ có chút nhiều lắm." Hắn trong miệng không lưu tình chút nào phun ra mấy chữ này, không có bất cứ nào phản chuyển đường sống.

Chiến lợi phẩm?

Tư Đồ Lan cả người cứng đờ, cầm tay hắn có đôi chút vi phát run, sau một lúc lâu, buông tay ra tự giễu cười.

Sau một lúc lâu, Tư Đồ Lan buồn bã nói: "Nhiều năm như vậy không thấy, người thật đúng là trở nên càng ngày càng không biết xấu hổ. Bắt buộc người khác đi theo người sự tình, không cảm thấy thực đáng thương rất đáng cười sao?"

Trên tay không còn, Mộ Tử Xuyên nghiêng đầu lẳng lẳng nhìn nàng, lúc này nhưng không có lên tiếng. Mi phong như xa sơn, thiết giáp hình như có hàn quang chảy qua, luôn luôn anh khí bức người đôi mắt cũng đang lúc này có chút mệt mỏi không chịu nổi.

Ta nghĩ bảo trụ người, cũng chỉ có thể làm như vậy. Người tưởng nói như thế nào liền nói như thế nào, đều tùy người.

Không có biện pháp, đây chính là ta yêu.

Là lồng giam, cũng là chấp niệm.

XXXX

Mộ Tử Xuyên hướng Hoa Xương vương phục mệnh thời điểm, đã là ban đêm, mới vừa đi gần hai bước, lại phát hiện hắn đang cùng Hoắc Thanh Thu đối thoại, vì thế lặng lẽ đứng ở một bên không có xen mồm, trừ tự thân tốt quân kỷ tu dưỡng, nhiều hơn lại là muốn nhìn một chút chê cười.

Hoa Xương vương chậm rãi hướng phía trước đi tới, biểu tình cũng rất là có chút cổ quái, vừa mang theo chút không kiên nhẫn, lại có chút bất đắc dĩ, Hoắc Thanh Thu bận rộn không ngừng theo thượng hắn bộ pháp, miệng dụi dụi nói: "Vương gia, ngài hôm nay là làm sao..."

Hoa Xương vương không để ý nàng, một đôi Ưng Nhân thẳng tắp nhìn về phía trước, tựa hồ là tại cân nhắc chính mình sự tình, rõ rệt không

có đem người bên cạnh đương một hồi sự.

"Thu nhi đều mang thai ngài hài tử, nay đại nghiệp dĩ thành, nên cho Thu nhi một cái danh phận thôi?" Nàng ghé sát vào hắc bộ pháp, tận lực làm cho chính mình thanh âm càng kiều mỹ một ít, làm cho hắc nhớ lại những kia ngọt nị qua lại, nhớ lại hắc từng nói qua mà nói.

Hoa Xương vương cũng mới chậm rãi quay đầu, thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, than Viễn Sơn mi, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, như vậy ngũ quan xinh xắn xúm lại xinh đẹp để người không chuyển mắt. Vẫn là trước sau như một xinh đẹp như hoa, trong thiên hạ cũng khó có thể vừa thấy mỹ nhân, vừa có mưu lược lại có thủ đoạn.

Chỉ tiếc, đã không có giá trị lợi dụng .

"Người muốn như thế nào chứng minh, đó chính là bản vương hài tử?"

Hoắc Thanh Thu ánh mắt đột nhiên trừng lớn, không dám tin nhìn hắc, trước mắt người kia nhẹ nhàng băng quơ một câu, đánh nát nàng tất cả mộng.

"Người cùng Thái Tử viên quá phòng sự tình, trong cung biết rõ, bản vương cũng biết. Nể tình người còn có công phân thượng, bản vương không nghĩ với người so đo, về phần danh phận... Bản vương luôn luôn chỉ thích sạch sẽ nữ nhân, đối hàng đã xài rồi không có gì quá lớn hứng thú, người là tưởng bởi kia đoán mệnh Thái Tử đi tìm chết, vẫn là ra cung tự sinh tự diệt, cũng có thể."

Chính mình chủng hạ bởi, cũng là chính mình kết quả, lúc trước viên phòng sự tình lừa gạt mọi người, lại cũng tạo cho giờ khắc này vận mệnh.

Hoa Xương vương ngữ khí bình tĩnh như là đang thảo luận một viên cải thảo, nghe vào người khác trong tai lại Ngũ Lô oanh đỉnh, Hoắc Thanh Thu hơi có chút tuyệt vọng hướng phía trước đi hai bước, muốn cùng trước

kia giống nhau hướng trên người hấn thiếp: "Vương gia... Ta mang thai ngài cốt nhục a... Người không tin phải không, không tin phải không... Người không tin phải không?"

Hoa Xương vương ghét bỏ đẩy ra dánh lên đến thân mình, vô tình phân phó nói: "Đem nàng trước dẫn đi, mấy ngày nữa xử trí."

Hoắc Thanh Thu bị người tha lúc đi, ánh mắt ngây ngốc tượng cái bệnh nguy kịch nhân, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng không nghe được, mẫn đầu óc tất cả đều là cái kia miếu đồ nát ban đêm, người nam nhân kia bá đạo ghé vào trên thân thể của nàng, ưng thuận thế gian vinh cực chi vị.

"Bản vương quân lâm thiên hạ chi nhật, cũng sắc phong người làm hậu là lúc."

Là này sao nhiều năm qua bỏ ra chính mình hết thảy, xâm nhập địch doanh, không tiếc bán chính mình, đổi lấy một câu mấy ngày nữa xử trí.

Ha ha.

Ha ha ha ha.

Thật sự là buồn cười a...

Hoắc Thanh Thu trừng mắt nhìn bị người tha đi, liên mí mắt cũng không nháy mắt một chút, cười bừa bãi mà lại thâm trầm. Kỳ thật nàng nguyên bản cũng là có thể làm hoàng hậu, chẳng sợ trượng phu là ngốc tử, cái gì cũng không hiểu, ít nhất sẽ không trí nàng vào chỗ chết. Dù sao cũng dễ chịu hơn như bây giờ bị thảm kết cục, nàng sớm nên tin vào cái kia hoạn quan nói lời nói, nàng sớm phải biết không có cái gì tốt kết quả, nhưng vẫn là ôm như vậy một tia hi vọng, tự tay hủy mất chính mình hết thảy.

Thẩm Kiêm, thế gian tất cả mọi người nói người lòng dạ ác độc, biết được người thí phụ thí huynh ta lại cố tình không tin, nghĩ đến người yêu ta, cho nên vĩnh viễn sẽ không đổi với ta xuống tay, giờ khắc này, ta rất cuộc hiểu rõ.

Người yêu chưa bao giờ là người, người yêu chỉ có địa vị.

Thẩm Kiêm, người chờ cho ta!

Ta có bản lĩnh giúp người đoạt được cái này chí tôn vị trí, cũng có thể, hủy diệt người.

...

Cái kia quần áo sáng rõ thân ảnh biến mất ở trong tầm mắt, Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên khe khẽ thở dài một hơi, cũng không biết thật sự thán người khác, hay là đang thán chính hản.

"Thở dài cái gì." Hoa Xương Vương Tiểu quay đầu lại, nhìn mình đặc lực ái tướng, phảng phất vừa cái gì cũng không có từng xảy ra giống nhau, chỉ là lạnh nhạt hỏi, "Đông cung bên kia xử lý thế nào."

Mộ Tử Xuyên ngẩng đầu, trước mắt chợt hiện ra Tư Đồ Lan mặt, vài phần nôn nóng, vài phần cầu xin.

Hản đáy lòng mềm nhũn vài phần, truyền đến một tiếng trầm thấp than thở, do dự thật lâu mới nói: "Thuộc hạ cho rằng, không thích hợp sát戮."

"Nga?" Hoa Xương vương có chút tò mò nhìn hản một cái, "Quân sư nói, địa phương khác cũng không có cái gọi là, chỉ có Đông cung nhân hản phải chết không thể, trăm thảo muốn trừ tận gốc, người lúc ấy nhưng không có đưa ra cái gì phản đối ý kiến, lúc này như thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý?"

Mộ Tử Xuyên chỉ có thể nói: "Nhìn thấy rõ ràng nhân, mới phát giác có điều không ổn."

"Nếu là người có thể cho cái hảo cố, bản vương ngược lại là có thể thuận của người ý tứ."

"Vương gia căn cơ không ổn, như vậy thảo gian nhân mạng sự tình nếu là truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ chọc cho dân chúng bất mãn, Thái Tử tuy rằng gánh vác thí phụ tên tuổi, nhưng dân chúng trung không tin nhân vẫn là chiếm đa số, nếu vào thời điểm này truyền ra Thái Tử chết bất đắc kỳ tử tin tức, chỉ sợ sẽ đối vương gia bất lợi." Mộ Tử Xuyên tận lực làm cho chính mình mà nói nghe vào tai càng có căn cứ một ít, cứ việc đây chẳng qua là hấn lâm thời thay đổi chủ ý, không có trải qua cái gì suy xét, "Từ xưa đến nay, thành lập bất kỳ một chánh quyền nào, dân tâm vĩnh viễn đều là trọng yếu nhất, vương gia nếu là được dân tâm, cần chính yêu dân, chẳng sợ Thái Tử muốn trở lại vị trí cũ, dân chúng cũng sẽ không đồng ý."

"Những lời này nói rất đúng!" Hoa Xương vương sờ sờ chính mình kia thiếu đáng thương hắc râu, hài lòng cười cười, "Bản vương cũng hiểu được quân sư phương pháp thật sự quá mức dã man, mà thôi mà thôi, Thẩm Tầm tiểu nhi cũng bất quá là ngốc tử, ngay cả hấn phụ thân đều thua ở trên tay ta, cho dù có thể ngoại cao nhân giúp hấn, cũng thực không bay ra khỏi cái gì đại lãng."

"Huống hồ ta Thẩm thị hoàng tộc nay cũng liền còn lại ta cùng hấn hai người, thân nhân chết quá nhiều, tâm cũng có chút mệt. Bản vương cũng không phải cái gì thích thảo gian nhân mạng nhân, trước áp tiến thiên lao, tạm thi hành xử trí đi."

Nghe xong, Mộ Tử Xuyên phương thở dài nhẹ nhõm một hơi, chấp tay nói: "Là."

Hoa Xương vương tựa hồ nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt có chút quỷ dị nhìn hắn một cái: "Nghe nói, người đem nàng mang đi?"

Mộ Tử Xuyên sửng sốt, lại không có phản bác, chỉ lẳng lặng đứng ở tại chỗ, phảng phất cho hắn cái gì xử trí cũng không có cái gọi là đường như.

Hoa Xương vương lại không có truy cứu lỗi lầm của hắn, chỉ là ngẩng đầu nhìn trời, dài dài thở dài một hơi: "Đại trưởng phu hà hoạn vô thể, người đây cũng là cần gì chứ."

"..."

Tác giả có lời muốn nói: ngày hôm qua trời lại càng không đi lên, hôm nay hắn là còn có...

Thái Tử khôi phục đếm ngược thời gian bắt đầu _(:3"

∠

)_

Chương 52 tù nhân

Hắc ám mà ẩm ướt thiên lao lần đầu nghênh đón nhiều như vậy tôn quý gương mặt, lui tới ngực tốt ôm ngực nơm nớp lo sợ làm việc, sợ ra nửa điểm sai lầm.

Chê cười, đây chính là Hoa Xương vương tự mình ra lệnh, Hoa Xương vương là ai, đó là nay Đại Chu chủ nhân chân chính! Lấy nhiếp chính vương chi vị ủng quân trăm vạn, trong triều cửu thành quan viên đã sớm âm thầm đầu nhập vào đối tượng, nay tiên đế vừa đi, thuận lý thành chương bức cung tạo phản, không nói đến hắn khởi sự lý do chính không

chính đáng, nhưng liền hăn quyền thế đến xem, không có lý do gì cũng đã thành lý do.

Ai còn dám nói nửa chữ không? Đó cũng không phải là cùng bản thân tính mạng không qua được sao?

Về phần bị tù cấm Thái Tử cùng hoàng hậu... Ngục tốt thật sâu thở dài một hơi, nhất thời có loại "Cảnh còn người mất mọi chuyện hưu" tang thương cảm, thế gian này vạn sự thật sự là khó mà nói a, cái gọi là hoàng đế thay phiên làm... Nga không, phong thuỷ luân lưu chuyển, năm nay đến nhà ta, nguyên bản cao cao tại thượng chủ tử trong một đêm thành tù nhân, này chênh lệch thật sự là có điểm đại, chỉ có thể nói kia Hoa Xương vương Thẩm Kiêm coi như nhân nghĩa, không có đương trường lấy tánh mạng của bọn họ, chỉ là tạm thi hành giam giữ, cách một ngày lại đi xử trí, làm cho bọn họ sống lâu mấy ngày, tìm thể diện điểm chết kiểu này, coi như là cho Hoàng gia lưu vài phần mặt mũi.

Chỉ tiếc nha, sống lâu mấy ngày, cũng cuối cùng là phải chết .

Thời đại này chính là như vậy, thắng làm vua, người thua làm giặc, về phần sách sử sẽ như thế nào viết, tự nhiên sẽ có người đi cảnh thái bình giả tạo, cũng liền không cần bọn họ những này hạ tầng xã hội người đi quan tâm. Ngục tốt đuổi thắt lưng, từ lưỡng phiên trước cửa sắt đi qua, trung gian kia một đồ thật dày tường, nhần tâm tách rời ra mẹ con hai người, trong không khí trầm mặc có thể nghe nơi xa tiếng bước chân, không ai nói chuyện, tự nhiên cũng đều không có nhận thấy được sự tồn tại của đối phương.

Mới vừa đi hai bước, xa xa bỗng nhiên truyền đến vài phần ánh sáng, kia ngục tốt hí mắt nhìn sau một lúc lâu, nhất thời sợ tới mức tè ra quần chạy vội qua, động tác ân cần mà lại kích động, bên qua mới phát hiện chính mình khẩn trương nói không ra lời, may mà Hoa Xương vương giống

như tâm tình rất tốt, cũng không có cùng hăn so đo, tùy ý phất phất tay liên hướng phía trước đi qua.

Hăn độn mây giày đi ở âm lãnh ẩm ướt dừng đạo trung, phát ra một lần lại một lần nặng nề thanh âm, như là mặt không chút thay đổi Tu La tiến đến lấy mạng, đi đến một vị trí, hăn mới dừng lại cước bộ, cúi đầu nhìn qua.

"Hoàng tấu trụ còn thói quen?"

Vừa nghe được thanh âm, Phó Tương Vân bá ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước mặt cái kia hận thấu xương nam nhân, lại vẫn trầm mặc, không đi trả lời hăn kia khiêu khích.

Thẩm Kiêm ứng mục thẳng tắp nhìn qua, trong miệng như ánh mắt hăn bình thường tàn nhẫn mà lạnh lùng, đối trá cực kỳ: "Nếu là trụ không quen trụ thiên lao, thần đệ có thể phái người cho người đưa mấy giường hoa quý đệm chặn đến, a... Bản vương quên mất, hoàng tấu xuất thân cao quý, chính là mấy giường đệm chặn như thế nào thỏa mãn người, khả cần đưa vài cái nam sủng đến cung ngài tiêu khiển?"

Hăn trong lời nói mang thứ, cũng không biết là an được cái gì tâm.

Phó Tương Vân giận dữ phản cười, phất phất tay áo liền từ địa thượng đứng lên, cách đông cứng địa tinh hàng rào sắt một phen nắm chặt hăn cổ áo, Hoa Xương vương vốn cũng không cao, thẳng cư giao lĩnh lại chột bị người toàn lên, đổ trong lúc nhất thời mất khí thế.

"Lang tâm cầu phế gì đó, ta phi!" Phó Tương Vân ngẩng đầu, khí thế lại may mắn không giảm năm đó, mơ hồ vẫn là cái kia ngạo khí bức người đương triều hoàng hậu, ở một người bên trên, vạn nhân dưới, sở cửa ra nói không dám có bất kỳ nhân phản kháng hoặc vi phạm.

Vừa mới dứt lời, cách vách nhà tù mơ hồ truyền đến vài tiếng sột soạt thanh âm, như là có người nghe cái gì thanh âm quen thuộc, khẩn trương triều này phương hướng này bò tới, nôn nóng mà lại kinh ngạc.

Thẩm Kiêm bị người lôi cổ áo, lại như cũ một bộ bình tĩnh tự nhiên bộ dáng, cười lạnh nói: "Hoàng tấu cử chỉ thật sự có vi lễ nghi, vừa lời này vậy là cái gì ý tứ, gọi được thần đệ không nghĩ ra."

Phó Tương Vân gắt gao níu chặt hãn cổ áo, trong miệng càng lưu sượng, hai tay run đến mức càng phát ra lợi hại, "Soán vị! Không có quan hệ! Kia bất quá là cái hư vị mà thôi, ai tọa đều là như nhau. Bản cung hiện tại chỉ hỏi người một câu, tiên đế có phải hay không người hại chết ! Hãn phải chăng người hại chết !"

Nữ tử thê lương chất vấn thanh quanh quần tại ẩm ướt dừng đạo bên trong, một lần lại một khắp nơi vang vọng, tại âm u thiên lao trung có vẻ như vậy đáng sợ mà lại thê thảm, cách vách nhà tù dài gầy hắc ảnh rõ rệt cứng cứng chờ, tựa hồ cũng tại chờ đợi người kia trả lời.

"Muốn làm cái minh bạch quỷ, cầu ta a." Thẩm Kiêm cười lạnh một tiếng huy mở tay nàng, không mẫn không lạt đáp, "Nhân sinh không gì hơn cái này, sớm đi vẫn đi đều là đi, bản vương bất quá trước thời gian đưa hãn lên đường, có gì không thể. Nếu người là tướng hãn, đại khả trở xuống đi bồi hãn, tại bản vương trước mặt quỷ rỗng quỷ gào gì."

Phó Tương Vân bị một chương huy ở trên mặt đất, cả người cũng có chút phát mộng, cái này trả lời xong toàn liền tại dự kiến bên trong, sở dĩ đi cầu chứng, cũng chỉ là của nàng chấp niệm mà thôi. Trong nháy mắt đó nàng đã muốn tâm như tro tàn, nếu không phải còn nhớ mong Thẩm Tâm hạ lạc, sớm ở Hoa Xương vương lãnh binh mà vào thời điểm, nàng liền tưởng xong hết mọi chuyện . Nhưng nàng không phải Tần đau thương, không có can đảm kia vì tôn nghiêm mà chết, nàng còn có nhi tử, còn có thế gian này duy nhất vươngng bạn.

Cách vách nhà tù hắc ảnh tử giệt giệt, đột nhiên dán tường đem bàn tay lại đây, cổ tay áo vải dệt thật sự quá mức quen thuộc, Phó Tương Vân lẳng lẳng nhìn sau một lúc lâu mới phản ứng lại đây, lão đảo bò lết xông đến, cầm lấy con kia thò lại đây thủ, hoàn toàn không pháp tường tượng này đã từng là cao quý mà kiêu ngạo một quốc chi mẫu.

Thẩm Tâm toàn thân đều dán tại trên tường, một bàn tay lướt qua lưỡng đạo hàng rào, bị mẫu thân gắt gao ôm vào trong ngực, hắc không nói gì, lại thủ giệt giệt, tiểu tâm dục dục đi sờ mặt nàng, giống như có chút ẩm áp nước mắt, song này quen thuộc khuôn mặt, tuyệt đối là hắc mẫu hậu.

Nhìn không thấy đối phương, lại có thể dán mặt tường cảm thụ đối phương độ ẩm, phảng phất lại trở về sinh ra phía trước, mẹ con liên tâm, gần bó kề cận bên nhau.

Tại đây âm lãnh ẩm ướt địa phương, khó được có như vậy ôn nhu hình ảnh.

"Cờ nào cảm động một màn a, chỉ tiếc, các người thời gian cũng không nhiều ." Thẩm Kiêm thuở nhỏ tang mẫu, lúc này không biết là xuất phát từ cái gì tâm tính, hừ lạnh một tiếng nhân tiện nói, "Đem mẹ con các người giam chung một chỗ, bản vương thật đúng là quá mức nhân từ."

Phó Tương Vân không để ý đến hắc châm chọc khiêu khích, chỉ là khóc đem mặt dán tại nhi tử trong lòng bàn tay, đó là nàng tại đây thế gian duy nhất quyến luyến, chẳng sợ chỉ có cuối cùng một khắc, cũng không muốn buông ra tay hắc.

Hoa Xương Vương Tĩnh tĩnh nhìn một hồi, tựa hồ cũng hiểu được chính mình có chút dư thừa, sắc mặt lúng túng đứng sau một lúc lâu, không nói thêm gì nữa liền xoay người rời đi, hắc vốn là tính toán lấy người thẳng tư thái tìm đến tìm tồn tại cảm , nhưng trước mắt tràng cảnh này, cũng làm cho hắc có chút không thể nào nói lên.

Nhưng là có năng lực như thế nào đây, cũng đã là hẩn dưới bậc chi tũ, còn trông cậy vào sống ra ngoài sao.

Hoa Xương vương thân ảnh biến mất tại bóng ma bên trong, Thẩm Tầm mới nhỏ giọng đã mở miệng, cách một đạo thật dày tường đất kêu: "Mẫu hậu."

Phó Tương Vân vội vàng nghẹn ngào đáp lại: "Mẫu hậu ở trong này, Tầm nhi không sợ..."

Thẩm Tầm điềm lượng một lát, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Phụ hoàng là hẩn hại chết sao..."

Phó Tương Vân sửng sốt một lát, không biết hẩn hiểu hay không việc này, càng không biết hẩn là như thế nào cùng hẩn giảng, chỉ là đơn giản "Ân" một tiếng, có lẽ chính nàng trong lòng cũng có bóng ma, không muốn nhắc lại những chuyện này. Chung quy, Thẩm Tầm hiện tại cái gì cũng không biết, liên bảo mệnh đều là thời điểm khó khăn, chẳng lẽ còn làm cho hẩn đi báo thù phục quốc sao.

Một cái ân tự, đầy đủ giải thích rất nhiều thứ, kia một đầu Thẩm Tầm đột nhiên trầm mặc, tay phải mặc như cũ 2 cái hàng rào, trong không khí lại an tĩnh có thể nghe thấy chục ngoài trượng tiếng hít thở.

Thẩm Tầm tay trái đột nhiên toàn lên, trong bóng tối, phảng phất có thứ gì tại lặng yên phát sinh.

Nơi này không có gió, dày đặc mà thon dài lông mi nhẹ nhàng giật giật, cao ngất cánh mũi thẳng vào mi tâm, mâu trung tựa hồ có chút u ám quang chớp động, nhưng chỉ là như vậy một cái chớp mắt, liền khôi phục dĩ vãng hắc ám thâm uyên.

Có lẽ thời điểm từ nay về sau một ngày nào đó, càng có lẽ liền tại đây một khắc, có cái gì đó tại lặng lẽ biến hóa, những kia phủ đầy bụi rất nhiều

năm mộng cảnh, những kia đánh vỡ sinh tử mà đến ban sơ linh hồn, đều ở đây từ từ lưu động, khâu , cũng cuối cùng tại mỗi một khắc phục hồi như cũ.

Cho đến, phá kén thành bướm.

XXXX

Loảng xoảng thang một tiếng, tinh mỹ đồ sứ bị hung hăng ném vỡ trên mặt đất, khả ngoài cửa vẫn không có phản ứng gì, Tư Đồ Lan tức giận vỗ môn, nhưng vô luận nàng như thế nào phản kháng, động tác lớn hơn nữa, cũng vẫn là liên tiến vào giải thích người đều không có một cái.

"Lang tâm cầu phế loạn thần tặc tử, liền coi như các người thẳng thiên hạ, cũng đồ không trụ dân chúng xa xăm chúng khâu! Tại trong cung bị hoàng hậu quan, ở trong này bị người quan, có thể hay không có điểm ý mới a! !!" Bị giam lâu, cả người nô tới cực điểm, vừa lo lắng lại lo lắng là lúc, Tư Đồ Lan nói cái gì đều mắng đi ra, "Mộ Tử Xuyên ta đi đại gia người ! Có cái tướng quân phủ người liền không nổi a, tùy tùy tiện tiện liền giam giữ người khác người suy xét quá người khác cùng môn cảm thụ sao!"

Không có nhân đáp lại nàng, trong không khí im lặng phảng phất vẫn luôn là nàng tại hát kịch một vai.

Nhưng sự thật thượng, Mộ Tử Xuyên đứng ở ngoài cửa, trong tay nâng một cái chứa đầy hoa quả cái đĩa, cước bộ rõ ràng cho thấy nửa đường đồn ở chỗ đó, muốn đi vào lại bị ghen nói không ra lời.

Càng là không ai để ý tới, Tư Đồ Lan càng là mắng hăng hái: "Mộ Tử Xuyên ta cho người biết, chẳng sợ người bây giờ có thể quan trụ người của ta, người cũng..."

Khóa sắt phát ra loảng xoảng đương một tiếng, môn đột nhiên liền bị nhân mở ra.

Tư Đồ Lan còn dư lại nói nhất thời nuốt trở vào, sau một lúc lâu, sắc mặt nhất hồng.

Nàng cho rằng ngoài cửa không có nhân... Cho nên đem mình lời muốn nói không hề cố kỵ mắng ra ngoài, cùng cái chửi đồng mục bà chanh chua hoàn toàn không có cái gì hai loại, nhưng là chỉ là lúng túng như vậy trong chốc lát, trong lòng lại dâng lên hừng hực nộ khí, đầu vừa nhắc liền trừng hướng về phía người trước mắt, cùng hăn nhìn nhau sau một lúc lâu, đột nhiên không nói câu nào liền hướng ra ngoài chạy.

Mộ Tử Xuyên phản ứng nhanh chóng thân thủ để ngang trước cửa, đem nàng vốn là nhỏ gầy thân mình chắn bên trong, không tha nàng có một tia nhúc nhích.

Nghiêng đầu nhìn nàng, buồn bã nói: "Tiếp tục chạy a."

Tư Đồ Lan một cái tay trói gà không chặt nữ tử, bị kích thích một điểm hình tượng đều không muốn , đột nhiên vừa cúi đầu liền cắn ở trên cánh tay hăn, kia lực đạo thật đúng là hạ ngoan tâm, nửa điểm tình cảm cũng bất lưu.

Bàn trái cây loảng xoảng đương một tiếng rơi xuống đất, nguyên bản tẩy sạch sẽ hoa quả bốn phía ngã nhào, rất nhanh đều dính bụi. Mộ Tử Xuyên mi phong cau, lại không có thu hồi tay mình, đầy mặt lạnh nhạt nhìn nàng như vậy chó cùng rứt giậu động tác, như là đang nhìn một hồi không có thanh âm chê cười.

Môi mỏng vừa động: "Tiếp tục cắn."

Biết hết thấy chỉ là uống công vô ích, Tư Đồ Lan nhất thời bỏ qua như vậy điên cuồng hành động, trực khởi liễu thân tử

, ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía trước, đôi mắt loại này đao thương bất nhập nhân, nàng bây giờ là một chút biện pháp cũng không có, phảng phất chỉ có tâm như tro tàn có thể hình dung nàng tâm tình bây giờ.

"Thái Tử ở đâu." Khôi phục bình thường Tư Đồ Lan câu nói đầu tiên là hỏi Thẩm Tầm, liên che giấu đều giảm đi.

Mộ Tử Xuyên lờm một cái địa thượng hoa quả, lại không có đi nhặt, chỉ hồi đáp: "Thiên lao."

Tư Đồ Lan yết hầu căng thẳng, cố nhịn xuống mũi chua xót, thiếu chút nữa liền muốn rơi lệ, "Người nói... Người nói chỉ cần buông tay hẳn sẽ không chết, vì cái gì muốn gạt ta..."

Mộ Tử Xuyên nhìn ánh mắt nàng, không có phản bác lời của nàng, chỉ là lẳng lặng đánh giá nàng.

Kỳ thật nàng một chút cũng không có biến, giống nhau linh động đôi mắt, giống nhau nói năng chua ngoa tính tình thật, nhưng vẫn là cảm giác có chỗ nào trở nên không giống nhau, có lẽ là xem ánh mắt mình thay đổi, càng có lẽ, là tâm đã sớm thay đổi.

Trong nháy mắt đó hẳn bắt đầu hoài nghi mình lựa chọn, có phải hay không có ít thứ mất đi liền vĩnh viễn mất đi, chẳng sợ như thế nào bù lại cũng đều vẫn hồi không xong.

Mộ Tử Xuyên hít sâu một hơi, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến hỏi một câu.

"Nếu ở trên trời trong tù nhân là ta, người có hay không sẽ cũng thương tâm."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan tựa hồ nghe đến trên đời này dễ nghe nhất chê cười, đầy mặt cười lạnh nhìn về phía hắc, không chút do dự hồi đáp: "Nếu người ở đây thiên lao, đó là lão thiên có mắt, là người trừng phạt đúng tội. Ta sẽ phi thường phi thường cao hứng."

Mộ Tử Xuyên trong lòng lạnh lùng, phía trên lại không có cái gì quá lớn phản ứng, thanh âm cũng là trước sau như một thanh lãnh lạnh nhạt: "Tư Đồ Lan, người thật là một bạc tình nhân."

Có vài nhân chính là như vậy, miệng nói để người khó chịu mà nói, nhưng trong lòng so ai đều phải khó thụ.

"Đối, ta chính là bạc tình." Tư Đồ Lan nâng lên đuôi mắt, đó là hắc chưa từng thấy qua xa lạ ánh mắt, "Điện hạ hiện tại sinh tử chưa biết, Mộ tướng quân ngài thật sự 'Công' không thể không. Cho nên liền coi như người đã cứu ta mệnh, ta cũng sẽ không lĩnh người nửa phần tình."

"Mộ Tử Xuyên, những lời này ta là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng cùng người nói, mời người nhớ kỹ, của ta mỗi một cái lời không phải là ở nói đùa, nếu người còn có nửa phần lý trí, thì nên biết ta là có ý gì." Nàng chậm rãi đem mặt chuyển trở về, ngữ khí bình tĩnh, từng từ nói, "Ta Tư Đồ Lan nếu đã muốn giả làm nhân phụ, vậy thì sinh là hắc người, chết là cái chết của hắc nhân, cho nên chẳng sợ hắc một đời đều là cái ngốc tử, ta cũng chỉ nguyện ý theo hắc."

"Người nghe rõ sao?"

Chương 53 Thái Tử khôi phục

U ám ẩm ướt thiên lao, tự nhiên là không có ngoại giới như vậy trống trải, ngẩng đầu cũng chỉ có thể nhìn thấy bốn phía phương vật, khô héo rơm cùng hoành thiết giang tiểu thiên song, Thẩm Tầm muộn không ra tiếng ăn mấy miếng ngực tốt đưa tới cơm tù, sau đó thặng một bộ phận thoát nhìn coi như ngon miệng đồ ăn, cách lường đạo hàng rào đưa qua.

Vô cùng đơn giản lời nói, lại là nhân gian tối ôn nhu hình ảnh.

"Mẫu hậu ăn ngon ."

Phó Tương Vân nhìn trước mặt đưa tới gì đó, tuy rằng nhìn không thấy nhân, nhưng trong lòng lại là xót xa lại là ấm áp, nâng tay ôn nhu đẩy qua, "Tâm nhi chính mình ăn, mẫu hậu đã muốn ăn no."

Thẩm Tâm biết mẫu hậu chưa bao giờ hội lừa hăn, vì thế ngoan ngoãn đem tay thu trở về, yên lặng đem trong chén còn dư lại đồ ăn đều ăn sạch , phát hiện thực vật cũng không thể xem tướng mạo, vì thế rất là thành thực nói: "Những thứ kia thật khó ăn."

Phó Tương Vân rất tưởng nói một câu khả năng về sau liên gì đó cũng chưa có mà ăn, nhưng vẫn là không đành lòng nói cho hăn biết tàn nhẫn như vậy sự thực, mặc dù hăn nhóm thật là đang chờ chết, thật sự chỉ là tại không lý tưởng, có ăn đã không sai rồi.

"Tâm nhi không sợ, chúng ta rất nhanh liền có thể đi ra ngoài, mẫu hậu hồi cung tự mình làm cho người ăn ngon, làm cho người đường chừng tô lạc, chừng lật phẩn cao còn có lá sen canh, mẫu hậu cam đoan... So ngự trù làm còn tốt hơn ăn."

Phó Tương Vân vừa nói chuyện, một bên căn môi dưới của bản thân, không nói ra được chột dạ cùng khẩn trương.

"Ân." Thẩm Tâm ngoan ngoãn đáp một tiếng, hăn đối với mẫu thân nói lời nói luôn luôn đều rất tin không nghi ngờ, giờ khắc này tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Mẫu hậu nói cho hăn làm lá sen canh, liền nhất định sẽ làm lá sen canh.

Mẫu hậu nói nàng sẽ làm so ngự trù ăn ngon, liền nhất định so ngự trù làm ăn ngon.

Phó Tương Vân càng nói càng cảm giác xót xa, đơn giản đem thân mình tựa vào trên tường, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được hân độ ấm, đó là trên đời này duy nhất có thể dựa vào tồn tại.

Có đôi khi cảm giác nhân sinh thật sự là một giấc mộng, mấy ngày phía trước vẫn là thế nhân mặt đều gặp không hơn một mặt Đại Chu quốc mẫu, mấy ngày sau biến thành ngục tốt cũng dám tùy ý khi dễ tù nhân. Phó Tương Vân nhắm chặt mắt, biểu tình cũng không có quá lớn lên xuống, kỳ thật cẩn thận tưởng tượng, thân phận địa vị, cũng bất quá là chút hư vật mà thôi, nhân một khi đi, cái gì cũng mang không đi, cần gì phải đi chấp niệm quá nhiều đâu.

Xa xa vài tiếng trọng điệp tiếng bước chân từ xa lại gần truyền đến, Phó Tương Vân nhắm mắt lại không có mở, cứ việc nàng biết kia đại biểu cho cái gì, lại không nguyện ý mở to mắt đi đối mặt.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng tựa hồ nghe nhìn thấy chính mình kia kịch liệt tiếng tim đập, thẳng đến những người đó đi tới trước mặt bọn họ, nàng mới chậm rãi mở mắt, nhìn thấy trong tay bọn họ nâng gì đó, phảng phất đã sớm đoán được cái gì, đáy lòng thâm nhiên cười.

Tâm nhi, thực xin lỗi a, mẫu hậu nói với người nói dối thế nhưng nhanh như vậy liền bị vạch trần .

Chúng ta không ra được, vĩnh viễn vĩnh viễn đều không ra được...

"Vương gia nói cho các người một cái thống khoái chết kiểu này, này lưỡng lạc thần tiên đan nhưng là nghiêu cốc chế ra , tuy nói là độc dược, cũng sẽ không cảm nhận được nửa điểm thống khổ, coi như là xứng đáng các người." Phía trước nâng đan dược nhân mặt không chút thay đổi nói

xong, liền chặm rãi ngồi chồm hồm xuống, "Nương nương, ngài chuẩn bị xong, liền lên đường đi."

Phó Tương Vân biểu tình rất nhạt nhìn hẩn một cái, nhìn sau một lúc lâu, xoay người tiến tới hàng rào trước mặt, đột nhiên vươn tay đỡ trong tay hẩn nâng cái đĩa, 2 cái thoát nhìn đen tuyền đan được nhất thời ngã nhào trên mặt đất, nàng ra sức hướng phía trước đi đủ, đem kia hai viên đan được toàn bộ chộp vào trong tay chính mình.

Không đợi người bên ngoài phản ứng kịp, nàng liền toàn bộ nhét vào trong miệng mình, một khắc kia, thậm chí có thể dùng lang thôn hổ yết để hình dung động tác của nàng , từ mặt đất nhật lên gì đó liền ăn, một điểm đều nhìn không ra nàng đã từng là như vậy cao quý hào phóng.

Thứ đó không khổ, thậm chí còn có điểm ngọt, Phó Tương Vân một bên nuốt một bên cười thảm, cảm giác mình thật sự là quá buồn cười, ăn Tầm nhi viên kia có năng lực thế nào, bọn họ còn có thể đưa mới đến, còn có thể có ngàn chủng vạn chủng chết kiểu này chờ của nàng Tầm nhi.

Nhưng là nàng chính là không nghĩ tận mắt thấy hẩn chết... Có thể làm cho hẩn sống lâu một khắc cũng là hảo .

Người bên ngoài đều ngây ngẩn cả người, còn chưa hề có thấy nhân ăn độc được cũng có thể như vậy khẩn cấp , chỉ là này thần tiên đan là Hoa Xương vương thiên tân vạn khổ từ nghiêu cốc muốn tới , cứ như vậy lưỡng lập, đều bị nàng ăn, trong lúc nhất thời ngược lại có chút chân tay luống cuống , tuy nói âm thầm lộng cái phương pháp thủ diệu Thẩm Tầm tính mạng cũng không phải không được, tóm lại là cảm giác có chút không ổn, chỉ có thể chi tiết trở về phục mệnh, khiến vương gia lại xuống một lần mệnh lệnh mới là vạn vô nhất thất.

Thẩm Tầm nhìn không thấy bên này hết thấy, nhưng là hẩn nghe thấy được vừa đối thoại, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên kia đứng vài người, trên

mặt biểu tình cũng có chút kinh ngạc.

Trong lòng hần đột nhiên đau xót, phảng phất cảm nhận được cái gì, nhanh chóng đem thân mình ghé sát vào tại trên tường, liều mạng đưa tay thò qua đi đủ nòng, cả khuôn mặt đều chen biến hình, lại cái gì cũng sờ không tới, hần run tay chung quanh lục lọi, chết sống không muốn thu về.

"Mẫu hậu... Mẫu hậu..."

Phó Tương Vân suy yếu quay đầu, nhìn bên cạnh thò lại đây tay kia, đầu ngón tay thon dài mà có lực độ, cổ tay áo xử mớ hồ còn có Kim Long bàn văn, kia vốn là thế gian này nhất tôn quý tượng trưng, lại lưu lạc tới thường nhân đều khinh thường dưới bậc chi tù.

Quả nhiên đâu, đau một chút khổ đều không có, nghiêu cốc thật không hổ là thế gian này y thuật nhất tinh diệu địa phương, nhưng là vì sao ngực giống như có 1000 căn trường châm tại trát đâu, như vậy rõ ràng đau đớn, sâu tận xương tủy.

Nàng vốn định mở miệng cùng hần trò chuyện, nói cho hần biết nhất định có thể hảo hảo sống sót, nói cho hần biết thế giới bên ngoài so hoàng cung muốn đại được bao nhiêu, hữu sơn hữu thủy, còn có xinh đẹp cô nương. Nói cho hần biết thế gian này còn có rất nhiều mỹ hảo gì đó, nhưng là nàng lại một câu cũng nói không ra miệng, nàng vừa mới nói dối quá, không dám lại gạt người ...

Kỳ thật nàng căn bản cũng không sẽ làm ăn, liên dầu muối tương dấm đều phân không rõ, càng miễn bàn làm cái gì hạt sen canh .

Cho nên nàng liền tàn nhẫn ngậm miệng, một câu cũng không có nói, chỉ là đẩy cõi lòng quyến luyện nhìn con kia thò lại đây thủ, từ đầu ngón tay vẫn nhìn đến cổ tay (thủ đoạn), từ cái kia Kim Long đầu vẫn nhìn đến đuôi.

Tâm nhi, kiếp sau, nguyện người sinh ở An Nhạc, trường an bình.

Nguyện người vĩnh viễn, không cần đế vương gia.

Phó Tương Vân trên mặt như trước đeo thảm đạm tươi cười, lẳng lặng nhìn rất lâu sau đó, mới chậm rãi đem chính mình đầu ngón tay đưa qua, khoát lên trên tay hắn.

Lòng bàn tay chạm nhau trong nháy mắt đó, viên kia kiêu ngạo đầu bỗng nhiên thật sâu buông xuống đi xuống... Như là đối với vận mệnh cúi đầu, hoặc như là đang sám hối cuộc đời đủ loại, một thân cao cư nhân thượng, lại chết đến như thế coi rẻ không chịu nổi.

Nàng đi, mang theo mặt nguyệt Bắc Phong bên trong còn chưa tới kịp triển khai mỉm cười.

...

"Mẫu hậu! ! Mẫu hậu --! ! !"

Phảng phất cảm ứng được cái gì không thích hợp, Thẩm Tâm như trước ghé sát vào tại trên tường, thét lên hai tiếng, lại toàn thân đều cứng ở chỗ đó.

Môi hắn nhẹ nhàng giật giật, cuối cùng vẫn là không có tiếp tục kêu đi xuống. Một khắc kia giống như có cái gì đó trở nên không giống nhau, lại ai cũng nói không ra thay đổi đến tột cùng là cái gì.

Có lẽ đôi khi, cần một cái đặc biệt cơ hội tài năng phong bế tâm cảnh, song này đại giới quá mức với tàn nhẫn, nếu hắn tự thân có biết, nhất định là tình nguyện một đời sống ở thế giới của bản thân trung...

Thẩm Tâm nắm chặt tay nàng, phảng phất đó chính là tồn tại ở giữa bọn họ duy nhất ràng buộc, toàn thân ức chế không được run rẩy, không để

ý mặt mình còn bị ma tại thô ráp trên tường, chỉ là tận lực làm cho chính mình thủ càng hướng ra phía ngoài một ít, như vậy cố chấp mà không cam tư thái, để người nhìn cũng có chút hao tổn tinh thần.

Nguyên bản khô ráo tường đất thượng đột nhiên sấm chút phát sâu vết nước, đó là Thẩm Tầm không tự chủ chảy ra nước mắt, hẳn thậm chí không có ý thức được mình ở khóc, chỉ là liều mạng muốn đi bắt khẩn tay của mẫu thân, toàn thân ức chế không được khóc thút thít, như vậy đau triệt nội tâm bộ dáng, thật sự khó có thể tưởng tượng.

Đều nói nam nhi có lệ bất khinh đàn, chỉ là chưa tới lúc thương tâm.

Chí thân chi nhân lần lượt rời đi, không phải vô cùng đơn giản thương tâm hai chữ liền có thể khái quát .

Thẩm Tầm nghe không được đáp lại, trên tay cảm giác cũng càng ngày càng lạnh lẽo, tâm cũng theo lạnh vào thâm uyên, cửa sổ ở mái nhà ngoại vi quang đánh vào trên vai hẳn, hết thấy đều có vẻ như vậy yên tĩnh mà lại trầm trọng.

Tựa hồ nhận thấy được chính mình làm hết thấy chung quy chỉ là uổng công vô ích, Thẩm Tầm dần dần đòi ngồi dưới đất, tay phải không có buông ra, chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Hắn tận mắt thấy phụ thân chết ở trước mặt bản thân, từng cho rằng đó là thế gian thống khổ nhất sự tình, lại phát hiện lúc này nay khắc, liên mẫu thân cuối cùng một mặt cũng không thấy được.

Cực độ phá vỡ thời điểm, ngược lại nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại cái kia tra tấn chính mình mấy thập niên hoàn chỉnh ác mộng, nhớ tới bà vú thường xuyên bồi hắn chơi đu dây, nhớ tới phụ hoàng tổng là lấy chính mình vì ngạo, gặp người đều khoa ngô nhi thức lễ, nhớ tới nhi khi nhỏ gầy thân hình đáng lâm đài cao, phú thi tam thủ, thế nhân đều hô Thái Tử thiên túng anh tài.

Nhớ tới mẫu hậu từng đối với hân nói.

"Mẫu hậu cùng phụ hoàng sẽ vĩnh viễn tại bên cạnh người, Tầm nhi cái gì đều không cần sợ."

Trong tay độ ấm lại nguội vài phần, Thẩm Tầm ánh mắt đại ra nhìn trước mặt tường, phảng phất một cái liếc mắt kia có thể xuyên thấu ngàn thế vạn thế, nhìn thấy thế gian này sở không thể cùng sự tình.

Mẫu hậu...

Người tự tay vì ta biên chế cái kia mộng đẹp, có thể vĩnh viễn đều không phá diệt sao?

Tác giả có lời muốn nói: hân là... Khôi phục bình thường - - đi

Chương 54 lưu lại bên người ta

Kia vài cái phụ trách đưa thuốc lấy tánh mạng người ta cấp dưới cẩn thận thương thảo một phen, cuối cùng vẫn là quyết định bẩm báo cho Mộ tướng quân, so với cái kia lớn nhất chủ tử mà nói, vẫn là vị này thoát nhìn thực công chính Mộ tướng quân tương đối khá nói chuyện, có thể giải quyết thực tế vấn đề, cũng sẽ không chỉ trích bọn họ.

Vì thế mấy người kia lo lắng đề phòng vào tướng quân phủ môn, tiến lên quỳ gối một phen liền giải thích sự tình trải qua, còn không quên thêm mắm thêm muối nói kia đã qua đời hoàng hậu là cỡ nào mạnh mẽ cùng hung ác, khi hân nhóm hoàn toàn không có phản ứng kịp thời điểm liền đoạt đi Thái Tử kia phần độc dược, quả thực để người trở tay không kịp.

Mộ Tử Xuyên trầm ngâm một lát, thế nhưng chậm rãi uống trà, cũng không biết hân trong lòng là suy nghĩ cái gì.

"Tướng quân, ngài cần phải cho thuộc hạ lấy cái chủ ý a, trong thiên hạ đều biết ngài chính là Hoa Xương vương tả hữu cánh tay, ngài nói lời nói có thể so với cái gì đều phải dùng được, đến tột cùng là trực tiếp đổi một loại dược vật độc chết Thái Tử đâu, vẫn là cùng vương gia giải thích nguyên nhân, làm cho hãn lại thủ một phần nguyên lai thần tiên đan đến?"

Mộ Tử Xuyên vốn muốn nói này đến tột cùng có cái gì phân biệt, nhưng trong lòng khẽ động, không biết là nhớ ra cái gì đó, vẫn là bắt đầu do dự muốn hay không bảo hãn một mạng. Hãn vốn không phải không quả quyết nhân, nhưng là một khi sự tình liên lụy lên Tư Đồ Lan, hãn liền sẽ trở nên không giống chính mình.

Cẩn thận tự định giá thật lâu, cuối cùng vẫn là cảm giác nuốt không trôi trong lòng kia khẩu khí, Thái Tử Thẩm Tầm cùng hãn có đoạt vợ chi cừu, không tự tay lấy tính mệnh của hãn, đã là vận mệnh của hãn, còn muốn cứu hãn?

Vì thế Mộ Tử Xuyên buông trong tay trà, mặt không chút thay đổi nói: "Chuyện này là vương gia giao cho các người đi làm, tự nhiên muốn đi hỏi thăm vương gia, hãn nếu là ngại phiền toái, tùy tiện tìm cái biện pháp thủ Thái Tử tính mạng liền là, tả hữu cũng không phải có gì đáng ngại sự tình, sẽ không bắt các người như thế nào."

Loảng xoảng đương một tiếng, môn giống như bị thứ gì hung hăng phá ra, Tư Đồ Lan che bị đụng đau cánh tay, đẩy mặt bối rối xông vào, ba bước làm hai bước vọt tới trước mặt hãn.

Từ lúc ngày ấy sau, hãn liền khó hiểu của nàng cảm xúc, cho phép nàng ở trong phủ tự do hành đi, chỉ là không thể ra đại môn mà thôi.

Mộ Tử Xuyên liếc nàng liếc mắt nhìn, không chờ nàng mở miệng, trong lòng đã biết đến rồi nàng muốn nói cái gì.

Vì thế mở miệng đánh gãy nàng muốn nói lời nói: "Lan nhi không ở phòng nghỉ ngơi thật tốt, chạy đến tiền thính nghe lén cái gì."

Tư Đồ Lan ngẩn ra, vừa định muốn lên tiếng phản bác, Mộ Tử Xuyên thân nhiên nhìn nàng liếc mắt nhìn, rất nhanh nói tiếp: "Nhiều năm trôi qua như vậy , người vẫn là xuân thâm như vậy tuyệt nhân gian."

Dưới đáy bầm báo sự tình cấp dưới đều hơi hơi sửng sốt một phen, sắc mặt cũng có chút mạc danh kỳ diệu, đây là tướng quân mới cưới phu nhân sao? Trước kia như thế nào luôn luôn chưa thấy qua.

Tư Đồ Lan lại đột nhiên cứng lại rồi, thẳng tắp nhìn ánh mắt hắc, nhìn sau một lúc lâu, nhưng thật giống như từ giữa đọc hiểu vài lời.

Người không mở miệng, có lẽ ta còn có thể cầm lên thủ, nếu người là dám mở miệng cầu ta, Thẩm Tầm nhất định phải chết.

Tư Đồ Lan buông mi đi tới bên cạnh hắc, không có mở miệng, nàng cũng không biết hắc có nguyện ý hay không giúp nàng cứu người, nhưng tri giác nói cho nàng biết, bây giờ còn là nghe theo tương đối khá.

Mộ Tử Xuyên tâm tình bây giờ hơi có chút rối rắm, lại cầm lấy vừa buông chén kia trà, sau đó phát hiện trong chén trà đã không có nước, vừa mới chuẩn bị đổi thị nữ lại đây châm trà, lại phát hiện Tư Đồ Lan thập phần tha thiết tiếp qua, bay nhanh cho hắc rót đầy một ly trà, sau đó lấy lòng dường như đưa tới trước mặt hắc, động tác là như vậy thật cẩn thận.

Mộ Tử Xuyên ánh mắt phức tạp nhận lấy, chậm rì rì nhấp một hớp nhỏ, trong lòng đột nhiên liên như vậy đau xót, hình như là uống một ly nhưỡng rất nhiều năm mơ rượu, liên quai hàm đều toan đến cùng.

"Tướng quân?" Người phía dưới có chút nóng nảy , đợi đã lâu cũng không thấy hắc có cái tỏ vẻ, mình cũng còn có công vụ trong người, không thể qua bao lâu gian chậm trễ.

Mọi người cũng không có nhận thấy được Mộ Tử Xuyên niết chén trà thủ càng ngày càng gấp, hắn muốn né tránh trước mắt Tư Đồ Lan kia ánh mắt cầu khẩn, nhưng kia khuôn mặt lại không có lúc nào là không tại trong lòng lắc lư, giống như tại đối với hắn nói, van cầu người, van cầu người, giúp ta, ở loại này rối rắm mà phức tạp tâm tình dưới, hắn làm ra một cái đủ để cho hắn hối hận cả đời quyết định.

"Mà thôi... Không cần phải đi hướng vương gia phục mệnh, các người nói cái kia trước khi chết không có thống khổ thần tiên đan, ta đây cũng có một viên, là ban đầu nghiêu cốc chủ nhân tặng cho ta . Chỉ cần các người cầm cho Thái Tử ăn vào, vương gia tự nhiên sẽ không biết chuyện lúc trước."

Dưới đáy nhân phân phân quỳ gối tại địa, ngữ khí tràn đầy đều rất là bội phục: "Tướng quân đại ân khó tạ!"

Nghe xong lời hắn nói, Tư Đồ Lan hít một hơi khí lạnh, hắn cuối cùng vẫn là không muốn cứu Thẩm Tâm sao? Cảm thấy sốt ruột, vừa định lên tiếng cầu hắn, tay phải lại đột nhiên bị kéo lại.

Mộ Tử Xuyên nắm chặt tay phải của nàng, đối người phía dưới nói: "Ở chỗ này chờ, ta đi đưa cho các người." Sau đó liền lôi nàng hướng chính mình nội uyển phương hướng đi ra ngoài.

Đã muốn sắp đến đầu mùa xuân mùa, thời tiết cũng có chút tiết trời ấm lại, quần áo cũng không có ban đầu xuyên dày như thế thực , chỉ là những kia cây khô còn đứng lặng tại chỗ, để người sinh ra lúc này vẫn là Nghiêm Đông ảo giác.

Tư Đồ Lan nghiêng ngả lão đảo theo sát hắn đi nửa ngày, thật vất vả nhìn thấy trên đường không có nhân, rốt cuộc phần nộ lên tiếng nói: "Không nghĩ cứu liền không cứu a! Vì sao còn muốn bỏ đá xuống giếng!"

Từ lúc nhìn đến thái tử phi xuất hiện tại sân phía ngoài một khắc kia, nàng sẽ hiểu rất nhiều chuyện, đứa bé kia không thể nào là Thái Tử. Thẩm Tâm không có khả năng lừa nàng, thái tử phi nhưng có thể lừa mọi người. Tư Đồ Lan thực hối hận chính mình lúc ấy không thể biết rõ ràng chân tướng liền oan uổng Thẩm Tâm, nhưng hiện tại cũng không phải muốn những thứ này sự lúc. Nàng chỉ muốn dùng tất cả phương pháp bảo vệ tính mạng của hân.

Nghe gần đây hồ điệp cuồng chất vấn, Mộ Tử Xuyên ngược lại không có quá nhiều giải thích, chỉ là lôi tay nàng hướng nội uyển phương hướng đi, cước bộ của hân đi rất nhanh, tựa hồ là sợ chính mình đổi ý mà áp đặt che giấu.

Thăng đến vào một cái thoát nhìn rất là cổ quái phòng, hân mới buông lỏng ra tay nàng.

Tư Đồ Lan vẫn đắm chìm tại vừa phần nội bên trong, không có quá nhiều để ý chung quanh đây bố cục, chỉ là thượng hạ nhìn lướt qua, mới phát hiện nơi này là cái cất giữ gì đó địa phương, gì đó thực tạp, có thư, đồ cổ, rượu nhưỡng, còn có một tảng lớn ngăn tử, cũng không biết bên trong chứa cái gì.

Mộ Tử Xuyên đứng dậy đi đến một cái thoát nhìn không chút nào thu hút ngăn tử trước mặt, từ thứ hai dây đệ tam trong ngăn kéo lấy ra một cái cái hộp nhỏ, đem ngăn kéo đặt về nguyên vị, mới chậm rì rì đi trở về.

"Người không phải thực hi vọng ta cứu hân sao?"

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan sửng sốt, đầy mặt không dám tin nhìn hân, hình như là đang nhìn cái gì biến dị giống loài.

Mộ Tử Xuyên bị ánh mắt như thế làm được có chút khó chịu, thanh ho khan hai tiếng lại nói: "Ta phía trước đáp ứng người, chỉ cần hân buông tay,

ta liền bảo hắc một mạng. Ta Mộ Tử Xuyên từ trước đến giờ giữ lời nói, sẽ không ở loại này sự tình thượng mất tín dụng."

Cũng không phải không nghĩ sau này có hậu hoạn vấn đề, chỉ là loại tình huống này thật sự quá mức đặc thù, Thái Tử nếu như là người bình thường, hắc tất nhiên sẽ không mạo lớn như vậy nguy hiểm đi cứu hắc, nhưng hắc không phải, hắc chỉ là cái liên lời nhận không toàn gốc tử, tin tưởng hắc có thể phục quốc, còn không bằng tin tưởng năng lượng mặt trời từ phía tây dâng lên.

Tư Đồ Lan sửng sốt thật lâu mới tiêu hóa xong những lời này, sau đó cả người đều cùng đốt dường như, trong ánh mắt tản mát ra trùng sinh sáng rọi, nói chuyện cũng có chút lắp bắp : "Chân chân chân chân thật sao?"

"Đương nhiên là giả."

Loại thời điểm này, Mộ Tử Xuyên vẫn còn có tâm tình cùng nàng nói đùa, đem trên tay thứ đó chậm rãi nâng lên, không nhanh không chậm nói: "Bên trong này là giả chết dược, chỉ cần bọn họ cho Thái Tử ăn vào thứ này, ta lại cùng vương gia trò chuyện, làm cho hắc trực tiếp đem thi thể vứt xuống bãi tha ma, cứu hắc một mạng cũng là không phải việc khó gì."

Tư Đồ Lan đã hoàn toàn liên nói đều cũng không nói ra được, toàn bộ tâm hảo tượng tại vách núi vách đá treo, không nói ra được khẩn trương cùng kích động, nàng không nghĩ tới hắc thể nhưng sẽ nguyện ý giúp mình, chẳng sợ nàng đối với hắc thái độ là như vậy không xong.

"Bất quá..."

Mộ Tử Xuyên đột nhiên giơ lên ngữ điệu khiến Tư Đồ Lan trong lòng căng thẳng, lên tiếng hỏi: "Bất quá cái gì..."

"Cứu hắc có thể, nhưng ta có cái rất đơn giản điều kiện." Mộ Tử Xuyên đem trên tay gì đó thật cao cử quá đỉnh đầu, khóe miệng hơi hơi gợi

lên, loan thành một cái hảo xem độ cong, nếu người trước mắt không phải Tư Đồ Lan, mà là Quảng Lăng thành những kia chưa lấy chồng thiếu nữ, định đô say mê đến không muốn tỉnh lại.

Hắn vốn là bộ dạng hảo xem, toàn thân đứng thẳng tắp như cọc tiêu, mày kiếm mắt sáng, trường quan cùng cao ngất mũi liên ở một cái tuyến thượng, có vẻ như vậy anh khí bức người. Bất đồng với mặt khác mã nam tử như vậy âm nhu khí chất, thiếu mạch sắc làn da ngược lại rất là dễ nhìn, tại quân doanh lịch luyện ngày càng là vì hắn tăng thêm vài phần thành thực hương vị.

"Điều kiện gì..." Tư Đồ Lan không dám nhìn tới ánh mắt hắn, chỉ cúi đầu chột dạ hỏi.

Mộ Tử Xuyên nhìn nàng cực kỳ lâu, mặc dù biết lời của mình thực đáng thương lại đáng cười, nhưng vẫn là đã mở miệng: "Lưu lại bên người ta."

Tư Đồ Lan đem đầu trật quá khứ, đã sớm dự đoán được có thể là loại này điều kiện, vẫn là nhin không được có chút tim đập nhanh, uyển chuyển nói: "Như vậy bắt buộc, có ý gì đâu."

Mộ Tử Xuyên cũng không có người vì nàng cự tuyệt mà như vậy buông tay, chỉ là nắm thật chắc trong tay chiếc hộp, chậm rãi nói: "Ta không ghét bỏ người gả qua người, bởi vì đó cũng phi của người ước nguyện ban đầu. Nhưng người cần thận ngẫm lại, liên tính hắn còn sống, vậy cũng cuối cùng là trốn trốn tránh tránh, lang bạt kỳ hồ cả đời vận mệnh, vương gia bây giờ thế lực hoàn toàn không thể lay động, muốn vịn ngã hắn so lên trời còn khó hơn, huống chi là cái tâm trí không toàn ngộ tử. Tư Đồ Lan, là hắn không có năng lực bảo vệ tốt người, người cũng không nợ hắn cái gì, phạm là người còn có một chút lý trí, cũng nên vì người chính mình suy xét, là muốn cùng ta quá an ổn ngày, đang chuẩn bị theo một cái tay không tắc sắt ngộ tử đi đầu đường xin cơm?"

Tư Đồ Lan không nói gì.

Mộ Tử Xuyên lẳng lặng nhìn ánh mắt nàng, như là bất cứ giá nào bình thường, bỗng nhiên nói: "Vương gia sau khi lên ngôi, ta chính là Đại Chu triều khai quốc tới nay đệ nhất khác họ vương. Nhưng nếu... Nếu người cùng hãn cùng một chỗ là vì hoàng hậu chi vị, ta nguyện ý..."

Tư Đồ Lan toàn thân run lên.

Tác giả có lời muốn nói: kho số liệu: nối tiếp thất bại 't ect to local MySQL server through socket '/var/run/mysqld/mysqld. sock' (2)

Chết sống phát không hơn văn ta nhanh điên rồi. . . Không biết lần này còn phát không phát đi lên

Chương 55 tân sinh

"Hãn có thể cướp đi người, ta cũng giống vậy có thể đem người cướp về."

Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên ngừng thanh âm, không có tiếp tục nói nữa, chỉ là cúi đầu nhìn thẳng ánh mắt nàng, như là muốn từ trung phát hiện những gì, nhưng chung quy là cái gì cũng nhìn không tới.

Tư Đồ Lan nghe hãn nói những lời này, đã sợ đến quá sức, nơi nào còn dám đối mặt hãn như vậy ánh mắt, chỉ một mặt hướng mặt sau trốn.

Hãn rất ít nhìn thấy nàng như vậy nhất gan bộ dáng, nhất thời đổ cảm giác có chút hảo chơi, nhện không được hướng phía trước đi hai bước.

"Sợ ta?"

Tư Đồ Lan mạnh co rụt lại, ánh mắt trốn tránh nói: "Không phải..."

Tựa hồ đối với của nàng trả lời không có hứng thú, Mộ Tử Xuyên bỗng nhiên cúi đầu, không hề dấu hiệu hôn xuống, động tác của hắn quá nhanh, lạnh lẽo đôi môi dán tại nàng kia hai mảnh yên hồng bên trên, hô hấp hơi hiển dồn dập, cũng không chờ hắn bắt đầu công thành đoạt đất, Tư Đồ Lan liền thật nhanh đẩy hắn ra hai vai, đem hắn cả khuôn mặt đẩy được thật xa, đầy mặt gà mái hộ tể khí thế.

Bị bất ngờ không kịp phòng đẩy ra, Mộ Tử Xuyên thật là có chút giật mình, có lẽ là hắn quá mức động tình mà không có phòng bị, có lẽ là của nàng khí lực vượt quá tưởng tượng của hắn, hai vai bị nàng gắt gao để, như vậy tư thế thật sự là có chút xấu hổ, Mộ Tử Xuyên chậm rãi lui về sau hai bước, sắc mặt không phải rất tốt.

Tư Đồ Lan lại mặt đỏ lên, cũng không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu, trong lòng kinh hoàng không thôi.

Đây coi là cái gì...

Đem Thẩm Tầm sinh tử làm áp chế, ép mình lưu lại bên người hắn, này đến tột cùng tính cái gì. Nhưng đối với điều kiện như vậy, nàng lại còn có như vậy một tia tâm động, chung quy nàng chỉ là một tay trời gà không chặt cô gái yếu đuối, không có bất kỳ biện pháp nào tòng quyền vương thủ hạ cứu người, chỉ có thể dựa vào người khác lực lượng. Mà nếu dùng kế hoãn binh đáp ứng trước hắn, cũng thật sự thực xin lỗi hắn này một tấm chân tình, Tư Đồ Lan cảm giác mình rồi rã nhanh hơn muốn điên mất rồi.

Đáp ứng hắn, có vi chính mình lúc trước đối Thẩm Tầm lời hứa.

Không đáp ứng, không bảo đảm Thẩm Tầm mệnh.

Nàng luôn luôn không phải cái gì trinh tiết liệt nữ, mà là đem sinh mệnh nhìn xem so hết thảy đều phải người trọng yếu, chỉ là không biết, nếu Thẩm Tầm biết nàng làm như vậy, trong lòng sẽ nghĩ sao.

Tại sinh tử trước mặt, tình yêu lại bị cho là cái gì, chỉ cần hãn còn có thể sống được, so cái gì đều tốt.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan hai tay có chút mệt mỏi rũ xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp nói: "Chỉ cần người cứu hãn."

Nghe được này dạng trả lời, Mộ Tử Xuyên ngược lại không có trong tưởng tượng cao hứng như vậy, trong nháy mắt đó hãn thậm chí cảm giác mình có điểm đáng buồn, còn có chút đáng cười, vì thế cũng không có quá nhiều nói cái gì đó, chỉ là cầm chiếc hộp chậm rãi xoay người, hướng ngoài cửa đi.

Hãn bước chân rất trầm trọng, một chút cũng không có cầm lại trước kia đã mất nay lại có được bảo vật như vậy cao hứng, ngoài cửa không khí vẫn là trước sau như một nặng nề, đập ra môn trong nháy mắt đó hãn nhẹ nhàng quay đầu.

Nhìn thấy Tư Đồ Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người than tựa vào trên tường.

Ngay cả như vậy, nhưng vẫn là ức chế không được có chút tim đập nhanh. Nàng không biết chính mình này quyết định đến tột cùng là sai hay là đối với, nàng chỉ biết là, Thâm Tâm rốt cuộc có thể sống được đến ...

XXXX

Thiên lao vẫn là cùng đi Thường giống nhau âm ướt mà âm u, nơi này bất đồng với phổ thông nhà tù, một khi vào tới, cũng rất ít sẽ có người sống có thể ra ngoài, bởi vì có đi không có về, cho nên có người đem này dùng đạo gọi là không đường về.

Cửa sổ nhỏ khẩu có ánh sáng thúc đánh xuống dưới, lại cũng không quá rõ ràng, Thâm Tâm tựa vào hàng rào thượng, ánh mắt đen tối không rõ,

lại vẫn nắm tay của mẫu thân, chẳng sợ đã muốn lạnh lẽo giống như gang, cũng không muốn buông ra.

Hắn ở trong này ngồi cực kỳ lâu, tựa hồ đã biết đến rồi chờ đợi chính mình là cái dạng gì vận mệnh , không có cái gì quá nhiều cảm tưởng, chỉ là một bên lại một khắp nơi hồi tưởng chính mình đời này mờ mịt nhân sinh, dừng lại tại sâu trong trí nhớ nhân, cũng liền chỉ có như vậy vài cái .

Thẩm Tầm tay trái chậm rãi đặt ở ngang hông mình, đụng đến cái kia ngày đêm không rời hà bao, đó là Lan Lan cho hắn thêm gì đó, vô cùng chân thật tồn tại, nhắc nhở hắn trải qua đây hết thấy đều không phải là mộng.

Nhưng nàng không ở bên người bản thân, nàng theo mặt khác xa lạ nam nhân trốn, thoát được vô tung vô ảnh.

Thẩm Tầm hít sâu một hơi, ánh mắt rơi xuống trên tường, đầu kia là mẹ của hắn, sắc mặt như sinh, vẫn là cùng đi Thường giống nhau, nhưng là hắn cũng rất cuộc nhìn không thấy .

Đây hết thấy hết thấy đều là bởi vì Thẩm Kiêm, cái kia hắn hận thấu xương kẻ thù, hắn muốn báo thù, hắn muốn đem người kia thiên đao vạn quả, dịch cốt rút gân, song này chung quy chỉ là hắn một loại ý tưởng mà thôi, chính mình căn bản là sống không lâu, chớ nói chi là đi báo thù.

Thẩm Tầm không có cử động nữa , chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ kia.

Thật lâu sau, xa xa truyền đến cửa lao khóa sắt mở ra cự đại tiếng vang, lập tức liền có nhân đi tới, nếu cẩn thận nhìn một cái, chắc chắn phát hiện lại là phía trước kia vài cái gương mặt quen thuộc, trên cao nhìn xuống, ở trong bóng tối có vẻ dị thường đáng sợ.

Thẩm Tầm ngẩng đầu, tay phải niết chặt hơn chút nữa.

Rất nhanh, mấy người kia đi tới trước mặt hắn, đầu lĩnh trong tay nâng một cái hộp, ngừ khí coi như cung kính đối với hắn nói: "Điện hạ, ngài thật đúng là mệnh hảo, so nương nương muốn nhiều sống một ngày đâu."

Thẩm Tầm không nói gì.

Loại thời điểm này cũng không sợ hắn đào tẩu, có người mở cửa lao đi đến, ở bên cạnh hắn ngồi đi xuống: "Thuộc hạ nhưng là lao lực thiên tân vạn khổ mới tìm được giống nhau như đúc được, điện hạ đi phía trước chắc chắn sẽ không cảm thấy nửa điểm thống khổ, như thế, coi như là xứng đáng tiên đế."

Thẩm Tầm cúi đầu nhìn thoáng qua, thứ đó thoát nhìn chính là cái bình thường phổ thông viên thuốc, Viên Viên một tiểu khóa, nhưng lại là độc chết mẫu thân hắn tội khôi đầu sở.

"Điện hạ, không nên dùng thuộc hạ nhiều lời đi... Ngài tại đây thế gian đã không có cái gì có thể dựa vào, phước quốc càng là thiên phương dạ đàm, còn không bằng nhận sự thật, hảo hảo lên đường, nhân cả đời này đi, sớm đi vẫn đi đều là đi, đã sớm không có gì khả lưu luyện nhân càng là hảo thuyết." Dứt lời, người nọ hốt thở dài một hơi, "Lại nói tiếp, ngài ngược lại cũng là cái mệnh khổ chi nhân, nếu là cái đầu óc thanh tỉnh ... Tổng cũng không đến lượt tù nhân tình cảnh."

Hắn không dám nói thêm gì đi nữa, chung quy thiên hạ này đã là Hoa Xương vương, không thể xoay chuyển, nói hơn chỉ sợ sẽ chọc cho họa thượng thân.

Thẩm Tầm cũng không có muốn nghe tiếp ý tứ, chỉ là lại quay đầu nhìn thoáng qua kia bức tường, mâu trung mơ hồ còn có mấy phần không tha. Kỳ thật hắn không muốn chết, hắn trong lòng lừa gạt mình hắn kỳ thật còn có dựa vào, nhưng là Tư Đồ Lan rời đi bóng dáng là như vậy rõ ràng, tàn nhẫn cho hắn cuối cùng một kích.

Thẩm Tâm, người còn tưởng lừa gạt mình tới khi nào, mẫu hậu cũng đi, trên đời này, sẽ không lại có nhân duyên tiếc người.

Hắn lẳng lặng ngồi ở tại chỗ, cuối cùng vẫn là không hề lưu luyến lấy ra trong tay hắn gì đó, sòng phẳng dứt khoát nuốt xuống.

Hắn biết thứ đó đại biểu cho cái gì, cũng biết nuốt vào sẽ có hậu quả gì, nhưng vẫn là làm như vậy, tượng mẹ của hắn như vậy, ngửa đầu nuốt nhập hầu trung.

Nhưng vô luận hắn làm cái gì động tác, tay phải như trước nắm thật chắc tay của mẫu thân, một lát cũng không chịu buông ra, đó là hắn ở nơi này thế gian va chạm vào cuối cùng ấm áp, không có bất kỳ vật gì có thể thay thế.

Nhìn hắn ăn độc được ăn như vậy làm thúy, trước mặt người nọ sững sốt, phục mà lại là thoải mái, hoàn thành thượng đầu giao phó nhiệm vụ chung quy tổng là hảo .

Bất quá một lát công phu, Thẩm Tâm chậm rãi triều bên cạnh dựa gần, thái dương một luồng sợi tóc nhẹ nhàng rủ xuống, các ở trên môi hắn, ánh mắt cũng lại không tượng thường lui tới như vậy cao cao giương khởi.

Trường phong không nổi, từ nay về sau thiên hạ lại vô si ngốc Thái Tử Thẩm Tâm.

Một bên người vây xem cũng có chút thốn thức, khi còn sống kim ngọc hàm châu, vinh diệu đến cực điểm, lại chết đến như thế nghèo túng không chịu nổi, thật sự là đáng buồn đáng tiếc.

Người trước mặt vươn tay ra thử hơi thở của hắn, thật lâu sau, cuối cùng vẫn là thật dài thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, chuyển ra ngoài đi."

Rất nhanh có người phát hiện tay hãn cùng bên cạnh cỗ thi thể kia liên ở cùng một chỗ, như thế nào xả cũng xả không ra, giống như trời sinh chính là trường tại cùng nhau dường như, có người thán, có người hùng hùng hổ hổ.

"Chết thì đã chết còn như vậy không để nhân bớt lo, vương gia đều nói, kia tiên hoàng hậu là muốn táng tại hoàng Lăng , Thái Tử liền tùy tiện tìm cái bãi tha ma chôn chính là, thật xem như chính mình còn có mệnh cùng tiên hoàng hậu chôn ở cùng nhau?"

"Được rồi được rồi, tích điểm khẩu đức đi, cũng không sợ người ta thành quỷ tìm người." Có người không kiên nhẫn chen vào một câu miệng.

Người nọ tựa hồ bị thành quỷ câu nói kia dọa đến , hừ hai tiếng, lại nói lầm bầm: "Kỳ thật ta cũng không biết vương gia lúc này là thế nào tưởng , đã nhìn thấy Mộ tướng quân từ trước đại sảnh đi ra, đảo mắt liền bị hạ như vậy một cái mệnh lệnh, người nói đây không phải là ép buộc người sao? Đông một cái tây một cái ."

"Cấp trên tâm tư, ai đoán được đâu? Phóng cái rắm đều là có nhất định quy luật , chúng ta những này hạ nhân chỉ để ý làm việc là được." Đầu lĩnh người nọ vừa nói chuyện đi qua một bên xả kia hai tay, vài người cùng nhau dùng lực ban hồi lâu, mới vặn bung ra tóm chặt mười ngón, sau đó đem Thái Tử thi thể kéo ra ngoài.

Quảng Lăng thành bãi tha ma không chỉ một cái, nếu Hoa Xương vương như vậy lên tiếng, bọn họ cũng không có quá mức đi tế cứu, chỉ là tùy tiện tìm cái lân cận bãi tha ma, liền đem người ném đi vào.

Nguyên bản liền không có tình cảm gì, càng miễn bàn đối xử tử tế , đưa đến địa phương đã là bọn họ đưa phật đưa đến tây , về phần vùi không vùi... Một cái liếc mắt kia trông qua, một mảnh phơi khô, tưởng vùi cũng không lá gan đó quá khứ nha.

Huống chi, một khi là bị đưa đến bãi tha ma người chết, khẳng định không phải cô nhi lưu lạc người chính là ôn dịch lan truyền giả, ai sẽ đi quản sống chết của bọn họ? Bớt chút thời gian đào hố hảo hảo chôn? Thực xin lỗi, tất cả mọi người bề bọn nhiều việc, không có rồi.

Đầu lĩnh người nọ cư cao lâm hạ nhìn thoáng qua, liền dẫn huynh đệ vài cái xoay người rời đi, loại này âm khí sâm sâm địa phương, không vài người thích ngốc, nếu nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, liền không có tất yếu đi quản những kia có hay không đều được .

Tiếng bước chân chậm rãi rời đi, cuối cùng là một cái người sống cũng không có, đương nhiên, có chút tình huống đặc biệt tự nhiên ngoại trừ.

Quảng Lăng ngoài thành bãi tha ma, đúng là cái thực âm trầm địa phương, chôn ở chỗ này nhân phần lớn đều là lẻ loi hiu quạnh không nơi dựa dẫm nhân, khi còn sống không có nhân thiện hậu, mới đối được kết cục như vậy. Lại nói tiếp, hẳn coi như là này một loại người.

Sắc trời càng ngày càng vắng, Thẩm Tâm bị tùy ý vứt bỏ tại hố bên trong, cả người lại không hề hay biết. Chung quanh hẳn tất cả đều là thi thể, có chút đã muốn hư thối bốc mùi, có chút tựa hồ cũng là vừa mới bị ném vào đến .

Bóng đêm kỳ thật rất đẹp, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy mở mang mà lóng lánh trời sao, nếu nơi này là một mảnh bằng phẳng thảo nguyên, cũng coi là là một kiện rất đẹp sự tình, đáng tiếc nơi này là bãi tha ma.

Có lẽ là Ăn sung mặc sướng ngày quá quá, vẫn không quen như vậy quỷ dị mùi, có lẽ là cầu sinh * quá mức cường liệt, làm cho hẳn nhịn không được... Nhúu nhúu mày.

Chương 56 bãi tha ma

Chương 56 bãi tha ma

Màn đêm buông xuống ở nơi này nhìn như phần hoa quốc gia thượng, dù vậy, ngã tư đường như trước đèn đuốc sáng trưng, người đi đường lui tới, mà Quảng Lăng ngoài thành lại là mặt khác một phen cảnh tượng, như vậy yên tĩnh mà lại yên lặng, có người nhìn thấy rất nhiều hắc ảnh chột lóe lên, cũng có người nghe vó ngựa tại đường trung bồn đằng thanh âm.

Kia đều không phải là ảo giác, Mộ Tử Xuyên giục ngựa mà ra, tựa hồ là bởi vì trong lòng ôm giai nhân mà thả chậm tốc độ, tùy tùng đều đều nhíp đi theo phía sau, thật cẩn thận giữ vững một khoảng cách.

Sở dĩ lựa chọn buổi tối đi ra, không phải là không có nguyên nhân, vào ban ngày hẳn sẽ tác sở vi đã có chút kỳ quái, khó tránh khỏi sẽ khiến Hoa Xương vương khởi nghi tâm, nếu dám ở giữa ban ngày ban mặt ra khỏi thành, đừng nói cứu người, chính là hãn tánh mạng của mình cũng khó mà bảo toàn.

Bên tai có tạt phong thổi qua, Tư Đồ Lan bị hấn lạc có chút hoảng hốt, lại bởi vì lập tức có thể nhìn thấy Thẩm Tâm mà cảm thấy khẩn trương, nơm nớp lo sợ ngồi ở trước ngựa, liên nói cũng không dám hỏi một tiếng, sợ mình nói nhầm nói cái gì hẳn liền đổi ý .

Chạy chạy, bỗng nhiên liền phát giác có cái gì không đúng, trên mặt bỗng nhiên rơi xuống vài giọt lạnh lẽo thủy châu, nàng còn tưởng rằng là chính mình cấp khóc, ngẩng đầu nhìn lên, dĩ nhiên là trời mưa. Chỉ bất quá bây giờ là đầu xuân thời tiết, cũng coi như không hơn là cái gì mưa to, nhiều lắm xem như kéo dài Tiểu Vũ mà thôi, nàng cúi đầu không cử động nữa đạn, lại chợt phát hiện mình bị rộng rãi ống tay áo tráo cái đầy cõi lòng. Trong nháy mắt đó liên ánh mắt đều bị che lại, Tư Đồ Lan rất là sửng sốt một chút.

Mộ Tử Xuyên một tay nắm dây cương, một tay giơ lên tay rộng đem nàng cả người gấn vào trong lòng, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thoạt nhìn một chút cũng không không được tự nhiên, ngược lại

còn có một loại khác cảm giác an toàn. Hắn bên ngoài bảo bọc một kiện màu đen áo choàng, bên trong mặc một thân huyền màu đen tay rộng thẳng cử, cả người giấu ở trong bóng tối, sắc mặt lẫm liệt, như là yên lặng đã lâu đêm tối chi tử.

Tuy rằng không cảm giác được mưa tồn tại, Tư Đồ Lan vẫn cảm thấy trong lòng lộp bộp như vậy một chút, hoàn toàn không pháp hình dung mình là cảm giác gì.

Tuấn mã khởi dương rơi xuống đất, đoàn người cuối cùng đã tới muốn tới địa phương, vừa lập tức, Tư Đồ Lan liền muốn nhảy xuống, lại bị Mộ Tử Xuyên dễ dàng kéo lại.

"Cấp thành như vậy, sẽ không sợ ta sinh khí sao?" Dứt lời, Mộ Tử Xuyên nhưng thật giống như không có như thế nào có vẻ tức giận, chỉ là giải □ thượng áo choàng trùm lên nàng trên đầu, "Trời mưa, đừng lạnh."

Sau đó đối bên cạnh vài cái tùy tùng nháy mắt, rất nhanh có người triều bên kia đi qua.

Không nhìn không biết, Tư Đồ Lan vừa đưa qua đầu, nhất thời bị kia đầy đất người chết sợ tới mức cứng ở tại chỗ. Đều nói là bãi tha ma , đến thời điểm cũng đã làm xong chuẩn bị tâm lý, nhưng này thời điểm vẫn là hoảng sợ, vội vàng đem mặt chớ quá khứ, lại nói như thế nào, nàng cũng cuối cùng là cái chưa thấy qua cái gì đại trường hợp nữ tử, bình thường cũng chưa từng thấy qua vài lần thi thể, huống chi là như vậy thi thể ngang dọc cảnh tượng, đối lại là người khác cũng sẽ đáy lòng run lên . Vốn muốn cùng quá khứ cùng nhau tìm, lại cảm giác những kia thi thể thật sự đáng sợ, cuối cùng vẫn là để tại chỗ.

Mộ Tử Xuyên thượng hạ quan sát nàng một phen, rất là rõ ràng phát hiện nàng hai tay núp ở trong tay áo không ngừng run rẩy, cùng được dương điên điên giống nhau run không ngừng, không khỏi có chút buồn

cười, ngữ khí giấu cợt nói: "Nhất định muốn theo đến, lại sợ thành như vậy, Tư Đồ Lan, này cũng không tượng trước kia người."

Nàng không thấy hắc, ngữ khí lại rất đông cứng: "Ta vẫn luôn là như vậy, người có ý kiến?"

Mộ Tử Xuyên cười cười, không lại nói, chỉ thân thủ lau chính mình trên mặt về điểm này mưa.

Vài cái mặc y phục dạ hành tùy tùng tại bãi tha ma trung lật tới lật lui, làm thế nào cũng tìm không thấy Thẩm Tâm thân ảnh, theo lý thuyết hắc là rất dễ tìm, dù cho ngồi tù phía trước thay thế kia một thân tượng trưng cho ngạt trời quyền thế Thái Tử lễ phục, cũng vẫn như cũ là mặc mình hoàng sắc Thường phục, khả mọi người đang bên trong tìm tòi thật lâu, cũng vẫn không thể nào tìm đến hắc, huống hồ bên trong mùi thật sự là quá mức khó ngửi, liền tính là bọn họ những này thân kinh bách chiến, lịch lãm sa trường quân nhân cũng có chút khó có thể nhận, tượng trưng tính sưu qua đi liền lui đi ra, nhỏ giọng hồi cáo nói: "Bẩm tướng quân, chưa thể phát hiện Thái Tử tung tích."

Những người này đều là tâm phúc của hắc, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, cho nên cũng không cần cố ý đi giấu điểm cái gì.

Tư Đồ Lan đầy mặt khẩn trương hỏi: "Như thế nào sẽ? Hắc dễ dàng như vậy phân biệt, như thế nào sẽ tìm không thấy?"

Mộ Tử Xuyên đầu tiên là sửng sốt, đáy lòng mơ hồ có chút mặc danh cao hứng, nhưng vẫn là nói: "Tiếp tục tìm, một khi thuốc kia qua thời hạn, giả chết cũng sẽ biến thành chết thật."

Vừa mới dứt lời, Tư Đồ Lan đột nhiên nhéo tay áo của hắc, mở to hai mắt nhìn hỏi: "Người nói cái gì!"

Mộ Tử Xuyên nhìn về phía nàng kia ánh mắt khẩn trương, trong lòng ần ần làm đau, như cũ không nhanh không chậm lập lại: "Ta nói... Nếu qua thời hạn còn không trị liệu, giả chết cũng sẽ biến thành chết thật."

Tư Đồ Lan không nói câu nào, tựa hồ là cảm giác vướng bận, đột nhiên cầm hạ găng vào trên đầu mình áo choàng, không lưu tình chút nào ném xuống đất, sau đó hướng tới đồng thi thể chạy như điên.

Một khắc kia nàng tựa hồ quên mất phía trước có cỡ nào đáng sợ, tựa hồ quên mất chính mình thân ở phương nào, trong đầu chỉ có một ý tưởng, nàng muốn tìm đến hắn!

Nhân một khi lâm vào tuyệt cảnh, cũng liền không sợ hãi .

Tiểu Vũ như cũ rơi xuống, Tư Đồ Lan một cước đạp đi vào, hai tay run run tại các loại trên thi thể lật tới lật lui, nguyên bản có chút quần áo bị mưa ướt nhẹ, sờ lên có vẻ dị thường đáng sợ, liên tâm để đều ở đây phát run. Nhưng nàng giống như quên mất vừa chính mình sợ thành hình dáng ra sao, toàn thân trên dưới đều băng thành một sợi dây, dùng hết khí lực của mình ở bên trong tìm kiếm, lục lọi.

Mộ Tử Xuyên thủ như cũ vẫn duy trì vừa hướng về phía trước vươn ra tư thế, nhưng hắn cái gì cũng không thể bắt đến, chỉ là lúng túng dừng lại ở giữa không trung, tốc độ của nàng nhanh đến hắn giữ lại không trụ, chỉ có thể trở mắt nhìn kia mặt bóng dáng chạy về phía mưa đêm bên trong.

Mộ Tử Xuyên chậm rãi thu hồi tay mình, hướng phía trước đi hai bước, đem tầm mắt ném về phía gần như điên cuồng nữ tử.

Hắn chưa từng thấy qua thế gian có như vậy nữ tử, dám một mình nhảy vào bãi tha ma bên trong, một thân một mình đối mặt vô số hài cốt hủ thi. Hắn trong ấn tượng Lan nhi, là nói chuyện thực sáng khoái, lá gan lại rất nhỏ cô nương, thời gian trôi mau nhiều năm trôi qua như vậy , lúc trước

cái kia ngay cả giết gà cũng không dám nhìn thẳng cô nương, lại dám ở vô số thi thể trung bò đến bò đi, chỉ vì tìm kiếm nàng yêu nam tử.

Cô gái đầu vai thực gầy yếu, quần áo đơn bạc, song này một khắc lại phảng phất có thể khiêng lên thế gian này tất cả gánh nặng, kiên cường mà lại không có sợ hãi.

Là cái dạng gì lực lượng, mới có thể làm cho một người sinh ra như vậy long trời lở đất thay đổi... Nghĩ đến đây, Mộ Tử Xuyên nắm tay gắt gao niết đứng lên, chỉ hận mình không phải là sắp chết người kia.

"A --!"

Tư Đồ Lan kêu thảm một tiếng, bay nhanh triều bên cạnh lặn một vòng, sau đó bắt đầu mãnh thổ dốc, nàng tìm người tìm quá mức chuyên chú, không cẩn thận cùng một cái chết không nhắm mắt nữ tử nhìn nhau, như vậy ánh mắt ở trong đêm tối có vẻ dị thường đáng sợ, đem nàng dọa gần chết.

Thật vất vả bình phục tâm tình, nàng lại ý thức được cái gì không thích hợp, chậm rãi nâng tay lên, phát hiện mình bàn tay niết một cây sâm sâm bạch cốt...

Thiên nộ... Nàng đến tột cùng đang làm những gì.

Thiên thượng như trước mưa rơi lác đác, chung quanh các loại hủ thi mùi dần dần bao vây nàng, Tư Đồ Lan có chút khóc không ra nước mắt ngồi ở chỗ kia, toàn thân trên dưới run rẩy như cây sấy, này chỉ sợ là nàng này bình thân trong cuộc đời làm qua điên cuồng nhất sự tình thôi.

Tư Đồ Lan trong lòng yên lặng nói lời xin lỗi, sau đó run rẩy đem kia căn bạch cốt đặt về nguyên vị, cúi đầu trong nháy mắt đó, nàng đột nhiên cứng ở tại chỗ.

Đó là một cái ướn nhẹp hà bao, bị một khối thi thể đè lại hơn phân nửa, chỉ lộ ra một gốc thanh thanh đậm đậm hoa lan, thêu thùa tinh xảo mà lại nhẵn nhụi. Ngao vài cái buổi tối mới đuỗi lên hà bao, đó là nàng lại quen thuộc cũng bất quá đồ.

Nhìn thấy thứ kia, Tư Đồ Lan trong lòng mừng như điên, nương ánh trăng nhìn thấy dưới đáy minh hoàng sắc vải dệt, nàng cố nhịn xuống trong lòng sợ hãi, run tay đem bao trùm khi hắt trên người thi thể lật ngược qua, bên tai truyền đến vải dệt ma sát tiếng vang, nàng sợ tới mức hướng phía trước một quỳ, liền nhìn thấy kia trương hồn khiên mọng nhiều mặt.

Mưa phùn tí ta tí tách đánh vào hắt hoàn mỹ không tì vết trên mặt, như vậy mềm nhẹ mà lại cẩn thận, như là sợ thức tỉnh mộng đẹp của hắt. Tiếp Vũ thượng mấy viên thật nhỏ thủy châu vì không thể nghe thấy run rẩy, ở chung quanh một mảnh âm trầm trong bóng đêm có vẻ như vậy không thích hợp.

Có một loại người chính là như vậy, chẳng sợ hắt nằm ở mọi người tránh không kịp bãi tha ma bên trong, như trước như là ngủ say ở giữa thiên địa.

Tư Đồ Lan run tay mò lên mặt hắt, từ trói chặt mây trung bài trừ ôn hòa mỉm cười đến, ngữ khí nghẹn ngào nghe không ra nàng nguyên bản thanh âm: "Tầm nhi... Ta rất cuộc tìm được người."

Bên kia Mộ Tử Xuyên nhìn thấy này phúc cảnh tượng, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi, tùy ý phát phát tay, động tác của hắt là như vậy mỗi một mà không cam tâm.

Rất nhanh liền có tùy tùng tiến lên tiếp ứng, vài người hợp lực đem Thâm Tầm giả chết thi thể mang đi lên, bình để qua một bên trên bãi đất trống. Cho dù là lên bình địa, Tư Đồ Lan như trước ngồi chồm hổm ở bên cạnh hắt, vì hắt thanh lý mặt thượng không cẩn thận cọ thượng bùn đất,

không để ý hấn vừa tại hủ thi trung năm hồi lâu, động tác trước sau như một nhẹ nhàng chậm chạp.

Thấm Thăm ánh mắt đóng chặt, hình như là ngủ giống nhau, hoàn toàn không cảm giác được những người khác tồn tại.

Mưa như trước không phải rất lớn, khả thời gian lâu dài, cuối cùng vẫn là hội thấm ướt người quần áo, thậm chí sẽ thấm ướt người ánh mắt, Tư Đồ Lan thủ các khi hấn nhân trung, lại không cảm giác được hấn hô hấp, trong lúc nhất thời cảm giác mình đầu ngón tay cũng có chút run rẩy.

Cho dù trong lòng biết hấn chỉ là giả chết, nhưng vẫn là nhịn không được hưởng hủ một mặt tướng, Tư Đồ Lan vừa định muốn nói những gì, Mộ Tử Xuyên chợt lên tiếng: "Người lại đây."

Nàng ngẩn ra, lại không động.

"Người ở nơi này nhiều chậm trễ một khắc, hấn liền sẽ nguy hiểm hơn một phần, là tham luyện này một lát ôn tồn, vẫn là bảo tính mạng của hấn trọng yếu, chính người trong lòng rõ ràng." Mộ Tử Xuyên mặt không chút thay đổi nói.

"Ta cùng hấn cùng đi không được sao..." Tư Đồ Lan ngẩng đầu nhìn hấn, ngữ khí gần như cầu xin.

Chân trời Thanh Huy phẳng phất bị mạ lên một tầng mờ mờ sương mù, thấy không rõ vốn nhan sắc.

"Hấn có hấn nên đi địa phương, cũng sẽ có nhân chiêu cố hấn ." Mộ Tử Xuyên phi thân lên ngựa, sau đó phản thủ đem nàng vớt lên, lực đạo chi đại không tha nửa phần cự tuyệt, giống như không thèm để ý nàng vừa tại trên thi thể bò qua, "Ta làm được lời hứa của ta, người cũng không thể đổi ý."

Tư Đồ Lan còn chưa phản ứng kịp liền bị hắc cường chế ôm vào trong ngực, nhưng vẫn là quay đầu nhìn về bên kia nhìn qua, ánh mắt kinh hoảng không thôi.

Mộ Tử Xuyên không có lại nhiều nói, làm thủ hiệu liền đem nơi này hết thảy đều giao cho mình thủ hạ, sau đó giục ngựa giờ roi, chuẩn bị hướng tới đường cũ phản hồi.

Vó ngựa Phi Dương mà đi, Tư Đồ Lan vô lực phản kháng, như cũ bay nhanh quay đầu, tuyệt vọng hô to một tiếng: "Tâm nhi -- "

Một tiếng kia hồi âm phiêu dang tại đây phiến thê lạnh trên bầu trời, rõ ràng truyền vào Thẩm Tâm lỗ tai, ngón tay hắc giật giật, lại không có tỉnh lại. Chỉ là lẳng lặng nhắm mắt lại, thần sắc tái nhợt vô lực.

Mưa như cũ rơi xuống, so phía trước còn đại vài phần.

Chương 57 Thủy Nhàn

Chương 57 Giang Thủy Nhàn

Trong mộng mơ thấy Đông cung trong đình viện cái kia đang được lão Cao xích đu, nhi khi chính mình cười tượng cái không trưởng chính tề tề hoa hướng dương, bà vú ở sau người mặt mỉm cười đẩy xích đu, dương quang tà tà chiếu xuống dưới, đánh vào mỗi một người bọn hắc trên mặt, bộ mặt rõ ràng mà lại sáng sủa.

Mơ thấy mẫu hậu đem mình ôm vào trong ngực, cùng phụ hoàng tại Hàm Nguyên trước điện mặt trên đường nhỏ tán bước, một bên trò chuyện, một bên thân thủ nhẹ nhàng niết mặt hắc.

Mộng Lan Lan mím môi cười, cao cao giương khởi trong tay kia một xấp giấy, hỏi.

"Thuộc lòng xong sao?"

Thanh âm của nàng trước sau như một trong trẻo mà ôn nhu, như là thần khi thối tới ôn nhuận Thanh Phong.

Tựa hồ là bức thiết muốn giải thích chính mình tất cả đều bối qua, Thâm Tâm mí mắt hơi hơi giật giật, sau đó nhẹ nhàng mở mắt ra, trong nháy mắt đó đập vào mi mắt không còn là quen thuộc kim sắc màn trướng, mà là rất nhiều xa lạ gì đó.

Xa lạ xa nhà, xa lạ sa trường, xa lạ ... Nhân.

Khuôn mặt điềm tĩnh xa lạ cô nương hưng phấn mà nhìn lại, trong giọng nói rõ rệt rất là kinh hãi: "Ai nha, người tỉnh rồi?"

Đó là hắc chưa từng thấy qua khuôn mặt xa lạ, trừ nghi hoặc cũng không có khác ý nghĩ.

Nói chuyện cô nương thoát nhìn bất quá vài mươi tuổi, khả tại lúc ấy dĩ nhiên là đến xuất giá tuổi. Làn da mặc dù nói không hơn có bao nhiêu hảo, một đôi tiền thủy Thu Đồng lại chớp đến chớp đi, thoát nhìn rất là linh động xinh đẹp. Ăn mặc có chút đáng vẻ quê mùa, cùng hắc ngày thường đã gặp người đều có chút bất đồng, lại cũng nói không ra là nơi nào bất đồng.

Thâm Tâm sống khoái nửa đời người, đối dung mạo lại luôn luôn không có cái gì quá lớn khái niệm, chỉ là đầy mặt mờ mịt nhìn nàng, không nói gì. Ký ức tựa hồ còn dừng lại tại Đông cung kia đoạn ngày, biểu tình bình tĩnh không có một tia gợn sóng.

Đối phương không để ý nàng, như là ăn cái vô hình bế môn canh, cô nương kia thật là có chút xin lỗi rút về đầu, biểu tình có chút ngượng ngùng, nói: "Thực xin lỗi a, là ta đường đột, người bây giờ hắc là vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục lại, nghĩ gì thời điểm nói chuyện liền cái gì thời

điểm nói chuyện đi." Dứt lời, tiểu tâm dục dục nhìn nhìn hẩn tuần mỹ như thiên thần khuôn mặt, sắc mặt thế nhưng hơi hơi có chút đỏ lên.

Thiên nột... Thật sự là hảo xem chết , nàng Giang Thủy Nhân sống lớn như vậy liền chưa thấy qua trường dễ nhìn như vậy nam nhân!

Phi Dương mày kiếm, cao ngất mà bóng loáng mũi, thâm thúy đôi mắt tà tà liếc nàng, như là tại tìm kiếm cái gì, hoặc như là tại xuyên thấu qua nàng mà nhìn người khác.

Thẩm Tầm không hề dấu hiệu đã mở miệng, tuy rằng liền hai chữ, âm sắc cũng là trong sáng để người có chút chống đỡ không trụ.

"Này nào."

Cô nương thật là có chút ủy khuất hẩn câu nói đầu tiên thế nhưng không phải hỏi mình là ai, nhưng là vẫn là vì hẩn giải thích: "Đây là nhà ta nha!"

Như vậy không có chút ý nghĩa nào trả lời tương đương không đáp lại, Thẩm Tầm rất là không kiên nhẫn nhăn mày lại, rốt cuộc hỏi: "Người là ai."

Rõ rệt cảm nhận được đối phương không kiên nhẫn, cô nương thật là có chút ngượng ngùng, chỉ lặng lẽ cúi đầu, trong lòng do dự một lát, phương chiếu những người đó giá mà nói nói: "Trước người hôn mê ở ngoài thành trong rừng cây, là ta cùng ta cha cứu người trở về... Người tạm thời liền ở nơi này ở đi, thả tâm, nhà ta ăn uống cũng không thiếu đâu. Cái kia... Ta khuê danh gọi là Giang Thủy Nhân, người cũng có thể bảo ta tiểu nhân..."

Nhiều năm phong bế trải qua dẫn đến Thẩm Tầm rõ rệt chỉ nghe câu nói đầu tiên, trong đầu rất nhanh nhớ lại phía trước cảnh tượng, thiên lao,

mẫu hậu, độc dược, sự tình xuyên ở cùng một chỗ, liền như vậy rõ ràng tái hiện ở trước mắt.

Nếu mình là dưới chân lệnh độc chết , như thế nào sẽ xuất hiện tại cái gì ngoài thành trong rừng cây?

Của nàng giải thích thật sự quá không phù hợp với tình lý, Thẩm Tâm Phi Dương lông mi càng nhú càng sâu.

Không đợi hẳn hỏi ra nghi ngờ trong lòng, Giang Thủy Nhân tựa hồ là có chút chột dạ, bỗng nhiên bối rối đứng lên: "A... Người còn chưa ăn cơm nữa, còn chưa uống thuốc, ta đi lấy cho người, lập tức hảo, ta lập tức liền lấy đã tới." Lời của nàng có chút nói năng lộn xộn, nhưng cuối cùng vẫn là biểu đạt rõ ràng, vừa nói xong cũng lập tức hướng ra ngoài chạy ra ngoài.

Hà mẫu đơn đang ở sân bên trong sái bông, gặp nữ nhi hoảng hoảng trương trương chạy tới, vội vàng buông trong tay gì đó nghênh đón, thật cẩn thận hướng buông trong nhìn thoáng qua, liền hỏi: "Bên trong cái kia tình?"

Giang Thủy Nhân khẳng định gật gật đầu, phục mà nặng nề mà thở dài một hơi, "Bất quá hẳn thoát nhìn hảo hung rất lạnh đậm a..."

Hà mẫu đơn vội vàng bịt miệng nàng lại, nhỏ giọng nói: "Hung cũng phải cho lão nương hảo hảo hầu hạ, người ta đưa tới thời điểm khả dặn dò qua , người này ban đầu nhưng là phú quý người ta Đại thiếu gia đâu, bất quá là gia đạo sa sút mà thôi, không chừng một ngày kia liền Đông Sơn tái khởi , vẫn phải là cẩn thận đừng chậm trễ hẳn. Người xem, những người đó cho chúng ta nhiều như vậy bạc, không hảo hảo chiếu cố nhưng đối không nổi người ta!"

Giang Thủy Nhân bĩu bĩu môi, nhỏ giọng châm chọc (bẩn thỉu) nói: "Người liền thích tiền."

Hà mẫu đơn nghe xong nhất thời nhắc lên lỗ tai của nàng, mắng: "Xú nha đầu, dám ghét bỏ lão nương người ? Ta một bãi sh*t ngâm tiểu đem người uy đại, liền nuôi như vậy cái lang tâm cầu phế khuê nữ?"

"..." Giang Thủy Nhàn sắc mặt nhất hồng, không nhịn được nói, "Nương... Người như thế nào luôn nói những này thô bỉ mà nói, để người nghe thấy được nhiều không tốt, liền coi như cho ta chừa chút mặt mũi nha..."

Hà mẫu đơn liếc nàng một cái, tốt xấu không tiếp tục mắng nàng, chỉ nói: "Không có biện pháp, người liền buông tay như vậy cái thô bỉ nương! Chúng ta cũng không phải trong thành nhà giàu người ta, bình thường trồng trồng ruộng, dưỡng dưỡng lợn, có thể sống là được, còn trang cái gì ưu nhâ!"

Giang Thủy Nhàn sắc mặt một tái, vừa định chạy ra, bị mẫu thân một phen ôm trở về.

Hà mẫu đơn từ trong vạt áo lấy ra một trương mới tinh ngân phiếu, đưa tới trên tay nàng, miệng nói: "Những người đó cũng thật sự là xa hoa, ta sống nửa đời người cũng chưa gặp qua nhiều tiền như vậy, đây vẫn chỉ là băng sơn một góc đâu, người năm nay cũng vẫn không mua thêm quần áo mới, cầm trên chợ hảo hảo chọn lựa chọn lựa, đừng cả ngày mặc quần áo cũ ở trước mặt ta lắc lư."

Giang Thủy Nhàn tiếp nhận kia trương ngân phiếu, trong lòng yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, như cũ nói: "Ngày mai lại đi đi... Ta còn phải cho bên trong vị công tử kia tiên dược đâu."

"Cũng thành, bất quá vẫn là sớm điếm đi cho thỏa đáng, tận lực ở trước mặt hân lưu thể diện ấn tượng... Cũng đỡ phải người lớn như vậy người còn không ai thềm lấy!"

"Nường..." Giang Thủy Nhân lúng túng kêu một tiếng, liền lại không để ý nường, chỉ đỏ mặt hướng phòng bếp đi.

Đêm qua hạ mưa, hôm nay cũng đã triệt để tình , hà mẩu đơn run run trong tay chần, hừ khởi bất thành điều khúc, đã muốn qua tuổi 40, lại bởi vì thường niên làm việc mà như là hơn năm mươi tuổi nhân, lòng bàn tay thô ráp sinh kén, hai má hai nơi mang theo nông dân đặc hữu đà hồng, đồ có một loại khác thật thà chất phác cảm.

Nói thật, nường cảm giác chuyện ngày hôm qua thật có chút bánh rớt từ trên trời xuống cảm giác. Các nường một nhà tuy nói là ở nông thôn, ly hoàng đô Quảng Lăng thành cũng cách không được bao xa, nhưng cố tình ly phổ thông thôn trấn có chút xa, bởi vì không có gì hàng xóm láng giềng, ngày thường cũng rất ít cùng người khác giao tiếp.

Có lẽ chính là bởi vì cái dạng này an phận ở một góc hoàn cảnh, mới để cho những người đó tìm tới cửa.

Lúc ấy chính là nửa đêm thời gian, có người tại trong ổ chần ngồi thẳng quan phát tài chết lão bà mộng đẹp, có người đi tiểu đêm từ nhà xí bên trong trở về, trong nhà bọn họ cố tình than thương một đồng khách không mời mà đến, vài cái hắc y dạ hành nhân đem một cái nửa chết nửa sống thiếu niên mang tới tiến vào, lưu lại một tuyệt bút tiền cùng mấy bao được, khai báo vài câu liền biến mất ở vô biên vô hạn trong đêm tối.

Nói là ngoài ý muốn chi tài cũng lại không vì quá, bởi vì kia mức thật sự là lớn đến bọn họ khó có thể tưởng tượng, xuất phát từ đối đám kia tới vô ảnh đi vô tung người sợ hãi, giao phó nói tự nhiên đều là muốn nghe theo , huống chi chỉ là chiếu cố một người mà thôi, cũng không phải làm chuyện thương thiên hại lý gì, không có lý do gì không đáp ứng.

Tuy nói chuyện như vậy thật là có chút kỳ quái, nếu đã có nhiều như vậy tiền, cần gì phải nhờ người khác đi chiếu cố đâu, nhất định là có

cái gì không thể cho ai biết bí mật, nhưng sự thật thượng, Mộ Tử Xuyên chỉ là muốn làm cho hãn tự sinh tự diệt mà thôi.

Hà mẫu đơn nhàn nhã hừ ca, trong đầu nghĩ những kia một đời cũng xài không hết tiền, cảm giác hôm nay thời tiết thật sự là hảo không thể lại hảo.

Đây là một chỗ hoang vu nông hộ người ta, mặc dù là tường đất cũng rất là cứng rắn, vừa vào cửa liền có thể nhìn đến vây được nghiêm kín chuồng heo, gà gáy chó sủa đều ở đây tiếp theo, tuy nói hương vị không phải rất dễ chịu, thế nhưng nhiều năm trôi qua như vậy cũng đã thói quen, cũng liền không có gì hảo khủng hoảng .

Giang Thủy Nhàn mang một viên đập bịch bịch thiếu nữ chi tâm ở trong phòng bếp tiên dược, kỳ thật nàng ngày hôm qua cũng đã tiên quá một lần , còn nhớ rõ nàng đem mếp bát nhẹ nhàng các khi hãn bên môi mớm thuốc, trong lúc ngủ mơ nam tử lại chỉ uống một điểm, liền không bao giờ nguyện ý lên tiếng, không biết là cảm giác được quá khổ, hay là chê này không đủ cấp bậc mếp bát quá mức các miệng.

Dược như cũ tại tiên, cơm cũng đã chín, nàng giáp hảo một chén tràn đầy đồ ăn, đầy mặt khẩn trương bưng vào buồng trong, lại phát hiện Thẩm Tâm đã muốn xuống giường, đứng ở chỗ cái bàn trước mặt phát ra ngốc.

Giang Thủy Nhàn vốn có chút nghi hoặc hãn như thế nào nhanh như vậy liền đi xuống giường, khả đảo mắt nhìn nhìn trước mặt hãn gì đó, càng phát ra không hiểu, đó là một trương bình thường phổ thông bàn, dùng đến gác lại tạp vật cùng nệm, không có cái gì chỗ đặc thù, nhưng hãn chính là như vậy kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn chăm chăm một cái bàn ngăn người.

Như vậy biểu tình, nói không nên lời là buồn bã, vẫn là hoài niệm.

Nàng muốn nói cái gì đó, cũng không dám đánh vỡ như vậy không khí, chỉ thoáng đi về phía trước hai bước, bưng cơm đứng ở tại chỗ, đầy

mặt xấu hổ cùng bất an.

Thẩm Tầm chú ý tới sự tồn tại của nàng, cúi đầu nhìn nhìn trong tay nàng đồ ăn, không nói chuyện.

"Hôn mê lâu như vậy đều không có ăn cơm, người nhất định đói bụng không." Giang Thủy Nhân rút cuộc phá vỡ này an tĩnh không khí, đem vật cầm trong tay gì đó đưa qua, "Nếm thử ta làm đồ ăn."

Thẩm Tầm không có cự tuyệt, thân thủ tiếp qua, rất là khách khí nói một tiếng: "Cám ơn..."

Chẳng sợ hẳn từng kiêng ăn đến một loại cảnh giới, nhưng từ ăn vài ngày cơm tù, đối lập dưới, có phải hay không sơn hào hải vị cũng không có trọng yếu như vậy.

Giang Thủy Nhân lẳng lẳng nhìn hẳn liền đứng ở nơi đó bắt đầu ăn cơm, một ngụm lại một khẩu, tựa hồ rất là không có thói quen loại này đồ ăn xen lẫn cùng nhau ăn pháp, động tác hơi hiển ngốc.

"Thân nhân của người đâu?" Nàng lên tiếng hỏi.

Thẩm Tầm chiếc đũa dừng ở giữa không trung, ngưng rất lâu sau đó mới nói: "Không có thân nhân."

Giang Thủy Nhân sững sốt, ngữ khí rất là kinh ngạc: "Một cái cũng không có sao..."

Tựa hồ cảm nhận được đối phương trong giọng nói tràn đầy khó có thể tin tưởng, Thẩm Tầm cảm giác mình bị thật sâu khinh bỉ, nhện không được đem đầu trật quá khứ, trên tay như trước bưng đồ ăn, ngữ khí có chút không được tự nhiên giải thích: "Có... Có một cái."

Chương 58 thế sự khó liệu

Thẩm Tầm càng là muốn cố ý che giấu cái gì, trong lòng lại càng là thống khổ mê mang.

Hắn đem Tư Đồ Lan xem như thế gian này người cuối cùng thân nhân, lại không biết nàng có hay không có nhớ mong quá chính mình, chẳng sợ chỉ có một phần một khắc. Đang không có gặp mặt phía trước, hết thảy đều là không biết.

Giang Thủy Nhàn cũng không thể nghe ra hắn ngữ khí không được tự nhiên, chỉ là có chút tò mò

Hỏi tới: "Vậy người về sau làm sao được, trở về tìm cái kia thân nhân sao?"

Hắn đích xác muốn đi tìm nàng, nhưng là hoàn toàn không từ tìm khởi, hơn nữa Thẩm Tầm cũng không biết nàng còn hay không sẽ muốn chính mình. Hắn đã muốn hai bàn tay trắng , vô luận là quyền thế địa vị, vẫn là mặt khác hết thảy.

Thẩm Tầm không nói gì thêm , chỉ yên lặng cúi đầu ăn chén kia cơm, tựa hồ là muốn trốn tránh đề tài này, nhưng mà hắn càng là không nghĩ dây dưa, đối phương lại càng là cảm thấy cao hứng, nhin không được bu lại, hưng phấn nói: "Người muốn là thật sự không có chỗ để đi mà nói, liền ngụ ở nhà ta đi, tuy rằng khẳng định so ra kém người trước kia nơi ở, nhưng sống cũng đủ , đúng rồi, người còn không có nói cho ta biết tên của người đây."

Thẩm Tầm ăn cơm, đắm chìm tại thế giới của bản thân trung, không nói gì.

Giang Thủy Nhàn nhìn hắn này phó không mặt không nhạt bộ dáng, thật là có chút buồn bực, nói: "Người người này như thế nào như vậy, không để ý tới ta còn chưa tính, ngay cả danh tự đều không biết giới thiệu

một tiếng, khiến ta về sau như thế nào kêu người, mỗi ngày công tử công tử gọi sao?"

Có lẽ là đói thời gian quá dài, trong chén đồ ăn đã muốn không thừa cái gì, đây là đầu hân một hồi ăn được sạch sẽ như vậy, Thẩm Tầm đặt xuống chiếc đĩa đưa trở về, nói: "Cám ơn..."

"Ta đang hỏi tên của người a..." Giang Thủy Nhân nhận lấy bát, tổng cảm giác trước mắt người này rất kỳ quái, trừ khí chất cùng diện mạo phá lệ xuất chúng chi ngoại, nhìn qua cùng người thường không có cái gì quá lớn khác biệt, nhưng liền là vô hình trung lộ ra một cỗ quý dị, như là cái vừa đánh từ trong bụng mẹ đi ra... Không hiểu đạo lý đối nhân xử thế tiêu hài tử, liền tính là đã trải qua cái gì đại biến cố cũng không đến mức cái dạng này nha.

Nam tử đầy mặt mê mang ngẩng đầu lên, giống như lúc này mới phản ứng được nàng đang hỏi tên của bản thân, vì thế nghiêm túc nói: "Ta gọi... Tầm nhi."

"A... ?" Giang Thủy Nhân lại là sửng sốt, ngơ ngác nhìn ánh mắt hân.

Bên tai tựa hồ truyền đến một tiếng rõ ràng mà khẩn trương kêu gọi, như vậy quen thuộc ngữ điệu cùng âm sắc, chỉ có hân Lan Lan mới có thể la như vậy, hình như là trước đây thật lâu nghe được thanh âm, lại rõ ràng dường như là ở ngày hôm qua.

Thẩm Tầm loan loan khóe miệng, hình như là nhớ lại cái gì chuyện tốt đẹp tình, nhẹ nhàng nói: "Ta gọi Tầm nhi."

Giang Thủy Nhân sắc mặt sái sái, có chút cương ngạnh hô một tiếng: "Nga... Tìm công tử a..." Sau đó lòng nói trên đời này thật sự là cái gì chuyện kỳ quái đều có, lại còn có người họ tìm ...

Vừa nghĩ đến nơi này, Giang Thủy Nhàn ánh mắt chậm rãi rơi xuống, nhìn thấy hằn trên thắt lưng hà bao, kỳ thật nàng ngày hôm qua đã nhìn thấy thứ này, đã muốn bị nước bùn ô có chút ô uế, vốn muốn cho hằn lấy xuống tắm một chút, nhưng vẫn là tưởng chờ hằn tỉnh lại lại nói.

Lúc này liền thuận lý thành chương đã mở miệng, tùy tiện tìm lý do nói: "Ta trong chốc lát muốn đi bờ sông giặt quần áo đâu, người này hà bao thoát nhìn có chút bẩn, lấy xuống cùng nhau tắm thôi?"

Nói, thò tay qua muốn lấy.

Còn không có gặp phải cái kia hà bao, Thẩm Tầm lại mạnh triều sau vừa trốn, giống như người trước mắt được cái gì không được ôn dịch bình thường, e sợ cho tránh không kịp, một tay nắm chặt trên thắt lưng hà bao không để nàng chạm vào.

Giang Thủy Nhàn sửng sốt, có chút xấu hổ thu tay, không biết hằn vì sao như vậy kháng cự, nhưng vẫn là khách khí nói: "Hà bao rất hảo xem, là người nương làm cho người đi?"

"Không phải." Thẩm Tầm nghiêm túc nói, "Là Lan Lan làm."

Giang Thủy Nhàn không biết hằn trong miệng Lan Lan là người ra sao cũng, nhưng là mơ hồ có thể đoán được là cô nương gia, như vậy liệu chết che chở đồ của nàng, nhất định là cái người rất trọng yếu đi? Giang Thủy Nhàn nghiêm túc nghĩ nghĩ, nhất thời thậm chí có chút ăn vị, hừ một tiếng nhân tiện nói: "Nga phải không, ta đi rửa bát."

Vừa mới dứt lời liền nổi giận đùng đùng đập ra cửa phòng, giống như ở trong này bị cái gì khó lường khí, một khắc cũng không muốn đợi ở trong này dường như.

Chẳng sợ nàng công bố là của chính mình ân nhân cứu mạng, Thẩm Tầm cũng đứng cái này xa lạ cô nương hết thảy hành động cũng không dám

hứng thú, chớ nói chi là đi hồng nàng, xoay người ngồi ở kia trương bàn trước mặt, nghiêm túc lí khởi gì đó đến, trên bàn để rất nhiều tạp vật, nói là tạp vật, là vì vài thứ kia phóng thật sự quá loạn, loạn đến không thể phân biệt bàn tướng mạo sẵn có .

Thẩm Tầm nhận nhận chân chân đem gì đó đều về vị, đem có thể sử dụng gì đó đều nhíp bày ở cùng nhau, không thể dùng đều thu ở trong ngăn kéo, dẹp xong hắn mới phát hiện, vẫn là cùng chính mình tấm điện bàn không giống với...

Bởi vì một quyển sách cũng không có.

Trước kia hắn mỗi ngày sáng sớm đều sẽ ngồi ở chỗ này đọc sách, chẳng sợ hắn rất nhiều thứ đều xem không hiểu, cũng đã thành tánh mạng hắn trung một loại không thể thiếu thói quen, hiện tại hắn có lẽ có thể xem hiểu một hai, lại không có thư có thể cho hắn xem, cũng không ai nguyện ý dạy hắn .

Vô luận là Thái Phó vẫn là Lan Lan, đều không ở bên người hắn , liên tính là muốn tìm, cũng căn bản không thể nào tìm khởi.

Kỳ thật hắn hiện tại tối nghi hoặc cũng không phải chính mình thân ở vị trí nào, mà là ăn độc dược sau vì sao còn có thể sống được đi ra. Hắn lẳng lặng ngồi ở phía trước bàn, trước mắt hiện ra kia từng trương thân thiết mặt, còn có mẫu thân kia lại hoàn toàn ôn thủ.

Hết thảy đều là như vậy rõ ràng, phảng phất đang ở trước mắt, Thẩm Tầm thật lâu không nói gì. Sau một lúc lâu, bên môi gợi lên một tia cười lạnh, hắn hiếm có quá loại vẻ mặt này, có lẽ ngay cả hắn mình cũng không thể ý thức được, mình bây giờ bộ dáng là như vậy xa cách mà lại quý dị, những kia nguyên bản tồn tại ở trong khung gì đó, đều ở đây từ từ giãy dụa mà ra.

Vô luận là nguyên nhân gì, hẳn cuối cùng vẫn là sống sót . Có lẽ là thượng thiên cho hẳn một lần tân sinh cơ hội, một khi đã như vậy, còn có không đi báo thù đạo lý sao?

Sắc trời bên ngoài thoát nhìn rất tốt, nhưng cũng không giống nó mặt ngoài thoát nhìn tốt như vậy, bão táp đêm trước, vĩnh viễn đều an tĩnh kỳ cục.

XXXX

Tư Đồ Lan kinh ngạc xem trước mắt nhân, sau đó nâng tay lên xoa xoa hai mắt của mình, cẩn thận nhìn nhìn, lại xoa xoa trước mắt mình, giống như hoàn toàn không thể tin được sự thật này giống nhau.

Xem nàng như vậy phản ứng, Lâm Nhu phốc xuy một tiếng bật cười, bước nhanh đi đến nàng trước mặt, nói: "Đừng xem, còn có thể đem ta xem ra hoa đến bất thành?"

Tư Đồ Lan tựa hồ còn không có từ nơi này không lồ kinh hỉ trung phản ứng kịp, đứng lên liền ôm lấy trước mặt cô nương, như vậy cao hứng vẻ mặt không cần nói cũng có thể hiểu, làm cho đối phương có chút trở tay không kịp.

"Nhu Nhu..."

Bị kêu gọi nhân nhện không được có chút xót xa, như cũ đáp lại nói: "Là, ta còn sống, chúng ta đều sống đâu."

Cái kia liên sống sót đều được một loại hy vọng xa vời niên đại, lại gặp lại là như vậy đáng quý, đều là kinh lịch qua một hồi cung thay đổi người, rất nhiều chuyện cũng đều xem thấu, Lâm Nhu phảng phất trong nháy mắt trưởng thành rất nhiều tuổi, không bao giờ giống như trước như vậy hoạt bát linh khí.

Lại nói tiếp, coi như là gặp qua đại trường hợp người, Lâm Nhu hơi có chút tự giễu nghĩ, nói ra còn vô cùng có mặt mũi đâu.

Tư Đồ Lan thượng hạ nhìn nhìn nàng, xác định nàng an toàn vô sự sau, rất nhanh hỏi: "Châu Dữu đâu... Đào Ưu cô cô đâu, các nàng có khỏe không?"

Lâm Nhu nói: "Trong cung lật thiên, nhưng chung quy cũng là không có thương tổn cùng tính mạng, cũng không biết kia Hoa Xương vương là nghe ai khuyên, đem rất nhiều không muốn lưu lại cung nhân đều thả ra ngoài, còn dư lại như cũ đều tự có nhiệm vụ, mỗi người đều có nơi đi, các nàng hai người, một cái đi thượng thực cục, một cái bị phân đến mới cung điện, về sau cũng không biết là phụng dưỡng cái nào chủ tử đâu."

"Mộ tướng quân phía trước gặp qua ta một mặt, đối với ta cũng coi như có chút ấn tượng, cung biến ngày đó liền đem ta cùng mang ra ngoài, chẳng qua vẫn không khiến chúng ta gặp mặt mà thôi." Nói tới đây, Lâm Nhu trong lúc nhất thời còn có chút thốn thức, "A Lan tỷ tỷ người thật sự là tốt số, gặp được một cái có thể che chở người của người, lại nói tiếp, trong cung tiên đế những kia phi tử, ai..."

Đoán cũng có thể đoán được đại khái, Tư Đồ Lan cũng không có hỏi lại đi xuống, chỉ tại trong lòng theo thở dài một hơi, kiếp này sự luôn luôn Vô Thường, ai cũng cứu không được ai.

Lâm Nhu tựa hồ lại nhớ đến cái gì, đột nhiên mở to hai mắt nhìn nói: "Ai nha đúng rồi, A Lan tỷ tỷ người còn nhớ rõ cái kia hại quá của người thái tử phi sao?"

"Nhớ rõ, làm sao." Tư Đồ Lan nâng lên mí mắt, nhất thời có chút hoảng hốt.

"Người còn không biết đi! Việc này a, phổ phường láng giềng đều truyền ra đâu." Lâm Nhu lại hóa thân làm lú lú nói nhảm thiếu nữ, rất là

hưng phấn mà cùng nàng giảng đạo, "Thái tử phi ban đầu chính là Hoa Xương vương nhân, vì đương nội tuyển mới gả cho Thái Tử, hiện tại vương gia đại sự đã thành, lại không nguyện ý thừa nhận của nàng danh phận, người biết tại sao không?"

Tư Đồ Lan không mẫn không nhạt nói: "Bởi vì nàng mang thai."

Lâm Nhu dùng đầy mặt "Người làm gì thế muốn cướp của ta lời kịch" biểu tình nhìn nàng, nói tiếp: "Bởi vì nàng mang thai nha! Vương gia là loại người nào, kia chiếm hữu dục, kia phát rồ trình độ, mí mắt bên trong nơi nào dung được tiếp theo lạp hạt cát? Hài tử là của ai, ai cũng không biết, khả Hoa Xương vương cố tình liên bởi vì nàng đã là không sạch sẽ người. Lúc này liền hỏi nàng, người thì nguyện ý lao để tọa xuyên a, hay là đi kỹ viện lại cuối đời?"

Lâm Nhu hai tay một vũng, phối hợp động tác nói: "Vì thế nàng lựa chọn người sau."

Tư Đồ Lan sửng sốt, nói: "Nàng không phải còn mang hài tử của hắc sao?"

Trong lòng nàng rõ ràng biết đứa bé kia là Hoa Xương vương, cho nên càng là cảm giác kinh ngạc, đều nói hùm dữ không ăn thịt con, này Thẩm Kiêm cũng thật sự có chút quá phận.

"Đúng rồi! Cho nên nói kia Hoa Xương vương hắc căn bản cũng không phải là cá nhân! Hắc chính là người điên!" Bởi vì quá mức phẫn nộ, Lâm Nhu bộ mặt biểu tình có vẻ hết sức dữ tợn, "Khiến kẻ điên làm Hoàng Đế, còn không bằng ngốc tử đâu! Dù sao ta cảm giác Đại Chu sớm hay muộn muốn suy sụp!"

Tư Đồ Lan nói: "Kia Thái Phó đâu, hắc không phải còn chưa rơi đài sao? Như thế nào không quản nữ nhi mình."

"Kia Hoa Xương Vương Khả tại thượng đầu nhìn đầu, hửn dám sao? Còn muốn hay không chính mình mạng già ? Lén tiêu tiền chuẩn bị chuẩn bị, không để nàng tiếp khách. Một cái bị chổng ruồng bỏ chi thân, ở loại này địa phương oa sống cũng liền không tệ. Đáng thương Thái Phó cả đời cao phong lượng tiết, thanh danh đều hủy ở nữ nhi này trên tay." Lâm Nhu rất là thần khí ngẩng đầu, "Tự làm bậy không thể sống, ai bảo nàng lúc trước không có mắt theo người xấu làm việc ."

Tư Đồ Lan không có nói tiếp bảo, không có đồng tình, cũng không có bỏ đá xuống giếng, nét mặt của nàng rất là bình thản, tựa hồ chỉ là tại nghe một cái không liên quan chuyện xưa.

Tựa hồ lại nhớ đến cái gì, Tư Đồ Lan đột nhiên hỏi: "Người có thể tùy ý ra vào tướng quân phủ sao?"

Lâm Nhu đương nhiên nói: "Tự nhiên là có thể, tướng quân đóng người, là sợ người đào tẩu. Ta bất quá một cái ảnh hưởng không được đại cục nha hoàn mà thôi, không cần thiết cấm túc ."

Tư Đồ Lan nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, hình như là thấy được cứu mạng ánh rạng đông, vội vàng nói: "Người có thể tự do ra vào là không thể tốt hơn, giúp ta xem xem ta cha, muội muội ta hiện tại thế nào... Ta liền trông cậy vào người. Về phần Thái Tử bên kia, ta sẽ tận lực cùng hửn lời nói khách sáo , chỉ mong không cần lại xảy ra chuyện gì."

"Không thành vấn đề!" Lâm Nhu sáng sủa cười, vượt môn ngựa dường như cam đoan nói, "A Lan tỷ tỷ cha chính là ta cha, A Lan tỷ tỷ muội muội chính là ta muội muội, A Lan tỷ tỷ Thái Tử... Ách, vẫn là tỷ tỷ Thái Tử..."

Tư Đồ Lan cười liếc nàng một cái, nhìn nhìn ngoài cửa sổ bầu trời, cuối cùng lại là một trận ảm đạm.

Nàng ít nhất còn có Nhu Nhu tại bên người.

Tâm nhi như vậy ngốc, không có nàg nhưng làm sao được?

Chương 59 mầm tai hoạ

Chương 59 mầm tai hoạ

Một năm nay đúng là Đại Chu thời cuộc phức tạp nhất một năm, Lĩnh Nam khó khăn, quân chủ đối chố, thúc thúc giết anh trai và chị dâu, đoạt đi cháu ngòi vị hoàng đế.

Dân chúng phần lớn đều ở đây như lọt vào trong sương mù, thấy không rõ sự tình chân tướng, không biết là hă che giấu quá tốt, hay là bởi vì dân chúng luôn luôn đều không để ý thiên hạ này đến tột cùng là ai chủ nhân, bị vây tầng dưới chót nhân vĩnh viễn đều là như vậy, chẳng sợ thân chức vị cao nhân lưng đeo bao nhiêu mạng người, chỉ cần hă không thể ảnh hưởng chính mình hoa màu thu hoạch, đều không có gì khả nghị luận .

Có lẽ Hoa Xương vương thật sự là hiểu thấu đáo điểm này, mới dám như thế cả gan làm loạn, dùng cường quyền hòa phách lực áp đảo nguyên lai chính quyền, bắt lưu một tia tình cảm, chẳng sợ trong khung còn chảy đồng dạng máu, chẳng sợ niên thiếu khi cũng từng sống vai phóng ngựa, phú thi tác họa, cũng chống không lại quyền lực hấp dẫn.

Huống chi, hă nào đó thi thố cũng đích xác làm được không sai, dân gian dám can đảm có người nghị luận hă vị trí đến danh không chánh ngôn không thuận, chỉ có một kết cục, đó chính là chết. Cứ việc như vậy quyết đoán càn chọc người hoài nghi, khả dân chúng chung quy đều là tích mệnh , được chẳng hay chớ cũng liền mà thôi, nào có cái gì chí sĩ đầy lòng nhân ái đi làm trái lại?

Mà nay liền tính Thẩm Kiêm còn không có đăng cơ, trừ các quận huyện còn có số ít địa phương quân đội bị vây quan vọng thái độ, tất cả mọi người dĩ nhiên đem hă tôn sùng là Thiên Tử, Quảng Lăng thành chủ nhân

chân chính đến tột cùng là ai, đã muốn không còn là bí mật gì, chẳng không lên cơ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà những kia bởi oan mà chết đi mọi người, đều ở đây sử quan nhóm run rẩy trong tay phải biến thành vĩnh viễn bí mật, vô luận là tôn quý vô cùng Đế hậu Thái Tử, vẫn là các cung oan chết cung nhân, đều theo phong phú sách sử phiêu tán mà đi, cuối cùng vùi lấp tại lịch sử cát vàng bên trong, nhưng đây hết thảy vẫn chỉ là giờ phút này, cũng không phải vĩnh viễn.

Có một số việc, ai biết được?

Đây là một hồi hoa mỹ yến hội, Hoa Xương vương ngồi cao vu chủ vị bên trên, dưới đáy chúng thần cũng có chút nơm nớp lo sợ, ngồi ở mặt trên đột nhiên đối một người, thật sự là để người có chút không có thói quen a. Nói đến cùng, vua nào triều thần nấy, tiền triều lão thần cũng không còn lại bao nhiêu, đều bị tâm phúc của hắn thay lên, xem ra thế cục này đã là không thể vãn hồi nông nổi.

Cũng không biết hắn đến tột cùng là xuất phát từ một loại cái gì tâm tính, tại đại hành hoàng đế qua đời không lâu thời điểm mở rộng ra yến hội, mọi người này cơ bản thật sự là có chút hoảng hốt, sợ mới chủ tử là đang thử mình là hay không trung tâm, đại khí cũng không dám ra một tiếng.

Kỳ thật Hoa Xương vương cũng không có cái gì ý khác, đơn thuần chỉ là muốn mở màn yến hội ăn mừng một trận mà thôi, dù cho hiện tại đã là chí tôn vô thượng địa vị, lại không có trong tưởng tượng vui vẻ như vậy, vì cái này vị trí, hắn mưu hoa hai mươi mấy năm, hắn hạ mỗi một bước kỳ, tất cả đều là vì hôm nay.

Thật có chút sự tình chính là như vậy, những thứ không đạt được mới muốn đi tranh đoạt, một khi đắc thủ, liền sẽ tầm thực khó an, ngày hôm qua

dạ tựa hồ mơ thấy hoàng huynh tiến đến lấy mạng, níu chặt hăn cổ áo hô to cầu tặc, nửa đêm bừng tỉnh, quần áo ướt đầm.

Mà nay như trước An Nhiên ngồi ở vốn không thuộc về hăn trên vị trí, mang trên mặt chọn không ra sai tươi cười.

Duy nhất có chút đặc biệt là bên người hăn nhân, thoát nhìn là cái thanh cao lại cao ngạo mỹ nhân, mặc một bộ không quá hợp thân thủ tú tam trọng y, trực lợi cả người sấn lùn không thiếu, khả dung mạo vẫn là không có gì để nói .

Dưới đáy đại thần đều không có gặp qua tên nữ tử này, chỉ có phải phó đô Ngự Sử Tư Đồ Hiền lặng lẽ cúi đầu, giống như muốn đem chính mình giấu ở dưới đáy bàn đường như không dám lên tiếng, hăn không biết chính mình này đến tột cùng là gặp may mắn vẫn là lỗi thời, 2 cái nữ nhi trước sau se sẻ biến Phượng Hoàng, đại nữ nhi hiện tại hành tung không rõ, nhị nữ nhi lại theo loạn thần tặc tử ăn uống hưởng lạc, không nhúc nhích chút nào, cũng không biết đồng dạng cha mẹ, vì sao sẽ sinh ra như vậy tính cách khác biệt nữ nhi.

Coi như là kéo Tư Đồ Mai phúc, hăn bảo vệ đỉnh đầu cái này không tính vững chắc chu sa mạo, khả Tư Đồ Lan dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của hăn, không phải là không lo lắng. Mấy ngày qua phái người tìm kiếm khắp nơi của nàng tung tích, cũng cuối cùng là đá chìm đáy biển, không có trả lời, cũng không biết là chết hay sống. Nghĩ đến đây, Tư Đồ Hiền một bữa cơm ăn được dần dần vô vị.

Tư Đồ Mai là chưa thấy qua đại quen mặt nhân, bình thường theo học chút lễ nghi, nhưng cũng không tính như thế nào tiêu chuẩn, cũng không biết Hoa Xương vương là đột nhiên đổi khẩu vị, vẫn cảm thấy mới mẻ hào chơi, đối đối với này cái không hiểu lễ tiết nữ tử sủng nịch vạn phần, từ lúc nàng lưu lại bên cạnh hăn, liền không có rời đi một khắc kia.

"Nhưng có hợp khẩu vị đồ ăn, bản vương khiến ngự trù nhiều làm cho người chút."

Tư Đồ Mai then thùng cười: "Ta muốn là đều thích, vương gia muốn ngự trù toàn làm bất thành?"

"Chỉ cần mỹ nhân thích, toàn làm lại ngại gì? Liền là muốn kia thiên hạ, bản vương cũng nguyện ý hai tay dâng." Hoa Xương vương bản nhân cũng luôn luôn là cái không câu nệ lễ tiết nhân, bình thường tại trong quân doanh cũng uy nghiêm quán, người bên ngoài cũng không dám nói cái gì.

Người phía dưới phản ứng cũng quả thật thực bình thản, người ta chủ tử làm cái gì, cũng mặc kệ chuyện của bọn họ, bảo trụ cái mạng nhỏ của mình liền vạn sự đại cát.

Nhưng chung quy vẫn có nhân nhìn không được .

Người kia chính là Hoắc Thái Phó.

Bởi vì nữ nhi mình sự tình, hẳn đối với này cá nhân vốn là hận ý nảy sinh, tại yến hội trung như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lúc này nghe như vậy nửa là trêu đùa nửa là nghiêm túc ngữ khí, nhất thời trong cơn giận dữ, tăng một tiếng từ trên chỗ ngồi đứng lên, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đưa ánh mắt ném về phía hắn.

Hoa Xương vương có chút kinh ngạc nhìn qua, trong ánh mắt mang theo một mạt nghiến ngấm tiểu ý: "Ái khanh đây là đang làm cái gì, là chỗ ngồi không đủ thoải mái sao?"

Hoắc Thái Phó tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, nhưng vẫn là nhịn không được kích động nói: "Vương gia nguyện ý đem giang sơn xem như trò đùa chấp tay nhường người, thần không quản được, khả thần thật sự là vì Thanh Thu cảm thấy

không đáng giá! Trong bụng của nàng còn người nữa hài tử, người thế nhưng đem nàng... Đem nàng đưa đến..."

Hoa Xương vương chấp lên Tư Đồ Mai thủ, giống như vô tình đùa nghịch móng tay của nàng, miệng không lăm để ý nói: "Bản vương triệu người tiến đến, là khiến người hảo hảo ăn cơm, không phải làm cho người đề việc này. Hảo hảo ngồi trở lại đi, bản vương có lẽ còn có thể tha cho người khỏi chết."

Hoắc Thái Phó nhìn hắn kia mãi không thềm để ý bộ dáng càng là sinh khí, lại không có dĩ vãng kính xưng, xuất khẩu nhân tiện nói: "Thu nhi chuyện lúc trước vẫn luôn gạt ta, nếu ta sớm biết, định sẽ không để cho nàng theo người loại này lang tâm cầu phế gì đó!"

"Bất quá người yên tâm, ta đã vì nàng an bài chỗ đi tốt nhất, người vĩnh viễn cũng không thể tìm đến nàng. Ta cho người biết, nữ nhi của ta chính là ta nữ nhi, chẳng sợ nàng có ngốc lại xuân, cũng không đến lượt loại người như người tra đi giẫm lên!"

Nghe gần đây hồ bất cứ giá nào mà nói, Hoa Xương vương bỗng nhiên đổi qua mặt, lẳng lặng nhìn hắn, "Ái khanh thật đúng là có gan, không bằng nói lại lần nữa xem?"

Sự tình đã đến không thể thu thập tình cảnh, Hoắc Thái Phó cũng không có cố kỵ, hắn vốn là cái cương trực công chính nhân, vì mình nữ nhi nhẫn lâu như vậy, làm thế nào cũng chống không lại chính mình nội tâm dày vò, biết rất rõ ràng chờ đợi chính mình sẽ là cái dạng gì kết quả, nhưng vẫn là như vậy hô lên.

"Thẩm Kiêm! Người trước mưu sát tiên đế, sau tru diệt hoàng hậu Thái Tử, mưu triều oán vị, tội đương năm ngựa xé xác!" Hoắc Thái Phó ưỡn ngực đứng ở bên cạnh, lại giống như đứng ở giữa thiên địa, như là từ

huyền quang trung dâng lên thần tượng, trong nháy mắt đó tựa hồ có trường phong thổi qua bên tai, yên tĩnh vô cùng.

Lúc này ngồi đầy mấy trăm người tất cả đều trở nên lặng ngắt như tờ, vị này đã muốn không tính tuổi trẻ Hoắc Thái Phó Hoắc Phương, quả thực như tên của hắn giống nhau, Phương Chính không a, trước mặt ngồi đầy vương công quý tộc mặt, nói ra bọn họ muốn nói mà không dám nói mà nói.

Trong nháy mắt đó, bỗng nhiên nghĩ tới vĩ đại hai chữ.

Tất cả mọi người đưa mắt ném về phía cái này có gan nói thật ra thần tử, hắn hai bên tóc mai dĩ nhiên suy bạch, quần áo hạ để bảo, không có một chút nếp uốn, ánh mắt chính như treo cao minh kính, thẳng tắp nhìn về phía trên đài người kia, nguyên lai thế gian này tổng có như vậy một loại nhân, trực diện thiên hạ, không sợ hãi, chẳng sợ gặp phải sinh tử khảo nghiệm, cũng chưa từng lùi bước.

Có lẽ là hắn cũng hiểu được lời hắn nói đúng, có lẽ là căn bản không có đương một hồi sự, Hoa Xương vương liền như vậy lẳng lẳng nhìn hắn, không có ngăn trở, cũng không có phản bác, tùy ý hắn nói ra đời này lưu lại thế gian câu nói sau cùng.

"Ta Hoắc Phương cả đời trung với Đại Chu, trung với Thiên Diêu đế, tình nguyện vừa chết làm tiên đế quý! Cũng không muốn làm người loại này loạn thần tặc tử cầu!"

Thanh âm của hắn vang vọng ở trên không đả đả trong đại điện, như vậy trầm trọng mà lại vang dội, không biết kích khởi ở đây bao nhiêu gợn sóng, có người dám đến xấu hổ không chịu nổi, thầm than chính mình không có hắn loại này bá lực, cũng tự nhiên có người bất vi sở động, cười hắn quá mức ngay thẳng không biết biến báo.

Thẩm Kiêm chậm rãi đứng lên, kỳ thật giờ này khắc này, trong lòng hần phảng phất có ngàn vạn con bò cạp bò qua, đó là dù có thế nào cũng vô pháp hình dung tâm tình. Lưỡng căn lông mi hung hăng dựng lên, tàn bạo bản tính bại lộ không thể nghi ngờ.

Chẳng biết lúc nào, trong tay hần đột nhiên hơn một thứ, đó là hần bị tại bên người nhiều năm đặc chế cung tiễn, luôn luôn là vì phòng ám sát, cũng đang lúc này xếp lên trên tác dụng. Hoa Xương vương nhẹ nhàng thối thối, thủ vừa động, mũi tên liền từ đuôi đến đầu thẳng đến người trước mắt! Động tác cực nhanh, để người phản ứng không kịp nữa.

Hoắc Phương như trước đứng ở tại chỗ, đồng tử lại chợt phóng đại, nhìn thấy kia phiến hàn quang hướng chính mình gào thét mà đến, một khắc kia hần cảm giác thời gian rất chậm, chậm đến có thể nhìn đến kia mũi tên càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Không có lùi bước, trạm như tiêu thương.

Khả đang lúc mọi người trong mắt lại là mặt khác một phen quang cảnh, Hoa Xương vương ngón tay chỉ là nhẹ nhàng vừa động, chỉ kia hàn quang thiết tên liền tại trong phút chốc bắn vào Hoắc Phương mi tâm, phốc xuy một tiếng, huyết quang bạo dũng mà ra!

Sinh cùng tử, chỉ tại một cái chớp mắt.

Chính giữa mi tâm, lại vô đường sống. Hoắc Phương thẳng tắp té trên mặt đất, cái gáy đập đầu trên đất thanh âm có vẻ như vậy rõ ràng mà lại rung động lòng người, hần chí tử như cũ mở to hai mắt, nhìn về phía trước kia phiến trống rỗng xà nhà. Đó là hần ngốc hơn nửa đời người triều đình, vì này phụng hiến chính mình cả đời, cũng cuối cùng là chết ở nơi này, không huyền niệm chút nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả sảnh đường yên tĩnh, rất nhiều người hít một hơi khí lạnh.

Thái Phó Hoắc Phương, dùng phương thức này, tìm về mình bị giẫm lên tôn nghiêm, cũng vì ở đây mọi người kéo vang cảnh báo: vì Hoa Xương vương làm việc, không có kết cục tốt.

Cái chết của hãn giống như là một cây ngòi nổ, dù cho không có ở trong nháy mắt đó châm, cũng vì mưu triều oán vị Hoa Xương vương chôn xuống vĩnh cửu mầm tai họa, tại ngày sau vào một ngày nào đó trở thành có lợi nhất chứng cứ. Từ xưa đến nay, tà không áp chính, có gan nói thẳng nhân cũng cuối cùng lưu danh sử sách.

Hãn không chết mình bạch.

Tựa hồ là có tâm linh cảm ứng, đường xa chạy như bay Hoắc Thanh Thu đột nhiên ghìm ngựa mà đứng, vó ngựa cao cao giương khởi là lúc, nàng nâng tay bưng kín chính mình dần dần hở ra bụng, quay đầu nhìn về phía đế đô phương hướng, ánh mắt bi thương mà vừa sợ hoảng.

Lại chung quy chỉ có thể nhìn thấy chân trời như máu tà dương, hào quang vạn trượng.

Tác giả có lời muốn nói: đây cơ hữu A Sênh hổ mới < đoạt súng >~

Cung đấu thẳng cấp báo thù sướng văn, ổn định ngày càng, cầu cất chứa cầu bao nuôi! ! !

Văn án:

Tổng sở tích không nghĩ tới,

Tùy tiện cứu cá nhân đều có thể đem mạng nhỏ cho lộng không có.

Lại mở mắt ra thì

Nàng trùng sinh thành không được sủng cung tần,

Mà kia đường thượng chi quân...

Đúng là nàng từng cứu thiếu niên.

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi, Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi, bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi, bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi, bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi, dụ hiệu du ném một viên địa lôi

Tạ ơn cô nương nhóm

↙

(

↘

3

↘

)

↘

ta suy sút thật nhiều ngày vẫn không có cảm tạ các người, ngưỡng
ngùng cấp. . .

Chương 60 Thái Tử vào thành

Giang Thủy Nhân bưng một chén thuốc đi vào khách phòng thời điểm, trong phòng đã muốn không có một bóng người , nàng kinh ngạc hướng phía trước đi hai bước. Triều bốn phía nhìn quanh một vòng, nhưng vẫn là

không thể phát hiện nam tử thân ảnh, nhất thời dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Những người áo đen kia đem hắc phó thác ở trong này thời điểm, từng nói qua, chỉ cần hắc ra một điểm ngoài ý muốn, liền sẽ toàn bộ tính khi hắc nhóm trên đầu, tiền cho ngược lại là nhiều, phiêu lưu cũng là rất lớn.

Hiện tại người nọ không chào hỏi một tiếng liền đột nhiên biến mất , mình cũng không biết nên như thế nào hướng Hắc y nhân công đạo. Giang Thủy Nhàn trong lúc nhất thời có chút tâm hoảng ý loạn, có thể nói cấp đầu cũng phải lớn hơn , vội vàng đặt xuống bát liền xông ra ngoài, triều mặt khác phòng ở hô: "A nương, a nương, người nọ không thấy!"

Hà mẫu đơn vèo một tiếng từ trong phòng vọt ra, kinh ngạc nói: "Gì! Không thấy!"

Giang Thủy Nhàn vội vàng thay một đôi tương đối khá đi giày, lao ra cửa sau quay đầu lại nói: "Ta đi ra ngoài trước tìm xem xem, người ở đây trong nhà chờ, vạn nhất hắc lại trở lại đâu!"

"Tốt! Người nhanh đi!" Hà mẫu đơn lên tiếng, trong lúc nhất thời cũng có chút nôn nóng, làm mất nhân là việc nhỏ, đêm đó Hắc y nhân tìm bọn họ tính sổ nhưng liền phiền toái.

Giang Thủy Nhàn triều cửa thôn phương hướng một đường chạy tới, con đường này nàng đi rất nhiều năm, là lại rõ ràng bất quá. Huống hồ chung quanh đây cũng chỉ có này tượng dạng đường, không chỉ thông hướng cửa thôn, còn thông hướng Quảng Lăng cửa thành. Nam tử kia khả năng không rõ ràng chính mình vị trí địa phương, cho nên vô luận hắc muốn đi chỗ nào, nhất định sẽ hướng người qua đường hỏi thăm.

Giang Thủy Nhàn nghĩ đến đây đã cảm thấy chính mình thật sự là quá thông minh, lại chạy hai bước, nhìn thấy tại cửa nhà mình chủng thông

Vương gia thím, liền vội vàng tiến lên hỏi: "Vương đại nương, vừa có người hướng người hỏi đường sao?"

Vương đại nương xem nàng thở hổn hển bộ dáng, nhất thời có chút nghi hoặc, lại cũng không nhiều tưởng, chỉ là chi tiết nói: "Vừa vặn, ta còn buồn bức đầu, cao cường như vậy tiểu tử, vừa thấy thì không phải là người thường, như thế nào chạy trốn chúng ta bên trong đến."

Giang Thủy Nhân cấp lửa cháy đến nơi, nào có ở không cùng nàng xả những kia có hay không đều được, cũng không cố thượng lễ phép, vội la lên: "Hắn hỏi nơi nào lộ?"

"Nga... Hắn hỏi hoàng thành đi như thế nào."

"Cám ơn!" Lời còn chưa nói hết, nhân liền hướng tới cửa thành phương hướng chạy gấp mà đi, lưu lại một mặt mặt danh kỳ diệu Vương đại nương.

Giang Thủy Nhân vội vàng đuổi tới cửa thành thời điểm, vừa lúc nhìn thấy Thẩm Tầm, trong tay thứ gì cũng không có lấy, lẻ loi một mình đứng ở bên dưới tường thành ngăn người.

Hắn mặc một thân bình thường phổ thông bố y, lại vừa thấy liền biết không phải là người thường, như vậy tư thái cùng tướng mạo, cho dù là tại nhân tài xuất hiện lớp lớp Quảng Lăng thành cũng là rất dẫn nhân chú mục, Thẩm Tầm chỉ là đứng ở nơi đó, đi ngang qua giống cái sinh vật lại phân phân liếc nhìn.

Tuy nói Giang Thủy Nhân cũng không phải cái gì cô gái yếu đuối, mỗi ngày đều muốn làm việc nhà nông, nuôi heo uy ngư, ở nhà so nhi tử còn muốn hữu dụng. Nhưng dù sao vẫn là cái cô nương gia, ở trên đường chạy thời gian thật sự quá lâu, thật mệt không được, nàng hung hăng thở hổn hển một hơi, ngừng thật lâu mới chậm rãi đi qua.

Trong lòng lại giận, vừa tới gần hăn liền cả giận nói: "Người muốn vào thành như thế nào cũng không lên tiếng tiếp đón!"

Thẩm Tầm bị bất thành linh tiếng hô sợ tới mức triều sau vừa trốn, đầy mặt mờ mịt xem trước mắt nhân, tựa hồ là tại phân biệt nàng là ai.

Nhìn hồi lâu mới nghĩ đến đây là buổi sáng cho hăn mớm thuốc cô nương.

Nga, là nàng a. Thẩm Tầm đem đầu chuyển trở về, tiếp tục xem cửa thành ngăn người.

Giang Thủy Nhàn sắp bị hăn này dường như không có việc gì thái độ khí nổi, cả giận nói: "Người có biết hay không ta tìm người tìm bao lâu? ! Nhà chúng ta chiếu cố người chiếu cố lâu như vậy, muốn đi ngay cả chào hỏi cũng không đánh một tiếng, người có biết hay không người muốn là ra một điểm sai lầm, chúng ta cả nhà đều xong?"

Thẩm Tầm bị rống phải có chút mặt danh kỳ diệu, thậm chí còn có chút khó chịu, đem đầu trật quá khứ, ngữ khí bình thản mà lại xa cách nói: "Nhận được chiếu cố, có mượn có còn."

"Bất quá, của ta an nguy... Cùng các người gia xong không xong có cái gì tất nhiên liên hệ?"

Giang Thủy Nhàn sửng sốt, phát giác chính mình nói sót miệng, nhất thời không dám mở miệng.

Thẩm Tầm nói xong cũng đứng ở nơi đó không có động , kỳ thật hăn trạm vị trí thật là có chút vi diệu, hăn có thể nhìn thấy toàn bộ cửa thành, thủ cửa thành nhân lại nhìn không tới hăn.

Bị hăn nói như vậy, Giang Thủy Nhàn cũng hết giận, thậm chí còn có chút chột dạ. Nhìn đến hăn bộ dáng như vậy, nhất thời có chút không được

tự nhiên đi tiến lên, nói: "Tính... Là ta Thái Thượng phát hỏa, theo ta trở về đi, bên ngoài khả không an toàn."

Thẩm Tầm nói: "Ta phải vào thành."

Đối phương vốn tưởng khuyên can một hai, khả bỗng nhiên lại nghi ngờ hỏi: "Nếu người muốn vào thành, vì sao vẫn đứng ở trong này bất động?"

Thẩm Tầm không để ý tới nàng, quay đầu lẳng lặng nhìn chăm chăm cửa thành cái kia một thân khái giáp trẻ tuổi nam tử.

Người nọ nhìn qua nhìn rất quen mắt, tựa hồ trước kia đã gặp ở nơi nào, nhưng hắc nhưng bây giờ nghĩ không ra là loại người nào. Nhưng dù có thể nào, trực giác nói cho hắc biết, nhìn quen mắt nhân, tốt nhất đều không muốn đánh lên.

Cửa vị kia tuổi trẻ tướng lĩnh không có dừng lại thật lâu, tựa hồ chỉ là lại đây tuần tra , ước chừng qua một khắc đồng hồ, dưới đáy tướng sĩ liền kinh sợ nhìn theo hắc đi xa.

Thẩm Tầm kháp hảo thời gian, lại cẩn thận nhìn nhìn kia mấy tấm mặt, xác định đều không thể nào nhìn quen mắt mới đi quá khứ, Giang Thủy Nhân thấy hắc hạ quyết tâm muốn vào thành, đồ không biết nên làm gì bây giờ, lại sợ thất lạc nhân, đành phải theo hắc trước đi qua .

May mắn cũng không xảy ra vấn đề gì, thủ thành nhân chỉ là nhìn nhiều hắc vài lần, không có nhiều hơn kiểm tra, tuy nói hiện tại chính là thời buổi rối loạn, nhưng chính là bởi vì thật sự quá nhiều chuyện, bọn họ càng phát ra không quản được .

Thẩm Tầm dễ dàng vào thành, khả đi về phía trước vài bước, ngược lại không biết nên đi nào , trước mắt một mảnh trầm thấp thấp thấp mái hiên, hắc đứng ở Quảng Lăng thành dưới chân thoáng ngẩng đầu, nhìn về

phía một mảnh kia huyên náo mà chen lẫn đám người, có đại nhân năm tiểu hài tử từ trước mặt đi qua, còn có bán đường hồ lô lão nhân ở trong góc thét to.

Như vậy bình phàm hình ảnh kỳ thật rất đẹp.

Nhân gian Thanh Hoan trăm vị, giống như trường xưởng không xong kịch, thật giống như hắc luân luân cũng sẽ không nghĩ đến, chính mình đường đường một quốc Thái Tử, hội luân lạc tới loại tình trạng này giống nhau.

...

"Bên ngoài a... Bên ngoài không có gì quy củ, ngày cũng không có nơi này hảo, người thuận miệng ăn luôn một đạo đồ ăn, có lẽ chính là phổ thông nhân gia một tháng sinh kế. Thế nhưng bên ngoài có rất thật hảo ngoạn gì đó, khúc quanh đồ chơi làm bằng đường quán, đầu đường cuối ngõ xiếc ảo thuật, diễn trong lâu hát biến điệu tiểu xưởng, người muốn là thấy, chắc chắn hoan hỉ... Hơn nữa hiện tại chính là thu hoạch mùa, người muốn là đi ra ngoài, vừa vặn có thể nhìn đến liếc mắt nhìn nhìn không thấy bờ ruộng bậc thang hoa màu, còn có giang hà hồ hải, nguy nga sơn xuyên..."

Lan Lan không nhanh không chậm thanh âm tại bên tai vang trở lại, mỗi một cái lời là như vậy rõ ràng, giống như chính là chuyện ngày hôm qua giống nhau. Trong nháy mắt đó, hắc phảng phất quên mất chính mình mục đích tới nơi này.

Vừa vặn có người lên tiếng nhắc nhở hắc.

"Người vì cái gì muốn vào thành nha?"

Thẩm Tầm thế này mới ý thức được cái kia mớm thuốc cô nương theo lại đây, quay đầu đi nhìn nàng một cái, không lăm để ý nói: "Tìm người."

"Tìm ai nha?" Giang Thủy Nhàn rất ngạc nhiên.

Thẩm Tầm không lên tiếng.

Giang Thủy Nhàn nhìn nhìn vẻ mặt của hần, không dám nói tiếp bảo, chỉ là yên lặng đi theo bên người hần, sợ không cẩn thận liền đem nhân cho làm mất, lần sau Hắc y nhân lại đây chính mình liền không có biện pháp khai báo, tuy rằng nàng cũng không xác định những người áo đen kia còn hay không sẽ đến.

Nàng là tính đợi hần đi mệt lại dẫn hần về nhà , bởi vì nàng biết trên người hần không có mang tiền, không chỗ ở, khẳng định vẫn phải là cùng nàng trở về. Huống hồ a nương cũng cho mình không thiếu tiền, lúc này cũng vừa vặn đến hoàng thành trên đường tuyển chút mới vải dệt, miễn cho lần sau lại muốn tới một chuyến.

Thẩm Tầm không có mục tiêu ở trên đường đi tới, không biết là xuất phát từ cái dạng gì mục đích, đầu lại cố ý thùy rất thấp, Giang Thủy Nhàn phát hiện vấn đề này, đường thẳng: "Người là sợ bị người nhìn thấy sao?"

"Ân." Thẩm Tầm không có phản bác.

"Nếu sợ bị người nhìn gặp, tại sao không đi mua cái mặc ly đâu?"

"Mặc ly là cái gì..." Thẩm Tầm lần đầu cảm giác mình thực thiện cận, hỏi thanh âm cũng có chút tiếu.

Điều này cũng không biết, Giang Thủy Nhàn rất là ghét bỏ nhìn hần một cái, cái gì cũng không nói liền hướng phía trước đi, vào một cái chuyên mại duy mạo điểm, rất là xa hoa mua đỉnh đầu màu đen xà phòng sa, sau đó đeo ở trên đầu của hần.

"Như vậy liền sẽ không có người nhận ra người lạ."

Thẩm Tầm thành linh vô chấn đỉnh đầu mũ sa, có chút không có thói quen kéo kéo, sắc mặt thật không đẹp mắt, tổng cảm giác có điểm giấu đầu lòi đuôi cảm giác.

Giang Thủy Nhàn như là nhìn thấu trong lòng hắc hắc khoắn, không chút để ý nói: "Đại Chu hiện tại nam tử thực lưu hành mang cái này, người vừa thấy chính là không như thế nào ra quá môn nhân, như thế nào sẽ ngay cả điều này cũng không biết."

Thẩm Tầm dường như chấp nhận, nhẹ nhàng mím chặt thần, song mâu giấu ở hắc sa bóng ma dưới, không ai có thể nhìn thấy hắc nét mặt bây giờ.

Giang Thủy Nhàn dừng một lát, lại bị gọi lên lòng hiếu kỳ, tự quyết định nói: "Nói, người rốt cuộc là cái gì lai lịch? Ta sống lớn như vậy, liền chưa nghe nói qua có họ tìm vương công quý tộc nha? Chẳng lẽ người là Bắc Mục nhân? Cũng không đối a, Bắc Mục nhân khả không phải đều là song họ sao?"

"Ta không họ tìm." Hắc thân nhiên đã mở miệng, lại không có trả lời của nàng vấn đề thứ nhất, thật có chút tránh nặng tìm nhẹ ý tứ.

"Vậy người họ..." Giang Thủy Nhàn lời còn chưa nói hết, đột nhiên bị đâm cho một mộng ngồi xuống đất. Nàng đau nhe răng nhếch miệng, đầy mặt kinh ngạc quay đầu qua, lại nhìn thấy một người dáng dấp thực thủy linh cô nương.

"Ai nha thực xin lỗi thực xin lỗi!" Phía sau người nọ kinh hoảng đem nàng đỡ lên, ánh mắt trừng được Viên Viên, ngữ khí thật là có chút ngượng ngùng, "Ta không phải cố ý, chỉ là sợ chậm trễ chủ tử giao phó sự tình cho nên đi được quá mau, người không sao chứ?"

Giang Thủy Nhàn cũng không phải cái gì thích néo không buông nhân, huống chi đối phương còn dài hơn được xinh đẹp như vậy, đứng dậy vỗ vỗ hoi liền nói: "Không có việc gì không có việc gì..."

Đụng nhân cô nương tựa hồ là có cái gì muốn căng sự tình, liên một câu vô nghĩa cũng không có nhiều lời, nói xin lỗi xong liền lập tức chạy về phía trước đi, hai cái đùi chạy bay nhanh, giống như một khắc cũng chậm trễ không được dừng như.

Giang Thủy Nhân vừa định nói cái gì đó, vừa ngẩng đầu, phát hiện Thẩm Tầm đột nhiên không thấy.

Lại vừa quay đầu, phát hiện hân hướng tới vừa cô nương kia bóng dáng chạy gấp mà đi, bước chân khoáng đến mức để người có chút không nói gì.

Tác giả có lời muốn nói: về nhà giỗ tổ _(:3)

∠

)_

Chương 61 vứt bỏ

Chương 61 vứt bỏ

Giang Thủy Nhân hoàn toàn sững sờ ở tại chỗ, qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, vội vàng nhấc váy đi theo, oán thầm nói, không phải là cái cô nương xinh đẹp sao, về phần như vậy gấp sao?

Lâm Nhu chính chạy hoan, đột nhiên phát hiện có một cỗ đại lực đem mình cho kéo lại, đầy mặt kinh hoảng quay đầu lại, lại nhìn thấy một danh mang mặc ly nam tử, thần sắc giấu ở trong bóng tối, thấy không rõ tướng mạo sẵn có.

Thẩm Tầm khẩn trương giữ nàng lại tay áo, vẫn duy trì một cái không quá gần cũng không tính quá xa cự ly, hân há miệng thở dốc, muốn kêu tên của nàng, có thể tưởng tượng thật lâu cũng không nhớ nổi nàng gọi cái gì,

trong lòng sốt ruột, vẫn đứng ở tại chỗ không có động, chỉ là gắt gao lôi của nàng tay áo, không để nàng rời đi.

Lâm Nhu có điểm mặc danh kỳ diệu...

Nơi nào đến che mặt cường đạo... Đây là muốn nửa đường kèm hai bên tuổi thanh xuân thiếu nữ tiết tấu sao!

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Nhu liền có điểm tâm kinh thối nháy, đối ha, nàng bộ dạng như vậy thủy linh xinh đẹp như vậy, không cần thận bị người xấu cho hại làm sao được! Nhanh chóng chạy a!

Nói đi ta liền đi a! Lâm Nhu một phen đánh tay áo thượng thủ, bỏ chạy thực mạng! Thâm Tâm tuy rằng nghĩ không ra tên của nàng, khả như thế nào sẽ cho phép này đầu mỗi duy nhất rời đi tầm mắt của mình? May mà từ tiểu giեն hảo, chân dài rất dài, một bước đỉnh người ta hai ba bước, rất nhanh liền lại đem Lâm Nhu kéo về, một tay ban qua nàng bả vai, sau đó thật nhanh xốc lên chính mình trước mặt tầng kia hắc sa.

Gió xuân thổi nhú hắc sa, hiện ra cặp kia tuyệt mỹ đôi mắt so dĩ vãng càng thêm trong trẻo.

"..." Lâm Nhu đổ trều một hơi khí lạnh, "Quá..."

Tử điện hạ! ! !

Nàng không thể nói ra mặt sau ba chữ là vì Thâm Tâm mặt sau đột nhiên xuất hiện một người, đúng là mình vừa đánh ngã cái kia coi như hảo xem thôn cô, Lâm Nhu nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: "Quá... Thái phu nhân yêu! Ta khả tính tìm cháu trai của người !"

Tư Đồ Lan tại xa xôi tướng quân phủ đột nhiên đánh một cái đại đại hất xì.

"..." Thẩm Tầm rất là quý dị nhìn nàng một cái.

Lâm Nhu một cái, sau đó bắt đầu đánh giá vừa không như thế nào chú ý cô nương đến, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Giang Thủy Nhân xem ánh mắt của nàng cũng hơi có chút cổ quái, thậm chí còn mang theo điểm xem tình địch ý tứ, nhìn từ trên xuống dưới tướng mạo của nàng, còn tại trong lòng âm thầm tương đối một phen, tuy nói mặc chính là so với chính mình hảo như vậy điểm đi, nhưng khẳng định vẫn không có chính mình xinh đẹp .

Nghĩ đến đây, Giang Thủy Nhân cảm giác nàng vẫn là không có gì cạnh tranh lực , vì thế đối nàng địch ý lại giảm vài phần, chậm rãi đi đến Thẩm Tầm bên người, hít sâu một hơi, kéo tay hắn, lấy một bộ thị uy giả tư thái xem trước mắt nhân.

"..."

Lâm Nhu sợ ngây người.

Như vậy thân mật hành động thật sự là có chút đột nhiên, Thẩm Tầm sắc mặt trắng nhợt, nhanh chóng đem mình thủ rút ra, sau đó kích động nhìn Lâm Nhu phản ứng, kỳ thật hắn để ý cũng không phải Lâm Nhu ý tưởng, mà là thấp thỏm nàng có nhìn thấy hay không vừa cái kia quá trình, e sợ cho truyền đến Tư Đồ Lan trong lỗ tai.

Mình mới vừa kéo tay hắn, còn không có ô nóng hồi liền bị nàng rút ra, Giang Thủy Nhân nhất thời có chút không phản ứng kịp, sững sờ hơn nửa ngày mới sững sờ nhìn tay mình, giống như bị người quạt một cái đại cái tát, lẳng lẳng một câu cũng không nói lên được .

Thẩm Tầm hình như là muốn giải thích cái gì, khả ghen tại trong cổ họng nửa ngày cũng phun không ra một chữ đến, chỉ là đầy mặt chân thành nhìn ánh mắt nàng, có vẻ đặc biệt vô tội.

Lâm Nhu vừa thấy cũng biết là là sao thế này , cũng không có tế cử, chỉ hỏi nói: "Điện... Thiếu gia đã nhiều ngày là đang ở nơi nào ?"

Thẩm Tầm thò ngón tay chỉ bên cạnh Giang Thủy Nhân.

"Nàng cứu ta."

Lâm Nhu một sang, nhất thời quý dị nhìn Giang Thủy Nhân liếc mắt nhìn, nàng là Tư Đồ Lan bên người nha hoàn, tự nhiên minh bạch toàn bộ chuyện đã xảy ra, đó là nàng gia chủ tử thống khổ thỏa hiệp mới đổi được kết quả, như thế nào đảo mắt là được người khác công lao? Bất quá nàng luôn luôn không phải đặc biệt gì xúc động nhân, cũng không có ở loại thời điểm này vạch trần nàng.

"Đúng a đúng a, tìm công tử đã nhiều ngày đều là ở tại nhà ta đâu." Giang Thủy Nhân thấy hắn không có phủ nhận công lao của mình, nhất thời vẫn còn có chút đắc ý, liên quan vừa xấu hổ đều biến mất hầu như không còn , cẩn thận ngẫm lại, cảm giác mình vẫn có phần thắng , chẳng sợ người bộ dạng xinh đẹp nữa thì thế nào, ta nhưng là hắn ân nhân cứu mạng, tục ngữ nói tích thủy chi ân đương dũng tuyên tương báo, kia ân cứu mạng đâu?

Nàng trong lúc vô tình đã muốn nhập hí, tựa hồ quên mất đây chẳng qua là người khác làm cho nàng nói dối mà thôi.

Lâm Nhu trong lòng cùng rõ như kiếng, cũng biết Thái Tử luôn luôn đơn thuần dễ gạt, cũng liền không như thế nào chú ý , chẳng qua là cảm thấy người này thật sự là có chút ghê tởm, tùy tiện đỉnh người khác công lao, vì thế nhẹ nhàng ho một tiếng, có chút lấy khàng lấy điều nói: "Nếu cô nương công lao như vậy đại, ta trước hết thay ta gia chủ tử nói một tiếng cảm ơn nhiều, không bằng tùy chúng ta cùng nhau quá khứ, tại trường mục chi chút tiền thù lao cho ngài khả hảo?"

Giang Thủy Nhàn sắc mặt trắng nhợt, kích động giải thích: "Ta không phải là vì tiền!"

"Vậy ngài là vì cái gì?" Lâm Nhu không biết lúc nào cùng Tư Đồ Lan đã có kinh nghiệm, nói chuyện cũng là càng phát ra miệng lưỡi trơn tru, để người chống đỡ không trụ, "Tưởng tại ven đường tùy tiện nhặt cá nhân khi các người gia ở rể con rể sao? Vậy người cũng phải xem xem đây là không phải là các người nhặt được rất tốt nhân!"

Giang Thủy Nhàn càng phát ra cảm giác mình bị làm nhục, cau mày phản bác: "Không phải nói hấn chỉ là gia đạo sa sút vương công quý tộc sao, có cái gì nhặt không nổi !"

Thẩm Tầm đôi mắt một chuyển, nhìn thẳng ánh mắt nàng, cười lạnh một tiếng nói: "Người từ nơi nào nghe tới, ta lúc nào từng nói với người lời này?"

Giang Thủy Nhàn phát hiện mình bại lộ cái gì, nhất thời cứng ở tại chỗ, một bên Lâm Nhu còn lại là ngây ngẩn cả người, có chút bất khả tư nghị nhìn Thẩm Tầm ánh mắt, này... Đây là tình huống gì, vừa trong nháy mắt đó khí thế bức người Thái Tử, như thế nào giống như không phải nguyên lai Thái Tử !

Ý thức được Lâm Nhu chính kinh ngạc nhìn mình, Thẩm Tầm trong lòng một đốn, tựa hồ đang tự hỏi cùng do dự nào đó sự tình, tư định, hấn bỗng nhiên chậm rãi quay đầu qua, ủy khuất xẹp khởi miệng.

"Người nói, Lan Lan nàng vì sao không cần ta... Nàng nhặt được rất tốt, nàng vì sao không chiếm?"

Lâm Nhu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguyên lai vừa chỉ là của nàng ảo giác a, sau một lúc lâu, lại thâm sâu hít một hơi, Thái Tử vì sao vẫn là cái dạng này! Tuy rằng thực sự thật đáng yêu, nhưng nàng

chính là vì chủ tử mình cảm thấy không đáng giá a! Thấy thế nào đều là Mộ tướng quân dường như thích hợp làm trượng phu a.

Lâm Nhu mặc dù chỉ là cung nữ xuất thân, tâm tư lại cũng không thể so người bình thường thiếu, trong nháy mắt đó nàng thế nhưng sinh ra một ít không tốt lắm xúc động, đó chính là... Không nói cho Tư Đồ Lan.

Người sáng suốt đều biết, Thái Tử đã muốn triệt để rơi đài, không có bất cứ nào quay về đường sống, cho dù là thần binh tái thế cũng cứu không được như vậy một cái không có thực quyền ngốc Thái Tử , nếu Tư Đồ Lan biết tung tích của hắn, chắc chắn tưởng hết thảy biện pháp cùng hắn gặp nhau, nhưng hắn đã muốn hai bàn tay trắng , không có một bộ Khuynh Thành diện mạo, nhưng ngay cả mình cũng nuôi không sống, nói gì dưỡng người khác? Cứ như vậy, sinh hoạt của bản thân cũng không có cái gì bảo đảm.

Trái lại Mộ tướng quân, tuổi trẻ có vị, sự nghiệp phát triển không ngừng, chính là trong triều chạm tay có thể bồng nhân vật, chiếu loại tình huống này đến xem, phong cái khác họ vương cũng là chuyện sớm hay muộn. Vô luận là địa vị, vẫn là quyền thế, đều là nhân thượng chi nhân. Nhân vật như vậy, so với vô quyền vô thế Thẩm Tâm tự nhiên là hảo ngàn lần vạn lần,

Tạo phản làm sao? Chỉ cần tạo thành công , đó chính là lịch sử chủ tử giả, thế gian này luôn luôn công bình, người thắng vương, kẻ thua làm tặc, không có cái gì là nhất thành bất biến .

Vô luận như thế nào tưởng đều cảm giác là người sau tương đối khá, tuy rằng Tư Đồ Lan đến bây giờ còn không có nhận Mộ tướng quân, nhưng nàng tổng có bị đối phương si tình đả động một ngày, chỉ có cùng người thắng cùng một chỗ, mới gọi giai đại hoan hỉ.

Chính mình thân là một cái cung nữ, vĩnh viễn đều chỉ có thể là người khác phụ thuộc phẩm, chủ tử quá thật tốt, mình mới quá thật tốt, chủ tử theo một cái không có tương lai nhân, mình cũng liền không có tương lai, chẳng sợ giữa bọn họ mới có thật cảm tình, khả tại vận mệnh trước mặt, cũng chung quy chỉ là cảm tình mà thôi.

Lâm Nhu hít sâu một hơi, lần đầu cảm giác mình là lạnh như vậy khốc vô tình, nàng không biết chính mình dạng này tự tiện chủ trương đến tột cùng là không phải chính xác, thế nhưng nàng cảm giác mình là vì chủ tử hảo, tuy rằng trong đó cũng bao hàm như vậy một điểm tư tâm, nhưng điểm xuất phát vẫn là vì Tư Đồ Lan .

Đúng vậy; nàng là không sai .

Huống hồ Thái Tử vẫn là cùng nguyên lai giống nhau ngốc, nói cái gì chính là cái đó, hoàn toàn không cần lo lắng về sau sự việc đã bại lộ, Tư Đồ Lan sẽ tìm chính mình tính sổ, Lâm Nhu cho mình ăn một viên thuốc an thần, sau đó đối với hắn nói: "Ta vốn là tới bái phỏng Tư Đồ tiên sinh , chủ tử vẫn nhớ kỹ nhà mình phụ thân an nguy, nhưng nàng hiện tại hành động bất tiện, chỉ có thể phái ta đi ra làm việc, người bây giờ nơi này chờ ta, ta đi xem xong Tư Đồ đại nhân lập tức liền trở lại tìm người, sau đó dẫn người đi gặp chủ tử."

Giang Thủy Nhân vẫn có chút như lọt vào trong sương mù nghe đối thoại của bọn họ, cũng không dám xen mồm, chỉ là đứng ở tại chỗ không có động.

Thẩm Tầm trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là giả bộ một bộ chỉ ngây ngốc bộ dáng, hỏi tới: "Vì sao không để ta và người cùng đi?"

Lâm Nhu nói: "Người mặc đồ này quá rêu rao , còn chưa phải muốn mạo hiểm vì diệu, ta đi một chút trở về, an tâm ở chỗ này chờ thôi."

Giải thích như vậy rất là hợp lý, Thẩm Tầm không có nghĩ nhiều, chỉ là "Ân" một tiếng, hắt đối Tư Đồ Lan người bên cạnh luôn luôn rất tin không nghi ngờ, nguyện ý đem một trái tim chân thành giao phó với nàng.

Lâm Nhu đẩy lòng kinh hoàng một tiếng, thở dài một hơi liền xoay người, vòng qua ven đường cây kia từng bách liền đi vào đường tắt bên trong, tay áo biến mất tại giao lộ trong nháy mắt đó, một trận gió lạnh tưới cổ của nàng, của nàng bước chân càng chạy càng nhanh, nhưng chỉ là vì che giấu chính mình khẩn trương, đem Thái Tử để tại chỗ đó, này chỉ sợ là nàng cả đời này làm qua tối gan lớn sự tình , cũng không biết sẽ là cái gì dạng hậu quả, chỉ chỉ mong hắt không nên trách chính mình, nàng cũng là vì Tư Đồ Lan hảo.

Lâm Nhu nắm chặt chính mình tay áo, trong lòng bàn tay đều rịn ra hãn, điện hạ, thực xin lỗi, khiến cho ta ích kỷ như vậy một hồi đi.

Thẩm Tầm đứng ở tại chỗ, lẳng lặng nhìn nàng rời đi phương hướng, lập như Thanh Tùng.

Phía sau hàng bánh bao tản mát ra mùi thơm mê người, hắt nhưng thật giống như cái gì cũng người không đến giống nhau, chỉ là chuyên chú nhìn cái kia đường tắt khẩu, phảng phất đó là hắt cùng với Lan Lan nối tiếp duy nhất một con đường, phảng phất chỉ cần hắt không chớp mắt, ngay sau đó, Lan Lan sẽ đến đón hắt về nhà.

Nhưng mà chung quy chỉ là phảng phất mà thôi, trời tối , như trước không có nhân trở về tìm hắt.

Chương 62 gặp lại đêm trước

Chương 62 gặp lại đêm trước

Giang Thủy Nhàn cũng không biết mình là trung cái gì tà, thế nhưng cũng chỉ ngây ngốc theo sát hắt đợi, chẳng qua nàng tương đối thông minh,

lựa chọn tại hàng bánh bao bên trong kêu một lung quán thang bao, sau đó tại trong cửa hàng vẫn ngồi đến tối, mắt thấy sắc trời càng ngày càng vãn, ngay cả ánh trăng đều sắp đi ra, Giang Thủy Nhân rốt cuộc không thể nhịn được nữa, tăng một tiếng đứng lên, hướng hắt đứng phương hướng đi qua, cước bộ chưa tới thanh âm tới trước.

Đỗ ập xuống nói: "Người ta không cần người người còn không rõ a!"

Lời của nàng quá mức trắng ra, Thẩm Tầm đã không có ngày xưa như vậy hỗn độn, tựa hồ cũng biết là như vậy sự thật, nhưng vẫn là không nói gì. Đứng ở hai chân cũng có chút phát toan, rõ ràng đã không có hy vọng, hắt cũng không biết chính mình đến tột cùng là đang kiên trì cái gì, có lẽ là một loại tín niệm, có lẽ là một loại xa cầu.

Đã muốn không còn sớm, lại không trở về nương sẽ cấp, Giang Thủy Nhân gấp đến độ cùng cái gì dường như, không nhịn được nói: "Người người này như thế nào như vậy a, này buổi tối khuya, người một đại nam nhân tự nhiên không sợ cái gì, ta nhưng là rõ ràng khuê nữ, người khiến ta một cô nương gia ở trên đường xuất đầu lộ diện, có nghĩ tới cảm thụ của ta sao?"

Thẩm Tầm nghiêm túc nghĩ nghĩ, tựa hồ cũng hiểu được có chút bản khoản, quay đầu nhẹ giọng nói: "Ta đây đưa người đi khách sạn đi."

"... Hợp người còn chưa tính toán trở về a!" Giang Thủy Nhân cảm giác mình một phen nói tất cả đều nói vô ích, đây chính là một đầu không có điểm nào để coi cường ngu, không nghe khuyên bảo, "Thiên nột, ta đều theo như người nói, cô nương kia không cần người, nàng chê người không có gì cả, bỏ lại người chạy, sẽ không lại trở về! Người đến cùng nghe không nghe thấy a?"

Thẩm Tầm nói: "Không, nàng có thể là có chuyện trì hoãn."

Hắn như vậy vì nàng kiếm cố, làm cho nàng nghe cũng có chút xót xa, trong lúc nhất thời cảm giác liên không khí đều an tĩnh vài phần. Giang Thủy Nhân nhìn hắn vẫn niết chính mình trên thắt lưng hà bao, tri giác nói cho nàng biết, hắn yêu tuyệt đối không phải vừa người kia.

Giang Thủy Nhân bước lên một bước, nhìn đôi mắt hắn, hỏi: "Người đến tột cùng đang đợi ai."

Thẩm Tầm ngênh lên ánh mắt nàng, bình tĩnh nói: "Ta đang đợi Lan Lan."

Lan Lan, Lan Lan, Lan Lan.

Cái tên đó cũng không xa lạ, tựa hồ đã muốn nghe qua vài hồi, Giang Thủy Nhân hít sâu một hơi, lại hỏi: "Nàng là người người nào, đáng giá người như vậy chờ?"

Thẩm Tầm không có quá nhiều do dự, thân nhiên đáp: "Nàng là ta kết tóc thê tử."

Chẳng sợ sự thật cũng không phải như thế, chẳng sợ Tư Đồ Lan lúc trước chỉ là lương đệ chi thân, chẳng sợ nàng khả năng từ bỏ hắn, hắn như cũ đem nàng xem như chính mình duy nhất kết tóc thê tử, vô luận loại nào hoàn cảnh.

Nghe được kia bốn chữ thời điểm, Giang Thủy Nhân hít một hơi khí lạnh, quả nhiên, nàng sớm nên nghĩ đến .

Tượng hắn loại này thoát nhìn rất có thân phận nhân, hắn là đã sớm thành quá hôn , càng là nhà giàu người ta, càng là để ý tử tự kéo dài, nhưng hắn hiện tại gia đạo sa sút, xem trước mắt tình huống này, hắn trong miệng Lan Lan hắn là vứt bỏ chính hắn khoái hoạt đi, tuy rằng trong lúc nhất thời có chút không nghĩ nhận hắn thành quá hôn sự thực, vừa ý để tổng là có

chút không cam lòng, nàng muốn nhìn ánh mắt hắc, lại phát hiện hắc đã sớm đem mặt chuyển qua .

Đem một mảnh ánh mắt đầu nhập trong đêm tối, như vậy sáng sủa mà lại kiên trì, không thể tiết độ.

Giang Thủy Nhân cúi đầu thở dài một hơi, vẫn là triều hàng bánh bao bên trong đi qua, hắc tựa hồ một đoạn thời gian rất dài cũng chưa ăn cơm, khẳng định đói hỏng. Vì thế nàng lại mua một lung chưng giảo, dùng bát trang hảo đưa tới trước mặt hắc, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên như thế nào mở miệng, cuối cùng vẫn còn không được tự nhiên nói: "Người ăn chút đi, ăn no mới có khí lực chờ không phải sao."

Nàng vì hắc cử động như vậy mà cảm thấy xót xa, nhiều hơn lại là đổ kỵ, đổ kỵ cái người kêu làm Lan Lan nhân, bị một người chết như vậy chết chờ đợi, mà hoàn toàn bất vi sở động.

Thẩm Tầm tiếp qua, cúi đầu nhìn thoáng qua trong tay gì đó, lại phảng phất nhìn thấy hồi lâu phía trước cái kia mùa thu, đưa tới trước mắt kia hộp điểm tâm. Nàng dùng một hộp điểm tâm liền bắt lấy được tim của mình, từ nay về sau, cái người kêu Tư Đồ Lan nhân liền xông vào thế giới của bản thân, một đời một kiếp, rốt cuộc không thể dứt bỏ.

Dĩ vãng kia hai mươi mấy năm, giống như trương cũ nát giấy trắng, không có bất cứ nào gợn sóng sắc thái, ngày qua ngày, năm qua năm, vĩnh viễn tái diễn đồng dạng sinh hoạt. Lại đột nhiên có một ngày, trên giấy bị lau một cái đỏ tươi trường tuyến, có người nói liên miên cần nhắc nói cho hắc biết nên làm như thế nào nhân, sinh hoạt thế nào, như thế nào không bị khi dễ, nói cho hắc biết thế giới này rất lớn, còn có rất nhiều hơn không đồng dạng như vậy gì đó.

Sau này có một ngày, thế giới của hắc khôi phục sáng rọi, hắc có thể nhìn thấy thế gian này đủ loại thăng trầm, nhân tình ấm lạnh, có thể nhìn

thấy ngũ quang thập sắc, muôn hồng nghìn tía, mà khi hẵn quay đầu lại, cũng rồi cuộc tìm không thấy ban sơ kia mặt nhan sắc .

Cho nên, mang theo ta từ hắc ám hướng đi quang minh Lan Lan, ta vẫn đợi người trở về, vô luận tri âm tri kỷ, vẫn là chân trời góc biển.

Nhưng có thời điểm thường thường sẽ tưởng, những kia ôn nhu hồi ức có phải hay không một giấc mộng a? Mộng tỉnh sau, bên người trống trơn, vì sao các người đều ly ta mà đi .

Thầm Tầm lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, ánh mắt như trước chuyên chú nhìn cái hướng kia, hẵn đang đợi nàng, hơn nữa vẫn đợi nàng.

Lúc này đây không phải là bởi vì ngốc, mà là chấp niệm.

XXXX

Lâm Nhu xách làn váy lén lút chui vào, nhưng vẫn là bị Tư Đồ Lan đái vừa vặn, liếc nàng liếc mắt nhìn, hỏi: "Tại sao trở về muộn như vậy, xảy ra chuyện gì trì hoãn sao?"

"Không có không có không có." Lâm Nhu rất là khẩn trương lắc lắc đầu, thật là có chút giấu đầu lòi đuôi ý tứ, tùy tiện tìm cái lý do nói, "Cũng không có chuyện gì, là lão thái gia xả ta nói thật lâu mà nói, mới trở về muộn như vậy ."

Trên thực tế, nàng bị sự tình hôm nay biến thành có chút phát mộng, hoàn toàn liên quên mất muốn đi tìm Tư Đồ lão gia sự tình, lại xuất phát từ xấu hổ mà không dám đối mặt Tư Đồ Lan, ở ngoài cửa thấp thỏm bất an lưu động đã lâu, lâu đến người giữ cửa đều sắp nhận thức nàng.

"Phải không?" Tư Đồ Lan hồ nghi nhìn nàng một cái, "Hắn luôn luôn nói thiếu, hôm nay thế nào như vậy ngạc nhiên, ta đương hẵn đã muốn quên ta là con gái nàng đâu, hẵn tất cả nói những gì?"

"A... Chính là hỏi người trôi qua hảo không hảo linh tinh , cũng không khác ."

"Liên hỏi cái này câu, có thể hỏi chính chính một cái buổi chiều?" Tư Đồ Lan hiển nhiên có chút không quá tin tưởng, lại cũng không có ép hỏi cái gì.

Lâm Nhu ngượng ngùng cười, không dám nói tiếp, sợ mình còn nói lỡ miệng, như vậy nhưng liên tiếp không được , huống chi, đây chẳng qua là nàng tùy tiện tiện biên một cái cứ mà thôi, nơi nào còn có thể lại biên chút đối thoại đi ra?

Bất quá có chút lời vẫn là có thể nói, tỷ như chính mình này dọc theo đường đi nghe được nghe đồn: "A Lan tỷ tỷ a... Có chút lời ta nói người nhưng đừng quá kích động."

"Người nói đi." Tư Đồ Lan một bên gấp quần áo vừa nói, giống như không có đặc biệt khi một hồi sự.

Kỳ thật nàng vốn không dùng chính mình gấp quần áo, chỉ là cự tuyệt Mộ Tử Xuyên đưa tới sở hữu nha hoàn, đan lưu một cái tin được Lâm Nhu, nàng không ở thời điểm, mình có thể làm chút liên làm chút, vốn chính là cung nữ xuất thân, cũng không có cái gì khả chiều chuộng .

"Muội muội người..."

"Nàng làm sao." Bỗng nhiên nghe nàng nhắc tới muội muội của mình, Tư Đồ Lan rất là nghi hoặc quay đầu qua, vào cung sau, nàng đã muốn thật lâu chưa từng thấy qua cô muội muội này .

"... Bị Hoa Xương vương coi trọng, ở bên cạnh hần hầu hạ thật lâu, nghe nói còn có chút thụ sủng."

"..." Lời của nàng vừa nói xong, Tư Đồ Lan nhất thời cảm giác mình giống như bị sét đánh giồng nhau, nửa ngày nói không ra lời, này thật đúng là thế sự khó liệu a, muội muội theo chồng mình giết cha kẻ thù, về sau nếu binh nhung tương đối, chính mình muốn làm sao được?

Không chỉ là mình và phụ thân khó làm, nhưng liền Tư Đồ Mai cái này tình cảnh, nàng đều vì nàng cảm thấy khẩn trương, Hoa Xương Vương Khả không phải vật gì tốt, giết anh trai và chị dâu còn chưa tính, ngay cả chính mình hài tử đều không buông tha, thế gian này còn có chuyện gì là hãn làm không được? Về phần hãn đối với nữ nhân thái độ, xem thái tử phi kết cục liền biết, lợi dụng xong một là một cái. Tư Đồ Mai đây là thế nào, dương quan đại đạo không đi, càng muốn nhảy vào hố lửa?

Lâm Nhu thở dài một hơi, an ủi: "Trời muốn đổ mưa, muội muội phải gả kẻ thù, liền nói gọi ngài đừng kích động đi, đây đều là mệnh a."

Tư Đồ Lan trừng nàng liếc mắt nhìn, nửa là răn dạy nửa là buồn cười, "Liền người nói nhiều."

Lâm Nhu nghịch ngợm thè lưỡi, tâm tình rất khoái trá, liền quan nói ra lời đều thông thuận, "Ngài để lại giải sầu đi, lão thái gia rất tốt, Thái Tử cũng hảo đâu, người bây giờ coi như là với người muội muội cùng cái trận doanh, không có gì phải sợ."

"Ai nói ta cùng nàng cùng cái trận doanh? Hoa Xương vương loại người như vậy tra, ta xem cái nhìn đầu tiên liền không muốn nhìn nhìn lần thứ hai." Tư Đồ Lan vừa nói xong, đột nhiên ý thức được có cái gì không đúng, nàng chậm rãi xoay đầu lại, nhìn Lâm Nhu ánh mắt, "Người vừa nói cái gì... Làm sao người biết Thái Tử cũng hảo đâu?"

Lâm Nhu tâm mạnh co rút lại, mới phát hiện chính mình nói sót miệng, trong lúc nhất thời cứng ở chỗ đó liên nửa câu đều cũng không nói ra được.

Người càng là khẩn trương càng là dễ dàng có sai lầm, những lời này thật sự là một điểm sai cũng không có.

Bình thường thực lạnh lợi, vừa đến thời điểm mấu chốt liền cái gì cũng không hiệu nghiệm .

Nàng thật sự là hận không thể đánh bản thân vài cái đại tát tai, vì cái gì muốn nhiều cái này miệng a!

Lâm Nhu càng là không nói lời nào, Tư Đồ Lan càng là cảm giác không thích hợp, nàng chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Nhu Nhu, người có hay không là có chuyện gạt ta?"

"Không có a..." Lâm Nhu ủy khuất xẹp khởi miệng, nói sạo, "Ta cảm giác Thái Tử ngu như vậy, ngốc nhân có ngốc phúc, hắc hắc định rất tốt, ta... Ta gấp gáp, liền trực tiếp đem phía trước vài câu giảm đi, thật sự... Ta có thể thề!"

Bốn phía thực im lặng, im lặng đến có thể nghe chính mình phanh phanh tiếng tim đập, Lâm Nhu thấp thỏm bất an chờ đợi chủ tử trả lời, tổng cảm giác mình tình cảnh hiện tại phá lệ nguy hiểm.

Tư Đồ Lan nghiêm túc nhìn ánh mắt nàng, sau đó cho nàng hai chữ: "Không giống."

Lâm Nhu run lên, ủy khuất đều nhanh khóc, lòng nói chính mình hôm nay vì sao như vậy xuân tuyết nhân gian đâu! Kia Tư Đồ Lan là loại người nào, trong bụi cỏ rơi một cây tú hoa châm đều có thể tìm ra khôn khéo nhân, như thế nào sẽ xem không hiểu nàng điểm ấy tiểu kỹ xảo đâu? !

Xong a, nàng muốn cùng chủ tử cùng nhau quá ngày lành mọn đẹp a, nháy mắt đều vỡ thành phao phao ... Chủ tử lại muốn đi tìm cái kia kẻ nghèo hèn a làm sao được a, của nàng lẳng la tơ lụa a, của nàng sơn hào hải vị a! Nàng đáng thương mạng nhỏ a!

Tư Đồ Lan xem nàng bộ dáng này, đã đại khái hiểu, vì thế nhàn nhã ngồi trở về, cố ý vất chân nói: "Nhu Nhu, đừng làm cho ta hàn tâm, giấy không thể gói được lửa, đừng nghĩ gạt ta cái gì. Ta có thể nhìn ra phía trước sự kiện kia người là bị thái tử phi vu hãm, cũng có thể nhìn ra người trong lòng suy nghĩ cái gì."

Lời này vừa nói ra, Lâm Nhu nhất thời bỏ qua hết thái độ giả vờ, xẹp bảu môi nói: "Vậy ta nói người sẽ đánh ta sao?"

Tư Đồ Lan nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Đánh."

"..." Lâm Nhu hừ một tiếng, "Ta đây không nói."

"Không nói, đánh cho chết." Nửa là uy hiếp nửa là vui đùa, Tư Đồ Lan cảm giác miệng trà không thể nào hương.

"..." Lâm Nhu có chút khóc không ra nước mắt, đành phải thẳng thắn nói, "Ta ở trên đường gặp được Thái Tử , sau đó ta đem hắc ném nơi đó ."

Liên hai câu sự tình, càng muốn ép buộc lâu như vậy.

Tư Đồ Lan thủ một đồn, nhưng không hỏi vì sao, hơn nữa nói thật, nàng thậm chí so Lâm Nhu càng minh bạch đạo lý này, theo Thẩm Tâm không có bất cứ nào tương lai, chẳng sợ bọn họ từng như vậy thân mật khăng khít, cũng chung quy chống không lại vận mệnh, đây là một nhược nhục cường thực xã hội, không có dựng thân gốc rễ, căn bản không thể ở trên đời này sinh tồn. Cũng khó trách Lâm Nhu hội bỏ lại hắc, còn không nguyện ý làm cho chính mình biết.

Đạo lý mặc dù là như vậy cái đạo lý, lại chung quy sẽ là bị tình tả hữu , cứ việc Tư Đồ Lan luôn luôn đều không phải là một cái xử trí theo cảm tính nhân, cũng ở đây loại sự tình thượng mê thất bản thân, nàng không có khả năng lưu vừa đánh mất song thân Thẩm Tâm một người sống, tuyệt không có khả năng.

"Hắn ở đâu?" Tư Đồ Lan đứng dậy bắt đầu thay quần áo.

"Cửa thành phụ cận..." Lâm Nhu xẹp miệng nói xong, lại bỏ thêm một câu, "Bất quá người bây giờ đi cũng tìm không thấy hắn, bên người hắn còn có cái nói là ân nhân cứu mạng cô nương đâu, còn nói vài ngày nay vẫn là nàng đang chiếu cố hắn . Đều đã trễ thế này, ai còn ở nơi nào ngốc chờ nha. Không chừng đã sớm dẫn hắn về nhà, ta là nhìn hắn có người cùng mới dám bỏ lại hắn , bằng không nơi nào ngoan được hạ lòng này?"

Tư Đồ Lan sửng sốt, có chút kinh ngạc: "Ân nhân cứu mạng?"

Lâm Nhu trợn trắng mắt: "Đầu năm nay không biết xấu hổ nhân thật sự là nhiều lắm, nàng cứu cái gì? Nàng dám đến bãi tha ma bên trong bò sao! Tùy tiện uy điểm ăn chính là ân nhân cứu mạng , ngốc tử cũng không mang theo như vậy lừa đi?"

"Được rồi." Tư Đồ Lan thở dài một hơi, cắt đứt lời của nàng, "Trước không nói những này, ta đi tìm hắn."

Lâm Nhu hồ nghi quan sát nàng liếc mắt nhìn, lần đầu bởi vì mình là nha hoàn có thể tự do ra vào mà sinh ra một loại cảm giác về sự ưu việt, rầm rì nói: "Người ra đi không!"

Tư Đồ Lan liếc nàng một cái: "Ta đi trước tìm một chuyến Mộ Tử Xuyên, có thể ra ngoài tận lực ra ngoài, nếu ta thật sự tìm không thấy người khác , người liền chờ cho ta đi nha đầu chết tiệt kia."

Chương 63 lại gặp lại

Chương 63 lại gặp lại

Mộ Tử Xuyên kỳ thật coi như là quân tử, đem nàng đương chim hoàng yến giống nhau dưỡng ở trong lồng, lại cũng không có đặc biệt gì quá phận hành động, chỉ là bình thường sẽ cùng nàng cùng nhau ăn cơm, gặp được

ăn ngon hảo chơi sẽ thứ nhất mang cho nàng, đang không có chinh được nàng đồng ý dưới tình huống, rất ít tới gần phòng nàng.

Loại cảm giác này khiến Tư Đồ Lan có chút thả lỏng, vốn cho là hẳn là hồng thủy mãnh thú một loại tồn tại, khả thời gian lâu dài, lại phát hiện hẳn coi như là chính nhân quân tử, ít nhất sẽ không ép buộc.

Nhưng là bây giờ tình huống này thật là có chút xấu hổ...

Tuy rằng cũng không phải đặc biệt văn, nhưng cuối cùng vẫn là đêm xuống, nguyệt quang đánh vào mặt đất thủy bạc thượng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy mặt trên phiếm sâu thẳm gợn sóng, rất đẹp, lại cũng thực đơn điệu.

Mộ Tử Xuyên hẳn là đã muốn ngủ, loại thời điểm này đi quấy rầy hẳn sau đó nói cho hẳn biết chính mình muốn đi ra ngoài? Tổng cảm giác có điểm không quá đáng tin, Tư Đồ Lan lại đi tiếp về phía trước vài bước, gần đến có thể nhìn thấy phòng của hẳn, mới phát hiện trong phòng của hẳn như cũ đèn sáng, ấm hoàng ánh nến đánh vào giấy song thượng, lộ ra bên trong hắc ảnh, thượng thân cao to nam tử chống tí, cao quan chưa giải, bộ dáng lại tựa hồ như có chút mệt mỏi.

Tư Đồ Lan dừng lại cước bộ, không dám tiếp tục hướng phía trước đi, trước không nói hẳn có hay không đồng ý, mình cũng không cái kia mặt lên tiếng, ngay từ đầu là chính nàng đáp ứng, nói cứu chính hẳn liền sẽ thỏa hiệp, hiện tại lại là chính mình trước hết đổi ý, tuy rằng Mộ Tử Xuyên như vậy yêu cầu xem như hiếp bức, nhưng cuối cùng vẫn là chính mình đuối lý, nàng không cái kia mặt đi cầu hẳn.

Lâm Nhu xem nàng cất bước lại chỉ, thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Muốn hay không vẫn là ta đi đi... Giống nhau."

Tư Đồ Lan nhìn mặt nàng, lại nhìn một chút thân thể của nàng cao.

"Làm gì..." Lâm Nhu run rẩy hỏi.

Tư Đồ Lan nhìn nhìn quần áo của nàng, lại nhìn một chút ngực của nàng.

Lâm Nhu bị xem có chút sợ hãi, nhịn không được rung mình một cái, "A Lan tỷ tỷ người tưởng đối với ta làm cái gì... Ta nhưng là rất có nguyên tắc rất có phẩm hạnh cô nương!"

Xem xong rồi, Tư Đồ Lan lôi của nàng tay áo xoay người trở về phòng, hạ lệnh: "Cởi quần áo!"

"A!" Lâm Nhu đầy mặt hoảng sợ bị kéo qua, trong ánh mắt tràn đầy đều là kinh hoảng, "Lương đệ người muốn đối với ta làm cái gì nha! Người nhẫn tâm thương tổn như ta vậy một đóa kiều hoa sao!"

Vừa trở về phòng, Tư Đồ Lan tức giận nhéo nhéo mặt nàng: "Người nơi nào kiều nơi nào dùng, nhanh chóng cởi cho ta."

Lâm Nhu đầy mặt vô cùng thê thảm bắt đầu thoát y phục của mình, vừa thoát một kiện áo khoác liền phát hiện Tư Đồ Lan cũng đem áo khoác thoát, vì thế nàng nhắm mắt lại, thống khổ nói: "A Lan tỷ tỷ... Tuy rằng ta không thích nữ, thế nhưng nếu người nhất định phải nói như vậy, ta... Ta còn là nguyện ý vì người phụng hiến ra..."

Lời còn chưa nói hết, trên người vỡ chần một bộ y phục, sau đó phát hiện Tư Đồ Lan đã muốn mặc vào chính mình vừa cởi ra áo khoác, đang tại bàn trang điểm trước mặt chải đầu.

Lâm Nhu trừng nàng.

Tư Đồ Lan đem mình tóc cũng sơ thành Lâm Nhu như vậy 2 cái đại viên cầu, trong nháy mắt phảng phất trẻ tuổi mười tuổi! Sau đó nàng bắt đầu cho mình hoá trang, đem hai cái mảnh dài mày lá liễu đồ thành Lâm

Nhu như vậy nâu thô lông mi, hai mảnh môi mỏng đỏ thành Lâm Nhu như vậy thịt đỏ đỏ môi đỏ mọng, chợt vừa thấy, còn rất giống. Hai người khuôn mặt nguyên bản không có bao nhiêu đại khác biệt, đều là nga đản mặt, màu da cũng đều là thiên trắng nõn, hiện tại lại là buổi tối, không cần thiết biến thành như vậy tinh xảo, không sai biệt lắm ý tứ ý tứ cũng dễ làm thôi.

Lâm Nhu trừng nàng.

Tư Đồ Lan tại trong gương đồng thấy được như vậy oán hận ánh mắt, nhất thời có chút khẩn trương, vội vàng quay đầu lại hỏi: "Người làm sao vậy!"

Lâm Nhu trừng nàng.

"Người lừa gạt của ta thể xác và tinh thần!"

"..." Tư Đồ Lan hồi trừng, "Người gây nữa?"

Lâm Nhu đẩy mặt "Ta liên náo loạn người có thể làm gì ta a" biểu tình nhìn nàng, Tư Đồ Lan không để ý nàng, chỉ là trầm mặc lại đang trên mặt thoa hai đoá hồng Yên Chi, thuận tay mang theo một khối khăn tay.

Sự thật chứng minh, Tư Đồ Lan trầm mặc là rất đáng sợ ...

Đạo bản Lâm Nhu xuất hiện tại cổng lớn trong nháy mắt, buồn ngủ thủ vệ người đều kinh ngồi dậy, đẩy mặt hoảng sợ nhìn mặt nàng, ai nha nương a, đây là vừa trở về cô nương kia sao, trong chốc lát công phu không thấy như thế nào liền trưởng thành này phúc đức hạnh !

Tư Đồ Lan tư thái ưu nhã niết khăn tay đi qua, trên mặt hai mảnh hồng phác phác Yên Chi phá lệ rõ rệt, đi đường rất chậm, nói chuyện thanh âm cũng phóng thật sự khinh: "Ta là tướng quân bên cạnh nha hoàn Lâm Nhu, ta đi tiểu thụ lâm tư hội tình lang." Nói xong, còn ngượng ngùng nở nụ cười

hai lần, còn một người nhét vài cái bạc vụn, "Ta rất sợ xấu hổ , các người cũng không nên nói ra ngoài nga."

Nga, khó trách đồ như vậy "Hảo xem" ...

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, thu tiền, vội vàng vì nàng mở rộng ra phương tiện chi môn.

Tư Đồ Lan từng bước một hoảng đi ra ngoài, đi đến bọn họ rốt cuộc không thấy mình thời điểm mới nằm sấp đến trên tường, một bên dùng khăn tay lau mặt, một bên buồn bực cười, nàng nhưng là chuyên nghiệp hắc nha hoàn hai mươi năm a, Nhu Nhu người đời này còn dám đi ra ngoài sao ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Cười đủ , trên mặt cũng sát không sai biệt lắm, tuy nói Thẩm Tầm luôn luôn không thèm để ý nàng lớn lên trong thế nào tử, nhưng là lâu như vậy không gặp, vẫn không thể dùng quá xấu mặt cùng hắc gặp mặt, huống chi, bên người hắc không phải còn theo một cái "Ân nhân cứu mạng" sao, tại sao có thể khiến người bên ngoài chế giễu?

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Lan lại giơ tay lên khăn ở trên mặt xoa xoa, hảo hảo sửa sang lại một phen, sau đó liền hướng tới cửa thành phương hướng đi, hiện tại muện như vậy, cũng không có xe ngựa có thể ngồi, tuy nói trên ngã tư đường một cái nữ đi đường là rất không an toàn, nhưng Đại Chu trị an vẫn là rất tốt, vài năm trước còn có mở ra đại môn đều không có tiểu thân vào ngày. Bất quá bây giờ xem như non nửa cái loạn thế, có một số việc liền không hảo thuyết.

Nàng con đường này đi hết sức thấp thỏm, tổng cảm giác có chút lo lắng hãi hùng, bởi vì trên ngã tư đường đã không có bao nhiêu người , nàng một cái tay trôi gà không chặt nữ tử, gặp gỡ chuyện thật đúng là khó mà nói.

Huống hồ, Thẩm Tâm cũng không biết còn ở hay không chỗ đó, nàng cảm giác mình lúc này đây coi như là đang đổ , cứ việc như vậy tỷ lệ tiểu đáng sợ, nàng cũng nguyện ý đổ như vậy một lần. Theo lý thuyết, chỉ cần là người bình thường bị như vậy đối đãi, đều biết Lâm Nhu là cố ý muốn sùỵ bọc quần áo, vô luận là từ lòng tự trọng vẫn là từ lễ thường mà nói, cũng sẽ không có người đêm hôm khuya khoắt còn chờ ở nơi đó, chỉ vì như vậy một cái xa vời hy vọng.

Quảng Lăng thành là Đại Chu hoàng đô, tự nhiên là phi thường lớn , may mắn tướng quân phủ rời môn phụ cận cũng không tính quá xa, đi gần nửa canh giờ cũng liền không sai biệt lắm, dạ càng ngày càng sâu , nàng chán đến chết nhìn đỉnh đầu ánh trăng, giống như ánh trăng là tại theo chính mình đi đường giống nhau, liên tốc độ đều là nhất trí .

Cuối cùng đã tới Lâm Nhu theo như lời địa phương, lại không nhìn thấy nơi đó có nhân, trong lòng về điểm này hi vọng nhất thời bị tưới tắt, thậm chí ngay cả nàng nói hàng bánh bao mình cũng không thấy được, Tư Đồ Lan không có biện pháp, đành phải tại phụ cận đối tới đối lui, hy vọng có thể đụng tới một bóng người.

Bóng người là đụng phải, đáng tiếc không phải người tốt lành gì.

Tư Đồ Lan vừa quay đầu lại, chống lại một trương hung thần ác sát mặt, tim đập đột nhiên lộn nửa nhịp, nàng nhanh chóng hướng về phía sau lui hai bước, lại bị nhân một phen nắm lấy hai tay.

Đại hán kia tựa hồ vừa uống quá rượu, miệng tản ra một cỗ nồng đậm mùi rượu, lại cũng không như thế nào túy bộ dáng, cầm tay nàng nói: "Yêu, bánh rớt từ trên trời xuống , cho gia đưa tới một cái đại mỹ nhân! Đã trể thế này không đi ngủ, còn tại trên đường du dãng, mỹ nhân người có hay không là cũng thực tịch mịch a?"

Lại còn thật khiến nàng cho gặp phải nửa đêm uống rượu lưu manh du côn , quả nhiên về sau không thể lại làm loại này nửa đêm đi ra ngoài tìm người việc ngốc , cũng không biết lần này có thể hay không tránh được một kiếp.

Người nọ đánh cái rượu cách, miệng liền tản mát ra một cỗ tanh tưởi, Tư Đồ Lan toàn thân đều ở đây phát run, vẫn cường trang trấn định, ý đồ dùng thân phận ngăn chặn hẳn: "Phụ thân ta là mệnh quan triều đình, người còn dám động thủ động cước, không sợ rơi đầu sao?"

"Mệnh quan triều đình?" Người nọ tựa hồ có chút khinh thường, trào phúng cười cười, "Người biết ta là ai không?"

Tư Đồ Lan phát run, không nói chuyện.

"Ta còn là Diêm vương lão tử đâu ha ha ha ha ha cấp." Người nọ vừa cười một bên đem nàng triều góc tường tha, miễn cho bị qua đường nhân phát hiện hẳn đang làm sự tình, "Ta cho người biết, ta tại đây trên đường hoành hành ngang ngược mười mấy năm, liền không ai dám đụng đến ta, rơi đầu? Ha ha ha, người trước hầu hạ hảo lão tử rồi nói sau!"

Nói, bắt đầu đi bái quần áo của nàng, Tư Đồ Lan chưa từng có gặp qua chuyện như vậy, trong đầu hoàn toàn đình chỉ tự hỏi, chỉ một mặt đi dặng đánh hẳn, miệng lung tung mắng. Kia du côn xả ra nàng vạt áo thời điểm, Tư Đồ Lan lớn tiếng hét lên.

"Lăn! ! ! !"

"Yêu, còn rất có tính tình." Kia du côn ha ha nở nụ cười hai tiếng, "Đừng kêu, tất cả mọi người ngủ đầu, không công phu quản người, đại gia hôm nay tâm tình hảo, không so đo với người, ngoan ngoãn trên mặt đất nằm xong."

Nói, lại duỗi ra tay qua lại thoát quần áo của nàng, Tư Đồ Lan gấp đến độ nước mắt đều chảy ra, cầm qua tay hắt hung hăng cắn, đau đối phương kinh hô hai tiếng, hướng về phía sau lui hai bước, Tư Đồ Lan nhân cơ hội từ mặt đất bò lên, vắt chân liền muốn chạy, lại nơi nào chống được nam nhân khí lực, vừa đứng lên liền bị áp đến trên tường, rốt cuộc không thể động đậy.

Người nọ thấy nàng không có phản kháng khí lực, lúc này mới ban qua nàng mặt, "Rất thủy linh, tính tình như vậy liệt?" Một tay mò vào quần áo của nàng, bắt đầu hiểu biết nàng trung y dây lưng, "Ngay từ đầu người muốn phải không đụng đến ta có lẽ còn có thể lưu người một mạng, hiện tại xem ra..."

Tư Đồ Lan run tay muốn ngăn cản, toàn thân cũng đã không có khí lực, chỉ có thể mặc cho bằng nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng hồi hận hôm nay như vậy không suy xét sự tình liền đi ra cửa, theo đuổi kia căn bản cũng không khả năng xa rời hi vọng, Thâm Tâm sẽ không đợi ở nơi đó, chẳng sợ hấn là ngốc tử, cũng không có khả năng bị một lần lại một lần vứt bỏ sau, còn kiên trì lưu lại tại chỗ.

Là nàng nghĩ lầm rồi.

Phía sau người nọ không có tính toán bỏ qua nàng, Tư Đồ Lan có chút tuyệt vọng, ý thức càng ngày càng mơ hồ, nhưng vẫn là khóc hô cuối cùng một tiếng.

"Tâm nhi --! !"

Trong nháy mắt đó, phảng phất có cái gì đánh nát trái tim thanh âm xuyên thấu mà đến, tại yên tĩnh ban đêm như vậy vang dội mà làm người ta khiếp sợ, một tiếng kia kêu gọi, lúc ấy tranh tranh trong lòng, từ nay về sau cũng vĩnh sinh khó quên.

Thấm Thấm dùng cuộc đời này nhanh nhất tốc độ chạy qua cái kia đường tắt, triều chỗ phát ra âm thanh phi phác mà ra, mơ hồ nghe bên cạnh tiếng gió gào thét, lập tức liền vĩnh viễn yên lặng.

Tư Đồ Lan mở to mắt thời điểm, chỉ cảm thấy chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn hắc hắc ~ Mộng Mộng địa lô

∟

(

∩

3

∪

)

∖

Còn có a cảnh ~~ ta còn tưởng rằng người không nhìn 23333_(:3"

∠

)_

Chương 64 ngồi tù

Tư Đồ Lan thoáng trệt nghiêng đầu, trong lòng thở dài một hơi, rõ ràng mình cũng không có làm gì sai, nhưng vẫn là cảm giác có chút thực xin lỗi hân ý tứ.

Lại triều bốn phía nhìn nhìn, bên cạnh hàng bánh bao đã muốn đóng cửa, chung quanh không có một bóng người, yên tĩnh vô cùng, nàng do dự một chút, vẫn là lúng túng hỏi: "Cái kia... Cái kia, Nhu Nhu không phải nói bên cạnh người có cái ân nhân cứu mạng sao? Người ở đâu đâu?"

"Ta đưa nàng đi khách sạn ." Thẩm Tầm không hề nghĩ ngợi đáp.

Tư Đồ Lan đột nhiên nhìn về phía hăn, ánh mắt thật là có chút cổ quái, tổng cảm giác hăn hôm nay chỗ nào chỗ nào đều không thích hợp, cùng lúc trước hoàn toàn tưởng như hai người bộ dáng, không khỏi hỏi: "Người... Làm sao người biết khách sạn?"

Chẳng lẽ là xuất hiện kỳ tích , Thẩm Tầm đột nhiên hảo chuyển?

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm trong lòng một cái lộp bộp. Cứ việc còn ôm nàng, hai tay lại đôi chút giật giật, nguyên bản coi như bình thường mặt, đột nhiên đổi lại một bộ ủy khuất biểu tình: "Ta không biết cái gì là khách sạn... Là nàng nói cho ta biết ."

Hăn không biết tại sao mình đột nhiên muốn gặt nàng, nhưng vẫn là làm như vậy , không có bất cứ nào lý do.

"Nga..." Coi như hợp lý, Tư Đồ Lan nguyên bản kinh ngạc tâm chậm rãi bình phục trở về, ngẫm lại cũng là, nàng nỗ lực lâu như vậy cũng chưa có thể làm được sự tình, làm sao có khả năng trong thời gian ngắn như vậy liền thay đổi một người đâu, "Được rồi, phóng ta xuống đây đi."

Lời của nàng vừa nói xong, khúc quanh đột nhiên truyền đến vài người quát to thanh âm.

"Là bọn họ! Là bọn họ! ! !" Mấy người mặc quan sai quần áo nhân mang theo đèn lồng hướng bên này chạy tới, bên cạnh còn theo một cái dân chúng trang phục đại nương, miệng nói, "Chính là hai người kia giết ! Ta đều tận mắt nhìn đến !"

Tư Đồ Lan như trước bị hấn ôm, hai chân đều không có rơi xuống đất, cũng đang trước tiên giành lấy trong tay hấn mái ngói, chặt chẽ nằm ở trong tay chính mình, động tác dứt khoát mà lại cường thế.

Thẩm Tầm tựa hồ không có phát hiện cái này chi tiết nhỏ, chỉ là có chút kinh ngạc nhìn người tới, nhẹ nhàng hướng về phía sau lui hai bước, hai tay ôm thật chặt trong lòng Tư Đồ Lan, kia nhóm người rất nhanh đưa bọn họ bao vây lại, rất nhiều đèn lồng chiếu vào cùng nhau, tại yên tĩnh ban đêm có vẻ như vậy sáng sủa.

Tư Đồ Lan không có đặc biệt để ý, bởi vì vô luận là tông quyền thế vẫn là làm tình hình thực tế lí thượng nói, nàng đều là hoàn toàn có phần thắng, mặc dù là đưa nàng đi gặp quan, cũng không có cái gì đáng sợ, duy nhất nan giải quyết chính là Thẩm Tầm vấn đề.

Người bên kia xung bên này hô: "Giết người thì đền mạng, ai là hung thủ, chính mình ngoan ngoãn đứng ra, chờ vào nhà giam, nhưng liền không dễ nói chuyện như vậy!"

Bọn họ thanh âm rất lớn, trên ngã tư đường nguyên bản không có người nào, lại có rất nhiều bị đánh thức nhân mở cửa sổ ra đến xem náo nhiệt, hơn nửa đêm bắt người, tại Quảng Lăng thành thật đúng là một kiện chuyện lạ.

"Người kia đối với ta mưu đồ gây rối, ta chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi." Tư Đồ Lan giải thích, "Vị này chính mắt thấy đại nương, người nhưng xem đến toàn bộ trải qua?"

Kia đại nương vẫn không nói gì, quan sai nhóm liền không bình tĩnh nói: "Mặc kệ người có cái gì lí, trước theo chúng ta đi một chuyến lại nói!"

Như thế nào liền than thượng loại này không hay ho sự đâu, Tư Đồ Lan trong lòng thở dài một hơi, nhỏ giọng đối Thẩm Tầm nói: "Ngoan, đợi lát nữa ta nói cái gì người đều không muốn xen mồm, Lan Lan đi nhà tù 1

ngày du, người liên ngoan ngoan tại đây phụ cận chờ, ta lúc nào đi ra liên sẽ tới nơi này tìm người ."

Thẩm Tầm khó hiểu: "Tại sao là người nhận tội."

"Chuyện này ta vốn chính là phòng vệ chính đáng, nhưng phàm là giáng một điểm lí, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm gì ta , huống chi ta còn có phụ thân tầng này quan hệ, thật sự không tốt cũng có thể tìm Mộ..." Tư Đồ Lan tựa hồ ý thức được mình nói sai nói, vội vàng sửa lại khẩu, thanh âm như trước tiểu chỉ có hai người bọn họ đều có thể nghe, "Tóm lại, nếu như nói là ta giết , liên sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng người liên không giống nhau, người nhưng là thật vất vả từ trong thiên lao ra tới, lại đi vào nếu như bị nhân nhận ra, ta phế như vậy Đại Chu chiết cứu người đi ra khả không phải bạch cứu?"

Thẩm Tầm đột nhiên nhìn nàng.

"Người cứu ?"

Tư Đồ Lan tức giận sút hắt một cái liếc mắt, "Phế! Nói!"

Không thì người cho là ai? !

Thẩm Tầm bỗng nhiên cúi đầu, trong ánh mắt mang theo chút mặc danh ý tứ hàm xúc, tựa hồ vẫn chưa có hoàn toàn tiêu hóa sự thật này. Tư Đồ Lan mới mặc kệ hắt tiêu không tiêu hóa, ra lệnh: "Ăn đậu hủ ăn thượng ẩn sao, trước phóng ta xuống dưới!"

Hắn vội vã cúi xuống đầu gối, tiểu tâm dục dục làm cho nàng rơi xuống địa

Tư Đồ Lan vừa dưới liên hướng phía trước đi hai bước, giơ lên trong tay mái ngói, nhìn về phía nhìn chăm chăm quan sai, thanh âm trong trẻo vô cùng: "Ta giết , bắt ta đi."

Đối phương tựa hồ không nghĩ tới nàng thừa nhận nhanh như vậy, liền vội vàng tiến lên chuẩn bị buộc tay nàng, Tư Đồ Lan tưởng rất đơn giản, Đại Chu nguyên bản không có tiền cùng quyền thế chuyện không giải quyết được, cứ việc ở mặt ngoài đều cường điệu cái gì công chính công bình, khả tất cả mọi người biết, chỉ cần tại quan phủ có quan hệ, không có chuyện gì là chuẩn bị không được, cha nàng là trong triều chính Tam phẩm đại quan, Quảng Lăng thành quan địa phương còn không dám tùy tiện đắc tội, huống chi, chuyện này vốn chính là người chết phạm sai lầm trước đây, cường thường dân nữ, cũng không phải là cái gì tiểu tội, chết cũng là trừng phạt đúng tội.

Nàng sợ dĩ thừa nhận như vậy làm thúy, chỉ là muốn mau chóng phiết thanh cùng Thẩm Tâm quan hệ mà thôi, nếu đem hãn như vậy miễn cảm nhân vật liên lụy vào đến, sự tình hội phức tạp ngàn lần vạn lần.

Quan sai nhóm tiến lên thời điểm, nàng liền một điểm phản kháng đều không có, tùy ý đối phương trói lại hai tay của mình, phía trên biểu tình bình tĩnh vô cùng.

Thẩm Tâm đối với lời nói của nàng từ trước đến giờ rất tin không nghi ngờ, cũng biết chính mình nếu nhận tội mà nói sẽ chọc cho đại phiền toái, nguyên bản vẫn lẳng lặng nhìn bóng lưng nàng, nhưng khi nhìn đến Tư Đồ Lan bị vài cái quan sai đẩy đẩy táng táng hướng phía trước lúc đi, cước bộ vẫn là nhẹ nhàng giật giật.

Cuối ngã tư đường thoát nhìn hắc ám mà lại dài lâu, đại khái là muốn đuổi khẩn hoàn thành nhiệm vụ về nhà ngủ, kia vài cái quan sai bước chân đi rất nhanh, bất quá một lát công phu, đã đi ra thật xa, sắp biến mất khi hãn trong tầm mắt.

Tư Đồ Lan bóng dáng càng ngày càng xa, tựa như ngày đó giống nhau, càng lúc càng xa, tựa hồ là muốn chậm rãi biến mất tại tánh mạng của mình bên trong bình thường.

Trong nháy mắt đó, Thẩm Tầm bỗng nhiên cảm nhận được vô biên vô hạn cô độc, như là nằm ở bị băng tuyết vây quanh trên địa phương, như vậy rét lạnh mà lại cô độc.

Hắn đột nhiên xông lên phía trước, bước chân mau tựa một trận gió.

XXXX

Quảng Lăng thành, kinh triệu ngục.

Tứ phía tường đất, dưới chân rơm.

Hai người ngồi đối mặt nhau, không nói gì đối diện.

Sau một lúc lâu, Tư Đồ Lan thật sự không nhìn được, nghiêng đầu liền hướng hắn quát: "Người khờ dại đi người? Theo tới làm cái gì, người đương vào ngục giam là nháo hảo chơi phải không?"

Thẩm Tầm buồn buồn cúi đầu, không dám lên tiếng.

"Ta chiếm lí, ta còn có ta cha, người có cái gì? Người nói cho ta biết người đỉnh như vậy bộ mặt người muốn như thế nào ra ngoài?" Tư Đồ Lan đang tại nổi nóng, mở miệng nói đến cũng là câu câu mang hỏa.

Tựa hồ biết lần này là chính mình quá xúc động mà phạm sai lầm, Thẩm Tầm như cũ không nói gì.

"Đến đến đến, cho lý do, vì cái gì muốn theo tới? Vì cái gì muốn cùng những người đó nói là người giết?"

Vừa mới dứt lời, Thẩm Tầm nhẹ nhàng nâng lên đầu, nhìn ánh mắt nàng thật cẩn thận nói: "Ta sợ lần sau lại tìm không thấy người."

Tư Đồ Lan sửng sốt, sau một lúc lâu, cúi thấp đầu xuống.

"Phải không..."

Hô hấp tựa hồ trệ một lát, trong không khí mang theo chút xấu hổ cảm giác, nghe được câu nói kia trong nháy mắt, Tư Đồ Lan cảm giác mình tâm có điểm đau, nàng rất ít sẽ có loại cảm giác này, nhưng mỗi lần đều có thể bị Thẩm Tầm đảo loạn toàn bộ tâm, trong lúc nhất thời liên chất vấn mà nói cũng nói không ra miệng.

Thẩm Tầm chớp mắt, không nói gì thêm .

Kỳ thật hãn là làm như vậy là có tư tâm , nói hãn ích kỷ cũng hảo, nói hãn bất kể hậu quả cũng thế, chỉ cần đạt tới mục đích của chính mình, cũng liền không có gì nhưng sau hồi . Thẩm Tầm cảm giác, bởi vì thân phận của bản thân rất là miễn cảm đặc thù, cho nên chỉ cần mình theo lại đây, Tư Đồ Lan cũng không dám tìm cái kia Mộ tướng quân đến bãi bình chuyện này , như vậy... Cũng liền có thể ngăn cản nàng lại trở lại người kia bên cạnh.

Tư Đồ Lan chính đau đầu câu chuyện này, trong lúc nhất thời tâm tình cũng rất là rối rắm, nàng kỳ thật nguyên bốn định khiến ngục tốt cho Lâm Nhu truyện cái tin, hiện tại đem Thẩm Tầm đều liên lụy vào đến , nhất thời trở nên rất là phức tạp, nếu kinh động tướng quân phủ nhân, không chỉ là Thẩm Tầm, ngay cả chính mình cũng sẽ không có cái gì tốt kết cục , hiện tại chỉ có thể hướng mình phụ thân xin giúp đỡ , đây là nàng hiện tại biện pháp duy nhất, hoàn toàn không có đường khác có thể tuyển.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, khó chịu phất phất tóc của mình, đem Thẩm Tầm bả vai chuyển quá khứ, làm cho hãn đối mặt với tường. Sau đó triệu ngục giam hàng rào ngoại vẫy vẫy tay, bởi vì bọn họ là hơn nửa đêm đưa vào đến , cho nên kinh động rất nhiều trực đêm ngục tốt.

Cho nên rất nhanh có người hướng bên này đi tới, đầy mặt không kiên nhẫn hỏi: "Chuyện gì."

"Có thể giúp ta đi bên ngoài truyền lời sao?"

Kia ngực tốt đầy mặt xem kẻ điên biểu tình xem nàng: "Người có bệnh? Đây hơn nửa đêm, khiến ta giúp người đi truyền lời?"

Tư Đồ Lan mặt không thay đổi tháo xuống chính mình cổ tay gian vòng tay, đưa tới trên tay hắn, miệng nói một địa chỉ, lại nói: "Chỉ cần người đưa cái này mang cho trong phủ Tư Đồ đại nhân xem một chút, nói con gái nàng ở trong này, thứ này sẽ là của người."

Ngực tốt cũng không biết hàng, híp mắt quan sát một phen cũng không nhìn ra đây là cái gì loại, "Cũng đã ngồi lao, ai biết người có hay không là gạt người?"

"Bằng chứng phiêu hoa Phỉ Thúy, Bắc Mộc sản, tại Đại Chu nhưng là hiếm lạ hóa." Tư Đồ Lan ngữ khí thật bình tĩnh, đối phương lại nhất thời hai mắt sáng lên, nhìn trong tay gì đó vội vàng lên tiếng trả lời, tiếp nhận vòng tay liền hướng dừng đạo bên kia chạy tới.

Tư Đồ Lan một mắt triều Thẩm Tầm bên cạnh xê dịch, vừa định nói cái gì đó, lại phát hiện Thẩm Tầm nhìn chăm chăm vào bên trái kia bức tường, ánh mắt có chút mặc danh bi thương, lại như là tại xuyên thấu qua kia bức tường, nhìn thứ khác.

"Người làm sao vậy?"

Kia bức tường cùng phía trước rất giống, đều là thổ làm, mặt sau lại không lại là đồng dạng người.

Thẩm Tầm cũng không trả lời nàng, chỉ nhìn một lát liền đem đầu chuyển trở về, sự kiện kia, hắn vĩnh sinh cũng sẽ không nhắc lại.

Tư Đồ Lan theo ánh mắt của hắn nhìn qua, lại chung quy không thể minh bạch, là vì cái gì.

Chương 65 ai nha uy thật đáng ghét thủ đề mục a

Chương 65 ai nha uy thật đáng ghét thủ đề mục a

Không khí tựa hồ đọng lại thật lâu, liên mọi người tiếng tim đập đều có thể nghe được rõ ràng thấu đáo, đối mặt tình cảnh như thế, chung quanh đứng hạ nhân liên đại khí cũng không dám ra một tiếng, chủ tử của bọn hắn bình thường tuy rằng rất ít nói chuyện, thấy người nào cũng là một bộ lãnh lãnh đạm đạm bộ dáng, nhưng lại có rất ít phát giận thời điểm, hôm nay bộ dáng như vậy thật làm cho bọn họ có chút trong lòng run sợ.

Mộ Tử Xuyên đứng ở tại chỗ, trong ánh mắt tựa hồ tại bốc hỏa, lại một câu cũng không có nói.

"Tướng quân..." Có người thật cẩn thận đi tiến lên đây, tính toán vì địa thượng quý nhân cầu tình, khả nói vừa nói ra khỏi miệng liền bị ánh mắt hăn sợ tới mức thu về, nói thật, bọn họ khả không muốn vì một cái người không liên quan mạo lớn như vậy nguy hiểm, vẫn là quản hảo chính mình rồi nói sau.

Lâm Nhu vẫn ở khu thủ, cứ việc trong lòng khẩn trương cùng cái gì dường như, như cũ làm bộ như một bộ một bộ điềm nhiên như không có việc gì, cũng không biết là tự cấp chính mình thêm can đảm, hay là đang vì Tư Đồ Lan giải vây, như là muốn cố ý chọc giận trước mắt người nọ, ý đồ dời đi sự chú ý của hắn, làm cho hắn không cần quá mức trách cứ Tư Đồ Lan sai lầm.

"Ta hỏi lại người một lần cuối cùng, nàng đi đâu."

Mộ Tử Xuyên thanh âm trước sau như một trong sáng trầm ổn, giờ này khắc này lại mang theo vài phần nói không rõ tả không được nộ khí, đó là một loại bị tin tưởng nhân phản bội cảm giác, giống như là khắc đao tại đầu trái tim thượng dấu vết lưu lại, như vậy khắc cốt铭心, đời này kiếp này, dù có thể nào cũng vô pháp phục hồi như cũ.

"Ta thật sự thật sự thật sự thật sự thật sự không biết!" Lâm Nhu đầy mặt mồ hôi, nàng vốn là không phải cái gì phẩm cách cao thượng liệt sĩ, vì không phản bội người khác thà chết chứ không chịu khuất phục cái gì, nàng là thật sự không biết a, ai biết Tư Đồ Lan tên khốn kiếp này chạy đi đâu, có nam nhân liền đem nàng một người để tại tướng quân phủ, nhận như vậy thảm tuyệt nhân xem thăm vấn...

Nàng vẫn ở bên cạnh nói lảm nhảm, đột nhiên cảm nhận được thấy lạnh cả người ép tới, tập trung nhìn vào, nhất thời mồ hôi lạnh thẳng xuống.

Một thanh trường kiếm để tại chóp mũi của nàng thượng, cũng chỉ có bán tắc cự ly, nhưng kia lại là sinh cùng tử hồng câu, chỉ cần nàng đi phía trước tới gần một chút, chỉ sợ cũng sẽ không còn được gặp lại ngày thứ hai thái dương.

Lâm Nhu miệng trường đều có thể tắc hạ một cái trứng gà, nhìn chăm chăm trước mắt thanh kiếm kia, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tất cả mọi người bị bất thành linh hình ảnh dọa đến, phân phân hướng về phía sau lui vài bước, cũng có không người sợ chết đi lên khuyên can, nhưng không ai để ý tới bọn họ.

Mộ Tử Xuyên giơ kiếm, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng nhìn hồi lâu, xác định nàng không có nói sai, lúc này mới chậm rãi thanh kiếm để xuống, sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "Giết người, nàng sẽ thương tâm đi?"

Lâm Nhu cả người run lên, ý tứ của những lời này thật sự lại mình xác bất quá, cẩn thận ngẫm lại vẫn cảm thấy có chút nghĩ mà sợ.

"Ta tình nguyện tin tưởng, người ở đây, nàng liền đi không xa." Hàn quang vừa hiện, kiếm vào vỏ, Mộ Tử Xuyên xoay người rời đi, tựa hồ không muốn ở trong này lãng phí thời gian, hần bước chân đi rất nhanh, liền một lát cũng không có dừng lại.

Mọi người lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lâm Nhu càng là sợ tới mức cả người đều ngồi phịch xuống đất, nàng hoàn toàn không ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, trong lòng hẳn, Mộ tướng quân tuy rằng không phải cái gì người tốt, nhưng là tuyệt đối sẽ không làm ra dọa người như vậy sự tình, xem ra nàng còn chưa phải đủ lý giải hẳn, từ mặt khác góc độ mà nói, có lẽ là Tư Đồ Lan ở trong lòng hẳn quá trọng yếu, trọng yếu đến đây đủ làm cho hẳn vi phạm nguyên tắc tình cảnh.

Cứ việc hiện tại đã muốn không có nguy hiểm, lại hồi tưởng vẫn cảm thấy có điểm dọa người, Lâm Nhu rầm rì hai tiếng, trong lòng đem Tư Đồ Lan mắng thiên biến vạn biến, chờ lần sau gặp mặt mới hảo hảo khiển trách nàng như vậy không chịu trách nhiệm hành vi!

"Lâm cô nương."

Nghe được có người gọi nàng, Lâm Nhu vội vàng quay đầu lại, lại phát hiện là tướng quân trong phủ nha hoàn, liền hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Mộ tướng quân vì ngài một mình chuẩn bị một phòng gian, ngài theo ta lại đây đi."

Vừa mới dứt lời, Lâm Nhu sửng sốt, đơn độc phòng? Đây cái gì tiết tấu? Chẳng lẽ muốn tượng quan Tư Đồ Lan giống nhau đem nàng giam lại sao...

xxxx

Tư Đồ Lan chậm rãi mở to mắt, vừa lúc đối với trên tường kia duy nhất cửa sổ, phía ngoài vi quang nhẹ nhàng thấu tiến vào, nói cho nàng biết một đêm quá khứ, hiện tại đã là ban ngày.

Nàng ngày hôm qua thật sự quá khốn, ngã đầu liền thiếp đi, hết thảy ký ức cũng có chút mơ hồ. Giờ này khắc này nghiêng đầu nhìn nhìn chính

mình vị trí hoàn cảnh, lại phát hiện chính mình ngủ ở Thẩm Tầm trên đùi, bỗng nhiên có chút sững sờ.

Thẩm Tầm phía sau lưng tựa vào trên tường ngói xếp bằng, hai tay đối khấu, ôm chặt người trong ngực, sợ nàng ngã xuống giống nhau, như vậy bảo hộ tư thái, làm cho nàng trong lòng cảm động vạn phần.

Tư Đồ Lan lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía mặt hắn.

Thẩm Tầm nhắm mắt lại thiến mị, cũng không biết có hay không có ngủ, lông mi thật dài xoát tiếp theo bài chĩnh tề bóng ma, trắc quang khuôn mặt tuần tú mạ lên một tầng nhu bạch sắc quang quyển, tựa như thần chi, môi mỏng khinh mân, mũi lại cương nghị như vậy, Tư Đồ Lan ngơ ngác nhìn mặt hắn, trong lúc nhất thời kinh là trời nhân.

Nếu như nói Mộ Tử Xuyên là trong tuyết Trường Sinh không ngã Thanh Tùng, Thẩm Tầm giống như là chân trời thanh lãnh Cô Nguyệt, người trước có loại kia quân nhân từ lúc sinh ra đã có lẫm liệt khí chất, người sau ngủ say thời điểm, lại mặc danh có một loại tiệp ẩn tiệp thịnh vương giả khí tràng, lẻ loi một mình đứng ở trên thế giới ương, hàn quang bức người.

Đợi mười mấy năm thiếu nguyệt, lại chung có 1 ngày, doanh tới đầy cõi lòng, quang mang đại thịnh.

Tư Đồ Lan sợ đánh thức hắn, không nói gì, Thẩm Tầm chậm chậm mở mắt. Kỳ thật hắn một đêm đều không có ngủ, tạp niệm quá nhiều, tâm tư không có dĩ vãng đơn giản như vậy , ngược lại thường xuyên mất ngủ, cũng không biết rốt cuộc là không phải hảo sự.

"Ai nha, ta đem người đánh thức sao?" Tư Đồ Lan trong giọng nói mang theo chút xin lỗi, có chút xin lỗi từ trên đùi hắn ngời dậy, giống như quên nơi này là nhà giam đường như.

"Ta so người trước tỉnh." Thẩm Tầm không có quá nhiều giải thích, chỉ tùy tùy tiện tiện một câu liền bỏ đi nàng tất cả xin lỗi, dứt lời, triều sau vừa dựa vào.

Tư Đồ Lan lúc này mới nhớ lại chuyện ngày hôm qua, không khỏi ló ra đầu hướng ra ngoài nhìn nhìn, nàng ngày hôm qua khiến người kia đi tìm phụ thân của mình, theo lý thuyết phụ thân hẳn là đi suốt đêm lại đây mới là, như thế nào đến ngày thứ hai còn không có bất cứ nào đáp lại? Chẳng lẽ kia ngực tốt nuốt ưu việt liền không thay nàng làm việc?

Nàng có chút khẩn trương hướng ra ngoài hô vài tiếng, nhưng không ai để ý tới nàng, trong lúc nhất thời cũng mất biện pháp, xem như phụ thân là có chuyện trì hoãn, muốn qua trong chốc lát tài năng tới đón nàng.

Quay đầu nhìn nhìn Thẩm Tầm, vẫn cảm thấy trong đầu hư hoảng, ở thế nhân trong mắt, Thái Tử đã ở lao trung tự vận, trên đời đã không có một người như thế. Muốn nói Thẩm Tầm trường rất phổ thông thật bình thường còn chưa tính, cố tình muốn trường như vậy một trường phong hoa tuyết đại mặt, như vậy tướng mạo xuất chúng, vô luận đặt ở chỗ đó đều sẽ làm cho người nhìn lâu vài lần, đến thời điểm bị người nhận ra được, truyền đến Hoa Xương vương trong lỗ tai, nàng phía trước cố gắng khả tất cả đều uống phí.

Càng nghĩ càng cảm giác sinh khí, Tư Đồ Lan cả giận nói: "Người vì cái gì muốn bộ dạng dễ nhìn như vậy!"

"..."

Thẩm Tầm ghen ghen, lập tức hồ thẹn cúi đầu.

Tư Đồ Lan dài dài thở dài một hơi, cúi đầu nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Ta cảm giác vẫn có tất yếu cải tạo người một chút, miễn cho bị người nhận ra."

"Ân?"

Nói làm liền làm, Tư Đồ Lan dùng ngón trỏ trái sờ sờ chính mình lông mi, quả nhiên dính chút màu đen mi đại, vì thế dứt khoát đồ đến hắc Phi Dương mi thượng, cho hắc sửa lại một cái rủ xuống mi hình, chợt vừa thấy còn có chút hỉ cảm, mặc dù không có thay đổi quá nhiều tướng mạo, cuối cùng vẫn là có chút hiệu quả.

Tư Đồ Lan hài lòng nhìn nhìn tác phẩm của mình, tựa hồ liền nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Người ghét bỏ ta không?"

Nàng những lời này hơi nhỏ một chút tâm cẩn thận, thậm chí còn có chút ngượng ngùng, chẳng sợ trước mặt người này là chính mình danh chính ngôn thuận trưởng phu, cũng vẫn cảm thấy có như vậy một điểm thẹn thùng.

"Không ghét bỏ." Thẩm Tầm không hề nghĩ ngợi, bình tĩnh đáp.

Tư Đồ Lan có chút lúng túng ho khan hai tiếng, lòng nói nàng đều là vì tình thế bức bách tài nguyên tối đại hóa lợi dụng a, không thể trách nàng keo kiệt a.

Bởi vì nàng đang tại nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, ngược lại không để mắt đến Thẩm Tầm như vậy khác hẳn với ngày xưa phản ứng, trong lòng mơ hồ có vài phần mặc danh cảm giác, cẩn thận ngẫm lại lại hoàn toàn nghĩ không ra là nơi nào không thích hợp.

Làm xong trong lòng của mình công tác, nàng đổi ngón trỏ phải dính dính môi của mình, sau đó tiểu tâm dục dục đồ tại Thẩm Tầm trên môi, xúc thượng trong nháy mắt đó, tay nàng có chút run đẩu, nhưng vẫn là chậm rãi thoa đi lên, động tác rất nhẹ rất chậm.

Thẩm Tầm đặc điểm lớn nhất hẳn chính là kia hai mảnh Liễu Diệp môi mỏng, vốn chính là rất hảo xem thần hình, khả nham tại kia dạng trên một gương mặt, càng làm cho nhân cảm giác hoàn mỹ không tì vết, thấy thế nào đều xem không chán. Tư Đồ Lan làm như vậy, chỉ muốn đem môi

hắn hơi chút đồ dầy một điểm, như vậy ít nhất có thể hơi chút thay đổi một ít chủ yếu đặc thù.

Thẩm Tầm không có động, chỉ là nhẹ nhàng buông xuống mí mắt, im lặng nhìn tay nàng.

Tư Đồ Lan đang chuyên tâm trí chí vì hắn cải tạo tướng mạo, từng chút đem mình trên môi nhan sắc chuyển dời đến trên mặt của hắn, động tác còn có một chút mới lạ cùng xấu hổ, nàng còn chưa nói cái gì, ngón tay phía dưới ầm ập đôi môi lại đột nhiên giật giật, trực lợi nàng vô cùng giật mình.

"Nhiều phiền toái." Thẩm Tầm nói.

Tư Đồ Lan hiển nhiên không thể phản ứng kịp, lẳng lẳng hỏi: "Gì..."

"Ta nói, như vậy nhiều phiền toái."

Thẩm Tầm nhẹ giọng lặp lại một lần lời của mình, thản nhiên nhìn xem ánh mắt nàng, đột nhiên phủng trụ của nàng đầu, rộng rãi tay áo che tại mái tóc dài của nàng thượng, lập tức không hề dấu hiệu đem nàng đặt ở địa thượng, nhà giam địa thượng phơ rơm tốc tốc rung động, nam tử từng hương khí tức đập vào mặt, Tư Đồ Lan nhất thời cùng lời phách giống nhau...

Hắn đem nàng đặt ở dưới thân, lại chặt chẽ che chở của nàng đầu, sợ nàng thu được nửa điểm thương tổn. Cho dù là như vậy cường thế tư thái, động tác như trước rất nhẹ rất chậm, ôn nhu tượng tối phía nam thổi tới gió xuân. Tư Đồ Lan ngênh lên hắn nửa là chăm chú nhìn nửa là tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, trong lúc nhất thời khẩn trương không biết nói cái gì cho phải, ngu xuẩn sống sót đã lâu, rốt cuộc dùng không biết là ai phát ra thanh âm hỏi: "Người... Người làm gì thế đâu?"

Thẩm Tầm không trả lời nàng, nhắm mắt lại trực tiếp hôn tới.

Đôi môi chạm nhau trong nháy mắt đó, Tư Đồ Lan lại như bị sét đánh.

Chương 66 Cung Đại Vĩ

Chương 66 Cung Đại Vĩ

Trên môi độ ẩm là như vậy chân thật mà lại để cho nhân mê mang, Tư Đồ Lan vẫn mở mắt, tựa hồ còn không có từ nơi này trên thực tế phản ứng kịp, nàng sững sờ nhìn gần trong gang tấc mi mắt, cái kia ngày ngày đêm đêm vô tận tưởng niệm khuôn mặt, liền tại trước mắt nàng, ai cũng không thể từ bên người nàng cướp đi.

Nhưng hiện thực tựa hồ tổng là như vậy để người ưu thương, cho dù là không có ngày xưa như vậy mơ hồ, Thẩm Tâm cũng như trước không thể tìm đến nào đó bí quyết, chỉ là dừng lại thần cùng thần chạm nhau tư thái, không có đòi hỏi quá nhiều, giống như khi hấn nhận thức bên trong, đây chính là hôn môi. Cũng tự nhiên ... Thông suốt loại chuyện này, cũng chỉ có thể chạy đến trình độ nhất định, không ai giáo vẫn là một cái tất yếu nhìn thẳng vào vấn đề.

Giống như như thế nào thân cũng thân không đủ giống nhau, Thẩm Tâm vẫn muốn đột phá cái gì, lại hoàn toàn không hiểu bên trong này Huyền Cơ, đôi môi tương thiếp, thủ như cũ ôm vào của nàng sau gáy, lại mở to mắt có chút ủy khuất nhìn nàng, như vậy tội nghiệp biểu tình hình như là tại hỏi, hoặc như là đối với chính mình thực thất vọng. Tư Đồ Lan vẫn kinh ngạc nhìn hấn, thẳng đến ánh mắt chạm nhau một khắc kia mới phản ứng được đây là đang làm cái gì.

Thật lâu sau, đáy lòng truyền đến một tiếng thật dài than thở, nàng nhắm mắt lại, bắt đầu có chút ngốc đáp lại hấn. Nàng cũng không biết chính mình này là thế nào, bỗng nhiên cũng có chút thương tiếc.

Lần này đối Thẩm Tâm bị sét đánh .

Môi gian bỗng nhiên cảm nhận được một mát trong veo hương, như vậy mới lạ mà lại cẩn thận, hần khẩn trương buông ra khớp hàm nghênh đón nàng, lập tức mà đến lại là không hề cảm giác thỏa mãn, làm cho hần ôm vào nàng sau gáy thủ cũng bắt đầu run run lên, hần là lần đầu tiên chẳng phải hối hận sự vọng động của mình, đó là hần sống hai mươi mấy năm đều không có thể nghiệm trôi qua cảm giác, động tình, trong lúc nhất thời có chút quên hết tất cả.

Làm chủ động một phương, Tư Đồ Lan càng phát ra cảm giác mình tao được hoảng, chưa từng thấy quá nào đối phu thê là nữ phương chủ động, đây chính là tìm cái đơn thuần tưởng công kết cục sao... Bất quá, học tập của hần năng lực thật làm cho nàng có điểm giết mình, khụ khụ.

Nguyên lai đây mới là hôn môi... Kích động mà lại mê mang chi tể, Thẩm Tầm cảm giác mình đầu óc càng ngày càng không đủ dùng, chỉ có thể chiếu của nàng phương pháp tiểu tâm dục dục thử trở về, nhà tù bốn phía thượng tính hôn ám, hai người nằm ở phủ kín khô héo rơm địa thượng, tựa hồ cũng quên mất chính mình thân ở hoàn cảnh.

"Yêu yêu yêu."

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm khiến hai người nhất tề cả kinh, Tư Đồ Lan thật nhanh đẩy ra đặt ở trên người mình nhân, từ mặt đất ngồi dậy, sau đó nhìn về phía cửa lao khẩu nhân.

Thẩm Tầm thật vất vả nếm đến ngon ngọt, đang tại cao hứng, mạnh bị nàng đẩy ra, nhất thời để ý, đầy mặt khó chịu nhìn về phía ngoài cửa nhân, trong ánh mắt hận ý thâm trầm.

Cái nào không có mắt gì đó, ra ngoài về sau giết chết hần!

Tư Đồ Lan thượng hạ quan sát người nọ liếc mắt nhìn, lúc này mới nhớ tới là ngày hôm qua giao phó vòng tay ngực tốt, hần đem thân mình dựa tại hàng rào thượng, có hứng thú nhìn bên này: "Hai vị hưng trí không

sai a, không hồ là hưởng phúc nhân tài có thể làm được chuyện. Tiến trong chuyện này , muốn hay không chính là tìm cái chết, hoặc chính là buông tay hy vọng, vẫn là lần đầu nhìn thấy các người như vậy không coi ai ra gì thân thiết , tiểu tử, người diễm phúc sâu a."

"Mắc mớ gì tới người?"

Tư Đồ Lan bên tai bỗng nhiên đỏ lên, càng phụ trợ cả người mặt như đào hoa, nàng vốn là cái mặt mũi bạc cô nương, tuy rằng không phải có gì đáng ngại sự tình, đầu năm nay tuổi trẻ nơi nào không cái tình đến nùng khi kìm lòng không đậu thời điểm, nhưng bị nhân bắt gặp vẫn cảm thấy trong đầu có chút tao được hoảng, huống chi còn bị nhân như vậy lộ cốt chỉ ra đến.

Ngục tốt thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, xem ánh mắt của nàng có chút quý dị, thậm chí còn mang theo vài phần đáng khinh ý tứ, trêu đùa: "Nghe nói ngày hôm qua còn bị nhân tao đập, a, cũng khó trách, trường như vậy một mặt tốt, người khác khó tránh khỏi đều sẽ đối với người suy nghĩ vẫn vơ. Bất quá a, cũng coi như các người gặp may mắn, người nọ mạng lớn, cấp cứu trở về một cái mạng, các người tội ác cũng liền nhẹ."

Tư Đồ Lan bị phía trước một câu khí không được, nơi nào còn lo lắng nghe xong mặt mà nói, tăng một tiếng từ mặt đất đứng lên: "Đầu tiên, ta cũng không bị nhân đập hư. Tiếp theo, ta ngày hôm qua cho người vòng tay làm cho người giúp ta đi tìm nhân, người nhận lời qua, nhưng vì sao đến bây giờ đều không có tin tức?"

"Nga." Kia ngục tốt tựa hồ lúc này mới nhớ tới, chậm rãi nói, "Ai nha, ta ngày hôm qua vừa ra đi liền bị lao đầu cho không thu , nếu gì đó không có, ta lại vì sao muốn thay người làm việc? Điều này cũng không có thể trách ta a, đương nhiên, nếu trên người các người còn có đáng giá gì đó, ta ngược lại là nguyện ý lại mạo hiểm một lần, có sao, sớm làm giao ra đây."

Hắn nói dối tát thiên y vô phòng, né tránh ánh mắt lại bại lộ chính hắn nội tâm, kỳ thật kia vòng tay không có bị lao đầu không thu, mà là đi hiệu cầm đồ thế chấp, không hỏi không biết, thật đúng là đồ tốt, còn chưa như thế nào cò kè mặc cả cũng bán một bút giá trên trời, cả người đều mừng rỡ tìm không thấy phương hướng, dĩ nhiên là đem chuyện tìm người tình ném đến sau ót, liên tiếp suy nghĩ như thế nào lại vớt thượng một bút, thật vất vả gặp phải loại này kim chủ, không nhiều gõ vài lần sao được, như vậy suy nghĩ, vì thế có vừa như vậy một màn.

Tư Đồ Lan liền chưa thấy qua như vậy không biết xấu hổ nhân, vừa định nói cái gì đó, lại nghe thấy Thẩm Tâm hỏi một tiếng: "Người tên là gì, ở đâu?"

Người nọ nhất thời hừ một tiếng, đầu ngang lão Cao: "A, nói cho người biết? Chờ các người quay đầu trả thù ta sao? Ta cũng không phải là loại kia không đầu óc nhân."

Tư Đồ Lan cũng rất là không nói gì, trừng mắt nhìn Thẩm Tâm liếc mắt nhìn, thế nhưng hỏi ra loại này căn bản cũng không có khả năng hỏi lên vấn đề, còn tưởng rằng hắn đột nhiên khai khiếu, không nghĩ tới vẫn là tự mình nghĩ hơn.

Thẩm Tâm cúi đầu không có nhìn hắn, đem song mâu giấu ở tất cả mọi người nhìn không thấy góc độ bên trong, trong mắt lãnh quang vừa hiện, như là tới từ địa ngục Tu La, trong miệng lại là vô cùng tự nhiên mà lại thân thiết: "Ai nói là trả thù, người vừa không phải là muốn tiền sao, nói cho ta biết tên cùng địa chỉ, chỉ cần người làm được ngày hôm qua chuyện đã đáp ứng, ta sẽ nhường ngân hàng tư nhân cho người đưa đến gia, vô luận bao nhiêu, chỉ cần người mở miệng, ta cũng có thể thỏa mãn người."

Tư Đồ Lan lúc ấy ánh mắt hoàn toàn không pháp diễn tả bằng ngôn từ, quả thực là ở xem không nhận ra người nào hết nhân, phản ứng đầu tiên là

hắn một cái kẻ nghèo hèn nơi nào đến tiền hứa hẹn người khác? Thứ hai phản ứng mới là, oa, thật thông minh...

Kia ngực tốt nghe được này dạng điều kiện, nhất thời mừng rỡ tìm không thấy phương hướng, nơi nào còn lo lắng phòng bị cái gì? Nhếch miệng cười, mở miệng liền báo lên chính mình thân gia địa chỉ, sợ nói nhầm một chữ, tiền kia liền đưa tới nhà người khác đi, "Ta gọi Cung Đại Vĩ! Nhà ở Quảng Lăng đông thành hạp lộ phố 40 hào! Người nhưng trăm ngàn đừng đưa lộn chỗ!"

"Sẽ không đưa sai." Thẩm Tầm ngữ khí có chút lãnh, nhưng là đối phương lại không có thể phát giác đi ra, chỉ cảm thấy hai người này kẻ có tiền thật sự là dễ khi dễ, thật sự là hoàn toàn xứng đáng coi tiền như rác.

Cung Đại Vĩ vừa được như vậy hứa hẹn, biết hai người kia muốn cầu cạnh chính mình cho nên sẽ không lấy hắn thế nào, chỉ cảm thấy ngựa mình thượng liền muốn vũ hóa đằng tiên, trong lúc nhất thời có chút đắc ý vênh váo, nhin không được đưa tay thò vào trong hàng rào, sờ sờ Tư Đồ Lan khuôn mặt, miệng trêu đùa: "Thật sự là lang 'Tài' diện mạo, như thế nào khiến cho ta đứng phải đâu?"

Lời của hắn vừa nói xong, nhất thời cảm giác cổ căng thẳng, Cung Đại Vĩ có chút giật mình ngẩng đầu, lại phát hiện vừa nói chuyện nam tử cách cửa lao hàng rào đem chính mình cổ áo ôm đứng lên, giao lĩnh vốn là có chút khẩn, bị hắn như vậy một linh, càng phát ra cảm giác không thể hít thở.

Địa thượng nam tử vừa ly được quá xa, Cung Đại Vĩ không thể thấy rõ ràng hắn tướng mạo, khoảng cách gần như vậy vừa thấy, đồ thật đem hắn vô cùng giật mình, tuy nói lông mi cùng môi nhan sắc cảm giác có chút quái dị, lại mơ hồ cũng có thể cảm giác được này diện mạo không phải cái gì người bình thường, hay bởi vì nam tử vừa vẫn ngồi như vậy, thẳng đến

đứng lên mới phát giác hăn so với chính mình muốn cao hơn một cái đầu đến, khí thế bức người.

Thẩm Tầm trên cao nhìn xuống nhìn hăn, thanh âm phảng phất đến từ xa xôi Tuyết Sơn, như vậy băng lãnh mà lại không mang theo một điểm độ ấm: "Người cũng có tư cách chạm vào nàng?"

Cung Đại Vĩ bị như vậy ánh mắt dọa sợ, cổ bị lặc không thể hô hấp, nhưng vẫn là nhịn không được biện giải cho mình: "Không phải là... Sờ soạng một chút mặt sao... A! A đại gia tha mạng, đại gia tha mạng a! !"

Cuối cùng một tiếng kia kêu thảm thiết, là vì Thẩm Tầm đột nhiên kháp lên cổ của hăn, cách một đạo hàng rào sắt, đem hăn cả người treo ở giữa không trung, như vậy dẫn đến tử vong lực đạo một chút không có lưu tình, cổ của đối phương thượng nổi gân xanh, thậm chí dần dần biến thành màu tím đỏ, Thẩm Tầm trong mắt âm ngoan tất hiện, cho dù là tại đối phương cầu xin tha thứ sau cũng không có nửa phần thả lỏng.

Tư Đồ Lan vô cùng giật mình, biết tiếp tục như vậy hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, vội vàng đi duệ chéo áo của hăn, vội la lên: "Tầm nhi, dừng!"

Lan Lan thanh âm đem hăn từ tức giận bên cạnh gọi trở về, đại khái là nghĩ đến hăn còn có ra ngoài đệ lời nhă, Thẩm Tầm lúc này mới chậm rãi buông lỏng tay ra, người nọ hai chân vừa rơi xuống đất, nhất thời ngồi bệt xuống đất, mới từ trong quỷ môn quan nhặt về một cái mạng. Cả người sợ tới mức á khẩu không trả lời được, còn chưa khôi phục lại liên triều dũng đạo bên ngoài chạy tới, bước chân có chút nghiêng ngả lão đảo, giống như mất hồn dường như.

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, ngữ khí có chút hơi trách cứ: "Người như thế nào vọng động như vậy... Hăn muốn là không ra ngoài đệ tín, chúng ta nhưng liền không ra được."

Thẩm Tâm nhìn nàng một cái, không chút để ý nói: "Hắn vừa không tất cả nói, ngày hôm qua người nọ không chết, cũng không phải phạm vào cái gì không được tội, không người cha hỗ trợ chúng ta cũng có thể ra ngoài."

Vừa nói xong, Thẩm Tâm lại nhăn mày lại, ngữ khí có chút khó chịu nói: "Hắn vì sao không chết?"

"..." Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hắn, muện thanh nói: "Không chết là chuyện tốt, người như thế nào như vậy e sợ cho thiên hạ bất loạn?"

Thẩm Tâm nghiêm túc nói: "Chạm người một cái ngón tay đều đáng chết."

Tư Đồ Lan sững sốt, trong lòng có chút hơi hơi động dung, nhưng chỉ là lúng túng ho khan hai lần, cố ý chuyển hoán đề tài nói: "Thiếu theo ta xả những này có hay không đều được, chúng ta nếu thật không ra được, người liền chờ cho ta đi."

Thẩm Tâm nhìn nàng kia không được tự nhiên lại ngọt ngào bộ dáng, tâm tình nhất thời khá hơn, triều sau vừa dựa vào, khóe miệng cầu một chút nếu không tiểu ý.

Trong nháy mắt đó, hắn hi vọng bọn họ vĩnh viễn đều ra không được.

Như vậy nàng liền vĩnh viễn lưu lại bên người hắn .

Tác giả có lời muốn nói:

Hồng nhật thủy các ném một viên địa lôi

Mộng ảo ngân Thủy Tinh ném một viên địa lôi

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi

Triệu Hi nguyệt ném một viên địa lôi

u tương ném một viên địa lôi

Hồng nhật thủy các ném một viên địa lôi

Bát quái trường đài ném một viên địa lôi

Bốc lửa tiểu hắc nhân ném một viên địa lôi

Cám ơn các vị muội chỉ! !

↗

(

↘

3

↖

)

↙

Chương 67 cha xuất mã

Chương 67 cha xuất mã

Tư Đồ Lan thở dài một hơi, vừa định nói cái gì đó, sắc mặt lại đột nhiên cứng lại rồi. Nàng quay đầu nhìn về phía Thẩm Tâm, bắt đầu chậm rãi hồi tưởng vừa phát sinh sự tình, như vậy hành vi, nói vậy, tuyệt không có khả năng là từ trước Thẩm Tâm sẽ làm ra đến sự.

Là nàng sinh ra thác giác sao, không, hết thấy đều là như vậy chân thật, nàng tận mắt nhìn đến Thấm Tầm nhắc lên người khác cổ áo, chính tai nghe được những kia gần như uy hiếp ngữ, chẳng lẽ...

"Tầm nhi..." Nàng đem thân mình đối mặt với hắn, thật cẩn thận kêu một tiếng.

"Ân? Làm sao." Thấm Tầm quay đầu nhìn về phía nàng, không chút để ý đáp.

"Người... Có phải hay không hảo?" Tư Đồ Lan do dự hồi lâu, rốt cục vẫn phải hỏi lên, trong giọng nói thậm chí mang theo run nhè nhẹ, tựa hồ có chút kinh hoảng câu trả lời của hắn cùng mình suy nghĩ bất đồng.

Nghe được câu hỏi một khắc kia, Thấm Tầm trong lòng cả kinh, phát giác chính mình không có che giấu rất tốt, làm cho nàng nhìn thấu manh mối, hiện nay cũng chỉ có thể giả ngu sung lãng, dù sao đây đều là hắn trước kia thường xuyên làm sự tình, không có gì không tốt giả bộ, dù sao đã muốn này phó bộ dáng qua hai mươi năm, cũng không kém như vậy mấy ngày.

Kỳ thật hắn giấu diếm chuyện này không có nguyên nhân khác, chẳng qua tưởng thử một vài sự tình mà thôi, huống chi, chính mình này chủng xấu hổ thân phận nếu như bị nhân nhận ra được, ngốc tử sống sót khả năng tính nhất định so thường nhân muốn đại, chung quy, ngốc tử cũng sẽ không uy hiếp được Hoa Xương vương ngôi vị hoàng đế. Sở dĩ liên Tư Đồ Lan đều phải cùng nhau gạt, không phải là bởi vì không tin nàng, mà là bởi vì hắn cũng có chút sự tình tưởng xác nhận.

Trong nhà giam từ trước đến giờ so trong tưởng tượng càng thêm ẩm ướt, trong không khí tản ra một cỗ kỳ quái hương vị, mặc dù là tại đây bàn gian nan trong hoàn cảnh, dương quang như trước xuyên thấu qua song sắt

chiếu tiến vào, tại kia một luồng ánh sáng bên trong, vô số trần ai theo gió vũ động, tự tại vô cùng.

"Cái gì tốt ?" Thẩm Tầm làm bộ như không hiểu bộ dáng, mê mang nhìn nàng một cái.

Tư Đồ Lan nháy mắt không biết nói như thế nào , chẳng lẽ muốn hỏi hân, của người gốc hết bệnh rồi sao? Người biến bình thường sao? Đây cùng mắng chửi người có cái gì phân biệt...

"Không có gì... Tổng cảm giác người cùng trước kia có chút không giống ."

"Phải không, nơi nào thay đổi." Từ tiến nhà tù bắt đầu, Thẩm Tầm vẫn tựa vào bên trái trên tường, liên vị trí cũng chưa từng thay đổi quá, hân nghiêng đầu hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, đột nhiên nói, "Mẫu hậu... Tại tường bên kia mất, ta không thể gặp thượng nàng cuối cùng một mặt."

Tư Đồ Lan cứng đờ, có chút lúng túng căn cứ đầu lưỡi, nàng liền không nên hỏi khởi loại lời này đề, hoàng hậu bị phục độc sự tình nàng không phải là không biết đến, lại không biết là như vậy một hồi sự, trong lúc nhất thời hối ruột đều phải thanh . Nàng tạm thời coi hân như là bi thương quá độ, tính cách thay đổi đi...

Thẩm Tầm liếc nàng liếc mắt nhìn, bỗng nhiên bắt đầu cười khẽ: "Lan Lan."

"A..."

"Người cảm giác ta đáng thương sao?"

Không có phụ hoàng mẫu hậu phù hộ, không có cung khuyết ngàn vạn, không có người nào dưới vạn nhân trên tối cao quyền lực, lịch kiếp

lịch khó, cửu tử nhất sinh, đến cuối cùng, bên người chỉ còn lại có một cái người.

Này duy nhất người, là vì thương hại, mới lưu lại bên người ta sao?

"..." Tư Đồ Lan lại là ngần ra, nhất thời cảm giác hôm nay bắt đầu liền không đối diện trạng thái, "Vì cái gì sẽ hỏi như vậy."

"Người là vì đáng thương ta, mới đến tìm ta sao."

Thẩm Tầm ngữ tốc có chút khoái, hầu kết rõ rệt vừa động, vì thanh cảm quát được sạch sẽ, cũng không có người vì lang bạt kỳ hồ mà lưu lại Hồ tra.

Hắn tựa hồ thực thấp thỏm của nàng trả lời, trong ánh mắt còn lộ ra vài phần khẩn trương, sợ nàng một câu trả lời liền đem chính mình đánh hồi không có thiên lý Địa Ngục.

"Đương nhiên không phải." Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, phủ tiến lên phụng trụ mặt hắn, "Không cần loạn tưởng, người một chút cũng không đáng thương, ta cũng không phải bởi vì đáng thương hoặc là áy náy mới lưu lại bên cạnh người."

Thẩm Tầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu nhìn chăm chăm nàng xem, hỏi tới: "Đó là bởi vì cái gì."

Trong trí nhớ Thái Tử giống như không phải như vậy cái thích truy vấn nhân, Tư Đồ Lan trong lúc nhất thời có chút hoảng , tổng cảm giác nói những lời này quái thẹn thùng , khả vừa nhìn thấy hắn cặp kia thanh tú mắt to, vẫn là nhịn không được thở dài một hơi, phủ tiến lên, khi hắn trên trán hôn một cái.

Nghiêm túc nói: "Bởi vì ta yêu người a."

Vừa mới dứt lời, chỉ cảm thấy bên hông mình căng thẳng, một giây sau liền nhuỷễn ở trong lòng hắ, Tư Đồ Lan đầy mặt kinh hoảng ngắ đầu, lại bị hắ khắ tại bộ ngực mình thượng không thể động đắ.

Thắ Tắ ôm thật chắ nằ, giống như muốn đem nằ một đời nhắ tại trong lòng mình giống nhau, lực đạo đại dọa người.

Nam tử lồng ngực rộng lớn vô cùng, má phải bị ghé sát vào ở mặt trên, tựa hồ còn có thể nghe được hắ kịch liệt tiếng tim đập, Tư Đồ Lan bất ngờ không kịp phòng bị kéo đến trong lòng hắ, hai cái chân khuắ đều không biết nên như thế nào thả, chỉ có thể hơi làm điều chỉnh, không tình nguyện rúc vào trong lòng hắ.

"Nha, người làm cái gì đầu..."

Thắ Tắ ôm nằ, nhìn cửa sổ vui vẻ chớp mắt, tượng cái ăn được dưa mĩ hài tử.

...

Lan Lan, ta cũng yêu người.

XXXX

"Lão gia lão gia! ! !" Quán gia vượt qua môn khắ, đầy mặt kích động hướng bên này vọt tới, như là biết cái gì không được sự tình.

Tư Đồ Hiề đang tại thư phòng viết gì đó, nghe này cả kinh một chợt thanh âm cũng biết là là sao thế này , vội vàng phân phó nha hoàn đóng cửa lại, cự tuyệt thấy hắ.

"Này đều lần thứ mấy , hồi hồi đều nói tìm Đại tiểu thư , hồi hồi đều là tính sai nhân. Lại không thể có một lần biết rõ lại đến?"

Một bên tùy thị nha hoàn biểu tình có chút ngượng ngùng, cũng không tốt tiếp lời, chỉ nghe thấy quản gia phanh một tiếng phá ra môn, hô: "Lão gia! Tìm Đại tiểu thư!"

"..." Tư Đồ Hiền bóp trán.

"Lần này là thiên chân vạn xác! ! !" Quản gia đầy mặt hồng quang cam đoan nói.

Tư Đồ Hiền nửa tin nửa ngờ nhìn hẩn đi ra ngoài, đem bên ngoài chờ nhân kêu tiến vào, mắt thấy người nọ mặc một thân ngực tốt trang phục, Tư Đồ Hiền rất là bất mãn nhăn mày lại mao, ánh mắt kia cùng xem phạm nhân không có gì hai loại.

"Ta làm cho người cho ta xem nữ nhi, người liền cho ta xem cái này?"

"Không đúng không đúng!" Người nọ vội vàng thường nói nói, "Ngài là Tư Đồ đại nhân đi, cô nương kia khiến ta lại đây cho ngài truyền lời."

Tư Đồ Hiền lúc này mới có điều động dung, nửa tin nửa ngờ hỏi một tiếng: "Nàng ở đâu."

"Đang ngồi lao a." Cung Đại Vĩ đầy mặt đương nhiên nói.

Tư Đồ Hiền bước lên một bước liền nhéo hẩn cổ áo, gấp đến độ tâm đều nhanh nhảy ra ngoài: "Người nói cái gì!"

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ, đại nhân ngài..." Cung Đại Vĩ bị lặc nói không ra lời, hôm nay đã là lần thứ hai bị nhéo cổ áo, lòng nói cô nương này bên cạnh giống được sinh vật như thế nào đều một cái phong cách a...

Tư Đồ Hiền tựa hồ ý thức được chính mình có chút xúc động, vội vàng buông hẩn xuống, vội la lên: "Nữ nhi của ta phạm vào tội gì muốn

ngồi tù?"

Nữ nhi a... Cung Đại Vĩ lại ho khan hai tiếng, bốn phía nhìn nhìn, chung quanh đây bố cục trang sức vừa thấy liền không như là phổ thông nhân gia, khó trách ra tay hào phóng như vậy, bất quá vừa nghĩ đến lao trung nam tử kia đáp ứng lời của mình, nhất thời cảm giác sở hữu tiền đều không phải là tiền.

"Nga nàng a, nửa đêm ở trên đường đi, bị người tao đập, sau đó nàng liền đem đối phương giết đi."

"Cái gì! ! !" Nghe được tin tức lượng lớn như vậy một câu, Tư Đồ Hiền nét mặt bây giờ đầy đủ hù chết ba tuổi tiểu hài tử.

Cung Đại Vĩ cho là hãn kinh ngạc là chuyện giết người, không chút để ý nói: "Ngài cũng đừng quá cấp, người ta mạng lớn, không chết, hãn là phán không là cái gì tội lớn, con gái người coi như là gặp may mắn."

"Còn chưa có chết? ? ?" Tư Đồ Hiền nổi gân xanh, chớp lấy một bên Nghiên Đài liền đi ra ngoài, "Tao đập nữ nhi của ta, lại còn không chết! Lão phu tự mình đi đập chết hãn! ! !"

Cung Đại Vĩ thế này mới ý thức được mình nói sai nói, vội vàng giải thích: "Không không không, không đập hư thành..."

Một bên hạ nhân quần gia liền vội vàng tiến lên ngăn lại hãn, miệng khuyên nhủ: "Lão gia đừng xúc động a..."

Tư Đồ Hiền trừng hãn liếc mắt nhìn, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như cũ tức giận đến không được, hướng hãn mắng: "Hoàn chính nói có thể hay không nói? Đầu óc người có phao sao?"

Bọn hạ nhân đều sợ ngậy người.

Con thô nóng nảy cũng sẽ cắn người, đây là bọn họ luôn luôn cung kính thủ lễ đại nhân lần đầu mắng chửi người, thật sự là khiến tất cả mọi người có chút kinh ngạc, xem ra khi hấn trong lòng, Đại tiểu thư cho dù thất thế, cũng vẫn là rất trọng yếu.

Tư Đồ Hiền lửa giận công tâm, đứng dậy trở về phòng đổi lại một bộ quan phục, đi ra liền hướng hấn quát: "Thất thần làm cái gì! Còn không mau mang bản quan đi!"

Cung Đại Vĩ tiểu tâm dục dục quan sát một chút hấn quan phục thượng thoa hoa văn, sau đó thật nhanh cúi đầu, đẩy mặt kính hải mang theo hấn triều ngục giam mà đi.

Kinh triều ngục là Quảng Lăng thành thiết kế ngục giam, chủ yếu giam giữ kinh đô trọng địa phạm tội giả, so nào đó địa phương ngục giam cần phải nghiêm hơn, bất quá hấn hôm nay nếu dám mặc quan phục đến, cũng chính là cố ý muốn lợi dụng quyền thế của mình đến giải quyết, cũng không sợ người khác loạn tước lười căn.

Hấn tới cứu mình nữ nhi, ai dám nói nửa chữ không!

Lật xem một chút ghi lại, Tư Đồ Hiền nhất thời nhăn mày lại, dựa theo Cung Đại Vĩ theo như lời thời gian đến xem, cái kia thời gian vào chỉ có hai người, thế nhưng cái này hai người...

Tư Đồ Hiền nhìn mặt trên "Tư Đồ một, Thẩm nhị" vài chữ, nghiêm túc nhăn mày lại.

Lan nhi a, liền tính là tên giả, người cũng không thể như vậy tùy tiện đi? Người sống được là có nhiều tùy ý a.

Đoàn người đầy mặt khủng hoảng đón Tư Đồ Hiền hướng phía trước đi, rất có một bộ chúng tinh cùng nguyệt tư thế, phía sau không theo nhân còn tại nhỏ giọng thảo luận.

"Ai u uy, Trương đại nhân cái này khả xong, không có mắt, đem Tư Đồ đại nhân khuê nữ nhốt vào đến , người ta nhưng là Đô Sát viện phải phó đô Ngự Sử, vẫn là hoàng đế thân thụ chính Tam phẩm Kim Tử Quang Lộc đại phu, ha ha ha ha người nói chúng ta thượng đầu có phải hay không muốn đổi người rồi?"

"Nghe nói còn không phải hãn khuê nữ trước phạm sự, cái này khả ủy khuất đại phát ."

Dọc theo đường đi, Tư Đồ Hiền đi được lòng nóng như lửa đốt, nhìn thấy chung quanh này không xong xuyên thấu hoàn cảnh, hận không thể lập tức liền bay đến nữ nhi trước mặt, vừa nghĩ đến nhị nữ nhi đang tại Hoa Xương vương bên người tác uy tác phúc, đại nữ nhi cũng đang trong tù chịu khổ, trong lòng hãn liền đau đến cùng cái gì dường như.

Thật vất vả bị lãnh được mở phòng giam trước mặt, ngực tốt tiến lên vì hãn mở cửa.

"Cha -- "

Tư Đồ Lan vừa nhìn thấy hãn liền đứng lên, không chút do dự hướng hãn trên người xông đến.

Nghe được kia thanh đã lâu kêu gọi, Tư Đồ Hiền trong lòng ấm áp, tiến lên liền đem nàng ôm vào trong ngực, suýt nữa lão lệ tung hoành.

"A Lan a, người như thế nào..."

Lời còn chưa nói hết, Tư Đồ Hiền thấy rõ đối diện góc héo lách ngồi người kia, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Tác giả có lời muốn nói: thiên lạt ta làm một kiện cực kỳ chuyện ngu xuẩn tình, vốn là muốn thay đổi một chương này , kết quả không cẩn thận phát ra cái chương tiết mới đi ra QAQ ta thật sự là trên đời này ngu xuẩn

nhất nhân, chương sau đại gia ngàn vạn không cần mua ha, không phải chính văn... Ta buổi tối lại thay đổi điệu QAQ

Chương 68 ra tù

Chương 68 cái mạng thứ hai

Thẩm Tầm hiển nhiên cũng nhìn thấy hắc, nâng lên mí mắt cùng hắc đưa mắt nhìn nhau, liền thức lễ đứng lên, triều Tư Đồ Hiền thâm thâm khom người chào, dùng chỉ có ba người bọn họ nghe thanh âm nói: "Nhạc phụ đại nhân mạnh khỏe."

Hắc câu nói kia không thể nghi ngờ là cho đối phương trên miệng vết thương lại tát một phen muối, nói cho đối phương biết người không có nhìn lầm, ta chính là Thái Tử Thẩm Tầm.

Tư Đồ Hiền kia khẩu khí lạnh rút được bây giờ còn không trở lại bình thường, ngăn người xem trước mắt người nọ, theo lý thuyết hắc đã là người chết tồn tại, khắp thiên hạ đều biết Thái Tử cùng hoàng hậu tại lao trung lần lượt qua đời, ở nơi này thẳng làm vua người thua làm giặc thời đại, cho dù biết nguyên nhân, cũng không ai sẽ nói nửa chữ không. Hoa Xương vương mừng một tháng sau liền sẽ đăng cơ vì đế, tuy nói hắc là dùng bất cứ thủ đoạn tội tệt nào nhân, cũng sẽ không sửa đổi quốc hiệu, bằng không liền tương đương với biến thành thừa nhận chính mình mưu triều oán vị, hắc không để ý lịch sử, lại không đại biểu hắc không để ý danh tiếng của mình, nên làm mặt ngoài công phu cũng vẫn là phải làm.

Người trước mắt cũng không phải ảo giác, hắc liền rõ ràng đứng ở nơi đó, còn gọi hắc nhạc phụ đại nhân. Dĩ vãng cao cao tại thượng thiên chi kiêu tử, liền nói nhiều một lời đều là hy vọng xa vời, hiện tại lại luân lạc tới loại tình trạng này, thật sự là đáng buồn đáng tiếc. Nhưng mặc dù như thế, cũng vẫn là dùng một loại nhìn xuống thái độ nhìn mọi người, thủy chung chưa từng thấp quá mức. Hắc bộ dáng như vậy, thoát nhìn cùng dĩ vãng có

rất lớn bất đồng, có lẽ chỉ có ngã vào đáy cốc mới có thể làm cho nhân triết để tỉnh lại đi, thế gian này rất nhiều chuyện tình đều là như nhau đạo lý.

Tư Đồ Hiền thở dài một hơi, cũng không biết chính mình lúc nào trở nên như vậy hạo mệnh , lại là tiên Thái Tử nhạc phụ, lại là Hoa Xương vương nhạc phụ, dựa vào người trước quan phục nguyên chức, lại dựa vào người sau bảo vệ chính mình quan chức, theo lý thuyết hẳn là vinh diệu đến cực điểm , nhưng cố tình hai người này con rể lại phải không cùng mang thiên kẻ thù, đại nữ nhi cùng nhị nữ nhi đều là trong lòng hãn bảo bối, hãn làm một cái mặt danh kỳ diệu bị kẹp ở bên trong đáng thương nhạc phụ, thật sự là rất khó làm a.

Trong đầu chuyển rất nhiều ý niệm, rốt cục vẫn phải đáp một tiếng: "Mạnh khỏe... Mạnh khỏe."

Hắn câu nói kia rõ ràng cho thấy cách một đoạn thời gian rất dài mới nói ra đến, Tư Đồ Lan nhìn ra phụ thân có chút mất hồn mất vía bộ dáng, nhân tiện nói: "Cha, có chuyện gì trở về rồi hãy nói, nơi này không phải cái gì phương tiện địa phương."

Tư Đồ Hiền nghĩ nghĩ, cảm giác nàng nói lời nói rất có đạo lý, nhưng là nghĩ lại chi gian lại có chút do dự, này trước Thái Tử thân phận thật sự là xấu hổ, nói hãn chứa chấp tội phạm đi, người ta cố tình lại là một cái đã chết thân phận, nếu Tư Đồ Mai lúc nào về nhà bắt gặp, quay đầu cùng Hoa Xương vương cáo cái trạng, không chừng hội nháo xảy ra chuyện gì đến, chính mình tuy rằng đã muốn sống không được bao lâu, nhưng vẫn là được vì chính mình suy nghĩ một chút .

Hắn do dự rất là rõ ràng viết ở trên mặt, Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ quay đầu, cùng Thẩm Tầm đưa mắt nhìn nhau, ý bảo hãn không cần lo lắng.

Bốn phía không có dư thừa nhân, đều bị Tư Đồ Hiền phân phát , cho nên bọn họ nói lời nói cũng chỉ có chính bọn họ có thể nghe.

"Cha, nếu người là lo lắng muội muội, vậy thì đại khả không cần, nàng bên kia vấn đề tự có ta để giải quyết, thân tử tử mà nói tổng không có khả năng không nghe đi, lại không tốt, trên tay ta còn có của nàng thóp đầu." Tư Đồ Lan do dự một chút, vẫn là nói, "Về phần hãn thân phận... Đây cũng là cái tất yếu suy tính vấn đề, ta ban đầu gả cho Thái Tử làm Thái Tử lương đệ, đã là toàn phủ đều biết sự tình , hiện tại lại mang cái tuổi không sai biệt lắm nam tử hồi phủ, khó tránh khỏi sẽ bị người hoài nghi, cha, người liền nói hãn là của ta ân nhân cứu mạng đi, điều này cũng không tính gặt người, ngày đó nếu là không có hãn, ta hiện tại khả năng liền không có biện pháp đứng ở chỗ này nói chuyện với người ."

Thẩm Tầm vẫn nhìn nàng không nói chuyện, ngoài miệng không có nói ra dị nghị, trong lòng nhưng có chút ghen ghét.

"Ân nhân cứu mạng?" Tư Đồ Hiền sờ sờ râu mép của mình, "Cũng hảo, quân gia tiến đến thông báo thời điểm, hảo chút người đều biết người được người cứu, khả nếu chỉ là ân nhân cứu mạng, lại có cái gì mang về phủ tất yếu đâu?"

Hãn thật sự là không muốn đem trước Thái Tử mang về nhà, chẳng sợ ban đầu là hãn tưởng hết thấy biện pháp cũng phải đem nữ nhi gả cho Thái Tử , người đều là có tư tâm , hãn cũng không ngoại lệ, không hi vọng bởi vì chuyện này hủy diệt chính mình tân tân khổ khổ kinh doanh nhiều năm như vậy địa vị, cho nên vẫn đang tìm lý do cự tuyệt.

Tư Đồ Lan rõ rệt có chút buồn bực , "Cha, người chừng nào thì trở nên đông dài như vậy , không quản được người khác, chính người quý phủ nhân còn không quản được sao? Ban đầu là người buộc ta lưu lại trong cung, còn phải nhiều như vậy ưu việt. Bây giờ người ta có nạn liền trở mặt không nhận người sao?"

"Ta nào có ý tứ này..." Bị nữ nhi như vậy lộ cốt dạy dỗ một đốn, Tư Đồ Hiền cũng không thể nói gì hơn, thở dài một hơi nói: "Đi thôi."

Tư Đồ Lan biết hẳn có chút không tình nguyện, lại cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước .

Cửa lao mở rộng ra, hai người bình an không việc gì từ bên trong đi ra, Tư Đồ Hiền đi ở mặt trước nhất, trông coi nhà tù quan viên cùng đám ngục tốt đều lần lượt cúi thấp đầu xuống, Hoa Xương vương đối Tư Đồ Mai sùng ái đã đến một loại cảnh giới, ai chẳng biết người này là tương đương với đương triều quốc trượng tôn tại, hẳn muốn cứu người nào, còn không phải chuyện một câu nói tình? Chẳng sợ đối phương thật sự giết người, vậy cũng chiếu phóng không lầm, huống chi chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi.

Lúc ra cửa, Tư Đồ Hiền chuẩn bị lưỡng đỉnh cổ kiệu, nâng lên mí mắt đưa bọn họ hai người quan sát một phen, chính mình ngồi trước đi vào.

Tư Đồ Lan nhìn nhìn phụ thân bóng dáng, lại xem xét xem xét Thẩm Tầm phản ứng, cuối cùng vẫn còn vỗ vỗ bờ vai của hắn, cho hắn một cái an ủi ánh mắt, xoay người vào phụ thân ngồi kia đỉnh cổ kiệu. Không có biện pháp, vì tị hiềm cũng chỉ có thể như vậy, huống chi mình cùng phụ thân cũng thật lâu không có gặp mặt, một mình trò chuyện cũng là hảo .

Thẩm Tầm đứng ở tại chỗ nửa ngày không có động, qua thật lâu, mới xep khởi ngoài miệng mặt sau kia đỉnh cổ kiệu, gương mặt mất hứng.

Hướng trong phủ mà đi trên đường, hắn cúi đầu sờ sờ trên thắt lưng kia thêu hoa lan hà bao, sau đó chậm rãi mở ra, lấy ra đồ vật bên trong, hắn hôm nay nhìn đến Lan Lan phụ thân, mới đột nhiên nhớ tới thứ này ý nghĩa.

...

"Tâm nhi, người đã muốn năm măn mười sáu , đây là phụ hoàng đưa cho người sinh nhật lễ vật. Là năm đó khai quốc hoàng đế chuyên môn mệnh ngự chế công tượng vì đích hệ hậu đại tạo ra "Bùa hộ mệnh", trên khắc "Như trăm đích thân tới" bốn đại tự, gặp lệnh bài như gặp khai quốc hoàng đế, bất cứ lúc nào chỉ cần cầm ra cái này, ai cũng không làm gì được người."

"Hắn vốn là Thái Tử, trừ bề hạ ngài, cũng không ai có thể nề hà hắn, như thế nào sẽ cần thứ này?" Hoàng hậu mím môi cười, "Thật sự là buồn lo vô cớ."

Đối mặt hoàng hậu như vậy rõ ràng trào phúng, hoàng đế lại một chút cũng không có sinh khí, ánh mắt trước sau như một hiền lành lại trầm ổn, nhìn cái này thủy chung không rành thế sự, trầm mặc không nói nhảm tử, thờ dài một hơi, cũng không biết là đang trả lời ai.

"Trăm là sợ có như vậy một ngày, có một ngày chúng ta đều không ở đây, cho đến lúc này, ai tới bảo hộ hắn đâu."

...

Vẫn luôn là ở hỗn độn bên trong , thẳng đến khôi phục thần trí một khắc kia, Thẩm Tâm mới nghĩ đến có như vậy cái lệnh bài tồn tại, giờ này khắc này nhìn trong tay gì đó, mất ngôn ngữ.

Trong trí nhớ, phụ hoàng luôn luôn đều là ổn trọng mà lại kiên cố tồn tại, lại sớm ở bốn năm trước liền dự liệu được có một ngày như thế, vì hắn phô hạ một cái đường lui. Kỳ thật hắn cũng không toán mệnh khổ, đời này thật nhiều yêu hắn người, nguyện ý vì hắn trái đường, vì hắn sinh, vì hắn chết.

Không giống Hoa Xương vương Thẩm Kiêm, tất cả mọi người giúp hắn, tất cả mọi người nghe hắn mà nói, lại từ đầu tới đuôi, đều không có một người chân chính yêu quá hắn.

Đã đến địa phương, cỗ kiệu vừa hạ xuống, hân liền đem thứ đồ niết trong lòng bàn tay, không có nửa phần do dự liền hạ kiệu xem, Vân Cẩm hắc giày vững vàng rơi trên mặt đất, cũng không có người vì không ai dìu hân hạ kiệu mà cảm thấy không có thói quen.

Tư Đồ Lan vừa đỡ phụ thân xuống dưới, liền nghe thấy Thẩm Tâm tại kêu nàng.

"Lan Lan."

Quả nhiên, chung quanh hạ nhân xem nàng cùng này danh nam tử xa lạ ánh mắt cũng có chút thay đổi, mang theo từng chút một hoài nghi, còn có chút tiểu mập mờ. Gọi thân thiết như vậy, có phải hay không là loại nào quan hệ? Xem này nam tử xa lạ diện mạo thật sự xuất chúng, như thế nào chần chừ cũng ngăn không được tao nhã, rất nhiều ra ngênh tiếp nha hoàn cũng bắt đầu xuân tâm nhộn nhạo.

"..." Tư Đồ Lan nhất thời cảm giác mình đầu cũng phải lớn hơn , nàng như vậy cố ý tị hiềm, vì không để người khác hoài nghi thân phận của hân, hân như thế nào còn như vậy Trương Dương? Có phải hay không muốn bớt chút thời gian cho hân thuyết minh một chút tình huống hiện tại?

Nhưng nhân gia nếu kêu nàng, trước mắt bao người, cũng không tốt làm bộ như không có nghe thấy, Tư Đồ Lan kiên trì đi qua, làm bộ như một bộ xa lạ mà lại xa cách bộ dáng: "Thẩm công tử có cái gì phân phó?"

Thẩm Tâm sửng sốt, mờ mịt nhìn ánh mắt nàng.

"Ta là tìm..." Nhi a.

Tư Đồ Lan trong lòng một cấp, thật nhanh ngắt lời hân, đối với liên can hạ nhân nói: "Cho vị công tử này chuẩn bị một bộ khách phòng, hân là của ta cứu mạng ân công, ngàn vạn không thể có điều chậm trễ."

"Là, tiểu thư." Rất nhanh có người lĩnh mệnh, nhìn nhìn hăn kia trương mạo so thiên nhân mặt, có chút ngượng ngập nói, "Thấm công tử, ngài đi theo ta."

Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hăn, ám đạo hăn như thế nào như vậy sẽ không xem sắc mặt người, tức giận đến xoay người muốn đi, Thấm Tầm lại một phen nắm chặt tay nàng, đem nàng khấu tại chỗ, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là hướng nàng trong vạt áo nhét một gì đó, có chút bình tĩnh nhìn nhìn ánh mắt nàng, dừng một chút, mới theo vị kia hạ nhân đi.

Tư Đồ Lan bị hăn này một loạt hành động làm được có chút phát mộng, trong lúc nhất thời liên nói đều cũng không nói ra được, hăn thế nhưng hướng chính mình trong vạt áo tặc gì đó, đây cũng không phải là một loại bằng hữu có thể làm ra tới thân mật hành động, cái này còn giấu diếm cái gì, tất cả mọi người đã muốn tâm sinh hoài nghi đi?

Ai nha cái này nhưng làm sao được a...

Rõ ràng đã đi rất xa, Thấm Tầm chợt giáo hoạt cười, tượng cái mưu kế đạt được tiểu hồ ly, không sai, hăn kỳ thật chính là cố ý, muốn tất cả mọi người biết ta và người quan hệ không phải bình thường, làm thế nào a.

Lưu lại một mặt trong gió hỗn độn Tư Đồ Lan.

Thẳng đến tối thượng, Tư Đồ Lan bận rộn xong một đồng sự tình, trở lại chính mình đã lâu khuê phòng trung, mới nghĩ đến Thấm Tầm đưa cho đồ đạc của mình.

Tiểu tâm dục dục từ trong vạt áo đem kia nặng trịch gì đó lấy ra, mới phát hiện là vàng ròng tạo ra lệnh bài, nàng lăn qua lộn lại nhìn nhiều lần, mới phát hiện mặt trên âm có khắc "Như trẫm đích thân tới" vài cái đại tự.

Nhất thời có chút kinh ngạc nhìn thứ đó, đây mặt không dám tin bộ dáng, cái này chẳng lẽ... Chẳng lẽ là khai quốc hoàng đế lưu lại kia khối

kim bài? Thứ đó tại dân gian nhưng là truyện vô cùng kì diệu a... Cơ hồ liên tương đương với hoàng thất đệ tử cái mạng thứ hai .

Tư Đồ Lan niết kia khối kim bài, trong lòng bàn tay đều thiếu chút nữa rịn ra hãn, chỉ là quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ Thâm Tâm khách phòng chỗ ở phương hướng, trên mặt nói không nên lời là phức tạp gì biểu tình.

Người đem cái mạng thứ hai cho ta, phải không?

Chương 69 cát phát đoạn nghĩa

"Đem ta nhốt tại nơi này nhiều ngày như vậy, cùng A Lan tỷ tỷ phía trước đãi ngộ có cái gì khác biệt, cô nương ta dầu gì cũng là xinh đẹp người gặp người thích, cứ như vậy bị trở thành của nàng thể thân ? !" Lâm Nhu tức giận đến gương nanh múa vuốt, đối với vừa mới tiến đến nha hoàn liên tiếp nổi giận, "Mau trở về nói cho các người biết Mộ tướng quân, tuy rằng hãn bộ dạng lại hảo xem vóc người lại đẹp, tiền đồ quang minh rồi tinh rồi mù, thế nhưng ta là tuyệt đối tuyệt đối sẽ không khuất phục ! Ta là tuyệt đối tuyệt đối sẽ không phản bội A Lan tỷ tỷ !"

Đối diện nha hoàn kia có chút lúng túng ho khan hai tiếng: "Cô nương... Ngài suy nghĩ nhiều, Mộ tướng quân đối với ngài không có ý khác."

Lâm Nhu trừng mắt nhìn nàng liếc mắt nhìn, cố ý nói: "Người lừa ai đó! Mộ tướng quân nếu đối với ta không có ý tứ, vì sao mỗi ngày đều cho ta đưa nhiều như vậy ăn ngon! Hãn phía trước chính là bởi vì đối A Lan tỷ tỷ có ý tứ mới đem nàng nhốt tại nơi này , hiện tại đối ta , hừ, ta cũng không phải là cái gì tốt khi dễ nhân! Làm cho hãn chết này tâm đi!"

Tặng đồ nha hoàn cảm giác mình đã muốn không có biện pháp cùng nàng câu thông , bĩu bĩu môi liền muốn lui ra ngoài, lại bị Lâm Nhu một phen nắm chặt thủ, "Ta cho người đi đáp lời, có nghe thấy hay không?"

Nha hoàn kia thật sự không chịu nổi, cũng không cần cái gì kính xưng , không nhịn được nói: "Không cần mơ mộng hảo huyền , tướng quân cấm của người chân, bất quá là vì dẫn Tư Đồ cô nương trở về, mới không phải đối với người có ý đồ gì."

Vừa mới dứt lời, Lâm Nhu trong mắt tựa hồ có cái gì ánh sáng chợt lóe, giống như rốt cuộc biết mình muốn hỏi ra đáp án. Lập tức trừng mắt nhìn, lại khôi phục vừa kia phó không biết xấu hổ bộ dáng, "Phải không? Ta muốn như thế nào tin tưởng lời của người? Ta đây sao xinh đẹp đáng yêu như thế, nam nhân bình thường đều sẽ chống đỡ không được nha!"

Tựa hồ là muốn dùng sự thật đánh nàng mặt, nha hoàn kia nói lời nói phá lệ rõ ràng: "Thật đúng là cho cái ngon ngọt liền coi như mình là chủ tử , cũng không soi gương xem xem người mình là một bộ dáng gì, tướng quân nói lời nói ta khả nghe được rõ ràng thấu đáo, chỉ cần người ở đây, Tư Đồ cô nương liền nhất định chưa biết đi xa, cho nên người nhiều lắm chỉ có thể xem như con tin mà thôi, làm gì quá đem mình làm hồi sự."

Lâm Nhu ngẩng cao lên đầu, cố ý nói: "Các người dựa vào cái gì bởi vì nàng chưa biết đi xa, ta cùng nàng quan hệ cũng không tốt như vậy, bình thường đều không thể nào nói chuyện đâu. Nàng người kia lại ích kỷ lại máu lạnh, ta đã sớm không quen nhìn nàng."

Nha hoàn rõ ràng cho thấy không tin nàng nói lời nói, chỉ chậm rãi nói: "Ta nghe nói tướng quân hộ vệ bên cạnh nói ; trước đó phái người trông giữ nào đó nam tử cũng mất tích, cho nên hai người tám thành là ở cùng nhau, tướng quân đã muốn phái người tìm tòi toàn kinh đô , tin tưởng không ra vài ngày sẽ có kết quả , người cũng chậm rãi chờ người chủ tử trở về đi."

"Nam tử?" Vừa nghe cũng biết là Thái Tử , Lâm Nhu ngăn người, vội vàng hỏi, "Nếu tìm được người rồi đâu? Sẽ như thế nào xử trí."

"Tư Đồ cô nương, tự nhiên là muốn hoàn hảo không tổn hao gì mang về, một cây lông tơ cũng không thể thiếu, về phần cái kia nam nha..." Nha hoàn trầm ngâm một phen, tựa hồ là tại hồi ức chính mình nghe được tin tức, "Hình như là... Sinh tử bất kế?"

Sinh tử bất kế? ! !

Lâm Nhu triệt để cứng lại rồi, có chút đau đầu gãi gãi tóc của mình, như thế nào liền gặp được nhiều như vậy rồi rắc sự tình đâu, Thái Tử nếu thật đã xảy ra chuyện, A Lan tử tử nhưng làm sao được nha.

"Người vừa không là nói đã sớm không quen nhìn nàng sao, bộ dáng này, là đang lo lắng sao?"

Đối diện kia không nhận thức nha hoàn một câu đem nàng từ buồn bực trung kéo lại, nhanh chóng lại giả bộ thương một bộ vô tâm vô phể bộ dáng, thâm thủ ngang nàng liếc mắt nhìn: "Ta nào có lo lắng? Ta chỉ là tại tưởng, nếu nàng trở lại, ta liền quá không hơn loại này muốn cái gì có cái đó ngày lành , ngẫm lại đã cảm thấy rất khó chịu đâu."

Nha hoàn vừa nghe, nhất thời cảm giác nàng là cái không có gì lương tâm nhân, liếc nàng một cái liền xoay người đi ra ngoài, vốn mình cũng là nói hơn, hi vọng không nên bị trách cứ mới tốt.

Lâm Nhu một người đứng ở tại chỗ, cau mày nhìn nhìn cửa, nghiêm túc nghĩ nghĩ, phục mà dài dài thở dài một hơi.

Cái này nên làm cái gì bây giờ.

XXXX

"Cha, người có cái gì người quen biết cùng Mộ tướng quân tương đối quen biết sao?"

Lâm Nhu bây giờ còn đang Mộ Tử Xuyên quý phủ, cũng không biết nàng hiện tại thế nào, cho nên Tư Đồ Lan muốn cho phụ thân giúp một tay, thông qua hần quan hệ đến hỏi thăm một chút Lâm Nhu tình huống hiện tại.

Kỳ thật nàng không có quá phận sốt ruột, đều biết chỗ nguy hiểm nhất ngược lại là chỗ an toàn nhất, Lâm Nhu tuy rằng đang ở tướng quân phủ, nhưng là Mộ Tử Xuyên còn có lợi dụng đến của nàng địa phương, cho nên tuyệt đối tuyệt đối sẽ không lấy nàng như thế nào, nàng hiện tại chỉ là có chút lo lắng mà thôi.

Tư Đồ Hiền buông trong tay đang tại viết gì đó, nâng lên ánh mắt liếc nàng liếc mắt nhìn, nửa là nghi hoặc nửa là kinh ngạc hỏi: "Mộ tướng quân? Tam quân thống soái Mộ Tử Xuyên?"

Tư Đồ Lan gật gật đầu, vừa định thuyết minh chính mình đến bởi, đã thấy phụ thân hướng lưng ghế dựa dựa gần, dùng một loại biết vậy chẳng làm ngữ khí nói: "Ta lúc trước thật sự là mắt bị mù, như thế nào liền từ hôn đầu..."

"..." Tư Đồ Lan hoàn toàn không nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, sững sốt một lát, lại không nói chuyện.

Tỉ mỉ nghĩ, nàng quyết định tạm thời bất đồng phụ thân nói Lâm Nhu sự tình, nếu quả thật để người đi tướng quân phủ nghe, ngược lại có chút đả thảo kinh xà, bại lộ chính mình sở tại.

Tư Đồ Hiền tựa lưng vào ghế ngồi, thật dài thở dài một tiếng, nói tiếp: "Sớm biết rằng hần có năng lực làm được như vậy trên vị trí, ta là đánh chết cũng sẽ không đem người giả cho trước Thái Tử, đã muốn lui một lần hôn, cũng không biết còn có thể hay không lại đổi ý. Hiện tại ngược lại hảo, nhà mình nữ nhi theo một cái không có gì cả, hình cùng phế nhân ngốc tử, ta đây tâm cũng đau quá..."

Tư Đồ Lan vốn là không có cái gì quá lớn phản ứng , nghe phụ thân một câu nói này, đột nhiên thẳng tắp nhìn ánh mắt hắc: "Ngốc tử làm sao! Ngốc tử cũng là người sinh cha mẹ dưỡng ! Người lúc trước vì mình quan chức đem ta gả cho hắc thời điểm, liền không muốn sau này có một ngày như thế sao, nếu sự thật đã là như vậy, tương hối hận cũng vô ích."

Tư Đồ Hiền không nghĩ tới nàng phản ứng lớn như vậy, nhất thời tức giận đến từ trên ghế ngồi dậy, chia về phía nàng mũi mắng: "Người như thế nào với người phụ thân nói chuyện! Đây là một vấn đề nên có thái độ sao? Vô luận ta phía trước làm cái gì, còn không cũng là vì tốt cho người."

"Tốt với ta?" Tư Đồ Lan không dấu vết hướng về phía sau lui một bước, có chút may mắn chính mình vừa những lời này không hỏi đi ra, "Cho nên nếu Mộ Tử Xuyên hiện tại tới hỏi của ta nơi đi, người sẽ không chút do dự đem ta giao ra đi đúng không? Lại vì vinh hoa phú quý bán ta một lần sao? Cha."

Tư Đồ Hiền vừa định muốn rống nàng, cẩn thận nghĩ nghĩ đoạn thoại kia, bỗng nhiên cứng đờ, kỳ thật nếu quả như thật có như vậy một khắc, hắc có lẽ thật sự biết này sao làm. Hắc hiện tại so ai đều phải hi vọng Mộ Tử Xuyên có thể bất kể hiềm khích lúc trước, thừa dịp loại thời điểm này lại đến cầu hôn, đương nhiên, đây hết thảy đều là hắc tư tâm mà thôi.

Phụ thân trầm mặc không thể nghi ngờ là cho nàng trên miệng vết thương tát một phen muối, Tư Đồ Lan nhắm chặt mắt, nói: "Ta không biết muối muối vì cái gì sẽ lựa chọn đứng ở của ta mặt đối lập, ta cũng biết ngài hiện tại rất khó làm ra lựa chọn, nhưng ngài cuối cùng là phụ thân ta, ta cảm giác ta có tất yếu đem mình tính toán nói cho ngài."

"Ta muốn phục quốc, ta muốn báo thù." Tư Đồ Lan thanh âm mang theo một chút không thể nghe thấy run rẩy, lại vô cùng kiên định, "Có lẽ ngài cho rằng đó là thiên phương dạ đàm, nhưng ta tuyệt đối sẽ không hối hận quyết định này."

Trong không khí trầm mặc có thể nghe hai người tiếng tim đập, Tư Đồ Hiền giống như nửa ngày không thể từ nơi này câu trung phản ứng kịp, đầy mặt không dám tin nhìn ánh mắt nàng, muốn nói cái gì đó đều nói không nên lời dường như, cuối cùng chỉ là từ trong cổ họng bài trừ vài cái thoát phá chữ: "Người điên rồi sao?"

"Ta không điên."

"A Lan..." Tư Đồ Hiền tận lực làm cho chính mình thanh âm nghe vào tai càng bình tĩnh một ít, nhằm vào tốt hơn bình phục đối phương xúc động, "Người biết người những lời này ý vị như thế nào sao, trước không nói người cùng người muội muội trận doanh đối lập vấn đề, người cái ý nghĩ này căn bản chính là không có khả năng thành lập sự tình, người có quyền sao? Người có binh sao? Người có tiền sao? Người có nguyện ý vì người bán mạng quốc sĩ cựu thần sao? Vua nào triều thần nấy, liền coi như người tìm được, cũng sẽ không có nhân nguyện ý vì một cái đã muốn hủy diệt chính quyền bán mạng. A Lan, người biết các người phục quốc phần thắng là bao nhiêu sao, không phải 1%, không phải một phần ngàn... Mà là, linh(0)."

Tư Đồ Lan mở mắt, thẳng tắp nhìn hắn, một chút không chịu thoái nhượng: "Hoa Xương vương loại này đại gian đại ác chi nhân tại sao có thể có kết cục tốt? Cha, người đã từng nói, chính nghĩa vĩnh viễn đều là sẽ chiến thắng tà ác, không phải sao?"

"Không, người sai lầm." Tư Đồ Hiền nhắm mắt lại, không chút do dự phản bác lời của nàng, "Chính nghĩa cũng không nhất định đều có thể chiến thắng tà ác, chúng ta chỉ có thể nói, chiến thắng một phương mới gọi là chính nghĩa."

Tư Đồ Lan bỗng nhiên trầm mặc, nhìn mặt hắn, thật lâu không có lên tiếng.

Cho rằng nàng bị chính mình thuyết phục , Tư Đồ Hiền thở dài một hơi, thỏa hiệp nói: "Cha cũng không trông cậy vào người có thể nghe lời, tìm hộ tốt hơn người ta sống, cha hiện tại chỉ xa cầu người không cần có cái gì điên cuồng hơn ý nghĩ, nếu người muốn đi theo hãn sống, ta cũng nguyện ý thu lưu, chỉ cần hãn mai danh ẩn tích, không xuất đầu lộ diện bị người nhận ra, không gây chuyện, cha cũng liền không có gì đáng nói ."

"Người là muốn cho hãn ăn nhuyễn cơm sao?" Tư Đồ Lan ánh mắt thủy chung không có biến quá, "Ta không bằng lòng, hơn nữa ta nghĩ hãn cũng sẽ không vui vẻ ."

Mai nhi địa vị bây giờ so với ta cao, từ trên người nàng thu hoạch chỗ tốt càng nhiều, cho nên người thiên hướng nàng đúng hay không, Tư Đồ Lan trong lòng vừa nghĩ như vậy, liền vừa đau vài phần.

"Ta cũng đã thỏa hiệp đến nhường này , người đến cùng muốn thế nào!" Tư Đồ Hiền vỗ bàn, triệt để phản nộ rồi, một gương mặt già nua đỏ lên, "Ăn nhuyễn cơm làm sao, hãn hiện tại cái gì đều không làm được, chính là cái phế vật! Ta chịu thu lưu hãn tất cả đều là xem ở trên của người mặt mũi! Báo cái gì cừu? Người muốn liên lụy chúng ta toàn phủ trên dưới bị gán một cái mưu phản tội danh sao?"

Những kia lộ cốt tiếng thanh vang vọng tại bên tai, Tư Đồ Lan hơi hơi nghiêng đầu, tựa hồ những lời này nói ra thực gian nan, lại không thể không nói.

"Cha... Nếu người là hãn, người vốn nên có hết thảy, của người ngôi vị hoàng đế, đều bị thúc thúc của mình thay vào đó, thậm chí cha mẹ của người song thân... Đều tàn nhẫn chết ở trên tay hãn, người sẽ lựa chọn mai danh ẩn tích, trốn ở một nữ nhân sau lưng uất ức qua một đời sao?"

Tư Đồ Hiền sửng sốt, sắc mặt từ hồng đến thanh, cứ việc trong lòng bị lời của nàng sở rung động, phía trên lại thủy chung không chịu có một tia

một hào thoát nhượng: "Nếu người muốn khư khư cố chấp, làm ra bậc này thiêu thân lao đầu vào lửa sự tình, ta Tư Đồ Hiền liền coi như không người nữ nhi này!"

"Yên tâm, ta sẽ không liên lụy các người ."

Tư Đồ Lan cầm lấy trên bàn kéo, dứt khoát cắt xuống bên trái một luồng toái phát, giống như có cái gì đó, cũng theo cắt đứt. Ánh nển thông minh, kia luồng thanh ti xa xăm bay tới địa thượng, lại khinh lại chậm.

"Cha, đây là ta lựa chọn."

Tác giả có lời muốn nói: thực xin lỗi... Ban ngày có chuyện đi, thay đổi tương đối trễ...

Thế nhưng không có nhân mạng ta QA đại học Q gia đều tốt ôn nhu a... Yêu chết các người!

Cho cơ hữu đẩy cái văn:

Chúng tộc nữ thần chân hạt dẻ đồng học rốt cuộc khai hồ mới lập! < tra thiếu nữ chiến sĩ >, mau xuyên văn, nữ chủ xuyên toa đến bất đồng thời đại ngược tra nam, đặc biệt sướng! Đâm vào đi bao nuôi cất chứa đi! o(*

$\cong \nabla \cong$

) tsu

Chương 70 ta còn tại bên cạnh người

Chương 70 ta còn tại bên cạnh người

Nàng đẩy cửa mà ra trong nháy mắt đó, Tư Đồ Hiền tựa hồ cảm giác trước mắt tối sầm lại, trong nháy mắt đó hần bắt đầu hối hận chính mình theo như lời ra mà nói, lại cuối cùng vẫn là chậm một bước, cái gọi là nước đổ khó hốt, từng nói ra khỏi miệng nói cũng không bao giờ có thể thu hồi.

Làm quan cả đời, tự nhận chưa bao giờ ra sai lầm. Mà bây giờ, hần tựa hồ rất cuộc thấy không rõ quyết định của chính mình là đúng hay sai , đã từng lấy vì chính mình đáp ứng tiên đề điều kiện là chính xác nhất sự tình, tại Hoa Xương vương tạo phản một khắc kia cũng bắt đầu hối hận. Hiện tại vì bảo hộ Tư Đồ Mai địa vị mà ngăn cản nàng muốn phục quốc ý niệm, lại không có ý thức được của nàng tình cảnh có bao nhiêu khó xử, không đợi thời gian nghiệm chứng, hần đã muốn bắt đầu hối hận.

Nhưng là có năng lực như thế nào đây, hần là luôn luôn cũng sẽ không thừa nhận chính mình làm sai lầm ...

Tư Đồ Lan trở về phòng đem chính mình trước kia quần áo điệp vãi món, lại thu thập một ít tương đối trọng yếu gì đó, đáng giá gương hoặc là bạc vụn, cùng với ngày hôm qua kia khối khai quốc hoàng đế lưu lại kim bài, sau đó mặt không chút thay đổi đóng cửa lại, nhìn nhìn cái này không có ở qua vài lần phòng, đáy lòng nổi lên một tia nhàn nhạt hàn ý.

Cẩn thận ngẫm lại, cái nhà này, đại khái là không có nhân chân tâm đối đãi qua nàng đi.

Phụ thân đối nàng tốt, cũng chỉ là xuất phát từ một loại trách nhiệm, một khi cùng mình lợi ích chạm nhau, cũng sẽ không chút do dự lựa chọn hi sinh hạnh phúc của nàng. Muội muội đâu, cũng chỉ có thể xem như một cái có liên hệ máu mủ người xa lạ mà thôi.

Tựa hồ chỉ có ở phía sau, nàng mới sẽ nghĩ khởi chính mình sớm qua đời mẫu thân, trong trí nhớ của nàng bộ dáng xinh đẹp đầy đủ khiến thế gian này nam tử đều lâm vào trầm mê, cứ việc của nàng xuất thân là như

vậy hèn mọn mà nghèo hèn -- vũ kỹ, cái từ này nói ra ai cũng sẽ cảm thấy không dễ nghe, có lẽ chính là bởi vì cái dạng này, phụ thân mới vẫn đem nàng dưỡng ở nhà, xem như chim hoàng yến đến dưỡng, không chuẩn nàng xuất đầu lộ diện, lại càng không hứa người khác truyện nhàn thoại.

Từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh, mẫu thân thân thể yếu đuối, không thể nhìn nàng lớn lên liền qua đời. Tư Đồ Hiền chỉ có điểm này coi như lương tâm, tự nàng đi sau liền không còn có từng cưới thê, tình nguyện một người mang theo 2 cái nữ nhi sống.

Nói trong nhà này chỉ có mẫu thân là yêu của nàng sao, cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ cũng không phải như vậy một hồi sự. Mẫu thân là rất lạnh nhân, giống như cái gì đều đã động không được nàng giống nhau, nhưng nghiêm túc hồi tưởng lên, ít nhất nàng xem ánh mắt mình, coi như thật.

Tư Đồ Lan chống cửa thủ chậm rãi trượt xuống, lông mi thật dài thượng tựa hồ dính chút bọt nước, nhưng nàng không có nhận thấy được chút chuyện nhỏ này, xoay người liền triều hậu uyển đi, thấy nàng trạng thái không phải rất tốt, chung quanh nha hoàn đều lần lượt né tránh mở ra.

Nghe nói đây chính là nghe đồn trung Đại tiểu thư đâu, ban đầu vẫn là Thái Tử lương đệ, trong lúc nhất thời hảo không phong cảnh, đáng tiếc Thái Tử ngã đài, còn tại lao trung tự sát, có quyền thế Thái Tử lương đệ nháy mắt liền biến thành mới góa. Nguyên bản ánh mắt hâm mộ cũng đều biến thành đồng tình.

Tư Đồ Lan không thấy chung quanh đủ loại ánh mắt, bước chân rất nhanh hướng phía trước đi, ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Tầm chỗ ở khách phòng đèn sáng, cũng không chào hỏi một tiếng, thân thủ liền đẩy cửa ra.

Thực rõ rệt nghe được có cái gì đó rơi xuống đất thanh âm, Thẩm Tầm nhanh chóng đem hai tay đoạn đặt ở trên bàn, đầy mặt kinh hoàng nhìn nàng, hình như là tại tàng thứ gì.

Tư Đồ Lan cũng không rời rãnh cùng hấn chơi cái gì người nói ta đoán trò chơi, bước lên một bước liền nhặt lên địa thượng gì đó, vừa nhìn thấy trên bìa mặt tự nàng liền ngậy ngấn cả người.

"Bình thư? Người xem cái này làm cái gì..."

Thẩm Tầm vô cùng thâm che hai mắt của mình, hấn còn tưởng rằng nàng đã muốn ngủ, lại không tốt lúc tiến vào cũng sẽ gõ cái môn cái gì, ai biết nàng cứ như vậy đại lạt lạt đẩy cửa vào tới, tàng cũng không kịp tàng, chỉ có thể ấp úng giải thích: "Ngồi ở trong phòng có điểm nhằm chán, tùy tiện tìm quyển sách xem... Bất quá ta một chữ đều xem không hiểu, người cầm lại đi."

Tư Đồ Lan trước sau phiên liễu phiên quyển sách kia, nhìn ánh mắt hấn, không lưu tình chút nào vạch trần hấn kia ngốc nói dối: "Tiếp biên."

Thẩm Tầm sửng sốt, ủy khuất nói: "Ta không biên..."

Thật đúng là đơn thuần đến một loại cảnh giới, liên lời nói dối cũng sẽ không nói, Tư Đồ Lan có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn là bình tĩnh nói: "Nếu một chữ đều xem không hiểu, mặt trên viết như thế nào nhiều như vậy phê bình chú giải, đừng nói cho ta đây là cha ta viết, hấn đọc sách nhưng cho tới bây giờ sẽ không ở mặt trên lưu dấu vết gì."

Thẩm Tầm cúi đầu.

"Nếu nói là tùy tiện tìm một quyển sách, như thế nào tùy tiện một tìm chính là binh gia quyền mưu loại Thuỷ tổ sáng tác? Trong phủ thư phòng binh gia loại tàng thư quá nhiều, ta không tin xác suất này thật sự có người nói lớn như vậy."

Thẩm Tầm đầu càng buông càng thấp, tượng cái thụ giới đáng thương tiểu hòa thượng.

"Cho nên." Tư Đồ Lan hai tay chống tại trên bàn, buộc hẳn nhìn thẳng hai mắt của mình, "Thẩm Tầm, người lời thật nói cho ta biết, người có hay không là khôi phục bình thường? Người xem những sách này... Có phải hay không muốn báo thù?"

Trong không khí ngoài ý muốn yên lặng, không có trong tưởng tượng phản bác hoặc là thừa nhận, mà là im lặng có thể nghe hai người tiếng hít thở.

Thẩm Tầm có chút trốn tránh nhìn nhìn ánh mắt của nàng, sau một lúc lâu, ngữ khí khẩn trương nói: "Lan Lan, người không cần lo lắng, nếu như là người không hi vọng thấy sự... Ta liền sẽ không đi báo thù, người đừng kinh hoảng."

Tư Đồ Lan hơi mím môi, nhìn hẳn như vậy một bộ thật cẩn thận bộ dáng, trong mắt nhất thời có chút chua xót: "Không, ta không kinh hoảng."

Nàng bước lên một bước ôm bờ vai của hẳn, cho hẳn một cái tối ấm áp cùng yên ổn ôm ấp, phản ứng như vậy quá mức đột nhiên, khiến Thẩm Tầm nhất thời có chút ngẩn người, hẳn nguyên tưởng rằng nàng biết sau hội quả trách hẳn, trách hẳn không có nói nói thật, chợt nghe được bên tai kia thanh âm quen thuộc.

"Người không có làm sai, hẳn là của người kẻ thù, cũng là của ta kẻ thù. Tuy rằng ta cũng hi vọng người có thể bình bình đạm đạm qua hết nửa đời sau, song này cá nhân giết của người chí thân chi nhân, còn muốn giết người, cũng đem đoạt lấy gì đó xem như là chính mình vốn nên có tài sản, hướng khắp thiên hạ khoe ra đây hết thảy. Cho dù người nuốt được hạ khẩu khí này, ta cũng nuốt không trôi."

Đúng vậy; chúng ta không có binh quyền, không có tiền tài, không có nguyện ý bán mạng quốc sĩ cự thần, không có bất cứ nào một cái phái nguyện ý đứng ở chúng ta bên này, nhưng nếu, hẳn chết đâu?

Nếu Hoa Xương vương chết đâu?

Có một số việc không đi nếm thử, liền vĩnh viễn đều không biết nó khả năng tính có bao lớn.

"Nhân sinh vốn là rất ngắn ngủi, người là của ta nam nhân, ta khả không muốn làm cho người làm một đời người nhu nhược." Tư Đồ Lan quay đầu đi, từ bên cạnh ngưng mắt nhìn hắn kia lại trường lại mật mi mắt, ôn nhu nói, "Cho dù toàn thế giới người đều đứng ở cửa người mặt đối lập, ta cũng nguyện ý sống vai đứng ở cạnh người, cho nên Thẩm Tâm, người cũng không muốn sợ, muốn làm cái gì, đều không muốn sợ."

Bên tai thanh âm rõ ràng mà lại ôn nhu, Thẩm Tâm hầu kết nhẹ nhàng giật giật, phảng phất có cái gì đã lâu gì đó lướt qua trái tim, lại ấm lại đậm.

"Ân..."

Thời gian là vĩnh viễn cũng sẽ không lão đi nhân chứng, có chút phong quá lược nhĩ thiên trường địa cửu chẳng qua là thuận miệng mà nói, nhưng mà lời của nàng nhưng thật giống như là khắc vào bàn thạch thượng lời thề, cho dù sẽ trải qua vô số sóng gió, cũng cuối cùng dừng lại tại tuế nguyệt trường hà đá ngầm trung, Tuyên Cổ không biến.

Có chút kinh lịch qua sinh tử cảm tình là cái gì cũng không sánh bằng, thật giống như hắn cho đến lão đi cũng vô pháp lý giải chính mình tổ tiên vì cái gì sẽ cưới nhiều như vậy phi tử giống nhau. Khi hắn nhận tri trung, trong cuộc đời nếu nhận định một người, mặt khác cô gái sở hữu hành vi đều chỉ biết biến thành đáng cười làm vẻ ta đây mà thôi.

Tư Đồ Lan cũng không biết chính mình lời nói ở trong lòng hắn khởi bao nhiêu đại gợn sóng, chỉ cảm thấy không đi nữa tìm không đến trụ túc khách sạn, đứng dậy đem hắn xem quyển sách kia thu vào bao khóa trung, dù sao phụ thân bây giờ có được hết thảy cùng nàng không thoát được quan hệ, lấy hắn một quyển sách thì thế nào.

Thẩm Tầm đến thời điểm cũng không mang thứ gì, đi được thời điểm cũng không có cái gì khả thu thập , Tư Đồ Lan tùy tiện giả bộ vài thứ liền lôi kéo tay hắn đi ra ngoài, một bàn tay mở cửa, cũng lười cùng hắn giải thích cái gì, chỉ nói: "Chúng ta đi thôi."

Một hồi nói đi là đi lữ hành!

Kỳ thật Thẩm Tầm rất tưởng hỏi một câu người là đang cùng ta bỏ trốn sao, sau đó hắn đem câu này đầy đủ đưa tới hai thanh đại tát tai mà nói ghen trở về, chỉ cúi đầu yên lặng theo nàng đi về phía trước, cũng không hỏi nguyên nhân.

Tư Đồ Lan chặt chẽ nắm tay hắn, cũng không giống phía trước như vậy để ý người khác cái nhìn , đi ra đại môn thời điểm, bị đứng ở ngoài cửa đợi nửa ngày quản gia vô cùng giật mình.

Thật lâu mới phục hồi tinh thần, Tư Đồ Lan hít sâu một hơi: "Có chuyện gì không?"

Lão quản gia thở dài một hơi, cầm trong tay kia một bao gì đó đưa tới: "Đây là lão gia phân phó ta giao cho người, khiến ta nhất định phải tự mình giao đến trên tay người... Còn nói..."

Tư Đồ Lan quay đầu bước đi.

Lão quản gia vội vàng kéo lại của nàng tay áo, khổ bộ mặt khuyên can mãi: "Ngài hãy thu đi, này bên ngoài không an toàn, không điểm lộ phí khả sống không nổi. Lão gia luôn luôn là cái ăn mềm không ăn cứng chủ, hiện tại tám thành hối ruột đều thanh đầu, ngài ở bên ngoài giải sầu, bớt giận, lúc nào nghĩ thông suốt liền trở lại, làm gì cùng bản thân cha ruột bực bội đâu?"

Tư Đồ Lan dừng bước lại, thở ra một hơi, tiếp nhận hắn đưa tới gì đó, liền câu cảm ơn đều không nói liền lôi kéo Thẩm Tầm đi. Cũng không phải

bởi vì bạc tình hoặc là lòng dạ ác độc, mà là không biết nên như thế nào đối mặt quản gia kia trương đầy cỏi lòng thiện ý mặt, nàng có điểm thấy không rõ trong lòng mình suy nghĩ .

Trong tay mang theo thù lao tử, đi trên đường tuy có chút thấp thỏm, nhưng nghĩ đến bên người đứng cái có thể một chiêu lược đồ gây án nhiều năm hái hoa tặc nam tử, đã cảm thấy không phải như vậy lo lắng...

Loại thời điểm này khách sạn phần lớn đánh dương, nhưng cũng vẫn còn có chút không đóng cửa , hai người đi hồi lâu mới tìm được như vậy một nhà.

"Hai gian phòng." Tư Đồ Lan không chút do dự nói.

Từ lúc chính mình vụng về nói dối bị nàng chọc thủng, Thẩm Tầm giống như cũng không có ý định giấu diếm cái gì, ngón tay nhẹ nhàng tại trước đài gỗ gỗ, chính trực nói: "Một gian là đủ rồi cảm ơn."

Tư Đồ Lan trợn trắng mắt nhìn hằm, "Người ở đây nghĩ gì."

Thẩm Tầm lập tức triển khai một trương thiên chân vô tà khuôn mặt tươi cười: "Tiết kiệm tiền a."

Phát hiện mình suy nghĩ nhiều, Tư Đồ Lan nét mặt già nua nhất hồng, nghiêm túc làm thật lâu tâm lý đấu tranh vẫn là thỏa hiệp, chuẩn bị trả tiền, mở ra trong tay nghe nói trang lộ phí bao phục.

Vừa mở ra, nàng cả người bỗng nhiên cứng ở tại chỗ, mũi toan toan.

Thẩm Tầm bị nàng như vậy phản ứng biến thành có chút mờ mịt, vì thế theo ánh mắt của nàng nhìn qua, kia một đồng bạc bạc ngân phiếu tối mặt trên, phóng một phen màu đồng cổ chìa khóa.

Chương 71 ở chung sinh hoạt

Chiếc chìa khóa kia phiếm nhàn nhạt kim chúc sáng bóng, như là ánh nền dưới nghiêm túc lại ôn nhu nhìn chăm chú, Tư Đồ Lan tâm tình hết sức phức tạp, nàng giống như càng ngày càng thấy không rõ phụ thân ý nghĩ, đến tốt cùng là ngại với mặt mũi không muốn thỏa hiệp vẫn là nguyên nhân khác, nàng cũng không có từ biết được. Nhưng nếu đã muốn lựa chọn con đường này, cũng không có tất yếu lo lắng mấy vấn đề đó .

Thẩm Tầm nhìn xuống dưới liếc mắt liền hiểu trong lòng nàng suy nghĩ, biết nàng hiện tại nhất định không dễ chịu, không nghĩ đối mặt những này xấu hổ vấn đề, vì thế ỷ vào chính mình thân cao ưu thế ôm chặt nàng bờ vai, đem nàng nhẹ nhàng hướng chính mình bên cạnh mang theo mang, cố ý chuyển hoá đề tài, ôn nhu nói: "Lan Lan không nhìn, nhiều người ở đây, chúng ta đi trước trên lầu."

Tư Đồ Lan không có ý thức được hẳn hành động có bao nhiêu thân mật, cũng không có cố ý đẩy ra. Chỉ là gật gật đầu, theo phía trước dẫn đường chạy đường hỏa kế lên lầu.

Quảng Lăng thành tối không thiếu chính là khách sạn, liên tửu quán quán trà đều cùng không hơn khách sạn số lượng. Các đời lịch đại đều là như thế, kinh thành giá quý, mua không nổi phòng ốc có khối người, còn thật nhiều ngoại lai người tới đây mưu sinh, khách sạn loại này duy nhất cư trú tự nhiên là thực nổi tiếng , hưởng hồ kinh đô làm khoa cử dự thi trạm cuối, hàng năm kỳ thi mùa xuân thượng kinh đi thi tú tài nhiều đến mức không đếm được, như vậy, cũng liền thành tựu Quảng Lăng thành khách sạn ngành sản xuất phần vinh hưng thịnh.

Tư Đồ Lan theo khách sạn hỏa kế vào cửa một khắc kia, nhìn coi như sạch sẽ chỉnh tề phòng ở thâm thâm thở dài một hơi, trong khoảng thời gian ngắn cảm khái vạn phần. Từ hoàng cung đến tướng quân phủ, từ kinh triệu ngục đến nhà mình rồi đến khách sạn, tổng cảm giác mình đây là đang ngàn dặm đại đào vong tiết tấu. Ngăn ngủ mấy tháng công phu, rõ ràng từ một

cái thiên chân vô tà tiểu cung nữ biến thành trước mắt tang thương vong mệnh chi đồ.

Nghĩ đến đây, nàng có chút u oán quay đầu nhìn đầu sở gây nên liếc mắt nhìn, lúc này vô thanh thắng có tiếng.

Thẩm Tầm bị như vậy quý dị ánh mắt xem sửng sốt, có chút không rõ ràng cho lắm giờ lên mi, thấy nàng không có ý giải thích, cũng liền ngượng ngùng đi qua, đem kia mấy bao không tính quá nhiều hành lý thu thập ngay gần chỉnh tề. Có lẽ là ban đầu tính cách quái gở thời điểm hình thành thói quen, thứ gì đều phải đặt chỉnh tề mới phát giác được bình thường, Thẩm Tầm đem trên bàn những kia loạn phóng gì đó nhất nhất dọn xong, vừa tựa hồ muốn nghiệm chứng cái gì, chậm rì rì đi đến trước giường ngồi hảo, cẩn thận suy tư cực kỳ lâu.

Ngồi sau một lúc lâu, cặp kia lông mày xinh đẹp bỗng nhiên nhíu lại.

Tư Đồ Lan bị hấn này một loạt động tác làm được có chút phát mộng, nhìn hấn kia đầy mặt mất hứng bộ dáng, nhin không được hỏi: "Làm sao, điều kiện không hợp người ý?"

"Này giường rất nhiều người ngủ quá." Thẩm Tầm nghiêm túc nói.

Vô nghĩa... Khách sạn giường có thể không bị rất nhiều người ngủ quá sao?

"Cho nên đâu, ghét bỏ?" Tư Đồ Lan đỡ trán, "Trong tù làm rơm địa phương phô đều ngủ đã tới, còn để ý những này sao? Hiện tại khả không thể so từ trước Ăn sung mặc sướng ngày, có địa phương ngủ đã không sai rồi, có khác thật ngại mao."

Thẩm Tầm cúi đầu, bộ dáng rất là ủy khuất, giống như hoàn toàn không tiếp thụ được cái này tàn nhẫn sự thực.

Tư Đồ Lan luôn luôn đều chống đỡ không trụ hần bộ dáng này, lòng mềm nhũn, đưa tay sờ sờ đầu của hần, ôn nhu nói: "Ngoan lạ, ta nhớ rõ người trước kia cũng không như vậy nuông chiều từ bé."

"Không... Ta chỉ là tại tưởng, ở loại này rất nhiều người ngủ trôi qua địa phương giao ra chính mình lần đầu tiên có thể hay không quá tùy tiện."

"..."

Ngữ khí của hần chính trực mà lại nghiêm túc, Tư Đồ Lan lại một bộ bị sét đánh lật biểu tình.

Sau một lúc lâu.

"Lan Lan người làm sao vậy, mặt của người như thế nào như vậy hồng?"

Tư Đồ Lan mặt không chút thay đổi nhìn hần, không nói lời nào.

"Lan Lan người mặt như vậy hồng người có hay không là nhiệt hồng, ta giúp người cởi quần áo đi..."

Tư Đồ Lan tiếp tục mặt không thay đổi nhìn hần, không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, trong phòng phanh một tiếng vang thật lớn, Thẩm Tâm bị một cước đạp xuống giường, liên tiếp đánh vài cái lăn, che bị đạp địa phương một cái vể kêu lên đau đớn, một điểm hoàng thất đệ tử cao quý hình tượng cũng không có.

Lúc đi ra liền tương đối trễ, lúc này đã đem gần nửa đêm thời gian, đi ra ngoài phía trước cũng đã rửa mặt qua, cũng là giảm đi không ít chuyện.

"Ta đếm tới một, người còn chưa ngủ mà nói, ngày mai đừng nghĩ nói chuyện với ta." Tư Đồ Lan bình tĩnh đem đệm chăn vứt xuống trên người hần, hô một tiếng thổi tắt bên cạnh trên bàn nhỏ đồng đài ngọn đèn, nhanh

chóng rút đi áo khoác, chính mình chui vào pho hỏ một giường ổ chỏn, sỏng phẳng dứt khoỏt mỏy đỏo, "3; 2; 1."

Một chữ vừa dứt, Thỏm Tỏm đỏ muỏn lột sạch y phục của mỏnh, dùng độm chỏn đem mỏnh bao thỏn một cỏi dỏi mỏnh bỏnh chừn, toỏn thỏn trờn dừoi chỉ lộ ra hai con mỏt, cỏn vỏ tỏi chỏp hai lần, ở trỏn độm đen cỏ vẻ phỏ lệ lỏe sỏng.

Trỏn khỏn khỏ tửa hồ tỏn ra ỏm ỏp khỏ tức, hiện tỏi chỏn là mùa xuỏn, lỏi là lầu hai phỏn, cho nẻn ngỏu nhiẻn ngủ trỏn sỏn nhỏ cũng sẽ khỏn cảm lạnh, ngừc lỏi dễ dàng đừoi đi trỏn ngừoi hỏa khỏ. Biết khỏn sẽ ra cỏi gỏ vỏn đẻ, Tư Đờ Lan mới dỏm làm như vậy , nỏng nỏi dỏm thừn tỏn hỏn nỏi nửa tiẻu Long thể a.

Thỏm Tỏm vỏn mỏ mỏt, nhìn ngoỏi vỏi mẻt Tư Đờ Lan phỏi sau lưng, trỏn ỏnh mỏt ủy khuỏt sỏp bài trừ nước mỏt, vì sao trỏn thoỏi bỏn cỏ vỏi nhỏn như vậy đừa giỏn sau giai nhỏn liẻn sẽ yẻu thừn nhưng nỏi, chỏn mỏnh lỏi lạc một cỏi ngủ trỏn sỏn nhỏ kết cục đỏu? Thế giỏi nỏi thỏt sự là khỏn cỏn bỏn...

Bỏn ngỏi phỏt sinh sự tỏn quá nhiẻu, thể xỏc và tỏn thỏn cũng cỏ chỏt mỏi mẻt, Tư Đờ Lan rỏt nhanh liẻn thiếp đi, hỏn một giờ dư sự tỏn đẻu khỏn cỏ tửn.

Thỏn đẻn sỏng sỏm mỏi tỏn lỏi, sỏ khỏi dưnq quang từ ngoỏi của sỏ chiẻu tiẻn vỏo, của nỏng phỏn ứnq đầu tiẻn lỏi là hứnq dừoi giường xem, cũng khỏn cỏ như nỏng dự kiẻn bẻn trỏn nhìn đẻn một cỏi khỏa thỏn bỏnh chừn dỏi mỏnh, mà là khỏn cỏ một bỏn ngừoi.

Nỏi là khỏn cỏ một bỏn ngừoi cũng cỏ chỏt qua, nguyẻn bỏn cỏi gỏ cũng khỏn cỏ phỏn trỏn bỏn nhỏ hỏn mỏy mỏn ỏn sỏng cũng hai chẻn chỏo trỏng, thoỏt nhìn thỏn đỏm ngon miẻnq, sỏ vỏi trỏn cừn đừn sỏn hỏo hỏi vỏ đỏ cỏ khỏc một phẻn tư vỏ, nguyẻn lỏi Thỏm Tỏm đỏ sỏm dỏy,

còn tri kỷ cho nàng chuẩn bị điểm tâm, tuy rằng không phải hẳn tự mình làm, phần này tâm cũng thật sự khó được.

Khí trời bên ngoài thoát nhìn cũng không lạnh, nàng tâm tình rất tốt mặc vào giao lĩnh áo cánh, lại nhanh chóng phủ thêm phía ngoài ngăn vải bồi để giầy, vừa mới chuẩn bị xuống giường, môn lại đột nhiên bị người đẩy ra.

Thật cao gầy teo thân mình xuất hiện tại trong tầm mắt, lại là Thẩm Tâm bưng một chậu nước đi đến, xem nàng dậy rất là cao hứng, bện rộn hô: "Lan Lan tỉnh? Tiêu chuẩn chuẩn bị tốt, lại đây rửa mặt."

Những lời này kinh sợ trình độ tựa hồ có điểm cao, để người nửa ngày tiêu hóa không được.

Tư Đồ Lan có chút ngăn người nhìn trong tay hắc gì đó, nhất thời liên nói đều cũng không nói ra được, tại tầm thường nhân gia thoát nhìn thực chuyện bình thường, không, tại Đại Chu loại này nam quyền tối thượng xã hội, tầm thường nhân gia cũng rất ít có trượng phu làm thê tử đánh nước rửa mặt sự tình phát sinh đi? Huống chi hẳn trước kia còn không phải người bình thường, chẳng sợ hiện tại đã muốn hồ lạc đồng bằng, lại cũng cải biến không xong hẳn từng nuông chiều từ bé sự thực, không để nhân hầu hạ đã là cám ơn trời đất, khiến như vậy một cái ngậm kim thang thi sinh ra quý công tử cam nguyện phóng □ đoạn, dậy thật sớm vì chính mình đánh nước rửa mặt...

Tư Đồ Lan thật sự có chút không dám tưởng đi xuống, kinh ngạc nhìn hẳn sau một lúc lâu, mới từ trong cổ họng bài trừ vài cái thoát phá chữ đến: "Giống như trước kia... Ta mới là người, bên người nha hoàn đi?"

Thẩm Tâm rõ rệt không có đem của nàng kinh ngạc đương hồi sự, một bên ninh khăn mặt một bên thúc giục: "Nhanh lên nhanh lên, đồ ăn muốn nguội."

Tư Đồ Lan bất đắc dĩ, chỉ có thể xuyên hài xuống giường, khóe miệng còn mang theo một tia mình cũng không có phát giác ngọt ngào tiểu ý, không nghĩ tới không gặp rắc rối chính là vạn hạnh Tầm nhi cũng sẽ chiều cổ người, đây là mặt trời mọc lên từ phía tây sao sao?

Bởi vì trong chốc lát muốn ra môn, tự nhiên không thể để cho nhân nhận ra. Cho nên dùng qua đồ ăn sáng sau, Tư Đồ Lan liền tâm tình rất tốt cho hắc sửa lại cái trang, đem hắc trên mặt nguyên bản rõ rệt nhất đặc thù đều làm một phen cải tạo, cơ bản đều là hướng tới trái ngược hướng sửa , tỷ như tại sống mũi cao thẳng tuyến thượng nhẹ nhàng lau một tầng mào, tỷ như đem hắc mỏng như cánh ve song thành đồ thành lưỡng căn đại hồng xúc xích.

"Ai nha chúng ta Tầm nhi thật là đẹp mắt a!" Tư Đồ Lan giả mù sa mưa khích lệ nói.

Cải trang hoàn tất sau, Thẩm Tầm nhìn gương đồng trước mặt vô cùng thâm cảm chính mình, toàn bộ miệng đều ủy khuất oai , nhưng chính là bởi vì ngoài miệng bị đồ qua, cho nên hắc bộ dáng bây giờ có vẻ thật là buồn cười.

"Ta không nên như vậy đi ra ngoài." Đã không có khí lực nhìn xem hình tượng của mình , Thẩm Tầm suy yếu kháng nghị.

"Vậy người muốn như thế nào đi ra ngoài?" Tư Đồ Lan cúi lưng, híp mắt nói, "Muốn đỉnh cái so với nữ nhân xinh đẹp hơn khuôn mặt rêu rao khắp nơi sao? Sau đó bị người nhận ra, đem hai chúng ta trao tiến trong thiên lao lại uy một lần thần tiên đàn?"

Thẩm Tầm hừ một tiếng quay đầu đi, bộ dáng rất là có chút không phục, hắc luôn là sẽ lơ đãng tại trước mặt nàng bày ra tối thả lỏng một mặt, tựa như từng như vậy ở chung hình thức, cũng không phải cố ý giả vờ yếu

thế, mà là sớm đã thành thói quen tại trước mặt nàng loại tính cách này, đương nhiên, cũng chỉ là tại trước mặt nàng mà thôi.

Tư Đồ Lan sờ sờ đầu của hắn, dỗ nói: "Ngoan, nghe lời, tỷ tỷ mua cho người đường ăn."

Thẩm Tầm lại không vui, ngang nàng liếc mắt nhìn, cường điệu nói: "Ta so người đại."

"Hảo, người so ta đại..."

Âm thầm oán thầm nói Thẩm Tầm ý nghĩ biến rõ ràng sau chính là điểm này không tốt, liên hồ lộng cũng không tốt hồ lộng, hoàn toàn không có trước kia loại kia nói cái gì liền tin cái gì cảm giác thành tựu ... Tư Đồ Lan bị bác bỏ không có biện pháp, nhưng cuối cùng là thành công nói sang chuyện khác, bán hồng bán lừa dưới, đem hình tượng nhìn xem so mệnh còn trọng yếu Thái Tử điện hạ mang ra khỏi môn.

Kỳ thật cũng không phải rất xấu, chỉ là cải trang thành rơi vào trong đám người ai cũng nhận không ra người thường mà thôi, chính nàng cũng hơi chút sửa lại chút, bất quá không hẳn như vậy rõ rệt, nàng cũng không phải cái gì miễn cảm nhân vật, nhiều lắm là trốn một phen Mộ Tử Xuyên mà thôi, cũng liền không cần thiết lãng phí quá nhiều thời gian.

Tư Đồ vừa cùng Thẩm nhị đôi vợ chồng này đương nghênh ngang xuống lầu, hướng ngoài cửa đi, tại đường trước tính sổ chưởng quầy ánh mắt kinh ngạc theo bọn họ, từ xuất hiện thẳng đến biến mất, sau đó đầy mặt nghi ngờ lật ra sổ sách, ngày hôm qua có như vậy hai người ở trọ sao? Như thế nào nhìn mặt mũi này tuyệt không nhìn quen mắt a...

Tác giả có lời muốn nói: bang cơ hữu đẩy văn:

< Hầu phu nhân >

Tâm xàm!

Người ta xuyên qua đều là đào hoa Đóa Đóa khai,

Chính mình xuyên qua lại là cái mười sáu tuổi ở goá thiếu nữ!

Vong phu lưu lại một đám lòng muông dạ thú tiểu thiếp không nói,

Thậm chí ngay cả tập tước nhi tử cũng chưa định hảo.

12 tuổi tiểu béo đôn đến làm nũng còn có thể nhẫn,

1m9 nam nhân cũng muốn kêu mẫu thân nàng là nháo loại nào?

Chương 72 trên đường

Quảng Lăng thành ngã tư đường trước sau như một phồn hoa, vừa vắn lại là vào lúc giữa trưa, hướng này là nam phố nhất náo nhiệt canh giờ, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, lui tới người đi đường nối liền không dứt, chính là bởi vì nam phố là Quảng Lăng thành nhất náo nhiệt đoạn, rất nhiều giang hồ nhân sĩ đều sẽ lựa chọn ở trong này làm xiếc, vô luận là đùa giỡn hầu , còn có phun lửa , đầu đường thậm chí sẽ có biểu diễn dân gian vũ đạo làm xiếc bọn nữ tử, tuy rằng so ra kém rất nhiều nghiêm chỉnh huấn luyện cung đình vũ cơ, lại cũng bởi vì tiếp địa khí chia tay có một phen phong vị.

Tư Đồ Lan cùng Thẩm Tâm nắm tay nghênh ngang đi trên đường, tựa hồ bọn họ cũng không phải nơi nơi trốn điều tra tồn tại, mà là một đôi bình phàm đến không thể lại bình phàm phu thê, đi ra đi dạo phố giải sầu mà thôi.

Yên ổn ngày nhất định ngăn ngủi, bọn họ đều thực quý trọng loại này khó được bình tĩnh thời khắc.

Mua lương giường mới Tú Hoa bị bộ, cùng với không thiếu trong sinh hoạt không thể thiếu gì đó, thoạt nhìn tựa hồ là muốn tại khách sạn Thường

trụ giống nhau. Trước kia mấy thứ này luôn luôn đều vô dụng chính mình bận tâm, trong cung luôn luôn có chuyên môn phụ trách tư, còn có hữu cầu tất ứng cung nữ thái giám, hiện tại hết thảy đều cần chính mình đến chuẩn bị, cẩn thận ngấm lại, tựa hồ vẫn là một kiện đẹp vô cùng hảo sự tình, nếu như không có nhiều như vậy nguy hiểm nói.

Đi ngang qua bán mặc ly điểm, Tư Đồ Lan có chút do dự dừng bước, lẩm bẩm: "Muốn hay không mua 2 cái đồ chơi này nhi mang đâu."

Thẩm Tầm theo ánh mắt của nàng nhìn qua, bỗng nhiên nói: "Phía trước vị cô nương kia mua cho ta quá một cái... Rất trầm rất lớn, thấy không rõ lộ, mang theo không thoải mái."

Đương Thẩm Tầm mặt không chút thay đổi nói ra chính mình bình trắc kết quả thì Tư Đồ Lan chú ý trọng điểm hiển nhiên có chút bất đồng, biểu tình có chút khó có thể tin tưởng: "Vị cô nương kia?"

"Ân."

"Gọi là cái gì là vị cô nương kia, người chẳng lẽ không biết nàng tên gọi là gì sao?"

"Không biết."

Thẩm Tầm trả lời đương nhiên.

Tư Đồ Lan bóp trán, ban đầu là vì không có khôi phục lại, không nhớ được chính mình bên người cung nữ tên cũng liền mà thôi, hắn bây giờ không phải là đã muốn bình thường sao, như thế nào còn chưa phải ký nhân danh tự... Phía trước bởi vì có chuyện xảy ra vào nhà giam, cũng không biết cô nương kia có hay không có bình an về đến nhà. Tính lên, cô nương kia tốt xấu cũng chiếu cố hắn lâu như vậy, Tầm nhi như vậy thật sự là có chút vô tâm vô phế thôi?

Thế nhưng cẩn thận ngẫm lại, không nhớ được mặt khác cô gái tên tổng so nhớ rõ rất nhiều cô gái khuê danh tốt được bao nhiêu, ít nhất điều này nói rõ mình ở trong lòng hẳn là thực đặc thù tồn tại đi...

Về ký danh tự chuyện này lời ngoài mặt liền ở nơi này, Tư Đồ Lan lôi kéo tay hẳn vào nhà kia duy mạo điểm, một mặt nhỏ giọng nói: "Mang không thoải mái cũng không phải có gì đáng ngại vấn đề, chúng ta ít nhất cũng phải mua được dự bị . May mắn Đại Chu hiện tại lưu hành cái này, trên đường cái mang mặc ly nam tử một bàn tay có thể chụp bay vài cái, nếu đổi thành tiền triều hoài Tống, cái nào nam nếu dám mang cái này trên đường, vậy khẳng định không phải hủy dung chính là khâm phạm của triều đình."

Thẩm Tầm quay đầu, nghiêm túc nhìn nàng ở nơi đó tự quyết định, giống như của nàng mỗi một câu đều là tinh chọn tế mài kim ngọc mỹ thạch, một chữ cũng không thể bỏ qua giống nhau.

Tư Đồ Lan vừa nói chuyện vừa chọn một cái màu xám mặc ly, cập kê sau đại đa số tuế nguyệt đều là tại trong cung vượt qua , chưa từng có mang cái này cơ hội, cầm ở trong tay nghiên cứu hơn nửa ngày.

"Khách quan chậm rãi chọn chậm rãi tuyển, thích có thể mang thử." Chủ quán cũng không ngẩng đầu lên, cúi đầu khảm lõng bàn tính.

Đại Chu mặc ly là dùng thấu Sa La chế thành đặc thù mũ, bất đồng với gia sức châu ngọc duy mạo, vành nón thượng không có cái gì mặt khác trang sức, vòng liêm tự nhiên rủ xuống, có đầy đủ che chắn toàn thân, có lại là nửa người. Cho nên cầm lấy cũng thật là có chút phân lượng, nói mang trầm không phải là không có đạo lý , trên tay nàng lấy chính là một cái toàn thân, cho nên ôm dậy rất lớn một đồng...

Nghiên cứu hoàn tất, Tư Đồ Lan ý đồ đem đồ chơi này mang đến trên đầu, nhưng là củ kết liễu nửa ngày cũng không đem kia đồng sa tách

ra, tìm không thấy mặc ly mở miệng xử còn chưa tính, ngược lại bởi vì nóng vội càng khỏa càng loạn. Nhịn không được oán thầm nói, người một cái mũ mà thôi, bộ dạng phức tạp như vậy là muốn trả thù xã hội sao.

Thẩm Tầm đem nàng tất cả động tác thu hết đáy mắt, nhịn không được thò tay đem kia màu xám mặc ly cầm tới, nghiêm túc mà lại có trật tự đem hôi sa lí thuận.

Tư Đồ Lan không muốn thừa nhận là chính mình quá túng, nhanh chóng làm bộ như ngắm phong cảnh bộ dáng nhìn xa ngoài cửa sổ, trên đầu lại thành linh trầm xuống, lập tức phát hiện mình chung quanh bị một mảnh hôi sa bao trùm.

Thẩm Tầm nhẹ nhàng vì nàng đeo đi lên, bộ dáng kia không giống như là tự cấp nàng chụp mũ, ngược lại như là tự cấp nàng lên ngôi hậu quan, động tác ôn nhu mà lại cẩn thận.

Chủ quán một bên khảy lộng bàn tính vừa nói: "Tìm đến một vị như thế sẵn sóc trượng phu, vị này phu nhân thật sự hảo phúc khí a."

"Nơi nào nơi nào..." Mặc dù đối phương khoa nhân không phải là mình, Tư Đồ Lan vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, vốn cho là sẽ xem không rõ gì đó, không nghĩ tới có thể nhìn thấy tính cũng không tệ lắm, chẳng qua từ bên ngoài nhất định là xem không rõ lắm chính mình tướng mạo. Nàng mang mặc ly trước sau đi hai bước, đối với Thẩm Tầm hơi có chút trang điểm hỏi: "Ta đẹp mắt không? Đẹp mắt không?"

"Hảo xem." Thẩm Tầm nghiêm túc đáp.

Tư Đồ Lan ha ha nở nụ cười, từ trong khe hở vươn tay nhéo nhéo mũi hân: "Tiểu hồn đản, người vượt mộng ngựa thời điểm có suy xét quá ta cùng mã cảm thụ sao? Thấy rõ mặt ta sao liền nói hảo xem, lúc nào học được nói dối lạp?"

Thẩm Tâm nghiêng đầu nhìn nàng, ngữ khí cố chấp.

"Người cái dạng gì đều đẹp mắt, không tóc, hảo xem, không ánh mắt không mũi, cũng dễ nhìn."

"..."

Tuy rằng những lời này có chút vi diệu cảm động, nhưng vẫn là như thế nào nghe như thế nào cảm giác quỷ dị...

Thẩm Tâm như trước nghiêng đầu nhìn nàng, mâu trung quang lại cùng dĩ vãng có chút bất đồng, Tư Đồ Lan ngênh lên ánh mắt như thế, tim đập nhất thời lộn nửa nhịp, vội vàng thuận tay nắm lên một bên màu đen mạc ly đưa tới trên tay hắn, nói sang chuyện khác: "Người mua cái màu đen, mua xong chúng ta thì đi đi."

Thẩm Tâm nhìn nàng bối rối bóng dáng, không nói chuyện.

Trả tiền xong sau hai người không có cùng nhau đội, mà là trước bợc đứng lên, thứ này tuy rằng có thể che khuất tướng mạo, nhưng vẫn là có chút rêu rao , về sau dùng đến thời điểm rồi nói sau.

Không biết vì sao, tổng cảm giác vừa đối diện có chút thẹn thùng, hồi khách sạn trên đường Tư Đồ Lan vẫn không dám nhìn ánh mắt hắn, tổng cảm giác Thẩm Tâm khôi phục bình thường sau, có rất nhiều địa phương cùng trước kia không giống nhau, nhưng là lại không thể nói được tới là nào một điểm, cũng không biết chính mình tổng lấy trước kia ở chung phương thức để ý tới hắn đến cùng đúng hay không.

Nàng vẫn cúi đầu chuyên chú tưởng vấn đề, cũng chưa từng đi chú ý chuyện bên cạnh, Thẩm Tâm nhìn ra nàng có chút mất hồn mất vía, đành phải ôm nàng bờ vai tiếp tục đi, miễn cho nàng đụng vào nhân.

"Quan lão gia, ngài có thể làm giúp đỡ bỏ qua chúng ta đi, chúng ta đây chính là chính đương nghề nghiệp!"

"Có xuyên này chúng bại lộ quần áo ở trên đường cái khiêu vũ chính đương nghề nghiệp? Làm xiếc? Ta xem các người là đang len lén kéo khách bán | thân đi, đi đi đi, có tiền tự mình đi khai sân, chỗ kia chúng ta khả không quản được, dừng tại chúng ta quản hạt địa giới hạt giáo hợp, ảnh hưởng thành phong người hiểu không?"

Đây đối với nói thanh âm thật sự là có điểm đại, tưởng không nghe gặp cũng phải nghe thấy được, thêm bởi vì vây xem quần chúng quá nhiều, giao lộ đều cho ngăn chặn.

Tư Đồ Lan ý thức được Thẩm Tâm cước bộ một đốn thời điểm, mới phát hiện chung quanh đây đã muốn bị vây xem đám người đổ được chặt như nê m cối , các đời lịch đại người xem náo nhiệt tổng là có rất nhiều, thêm nơi này vốn chính là các loại xiếc ảo thuật tụ tập , nhìn thấy nơi này ra nhiều loạn, tất cả mọi người chạy tới .

"Đây là đang làm gì?" Tư Đồ Lan kiểng chân tò mò hướng phía trước xem.

Thẩm Tâm lắc lắc đầu: "Không biết."

Bên cạnh một vị nhiệt tâm mua thức ăn đại nương đáp khang: "Các người còn không biết đi, này quan sai lão gia khả hắc tâm đầu, đều không biết trình diễn bao nhiêu hồi, người ta các cô nương ở trong này đáp đài khiêu vũ làm sao, khiêu vũ một mỗi như vậy, xuyên thiếu chút thì thế nào. Người ta lại không ăn trộm lại không thưởng , cố tình liền bị những này quan sai nhóm chính."

"Một đám nhìn nhân khuông cầu dạng , không chừng là tại đánh cái gì oai chủ ý đầu, những kia lừa bịp nhân mặc kệ, thiên để chính những này hảo xem cô nương gia, vừa thấy liền biết không có ý tốt lành gì, người nhìn

nhìn, ban đầu khiêu vũ nhưng có mười người đâu, ngày hôm qua trống rỗng thiếu đi một cái, cũng không biết là không phải đám người này làm hảo sự. Ai... Cũng không có Thanh Thiên Đại lão gia quản quản những người này."

Tư Đồ Lan kinh ngạc nhìn mang theo rõ đại nương liếc mắt nhìn, nhưng chỉ là ồ một tiếng, liền không có nói chuyện, bọn họ đã sớm từ chỗ cao té ngã đáy cốc, hiện tại đã là kia phổ thông không thể lại phổ thông bình dân, cũng không cần biết việc này, nhân các hữu mệnh, chính là bởi vì có như vậy phân tranh ma sát sự tình, mới đã sớm các loại bất đồng vận mệnh, nàng không phải quan thế âm bồ tát, không có tinh lực quản thế gian này sở hữu nhân sự.

Nếu không phải đại nương trong lúc vô ý lại nói thêm một câu, nàng nhất định đã muốn xoay người rời đi.

"Nhưng ta chính là không nghĩ ra, này quần vũ nương nếu đều có tư cách tại Hoàng gia trên yến hội biểu diễn, như thế nào còn nguyện ý ở trên đường xuất đầu lộ diện đâu? Cũng không biết các nàng là nghĩ như thế nào."

Tư Đồ Lan dừng bước, trong lòng vừa động, nghiêng đầu nhìn thẳng ánh mắt nàng, vội vàng hỏi: "Đại nương, cái gì gọi là có tư cách tại Hoàng gia trên yến hội biểu diễn?"

"Hoa Xương vương không phải tháng sau đăng cơ sao, tân đế đăng cơ tự nhiên là muốn tổ chức yến hội, này Hoàng gia yến hội khả luôn luôn không thể thiếu ca múa trợ hứng, ban đầu trong cung những kia cái nhạc sĩ vũ cơ a, Hoa Xương vương ngại xui không cần, nói các nàng khắc chủ. Nghe nói này quần vũ cơ tại Quảng Lăng thành danh khí đại, tuy nói thường xuyên xuất đầu lộ diện, thế nhưng người ta nhảy thật tốt, có đặc sắc a, trong cung đã sớm người tới tuyên quá chỉ, làm cho bọn họ tay chuẩn bị đâu."

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Tư Đồ Lan đột nhiên ngẩng đầu, thanh âm đều có điểm không giống như là chính mình : "Đại nương... Người vừa có phải hay không nói, bên trong này thiếu đi một người?"

"Đúng a, phỏng chừng bị cái nào quan sai coi trọng, bắt về nhà làm thiếp, sau đó không cho nàng xuất đầu lộ diện thôi, ít nhất không phải đã xảy ra chuyện. Bằng không những cô nương này như thế nào sẽ dễ yên?" Kia đại nương cầm giỏ thức ăn một cái vẻ hướng bên trong nhìn quanh, một bên cùng nàng nói chuyện, ngữ khí có vẻ có chút không chút để ý.

Tháng sau...

Tư Đồ Lan nhìn về phía bên cạnh Thẩm Tâm, người sau tựa hồ cũng nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nhìn lại nàng.

"Tâm nhi, người còn nhớ rõ lần trước cái kia ám sát của người hầu tử sao."

Thẩm Tâm gật gật đầu, lại không nói chuyện.

"Chúng ta... Có phải hay không cũng có thể làm như vậy?"

Chương 73 mạo danh thế thân

"Chúng ta... Có phải hay không cũng có thể làm như vậy?"

Thẩm Tâm cúi đầu nhìn ánh mắt nàng, tựa hồ muốn nói cái gì đó, còn không đợi hăn mở miệng, Tư Đồ Lan đã muốn hít sâu một hơi, gỡ ra đám người đi vào.

"Ta tất cả nói bao nhiêu lần, chúng ta đây là chính đương nghề nghiệp, ngài muốn là có bản lĩnh, đại khả lấy đi chính đương luật pháp con đường đến đuổi chúng ta đi, như vậy lấy công báo tư nhưng là phải tạo báo ứng !"

Nguyên bản người xem náo nhiệt đều ở đây bên ngoài làm thành một vòng tròn, đem người ở bên trong bao vây nghiêm mật, quan binh còn đang cùng các vũ nương giằng co, một phương sảo muốn đuổi các nàng đi, một bên chết sống đều lựa chọn thủ vững trận địa, ai cũng không muốn nhận thua.

"Lấy công báo tử?" Đi đầu quan sai cười lạnh một tiếng, "Các người có cái gì đáng giá ta lấy công báo tử, đừng vội ngậm máu phun người, chúng ta chỉ là vì dân chúng làm việc, loại bỏ các người những này nhiều dân tai họa mà thôi."

Vẫn ở theo lí lấy tranh cô gái kia tướng mạo thoát nhìn xinh đẹp hào phóng, giờ phút này chỉ là bởi vì sinh khí mà có vẻ chẳng phải hoàn mỹ, nhưng vẫn là cái thực dễ nhìn đại mỹ nhân, tựa hồ là này quần cô nương trung đi đầu, cũng không cần biết rất nhiều, nàng bước lên một bước liền nói: "Người dám đối với mình lương tâm nói không phải lấy công báo tử? Người gia hỏa này mấy ngày trước đây coi trọng chúng ta vũ phương Đình loan cô nương, đem hết trăm phương nghìn kế nàng cũng không muốn từ người, then quá thành giận dưới người liền mang theo người đến uy hiếp chúng ta, còn tưởng là cái gì không được quan sai, ta xem, các người chính là Đại Chu quan phủ tay sai!"

Nói chuyện nữ tử ngay từ đầu ngữ khí khá lịch sự, càng đi về phía sau cũng càng ngày càng căm tức, cầu nóng nảy cũng sẽ nhảy tường, các nàng cũng không phải là cái gì tốt niết nhuyển quả hồng, "Ta nói cho các người biết, đừng tưởng chúng ta là vũ phương nữ tử dễ khi dễ, chúng ta tháng sau nhưng là phải vì trừ quân hiến vũ, đến thời điểm thừa cơ cáo các người một trạng, cam đoan các người chịu không nổi!"

"Ha ha ha ha ha cấp!" Đầu lĩnh kia quan sai phảng phất nghe được trên thế giới này đáng cười nhất chê cười, "Liền các người những này cỏ đuôi chó còn có thể cho trừ quân hiến vũ đâu? Kia trong cung huấn luyện vũ cơ cũng làm cái gì đi? Còn có, Đình loan a? Đình loan là ai vậy ta như

thế nào chưa nghe nói qua, trước mặt nhiều như vậy dân chúng mặt vu hãm nhân khả không tốt lắm đâu?"

Một bên rất nhanh có người đưa lỗi tai quá khứ, nói cho hẳn biết vương gia lần trước chính miệng xác định dân gian vũ cơ chính là trước mắt đám người này, đầu lĩnh quan sai nghe xong, có chút lúng túng ho khan hai tiếng, lại cũng không như thế nào chú ý, chung quy tiến cung nhảy cái vũ cũng thật sự tính không là cái gì đại sự, nhiều lắm về sau sẽ ở dân gian thanh danh lên cao mà thôi, hiện tại giữ lẫn nhau không dưới vấn đề mới là trọng điểm, vậy xem dân chúng nhiều như vậy, hẳn anh minh một thế, không nghĩ đưa tại mấy người phụ nhân trên tay.

"Dù sao mặc kệ thế nào, phạm vi mười dặm nội là thuộc ta lớn nhất! Ta lại nói một lần cuối cùng, chinh điều nam phổ đều là của ta quản hạt địa giới, nơi này, các người lẫn còn chưa phải lẫn?"

Kỳ thật ngay từ đầu chính là lông gà vỏ tỏi chuyện nhỏ, chỉ là bởi vì người vây xem đa tài đem sự tình làm phức tạp, con thỏ nóng nảy còn cắn người, mọi người đều là có người có tính khí, bị nhiều người như vậy nhìn, nếu trước nhận túng , vậy còn như thế nào tại đây địa phương hỗn đi xuống?

Hai bên đối thoại đã đến gay cấn tình cảnh, tùy tiện nghe hai câu, Tư Đồ Lan xem như đã muốn hiểu rõ chuyện này nguyên nhân trải qua cùng kết quả, cẩn thận ngẫm lại, cảm giác thật đúng là để người có chút không nói gì.

Cái kia vẫn ra mặt vũ nương vừa định muốn phản bác những gì, lại đột nhiên ngậm miệng, bởi vì nàng phát hiện vẫn mang theo xem kịch vui tâm lý vây xem trong đám người đột nhiên đi ra một người.

Nàng kia mặc trên người nhà giàu người ta tối lưu hành một thời Vân Cẩm nam tú vải bồi để giầy, hai tay chấp sau lưng vu phía sau, đi khởi lộ

đến bình tĩnh mà ổn trọng, có chút khí thế, vừa thấy liền biết xuất thân không giống bình thường.

Tư Đồ Lan nhìn nhìn phản ứng của mọi người, phát hiện mình trang được cũng không tệ lắm, vì thế hít sâu một hơi, đi đến huyền tối hung quan sai trước mặt, há mồm liền chất vấn: "Phạm vi mười dặm nội là thuộc ngài lớn nhất? Ngài phóng những lời này thời điểm có cùng Tần đại nhân chào hỏi sao?"

Kia quan sai nhìn đến nàng này phó muốn nhúng tay tư thái, vừa định muốn lên tiếng quát lớn, cho cái chân lượng ra oai phủ đầu, khả nghe được Tần đại nhân ba chữ thời điểm lại đột nhiên mở to hai mắt nhìn, dùng đầy mắt xem quái vật biểu tình xem trước mắt nữ tử.

Tư Đồ Lan trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, Đại Chu gần nhất chức quan thay đổi tuy có chút thảm thiết, may mắn không lan đến gần phía dưới những này tiểu quan. Nàng phía trước bởi vì thụ hoàng đế chi mệnh chỉ bảo Thái Tử phân biệt nào đó chức quan lớn nhỏ, nhìn không thiếu hoàng đế đưa tới hồ sơ phó bản, trong đó bao gồm toàn bộ Đại Chu quan viên chi tiết danh sách, thậm chí ngay cả có mấy cái tiểu thiếp vài cái nữ nhi đều ghi chép rõ ràng thấu đáo.

Sở dĩ nhớ rõ trước mắt người này trực hệ thủ trưởng là một vị họ Tần đại nhân, là vì nàng phía trước đảo qua liếc mắt nhìn, nhìn thấy có cái tên gọi Tần thọ...

Sau đó nhìn cái này không biết nhà ai cha mẹ lấy tên nở nụ cười phân nửa ngày, thuận tiện nhìn lướt qua hẩn chức quan cùng phạm vi quản hạt. Cho nên nói đôi khi một ít lơ đãng hành động sẽ ảnh hưởng đến chính mình cả nhân sinh, ở lâu cái tâm nhãn tổng là không sai .

"Người... Người là ai?" Kia quan sai hiển nhiên có chút khẩn trương.

"Ta là chân trời đẹp nhất đám mây." Tư Đồ Lan bình tĩnh đáp.

"..." Quan sai nuốt một ngụm nước bọt, nhìn nhìn nàng kia đầy mặt gợn sóng không sợ hãi biểu tình, lại nhìn một chút nàng kia một thân người bình thường xuyên không nổi vật liệu may mặc, càng ngày càng cảm giác nàng có lai lịch lớn, nhin không được thử nói: "Chẳng lẽ ngài chính là Tần đại nhân thường xuyên nhắc tới tiểu nữ nhi Tần khanh khanh?"

A?

Tư Đồ Lan bóp trán, này người một nhà thủ danh tự như thế nào đều như vậy kỳ ba, sống được là có nhiều tùy ý a. Thế nhưng hiện tại trọng điểm hình như là... Đối phương đem mình nhận thành thủ trưởng nữ nhi, ai, vị này để lộ tin tức Đại ca, thật sự là cảm ơn người.

Tuy rằng bọn họ giọng nói rất lớn, bất quá chung quanh dân chúng ai cũng không biết Tần đại nhân là ai, cho nên nàng cũng không thể nào lo lắng.

Nghe hẳn giọng điệu này giống như này Tần khanh khanh chưa từng có ra mặt, thế nhưng còn rất được cha nàng yêu thích giống nhau, thành, liền nàng!

"Nhìn người bộ dạng như vậy khó coi, nhãn lực đồ không sai nha." Tư Đồ Lan ưu nhã liêu liêu trên trán kia tương đương với không có Lưu Hải, ngữ khí biếng nhác nói, "Gia phụ không chuẩn ta xuất đầu lộ diện, cho nên ta trò chuyện đi ra việc này nhưng trăm ngàn đừng nói cho cha ta, không thì các người sẽ chờ ta cáo trạng trước đi!"

Chúc mừng Tần thọ đại nhân hỉ làm cha.

Vừa nghe trước mắt người này chính là chính mình thủ trưởng khuê nữ, đi đầu quan sai sợ tới mức thiếu chút nữa an vị địa thượng, sợ nàng đem hôm nay chuyện này tự nói với mình phụ thân, làm cho chính mình rơi vào cái chức quan không bảo kết cục, liền vội vàng gật đầu khò người

cam đoan nói: "Tần nhị tiểu thư yên tâm! Chúng ta là tuyệt đối sẽ không nói cho đại nhân!"

Nói, quay đầu lại đối với mình nhất bang xuống tay nói: "Các người hôm nay nhìn thấy quá Tần nhị tiểu thư sao!"

"Không có!" Người phía sau trăm miệng một lời trả lời hăn.

Nhìn đến bản thân các huynh đệ như vậy hiểu chuyện, đi đầu quan sai hài lòng nở nụ cười, quay đầu nhìn nọt nói: "Ngài đại nhân có đại lượng, nhưng trăm ngàn chớ đem ta vừa nói câu nói kia nói cho Tần đại nhân... Tiểu trên có già dưới có trẻ, còn phải dựa vào phần này công sự dưỡng gia sống tạm đâu."

Lời đó? Tư Đồ Lan sửng sốt, suy nghĩ kỹ nửa ngày mới nhớ tới là câu kia "Phạm vi mười dặm nội là thuộc ta lớn nhất" .

"Sau đó thì sao?" Tư Đồ Lan ôm thủ đứng ở tại chỗ, triều kia vài cái vũ nữ phương hướng nhìn nhìn, đầy mặt không chút để ý nói, "Hôm nay việc này giải quyết như thế nào? A không đúng, các người hiện tại chỉ có hai lựa chọn."

Kia quan sai ngăn người, nhìn không được hiếu kỳ nói: "Nào hai lựa chọn?"

"Một là lãn, hai là lập tức lãn."

"..."

Đại gia người này có cái gì phân biệt sao?

Trong lòng tuy nghĩ như vậy nói cũng không thể nói lung tung, đi đầu quan sai xung nàng lấy lòng cười cười, liền nói cũng không nhiều nói một câu liền mang theo chính mình xuống tay nhóm rời đi, trong lòng suy nghĩ

mình cũng trảo của nàng thóp, cho nên nàng chắc chắn sẽ không cùng Tần đại nhân nói lung tung . Chẳng qua mấy cái này vũ cơ về sau xem như không quản được , ai biết ngày nào đó lại giết đi ra một cái Tần nhị tiểu thư đâu?

Từ lúc song phương đình chỉ kịch liệt đối phun cùng cho nhau bạo liêu, ban đầu đám người vây xem đã muốn tán không sai biệt lắm, cho nên bọn họ đi được thời điểm trên đường cũng không như thế nào đổ, chẳng qua kia nghèo túng bóng dáng có điểm tượng tan đoàn lính tôm tướng của.

Tư Đồ Lan nhìn bọn họ rời đi, thẳng đến xác định bọn họ đi xa, mới chậm rãi đem thân mình chuyển lại đây, dài dài thở ra một hơi, hoàn mỹ giải quyết vấn đề, thuận tiện còn giải quyết thụ sau, thật sự là nhất cử lưỡng tiện! Bất quá lần này giả mạo thật sự là hảo hiểm a, thế nhưng không thể không khen chính mình một câu, Tư Đồ Lan, người thật sự là quá không biết xấu hổ!

Về phần cái kia mạo danh kỳ diệu bị chính mình giả mạo Tần tiểu thư, về sau nếu như không có hiện tại như vậy nghèo túng mà nói, đáng môn nói cái tạ hảo...

Thẩm Tầm từ dần dần tản mạn khắp nơi trong đám người đi ra, chậm rãi đứng ở phía sau của nàng, do dự thật lâu mới nói: "Vừa bên phải có cái quan sai không có nói 'Không có', xem ra là hoài nghi của người... Về sau không cần làm loại này chuyện vọng động tình ."

Tư Đồ Lan ngẩn người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hẩn một cái: "Người quan sát được thật cẩn thận..."

Thẩm Tầm không nói chuyện.

"Không quan hệ." Tư Đồ Lan đem đầu chuyển trở về, nhỏ giọng nói, "Không có việc gì, liền tính bại lộ ta cũng không sợ, Tần đại nhân một cái quan lục phẩm tính cái gì, chúng ta người quen biết bên trong, tùy tiện tìm

cái cung nữ đều có thể áp hấn một đầu, Châu Dữu hiện tại nhưng là chính Ngũ phẩm tư thiện, tại tân triều hảo không nổi tiếng đâu."

Lời của nàng vừa nói xong, kia vài cái vũ cơ liền hướng bên này đi tới, đi đầu nữ tử cho dù là lại đây cảm tạ người, khí tràng cũng không chút nào yếu thế.

"Đa tạ cô nương đại ân."

Tư Đồ Lan không khách khí chút nào nói: "Việc rất nhỏ, không cần tạ ta. Nghe nói các người tháng sau muốn vào cung vì trừ quân biểu diễn, kết quả thiếu đi cái vũ nương phải không?"

Người nọ lược hơi trầm ngâm, đáp: "Đây là cái ngoài ý muốn, bất quá chúng ta có thể hướng mặt khác vũ phường mượn người, sẽ không chậm trễ cái gì."

Tư Đồ Lan bước lên một bước nói: "Có thể làm cho ta đến thay sao?"

Kia vũ nương thượng hạ quan sát nàng liếc mắt nhìn, mặc dù nói dáng người tướng mạo cái gì đều là ra ngoài ý liệu hảo, thế nhưng vừa thấy liền biết không phải là thường niên luyện vũ nhân, khó tránh khỏi sẽ để người cảm giác thật giả lẫn lộn.

Vì thế cũng có chút do dự: "Này... Chỉ sợ không tốt sao."

Tư Đồ Lan mím môi, tình thế bắt buộc: "Mẹ ta là cung đình vũ cơ xuất thân, từ tiểu dạy ta không thiếu, về phần ta nhảy thật tốt không tốt, ngài vẫn là nhìn rồi lại nói."

Nàng xoay người, lại lôi kéo Thẩm Tâm tay áo nói: "Đây là ta đệ đệ Thẩm..."

"Ta là chồng của nàng."

Thẩm Tầm mặt không đổi sắc cắt đứt của nàng giới thiệu.

Tác giả có lời muốn nói: thực xin lỗi...

Ngày hôm qua ký túc xá từ buổi sáng bắt đầu cắt điện đoạn cả một ngày... ..

74 Bắc Ngụy ca múa

Đệ 074 chương Bắc Ngụy ca múa

Nhìn lại, Thẩm Tầm đang đầy mặt bất mãn nhìn nàng, tựa hồ rất là sinh khí, hai cái mày kiếm cơ hồ đều phải dựng lên, ngữ khí nghẹn khuất nói: "Người là ai đệ đệ?"

Tư Đồ Lan một sang, mạnh ho khan hai tiếng, lòng nói người không cần đánh gãy nhanh như vậy đi, nhượng nhân gia vừa thấy liền biết ta là gạt người như vậy thật sự hảo sao...

Ngoài miệng lại không nói cái gì, coi như là cam chịu chuyện này .

Đứng ở trước mặt vị kia vũ nương vốn là có chút hồ nghi, vừa đối thoại nàng đều nghe được rõ ràng thấu đáo, không phải nói là cái gì Tần gia tiểu thư sao, vì sao đệ đệ họ Thẩm? Nhìn hai người bọn họ như vậy không được tự nhiên thần thái mới phản ứng lại đây, có lẽ vị này Tần tiểu thư phải không nguyện ý bại lộ tình lang thân phận đi.

Tư Đồ Lan vừa không có suy xét quá nhiều, tùy tiện cho Thẩm Tầm xé cái thân phận, trong lúc nhất thời thế nhưng lộ chân tướng, thẳng đến nhìn thấy ánh mắt của đối phương mới phản ứng được, âm thầm may mắn, may Thẩm Tầm phản ứng khoái.

Vũ nương đem các nàng như vậy không được tự nhiên thần thái nhìn ở trong mắt, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là che miệng cười, "Ta họ sở, các

người bảo ta Sở nương liền hảo. Ta chỉ là có chút không nghĩ ra, cô nương người xuất thân thoát nhìn không thấp, như thế nào sẽ muốn để làm cái này thay thế bổ sung? Nơi này cô nương trước kia đều là không nhà để về , chúng ta tổ kiến cái này vũ phường, dựa vào đầu đường làm xiếc mà sống, cũng là vì trộn lẫn miếng cơm ăn, người có lý do gì đâu? Nếu như có thể nói ra cái nguyên cớ đến, chúng ta ngược lại là nguyện ý suy nghĩ một chút."

Nói dối bên trong bình thường muốn pha tạp ba phần nói thật mới càng thêm có thể tin.

Tư Đồ Lan lược hơi trầm ngâm, nói: "Thực không dám giấu diếm, Hoa Xương vương bên người tối thụ sủng vị kia Tư Đồ cô nương tên, cùng ta năm đó ân nhân cứu mạng tên giống nhau như đúc, ta chính là hi vọng có cơ hội có thể giáp mặt nói cái tạ, chẳng sợ chỉ là nhìn đến nàng vẫn mạnh khỏe, cũng yên lòng. Thế nhưng gia phụ chức quan không cao, vẫn cũng không có cơ hội, hiện tại hôm nay gặp các người, thật sự là cái cơ hội tốt."

Sở nương nhìn nhìn ánh mắt nàng, xem nàng ánh mắt chân thành, cũng không có quá nhiều hoài nghi, thở dài một hơi nói: "Hoặc là... Người nhảy một đoạn chính mình sở trường nhất vũ đạo đi."

Tư Đồ Lan lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cuối cùng là khởi cái đầu, về phần về sau có thể hay không liên lụy đến các nàng, chuyện này nàng trong lòng đã sớm có so đo, nếu được chuyện, nàng khẳng định hội cho các nàng rất nhiều ưu việt, làm cho các nàng một đời không lo ăn không lo mặc, dù sao mình là lợi dụng người khác, không lời nào để nói. Nếu sự tình không có thành công, nàng hoàn toàn cũng có biện pháp đem những này vô tội bọn nữ tử phiết sạch sẽ, khác làm không được, điểm này nàng vẫn là có thể cam đoan .

Vừa đi ngang qua thời điểm song phương đã ở cãi nhau , cho nên cũng không nghiêm túc xem quá các nàng nhảy là cái gì vũ, lúc này, Tư Đồ Lan trong đầu chợt lóe mẫu thân thân ảnh, trong lòng có như vậy trong nháy mắt hoảng hốt cùng bất an.

"< Bách Sinh > đi."

Tư Đồ Lan vừa mới dứt lời, bên cạnh nhạc sĩ ngẩng đầu nhìn nhìn mặt nàng, lược hơi trầm ngâm liền vì nàng diễn tấu lên, này thủ khúc là Bắc Mục dân gian nhạc khúc, tuy nói là biên mục quốc gia, nhưng ở Đại Chu coi như có chút danh khí , cho nên vẫn truyền lưu rộng rãi, tầm thường nhạc sĩ nhóm nghe được tên cũng rất tự nhiên diễn tấu lên.

Tư Đồ Lan mặc quần áo cũng không thích hợp khiêu vũ, nhưng đúng nguyên nhân vì không nhẹ liền mà sinh một loại khác mỹ cảm.

Theo âm nhạc đổ xuống, Tư Đồ Lan chậm rãi dương mở tay áo, hát đầu, giống như khổng tước xòe đuôi, hán phục khoan bào tay áo luôn luôn đều là đẹp nhất trang phục, vô luận tại khi nào chỗ nào, đều có thể triển hiện ra nó khác phong thái.

Lại không phải Đại Chu cổ điển vũ, thể hiện một bộ Bắc Mục thiếu nữ ở trên đại thảo nguyên bừa bãi tư thái, lại không giống như là nàng một người đang biểu diễn, mà là chịu tải rất nhiều mặt khác cảm tình.

Nàng nhảy rất nhanh, các loại động tác không thể nói rõ có bao nhiêu rung động lòng người, lại không phải không để nhân cảm thấy kinh diễm , lưu sướng như vậy, mỗi một cái động tác đều phải phát luyện qua thiên biến vạn biến, thuần thực đến cùng nhạc khúc hòa làm một thể, vòng eo mềm mại tựa hồ một bàn tay liền có thể niết đoạn, nơi này cũng không phải tráng lệ cung điện, càng không phải là đã sớm đáp hảo vũ đài, mà là người đến người đi phố xá, không thiếu người đi đường đều dừng chân nhìn lên này xa lạ vũ đạo, phát ra sợ hãi than hoặc là khinh thường thanh âm.

Tư Đồ Lan một bên nhảy, trong đầu một bên hồi tưởng mẫu thân tại trong đình viện xoay tròn bộ dáng, hồi ức dần dần cùng hiện thực trọng điệp, trong trí nhớ mẫu thân mặc thật dày tam trọng y, lại nhảy vô cùng nhẹ nhàng vũ đạo, như là lâu dài bị trói buộc tại trong lồng giam, hô hấp không đến phía ngoài không khí. Mẫu thân là Bắc Mục nhân, nguyên là nên tại trên thảo nguyên sinh hoạt một đời, lại bởi vì một ít âm soa dương thác sự tình đi đến Trung Nguyên, đã trải qua rất nhiều chuyện, sau này gả cho phụ thân của nàng.

Trong đám người xem ánh mắt của nàng đều các hữu bất đồng, chỉ có Thẩm Tầm vẫn mặt không chút thay đổi nhìn nàng, không có tán thưởng ý tứ, cũng không có bất cứ nào khác cảm xúc, như vậy bình thản mà lại trầm mặc. Thế nhưng nàng cùng hắc trong lòng đều hiểu, cả đời này, chỉ có hắc xem ánh mắt của nàng chân thật nhất chí, như vậy tín nhiệm, vĩnh viễn không có người bên ngoài có thể siêu việt.

Tư Đồ Lan không có đem vũ nhảy xong, chỉ là hơi chút phô bày như vậy một đoạn ngắn liền dừng tất cả động tác, cúi đầu đối Sở nương khiêm tốn nói: "Có thể quá quan sao?"

Sở nương tựa hồ còn đắm chìm tại vừa vũ bộ bên trong không có phản ứng kịp, qua thật lâu mới nói: "Người trụ cột không sai, tùy tiện giáo một giáo hắc là cũng có thể đuổi kịp tiến độ, được rồi, về phần vị này..." Nàng đưa ánh mắt ném về phía đứng ở một bên Thẩm Tầm, vừa định nói cái gì đó, đối phương lại mình mở miệng, vẻ mặt thành thật.

"Ta cho các người làm việc vất."

Tư Đồ Lan nghe đến câu này thời điểm đáy lòng giống như có một ngụm máu tươi phun ra, nếu những lời này xuất hiện tại nửa năm trước, toàn bộ Đông cung nhất định tất cả đều hội kinh diệu tròng mắt, đường đường một quốc Thái Tử cho người khác làm việc vất, nói ra cũng quá thâm một điểm đi. Nhưng là vừa có thể như thế nào đây, đã muốn trở nên

thảm như vậy , còn trông cậy vào xuyên kim mang ngân bị người hầu hạ sao?

Nhưng vận mệnh chính là như vậy, đối tất cả mọi người là công bình , cũng đúng tất cả mọi người phải không công bình .

Sau đó Tư Đồ Lan ngênh lên Sở nương cặp kia tràn ngập không tin ánh mắt: "Ân... Hẳn làm việc vất."

XXXX

Lâm Nhu há mồm cắn tiếp theo khối gà nướng chân, sau đó đem trên bàn ăn ngon uống ngon đều hưởng chính mình trước mặt xê dịch, tay nàng ngăn, không có phương tiện đủ đến.

Mấy ngày nay mỗi ngày bị người ăn ngon uống ngon cung, nàng đều nhanh ăn thành một cái béo Nhu Nhu , nhưng khi nhìn những kia mê người đồ ăn, lại thật sự nhẫn không đi xuống, đành phải nhất nhất ăn vào trong bụng. Quả nhiên Tư Đồ Lan ý tưởng là không sai , Lâm Nhu làm một con tin, Mộ Tử Xuyên chẳng những sẽ không bạc đãi nàng, ngược lại sẽ đối với nàng rất tốt, cho nên hoàn toàn có thể không cần lo lắng.

Vào cửa chuẩn bị thủ cái đĩa nha hoàn vừa vén rèm lên, nhìn đến nàng còn đang ở đó ăn, vì thế lại lui ra ngoài, trong lòng thầm mắng, người nào a... Ăn cùng cái lợn dường như.

Lâm Nhu vừa nhìn thấy nàng liền quát: "Người đợi đã!"

Đây chính là phía trước nói cho nàng biết rất nhiều việc cái kia nha hoàn , vẫn luôn là do nàng phụ trách chính mình ẩm thực khởi cư, nàng không ra môn, cho nên cũng chỉ có thể tiếp xúc được như vậy một cái đại người sống.

Nha hoàn thực không kiên nhẫn dừng bước, nói: "Làm gì."

"Thịt kho tàu quá nị ! ! ! Lần sau khiến đầu bếp không cần phóng quá nhiều du! !" Lâm Nhu rất nghiêm túc đề ý kiến.

Còn tưởng rằng là cái gì chuyện thật trọng yếu đâu, nha hoàn liếc nàng một cái, không chút nào che giấu nói: "Người cho rằng loại này ăn mặc không lo ngày người còn có thể qua vài ngày?"

Lâm Nhu đang tại nhấm nuốt thực vật rằng nhanh nhất thời đình chỉ công tác, ngữ khí có chút kinh hoảng hỏi: "Người có ý tứ gì..."

"Nhìn người đều dọa thành hình dáng ra sao, tướng quân cũng sẽ không muốn mạng của người, nên xui xẻo cũng không phải là người." Nha hoàn quải cái loan, cười nhạo nói, "Nghe nói người chủ tử bị tìm được, người nên ở trong lòng vì nàng thiêu mấy nén hương, cầu nguyện nàng kết cục không cần quá thảm mới đúng."

Lâm Nhu thần tình chẳng những không có thả lỏng, ngược lại khẩn trương hơn.

"Tìm được? !"

"Đúng a tìm được." Nha hoàn bắt đầu thu thập một ít đã muốn ăn sạch mặt tịnh cái đĩa, không chút để ý nói, "Người như thế nào không hỏi xem ở đâu tìm được?"

"Ở đâu tìm được?" Lâm Nhu khẩn trương truy vấn.

"Ta cũng không biết."

Nha hoàn kia cho nàng một cái đáng đánh đòn trả lời, nâng lên trong tay cái đĩa liền ra ngoài, lưu cho nàng một cái vô cùng tiêu sái bóng dáng.

"..."

XXXX

Nơi này luôn luôn là là so ngoại ô còn muốn chỗ thật xa, bình thường hướng những người khác gia mượn ít đồ đều phải đi vài bên trong lộ, Giang Thủy Nhàn vẫn thầm oán phụ thân vì cái gì muốn đem phòng ở lựa chọn xây tại loại địa phương này, thẳng đến ngày đó đến, nàng mới chính thức hiểu cái này trí mạng khuyết điểm có bao nhiêu đáng sợ.

Tận mắt chứng kiến gặp mẫu thân và khó được hồi một chuyến gia phụ thân chết ở trước mặt bản thân, màu đỏ thắm máu tươi vẫn từ trong phòng chảy tới bên ngoài, đó là nàng cả đời này cũng sẽ không quên cảnh tượng, là so tuyệt vọng còn muốn tuyệt vọng hít thở không thông cảm xúc, mà hung thủ giết người chính là lúc trước đem cái kia nam tử xa lạ đưa vào đến Hắc y nhân.

Liền tại nàng cho là mình cũng phải cùng cha mẹ cùng nhau vô duyên vô cớ bị mất mạng thời điểm, đột nhiên có người ngăn trở Hắc y nhân huy kiếm động tác, ý thức mơ hồ trung, nghe được như sau vài câu đối thoại.

"Chủ thượng cũng không cho phép thương thế của người cùng người khác tính mạng, như thế nào, giận chó đánh mèo dân chúng vô tội sẽ là của người nguyên tắc sao?"

Hắc y nhân cầm đao quay đầu đi, trong mắt hận ý thâm trầm: "Nhưng lại là bởi vì bọn họ không nghe theo phân phó, đem người nọ thả ra ngoài, ta mới bởi vậy bị tướng quân cách chức, thù này không báo, khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta!"

"Không cần mắc thêm lỗi lầm nữa ... Chỉ cần người bỏ qua cô nương này, vừa giết hai người kia, ta liền coi như không có nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không cùng tướng quân nhắc tới." Người nọ thanh âm trầm ổn mà lại bình tĩnh, hơi có chút cư cao lâm hạ khí thế, tựa hồ so với hẳn muốn cao thượng vài cái quan giai.

Hắc y nhân kia do dự một lát, quay đầu nhìn Giang Thủy Nhàn liếc mắt nhìn, một khắc kia ánh mắt hắc ngoan như đao nhọn, sau một lúc lâu, trường kiếm rơi xuống đất, cũng không quay đầu lại rời đi.

Thằng đến tiếng bước chân biến mất ở bên tai, vừa lên tiếng ngăn cản vị quan quân kia mới chậm rãi đi tới, triều nàng đưa tay ra.

Giang Thủy Nhàn lại không có để ý đến hắn, chỉ là thẳng tắp nhìn trên mặt đất thi thể, toàn thân phát cương. Song thân chột qua đời thảm kịch tới quá nhanh, liên phản ứng cũng không kịp phản ứng, nhanh đến nàng cho là mình là đang nằm mơ.

Nguyên bản bình tĩnh mà lại an dật sinh hoạt, tại trong khoảnh khắc sụp đổ.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[PART 1](#)

[END](#)